

„ИЗГРЕВЪТ“

**НА
БЯЛОТО БРАТСТВО**

**ПЕЕ И СВИРИ
УЧИ И ЖИВЕЕ**

33

**Библиотека
“Житен клас”**

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ УЧИ И ЖИВЕЕ

**Спомени на съвременници
и последователи на
Всемировия Учител Беинса Дуно**

ТОМ 33 СЪВЕТНИКЪТ И РАЗРУШИТЕЛИТЕ

**Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил
Вергилий Кръстев**

**Библиотека „Житен клас“
София 2018**

НАЦИОНАЛНА БИБЛИОТЕКА „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“
Каталогизация в публикацията

Изгревът на Бялото Братство, пее и свири, учи и живее : спомени на съвременници и последователи на Всемировия Учител Беинса Дуно. Т. 33, Съветникът и разрушителите / събрал, подбр., записал, съхранил и представил Вергилий Кръстев. – София : Житен клас, 2018

ISBN 978-954-9915-32-7

141.33(497.2)(092)(093.3)
351.74(497.2)(091)(093.2)
930.253(497.2)(091)(093.2)
92(497.2)

1. Лулчев, Любомир Христов, 1886-1945 - спомени.
2. Дънов, Петър Константинов, 1864-1944 - спомени.
3. Държавен архив - България - история - извори

ISBN 978-954-9915-32-7 (т. 33)

© Вергилий Николов Кръстев, съставител, редактор, 2018
© Вихър Ангелов Пенков, дигитализация и обработка
на илюстративния и снимков материал, 2018
© издателство „Житен клас“ – София
Всички права запазени.

Не се разрешава препечатването на отделни части от сборника в периодичния печат и в книги, без разрешение от съставителя на изданието.

ВЕРУЮ
на
ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ НА ВСЕЛЕНАТА – БЕИНСА ДУНО,
СЪС СВЕТСКО ИМЕ ПЕТЪР ДЪНОВ

- I. Аз съм вашият Велик Учител, Всемирният Христос, който съм на земята, проявявам Мъдростта и Делата в Истината на Божията Правда.

Амин.

- II. Аз съм вашият Велик Учител, Всемирният Христос, който владее целият Всемир и Съм сега между вас в пътя.

Амин.

- III. Аз съм вашият Велик Учител, Всемирният Христос, който съм в плът на земята и в Духът на небесата. Знаем помишленията ви, мислите ви и желанията ви.

Амин.

20 декември 1926 г.
Разговори на Учителя Дънов
с ръководителите на братските кръжоци в страната.
Виж "Изгревът", т. 12, с. 697-699, 768-773; т. 14, с. 769.

А.

СЪВЕТНИКЪТ

**ЙОРДАН ЖЕЧЕВ АНДРЕЕВ
(АНЮ)**

ПРЕДВЕСТНИКЪТ

ВЪВЕДЕНИЕ ЧРЕЗ АЛЕКСАНДЪР ГИЦОВ НА „СЪВЕТНИКЪТ“ ОТ ЙОРДАН ЖЕЧЕВ АНДРЕЕВ (АНЮ)

1. БЕЛЕЖКИ ОТ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА АЛЕКСАНДЪР НАЧЕВ ГИЦОВ

6.12.2011 г.
София

АЛЕКСАНДЪР НАЧЕВ ГИЦОВ

1.1. След събитията от **1989 г.**, с което се премахна възбраната за събирания, то последователите на Учителя Дънов започнаха да се събират в едно помещение, залепено до един трафопост.

По-късно там направиха кръчма и те бяха изгонени от там.

За този трафопост сме говорили в „Изгревът“, т. 1, с. 91–93.

А днес е 2011 г. Времето си тече като една река!

1.2. Там се срещнах с един възрастен човек с брада, бивш журналист. Беше разказвал случки с Учителя. Покани ме у дома. Даде ми телефона си и адреса – на ул. „Студентска“ №61, кв. „Лозенец“, код: 1164 – до Двореца на пионерите, а сега е Семинарията.

Срещнахме се и говорихме, а жена му **Сия** само слушаше. Разказа ми, че отначало е бил с комунистически идеи и е бил в комунистическа група. После се запознал с идеите на Учителя, свързал се с **Любомир Лулчев** и бил един от членовете на „Упанишадата“.

Казах му да си напише спомените по време на комунистическите си увлечения, и след това да опише спомените си от времето на Школата. И да представи своите стихове. И да си напише всичко. Слушаше ме внимателно.

1.3. Той много се учуди, като каза: „Интересно е, че ако беше някой друг, щеше да каже: „Няма да пишеш за комунистите преди 9.IX.1944 г., а ти настояваш за това!“

Казах му, че това му е живота – I период и II период. Трябва да се даде, защото те са свързани. Обеща да го направи.

1.4. През това време жена му, на име Сия слушаше внимателно, после стана и ми каза, че има спестени **2 000 лв.**, и иска да ги предаде за братска работа. А това се равняваше тогава на **20 лекарски заплати**. Казах ѝ да си вземе решение, но най-добре с тях да финансира онова, което ще подготви **Гицов**, за да излезе от печат. Но това не беше направено, а парите отидоха някъде. И никой не си спомня за това!

1.5. Минаха години, и те не ми се обадиха. После научих, че той е починал на **27.XII.1997 г.**

След години, жена му издаде 3 книжки, които случайно попаднаха в мен за **Александър Гицов**. Прегледах ги, и не бях доволен от тях.

Исках да го вкарам в „Изгревът“. Писах няколко писма до техния адрес, и после една жена ми се обади по телефона, че те са в Германия. За мен беше всичко загубено. Останаха само 3-те книжки.

1.6. През **2011 г.** на един от концертите ми на **24.IX.2011 г.**, по време на антракта пристъпи към мене една възрастна жена с бастун, която се подпираше с него.

Каза ми, че е жената на Александър Гицов и иска да се срещне с мен.

Тя бе останала доволна от концерт–рецитала!

След 7 дни аз бях у тях, и разговаряхме. На масата си те държаха „Изгревът“, т. **20**, който бе за **Любомир Лулчев**, както и т. **21**, където също имаше материали за него. Аз направо се учудих! Не очаквах.

1.7. Отворихме двата тома, аз показах снимките, които бях публикувал и ги обяснявах.

Сия и нейната дъщеря [.....], която присъствуваше на срещата, бяха доволни и възхитени от онова, което съм направил!

А защо? Защото мъжа ѝ Гицов, беше от „Упанишадата“ на Лулчев!

1.8. Тогава отиде в друга стая, и ми донесе един пакет с две големи папки.

Това бяха двата тома на Йордан Андреев, които бе написал за Лулчев и за Школата на Учителя.

Беше ги озаглавил „**СЪВЕТНИКЪТ**“. А вместо името на **Лулчев**, беше сложил името на **подполковник Христов**.

Йордан Щерев Андреев (Аню), когато говори за „Съветникът“, говори за Любомир Лулчев. Но тук споменава за подполковник Христов. А защо ли?

Името на Любомир Лулчев е следното: **Любомир Христов Лулчев**. Виж „Изгревът“, т. **21**, с. **5**.

Така че той работи с второто му име – **Христов**, което е непознато на тогавашните хора, включително и за днешните.

За този негов труд, аз знаех преди **20** години. Но знаех, че са му направили обиск от Милицията, и всичко са му прибрали.

Дали всичко е унищожено от Милицията, или е прибрано в нейните архиви? Кой може днес да го провери?

1.9. При прегледа на двете папки се установи, че това бе трето или четвърто копие, писано на пишуща машина с индиго. Трудно ще се разчете, но се разбира. Това означава, че е писано в 4 екземпляра.

А като се види неговия разкратен почерк, ще се види, че преписвача на спомените му на пишуща машина е употребил много усилия. Това трябва да му се зачете!

1.10. Тези **2** части на неговия **роман–изповед**, ми бе предаден на **28.IX.2011 г.**

Получих ги и целия се разтреперих!

Натовариха ме с още един товар – непосилен товар!

Ще мога ли да го изнеса? Не знам! Ще се опитам! Но как ще взема и **третата част**, която е прибрана с обиска от Милицията на Йордан Андреев?

1.11. За него знаех много неща и цели легенди, които се носеха в София!

Там където някой имаше нужда от помощ, се обръщаха към него – отиваше и им правеше масажи. И те се подобряваха. Имаше полза от

неговите масажи. Но се представяше, че е заместник на Дънов, което възмущаваше мнозина!

Но комунистическата власт го оставяше да ходи и да масажира, защото помагаше на бивши партизани и ятаци, които бяха на възраст 65–75 години и имаха вече проблеми със здравето си.

1.12. В спомените на **Тодор Маринчевски** в „Изгревът“, т. 8, с. 613–640, снимка № 58, се споменава за **Йордан Андреев**, с когото са били приятели, понеже са били в групата на „Упанишадата“.

Снимки на Йордан Андреев, ще видите в „Изгревът“, т. 20 – снимки № 9, 466, 49, 50, 51, 53, 636, 64а, 646, 67.

Беше голям успех, че ги публикувахме!

1.13. Снимките на **Тодор Маринчевски** са в „Изгревът“, т. 20 – снимки № 9, 11, 14, 44, 53, 63а, 646, 65а, 656, 66, 67. **ТЕЗИ ХОРА И ДНЕС СА ЖИВИ!**

1.14. По времето на процеса срещу **Любомир Лулчев**, то **Маринчевски** се свързал с един от адвокатите по процеса, и той му предал **протокола** от процеса срещу **Лулчев**. Той го прибрал, и съхранявал десетки години.

След 1990 г., когато е настанал печат, той предоставил **протоколите на Александър Гицов**, който ги е издал със заглавие „Народния съд срещу Любомир Лулчев“.

1.15. по-късно аз направих постъпка пред архива на МВР да проверя дали онова, което е публикувано е точния материал. Допуснаха ме, докараха ми материали, аз попаднах на въпросния материал и го проверих лист по лист. Нямаше грешка! Беше точен!

Аз направих грешка, че не поисках да ми се извади на разпечатка. Грешка голяма!

1.16. Пред мен е договора, който е сключен с университетското издателство „Климент Охридски“ на 29.I.1991 г. и **Александър Гицов**, за отпечатване на „Процесът срещу Лулчев“. Краен срок 28.II.1991 г.

От тук научаваме по ЕГН, че той е роден на **18.IX.1914 г.** Договорът е с печат и подписи. Узаконен е.

1.17. Не се знае защо този стенографски запис на процеса се издава от издателство „Астрала“, 1996 г. в печатница в гр. Хасково. Вероятно някой се е намесил и е забранил издаването му в София. Тогава имаше още възбрана срещу сектите.

1.18. В срещите си с **Тодор Маринчевски** ми разказа, как се е провел обиска срещу **Йордан Андреев**. Случаят е следният:

Около **Йордан Андреев** се е завъртял един художник, който започнал да го посещава и да се интересува с какво се занимава. **Аню го предупредил да внимава какво прави, какво вижда и кому донася, защото това се наказва с отнемане на живот!**

След време на **Аню** му се прави обиск, и му се взима онова, което е написал в своя роман от 3 части!

Той знае, че художникът го е предал, но мълчи защото нищо не може да направи!

Минават няколко месеца от обиска и художника идва при **Йордан Андреев**, и му казва: „Аз съм болен от рак, и до 6 месеца ще умра! Така ми казаха докторите. Искam да ти кажа, че аз те предадох, защото бях изпратен при теб да те наблюдавам! Извинявам се много! Съжалявам!“

Йордан му казал: „Ти заплащаш с живот, а онова, което аз написах и ми го отнехте, кой ще заплати с живота си?“ – Мълчание!

Това е историята за романа в 3 части на Аню. А сега аз притежавам само 2 части. Къде ли е третата?

1.19. И ето – на 28.IX.2011 г., съпругата на Александър Гицов, на име Сия ми предаде пакета с I и II част. Третата част я няма!

Тези преписи на пишуща машина, ги е придобила от **Тодор Маринчевски** приживе. Как са останали при него и как ги е запазил, никой не знае!

Казваше ми, че има един куфар на тавана с материали. – „Хайде донеси го този куфар, за да го прегледам.“ – Не ми го донесе. И онова, което беше у него, изчезна безвъзвратно!

Изобщо не ме слушаха! Правеха каквото им хрумне!

1.20. На Тодор Маринчевски се дължи съхранението на стенографския запис от процеса срещу Любомир Лулчев, така също и запазването на I и II част на романа на Аню (Йордан Андреев).

А кога и къде ще открия III част? Ще го търся в архива на МВР, ако ми разрешат и допуснат!

1.21. На 5/6.XII.2011 г. бях събуден през нощта, и някой ми говореше да включа двете части в новия том на „Изгревът“ – т. 26.

Затова днес – на 6.XII.2011 г. прегледах двете папки и видях, че това трябва да се издаде в отделен том след като се открие III част.

I папка има 211 страници, а II – има 465 страници. Така, ако се открие папка III – ще бъде за един том от „Изгревът“.

Трябва да се чака. А до кога ли?

1.22. Затова се обръщам към онези, които са вече отдавна заминали и са в Невидимия свят: „Докарайте и тази III част, за да ви свърша работата. Иначе тези две папки, ще стоят още много десетки години!“

АЗ ВИ ЧАКАМ! НЕ СЕ БАВЕТЕ, ЗАЩОТО УТРЕ МЕН НЯМА ДА МЕ ИМА!

И ВСИЧКО ЩЕ ПРОПАДНЕ!

6.XII.2011 г. – вече е 20 часа
Вергилий Кръстев: /подпис/

2. УПАНИШАДАТА Е ЖИВА „УПАНИШАДАТА“ И „ОПАНИШАДАТА“ Е ЖИВА!

2.1. Днес е 26 март 2015 г.

В 5 часа сутринта още бях току що се пробудил, чувам да ми се говори, че трябва да задвижа да се въвеждат томовете на **Йордан Андреев**, със заглавие „Съветникът“.

Ето, че на Полина се отваря нова работа!

2.2. Преди известно време ми попаднаха пред очите ми. И им казах: „Ще чакате. Не ви е дошло времето. Когато дойде, аз съм тук!“

2.3. Вероятно им е дошло времето. И затова ми се заговори за тях.

Ей, това е шура работа!

2.4. Ето, прочитам бележките, които съм писал на 6.XII.2011 г. Добре, че съм ги написал тогава. Сега не мога да го направя!

2.5. Проверих ги, прочетох ги. Няма какво да направя повече. Каквото трябва, е вече написано.

2.6. Изпратих писмо до адреса на къщата им на ул. „Студентска“ № 61, София – 1164.

2.7. Дано да се обади някой!

2.8. Онзи, Който ме събуди, да събуди и другите, та да му свършим работата. Това е колективен акт! Хайде де!

2.9. Аз ви очаквам. А Вие останалите къде се намирате? Ще Ви има ли? Или Ви няма?!

Ще проверим!

С уважение: /подпис/
Вергилий Кръстев

Телефон: 02/ 8-65-36-12.

Съпруга Сия – на Александър Гицов, която е с дъщеря си в Германия.

Имах среща с тях на **28.IX.2011 г.** на ул. „Студентска“ № 61, кв. „Лозенец“, гр. София, код – 1164.

Тогава Сия ми връчи „Съветникът“ от I част и II част.

Вергилий Кръстев: /подпис/

3. ЙОРДАН АНДРЕЕВ (АНЮ) – ПРЕДСТАВЯ „СЪВЕТНИКЪТ“

А този „Съветник“ пристигна при мен чрез **Александър Гицов.**

Ето защо **Въведението** ще започне с неговата история за едно изминало Велико време.

Затова четете и промишлявайте.

От съставителя на „Изгревът“
27 март 2015 г., София, 7.30 часа

ЙОРДАН АНДРЕЕВ (АНЮ)

„Изгревът“, т. 20 – снимки № 8–9, 49–53, 63–65, 67;

„Изгревът“, т. 20, с. 4–1043 – е за Любомир Лулчев.

„СЪВЕТНИКЪТ“ – I том – (с. 1–211)

(Това са томове за Любомир Лулчев).

За него виж „Изгревът“, т. 20, т. 21.

„СЪВЕТНИКЪТ“ – II том – (с. 1–465)

„СЪВЕТНИКЪТ“ – III том – Няма го!

Тези томове ми ги предаде **съпругата на Александър Гицов**, на име **Сия** на **28.IX.2011 г.**, когато ме покани в дома си.

Тя беше присъствала на концерт–рецитала на ул. „Чехов“, и ме прегърна и разцелува!

С дъщеря си живее в Германия. Предаде ми материала на Александър Гицов – негови спомени. Обеща да ми се обади.

21.III.2015 г.
Вергилий Кръстев: /подпис/

4. „ВИДЕЛИНА ОТ ИЗГРЕВА”
Гицов, Александър. Виделина от Изгрева. стихове.
София: РИВА, 1998. ISBN 945-8001-20-9

Александър Гицов

ВИДЕЛИНА ОТ ИЗГРЕВА

РИВА

Съдържание

Вечният образ	5
Върхът	6
С Учителя нагоре	8
Нанагоре	9
Излишно	10
Целувката	11
Подаръкът	13
Любовта ни дар	14
Екстаз	15
Студен си ти... но ни спасяваш от студа	16
Пролетна буря	17
В очакване	18
Безсмъртният	20
Божие слънце грее днес	21
Изгрев	22
След като попила	24
Предвечната	26
Житеното зрънце	28
Предвестници	29
Великият орач	31
Звезди	32
Зной	33
На беседа	34
Разцъфтяване	36
Пролет	38
Превръщения	39
Жадуване	41
Биографични бележки	42

ВЕЧНИЯТ ОБРАЗ

На Учителя

Когато трудният ми Път
към Теб възви и Твоя Образ
за първи път видях – дъхът
ми спря във радостни възторзи!

То беше миг!... О, миг свещен!
В душата споменът изплава
със Твоя Образ съкровен,
що в мен могъщо се възправи!

От Твоите черти и лик
в сърцето ми възторг изблизна!
И в тоя най-върховен Миг
като в просъница Те виках!...

...И днеска трудният ми Път,
макар прехвърля се над пропаст,
импулси мощни ме крепят,
избликнали от Твоя образ!

ВЪРХЪТ На Учителя

За Тебе дни, години, векове
са като мигове отлитнали,
защото Вечността Ти вплиташ
и нови вечности зовеш...

...Въз главата Ти е ръснал сняг
времето – белеят Твоите власи,
и край Твойто чело се разнасят
облаците – мисли в смел набег.

А от всеки разцъфтял се рът
любовта Ти блика във поточета –
нанадолу радостно клокочат
долината жадна да поят.

За Живота като че дори
глух оставаш, но във Твоите пазви
като нежна майка го запазваш:
на цветя, на камъни, гори...

Че отпървом Тебе обдари
със Живота чрез целувка Слънцето –
на Живота ще проблясва зрънцето
дълго подир мръкнали зари.

Твоята цел прозираш Изотвъд
зад предела някъде на времето.
Ти я следваш твърдо, неотменно,
бавно в неповратния възход!...

...За Тебе дни, години, векове
са като мигове отлитнали,
самата ВЕЧНОСТ сякаш вплиташ,
и нови вечности зовеш!

С УЧИТЕЛЯ НАГОРЕ

*Земният живот на ученика
трябва да представлява една
хубава екскурзия.*

Бейнса Дуно

Ний само с Тебе сме, а сякаш
сме ний и още цялата Вселена –
пред нас далече Пътят ни протака,
към Планината крачим уверено!

Във нас потръпват мощните талази
на пролетта и смелите й стъпки
ведно шумят с дърветата край нази,
целунати по всяка цветна пъпка.

Вървиме ний... Над нас Небето синьо
се приповдига, сякаш да отбули
Върха, към Който, може би, години
и бурята, и вятърът ни брулиха!

А днеска грей ни топло Слънце меко,
за да разцъфнат нашите надежди,
че като нишка светлата Пътека,
със Теб нали сме, към Върха низвежда!

Блестят пречисти светлини в очите –
помамени към Идеала вечен
вървиме ний... Огреян от лъчите
блести Върхът, все близък и... далечен!

НАНАГОРЕ

Ний тръгваме по тая пелена
от заснежени хълми и долини,
за да проправим до върха пъртина,
която води в бяла тишина.

Така се разсветлява пак у мен,
и бягат тежки мисли надалеко,
защото с теб по бялата пътека
вървим нагоре в стихналия ден!

И на върха, любима, там тогаз
с езика на първичната безгрешност
аз те обсипвам с цялата си нежност,
която съм таил за теб до този час!

Участниците в Унишавата. А. Гицов – последният отляво

Снимката е от 1938 г. на Изгрева

От ляво на дясно: 1). Седнал – Ангел Иванов – певец и писател. 2). Над него прав: Тодор Рунев – комунист, баща на Ани Крулева. 3). Тодор Маринчевски – в центъра 4). Йордан Жечев Андреев (Аню). 5). Александър Гицов – в дясно, седнал

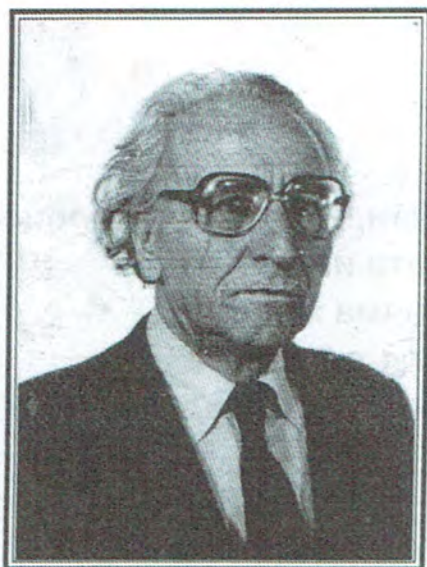

Тъжен помен

На 27.12.2006г. се навършват

9 години

от смъртта на

**Александър
Начев
Гицов**

на 83 год.

**Дълбок поклон
пред светлата ти памет!**

От близките

ЧАСТ 1

ЙОРДАН ЖЕЧЕВ АНДРЕЕВ
(АНЮ)

Роден на 23 януари 1908 г. в гр Шумен,
заминал на 13 август 1981 г. в гр. София – на 73 години

„Животът е единен, вечен, непреривен процес.
Навсякъде във Вселената има живот.
Няма кътче, където да няма живот.
И това, което наричат смърт, е пак живот,
но по-висш, извън границите на дадени
съзнания.”

Беинса Дуно

„Дяволът от край време е човекоубиец –
и плаши хората със смъртта, за да ги владее.”

ВЪВЕДЕНИЕ*

1. ПРЕДСКАЗАНИЯТА НА ПРОРОЦИТЕ

Според библейската легенда за грехопадението на първите човеци, Адам и Ева били създадени по образ и подобие на Бога – те били духове, които не познавали страданието! Но дяволът ги излъгал, съблазнил ги и те познали доброто и злото – страданието, и изгубили безсмъртието си. По това време те били облечени в тела – превърнали се в материални.

Ева яла от забранения плод и родила Каина, дала на Адам да яде от същия плод, и родила Авеля.

Синът на дявола – Каин, убива брат си Авеля и слага начало на братоубийството, на борбата между живота и смъртта и на двете ложи: ложата на злото и ложата на доброто, или Бялата и Черната ложи.

Родоначалник на Черната ложа е Каин и баща му – дяволът, а на Бялата – Авел или брат му Сит.

От тогава започва една безкрайна борба между тези две ложи, една безкрайна броеница от страдания, мъчения и смърт, които продължават и до днес. Борбата между Каин и Авел (Сит), продължава и след тях между техните семейства, родове, села, градове, държави... Тя става все по-сложна, разнообразна, и взема все по-големи и по-големи размери!

Едно зърно от тази безкрайна броеница, представляват и четиристотин и тридесетте години на страдания на евреите под египетско робство. Потоци от сълзи и реки от кръв биват проляти.

Евреите опитват всички средства, за да се освободят, и като не успяват, принуждават се да се обърнат с молба към Бога.

Бог им изпраща Мойсей, който ги извежда от Египет – освобождава ги, но страданията им не престават! Започват нови четиридесет години* на страдания в пустинята, които завършват едва, когато всички евреи излезли от Египет измират, когато умира и водачът им Мойсей.

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 589–615. Има грешка! Да бъде: Сатурн опозиция на Уран – опозиция е 180° – с. 589.]

Но преди това той посява семето на надеждата в душите им, че ще бъдат освободени. Той им предсказва: „Господ Бог ще ви изпрати пророк като мене, него слушайте.“

Но до тук страданията не свършват. Идва вавилонското робство. Посятото семе в разораната от страдания душа на народа, се полива от нови потоци сълзи и то буйно расте. След тези идват нови страдания, и пак страдания!...

Обаче, за да не изсъхне тази нежна фиданка на великата надежда, след известно време идват пророци между народа, които със своето слово, живот и предсказания я подхранват – плевелите плевят, за да не бъде заглушена, разкопават корените да расте по-буйно.

Исайя – този мощен пророк, се обръща към многострадалния си

*В текста са отбелязани със звездичка – * и въведени в скоби – [] бележки на съставителя на „Изгревът“ Вергилий Кръстев, чрез които той отваря материала и го завързва и прикачва за „Изгревът“!

народ с думите: „Ето, Господ обявява до край Земята, кажете на дъщерите Сионов: „Твоят спасител иде.“ Но дните, годините, вековете минават, страданията продължават нестихващо, а Спасителят не идва, народът губи вярата си.

Тогава идва великият Йеремия, той плаче заедно с народа над неговите страдания и отново повдига и закрепва надеждата му: „Ето, настават дни, казва Господ, и ще вдигна на Давида праведна младочка и ще се възцари цар, който ще постъпва мъдро и ще върши съд и правда на Земята.“

Но страданията продължават, народът пак се отчайва! Тогава идва пророк Михей, който казва: „И ти Витлееме Ефратов, малък ли си между хилядите юдини? От тебе ще излезе Оня, Който трябва да бъде владика в Израил, и чийто произход е от край време, от вечни дни.“ След него от вековете се провиква пророк Захарий: „Ликувай от радост, дъще Сионова, тържествувай дъще Ерусалимска, ето твоя цар идва при тебе, праведен и спасяващ, кротък, възседнал на ослица.“

И каква беше трагедията на евреите след толкова страдания – когато дойде техния Спасител, те не Го познаха и останаха да страдат още хиляди години!

2. РИМСКАТА ВЪЛЧИЦА

Но и синът на дявола Каин – родоначалникът на Черната ложа и неговите потомци не спяха, те дебнеха! Знаеха пророчествата за идването на царя Юдейски. Решиха да Го посрещнат с мощ и сила – и да Го победят!

Затова те създадоха град Рим и Римската империя.

Техните адепти вградиха в основите на града и в душите на неговите жители всички принципи, закони и форми на Черната ложа, които кристализираха в легендата за създаването на град Рим, в центъра на който стои статуята на римската вълчица.

От хиляди години милиони и милиони хора са чели и знаят легендата, гледали са статуята, но не знаят нейния дълбок смисъл! Сега е времето, който има ключа, ще я разтвори и нейния дълбок смисъл ще блесне.

3. ЧЕРНАТА ЛОЖА ОСНОВА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ

Според легендата, за пръв основател на Римската империя се смята **Еней** – беглецът от ограбения и опожарен град Троя.

Неговият потомък – цар Нумитор бива убит от брата си Амулей, който заема престола му, и за да го запази за себе си, убива сина му, а дъщеря му Рея Силвия направил **весталка**. Но тя, въпреки законите на весталките да останат девици, забременява и ражда **близнаците – Ромул и Рем**, които Амулей хвърля в река Тибър, а майка им заравя жива.

Деца били изхвърлени на брега, **вълчица ги откърмила**, а царските овчари ги отгледали. Когато близнаците стават пълнолетни, те си отмъщават на Амулей, като го убиват.

Ромул и Рем основават Рим, който тогава имал най-големи размери.

Братята се скарват. Ромул убива Рем. Но тъй като новоосновеният град нямал достатъчно жители, Ромул събрал изгнаниците и скитниците и ги заселил в града, **но те нямали жени**, затова **с измама откраднали жени** от съседни селища. Това става около 745 година преди Христа.

Авторите на легендата – адептите на Черната ложа, са велики посветени в Школата на Каина и баща му – Дявола!

Те събрали от цялата Вселена и от дъното на ада семената от най-отровните и зловонни цветя, разсели ги щедро в пределите на бъдещата Римска империя и в душите на нейните граждани, които през вековете ще никнат и растат, ще се **разцъфтяват** в изкуства, законодателство, право, държавен строй и най-главно – в живот.

От тези цветя ще бъде изплетен и венецът за главата на Христа!

Във всяка дума, форма, изречение, мисъл, идея и главно постъпка, са изразени и внедрени принципите, законите и формите на злото – на Черната ложа!

Беглец е първият основател на Римската империя. Всички достойни троянски синове с чест загинаха в развалините на града си, **само Еней с бягство се спаси**. Това показва, че много **бегълци** ще има в тази империя!

Амулей убива брат си и сина му, а дъщеря му изпраща **весталка**, близнаците хвърля в Тибър, а майка им жива заравя, само за да заеме и запази за себе си престола. Това показва, че в тази империя ще има много **безскрупулни владетели, убийци, властолюбиви и жестоки тирани!**

Рея Силвия престъпва законите на весталките – от това семе ще се **народят много нарушители на законите!**

Преките основатели на града са близнаци, което показва, че в този град хората ще имат големи противоречия и изобщо, животът на империята ще протече в **нестихващи противоречия!**

Основателите са **закърмени и откърмени от вълчица** – егоизмът ще бъде реалния, основния нравствен закон в отношенията на неговите граждани.

Брат брата убива – ще има много братоубийства.

Големите размери на града, неспирното желание и стремеж на неговите ръководители към завоевания подсказват, че **империята ще бъде най-голямата в света.**

Първите жители – **родителите на цялата империя, са скитници и изгнаници – измета на обществото.** Такива родители ще родят и подобни деца. Те нямат свои жени, затова си открадват с измама.

В тази империя, измамата ще бъде едно от най-практикуваните средства за постигане на целите си!...

4. БЯЛАТА ЛОЖА ПОДГОТВЯ ТЯЛОТО НА ЦАРЯ ЮДЕЙСКИ

Какви приготовления правят потомците на Авеля–Сита – **Бялата ложа за идването на многоочаквания цар Юдейски?**

Семето на надеждата посадено в изораната от страдания душа на народа, като в най-добра почва хваща все по-дълбоки корени. Страданията и мъките на народа, това са чукът и длетото на скулптора – живот, който вае здравия, издръжливия, моралния и най-красивия образ на човешкия характер.

Страданията **каляват и правят податлива материята за работата на духа, те пречистват материята, от която ще бъде изградено тялото на царя Юдейски, за да може то да издържи високите напрежения и силните вибрации.** Защото един такъв велик дух като Христовия, не може да се роди и изяви в едно обикновено тяло, построено от обикновена материя! За Неговата проява трябва специална материя,

която може да се приготви само в лабораторията на страдащите души!

Затова е казано, че от Авраама до Христа са **42 рода**, които **подготвят тялото на бъдещия цар**.

Царят Юдейски най-после идва, и то когато условията на живота са най-лоши, положението на народа най-тежко, егоизмът и жестокостта са на своя връх, когато една бременна жена в един цял град, няма къде да роди!

Бъдещият цар Юдейски Се ражда в яслите на овцете.

Бихме казали, че е закърмен от овца, в противовес на закърмените от вълчица. **Овцата** е символ на най-алтруистичното същество, което всичко дава: вълна, мляко, децата си, кожата си, месото и тора си.

Иоан Кръстител беше изпратен преди Христа, за да направи пътищата на Христа прави, но той се **отклони** от своята задача. Изобличи Ирода, и беше обезглавен. Пътищата на Христа останаха неоправени, затова беше толкова тежка работата Му.

Раждането на този цар беше оповестено с появата на Звезда, и влѣхвите от стария свят дойдоха и Му се поклониха. Той усвои цялата тяхна култура, и можа в най-ранните Си години да даде нещо съвсем ново на човечеството.

Каиновците бяха в тревога! Не се сбъднаха предположенията им. Те очакваха **царя Юдейски** да дойде със сила, блясък и дрънкане на оръжие, за които бяха се приготвили. Но бяха изиграни!

Цар Ирод разбрал от влѣхвите за идването Му.

Тъкмо тук се надига малко завесата на мистерията, че Римската империя нямаше равна на себе си по сила в света, а се уплаши от едно пеленаче, и затова **Ирод заповяда да избият 14 000 еврейски деца, за да бъде убит и бъдещият цар Юдейски.**

Нови реки от кръв и сълзи потопиха Израил. Идването на Христа беше съпроводено с **жертви**.

Царят Юдейски дойде и започна Своята работа, но много скоро разочарова тези, които толкова дълго Го очакваха! Те мислеха, че ще бъде като всички царе, ще дойде като завоевател, затова първия ден викаха: „Осанна!“, а на другия ден: „Разпни го!“

5. ВЕКОВНАТА БОРБА ДНЕС ПРОДЪЛЖАВА

Потомците на Каина и Авеля се срещнаха за безброен път, и сега техните потомци – Римската империя на Каина и Христос на Авеля, **дадоха решително сражение.**

Христос само повидомому беше победен и поведен към Голгота с трънен венец на главата и тежък кръст на рамото, и там разпънат между двамата разбойници!

Разпятието на Христа е най-голямото Му унижение и оскърбление, но Той беше велик алхимик, превърна своето позорище в най-велика победа и триумфално шествие, а след победата дойде **Възкресението!** Той победи не защото възкръсна тленното Му тяло, а защото остана верен на себе си и на идеала си за **непротивене на злото с насилие.**

Наистина, само Неговото тяло, материята на което беше приготвена от **страданията на 42 рода**, можеше да устои, да издържи на тези кръстни мъки и страдания, да не се подаде, да не се откаже от своето разбиране и предназначение! И на кръста запази свободата си, не пророни лоша дума,

не прокълна мъчителите си, тъкмо напротив – молеше се за тях като каза знаменитите думи: „Прости им Боже, защото те не знаят какво правят!“ – Тези думи изразяват върха на победата Му! Това е истинското и реално Възкресение!

От кръста Той нанесе решителния и съкрушителен удар на Римската империя!

По-късно последователите Му, начело с **Павел** я доразрушиха.

Разгромяването и побеждаването на Римската империя беше **дълъг** процес, който кристализира в един от най-красноречивите символи: разпънатият Христос, и от двете Му страни двама разбойници. Това беше най-яркият израз на римското право. „Право“, което наказва с едно и също наказание и най-големите разбойници и великото добро – Христос, не е никакво право, то е равно на абсолютно безправие! А правото е основата, на която се крепи всяко морално издигнато общество.

Този символ показва, че Рим ще загине!

Но стана и нещо неочаквано! Първите християни, начело с Павел поведоха борба на живот и смърт с Рим и го победиха! Но като се докоснаха до него, те се заразиха с неговата болест и недъзите му. Христос учеше и проповядваше по планините, бреговете на реките и моретата, по площадите, **а Неговите приемници Му построиха огромни храмове**, монументални паметници на римското изкуство. Тези църкви бяха в техните души, душите им бяха храм Божии, в който всеки от тях свещенодействуваше. Те ги изяха навън, но изпразниха душите си. Вместо те да свещенодействуват, назначиха **свещеници**. Почнаха да търсят вън, във външния свят това, което беше вътре в тях.

„Син Человечески нямаше глава къде да подслони“, а победителите на езичеството – Неговите последователи, заживяха в дворци!

Христовата църква стана официална държавна църква!

В новата държава се въведе старото езическо римско право – правото, с което Рим загина, вместо християнското право.

Официалните представители на Християнството облякоха дрехите на чумавите, и сами те станаха чумави! По този начин отдалечиха Христа от всекидневния живот. Фалшивите Христови последователи, почнаха в Негово име да преследват истинските Му последователи.

Борбата между Каиновци и Авеловци и до днес продължава в различни форми и методи.

Една малка брънка от тази борба, представлява и нашия разказ.

I. В КАБИНЕТА НА ПОДПОЛКОВНИКА*

„Чудеса не съществуват.

В природата има закони, които хората още не познават.

Проявите на тези закони, те наричат чудеса.

Бог има неограничени възможности в проявеното и не проявено битие.”

Беинса Дуно

6. ПЛУВАШЕ В ЛЕВИТЕ ДВИЖЕНИЯ

Върху грамадното и разкошно бюро на подполковник Христов, бяха разтворени **два луксозни каталога** на бормашини от английски фабрики, които той разглеждаше.

Грубите и дълбоки линии на набразденото му лице, се пресичаха под остри ъгли като зигзаги на светкавици. Погледът му беше напрегнат, кожата на лицето му опъната. Той беше за нещо разсърден и всичко го дразнеше! Още малко и нервите му, като че ли щяха да се скъсат! Недоволство беше впило остриите си нокти в душата му и всеки би помислил, че той никога не е срещал мил майчин поглед, не е получавал ласка от любима и не се е усмихвал през целия си живот.

През пенснето му надничаха големи, изпъкнали красиви очи, зачервени от продължителни нощни занимания. Изобщо, всичко в това лице беше грубо изсечено от остриите челичени сечива на противоречията и тежкия ход на борбите.

Христов разглеждаше **конструкциите** на машините ту от единия, ту от другия каталог. На някой от тях той само хвърляше поглед, а други разглеждаше бавно и внимателно, като си вземаше бележки. По едно време той въздъхна недоволен, остави на лявата страна на бюрото разгледания каталог и запрелиства другия.

И ето, сякаш стана някакво чудо! Като изневиделица, на лицето му се появи чаровна усмивка. Слънчев лъч се промъкна между остри планински зъбери в мрачна усойна урва, мускулите, кожата, нервите му се отпуснаха. Така той изглеждаше красив. „Този е!“ – продума на себе си. Но интересно, усмивката му мигновено изчезна, той пак се съсредоточи, намуси се и по лицето му наново пропълзла буря. Подпре глава на лявата си длан, и потъна в проучване на конструкцията.

Едно от числата, които Христов обичаше най-много без да може да каже защо, беше **числото 11 или двойката**. Това число бе смятано за символ, за същина на противоречията в света или за самото противоречие. **Сега на него се дължеше едновременното отваряне на двата каталога.**

Христов на всичко се противопоставяше, винаги беше на особено мнение. Но това негово противодействие не ставаше от желание за оригиналност, а бе непринудената му рефлексия към света.

*Подполковникът е Любомир Христов Лулчев. За него – виж „Изгревът“, т. 20, т. 21 и т. 31, с. 727–734.

Христов не беше левак, но обичаше и му се отдаваше да работи свободно и с лявата ръка. Движеше се винаги по левите тротоари. **Не беше комунист, но макар и офицер, сътрудничесе на всички леви вестници и списания.**

Оставянето каталога на лявата страна на бюрото, подпирането на главата на лявата длан... бяха израз все на едно и също – на числото 11.

Можеше свободно да се каже, че Христов плуваше в левите води на живота. „**Бунтар, новатор, революционер, комунист, нихилист, анархист, християнин...**” – пишеше дословно в доклада на комисията, назначена по заповед на гарнизонния началник **да разследва побоя**, който той беше нанесъл на началника си още като млад офицер.

7. ПРЕКЪСНАТИЯ РАЗГОВОР С ЖЕНА СИ И РОЛЯТА НА ДЪРЖАВАТА

Телефонът на бюрото му иззвъня. С кисела гримаса той грабна слушалката с лявата си ръка, и я прилепи на лявото си ухо.

– Аз съм – отговори Христов. Хубава работа, да не ме познаеш!

Той слушаше и се мръщеше, после помисли да се скара, но ново настроение го озари и той реши този път да премълчи. Но не издържа на решението си и повелително прекъсна **разговора с жена си***

[*Жена му е Ангелина (Гела) генерал Радойкова – виж „Изгревът”, т. 21, с. 6, 201, 329–383, снимка № 19. Виж „Бележки на съставителя на „Изгревът” в том 21, с. 373–375.]

– За последен път те предупреждавам, каза той, че не трябва да използваш държавни вещи за лични нужди!... Да, това се отнася и за телефоните. Линийте и без това са претоварени, няма защо да ги претоварваме още повече и с твоите капризи! Разбери веднаж завинаги, че не може повече да ме търсиш по телефона!... Да, да – щом било толкова важно, защо не ми го каза тази сутрин? Нали ти ме изпрати? Ами ако бях някъде из фабриката? – На обед ще ми кажеш... – Благодаря, приемам. Ужасен педант съм, формалист, дребнав фанатик... И още какво, не чух?

Жена му, обаче, въпреки всичко, се опитваше да му обясни защо го търси. Христов затвори телефона и започна да си мърмори: **„Държавата превърнали в муция! Кърлежи такива! Октоподи! Върху държавната снага!... Все вашата искате да бъде!... Ако мине. Но вземете си бележка, в моя дом „вашата” няма да бъде!...”**

8. КАК БЪЛГАРИЯ ЩЕ СТАНЕ РЕПУБЛИКА

И отново насочи погледа си в каталога.

Почука се. Без да вдига глава от каталога, Христов отговори стереотипното: „Да”. Един работник от фабриката влезе в кабинета безшумно, като сянка. Той беше на около 35 години, само две години по-възрастен от подполковника, а изглеждаше като момче пред старец – спокоен, тих, кротък и благ.

В първия момент, разкошната обстановка го смути и пообърка! Почувствува се неудобно и все пак нагази, макар и страхливо персийския килим. Спря се сред кабинета свит както митарят в храма от притчата, и зачака да чуе защо го викаше началникът му. Но като разбра, че е погълнат от заниманията си и не го забеляза, се съвзе. Дори се зарадва, защото му

се отдаваше случай да разгледа кабинета, за който много се говореше из фабриката.

Вече знаем, че бюрото беше на лявата страна. Над него беше поставен портретът на **младия цар Борис III** в естествена големина, облечен в парадна униформа. На отсрещната страна бе портретът на току що станалия министър-председател на България – **Александър Стамболийски**, също в естествена големина. И този портрет беше в златна рамка, но тя бе по-разкошна от тази на царския портрет.

Работникът разглеждаше ту единия, ту другия портрет и през любопитното му съзнание преминаваха какви ли не мисли: „Стамболийски е по-силен от младия монарх! Боите на портрета му още не са засъхнали, а той побързал да се изложи – всеки да види, че е по-силен. От портрета му се заканва: **„Ще те сваля! България ще стане република, на която аз ще бъда първият председател!...“**”

И продължаваше да си мисли: „Като че ли иска да го подгони, както децата се гонят около масите, когато се скарат.“ Малко настрана, зад гърба на подполковника, обърнат към стената, **поставен на пода бе снетият портрет на бившия цар Фердинанд.**

9. ТЪЩАТА НА ПОДПОЛКОВНИК ХРИСТОВ Е БОЛНА

Пак се почука. Този път преди да каже: „Да“, подполковникът изруга: „Аман, няма да ме оставят нито минута спокоен! Не мога да си гледам работата! Вече цяла седмица преглеждам!...“

В кабинета влезе с шум червендалест, **охранен войник**, облечен в **нови дрехи**. Той застана мирно и почти изрева като бесен:

– Господин подполковник, разрешете да остана!

Подполковникът повдигна главата си, и чак сега забеляза работника. Веднага го запита:

– Кога влязохте? Отдавна ли чакате? – Мигновено последва шумния рев на ординареца:

– Съвсем не, сега влязох!

– Млък, тебе не питам! Марш навън! – Но ординарецът не се подчини и остана на мястото си, като зарапортува:

– Господин подполковник, госпожата нареди да Ви доложи и веднага да се върна – имал съм важна работа.

– Тъй ли? Аз пък ти нареждам да ми доложиш, когато аз ти кажа!

Христов силно натърти гласа си на „аз“. Трябва да отбележим, че подполковникът много често си служеше с личното местоимение „аз“. С това той искаше да подчертае своето царствено себелюбие, още повече, че българският език е напълно разбираем и без употребата на това местоимение.

– Господин подполковник, работата била важна и затова трябвало да бързам!

– В къщи има слугиня, нека сама да свърши работата си! Заповядвам ти от днес нататък, никога да не оставаш в къщи! **Още сега доложи на фелдфебела си да те върне в частта, от която те е взел!** Излез!

– Господин подполковник, трябва да Ви доложа. Наредил е бащата на госпожата, Вашият бабалък генерал Радойков.

– Скоро марш! Хитрец такъв! Като, че ли аз не зная кой е бабалъкът ми? Другите войници работят, ходят на учение и са облечени в дрипи и

парцали, а ти си **цял лорд!** В къщи се излежаваш като котарак край печката! Прасе такова! Кой ти даде пак тези нови дрехи?

– Куртката ми беше тясна, а панталоните широки. Господжата нареди на господин генерала, а той нареди в интендантството да ми дадат тези нови дрехи по мярка.

– Веднага да облечеш старите! С тези да не ми се мяркаш!

– Но **тъща Ви** иска да съм спретнат, винаги с нови и чисти дрехи – добави ординарецът и се сети, че старата беше болна, затова доложи:

– Господин подполковник, господжата нареди да изпратите кола или файтон от фабриката, да закарат **тъща Ви** в болницата – **разболя се** внезапно.

Войникът доложи това набърже и изхвъркна в коридора.

Подполковникът беше позеленял от гняв! Извади пистолета си. Продължително гледа след войника, после остави пистолета на бюрото си и заразглежда наново каталога, като си мърмореше: „От кога пък господжата почна да командува? Това не е било до сега, и няма да бъде и в бъдеще в моята къща! Аз имам право на кола и файтон, а ходя пеш!... Като че ли за тях няма коли и файтони на пиацата? **Но искат без пари!... Тежко на този генерал, когото дъщеря му командува! Тежко и на държавата и на армията ни, която има такива генерали! Затова загубихме войната!...** Всичко се впило като кърлеж в мършавата снага на държавата, и смучи ли смучи!”

10. БЪЛГАРСКИЯТ ПАТЕНТ НЕ СЕ ОДОБРЯВА

После се обърна към работника, който беше ням свидетел на току що случилото се. Подполковникът се обърна към него:

– Ти нали си от камионното отделение? Познаваш ли от там онзи работник от машинното отделение, който направи **бормашина** и вдигна такъв голям шум, че приличаше на кокошка, която е снесла яйце – оглуши цялата фабрика? **Иска патент за изобретението си.** Но ето, виж тази конструкция, съвсем същата е. При това, тези каталози са от преди **десет години**. Европейските бормашины, особено тези, които произвеждат английските фабрики, са много по-усъвършенствувани! За всеки случай ще направя справка, ще го прекарам през иглени уши, и ако установя, че изобретението му е **оригинално** и удобно за работа, ще го представя за патент.

Работникът не погледна в каталога, само слушаше внимателно без да продума. Това направи силно впечатление на началника му, защото обикновено работниците бяха сервилни – с всичко се съгласяваха, намираха думи да го поласкаят, а зад гърба му го ругаеха и псуваха. За другарите си винаги говореха лошо, защото им завиждаха. Това силно дразнеше подполковника, искаше му се да ги избие, а когато биваше в добро настроение, съжаляваше ги, съветваше ги по бащински да не бъдат двулични... Много пъти той беше мислил как да ги преобрази, за да станат като английските работници.

Обаче, този работник не беше като другите, и това му харесваше! И като майстор и като човек, той беше добър. Христов го изглежда изпитателно и го запита:

– Ти какво мислиш за машината?

– **Нищо, само зная, че от една година насам всички във фабриката работят с нея и я предпочитат пред другите. Тя е по-удобна**

от европейските, които имаме във фабриката. Би трябвало да му се заплати наем. Вместо това, дайте му патент. Знаете ли колко много ще се зарадва, и ще го поощрите? Жена му не го обича много, може би ще го заобича.

– Ти брат ли си му?

– Той ми е както всички останали.

– Аз не давам патенти!

– Съдействайте му, помогнете му. Кой в България разбира повече от Вас по тези работи? Измислете нещо – скъсете или удължете някоя част, и неговата машина няма да прилича на никоя друга в света.

– А, така ли мислиш? Искаш да лъжа ли? Извинявай, това не съм правил и нямам намерение да правя!

– Това не ще е лъжа. Зная, че моят другар не е гледал нито от този, нито от който и да било друг каталог – от каталози нищо не разбираме! И млъкна.

Началникът му продължаваше да го гледа изпитателно, със смесено чувство на доволство и недоволство. Беше доволен от това, че бе срещнал поне един свестен работник, а беше недоволен, че този прост човек успя да го убеди, че неговия другар има право да претендира за патент на изобретението си. До сега Христов бе мислил, че никой в нищо не може да го убеди.

До тук всичко беше някак в реда на нещата, обаче лицето на работника започна да се прояснява, озарява и да просветва. Имаше в него нещо, което искаше да се прояви, то напъваше отвътре и той започна да говори с вдъхновение.

11. ЗАПОВЕДТА НА СВЕТИЯТ СИНОД ЗА УВОЛНЕНИЯ

– Господин началник, Вие сте умен човек! Чрез Вас Бог иска да въздаде правда на един честен и способен работник!

В първия момент началникът, като че ли беше поласкан, но като чу „Бог“ той се ужаси! Все едно, че насветлено желязо мушнаха в главата му! С вик Христов скочи от стола си:

– Какво, какво – Бог ли? Ти виждал ли си Бога? Къде живее той, за да отида и му оскубя брадата?... Ти знаеш ли, че този твой Бог още сега ще те уволни? Тъкмо затова те повиках. Получих писмо от Светия Синод. Пишат ми, че си бил член на някаква секта – „Всемирно Бяло Братство“ – дъновисти, окултисти и т.н. Били сте против държавата, религията и морала. Изпрашат ми цял списък и на други като тебе дивотисти и адвентисти, с искането да ги уволня.* [*Уволнена е стенографката Елена Андреева – „Изгревът“, т. 9, с. 105; Боян Боев е уволнен от духовенството 6 месеца преди пенсия – „Изгревът“, т. 3, с. 34; Елена хаджи Григорова – „Изгревът“, т. 17, с. 310, 321, 322.]

– „Светия“ – промълви работникът и като помълча, добави с лека ирония – „Синод“!

– Чакай, чакай да се разберем – закрещя началникът – ти мислиш, че Светия Синод ми е повлиял ли? Това не може да бъде! Никога! Никой никога не може да ми влияе – това трябва да го знаеш! Синодът за мене е нищо! Аз зная, че в него няма нищо „свято“, както и във всички църкви, били те източноправославни, католици, протестанти и пр. Уволнявам те само, защото ми говориш за Бог! Аз не мога да понасям хора, които говорят и вярват в Бога!

Работникът се усмихна блажено! Началникът се изненада, защото предполагаше, че и този работник ще постъпи така както правеха в подобни случаи други работници – те почваха да се молят, опитваха се да опровергават началника си, оправдаваха се както можеха или направо отричаха!... С този работник се случи тъкмо обратното: той се преобрази! Свитостта, стеснителността и страхът му изчезнаха – стана по-смел отколкото трябваше, стана дързък:

– Истина е, смело започна работникът – член съм на „Всемирното Бяло Братство“. И моля Бога да ми даде сила и светлина, с живота си да докажа това! Да ме уволните за Господа, това е най-голямата ми радост и ми прави чест и ми показва, че съм в „пътя“, защото е казано: „Ще бъдете гонени и преследвани заради Мене и голяма ще бъде наградата ви горе на Небето.“ И пак е казано: „Тежко на тези, които ви гонят и преследват!“

Началникът го гледаше зверски и едва го изчака да се изкаже, за да го изрита из кабинета си! Но като изневиделица, пред вътрешния му поглед се замяркаха картини от романа „Камо грядеши“ на Сенкевич, който скоро беше препрочен: „... циркове, християни, лъвовете, разкъсани тела, рев на ликуващи тълпи, нощни увеселения, християни горят като живи факли...“ Това го смути.

12. КАКВО Е ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

Христов, обаче не обичаше другите да разбират вътрешното му състояние, затова се овладя и запита работника, но вече със съвсем кротък глас:

– Какво представлява това „Всемирно Бяло Братство“?*

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 760–772.]

И в същото време се сети да провери наистина ли работникът е така смел, затова не дочака отговора му:

– Ти си много устат! Като те уволня, кой ще храни семейството ти? Защо се излагаш на излишни страдания? В Европа, особено в Америка ги има с хиляди – бели, черни, какви ли не!

– Не господин началник, това не е въпрос на интерес – това е смисълът на живота ми!

– А-а-а, ти си бил цял дървен философ – покрит въглен! До сега не съм те познавал! Но запомни, че ти и жена ти ще дойдете да ме молите, за да те върна на работа!

– Не! – каза работникът. – Ние на хора не се молим! Ние се молим само на Бога! [*Виж „Изгревът“, т. 5, с. 513–517 – писмо до архимандрит Ефтимий.]

– Не се молите ли? – кресна началникът. – Ще се молите, ще се молите, ръце и крака ще целувате! Такива аз съм ги виждал много, но на мене такива не ми минават! Всички от фабриката знаете, че аз съм атеист, материалист, не вярвам в никакви богове!

Уволнявам те и нито твоя Бог, нито тарторът на дяволите вече може да те върне на работа!

Не виждаш ли колко голяма е безработицата? Всеки ден идват във фабриката по 50 души да търсят работа. Ти и всички хора, можете прекрасно да минете без богове и религия! Всички религии са заблуждения! Чудно нещо, защо ми се навирате в очите все такива? Идете на работа при вашия

Бог. Във фабриката има протестанти, съботяни и ти – **един дъновист**.
Още сега ще ви измета! Не мога да ви понасям! Всички сте фанатици,
философи! Съботянинът не искал да работи в събота... протестантинът
искал това, католикът искал онова! Аз си нямам друга работа, та с вашите
капризи ще се занимавам! Веднага с една заповед ще ви уволня всички! –
Дигна телефонната слушалка:

– Веднага ми изпратете машинописец!

Работникът през това време се молеше със затворени очи, и щом
началникът му млъкна, отвори очите си и заговори пак смело, безстрашно
и никак екзалтирано, с особено вдъхновение:

– Господин началник, Вие говорите както говорят всички хора, без
да знаете защо така говорите. Причината да говорите по този начин, е в
миналото Ви.

– Нищо не разбирам, моето безбожие няма нищо общо с моето минало.
Но какво искате да кажете Вие – прекъсна го началникът, но работникът
продължаваше, като че ли нищо не му бе казано:

– Някога Савел връзваше християните и ги предаваше на измъчване,
но на път за Дамаск като срещна Христа, става Павел – Христов ученик и
апостол.

– Ти говориш направо като луд – несвързано, но днес като изхвъркнеш
от фабриката знаеш ли кого ще срещнеш? Аз ще ти кажа: мизерията, глада
и техните побратими – болестите! Тогава ще се увериш, че твоят Бог не
може да ти помогне. Все пак, можеш ли нещо да ми кажеш за тази секта?
Донеси ми нещо писано.

– Преди всичко Всемирното Бяло Братство **не е секта**, нито религия,
започна работникът. **То е Учение как да се живее правилно според
Божествените закони – велика наука за душата, изкуство да бъдем
щастливи при най-лошите условия на живота!**

– Глупости, глупости, глупости! Кажи ми нещо конкретно!

13. ПРЕРОДЕНИЯТ ХРИСТОС

Работникът вече доста смутен, започна:

– Всемирното Бяло Братство в България е **самобитно Учение**, чисто
българско. Някои го уподобяват на Богомилството, но то не е Богомилство,
нито подобно на него... То е изцяло Божествено Учение, взето направо от
природата, затова не е дъновизъм.

– Нищо не разбирам! Пък сигурно и ти нищо не разбираш от това,
което говориш, само се петляеш като петел в кълчища! Хем било, хем
не било! Никой не може да те разбере! Кажи ми с две думи: в какво се
състои същината на това Учение? Стига си ми повтарял „Божествено“,
„Божествено“!... Твоето мнение и отношение, не ме интересуват! Ако не
знаеш или не можеш да ми отговориш, или пък не искаш, тогава се махай
от главата ми! Донеси ми нещо да прочета. Не мога да понасям хора, които
го усукват!

– Учението на нашия Божествен Учител – започна отново работникът
– е **Христовото Учение за днешни времена**. Онова, което Христос е казал
някога и учениците Му не са могли да разберат и запомнят, сега Учителят
го възстановява.

– Ох, измори ме, стига глупости! **Ами какво ще ми кажеш за самия
Дънов?**

– Той е прероденият Христос.*

[*Виж „Изгревът“, т. 31, с. 766–767. За Христовият Дух – с. 626; т. 1. 2. изд., с. 731–738. Учителят Дънов: „Аз не съм Христа, но Христос е в мене.“, т.е. Христовият Дух.]

– Ти си луд! Ти си направо за Карлуково! Един нормален човек, в никакъв случай не може да мисли и говори по такъв начин! Жалко е само, че си ми най-добрият работник! Как си могъл наистина да се заблудиш до такава степен? Този **Дънов** трябва да е голям шарлатанин, щом може да нанася толкова големи поражения на ценни хора на обществото! Затова властта трябва да вземе на всяка цена мерки против него и Учението му, а също и срещу неговите последователи! Трябва да се спаси народът от тази заблуда!

А ти самият, как би могъл да ми докажеш, че Дънов е прероденият Христос? Или по-добре остави тази глупост! Отивай си! Махай се! Какво съм взел да се занимавам с тебе? Ти си очевидно прост, глупав и фанатизиран, каквито са всички църковници! Отивай си, предай инструментите на домакина и повече не се мяркай пред очите ми!

– Господин началник, Учителят не заблуждава никого! Аз съм наистина прост и глупав, че не мога да Ви обясня.

– Заблуден си, заблуден е също така и той! **Трябва да разберете, че не съществува никакъв Бог! Не съществува никакво прераждане!** Тук на Земята е всичко, което се отнася до живота на човека. Дишането спира ли, сърцето престане ли да бие и органите не функционират ли, човек умира, изгнива, става на прах и пепел – изчезва! И нищо повече!

14. КАКВО Е ТОВА ДУШАТА

– **А душата?** – възрази работникът, и си тръгна.

– Душата? – Душа няма! Има само положителна наука с научни методи. Нейните постижения отдавна са изгнали Бога от ума на съвременния човек. Лично за тебе ми е жал! Най-трагичното е това, че ти не чувствуваш заблудението си! А си най-добрият ми майстор! Искам да ти спестя излишните страдания, които ще ти причини безработицата. Откажи се от Дънов, и аз ще те оставя на работа.

– **Аз мисля, че за да бъда уволнен или да остана на работа, това зависи само от Бога!**

– Така ли мислиш? Ще видиш още сега, че това не зависи от никакъв Бог, а само и изключително от мене! Ето, уволнен си! Подай инструментите, с които работиш! Нито дума повече! Марш!

– **Ако Бог не беше Ви дал тази сила и власт, какво бихте представлявали Вие?** – възрази работникът тихо и спокойно, когато вече беше до вратата.

– Аз ли, аз какво съм? Ще те смачкам като дървеница! – И Христов се хвана с две ръце за бюрото, за да стане, но спокойствието на работника го спря.

– Да смачкате телото ми е лесно – и децата мачат буболечки, но какво можете да направите на моята душа? Не само Вие, но какво може да направи дори един цар, министър, полицаи или който и да е човек пред силата на вярващия в Бога?

– Нито дума повече! Ще направим опит – аз те уволнявам, нека те върне на работа твоят Бог.

Работникът застана при вратата и си зашепна: „Благодаря Ти Господи, че мене избра, удостои ме аз да кажа Истината на една заблудена душа! Благодаря Ти, че мене принасяш в жертва!”

Началникът тъкмо се надигна да стане, за да го изрита, сети се наново за „Камо грядеши”, и картините на ужасите се замъркаха във въображението му.

А работникът продължаваше да си шепне: „Господи, Ти Който можеш от камъните да направиш чада Аврамови, дай ми светлина и ум, вложи в устата ми думи да кажа истината по най-добрия начин.”

15. ИМА ЛИ ИСТИНА

– Истината ли? – Дочул тези думи началникът възрази: – Сам Христос някога пред Пилата не можа да каже що е „Истина”, та сега ти ли можеш да кажеш? [*Виж „Изгревът”, т. 1. 2. изд., с. 760–764.]

Работникът се зарадва, че все пак му]бе отговорил, затова продължи:

– **За Истината не се говори, тя се чувствава** – и го загледа мило.

– **Щом се чувствава, това вече не е Истина, а е чувство.** Но да оставим Истината, тя е от областта на голямата философия. Ти мислиш, че само ти си чел Библията? Я се върни! Аз с текстове от Библията, ще ти докажа несъществуването на Бога. Но какво съм почнал да се занимавам с тебе – ти си прост човек! Ти знаеш ли колко много е писано върху Истината – с хиляди и хиляди страници? Ти ако познаваше Божествените науки, не би се заблуждавал така!

Работникът обнадежден се завърна, като продължаваше да се моли, да държи **връзка с Бога: „Велики са Твоите дела Господи! Ти, Който си създал всички науки в света и много повече, проговори през моите уста!** Господи, искам да заговоря на тази душа, както говорят професорите. Ако ослицата на Валаам проговори с човешки глас, защо аз да не заговоря с професорски? Искам да го убедя, искам да му помогна, пък ако трябва срещу тоза нека аз и семейството ми умрем от глад! Велики Господи, моля Те направи чудо, да се прослави Твоето име!”

Подполковникът го гледаше, слушаше и не можеше да му се начуди на ума! Никога не беше предполагал, че може да срещне такъв човек! Накрая започна да се смее:

– Много, много си заблуден – просто не виждам как може да ти се помогне!

Ти си направо за лудницата! Как може друг да говори през твоите уста?

16. ДЪНОВ ЩЕ ГО СЪКРУША С ЛОГИКА

Работникът продължаваше да се моли, но вече не се чуваше какво произнася. Отвори очите си, усмихна се и заговори на началника си:

– Господин началник, аз и всички работници от фабриката знаем, че Вие сте учен човек. Ние виждаме как по цели дни и нощи четете и пишете. Сътрудник сте на много вестници и списания, пишете смешки и в хумористичния вестник „Барабан”, много сте зает, но намерете някаква възможност, **пожертвуйте една неделна сутрин и елате да чуете Учителя.** Там има братя, които са твърде учени хора като Вас, те ще Ви обяснят Учението.

– Ти вече съвсем се обърка, не знаеш какво говориш! Как можеш да помислиш, че Учителят ти ще ме **хипнотизира**, ще ме **омагьоса** като тебе? Още по-зле е, ако си мислиш, че със силата на логиката и с факти от науката може някой от неговите последователи или самият Дънов да ме убеди, **че има Бог, прераждане**, че някой освен мене може да говори през моите уста, че Дънов е прероденият Христос и други подобни глупости! Аз не съм чсвекът, който може да бъде хипнотизиран!

И тъкмо в този момент му текна мисълта да отиде на една от следващите беседи на Дънов, и в присъствието на този работник и останалите слушатели да го разобличи, срази! И си каза: **„Великолепна идея!** Това нищо няма да ми струва, освен загуба на няколко часа!”

– Кажи на твоя Учител, че в неделя ще дойда!

Работникът цял просия, сега вече тихо и смирено отговори:

– Няма защо да Го предупреждаваме. Вие елате както идват всички други, без да Го предупреждава някой.

– **Аз ще го затрупам с факти от науката и реалния живот! Ще го съкруша с непобедимото оръжие – логиката*!**

Ще направя едно велико дело, без да вярвам в някакъв Бог, като **освободя** тебе и всички наивници като тебе от това религиозно заблуждение! Сега вече няма да става нужда да се отказваш, защото няма да има от какво, защото Дънов и учението му **ще бъдат унищожени!** Тебе и всички наивници, ще освободя от хипнозата му – тържествено и гордо заяви Христов, като да се връщаше от победата над Дънов.

17. ВЕЛИКОТО ОТКРИТИЕ

И прояви снизхождение към работника:

– Върни се, седни и ми разкажи нещо.

Работникът се върна. Седна в посоченото му грамадно кожено кресло, затвори си очите и тихо пак си зашепна: „Благодаря Ти Господи за чудото, което направи пред очите ми!”

– Остави ти твоите молитви и благодарности, благодари на мен, че взех друго решение!

Работникът заразказва за Учителя, но по средата началникът му го прекъсна:

– **Как е възможно господин Дънов да ви говори на двора, на открито?** Нали вали сняг, вали дъжд, а духа и вятър?

– **Учителят говори от един прозорец, а ние слушаме от двора.** Снегът е изметен.* [**Виж „Изгревът”, т. 12, снимки № 6, 13, 14, 15; т. 11, с. 511, 521.*]

Това се видя интересно и оригинално на началника. В този момент в главата му нахлуха интересни мисли. Работникът му стана безинтересен и излишен, пожела да остане сам.

– Отивай си! Повтарям ти, отменям заповедта. Но не бъди вече глупав, да не се забъркаш в друга някоя секта.

Той не се сещаше, че само преди няколко минути беше абсолютно категоричен, уволняваше работника и сега отменяваше уволнението, без работникът да беше се отказал от идеята си. Това беше първият случай, когато се отказваше от казаната си дума. Работникът пък беше поставен на един много труден изпит, който издържа добре.

Христов остана сам. Чекръкът на мислите му вихрено се завъртя. Той плувна в буйните води на тщеславието си, започна гласно: „**Ами ако**

наистина този Дънов е прероденият Христос? Това ще бъде велико откритие!*** [**Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 752–759.*]

Но веднага спря потокът на мислите си. Как можеше той да мисли по този начин? Въпреки всичко, под силния напор на това, което му се искаше, по съответния начин се коригира: „Може да е подобен, хората си приличат. Нали някога и на Христа не вярвах, че е Христос? Изобщо, всичко в живота е възможно!“

Ето и ново, по-интересно хрумване, пак нещо което му се искаше: „Но ако наистина е прероденият Христос, то в такъв случай аз съм в по-добро положение от **Ницше**, който като нямаше щастието лично да се срещне с Христа и да се пребори с Него, написа „**Антихриста**“ – книга наистина интересна и издържана, но тя е една унила победа, пародия на победа!“

Ницше се бори с мъртвия Христос. Тъкмо аз ще имам рядкото щастие лично да се срещна с преродения Христос и да Го победя, да Го сразя без остатък! Това вече е повече от великолепно! За такава пълнокръвна победа, всеки би ми завидял!* [**Виж „Изгревът“, т. 21, с. 71–73, снимки № 1 и 2 от „Седмичен факел“, 30.03.1924 г.*]

И самодоволство щедро го заля! Върху хоризонта на съзнанието му, изплува като пълна луна царственото му тщеславие. И зареди се в устата му звънливото повторение на едно и също местоимение: „**Аз, аз, аз... Не Ницше, а аз съм представител на железния канцлер Бисмарк!**“ [**Бисмарк – „Изгревът“, т. 20, с. 961, № 383.2.*]

И след продължителна пауза, наистина със самопровъзвисяване и гордост, произнесе тържествено: „Аз съм любимец на жените! Всяка жена, която пожелае!... **Аз ги обичам, но и презирам! А те лудеят по мене! Ницше ги обичаше безумно, но те не го обичаха!** Ето, животът ми се усмихва с най-великата си усмивка, която дарява веднаж през вековете в хилядолетията на един от своите любимци. Този един съм аз! Срещам Христа на XX век. Сразявам го! Сразявам и небесния му баща!...“

Така Христов без да съзнава, беше стигнал дъното на тщеславния водовъртеж, наречен безумие!

– О, щастие! – провикна се той. – Остава ми да кажа както бе казал Фауст: „Миг, спри, ти си тъй прекрасен!“

И веднага след всичко това, каква проза, с шум и вик влезе ординарецът.

– Кой дявол те изпрати тъкмо сега? – запита го Христов и погледна часовника си. Беше мечтал тъкмо 30 минути.

– Господин подполковник, разрешете да остана?

– Оставай, бързо докладвай и веднага се махай!

– Доставчикът на машини иска да Ви види, чака разрешение, за да влезе при Вас.

– Нека влезе!

В този момент началникът си помисли: „До кога ще ме безпокоят тези ординарци, работници, войници, репарационни комисии, доставчици, до кога не ще ме оставят нито минута свободен? – Не, по-добре стана така, за да се върна към реалността, към работата, за която **ми плащат**. За наказание, довечера ще работя цял час извънредно! Друг път през работно време, трябва да мисля само за работата си.“

18. ДОСТАВЧИКЪТ НА ГЕШЕФТИТЕ

Христов веднага се намуси както винаги, когато приемаше **доставчици!**

В кабинета му влезе смело възпълен господин, на около 50 години. На него не му направи никакво впечатление нито скъпия килим, нито картините, а още по-малко – портретите. Той беше съсредоточен, цялото му внимание беше погълнато от мисълта за това, за което идваше. Още с появата му в кабинета, всичко в него говореше, викаше, крещеше: „До сега всичките ми начинания винаги са успявали, и това ще успее!“ Той беше уверен, сигурен в успеха си.

Въпреки, че беше облечен най-изискано по европейски и прояви похват на възпитан човек, не закъсна тук-таме да покаже и Ганьовската си същност.

– Добър ден, господин **полковник!** – Започна той тържествено, като повиши Христов с един чин. Това бе изпитан, но вече изтъркан маниер на ласкателство!

Посетителят подаде бялата си, тлъста и мека ръка. Христов погледна левия си пагон. Доставчикът завика високо: „Грешка, грешка господин подполковник, за мене грешка, а за Вас истина. Аз имам положителни сведения, че много скоро ще бъдете наистина полковник! Нали сега идвам от началството Ви – военния министър...“ Христов си помисли: „Ще ме произведат **да освободя** длъжността, за да правят свободно гешефтите си – стара практика.“ [Виж „Изгревът“, т. 21, с. 42–115 – статии от вестник „Ратник на свободата“ от 1924 г.]

Доставчикът продължаваше: „Не е изключено и нещо повече да стане, това пък от другаде научих. Разбира се, всичко зависи само от Вас! Знаете ли, че аз съм кадемлия човек? – Където влезе, правя път на щастието и изобилието – хората стават богати, повишават ги, успяват между нежния свят! Впрочем, това на Вас не Ви липсва!“ – Христов остана намусен, макар да свърши предговора. През това време той зарови из чекмеджето на бюрото си, откъдето извади една папка. Прелисти я и каза делово:

– Срокът на доставката е утре. Със заповед ще назнача **комисия**, която да **почне приемането**. Имате ли нещо да възразите и допълните?

– Чакайте, чакайте, господин полковник! Вярвайте ми, през моята двадесет и пет годишна практика на доставчик, за първи път виждам толкова делови човек! Пардон, щях да излъжа! Знаете нали, че аз не лъжа? Имах сделка с един англичанин, той беше също така делови както сте и Вие. Макар и полковник, Вие сте твърде млад. Не бързайте, скоро ще се уморите. Днес ще се уморите, утре ще се уморите и ще видите как ще остарееете незабелязано рано! Няма смисъл да се бърза, държавните работи нямат край и свършване!...”

Началникът млъкна и разглеждаше документите в папката. Това безразличие леко смути доставчика, затова и той се опита да заговори делово:

– Вчера се завърнах от Германия. Бях по Вашата и други доставки.

След това млъкна, поогледа се, уж да не чуе някой и с тих поверителен глас продължи: „Това, което ще Ви кажа, само аз и военния министър го знаем. Влязох във връзка с мои хора във Франция – ще доставят оръжие на българската армия. Сакън, да не чуят репарационните комисии! По Вашата сделка говорих и с министъра на войната. Той ме задържа, насмалко щях да закъснея за срещата с Вас!...”

Христов продължаваше да мълчи и му даваше да разбере, че го изчаква да се изкаже, за да пристъпят към истинската работа – доставката. Това беше нов удар за доставчика. И той си помисли: „Фатален ден, но пак ще опитам!...” – И започна отново:

– Господин полковник, да знаете само как хлътнах с Вашата сделка! Всичко, което съм спечелил до сега, ще го изгубя. Вашата доставка просто ме опропасти! Вярвайте ми, че ще стигна до просешка тояга.

Млъкна и зачака подполковникът да започне да го увещава, утешава: „Така му е реда, че все нещо може да се направи да не фалира, ако не спечели, поне да не изгуби или малко да загуби...” Но уви, отново срещна суровото, строго и безчувствено лице на Христов!

Но и доставчикът беше достоен партньор, не се отчайваше. Започна нов рунд след загубените вече.

19. ПОДАРЪЦИТЕ

– Търговията, доставките са такова нещо – човек печели и губи. То не е като да си чиновник, знаеш си заплатата. Но Бог е добър, все ще се намери начин да поправи грешката – поне да не загубя! – И му смигна по стар навик.

Пак получи упорито мълчание и намусено лице. На гърлото му, като че застана топка! Изкашля се, но не можа да я изкашля, поправи си връзката, намести се в креслото уж по-удобно...

И въпреки всичко, чувствуваше едно неудобство! Имаше нещо в него или около него, което не беше в ред, смущаваше го, пречеше му! Това беше дръзкото държане на партньора му. Затова може би си помисли: „Както обикновено правят – иска да лапне лъвския пай!” – И премина към нова атака: „Господин полковник, донесъл съм от Германия два еднакви подаръка – за моята и Вашата жена. Да измислим, как по-интересно да ги сюрпризираме?”*

[*Виж „Изгревът”, т. 21, с. 115–224 – статии от вестник „Ратник на свободата” от 1930 г.]

Обаче Христов, като че не разбираше езика, на който му говореше! Доставчикът беше още повече смутен, и все пак продължи: „Да уговорим, кога ще се съберем у нас с жените да си похапнем, попийнем и повеселим. Това ще ни остане от живота!”

И сега нито думата! – „Това е вече безобразие!” – помисли си доставчикът. – „Такъв чудак не съм виждал и срещал! – Не, това е тактиката на човек врял и кипял в доставките – майстор е да ме изнуди!” – И за утешение си помисли: „Х-е-е, ще се предадеш и ти, виждам те, много си хитър, искаш скъпо да се продадеш! И все пак ще те купя! Колко полковници, генерали и министри съм купил досега!” – И смени тактиката:

– Господин полковник, аз зная, че Вие сте човек на науката, че четете наша и чужда литература, че пишете статии и книги. Във военните списания излизате с Ваши материали, под псевдонима „Маглуар”, а в другите списания псевдонимът Ви е „Холера ностра”. Зная също, че сте **активен борец** против „офицерската лига”. Знаете ли колко много неща зная за Вас? Често и приятно Ви обезпокоява, отнема Ви скъпото време министър–председателят Александър Стамболийски. Аз дори зная какво си говорите... Съветвам Ви да вземете поста **министър на войната**.

А Христов си помисли: „Готови сте и министър да ме направите, само да освободя мястото, да отворя широко вратите на гешефтите! Ах, тези доставки колко са тлъсти и апетитни!...”

20. ДОСТАВКИТЕ

Доставчикът продължаваше:

– Тогава пред Вас ще се открият широки перспективи: **доставки, доставки!** Всичко ще тръгне по мед и масло!...

Той се усмихна мазно, намигна му, както си знаеше и си разтърка ръцете, като че щеше да взема пари: – Макар и млад, станете министър, аз ще бъда зад гърба Ви с целия си огромен житейски опит. По доставките аз съм спец, няма равен на мене!... Съветвам Ви, приемете. Не мога да разбера, защо още не сте приели? Това е нещо много, много хубаво!

Знайте най-важното – като министър, още повече на войната, **жена Ви ще Ви обикне лудо**, и то по специален начин! Ще се държи нежно, мило..., пък балове, пък банкети и Вие все на първо място и тя до Вас!... Жените сбичат обществениците, политическите мъже! Най-красивите жени от софийския хайлайф ще Ви са винаги в краката, впрочем те и сега са! – И пак му намигна.

Ех, да имах Вашите възможности! Послушай ме! Аз съм човек, който знае. Като министър, ще заживеете като истински човек. Угрозата, която носи грижата за утрешния ден, ще изчезне от живота Ви! Като по чудо, ще се видите в една прекрасна къща! Още една доставка, и ще я мебелирате по европейски с всичкия му разкош! Ще заживеете сред този комфорт като цар!

Външно Христов изглеждаше спокоен, обаче отвътре той кипеше и едва сдържаше яда си! На няколко пъти погледна към пистолета на бюрото си. Искеше му се да го грабне, и да застреля този разбойник! Но реши да търпи. И с контролирано равен глас, каза:

– Доставката много ни е необходима, моля Ви!...

Доставчикът зарадван, че началникът и толкова заговори, бързо го прекъсна:

– Да, да, разбира се, разбира се! Това непременно ще стане, веднага след като ми дойдете на гости. Да знаете само какво **вино** имам – мечта! Заровил съм 50 бутилки, когато се жених преди двадесет и пет години в мазето, и отварям по една–две само при тържествени случаи. Боже Господи, какъв по-тържествен случай от този да ми дойдете на гости?! Тогава с подходящо мезе и ... разберате ме, ще уговорим всичко. Нали знаете, тук и стените имат уши!

Сега се сетих нещо по-интересно! Може да заминем с жените си за Германия на мои разноски. Ще Ви разведа лично аз из фабриките. Туй германците, са чудо народ! Как бързо се възстановиха само! Да видите индустрия, култура! Ще си поживеем, а после, ако ще и фалит – веднаж се живее! Искам с хубаво да ме запомните!

Христов си прехапа долната устна, преглътна и пак спокойно отговори:

– Нямам време! И вечерите ми са заети!*

[*Виж „Изгревът”, т. 21, с. 225–270 – статии от „Ратник на свободата” от 1931 г.]

– Добре, тогава кажете кога с две прекрасни женички да прекараме някъде край София? Аз съм спец и по уреждане и на такива работи, всичко ще наредя, както трябва.

Но уви, пак думица не чу! – Добре, добре, щом искате делово, да минем направо към работата. Както казах, вече съм говорил с министъра, подготвих го. **В цените има чувствителни промени!** Но за мое и Ваше щастие, адвокатата ми, който си разбира от работата, при изготвяне на наемните условия, допуснал някои „грешки“, неточности... Нали разбирате? И тъй, при тези условия, абсолютно ми е невъзможно да извърша доставката. Има един пункт, който позволява да се променят цените общо с един милион, а може и с два – както кажете. Единият милион за мене, за да не загубя, а другия – за Вашия труд. В коя банка да внесе Вашата сума? Може и в Швейцарска. А ако искате, още сега да Ви я броя? Кажете в каква валута?

21. ОТВОРЕНИЯТ ПРОЗОРЕЦ

Христов със свръхусилие сдържаше яда си, и все пак можа да каже спокойно:

– Отворете прозореца!

Доставчикът пъргаво скочи, широко отвори двете крила и надникна долу.

– Високо ли е? – запита вече злъчно Христов.

– Да, втори етаж, но не се чува, няма опасност да са ни подслушвали!

– И си седна на креслото доволен, успокоен и напълно сигурен, че вече всичко е наред.

– Хвърляй се през отворения прозорец! – разнесе се из кабинета команден глас.

– Но моля Ви господин полковник, не се шегувайте!

– Не се шегувам! Хвърляй се, мърша такава! Веднага, веднага! Не желая да те застрелям, не искам да цапам ръцете си! Животът ми няма смисъл и бих го дал, но за нещо, което има стойност, а не за такава вонещица, твар! Хвърляй се по-скоро!

Доставчикът цял пребледнял, треперящ, крадливо поглеждаше към вратата. Подполковникът скочи и го затласка към прозореца, но почувствува болка в корема, куршумът получен във време на войната наново се обади. Затова зарева като звяр:

– Защо те докосвам, защо се скверня? – Пусна го и грабна пистолета от бюрото си.

– Помощ! Помощ!... Млад съм! Жена! ... Деца!...

– **Хвърляй се, псе мръсно! Тези подкупи ни провалиха! Изгубихме войната!** Такива като тебе погубиха хиляди българи с жените, майките и децата им! Хвърляй се, кучи сине! За всичките си мръсотии сега ще заплатиш!

Но ненадейно на вратата се появи ординарецът, и без формалности доложи:

– Господин подполковник, началникът е на двора под прозореца – заповяда да се покажете. – Христов въздъхна, пое си дъх и надникна.

– Пак нещо става при тебе? – с усмивка и меко го запита **началникът на фабриката***, който добре познаваше характера му. – Хайде да отиваме на обед – чакам те! [*Любомир Христов Лулчев работи в София – помощник-началник на Инженерната фабрика, която усвоява и изработва военни оръжия. Виж „Изгревът“, т. 20, снимка № 55.]

Доставчикът използва това и хукна към вратата.

Разнесе се конфузен звук, и после неприятна миризма изпълни кабинета. Щракна се зловещо, но не последва гръм. Засечка. Христов запрати пистолета си в гърба на бягащия посетител, сграбчи от окачалката скъпото му палто и велурената му шапка, и ги изхвърли през прозореца вместо него.

II. НА УЛИЦА „ОПЪЛЧЕНСКА“ 66

**„Аз не отивам в гората до воювам с вълците.
Хващам най-големия, опитомявам го и
го пращам той да се разправя с другите вълци.”
Беинса Дуно**

22. ПЛАНЪТ МУ БЕ КАК ДА ПОБЕДИ Г-Н ДЪНОВ

1919 година, неделна сутрин.

Тъмнозеленият трамвай се движеше по улица „Пирот“ бавно, като философ погълнат от важни житейски проблеми. Той не се влияеше нито от насрещния студен вятър, нито от преспите сняг, натрупани по линията. Пешеходците, наврели ръце в джобовете си, сгушили се в яките на палтата си, със страхопочитание се отбиваха, за да мине трамвая.

Между многото пътници, в трамвая се возеше и подполковник Христов – помощник-началник на Инженерната фабрика в София.

И той както всички пътници, „возеше“ своите мисли, една от които беше планът му – **как да победи Петър Дънов!** Впрочем, неговите мисли бяха толкова негови, колкото и пътниците в трамвая бяха на трамвая.

Днес с него щеше да стане особена промяна! – Щеше да се случи нещо подобно или повтори това, което се случи преди 2 000 години с римския гражданин **Савел**, когато отиваше за град Дамаск да преследва християните, както днес нашият подполковник отиваше да унищожава Дънов и Учението Му.

Савел среща Христа и стана Павел – апостол Христов. Христос беше произвел в него такава промяна, която стана съдба в собствения му живот, в живота на хиляди, няма да сгрешим, ако кажем **милиони** хора, в живота на **Римската империя**. По мнението на Ницше, той станал причина тя да рухне.

И това, което днес щеше да стане с Христов, щеше да бъде съдба не само в неговия живот, но и в живота на **българския народ, на евреите в България, в живота на много хора за близко и далечно бъдеще.**

Той стоеше на първата кола, на първата платформа – готов да слезе пръв. Беше човек, който се стремеше към първите места – най-високите постове в живота. И с право, защото имаше всички вътрешни възможности и външни условия.

Целият му тоалет блестеше от чистота, новост, изящност! Изправеното му, чак изпъчено тяло и по-високата отколкото трябваше яка на куртката му,

го правеха по-висок отколкото беше в действителност – 175 см. Но имаше и нещо неосезаемо, но силно чувстващо се, което караше всички да мислят, че е много, много по-висок отколкото беше – **на носа си носеше пенсне със златна верижка.***

[* Виж „Изгревът“, т. 20, снимки № 56, 57.]

Пред спирка „Опълченска“ той забеляза зелените кубета на църквата „Свети Никола“, и си помисли: „Кога човечеството ще се освободи веднаж завинаги от това хилядолетно заблуждение – религията?...“

23. БОЖЕСТВЕНАТА ЛИТУРГИЯ – БОГОСЛУЖЕНИЕ

Трамвая спря. Той заслиза. Но още, когато беше на първото стъпало, камбаната заби. Той се изненада, спря се за миг и тихо си каза:

– Пак някой е умрял!...

– **Не господин подполковник, камбаната бие за Божествена литургия – Богослужение! Смърт не съществува!** От умрялото, заровено зърно в земята, пониква ново растение. Камбаната бие, това е радостта на небето, тя известява в ангелския свят, **че в господин подполковника старото ще умре, новото се ражда.**

Цялото небе с всичките му йерархий сега се радва!

Той бързо се обърна и видя непосредствено зад себе си **работника** от фабриката – „белия брат“.

– Добро утро, господин началник, и аз отивам на беседа. Радвам се, че ще чуете Истината!

Подполковникът го изгледа смразяващо, и процеди през зъби злъчно:

– Луд! И тук ли? Простак такъв! Утре ще те науча! – И слезе на тротоара.

Две ученички, хванати под ръка връхлетяха върху му! **Пенснето му увисна на верижката!** Те се отдръпнаха и забързаха, смеейки се високо! Стана му приятно! С поглед ги проследи, и като си намести пенснето, тръгна след тях. Едната се обърна и му подметна:

– Този е най-елегантния офицер, когото съм виждала! Каква красива фигура!

– Щеше да бъде идеален, ако очите му не бяха толкова големи като на нощна пеперуда – отвърна другата. – След няколко крачки той ги остави, и тръгна по улица „Опълченска“.

– Това е символ, господин началник – жената, която съблазни Адама, опита се и Вас да съблазни! Това е стара история. **Сатаната искаше чрез тези ученички да Ви отклони от Бога, да не чуете Истината и станете свободен човек** – каза работникът, който беше тръгнал след него.

– Млък! Невъзпитано куче! И на улицата ли със своите проповеди?

Избърза напред. После тръгна бавно. В походката му се чувствуваше мощ, сила, самонадеяност, като че обутите му в прекрасни ботуши крака, не носеха човек, а Бог.

Той пристъпваше, както би пристъпвал призваният да събори Бога от небесния Му престол и сам да го заеме.

24. ЗНАНИЕТО ТРЯБВА ДА СЕ ПРИДОБИЕ ОТ ЧОВЕКА

Трудно, много трудно е да се определят действителните подбуди на някои постъпки у хората. **Желанието на подполковника да спори, да събори, да унищожи Дънов...** не е достатъчно обосновано само със страстта му да спори или с умразата му към Бога, още по-малко с някакви мъгляви хуманни чувства за освобождаване хората от религиозните им заблуждения, и най-после от предвкушаното щастие на победителя. Още повече, като имаше пред вид, че от дете **Христов обичаше да се бори, бие, кара, спори...**

В Балканската война е бил на предна линия, от Европейската – излязъл инвалид с 80% загубена работоспособност с офицерската лига, и сега продължава борбата му...

Беше му втръснало от борби, войни, разправий! Той искрено не искаше повече да воюва. Често пъти нещо в него му нашепваше да избяга от живота, да се скрие в някоя пуста планина, да живее в пещера, да не вижда и чува повече хора. Чувствуваше нужда да остане сам със себе си, с книгите си, да пише за идеите, които го вълнуваха. И въпреки всичко това, той воюваше. Друго нещо силно, мощно го тласкаше пак към войни, и той се разпъваше между мира и войната в себе си и вън.

Беше едва на 33 години!

Колко много беше страдал, колко бури, борби, преमेждия, на колко пъти живота му е бил на косъм, и това щеше да продължава!

Единственото нещо, което още го задържаше към живота и го правеше донякъде щастлив, беше да чете, да пише, за което пък нямаше време. **Цял ден работеше във фабриката**, а оставаше и след работа. Искаше всичко да свърши и да става най-добре. Не можеше да търпи друг да знае повече от него, затова беше изучил до най-големи тънкости всичките служби във фабриката. Техници и инженери не можеха да се мерят с него, още по-малко позволяваше да бъде лъган. По всички въпроси във фабриката беше най-компетентен, най-осведомен!

Вечер след работа, във фабриката идваха на приказка приятелите му: писатели, журналисти, общественици, министри... **А когато идваше самия министър-председател Александър Стамболийски**, тогава осъмваша в обсъждане въпроси за доставка по тайни пътища на **оръжие** и места дето да го **крият**, защото според мирния договор на България **не беше позволено** да има редовна армия и оръжие.*

[*Виж „Изгревът“, т. 21, с. 9, с. 204–206 – „Нашата цел“; т. 9, с. 594, 628 – Елена Андреева задържа при себе си Лулчев, и така го спасява; на с. 594 се казва, че Елена Андреева задържа Лулчев при себе си, и така Лулчев не се среща с генерал Никифоров. Така му е спасен живота на преврата на 9 юни 1923 г. Никифоров е убит.; на с. 628 се описва как Елена Андреева му спасява живота, че го е задържала у тях, и така не се е срещнал с генерал Никифоров, който след това е убит. Ако беше се срещнал, и Лулчев щеше да бъде убит.]

Неделята беше единственият ден, когато можеше да се предаде на любимите си занимания, които често разделяше с жена си.

И този неделен ден, той днес жертвуваше за нещо напълно **безсмислено – да воюва** с някой си Петър Дънов, за когото до преди няколко дни нищо не знаеше, който нищо не беше му направил и нямаше намерение да му прави! При това Христов не беше глупав човек, напротив,

той беше **учен**! За съвети беше търсен от приятели, от Стамболийски и министрите му, по-късно от царя и народа.

Но не само този подполковник постъпваше така неразумно, така бяха постъпвали и други, признати от целия свят за гениални. Още по-интересно беше, че това ставаше въпреки волята им, макар че всичко наглед зависеше само от тях. Като че те непрекъснато возеха някакъв пътник – мисъл или нещо друго, което ги тласкаше непреодолимо към тези съдбоносни решения и действия.

Защо Наполеон нахлу в Русия? Защо русите на няколко пъти нахлуха в Европа? Защо кайзера и Хитлер нахлуха в Европа? Всички тези и още много събития, както в живота на народите, обществата, така и в живота на отделните личности – обикновените и гениалните хора, не могат да се обяснят само с икономически, политически или причини в чувствата – идеи, умраза, завист, ревност и др.

Всички нашествия струват много скъпо. **С тези средства и сили, народите могат да живеят охолно двойно повече години, отколкото траят войните и тежките кризи след тях.** Нашествията винаги започват с огромни армии – милиони. От тях обикновено се завръщат едва една стотна, няколко десетки хиляди. Както рибните пасажи – периодични преплувания започват на безбройни стада, които с месеци преминават през дадени местности, и се завръщат нищожни количества, а понякога всички стават жертва по пътя.

Някой се опитват да обяснят това с инстинкт, наследственост или атавизъм, но и самите тези понятия са хипотетични, неопределени, неизвестни. Обяснява се едно неизвестно с друго неизвестно, което в края на краищата не е никакво обяснение. Човекът поставен сред природата, обществото и себе си, е задължен да идва с тях в най-разнообразни отношения, и като краен резултат е знанието, което придобива.

25. НУЖДАТА НА ЧОВЕКА ОТ ДУХОВНА МАЙКА

Природата, обществото, отделните индивиди, себе-то с цялото им разнообразие от форми, съдържания, закони на които са подчинени, по чудните пътища на сетивата влизат в човека – стават негово съдържание – знания. Понякога те влизат в него като канени, **желани гости** и му оставят нещо..., но те могат да влезат в него и като **разбойници**, които разбиват врати и прозорци... и задигат всичко, каквото намерят.

Обаче, Дънов и Учението Му, дълго време щяха да влизат в Христов, нито като канени, нито като неканени, още по-малко като разбойници. Обратното, подполковникът насила щеше да ги вкара в себе си, както престъпника насила вкарват в тъмница, за да го измъчват. Подполковникът, мирогледът му, характерът му, изкривеното и изопачено съзнание, щяха да бъдат **тъмница, истинска мъчителница за Дънов и Учението Му**, както така наречените християни със своите изопачени разбирания и живот, бяха най-големите мъчители на Христа. Както гръцкия кон насила беше вкаран в град Троя от самите троянци, и Христов насила щеше да вкара Дънов и Учението Му в собствения си град, в крепостта на досегашния си живот и мироглед.

Разбира се, когато троянците вкараха коня в града си, те нямаха идеята за разрушението на града, тъкмо напротив, те искаха с това да го запазят.

Така и Христов искаше да разкритикува Дънов и идеите Му, да ги осмее, подиграе, да ги заведе на Голгота и там разпъне, както Ницше искаше да унищожи Христа, за да стане той Христос.

Забелязва се или се предполага, че природата използва различните импулси на хората, за да постигне своите цели – хората да получат знания, да еволюират. Евреите разпънаха Христа един път, християните Го разпъват безброй пъти. Едните и другите носят последствията от това – страдания. И в края на краищата ще Го разберат правилно, ще Го приемат и признаят.

И Христов щеше да разпъва Дънов безброй пъти, както всичките Му ученици, щеше много да страда и после щеше да Го приеме!

Христос, Дънов и всички велики Учители на света, **те са златото на света**, което както и да го наричаме, каляме, поставяме в киселини, основи, соли... остава си все злато, непроменено!

Дънов от цялото това отношение на Христов, ще остане неповлиян, свободен, верен на Себе си и на основния закон на живота – Любовта. Точно в това беше Неговото знание и сила. Осъзнал се като функция и ръка на Бога в работа си над хората и света, където и да влезеше – канен или неканен, установяваше ред и порядък, носеше благословение. И в хаоса на душата на Христов, с течение на времето щеше да установи ред и порядък.

19 години след тази първа среща с Учителя, Христов пише в книгата си „Зазоряване“:

„... Искам или не, моля да направя това, което Слънцето иска от мене: да мисля както Ти мислиш, да чувствавам както Ти чувствуваш, да правя това което Ти правиш!...”

„... Можеш ли да побереш всичките противоречия на света в душата си? Ще даваш ли плодове на хората, за да те замерват с черупките им? Ще им носиш ли чиста вода, която те ще превръщат в помия, за да я хвърлят отгоре ти? Можеш ли да сгрееш помръзнали усойници в своята пазва, като знаеш, че стоплени, те ще опитат първите си зъби на тебе? Ще отгледаш ли войни, които ще забият копията си в ребрата ти?“ [**Виж „Изгревът“, т. 20, с. 55–78.*]

„Така ме питаше Той и Се усмихваше, а аз шепнех: „О, не захапах ли аз ръцете Ти някога, и от това се вля в мен всичкото благородство, на което се радвам? Не хвърлих ли и аз отровна стрела отгоре Ти, а Ти ми я върна златна, накичена с безценни камъни на Любов, Мъдрост, Истина? Не ме ли къпа Ти в Твоята чистота, та ми се отвориха очите и Те видях?...”

Детето, за да се яви на свят, за да стане **пълноценен човек**, трябва да има поне едно същество, **което да го роди** и да го обича при всички условия на живота – това е майката. Тя ражда детето, което е носила в утробата си 9 месеца. То ѝ е причинило, и ще причинява цял живот безброй страдания. При нужда тя и живота си жертвува. Само благодарение на нейната любов, то идва на света, израства, става човек.

Много от така наречените възрастни хора в някои отношения, особено в духовно отношение, са като децата – за да живеят и пораснат имат нужда от **духовна майка**, която да ги обича, да се грижи за тях при всички условия, дори и тогава, когато те се държат лошо с нея. За някои от тези хора, такава любяща майка бе Учителя.

26. КАК ЕДНА ИДЕЯ МОЖЕ ДА ПРОМЕНИ СЪЗНАНИЕТО НА ЧОВЕКА

Хората в някои отношения са като рибите. Светът за тях е примамка, подобна на стръвта на въдицата, която те апетитно поглъщат още от първия ден на раждането си. По този начин **светът става съдържание на тяхното съзнание**, променя ги по съответен начин, и нищо вече не е в състояние да ги **освободи** от това, което са приели. Оковите, с които е бил прикован Прометей на скалата, приличат на гнили въжета в сравнение с тези неосезаеми, но по-реално съществуващи **окови на съзнанието**, идващи от неговите възприятия на външния свят. От всички окови човек може да се освободи, но от това, което е станало съдържание на съзнанието му – никога.

Подполковникът „се хвана на въдицата“ – погълна в себе си Дънов и Учението Му, яде от плътта Му, пи от кръвта Му – идеите и Словото Му и сам се окова в тези невидими окови!

Въпреки това, обаче за него беше щастие, че се хвана за Учителевата въдица, защото щеше да бъде изтеглен в един по-добър, по-съвършен свят от този, в който той бе до тогава!

А какво е положението на рибата, хваната от обикновен рибар? Тя ще влезе в света на тенджерата с кипяща вода или в тигана с вряло масло, и от там ще се озове в ада.

Този офицер, който мислеше, че всичко знае и може, който даваше съвети на хората и мислеше, че оправя живота на хората... а тъкмо той не знаеше, че всеки който не иска да възприеме една идея или Учение, не трябва нито да я приема, нито да я отхвърля, още по-малко да я критикува, да се бори с нея. Изобщо не трябва да се занимава с нея, защото, каквато и връзка да направи с тази идея, **без да иска той вече я вкарва в себе си, прави я съдържание на съзнанието си!**

Съзнанието му се променя по съответния начин, то вече не е това, което е било до приемането на идеята. Идеята в съзнанието му пуска корени, започва да расте, докато един прекрасен ден го завладява, става негова доминираща идея – негова съдба.

Но подполковникът не беше първият и единствен „учен“, „критик“ и „многознаещ“, който правеше тази фатална грешка. Много преди него, прабаща му Адам пръв направи тази грешка и даде линия, посока на своите бъдещи поколения. Хората от тогава до сега, все повтарят неговата грешка.

27. ЛЕГЕНДАТА ЗА ГРЕХОПАДЕНИЕТО Е КОЛЕКТИВЕН АКТ*

Мнозина като прочетат „Адам“, снизходително ще се усмихнат и ще си кажат: „Легенди!“, без да разбират, че зад тази легенда за „Грехопадането“, както зад легендите на всички велики религии, **се крият велики мистерии.**

Те са създадени от **посветените** – най-културните мъже на дадена епоха. Интелектуалното съотношение между тях и обикновения народ е приблизително такова, каквото е съотношението между едно дете от детската градина и един професор от Университета. Много естествено, професорът ще разказва на детето великите истини на живота във форма

*Виж „Изгревът“, т. 15, с. 150–161.

на приказки, легенди, но когато друг възрастен мъж от ранга на професора слуша от детето същата приказка, той разбира какво е искал да каже професорът, който я е създал.

Великите посветени са разказвали на народите в най-достъпна за тях форма – **легендата и мистериите** на битието, знанието и разбирането на живота и света през дадена епоха.

В процеса на нашия разказ, ще осветлим някои древни легенди. Техният дълбок смисъл и скритото в тях знание, ще възкръсне пред нас. Казаното в легендата и конкретно в тази легенда, не трябва да се разбира буквално, а символично като гатанка, която, за да се разбере, трябва да има ключ.

Под **Адам** не трябва да се разбира едно лице, а **колективно същество**, цял народ – Адамити, който е създал специфична култура, културата на златния век на човечеството, за който говори Сократ. Хората от тази култура не познавали злото. Обаче, малко по малко, под влияние на различни обстоятелства, тази култура навлиза в света на злото. Целият този океан от време и пространство, когато се развива тази култура с безбройните ѝ форми, съдържания и закони, **кристализирала в легендата за грехопадането** и достига до нас в библейската ѝ форма. Само като легенда в тази форма, тя можеше да се запази през хилядолетията, предавана от уста на уста, от поколение на поколение.

Адам решил да се занимава със зоология, да изучава животните, да им дава имена, така се разказва в легендата /Битие, 2 гл. ст. 19 и ст. 20/. По този начин той възприел живота на животните. Живота на животните става съдържание на неговото съзнание.

Адам според легендата имаше **Божествен произход**, беше **направен по образ и подобие на Бога – „един“**, както **Бог е един**. Обаче, като се занимавал с животните, възприел от тях идеята и той да си има другарка както те са мъжки и женски. Тогава над Божествената основа – „един“, беше присадена животинска присадка, принципа на числото две – жената, и те стават като животните двама.

Това същество вече не било Бог, нито животно: човек, същество, което може **да мисли по Божествен начин, а да постъпва по животински**, да се ръководи от своите инстинкти, както животните. То почнало да използва Божественото – разума си за животински цели, и се получило нещо много лошо!

Тогава целият му живот се превърнал от лошо в по-лошо – в ад! Възвишените му мисли и стремежи, се разбивали в животинската му природа. Тази грешка на първия човек, на човешкия праотец, потомството му до днес изкупва с толкова много страдания.

Конфликтът между Божественото и животинското започнал още тогава, станал посока в развитието на всички култури до сега, станал матрица на всички драми и трагедии!

28. ИЗОПАЧЕНИЕ НА ИДЕАЛА

Но да се върнем на нашата идея за критиката.

Някога в България се основаваха много въздържателни дружества, които поведоха отчаяна борба с алкохолизма. Впоследствие, всички членове на тези дружества и главно най-активните им функционери, пропиха и пропушиха.

Същото се случи и с **вегетарианците – толстоисти** – повечето от тях проядоха месо. А сам **Толстой**, който беше против противене на злото, **уби с тояга един вълк**. Той също много писа и се бори против частната собственост, крепостничеството и считаше, че земята трябва да принадлежи на тези, които я обработват. Въпреки това, обаче, **той остана през целия си живот крупен земевладелец и притежател на крепостни селяни**. Толстой не освободи своите селяни, и не им раздаде земята си.

Той най-добре знаеше кое е Божествено, но постъпваше по животински, по животинския закон – правото на по-силния. Толстой дори направи нещо по-лошо от другите собственици на земя и селяни – **той излъга, прехвърли на своите наследници земята и селяните преди да умре**. Така големият писател и борец за освобождение на селяните, не притежаваше нито своя земя, нито свои селяни. Разбира се, селяните му останаха крепостни, а земята принадлежеше на тези, които не я обработваха. Може би тази беше една от причините, поради които той толкова много страда и остана разпънат през целия си живот между Божественото начало и животинското в себе си.

Както подполковникът, членовете на въздържателните и вегетарианските дружества, така и толстоистите, а също и всички хора по света без изключение, **които критикуват другите**, независимо дали са прави или не и с каква цел правят това, **попадат под ударите на този безпощаден и неумолим закон на човешкото съзнание**.

За съществуването на този закон много хора не знаят, други не му вярват, трети го признават, но не знаят как да се изолират и предпазят. Тук изтъкваме само отрицателното му действие, но той има и положително. Има безброй и най-разнообразни форми и нюанси с още по-различни съдържания.

29. КЪЩАТА БЛИЗНАК И СЪЖИТЕЛСТВОТО НА ДВЕ ИДЕОЛОГИИ

Малката къщичка на дългогодишния касационен секретар – **брат Гумнеров**, се гущеше под снега както всички останали къщи на улица „Опълченска“.

Външно, пък и вътрешно, тя не се отличаваше почти от тях – сливаше се, без да прави впечатление.

Тялото се осмисля от духа, който го обитава!

И описанието на тази къщичка добива смисъл от присъствието в нея на **ПЕТЪР ДЪНОВ** – основателят на духовното Учение „Всемирно Бяло Братство“, понеже в нея Той е изнесъл първите Си редовни беседи!

Постройката беше стара, паянтова или от кирпич. Основата ѝ беше почти квадратна. Към нея имаше и други пристройки – антрена, но те са без значение.

Една стена от запад към изток я разделяше на две части, жилища, апартаменти. По нейното протежение и дворът беше разделен с дъсчена ограда. В дъното на двора малка вратичка – комшулук.*

[*Виж „Изгревът“, т. 12, снимките на ул. „Опълченска“, № 2-3.]

По-малката част, но обърната на юг постройка беше на **брат Гумнеров**, а по-голямата част с лице на север, като че махаше поздравително към СССР.

В нея живееше легендарният впоследствие герой на Лайпцигския процес **Георги Димитров**. Общата стена между двете постройки, беше и обща стена между стаите на Дънов и Димитров. Стаята на Димитров имаше два прозореца към улицата – западни, и един към двора – северен. Стаята на Дънов имаше един прозорец към улицата – западен и един към двора – южен.

Къщичката беше като скрита картинка – гатанка! Когато я погледне едно опитно око, зад което има едно **широкообхващащо съзнание** с голяма светлина, вижда я като театрална сцена, приготвена от най-великия майстор, режисьор и художник – живота.

В нея щеше да се играе една от безбройните и вечни драми – борбата между доброто и злото, между светлината и тъмнината!...

Дънов и Димитров. Тук няма нищо излишно – всичко говори ясно, точно, определено, верно – така както говори самият живот – без грим и маска. Фигурантите вече бяха по местата си.*

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 548–549 – „Никакъв аралък с III Интернационал!“]

Предстоеше да стъпи на сцената най-главният трагичен герой – Христов.

Къщата със своите две противоположни разпределения: **дясно–южно** – жилища на **Петър Дънов** – идеолог на Учение с много **топлина, слънце, светлина и любов**, и **ляво–северно** – жилище на **Георги Димитров** – идеолог на Учение, изпълнено със **студ, революция, кръвопролития и насилие**.

Цялата къща беше като утроба, в която живяха и се развиваха два близнака – Дънов и Димитров, представители на **две противоположни идеологии** – **идеалистическата и материалистическата**, както бе в утробата на първата жена Ева и нейните двама сина – Каин и Авел.

Заченатият от дявола Каин, уби брата си Авел.

Тя ни напомня утробата на библейската Ребека с нейните двама близнаци – **Яков и Исав**. **Яков** стана родоначалник на богоизбрания народ – еврейския, а **Исав** продаде първородството си за **паница леща**, и мина в историята като нарицание на продажност.

Също и на весталката Рея Силвия с нейните двама близнака – **Ромул и Рем**. Ромул убива брат си Рем и основава града Рим – Великата Римска империя, в която се извършват безброй престъпления, и най-голямото престъпление в света – разпъването на Великото Добро – Христос!

Дънов, Авел, Яков, Рем... – вървят от **дясната** страна на живота.

Димитров, Исав, Ромул, Каин... – от **лявата**.

От улицата се влиза в малко дворче, което на изток се разширява.

Още в началото му една стълба с няколко стъпала водеше за етаж, а под нея друга – за сутерена. По средата на етаж минаваше тясно коридорче, което по средата се разширяваше като холче. В западната му част беше вратата за стаята на Петър Дънов, а в дъното му на изток имаше

прозорец към двора и врата, която водеше в стаята с два прозорци към двора, в която живееше брат Гумнеров със съпругата си леля Гина.

30. ДВАТА ВИДА УЧИТЕЛИ

Интересно беше, че както Димитров така и Дънов, претендираха да са учители на българския народ.

Когато през 1947 г. излезе от печат книгата „Учителят“* на Боян Боев – ученик на Петър Дънов, Димитров тогава беше министър-председател на България.

[*Как бе издадена книгата „Учителят“ и реакцията на Георги Димитров – виж в „Изгревът“, т. 31, с. 166–167; т. 3, с. 208–209; т. 4, с. 512–515.]

Научавайки се за книгата, той ударил с юмрук върху бюрото си и се скарал на подчинените си: „Аз съм учител на българския народ! Защо сте разрешили да се печата тази книга?“ – Истина е, че и двамата са учители на българския народ. Само, че Димитров е учител на **каиновците** от българския народ, а Дънов – на **авеловците**.

Тези двама съседни и техните последователи, влизаха в най-разнообразни отношения през различните времена.

През тежките години на Комунистическата партия в България, Димитров на много пъти преминаваше през комшулука или направо през тавана при Петър Дънов, за да се скрие от полицията.

И сестра му Елена, като нелегална е спасявана от сестра Василка от Бялото Братство.

В навечерието на 9 септември 1944 г., племенникът на Георги Димитров – Любен Баръмов, като партизанин бе заловен и изпратен в затвора.

Майка му, другата сестра на Димитров – госпожа Баръмова, помоли тайния съветник на цар Борис III – дъновиста Лулчев да го освободи. Той направи това. Любчо бе освободен. Отива в село Мърчаево, където бе евакуиран Лулчев, и на мегдана го прегръща и целува, благодари му!

Обаче идва 9 септември 1944 г. Лулчев е изправен пред Народния съд. Нито един от стотиците комунисти, които той е спасявал, не дойде да свидетелствува в негова полза! Отказа да свидетелствува и майката на Любчо!

Лулчев като Авел, беше убит от брат си Каина.

През 1956 г. беше снет филмът „Урок на историята“, сюжетът на който беше Лайпцигския процес. За ролята майка на Георги Димитров, взе конкурса между 50 български и руски актриси Цветана Арнаудова* – ученичка на Петър Дънов.

[*Цветана Арнаудова – виж „Изгревът“, т. 17, с. 658.]

По-късно комунистическите съдилища, поведоха продължителен съдебен процес против някои членове на Бялото Братство. Възползваха се от това и конфискуваха всичките недвижими имоти на Братството: около 30 декара градина, лозе, поляна за гимнастика, взеха братския салон, стотици хиляди томове беседи на Петър Дънов, библиотеките на много братя и забраниха събранията.

31. ОТ КЪДЕ ЗАПОЧВА РАЖДАНЕТО НА НОВОТО

Подполковникът се спря пред отворената врата с № 66 и погледна швейцарския часовник на ръката си, който не даваше никакви разлики, и тихо си каза: „Девет часа и петдесет и осем минути – когато бъде на местото си, ще бъде точно десет!“ – И едва доловима усмивка на самодоволство пробяга по лицето му, защото си помисли, че притежава едно от най-положителните, пословични качества – точността на англичаните.

И влезе бавно, с чувство на достойнство!

Икатоопитенразузнавач,сединпогледобхванацялотоместоположение на двора и къщата: старите изкривени врати, прогнилите черчевета на прозорците, техния брой, вид, големина на стъпалата... Вятърът беше издухал снега от покрива, старите турски керемиди зеленявали по первазите му се зъбеха като уста на щърба баба. Видя много неща.

Всичко макар и много чисто, му миришеше на мухъл, лъхаше старост, като че обвито със саван...

Все така като си мислеше, пристъпваше бавно напред: „Тази къщичка е символ, който самият живот е изваял с всичките показатели на смъртта! Те за мен са показатели, че и Дънов – този Христос на XX век е нещо залязващо, упадъчно! И аз съм призван, определеният да нанесе решителния и последен удар... какъвто варварите наносиха на Рим! – Глупости – как мога да мисля и сравнявам Дънов с Рим?... Защо ли идвам само да си губя времето?...“* [*Виж „Изгревът“, т. 17, с. 744–747.*]

Есента с нейните капещи листа... У някои поети навява тъга, безсмислие на живота..., победната мощ на смъртта – всичко кога и да е, ще умре... Какъв смисъл има живота?...

Съзнанието на тези поети, както това на подполковника са тесни, ограничени, не могат да видят живота в неговата цялост, събитията в техните процеси. Те не виждат в пазвите на окапалите листа пъпките на бъдещите, под затрупаните от снега посивели, миришещи на запарено, гнило – умрели треви, като от топли пазви да поникват цветята, които и напролет ще парфюмират и облекат с празнични одежди полето.

На този надут офицер, който напразно мислеше, че всичко знае, му предстоеше да види и научи, че тъкмо гниенето е най-доброто условие да се започне нов живот, че винаги зад умиращото старо е започнало раждането на новото, и зад временните форми – вечно продължаващият, възвръщащ се винаги отново без прекъсване живот.

Защото ако смъртта беше всесилна, досега животът би трябвало да се свърши, да изчезне! Винаги животът отново изхвърква от обятията на смъртта! Той е вечен – бил е, и ще бъде! Все същата единна безконечност, разливаща се на милиони и милиони капки роса, за да се слее най-после в един поток...

Тъкмо, когато едно лице, нация, култура изживяват последните трохи от своя живот, тогава някъде близо или далече в някаква пещера, всред беднотия... гонен от старото, се заражда нов живот, нещо по-здраво, по-високо, на небето пламва нова звезда. И влъхвите на стария свят отиват да Му се поклонят.

Така и този подполковник без да разбира, като представител на старата философия, идваше да се поклони на зараждащото се ново, независимо от мотивите, които го движеха.

32. 300 ДУШИ (ЧОВЕЦИ) – НА СТУДА ПРЕД ПРОЗОРЕЦА

Под разрушаващата се постройка на улица „Опълченска“ № 66, живото Слово на Петър Дънов беше вече почнало своята мълчалива работа – изграждането в душите на тези хора една нова, по-съвършена, по-красива, неръкотворна постройка, един храм на нова култура!...

Христов премина тясното дворче пред къщичката и влезе в източната, по-широка част. Снегът беше изринат и натрупан в дъното. И първата мисъл, която мина през ума му беше да отиде и да застане върху снега най-отгоре. Но се спря на пътеката, внимателно изглеждаше влизащите братя и сестри.

Те заставаха сред двора един до друг прави на студа, като живи свещи върху нов светилник!*

[*Виж „Изгревът“, т. 12, снимки № 1–40 за ул. „Опълченска“ 66, а за чакащите на прозореца – № 14, 15, а на братски обяд – № 32, 33.]

Действително, душите на тези хора бяха като запалени свещи! Това бяха свещите на великото, красивото, мощното! В техните души грееше нещо нетленно, което приятно топлеше и светеше отвътре с една мека светлина, и тъкмо то беше, което ги топлеше в тази студена зимна утрин.

Подполковникът само преди няколко години беше преминал през най-тежките **изпитания на бойното поле и получил дълбока рана в корема**, затова не се учудваше, че тези хора стоят на студа. Още повече, той винаги си мислеше, че може повече от другите. Животът до сега не беше опровергавал това негово самочувствие. Но това, което истински го учуди, изненада и дори смути без сам да забележи смущението си, защото въпреки високото си самомнение не беше изработил самонаблюдение, беше въпросът: **кое бе накарало тези около 300 души мъже и жени на средна възраст, почти от всички обществени слоеве, да се излагат на този студ и тънък като струна смразяващ вятър, разшетал се чевръсто из двора, който ги пронизваше с хиляди игли изведнаж?!**

Той заглеждаше съсредоточено и изпитателно всяко лице и забеляза, че **те бяха озарени от нещо тайнствено!** Очакваха с трепет Учителя, както птичките с хор – изгрева на Слънцето. За тези хора, както студът така и вятърът, като че не съществуваша! Нещо по-мощно, по-силно беше ги довело и държало тук!

Той също констатира, че **тези лица в болшинството си** не бяха от средата на видни държавници и учени, нито на поети и философи, още по-малко на доктори и професори, за някакви таланти и гений не можеше и да мисли. **Те бяха хора скромни, на никого неизвестни** – работници, чиновници и повече учители... Да не кажа нещо повече: те бяха същите лица на простите, неучи Христови ученици, възкръсналите през вековете рибари, събудили се от хилядолетния си сън, за да слушат отново своя Учител, които тъкмо сега със своето нищожество, като с най-силно оръжие разтърсиха из основи и сринаха до земята великата Римска империя. Наистина, той забеляза тук и висши офицери в униформа и хора с интелигентни лица...

„Трябва да говори увлекателно!“ – си каза подполковника, и въздъхна със завист! Бледа сянка на страх премина отново през безстрашното му и гордо самосъзнание! За пръв път почувствува съмнение в себе си: „Дали бих могъл да накарам толкова хора да се изложат на този студ, без принуда и материални интереси?“ – И за успокоение си каза: „Ще го видя, какво знае! Аз мога да издържа на много по-големи изпитания от всички тук! По цели дни и седмици съм лежал в пълни с вода окопи. Ех–е–е–е, колко по-

страшно е на бойното поле! И сега мога да стоя прав, без да помръдна до края на беседата му, колкото и дълга да е тя! Повече съм от всички тези тук! Мога, мога и това, което учителят им не е и помислил!... Каквото и да е този Петър Дънов, от небето звезди да сменя, аз ще сменя слънце и пак ще го победя!" – Почувствува облекчение, дори радост го обхвана от предвкушаното удоволствие на победител!

У него беше вродено качество винаги да избира и следва до край най-трудния път, пред който всички спират, заобикалят го или се връщат обратно. Ако не успееше отведнаж, не се отчайваше, започваше отново, атакуваше дотогава, докато превземе целта, докато я завладее!... Колкото беше строг към другите, още по-строг беше към себе си. Често достигаше до жестока неумолимост. За него бе естествено да бъде пръв, далече пред другите. Това чувство за първото място някак хранеше душата му, даваше му живот. Понеже всичко подлагаше на опит и проверка, изключено беше да си въобразява или да се самоизмамва! Той ясно знаеше какво беше, и какво можеше!

Обаче, днес не позна! С него днес стана това, което никога през живота му не бе ставало и не беше помислял!

33. КАМПАНИЯТА НА ЦЪРКВАТА И СВЕТИЯТ СИНОД СРЕЩУ ПЕТЪР ДЪНОВ

Още с появата на тази униформена, елегантна и напълно изискана фигура в двора на „Опълченска“ 66, всички го загледаха и се запоглеждаха, понеже Светият Синод, полицията, разни обществени, военни и други организации и частни лица **бяха започнали кампания на преследване против Братството.*** [*Виж „Изгревът“, т. 5, с. 507–512.]

Църквата афороса Дънов и почна по най-безпрецедентен начин да пречи на беседите Му, или да праща **безотговорни лица да ги смущават.** В пресата се появиха хулителни статии! Бяха написани безскрупулни брошури и книги.

Имаше една жена, беше сестра посетителка на беседите, която си помислила, че ще бъде хранена от Братството без да работи. Като не получила това, **продала се беше на Светия Синод, поставила си беше на главата надпис: „Жертва на Дънов“*** и така се разхождаше по улиците на София, и така идваше на събранията Му. Тя днес не беше дошла, защото времето беше много студено. **На този студ издържат само призваните, непродадените, озарените!**

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 325–334.]

Всички си помислиха, че офицерът е изпратен от властта с някаква специална задача. Една сестра веднага му донесе стол с пухена възглавница.

– Господин офицер, къде да Ви поставя стола? – запита тя вежливо. Той я изгледа като орел от сините висини някаква животинка по земята, после си сви очите, като че ли я тласна на километри от себе си и процеди през зъби:

– Не съм Ви искал!... Обърна се и с бавни и уверени крачки отиде и застана в дъното на двора върху натрупания сняг, **точно срещу прозореца,** от който предполагаше, че ще говори Дънов.

Сестрата нищо не каза, остави стола отпред и отиде на местото си. Никой не седна на стола до края на беседата! Из двора стана леко раздвижване, зашушука се. Некой си бяха затворили очите, молеха

се. Всички бяха в неизвестност и напрежение. Не знаеха какви нови неприятности и изненади, ще им донесе този напет офицер! Младежите студенти го гледаха и се подсмиваха на високата му яка, на големите му очи, поза...

В предния ляв ъгъл на двора на първата редица, стоеше малко настрана от другите едър, важен, представителен господин на около 50 години, с голяма глава, интелигентна физиономия – високо и изпъкнало чело, съвсем леко прегърбен, облечен богато, с вкус и стил. **Той беше по произход евреин.** И той хвърли, уж безразличен поглед към подполковникът!

Макар и далече, но видя това, което му трябваше: чело, вежди, очите, носа, брадата... Направи си изводите и погледна ревниво и изпитателно към **девојката** – интелигентно, младо, **красиво момиче**, което също гледаше офицера. – „Ще ми я отнеме!“ – си помисли той. Понеже знаеше и разбираше законите на мисълта, веднага замени тази мисъл с друга: „Няма да позволя!“

Десетина студенти, чиновници и други младежи от другите краища на двора се промъкнаха при него, и всеки му заразказва впечатленията си от офицера. На някой той поклащаше глава одобрително, на други се противопоставяше с усмивка, на трети се усмихваше резервирано или казваше нещо тихо.

Всички, които дойдоха, **останаха около него.** Образува се една внушителна група. Тези младежи и други още, **бяха образували кръжок за философия и литература**, който беше си поставил задачата да преоцени всички философски и литературни ценности на епохата в светлината на Учителя. Те изучаваха нашите и европейски философи и писатели, **изнасяха реферати** в духа на Учителя.

Подполковникът важно и тежко откачи сабята си, постави я между краката си, сне кожените си ръкавици, закачи ги на сабята. Попипа отзад на брича си грамадния си револвер „Пагант“, който имаше предимството, че не правеше засечки. Бръкна в джоба на шинела си, и там с успокоение напипа любимия си джобен пистолет – шест на тридесет и пет – „Виктория“, който беше си купил от Лондон. Всичко това правеше с маниер, грация и красота, получени от дългото им и съзнателно практикуване. Успокоен, че беше взел всички предпазителни мерки, той застана във войнишки стоеж, и така наистина остана до края.

И тук както и навсякъде, където отиваше, всички мислеха, че е по-висок отколкото беше.

34. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ГОВОРЕШЕ МНОГО ПРОСТО И ТИХО, А ОФИЦЕРЪТ КРЕЩЕШЕ И ВИКАШЕ, ЗА ДА ГО ПРЕКЪСНЕ

Учителят Се появи на отворения прозорец в коридорчето.

Всички замлъкнаха, както когато между войници се появи генерал!

Вече всички погледи бяха насочени само към Учителя! Подполковникът престана да съществува!

Учителят изгледа събранието кротко, и каза нещо на един брат под прозореца. **Той запя** и всички подеха песента. Учителят погледна подполковника, като да беше го чакал или по-право с едно безразличие.

После погледите на двамата се срещнаха!

Това беше първата и съдбоносна за подполковника схватка! От този момент започна една борба, драма, трагедия, която завърши с **Голгота**. Той беше осъден от Народния съд, и заедно с около стотина министри и

царски съветници, **беше убит на 1 февруари 1945 г.***

[*Виж „Изгревът“, т. 21, с. 13–15, 409–449.]

Офицерът почувствува погледа си грабнат, фиксиран или само така си помисли, защото Дънов го гледаше безразлично. Той си обясни това, че беше се загледал в униформата му или както всички – в очите му. Но веднага се опроверга. В двора имаше и други униформени лица, полковници. Учителят разбра мисълта му и загледа в друга посока. След песента прочете много тихо глава 10, ст. 15 от Евангелието на Йоана: „Както ме е Отец научил, и аз познавам Отца; и душата си полагам за овцете...“

И пак погледна брата под прозореца. Той и всички отново запяха.

След песента заговори. **Говореше много просто и тихо**, като че нарочно да не Го чуват, без да се интересува от впечатлението! Който искаше да Го чува, трябваше да се концентрира и напругне слуха си в това, което Той говореше. За разлика от партийните оратори и църковни проповедници, които със силните си гласове и цветистата си реч не само завладяваха, но и натрапваха мислите – насила ги вкарваха в съзнанието на слушателите, **Учителят говореше тихо!**

Христов очакваше да чуе ораторство, като това на Жорес или някой от древните римски оратори! Христов се усмихна снизходително на този анемичен и старчески глас, който студеният вятър отнасяше и той не чуваше. Това го ядоса, защото си помисли, че тъкмо пропуснатото може да е това, за което може да Го разкритикува и унищожи! Тези пропуски нащърбяха предвкусаната победа!

Затова си напругна и слуха и почна да чува, но само откъслечни думи. Първото цяло изречение, което чу, беше: „Отец и Син са обикновени думи, познати не само на хората, но и на животните...“

– Глупости! – разнесе се из двора висок, команден и ясен глас.

Всички се обърнаха към дъното на двора, където сред купищата сняг стоеше **офицерът**, изпънат като струна и размахваше ръка.

– Кой Ви каза, господин Дънов, че животните познават съдържанието и смисъла на думите „Отец“ и „Син“? По кой физичен, психичен или метафизичен закон дойдохте до този извод? Вие говорите априори. Аз имам на разположение много коне, ще Ви заведа при техните майки и бащи, ако щете и при братята им, да се уверите, че те няма да проявят никакви бащини, майчини или синовни отношения!

– Да, но и Вие господин подполковник говорите априори, щом още и Вие не сте направили опита. Какво бихте казали например, ако опита би Ви опровергал? – обади се един студент с червена шапка.

– Господине – започна с пренебрежение Христов – не Ви познавам, и не желая да увеличавам познанствата си! Дошъл съм да говоря с титуляра!

В същото време почнаха да се обаждат и други. И не дадоха ред да отговори Дънов, Който спокойно стоеше и чакаше да млъкнат.

– Защо страдат хората – продължи Дънов, когато млъкнаха – за да се смирят. Защо страдат животните – по същата причина. Когато волът насочи рогата си към своя господар, той го мушва няколко пъти с остена си и го смирява. Така Бог отправя остена си към човека, който иска да боде, да хапе. Който боде, минава за голям философ и критик, с особени възгледи за живота, но затова често се натъква на остена.

Всички в двора заклатиха одобрително глави, като гледаха офицера, защото мислеха, че това се отнася за него. Но Христов вирна глава като жребец, не ги поглеждаше, внимаваше да чува, за да възрази! Отново закрещя:

– Не, не, сравненията Ви са неудачни! Не може да се сравнява раждането на детето от майката с изтичането на водата от тръбата на чешмата – така не може да се говори!

Учителят този път не спря да говори, продължи с равен и тих глас. А подполковникът крещеше, викаше, искаше на всяка цена да Го прекъсне, да се наложи:

– Вие господин Дънов, трябва да доказвате Вашите твърдения! Искam непременно да чуя доводите Ви! Как може да твърдите... каквото било отношението между водата, въздуха и светлината, такова било между вярата, надеждата и любовта? Аз и всички логически мислящи хора, не можем да видим тази връзка! Винаги ли така безсмислено говорите? Не мога да разбера как Ви понасят тези хора, които сте изложили на този студ, на явна простуда? Наверно ще делите печалба с лекарите?...

За голяма негова изненада, острите му и обидни думи не произведоха очаквания ефект – никакъв ефект нямаша! Те рикошираха като куршуми по чилична броня. Лицето на Учителя не се промени. Спокойният, равен, пълен с благост говор се запази.

Това вбеси офицера! Той заапострофира бясно, като че атакуваше здраво укрепена позиция. Скоро слушателите му свикнаха и той вече не ги дразнеше, нито смущаваше.

35. ЛИНИИТЕ НА ЛИЦЕТО НА ОФИЦЕРА

Спокойствието на Учителя, се предаваше и на тях. Когато Христов **апострофираше или държеше цели речи, дълги монолози**, те се разговаряха, споделяха мнения. Едни го съжаляваха, други упрекваша и всички знаеха, че непременно ще бъде победен! Вече никой не мислеше, че може да развали събранието, макар думите му да щракаха като куршуми и да свистяха като размахвана сабя.

В коментарийте, най-активни бяха **младежите** от малката групичка около **евреина**. Те отговаряха на бруталните му апострофи с насмешки и подигравки. Както те се изразяваха: „Тези болшевишки методи не минават на Учителя!“ Те знаеха, защото по най-различни поводи са били в известни моменти за по-кратко или по-дълго време в положението на Христов, и бяха опитали бронята на Учителя, здравината и самообладанието на нервите Му, диамантената Му воля, силата и знанията Му и най-вече Любовта Му.

Сега вече тях ги интересуваше **какъв метод** ще употреби Учителят към този офицер, защото **Учителят с всеки човек постъпваше по специален начин**. Приложеният метод вече им говореше за характера, за миналото, за настоящето и бъдещето на посетителя. Тези методи и знания никъде не бяха писани, те само при дадения случай можеха да ги научат, те сега се раждаха и изчезваха.

Някой започнаха да правят физиономични анализи на подполковника. Констатацията и мненията си споделяха помежду си и с евреина, който беше авторитет и в тази област.

– **Да си снемe пенснето, продължително го загледайте и ще видите Ницше – каза евреинът.***

[*Виж „Изгревът“, т. 20, снимки № 55, 56 – за пенснето.]

– Да, много интересно, напълно съм съгласен, и аз виждам Ницше.

– Нещо по-интересно – продължаваше анализът си евреинът – загледайте го продължително и си мислете за **Бисмарк**.

– Да, ще бъде Бисмарк, но помъчете се да го видите малко застарял.
– Имаш право – добави студентът със зелената шапка.
– Ще бъде един Ницше, но ако мустациите му са по-дълги – забеляза един чиновник.

– Какво по-дълги от това, та на Ницше по-дълги ли са? – противопостави му се друг студент с червена шапка.

Евреинът се намеси авторитетно:

– Може по-дълги мустаци, може. Забележете **разстоянието между носните отвори и устата колко е голямо**, затова може да носи по-дълги мустаци.*

[*Виж „Изгревът“, т. 20, снимки № 20, 21, 58, 59, 60 – за мустациите.]

Това голямо разстояние показва, че е страшно естествен, в пълния смисъл на думата – **смел човек**. Може да го имате като образец на смел човек!

– **Увисналите му мустаци** какво показват? – запита едно момиче от кръжока.

– Така както са при него **показват песимизъм**, отговори евреинът, като продължаваше да го разглежда с присвити очи.

В това време някой на смях се обади:

– Ако е с по-дълги мустаци, ще прилича на сом, или както в момента са щръкнали много ми прилича на морж.

Всички почнаха да се смеят! Обаче, евреинът не се смееше и продължаваше да го разглежда и да споделя тихичко с красивото момиче:

– Виж **линиите около устата му***, всички са пресечени под **остри ъгли**. Тези линии са характерни за **черногледите хора**...

[*Виж „Изгревът“, т. 20, снимки № 57, 59.]

Изобщо, много интересен екземпляр е! За първи път срещам такова съчетание! Истина е, ако продължим процесите на живота му и го видим като застарял с увиснали торбички под бузите, ще бъде Бисмарк. И в телосложението не отстъпва на железния канцлер.

Един запъхтян студент дойде от другата страна на двора, и веднага заговори възбудено:

– Аз бях да самия него, разгледах го много внимателно – той е много опасен човек! Няма мярка в чувствата си! Какви **сочни устни** само, **изпъкнали ноздри**... **Издутините зад ушите му** са грамадни, като палеца ми стърчат навън. Точно за тези издутини Учителят говори, че хора с такива издутини са много **смели и решителни**.

– Това разбрахме, но къде са линиите на смелостта по лицето му? – запита един работник.

36. АСТРОЛОГИЧНА НАХОДКА ЗА ОФИЦЕРА

– Той пак ще дойде, и тогава ще го наблюдаваме и ще ги потърсим – каза евреинът и се обърна пак към **красивото момиче**, което гледайки офицера му каза:

– **Какво ще кажете, интересна астрологическа находка, а?**

И зачака да чуе мнението му, защото евреинът беше и голям астролог. Той не му отговори, защото тъкмо в този момент беше го навестила мисълта, че Христов може да му отнеме момичето. Веднага си затвори очите и прогони тази мисъл, защото ако я оставеше продължително в съзнанието си, щеше със собствените си сили да я подхрани и осъществи. Той разбираше законите на човешката душа и съзнание, и доста умело ги използваше.

Не само това, но той се противопостави на тази опасна за него мисъл и със съответни дихателни упражнения, които почна да прави, стана активен, започна да му изпраща мисли, че това което мисли, в никакъв случай няма да стане... По този начин се опитваше да спре в самото начало, още в мислите си бъдещите си противоречия, страдания и ревности. После си отвори очите и неохотно отговори на момичето:

– **Безсъмнено, добра астрологическа находка е.***

[*Виж „Изгревът“, т. 31, с. 727–733.]

– Да му поискам ли данните за хороскоп – мислиш ли, че ще ми ги даде?

Евреинът я загледа продължително в очите и си мислеше: „Ето, тя вече почна да чувства магнетизма му!... Данни за хороскоп е само параван, предлог, желание да направи връзка.“ Но той умееше да се владее! Знаеше, че ако прояви и най-малката ревност или противодействие, само ще подсили влечението ѝ, ще я тласне към него, затова уж безразлично каза:

– Опитай, ти си Венера, а той Сатурн и Марс в най-висока ситуация. Ще стане мек като памук – той има рицарски качества...

Един полуинтелигентен младеж зачу този разговор, и запротестира:

– Съвсем не съм съгласен с Вас любезни братко, че имал рицарски качества! **Той никакъв рицар не е, направо е простак!** Чуйте го, чуйте го какви глупости бръщолеви! **Затова не трябва да се занимаваме повече с него – с нашите мисли, ние подхранваме неговите сили!** Затова трябва да престане да съществува за нас, нека всички си насочим погледите, слуха и мислите **само към Учителя** и повече с него да не се занимаваме! Така ще го респектираме и той ще млъкне – каза и си насочи погледа и цялото внимание към Учителя.

– Да любезни братко – с мек и приятен глас му отговори момичето, и аз съм напълно съгласна с тебе, но Учителят казва: „Всеки човек, когото срещнете или идва тук, да ви бъде **предметно обучение**.“ Инък, трябва да отидем в света да търсим този рядък екземпляр и да го проучваме. Нали ще бъде престъпление да го пропуснем, дошел на крака? Това е милост Божия, че ни е дошъл и ни се предлага да го изучаваме. Нека да се проявява както иска, все едно е, че се върти и ни дава възможност да виждаме различни страни на неговото съзнание, на неговия характер.

37. ПРОВОКАЦИЯТА СРЕЩУ ОФИЦЕРА

Подполковникът млъкна. Учителят заговори. Отново настана тишина в двора, всички заслушаха внимателно – разбира се, не за дълго.

Подполковникът отново започна да **апострофира**. Пак се зашушука. **Работникът от фабриката**, който стана причина да дойде днес подполковникът, гледаше с укор младежите от групата. По негово мнение те бяха прекалили, затова тихо и мълком се приближи до тях и им заговори:

– **Братя, дръжте се добре, не го провокирайте!** Ще го предизвикате, ще извади пистолета си и ще почне да ви стреля, няма да му мигне окото!

– Защо да го слушаме? Всичко това ние сме го слушали и го знаем! Можем дори да му покажем, откъде го е взел – всичко е купено от битпазар! Той трябва да разбере, че не искаме да го слушаме – искаме да слушаме Учителя!

– Вместо да го защитава, по-добре ще направиш да отидеш и му кажеш да си отива – възрази един висок, симпатичен мъж, но беше

прекъснат от друг:

– Сериозно ли казваш, че стреля, от къде знаеш това? – И всички почнаха да се смеят.

– Как откъде – **началник** ми е! Ако първи път не улучи или пистолета направи засечка, вади втори пистолет!

– Той цяла оръжейна носи! Колко души до сега е застрелял? – запита един брат със заекване.

– На тебе брат, не току така ти е вързан езика! по-добре е да мълчиш, да си поправиш грешката заради която са ти вързали езика – му отговори работникът злъчно – защото може да ти дойде някой куршум като гръм от ясно небе.

– Лош стрелец е! – подметна евреинът.

– Аз Ви повтарям, погледнете сериозно на въпроса. Вие поне сте интелигентен, учен човек. Той не се шегува! Всички във фабриката го познаваме – щом повиши глас, преди да е позеленял, оставяме всичко и бягаме!

– Защо не се оплачете, как може така? – запита евреинът загрижен.

– **А знаете ли инък, колко справедлив и добър е?** Искане да ни направи като английските работници – да работим без надзор, да изпипваме до най-голямо съвършенство работата си, да сме честни, работливи... и никаква лъжа, никаква измама не търпи! За правдата и истината умира, а за лъжата човек убива.

– Интересна правда – особен специалитет – възрази пак евреинът, но вече сериозно и още по-внимателно загледа подполковника!

– Въпреки дефектите му, всички във фабриката го обичаме! Той от никого не се страхува! И генерал и министър, ако и цар да дойде, с всички се държи достойно, безстрашно! Няма да му трепне окото и тях да изобличи! **Държи страната на работниците, и в никой случай не позволява да бъдат ошетени! Стамболийски му е приятел.** Често идва във фабриката и осъмват в разговори. Носят се слухове, че го канили за министър на войната. – Красивото момиче, с втречени очи гледаше и слушаше!

– Много е млад за министър! – намеси се то.

– Знаете ли колко е умен?! И **репарационните комисии***, които идват във фабриката, се възхищават от него! Той разговаря с тях направо на френски и английски, и то много добре! Това ни казват преводачите, защото никога не ги използвал. [*Виж „Изгревът”, т. 21, с. 9; т. 31, с. 731.*]

Подполковникът продължаваше да се пени!

В интелектуалната групичка си взеха бележка от предупреждението на работника, и станаха по-сериозни.

38. МАРИЯ ЗАХАРНАТА

Евреинът слушаше Учителя, мислеше си за това, което му каза работника и често прогонваше мисълта от съзнанието си, че този офицер може да му отнеме момичето. И въпреки усилията му, тази мисъл се наложи и остана продължително у него!... Той гледаше момичето и си мислеше, питаше се: „Какво ли мисли тя сега за този офицер? Как ли ще се развият нещата по-нататък?...”

Една **възрастна сестра** се приближи до евреина, и прекъсна мислите му:

– Абе брат, какъв е този офицер? Той не знае какво говори! Не разбира какво го чака! Той обижда Духа! Бог да му е на помощ! За обида на Духа,

само смъртта може да изкупи греха му!

– Имаш пълно право сестра, и аз така мисля – отвърна сериозно той, като продължаваше да си мисли за момичето и Христов, които в съзнанието му вече бяха свързани. Останалите от групата младежи гледаха иронично на тази сестра. Но тя не забелязваше иронията или не искаше да знае, затова продължаваше:

– Каза ми се, че този е прероденият блуден син дошъл да търси баща си, но още е тъмно пред очите му! Не Го познава – гледа и не вижда, слуша и не чува, не разбира!...”

И като се обърна към младежите, екзалтирано заговори: – **Всички трябва да се молим Бог да снесе превръзката от очите му, защото дяволът го е превързал, за да не види Учителя!**

– Сестра, кажи защо ти викат **Марийка Захарната**?*

[*Виж „Изгревът“, т. 15, с. 316.]

– Защото словото ми е захарно, Божествено, и защото живея при Захарната фабрика. Едното и другото не са случайни!

– Тогава иди да озахариш този горчив офицер – някой ѝ подметна пак на шега.

– Като ми се каже и това ще направя – отвърна тя самонадеяно.

39. ХИПНОТИЧНИЯТ СЪН

Работникът от фабриката гледаше младежите със съжаление, че не можеха да го разберат. Христов млъкна. Учителят отново заговори. Работникът си отиде на местото.

Мисълта и мнението на работника не съвпадаха с тези на началника му, който гледаше на всички в двора толкова от високо, че дори не ги виждаше! Смяташе ги за недостойни да мисли за тях, да им отговаря или да се обижда, още по-малко да влезе в спор с тях!

Той беше обладан от мисълта, че идва да извърши едно велико дело – **да ги събуди от хипнотичния сън**. Но като видя Учителя, и Него започна да смята за неравностоен партньор. В себе си съжаляваше, че беше дошъл! Но това съжаление показваше, без да разбира той, една умора от борбата. А не можеше и да напусне! Не беше в природата му да напуска бойното поле! Хванал се на това хоро, трябваше да играе до край.

Разнесоха се на двора още няколко **гръмки апострофи**, но беседата продължаваше както беше започнала, с тази разлика, че подполковникът вече чувствуваше умора и изтощение.

А Учителят Си беше същият, като че не беше Се борил! Докато Христов **крещеше като бесен**, Учителят Си затвори очите, продължително Се моли и като ги отвори, с най-голямо смирение прие много пъти хвърлената Му ръкавица. Загледа го с благодат и снизхождение, като че му казваше: „Савле, Савле, защо ме гониш?“

До тук всичко, което се беше случило, беше само предговор. Истинската борба, от този момент започна.

40. ОТ КЪДЕ ЗАПОЧНАХА БОРБИТЕ

За Христов още от най-ранно детство, най-любимото нещо бяха борбите – отначало физически, после словесни и печатни. Обичаше да се заяжда, и винаги да бъде на особено мнение. В това беше много упражнен, затова беше безумно смел и дързък. Не подбираше нито хората, нито средствата да ги побеждава. От тези борби, понякога излизаше с дълбоки рани. След едно поражение, бяха го намерили **заспал върху гроба на майка си**, цял облян в сълзи.

Като **студент по медицина** в Букурещ, със своите спорове направи живота си непоносим, и за четвъртия семестър се завърна в България. С конкурс постъпи във **Военното училище**, където много пъти беше наказван и последната година изключен, и само за отличния му успех, пак върнат.

В 1908 г. бе произведен подпоручик и веднага деградиран на редник, защото **наби началника си**, който излъгал. С бой устоял своето самостоятелно гледище, после се установило, че има право и отново чинът му бил върнат.

Като офицер бил **много пъти наказван** – понижаван, забавяно повишението му и уволняван! Само благодарение на войната, достигнал подполковнишки чин.

Пръв и единствен издържал конкурс за авиация и заминал за Англия, където също имал много неприятности. Завръща се като **пилот 319** на английските кралски въздушни войски.* [*Биографични бележки за Любомир Христов Лулчев – виж в „Изгревът”, т. 21, с. 4–41.*]

Взема участие в Балканската война, като наблюдател от балон.

И тук верен на себе си **набил началника си**, за което бил уволнен с чин капитан, но пак доказва правотата си и възстановен, но върнат в пехотата. **Оженва се за дъщерята на генерал Радойков**, и само след 25 дни заминава за фронта.

Под върха Ком бил тежко ранен, изгубва 80% от работоспособността си. **Назначават го помощник началник на Инженерната фабрика в София.**

В 1923 г. след **преврата „9 юни”** бива набеден, че е земеделец и уволнен.* [*Виж „Изгревът”, т. 21, с. 9.*]

Разбира се, борбата и страданията му до тук не спират, те продължават и ще продължават до самата му смърт!

Обаче, днес борбата беше съвсем различна от всички досегашни!

Той щеше да бъде победен!

Всичките му планове и стратегия, щяха да се провалят и обърнат против него! **Новото в днешната борба беше това, че не срещна почти никаква съпротива**, както се бе случило с Наполеон в Русия, което беше най-страшното! Непрекъснато му се струваше, че нищо не му пречи да победи, но винаги победата много ловко му убягваше.

Беседата беше към своя край. Учителят стоеше все същият – кротък, благ, смирен и непобеден!

Друга една особеност на тази борба беше, че нямаше вече отпущане. Победен щеше да бъде, но работата не беше в това, с това не се свършваше както винаги досега – със страдания, наказания или уволнение. Днес отвън той никакъв удар не получи, лоша дума не му се каза, нито в дилема беше поставен – а чувствуваше реално и дълбоко в себе си, че **търпи поражение!**

Дори на няколко пъти си помисли – дали зад този старец, наглед толкова нищожен, няма някой невидим дух или нещо подобно, който беше непобедимо силен! Мярна му се в съзнанието мисълта за Христовия свръхчовек.

41. КОЛЕСНИЦАТА НА УЧИТЕЛЯ

С всеки свой поглед, мисъл, чувство, постъпка, апостроф... подполковникът, като скука – **сам се закачваше за колесницата на Учителя**, зад която отдавна вече тичаха много като него, закачили се сами!

От днес той започваше да тича, но не по своя воля, да се спира – също не по своя воля! Когато Учителят тичаше – и той щеше да тича, когато Учителят Се спираше – и той щеше да се спира!

Вече се слагаше край на особените мнения! Не че повече нямаше да има особени мнения, но те сами щяха да превръщат живота му в ад!

Ако се опитваше да се опъне, да не върви, щеше да бъде влачен!

Отказването от тази колесница, беше вече абсолютно невъзможно!

За това поне наглед окаяно положение, единствен виновник беше само той и никой друг!

Разбира се, от днес започваше истинското му учение и освобождение! Всяко нещо във външния свят, както и във вътрешния му свят – идеали, мисли, чувства... любими същества, за които държеше, към които сърцето му беше прилепено, Учителят щеше да потегли и изтегли от ръцете му.

Щеше да го научи нищо да не присвоява и задържа за себе си! Ако не го даде при първото леко подръпване, с много страдания и противоречия, накрая щеше да го отпусне!

Той сега беше като човек, направил големи задължения и забравил кредиторите си, но те не бяха го забравили.

Като отиде при Учителя и почна да забогатява, те започнаха един по един да го намират и да му казват: „Плащай!“

Или беше като **волен жребец** в степта, който тичаше с вирната опашка, развяна грива, с извит като сърп врат ухажващ любимките си, **но вече на врата му беше примката на ласото**, макар още да не бе опънато въжето ѝ! Досега знанията и силите си използваше както си искаше!... От сега нататък щеше да ги приложи за осъществяване на една голяма, висока и красива идея – **доброто на народа.**

За него, пък и за много други като него, не беше ясно и за дълго щеше да остане неясно, че беше цяло благословение падането му в плен на Учителя – едно от най-съвършените същества, Които са посещавали Земята, и Който учеше на Любов, Мъдрост, Истина, които неща бяха противоположности на всички досегашни господари на Христов!

Учителят прие хвърлената Му ръкавица. Борбата започна.

На първа бойна линия срещу подполковникът, Той постави неумолимите закони на природата. А Той остана верен на себе си: винаги благ и никога да не причинява рани, напротив – да превързва причинените в битката на живота.

След всяко сражение, което от сега нататък щеше да бъде поражение за офицера, Учителят щеше да го въвежда в своята **алхимична лаборатория**

– там да го лекува, да превързва физическите и душевните му рани, да прави пълен разбор на сражението. И от всичко това, щеше да придобива все нови и нови и разнообразни знания за душата и нейните закони.

В тази лаборатория нервите му щяха да бъдат калени, за да издържат на високи напрежения – безлюбие, неправдите и грубите противоречия, които щеше да среща в новия си път на всяка крачка и главно в политическия живот на България, който живот още не беше установен, беше груб, без скрупули и задръжки, груби животински страсти.

Не само това, но нервите му щяха да бъдат изпилени, изтънчени, за да долавят и най-леките и нежни повеи на душата!

В тази лаборатория щеше да се изкове един диамантен характер, който да устоява на житейските съблазни!

42. ТВОРЧЕСТВОТО, КОЕТО ИЗЧЕЗНА

От тази **1919 година** в живота на Христов започнаха нови, цяла серия особени страдания, за някои от които вече загатнахме. **Те траяха 11 години.** Само тук-таме се пресекваха от радости като отдиш и почивка.

Тези страдания достигнаха най-високия си връх, когато **убиха жена му**, а него наклеветиха, че е убиецът. Но страданията до тук не спряха, напротив, още повече се усилиха и прогресивно се усилваха и стигнаха своя връх – краен връх, когато се изкачи на Голгота. Страданията му през първата половина имаха повече **личен характер**, а през втората – бяха все във връзка с **борбите и страданията на българския народ**, които силно се отразяваха върху чувствителната му и отзивчива душа.

Той лично предсказа своята Голгота още през **1922 г.** – само три години след тази първа среща с Учителя, написа брошурата **„Съвременния обществен морал и Дънов“**, печатана под псевдонима **Ваниел**, в която на страница 30 пише: „Голгота не беше само личен път на Христа, а път през който трябва да мине всеки, който се нарича християнин, иска да бъде свършен, за да се слее с Отца си на небето. От зрители на Христовия живот, ние трябва да станем спътници на Неговите стъпки, и ако искаме дял с Него на небето, трябва да вкусим и от Голготата Му и от земната Му чаша и от собствената Му съдба!“

[*Виж „Изгревът“, един от следващите, където ще поместим цялата брошура. Сега – виж „Изгревът“, т. 20, с. 374–376, 647–661.]

Единадесет години преди смъртта му – през **1934 г.**, дойде при него една загадъчна жена и му каза: **„Видях на сън твоята смърт!“** И подробно му разказа всичко, каквото е сънувала. Той спокойно отговори: „Вие сте видяли картината на моята смърт, така ще бъде.“ Но жената не се задоволи с това, разказа му друг сън, **как ще бъде смъртта на царя**. Христов и на това отговори: „Добре си видяла, така ще бъде! Но сега иди при Учителя, Той да те научи да виждаш живота, а не смъртта.“

И целия този голям, богат, сложен и разнообразен като слънчевия спектър живот, изпълнен с безбройните нюанси на гамите и тоновете, пропит със страданията и техния ужас, красотата и разнообразието на годишните времена във всичките паралели и меридиани на планетата, живот, в който като във фокус си бяха дали страданията на хората – и всичко това дадено в голямата и силна светлина на Учителя.

Той беше замислил да напише един **многотомен роман**, в който **героите** щяха да бъдат всички **забележителни личности** от освобождението от турско робство до 9 септември 1944 г. Беше събрал десетки хиляди

страници ръкописен и печатен материал, водил си бе дневници още от първите си срещи със Стамболийски, с други държавници и общественици, за срещите и разговорите си с Учителя, царя и българския народ. Беше **събрал и подредил** всичко, писано в България и целия свят за Учителя...

Тези така ценни материали, на няколко пъти при различни политически обстановки **беше крил, за да ги спаси** от безогледните и пред нищо неспиращи се властници, пленници на своите политически страсти. Защото Изгревът беше блокиран на много пъти от войски, полиция, съборите забранявани, събранията прекъсвани, той и Учителят нападани!...

Всеки момент можеше да бъде нападнат в колибата му сред полето и изгорен, заедно с всичките материали!

Последният път, когато ги скри, повече не се завърна!

43. БАЩИНСКОТО КРИЛО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ – БЕЗ ЖЕРТВИ ЗА БЪЛГАРИЯ

Това, което тук даваме, са **само трохи** от една грамадна, изобилна и разкошна трапеза, които той при различни случаи беше ми подхвърлял като на гладно врабче!

Като се има пред вид, че тогава бях много млад, невежа и със съвсем други интереси, при много случаи не го разбирах и затова не знаех какво да питам!

Само по този повърхностен и невеж и крайно ограничен начин, аз надникнах зад кулисите на българския политически живот през тези така драматични години за него, успях да надникна в неговата душа – лабиринт. и да напиша това, за което вестниците не писаха, още по-малко историята щеше да пише, и ако пишеше нещо, то щеше да бъде под влиянието на невежеството и незнанието, под влиянието на политическите и идеологически страсти, следователно неверно и изопачено...

Но когато няма онова пълното, непосредственото, ще се задоволим с това, което съм видял, чул, разбрал, запомнил. То е откъслечно, някъде дори противоречиво, но все пак ще хвърли поне отчасти светлина за много събития в България, станали от **1934 г. до 1944 г. и за ролята на Учителя** в тях и целокупния живот на България, както и върху живота на Христов, като **негов проводник**, защото за политическата работа на Учителя знаем само от Христов.

Когато цял свят вреше и кипеше, когато ураганът бучеше, когато нажежената лава се разливаше по цяла Европа, а европейските държави даваха стотици хиляди, милиони жертви и разрушения за милиарди, когато всички се гърчеха в агония под тежкия агресивен германски ботуш, **само България, единствена в Европа, понеже се намираще под бащинското крило на Учителя и Неговата десница – Христов, не даде почти никакви жертви до 9 септември 1944 г.**

И евреите бяха под крилото на Учителя. В България те минаха с най-малките възможни страдания.

През целия период на войната, България **не скъса** дипломатическите си връзки със СССР. **Български войски не бяха пратени против Русия**, както румънски и унгарски. **България получи без война Добруджа** и я запази и след войната. Тези крупни добрини и още много неща, се дължаха на Учителя и Неговата дясна ръка – Христов.

Благодарение на един закон в природата, който сполучливо се използва от археолозите, те могат да възстановят цели организми на

изчезнали животни от минали епохи само по една единствена кост, да възстановят цели събития по една само находка. Подобно на тях и аз, по малкото запазени впечатления от тези събития, когато после на много пъти бивах поставен в положението на Христов и имах неговите преживявания и ми станаха ясни много събития и случаи в целокупния живот на България и живота на Христов, можах да влеза в духа на този живот, и от там да черпя мъдрост и вдъхновение и да ги възстановя и изясня, като хвърлям светлина върху тях.

44. КАПИТАНЪТ, КОЙТО ОСТАНА НА ПОСТА СИ

След час и половина, беседата свърши.

На студения двор се разнесе дългата, бавна и монотонна песен „**Великото славословие**“ с нейните две части. Всички пееха унесени, без да забързват и да обръщат внимание на студения вятър, който им пригласяше. После зашепнаха също дългия **91 псалом**.

Но сред молящите се настана неочаквано през време на молитвата раздвижване, шумолене. Един едър, здрав, набит, **наивен селянин** с типична дебелашка физиономия, на около **37** години в работническо облекло от дъното на двора, откъдето беше слушал беседата, сега направо идваше към Учителя като буташе грубо молещите се. Лицето му беше озарено от някакво особено вътрешно изживяване, което въпреки грубостта му, го правеше симпатичен, защото изглеждаше като голямо дете! Молитвата свърши и той веднага нададе глас:

– Учителю, прости му! Учителю, моля Ти се, прости му! **Той обиди Духа!** Тежко му е! И смъртта няма да го спаси! Учителю, прости му, той е лош, но е много добър!

Всички от двора с учудване гледаха такъв, кроткия друг път брат. Помислиха, че е полудял! От това, което говореше нищо не разбираха, не знаеха, как да си обяснят този случай. Всички го познаваха като **добър и тих човек**, минаваше незабелязано, не правеше с нищо впечатление. Обикновено чистеше двора от сняг и идваше с жена си в неделя на беседа... Но след още няколко несвързани, неразбрани и безсмислени призиви към Учителя, Който стоеше както винаги спокоен, слушаше всичко внимателно и чакаше търпеливо, един по-нетърпелив брат го запита:

– За кого и за какво става дума?

– Как за кого – **за капитана!** – отвърна селяка учуден, че не знаеха.

– За кой капитан?

– Капитана, х-е-е-е – и посочи към **подполковника**, който вече беше излязъл от положение „мирно“ и се приближи да види какво става при Учителя.

– Но той е подполковник.

– Аз го зная капитан, тогава беше капитан. – И като го загледа втренчено, заговори:

– Но Вие, господин капитан, не ме ли познавате? Вие ме командвахте в три войни. Не ме ли помните от боевете при **Чаталджа?**

Сега гълчите Учителя, но не знаете, че Той е огън всепояждащ!

По-страшен е и от турската артилерия, която Ви обстрелваше, когато наблюдавахте сраженията, позициите ѝ от балона! по-страшен е и от сраженията при **Одрин**, при Айваз Баба, където не искахте да чупите колене пред турските куршуми! Господин капитан, Учителят е по-страшен и от войната през 1915 г., когато сърбите Ви раниха! Сега сещате ли се кой

сътм? – И пак се обърна към Учителя:

– Прости му Учителю, той е лош, но е много добър! На фронта и нас гълчеше, налиташе да ни бие, но ни пазеше като квачка пиленцата си! Той така гълчи, защото не разбира Кой Си, не Те познава! Не му го пиши за грях, Учителю... Раниха го, щяха да го убият, но спаси ротата и позицията! Не отстъпи, като закован остана там!

Спомням си като сега. Сутринта стана рано и гледаше към Ком, като че не беше го виждал или нямаше вече да го види. Сражението започна. **Сърбите контраатакуваха нашия сектор.** Отстъпихме, а капитанът остана на местото си и не отстъпваше! Някой извика: „Убиха капитана!“ – После друг: „Ранен е!“ – И аз си повдигнах главата от окопа, и видях как се гърчи на земята в локва кръв. Цялата рота без команда, като един човек **напреднахме, отблъснахме противника и задържахме позицията.*** [**Любомир Христов Лулчев като офицер – виж „Изгревът“, т. 31, с. 728–734.*]

Аз го грабнах и изнесох от сражението, превързах го както можах. Тук направих и най-страшното нещо през живота си! Знаеш ли Учителю колко гаден човек съм? – млъкна и преглътна.

45. КАК СЕ ОБИРА И ПРЕБЪРКВА ЕДИН РАНЕН КАПИТАН

– Но какво ни интересува всичко това? – запита един студент, който си разтриваше ръцете, едва понасяше вече студа. – Но селянинът не обърна внимание на това и продължи:

– Учителю, знаеш ли тук под сърцето как ми тежи, боли, пàри, застанала ми е буца – посочи под лъжичката си – жерава, жива жерава е насипана!

– **Кажи тогава, какво имаш да казваш!** Триста души те чакат да кажеш и да млъкнеш, за да целунат ръка на Учителя и да се приберат на топло! – Този път вече му се скараха няколко души едновременно.

– Вас не ви интересува, бързате, но мен ме боли, „дерт“ ми е станало под сърцето! **Този най-добър човек аз затътрах зад една чука, беше в безсъзнание, претършувах го, обрах го!** Ето нà, това ме боли! Извадих му пръстена – и го показа на пръста си – **взех му часовника, парите и едно златно украшение с малка снимчица,** може би на жена му. Обърна се към събранието и затърси своята жена: „Ангелино, сними по-скоро украшението от врата си, то е на този човек!...“ – И подаде на подполковника пръстена, часовника и украшението, като плачеше и нареждаше: „Извинете ме, господин капитан! Извинете ме! Аз съм цяла гадост! И червеите не са като мене!“

– Застани мирно! – изкомандува го подполковникът. – Какво си се разцивилрил като жена? Затова не можах да те позная! На мой войник на лицето сълзи аз никога не съм виждал! Засрами се! Как може да плачеш? Ти беше добър войник!

– Но боли, много боли, господин капитан!

– Млък – жена такава! Веднага постави пръстена на пръста си, часовника в джоба си и огърлието дай на жена си. **На мен върни само снимката.** Повече нито дума! Марш! Разбираш ли, на тебе казвам!

– Тъй верно, господин капитан! Покорно Ви благодаря!

– Няма какво да ми благодариш! Дивак с дивак! Как можа и ти да се заблудиш! Този Дънов знае какви хора да си избира – най-добрите! Какво работиш?

– Метач, господин капитан – мета улиците на София. Веднаж беше много студено, поканиха ме да се стопля – така намерих Бога и Учителя!

– Глупости, Бога и Учителя! Искаш ли по-добра работа, занаят?

– Тъй верно, господин капитан! Моята Ангелина се срамува, че съм метач! Учителят казва всички да имаме занаят.

– Ела утре в Инженерната – ще те направя стругар. Онзи хитрец там – и посочи на работника от фабриката, който стоеше под прозореца на Учителя, и той е заблудена овца като тебе! Кажу му да те доведе утре при мене!

– Слушам и покорно благодаря господин капитан! – И подполковникът се отдалечи.

Някои братя и сестри си зашепнаха: „Този офицер не е прост като другите, които идваха! Този е изпратен от Бога! Търси Учителя! Грешката му е, че се е обърнал с гръба си към Слънцето!...”

46. ХУЛАТА СРЕЩУ ДУХА СВЯТИЙ НЕ СЕ ПРОЩАВА „ВО ВЕКИ ВЕКОВ”

Братята и сестрите се бяха наредили на дълга редица, да целуват ръка на Учителя.

Първ Му целуна ръка **работникът от фабриката**, и нещо каза на Учителя. Учителят му отговори кратко, той Му се усмихна, лицето му цяло засия! С бодри крачки и изправена глава, се отдалечи.

Учителят каза нещо и на един друг брат, който Му целуна ръка. Той веднага отиде при Христов:

– Господин офицер, Учителят Ви кани на топло в стаята си.

– Не, тъкмо за Учителя ви съм дошел, а не за топлата му стая! Трябва да се обясним с него! Как може да говори **такива глупости**, това е възмутително! Властта трябва да се намеси, обществото да си каже думата. Но мисля, че няма да стане нужда – аз още сега ще се справя с него. Кажу му, че не ми е студено, не се подкупвам!

– Любезни братко – започна брата – не говорете така.

– Братко ли, кой ви дава право да ме наричате „братко”? Аз, офицерът от българската армия, на родния си брат, когато съм в униформа, не позволявам да ме нарича брат или на име!

– Не ми се сърдете, брат, извинете ме и Учителя извинете! Той ни учи да бъдем възпитани, да имаме добра обхода, но ние сме виновни, трудно приемаме. **Не говорете и не мислете нищо лошо за Учителя, защото Той е свят!** Всеки, който е говорил или мислил за Него нещо лошо, непременно му се е случвало нещастие! Това, което Вие днес направихте – **обидихте Духа Свети***, тази грешка можете само със смъртта си да изкупите! Повече не добавяйте. Срещу Бога не ритайте!

[*Святият Дух – виж „Изгревът”, т. 31, с. 623–626.]

– Вече до гуша ми дойде от вашите проповеди – банални и вечни сравнения! Разберете, няма Бог! Ще го ругая, ще го псувам!... Само, за да видите, че нищо лошо няма да ми се случи. Аз в Одрин в джамията съм... След малко, когато ме приеме, тъкмо на вашия Учител ще му се случи нещастие, макар по цели дни да се моли! Тогава и вие – заблудените, хипнотизирани, ще бъдете свободни!

– Вие поне сте офицер, бъдете разумен. Тук са идвали и попове и владици, и други военни и какви ли не. Много е говорено и писано, но всички

си **навлякоха само нещастия!** Знаете ли какво значи човек да предизвика Бога, да говори лошо за свят човек?

– Хайде, махай се от главата ми, празни дърдорко, не плачи на чуждо гробище!

– Плача, защото сме братя, и Вашата болка е и моя болка! В един възвишен свят ние сме едно, като пръстите на ръката...

– Вие пак си знаете своето: „брат, та брат“! – Христов се обърна и се отдалечи.

47. РАЗГОВОРИТЕ НА ПОСЕТИТЕЛИТЕ С УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Едни от слушателите веднага си отидоха, а други останаха. Те влязоха в сутерена, където се приготвяше **братски обяд**. Там гореше грамадна готварска печка, а в съседната стая бяха наредени маси и столове.

Подполковникът разхождайки се, надникна в **коридорчето на етаж**а и се изненада! – Там беше претърпано с мъже и жени, но вече много по-възрастни от тези, които бяха на двора! От там бяха слушали беседата. Той ги гледаше и си мислеше: „Ако на такива глупости са дошли толкова много хора и при това на този студ, колко повече биха дошли, ако аз им изнеса сказка на някоя литературна или философска тема, ако им прочета или направя разбор на някой класик!“ – И забеляза, че Учителят го гледа.

– Аз няма да Ви целуна ръка! – заяви дръзко офицера.

– Не е задължително, но друго исках да Ви кажа – влезте на топло. Извинете, Вас последен ще приема. – Христов даде да се разбере, че е съгласен и продължи да се разхожда. И когато отново мина покрай прозореца, Учителят отново го покани:

– Влезте вътре на топло.

– Не желая да се смесвам с тълпата!

– Влезте в моята стая, там няма никой, сам ще бъдете докато дойда аз.

– Не!

И продължи да се разхожда и обмисля плана на предстоящия му разговор.

В коридорчето пред кабинета на Учителя бяха се насъбрали младежите от кръжока, наблюдаваха през **прозореца** офицера, като продължаваха коментарите от двора и с нетърпение **очакваха разговора му с Учителя.***

[*Виж „Изгревът“, т. 12, снимки № 14, 15.]

Оставаше необяснено защо Учителят, Който не обичаше да повтаря и още по-малко да потрета, покани още веднаж офицера да влезе в стаята му!

– Студено Ви е, от това Ви боли корема и раната! Няма смисъл да стоите на студа, може да се явят усложнения!

– Разберете веднаж завинаги, че не искам да се грижите повече за мен!

И тъкмо да заяви гордо както му бе присъщо, че не му е студено, сети се, че беше си разтъркал ръцете, затова замълча. Но в себе си почна да прави разбор на Учителевите думи: „Краката Ви са студени...“ – Позна! И едно дете може да познае, да направи едно такова предсказание! Всеки, който стси два часа на студа и целия ще замръзне! – Знае, че имам рана и точно, че е на корема ми! – И затърси с поглед в навалищата работника от фабриката. – „Хитрецът, аз го видях, когато му каза, но че ме боли, това

само аз зная!" – Замисли се! И отгатна: – „Да, ясно ми е! Много естествено, щом е рана ще боли както всяка рана, особено от студа. **Ето какви са машинациите на този „ясновидец“!** Разбрах! Ясно ми е! И над всичко това, ще ми се пише доброжелател – съжалява ме! **Разбирам ги аз тези – иска да ме подкупи и подкара, и вкара в стадото си!** Само тълпата, стадото, хората от стадото могат да бъдат съжалявани, но не и аз!... Аз не съм тълпа, не мога да се смесвам или приобщавам, да се наредя с всички около печката! Никога!" – Така си мислеше, и продължаваше да се разхожда.

Като че ли някой друг, който невидимо присъствуваше на тези му мисли, веднага се зае да го опровергае, да направи всичко, което не искаше и цял живот да го прави.

Когато всички Му целунаха ръка, Учителят Се прибра в стаята си.

Много външни хора, които бяха в сутерена на топло, почнаха да отиват при Него да Му искат съвети, разрешение на противоречия, лек за болестите си или да Му разкриват душата си. Когато и те се изредиха, Учителят излезе на стълбата и направи знак на Христов да влезе.

III. В КАБИНЕТА НА УЧИТЕЛЯ

„Споровете и диспутите, никога не са решавали спорните въпроси.

В тях голям дял заема азът, който много пречи да се види истината.

Любовта и животът разрешават всички противоречия и спорове.”

Беинса Дуно

48. ЧОВЕКЪТ ИДВА ОТ МИНАЛОТО СИ, КОЕТО НЕ ГО ВИЖДА

Стаята на Учителя Му служеше и за кабинет.

Тя беше обикновена, бяло варосана стая, без тапети и картини: маса, няколко обикновени стола, легло, окачалка и три големи шкафа препълнени с книги и нищо повече.

Правеше впечатление, образцовата чистота! Мебелите бяха симетрично подредени, те бяха боядисани бяло или в светли тонове.*

[*Как изглежда стаята на Учителя – виж в „Изгревът”, т. 12 – снимките на ул. „Опълченска” 66 – № 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26.]

Бодри, смели и опнати войнишки стъпки разтърсиха задрямалата в своята старост къща. Изтритите от ходене по тях и миене дъски заскърцаха, заохкаха като старец под тежкия ботуш на времето. **Но Духът на къщата – Учителят – не помръдна, косъм не трепна от главата Му! Не току така се казваше Петър Дънов – каменна основа.**

След студа и вятъра на двора, мека и приятна като милувка топлина обляхна Христов. Той устреми орловия си поглед към Учителя, както войник към генерал, когато рапортува. Удари силно токовете на ботушите си, шпорите звъннаха като сребърни звънчета и предупредиха, че влиза офицер. Застана мирно, отдаде чест, сне си ръкавиците и пристъпи две крачки напред по протокола. Всичко направи с особена грация.

И двамата си **подадоха ръцете**, както борци при започване на борбата. Офицерът бързо, отсечено и неразбрано си каза името и веднага заговори, като че се втурна в атака:

– Тази сутрин като гледах и слушах тези **наивници** как Ви зяпах в устата както **слепци** Слънцето и слушаха до захлас глупостите Ви, идваше ми да ги хвана и навържа като добитък за клане, и начело с Вас да предам на властта! Искаше ми се също да напълня леките им и кухи глави със словото на пистолета си, да се напълнят и натежеят, да отворят широко очите им, да извадят памуците от ушите им!... Да видят, да чуят и разберат лъжата и измамата на всичко, което им говорите!

– Не Ви е за пръв път, Вие и друг път сте връзвали и предавали – започна тихо и кротко Учителят.

– Лъжа! – прекъсна Го бързо и остро Христов. – Никого и никога не съм връзвал!...

– Прогресирали сте. Някога убивахте, връзвахте, биехте... сега само се заканвате, после само ще помислите... докато тези желания съвсем се **изличат** от главата Ви.

– Разберете, не съм убивал, нито връзвал!... Вас не Ви познавам! Днес за пръв път Ви виждам!

– Да, не ме познавате, защото имате да ми **дължите**. Аз пък Ви познавам.

Офицерът се вгледа в Учителя, и още по-рязко отвърна:

– Не, не, за първи път Ви виждам, аз съм добър физиономист! Да, да, за първи път Ви виждам! А да Ви лъжа – никога, аз не лъжа!

– **Това, което виждате е дегизацията ми.** Когато я сменя, ще ме познаете и ще се засрамите!

49. ОБИДАТА НА СВЯТИЯТ ДУХ СЕ ПЛАЩА НАКРАЯ

– Извинявайте, но този маниер ми е вече известен. Всички религии забулват нещата, за да бъдат загадъчни и по-интересни, за да грабнат ума на наивниците. Но моя... Не, затова не се опитвайте по този начин! Но да минем направо на това, за което съм дошъл.

Вашата глава не заслужава куршума да си изхабя! Със силата на словото, фактите от науката, желязната и непоклатима логика, ще Ви сразя! Още сега ще освободя тези наивници! Това е морала на свръхчовека – да презираш и презрените, да освобождаваш, да им даваш най-великото благо – свободата. Така постъпва само свръхчовека. Аз се различавам от Христа, Ницше, Канта... Разбира се, дължен съм да Ви докажа това. Дошъл съм **да Ви унищожа като идеолог** на някакво загадъчно индийско, мистично, спиритуалистично учение, или по-право заблуждение! Веднага да започваме без предговори! Нямам време за губене – бързам! Голяма чест Ви направих, като си пожертвувах скъпия неделен преди обед! Знаете ли колко книги за четене ме чакат, колко идеи за записване? Въпреки това, аз съм великодушен! Разбира се, ще имам търпението да Ви изчакам да се обърнете за помощ към Вашия Бог, да го помолите да присъствува – духом или телом, да Ви помогне както и с каквото иска. **Когато Ви победя**, да нямате никакво оправдание и самият Вие да се уверите, че няма никакъв Бог. Ако сте искрен, ще повярвате и ще освободите стадото! Ако пък сте мошеник!... – И попипа пистолета си. Това е морала на истинския свръхчовек, който е много по-морален от всеки религиозник, без да вярва в каквото и да било Бог или морал.

Учителят не Се раздразни от всичко това, нито Се предизвика! Стоеше, слушаше внимателно с уважение като нещо много важно и забавно. Само на края на дългата тирада, погледна мило и снизходително подполковника, като дете, което не знае какво говори или като човек, който е пред полудяване.

И като че му казваше: „**Сине мой, сине мой, ако мен обиждаш нищо е, но ти обиждаш и то много пъти Духа! За всичко се плаща! Сметката ще ти се представи, когато най-малко я очакваш!... Загубил си мярката! Два пъти се откриват пред тебе – лудницата или Бога! Избери!**”*

[*Виж „Изгревът“, т. 31, с. 623–626.]

Подполковникът гледаше партньора си в очите изненадан, защото през дългата си практика на побоища, кавги, спорове... не беше имал случай да нанесе удар – физически или словесен, и да не получи толкова необходимата му реакция. Учителят не реагираше така както той очакваше, както беше поставил засадите си. Само с изумително спокойствие му каза: – Седнете. – И посочи стола до масата.

Нервиран, забъркан и изненадан от неизвестния похват, Христов веднага седна. Учителят кротко го погледна в очите, после премести погледа си към горящата печка и на окачалката за дрехи. Това подействува на гордия офицер като страшен упрек. Той, който си мислеше, че постъпва винаги както трябва и може смело да каже на всеки: „Постъпвай като мене...“, че е възпитан..., че има изискан светски такт, маниер и възпитание..., че не търпи никакви упреци, сега като че се намираше пред най-висшия си началник, затова с голямо усилие преглътна тази горчивина.

50. МОИТЕ ЗНАНИЯ И СИЛА, НЕ СА ВЗЕТИ ОТ ТИЯ КНИГИ

Веднага стана, съблече шинела си и отиде при окачалката, която беше до един от библиотечните шкафов. Но тук му се сервира друга изненада! От стъклата се виждаха красивите гърбове с надписи на добре подредените книги, а той много обичаше да разглежда книги. С един съблечен ръкав на шинела си, той се загледа в книгите.

– Тук е английската енциклопедия – на кого е? – запита изненадан и изгледа Учителя, като че ли до сега не беше Го виждал. Отново си върна погледа на книгите и зачете по гърбовете им: Хобс, Мах, Юм, Лок, Дикенс... – И всичко на английски! На кого са тези книги?

– Мои – отвърна тихо и кротко Учителят на английски.

Офицерът отново Го загледа. Ядоса се на себе си! Как можеше тъкмо той да не знае и да пита? И то един старец!...

Пак срещна погледа на Учителя, и потъна в неговите дълбини като в океански бездни! Помисли, чу или направо с душата си разбра: „Много, много неща не знаеш, и не можеш да ги знаеш! Това, което вижда и ти направи такова силно впечатление е нищо, в сравнение с това, което е в действителност! Още много неща ще видиш! – Едни от тях ще разбереш, а други не. **Моите знания и сила, не са взети от тези книги! Това, което виждаш, е само декорация на сцената.** Тя не е реална, това е публиката, от която си и ти, каквото и да мислиш за себе си! **Има едно знание, не на декорациите, а реално, вечно знание, което не се мени и то е, което дава живот и сила. Него аз зная, и него ти предлагам!...**”

Очите на офицера засветкаха! Ужас и гняв се изписа на лицето му:

– Аз така не мисля, аз така не говоря! Така можеш да мислиш само ти – хитър дядка! И с мене ли ще се опитвате по този начин? Въпреки всичко, и това няма да Ви помогне! Знаете ли как силно искам да Ви засегна, унижа, смачкам!...

Но в него остана загадката как стана всичко това!

Учителят го гледаше и слушаше като човек, който е глух, не чува или не знае езика, на който Го обиждаха или най-после, беше зает с нещо, което беше толкова важно, че беше погълнало цялото Му занимание и за обидите не оставаше нито време, нито място.

Стана и от един шкаф извади **три книги**. Това бяха първата и втората серия от беседите Му „**Сила и живот**“, и първата Му печатана книга „**Наука и възпитание**“. Подаде му ги. Офицерът едва сега съблече и другия си ръкав, закачи шинела на закачалката и запрелиства книгите.

– Бие сте печатали още в 1895 г. „Наука и възпитание“? И в нея ли пишете, както днес говорихте – глупости?

51. ЗАЩО В ГОВОРА НА ДЪНОВ НЯМА ЛОГИКА

Учителят пак остана безразличен. Затова пък офицерът избухна:
– За пръв път виждам такъв чуждак като Вас! Ще Ви залепя плесница! И тя ли няма да Ви направи впечатление? Или искате да ми кажете: „Не представляваш нищо!“

– Можете да опитате и с плесница – заговори с досегашния равен и благ тон Учителят. – Ръката Ви за цял живот ще остане **издигната**, как ще я приберете?

– Това е много интересно!

– **Но за това интересно скъпо се плаща** – отвърна Учителят, като че нищо не каза.

– Ще опитам да видя, как ръката ми ще остане във въздуха!

Но веднага си помисли, че такава постъпка няма да бъде съвместима с английското му възпитание, за каквото претендираше. А колкото до грубостите си, оправдаваше ги с искреност. Мина му дори мисълта да се извини за тазсутрешните крясъци, което разбира се не направи – това беше вече свръх силите му! Затова, може би запита с мек тон: „**Извинете, но аз не мога да си представя как можете да говорите толкова несвързано: започвате една мисъл, не я свършвате, започвате втора, трета, четвърта и нито една не довършвате, не изяснявате! Всичко у Вас е една каша! Просто думи, думи и само думи, без връзка, без логика!... Направо глупости!**“

*[*Отговорът е, че Той хваща мисълта идваща от всяка глава и отговаря, за да освободи стаята Си от мъглата, дошла чрез тяхната мисъл от главите им.]*

– **Обикновено хората виждат у другите това, което те самите имат най-много** – отвърна пак безстрастно Учителят, само защото требваше да каже нещо.

Христов не възрази. Приблужи се отново до библиотеката, и почна да разглежда книгите.

52. АНГЛИЯ Е УМЪТ НА СВЕТА

– Защо имате само английски философи и писатели? Пардон, имате и от Кант: „Критика на чистия разум“, „Критика на практическия разум“, „Критика на способността за съждения“ и всичко най-интересно от Кант, но и те са на английски. Имате всички западни класици, писатели и философи! Виждам ги в списъка на книгите Ви, но тук самите книги не виждам.

– Долу са.

– Защо не са тук до английските или между тях?

Учителят го загледа с отегчение, сякаш му казваше: „Въпросите Ви не са ли много фамилиарни, не прекалявате ли, не считате ли това за любопитство?...“ И все пак му отговори:

– **Англия е умът на света.** Всички писатели и учени, които я познават, мислят, че тя има най-културния народ. Често се казва: „Английска политика“. Това е най-честната възможна сега политика, която устоява на всички дадени обещания и договори. **Англичаните имат един мощен дух.* Всички народи имат по нещо хубаво, но англичаните се считат за възпитатели на народите...** /Сфинксът, с. 15/.

*[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд., с. 530–532.]*

Подполковникът се зарадва и Го прекъсна:

– По този въпрос еднакво мислим.

Учителят мило му се усмихна без дума да каже, но с усмивката Си каза много: „Нали това искам, да намерим един език, допирни точки.“

– Аз съм живял във Франция, Германия, но Англия е нещо съвсем друго!...

Христов говореше и гледаше книгите в библиотеката. Учителят извади от една папка добре и внимателно **сгънато писмо**, постави го на бюрото Си и продължи на английски:

– **Както главата е носител на мозъка** – най-ценното в човека, затова е поставен на най-високото и почитено място, така и **английските книги са на най-почтеното място в моята къща**. Ето, англичаните са най-почтените хора – и му подаде писмото. – Преди войната си изписах книги от Лондон, бях изпратил по-голяма сума. Получих книгите, а разликата от парите не получих, защото се обяви войната. Минаха четири години, войната свърши, получих това писмо. Питат ме от книгоиздателството **да ми изпратят ли разликата**, или да им съобща кои книги искам срещу тях.

– Това българин няма да го направи в никакъв случай! – каза офицерът и продължи: – Какво бихте казали за техните корсари, за викингите?

– Това е история, всеки народ минава през подобни периоди.

53. НА КАКВО СЕ ДЪЛЖИ КОЛОНИАЛНОТО РОБСТВО

– А защо имат колоний, защо живеят за сметка на другите народи?

– Ако бях Ви казал, че англичаните са свършени, щяхте да имате право. **Но всеки друг народ на тяхно място би постъпил много, много по-лошо!** Такова е общото културно ниво на народите по земята. Всички други народи отдавна биха ги изгубили, взели испанците!...

– А безчовечната експлоатация на поробените народи? – пак запита, но вече кротко офицерът, който като че беше вече забравил защо беше дошъл.

– За всичко се плаща! **Колониалните народи плащат за знанието, за културата, която получават от англичаните**. Някои от техните колониални народи, са по-културни от нас. В колонийте им има много красиви градове, каквито ние свободните нямаме. Разбира се, аз не поддържам, **не съм за колониалното робство**. Не току тъй на англичаните им е дадено, да владеят половината от света.

– Това е интересно, защо? – запита Христов.

– **Това е възнаграждението, че разпространиха Словото Божие, Библията и Евангелието сред тези народи!**

54. ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕТО НА АНГЛИЯ

– Тук вече не съм съгласен! Не мога да разбера, защо тъкмо Вие така мислите?

– Аз мисля както са фактите, а не както искам да бъдат.

– Защо Англия спечели войната?

– Защото англичаните са несравнено по-честни от немците. **В края на краищата винаги печели честният, моралният!** Има статистика, ако се интересувате проверете и ще се уверите.

– Тогава какво бихте казали за **четирнадесетте Уйлсонови точки** за мир между народите?

– За това, че не приеха тези точки за мир, англичаните и французите скъпо ще заплатят! Наложеният мир на победените народи е несправедлив.

– Какъв трябваше да бъде според Вас?

– **Победените народи да заплатят разносните по войната.**

– Как ще заплати Англия за тези несправедливости?

– **Ще има война, след която Англия ще загуби колонийте си.***

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд., с. 530–533.]

На Англия и Франция беше предоставено от Невидимия свят, да уредят света по най-справедлив начин, а те уредиха своите сметки. Това ще заплатят така, както не са помислили! Господството им беше дадено, за да сложат край на войните.

Идеята за мир излезе от Америка. **Сега на САЩ се дава кредит, да уреди света по най-справедлив начин.** Тя постави в основата на политиката си един Божествен закон – свободата на личността.

– Защо е Божествен?

– Защото Бог си послужи с него. Той не ограничи първите хора – Адам и Ева. Ако беше поставил пред Дървото за познаване доброто и злото един ангел с огнен меч, те нямаше да ядат от неговите плодове и нямаше да сгрешат, но нямаше да бъдат свободни. Хората грешат, защото са свободни...

– Извинете, но защо така особено говорите – разумното, научното смесвате с „ангели“, „Бога“... защо всичко свързвате с Бога, който не съществува?

– Така са нещата в реалния свят. Там всичко е свързано с Бога.

55. СЪДБАТА НА БРИТАНСКАТА ИМПЕРИЯ

– Добре, добре, после ще говорим за това, сега искам нещо друго да зная.

Офицерът говореше вече съвсем кротко. Но Учителят предвари и каза:

– И СССР предложи нещо велико и голямо – **да приложи Христовото учение в държавата.** Ще видим кой от двамата – СССР или САЩ ще изпълни предлагания план.

– Как, как – СССР и християнството ли? – възрази офицерът.

– Да, в теоретичната страна на въпроса те не се различават, **различават се в методите. В СССР се прилага Христовото учение с методите на насилието, а то е учение на свобода!** Непременно ще дойдат до задънена улица. Тогава ще се опитат да изоставят насилието, но няма да успеят!

Която от двете страни – СССР и САЩ изпълни дадените обещания, на нейна страна е бъдещето.

– Аз много се съмнявам, че Англия може да загуби колонийте си и икономическата си мощ! – забеляза Христов.

– Следствие на грешките, **несправедливостите**, които наложиха на победените народи, с течение на времето **ще изпадне в големи затруднения**, ще достигне на прага на загиването и само освобождението на колонийте ще я спаси! [*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд., с. 533–534.]

Много по-велики и по-могъщи империи и култури са загивали, когато са отивали против волята на Бога! Всичко са загубвали!... Израждали са се!...

Всеки, който не изпълнява волята Божия, всичко изгубва! Това е закон, без изключение!

56. СЪДБАТА НА СВЕТА – СВЕТЪТ Е ОПРАВЕН, НО ЧОВЕШКИЯ СВЯТ Е РАЗРУШЕН

За пръв път днес Учителят говореше така направо и повелително.

– Дразни ме, че всичко свързвате все с Вашия Бог!

– Защото Той е началото и края на всичко.

– Защо никой никога не е виждал Бога?

– Защото, ако някой Го види, Той вече няма да бъде Бог. Ако Слънцето е близо до нас, ще го видим ли? – Ще изгорим!... Благодарение, че е много далече ние го виждаме. А това, което виждаме съвсем **не е Слънцето. А Бог е несравнено, безкрайно по-голям от Слънцето и при това е съвсем близо – в самите нас, и затова не Го виждаме.**

Подполковникът се измори, а може би и от интересните разговори, които водеше, стана още по-добър.

– Господин Дънов, според Вас как ще се оправи света?

– **Светът е оправен, няма какво да го оправяме. Ние можем само да объркаме, и сме го объркали. Той е точно такъв, какъвто трябва да бъде. Ние всички живеем при условията, които заслужаваме. Те са резултат на нашите мисли, чувства и постъпки. Ред е на славяните да възстановят правдата и мира.**

– Искате да кажете за СССР ли? – Учителят не отговори.

– Това Вие ще кажете! – отговори строго Учителят.

– Ами, ако не го оправи какво ще стане? – запита пак Христов. Но въпросът му показваше, че не вярва в уреждането на света от СССР.

– Америка ще бъде натоварена. Тя вече се готви за това.

– Тук вече Ви хванах, явно си противоречите! – Изведнаж Христов си възвърна буйността, стана пак лош. – Но да продължим, но ако и тя не го уреди?

– Тогава сам Господ ще слезе с огън и мълния да го уреди.

57. ЧОВЕК Е СВЪРЗАН С ПРИРОДАТА В ЕДНО ЦЯЛО

– Прави ми впечатление, че четете Мах, Хобс, Лок, Хегел, Кант, а говорите нелогично, несвързано и религиозно, което много ме дразни! Без религиозните Ви приказки, ние ще можем да се разберем донякъде.

– Има различни логики.

И му показва току що получената от странство книга „**Терциум органоум**“ от Успенски, в която също се пледира за някакъв нов вид логика: логика на четвъртата координата. Но има още по-**висша логика**, тя е на природата. За днешния човек е достатъчно да се приближи и възприеме тази логика. – А има и Божествена логика, за която Вашите богове, изредените от Вас философи – и погледна към библиотеката – не са и помислили! Нейните мащаби са определени с астрономични цифри.

– Вие разбирате ли тази логика? – запита Христов.

– Това Вие ще кажете. Учените от тоя род и вид са разделили нещата в природата: скалите от растенията, животните от хората, хората един от други... Живия организъм са разделили на системи, органи и функции, създали са различни науки. Това е един удобен начин за изучаване, това е

метод на абстракция, но той не води до истината. Такива науки в природата не съществуват.

В природата, от която човекът е част, всичко е свързано, едно цяло и неделимо. При това много процеси стават едновременно, и когато бъдат разделени, те вече не са това, което са били. Учените разделят нещата, защото не е по силите им да ги изучават в тяхното единство и едновременност на процесите.

– Това е вече интересно, но говорете по-конкретно, конкретизирайте се! – запита офицерът съсредоточен.

– В природата няма такива отделни науки както отделна психология от физиологията, анатомията, дерматологията и др. Учените говорят и пишат за неща, които никъде не съществуват освен в техните глави и написаните от тях „научни“ книги. Това което са написали за човека, не е истина.

– Ясно ми е какво искате да кажете. По този въпрос действително не съм мислил. Но нали Вие не сте единственият и първият, който така мисли и говори?

– Мислите не са мой монопол. Пръв и Единствен, Който е мислил и продължава да мисли е Бог.

– Как разбирате пък това? – нервно и ядовито запита офицерът.

– Природата, това е написаната от Бога книга. Всяко дърво, животно, същество е една мисъл, една идея на Бога. Това, което ние казваме, че мислим, това е разчетеното от книгата на природата. И всеки, който разбира езика ѝ, може да я разбира и за него казваме, че мисли.

58. ИСТИНАТА Е БОЖЕСТВЕНИЯ СВЯТ, ЛЮБОВТА Е ЕНЕРГИЯТА, КОЯТО ИЗЛИЗА ОТ КОСМИЧНИЯ ЦЕНТЪР

– Сега почнахте да ми харесвате, говорите последователно и с логика. Пак ще се върнем на този въпрос, но сега искам друго да Ви запитам. Като отдавате толкова голямо значение на „Истината“, тя има ли значение и при изкуството?

– Истината и само Истината има значение за всичко в живота! Тя има отношение към целокупния живот, тя е реалното в живота, само тя е, която тегне върху блюдото на живота.

В края на краищата, всичко се стреми към нея. Душата пък непреодолимо се стреми към свободата, това което може да я направи свободна е Истината.

– Нали за философска истина става дума?

– Една, само една Истина има. Философската истина е празно умуване на слепци. Зрящият я вижда, затова не умува. За него тя е живот – свобода. Много са пътищата, по които влизаме в природата, но един е пътят, по който можем да влезем в света на Истината. **Истината е най-чистият свят, в който Любовта се проявява, Истината е най-чистият образ на Любовта. Тя е висшето проявление на Любовта.***

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 773–775.]

– Думи и само думи! Като че ли има някаква красота в тяхното съчетание, но връзка не виждам! Вие явно парадирате с безупречния си английски, познавате английската философия и литература... Или, чакайте, чакайте, нещо друго искам аз. Дайте ми един пример за „слепците“ и „зрящите“.

– Да Ви дам – обърна се безразлично към Христов Учителят. – Кой би пожелал да му се доказва съществуването на Слънцето? Обикновено

у тези, които имат здрави очи, не възниква въпросът да им се доказва съществуването на Слънцето.

– Ясно, искате да кажете, че хората на науката са слепците, а Вие зрящи.

– И хората на науката ще прогледнат, както и ние не сме били зрящи.

59. СКАЗКИ ВЪВ ВОЕННИЯТ КЛУБ

– Примерът Ви е ясен, но нещата не са така ясни като него. Аз искам да ги изясним, затова Ви поканвам на **публичен диспут** във Военния клуб или Градското казино.

Вие в няколко сказки, колкото искате **ще развиете Учението си** в неговата пълнота, в най-висшите му форми с всичките му крайни изводи. Аз ще Ви **отговоря** с една или две сказки, с факти от науката, философията и цитати от самата Библия, **че няма Бог**.

Но още от сега Ви предупреждавам, там пред възискателната софийска публика този начин на говорене няма да мине! Ако и там така почнете както тази сутрин, веднага ще изгубите диспута – каза запъхтяно офицерът и попипа инстинктивно запасания на брича му „Нагант“! После се сети за „Виктория“, който беше останал в джоба на шинела му. – Учителят със същото спокойствие отговори:

– Може, но какъв ще бъде резултата? В най-добрия случай за Вас – задоволяване на **тщеславието Ви**, което по мое мнение не е нещо реално. Посочете ми поне един от всеизвестните диспути, при които да се е дошло до нещо положително?

– Кювие – Сент Клер.

– Да, но после се установило, че **победеният бил правият**. Да спорим, това значи да чупим стомни, за да установим, коя е по-здравата – ще задоволим любопитството си, но ще останем без стомни! **Смисълът на стомната** е да се носи с нея вода, а не да се опитва здравината ѝ. Двама пехливани вместо да се борят, за да докажат кой е по-силният, нека всеки от тях **изкопае по едно лозе** и този е по-силният, на когото лозето даде повече и по-сладко грозде.

Аз мисля, че тази философия е по-права, която осмисля живота първо на своя автор, иначе е безсмислена. Вие доволен ли сте от Вашата философия? Ако Вашата философия Ви осмисля живота, какъв смисъл има да се борим, за да я разрушавам, т.е. да Ви разубеждавам и да Ви натрапвам моята философия?

Моята философия е преди всичко за мене и после за тези, които не са доволни от своята, тези които не са получили от живота това, което са очаквали.

Ако пък Вашата философия не Ви прави доволен и щастлив, няма смисъл повече да я следвате, и още по-малко да я предлагате на другите, макар да издържа на всички логически закони и да побеждава в диспути. Разумно е да потърсите някой щастлив човек, и да проучите неговата философия. Тя е правата, и ако подхожда на Вашия живот, приемете я. Разбира се, тук не става дума за прения, за приказки и философстване. Вън от живота и приложението, останалото е забавление, гимнастика на езика, раздвижване на въздуха...

Вие не знаете какво ми искате!

Както аз, така и никой друг, не може да Ви говори за крайното си знание. То е само за мене, и не може да се каже и да се обясни. Мога да Ви

говоря смислено за нещата, които са на границата на това, което знаете и онова, което не знаете. Отвъд тази граница има още безкрайни области от живот, към които нямате никакво отношение и каквото и както да Ви говоря, ще остане неясно. Това знание е за бъдещето.

60. СТРАДАНИЕТО РАЗРЕШАВА ФОРМИТЕ НА ЖИВОТ

- Коя е тази граница? – запита офицерът.
- Всичко, което днес чухте, разбрахте или не разбрахте, съгласихте се или не се съгласихте. Това беше Вашата граница в тази област. То ми показваше, че много неща не знаете. И това знание е нещо обикновено, може да го намерите в книгите, **но има знание, което не е писано никъде.**
- Какво е това знание?
- **Зад временното, зад пространственото съществува друга реалност.** Това е реалността, която Ви ограничава, която тепърва ще бъде изследвана от хората на науката.
- Вие изследвали ли сте я?
- Ще имате случай да проверите.
- **Добре, защо проповядвате страданието, когато цял свят търси начин да се освободи от него?**
- Тъкмо затова ще страда още повече. **Да се освободи човек от страданието, е абсолютно невъзможно!** От момента на грехопадането, сме навлезли и заживели в света на страданието. **Разрешението на живота в тази фаза, е само чрез страданието.** Трябва да приемем страданието като нещо дадено. Разбира се, става дума за разумните страдания.
- Не можем ли да излезем от този свят на страданието? Вие не знаете ли някой такива методи?
- Това е моето Учение. Първото нещо, което трябва да направим, е **да осъзнаем първата си грешка,** грешката, заради която сме навлезли в света на страданията, защото от тогава до сега ние непрекъснато повтаряме тази грешка. **Формите ѝ са различни, но съдържанието и смисълът ѝ са все едни и същи.** Яли сме и продължаваме да ядем от забранения плод. Страданията събуждат човешката душа за нейното минало, чрез което може да се разбере настоящето и да се надникне в бъдещето.

61. ЗАБРАНЕНИЯТ ПЛОД Е НАРУШЕНИЕТО НА ПРИРОДНИТЕ ЗАКОНИ

- **Кой е забраненият плод?** – запита офицерът с интерес и злъчно добави: Имайте предвид, аз помня всяко Ваше изказване, на диспута трябва да ги докажете. Всеки мой въпрос е във връзка с плана ми – да Ви унищожа! Както виждате, аз играя с отворени карти, после да не кажете това или онова!
- Учителят отговори, сякаш не чул второто изказване:
- **Нарушението на природните закони.**
- Това е интересно, тъкмо това не ми беше ясно, когато четох тези стихове от Библията – какво значи да ядем от забранения плод?
- В правото какво значи да консумираме едно престъпление?
- Да нарушим, да престъпим закона.
- **Законите на обществото, са взети от законите в природата и живота.** И обществото е част от природата.

– Ясно, ясно е, че тук няма място нито религията, нито мистиката, нещата са избистрени и конкретни.

– Добре, тогава в какво се състои конкретно Учението Ви? Искате да накарате хората да повярват в Бога ли? Защо говорите по този особен начин?

– За всеки един човек, аз обръщам онази страна на Учението си, която има отношение към него, останалото да му говоря, няма да го разбере.

62. ОБРАЗЪТ НА СВЕТИЯТА

– Какво бихте казали от Учението си за мене?

– Като Ви говоря по този начин, аз съвсем нямам намерение, цел да Ви накарам да повярвате в Бога, нито да Ви заставя да мислите като мене...

Аз искам да възбудя възпоменанието за Вашето минало, което да свързва с настоящето, за да имате възможност да проникнете в бъдещето си.*

[*Учителят Дънов за прераждането – виж „Изгревът”, т. 24, с. 155–157.]

Бъдещето е новия свят, който сега се създава. Когато останете свободен и нямате какво да правите, прочетете от Библията историята на цар Саул и цар Соломон, а от Евангелието главите за апостол Павел, а намерете и прочетете историята на Иван Рилски.

– На свети Иван Рилски ли?

– За мене той не е светия.

– Как, защо – нали всички, църквата го признава за светия, или Ви прави конкуренция? – подигра се офицерът.

– Защо, ще кажете Вие, разбира се не сега.

– Недоумявам! Защо винаги говорите със загадки, загадъчно, защо не ми кажете направо както аз говоря? Защо не говорите както говорят обикновените хора, както е прието да се говори?

– Това ще разберете после, когато почнете и Вие така да говорите.

– Тук възникват много въпроси, аз ще ги разделя и отделно ще Ви ги задам. Първият е: **какъв трябва да бъде образът на светията според Вас?**

– Светията е красив, млад, разумен, жизнерадостен човек. Дето мине, той носи живот, знание и светлина. Някои си представят светията като старец, с бяла брада и коса, грохнал старец. Не, светията няма брада. **Той свети толкова силно, че нищо друго не виждате от него, освен светлина!** Аз не вярвам в куци и слепи светий, в светий на които ушите са заглъхнали. Тези хора могат да се представят за светий, но не са светий!

– Защо трябва да чета тези истории на отдавна измрели царе и светий? Те вече нямат абсолютно никакво значение за живота! Моля Ви, поне на тези въпроси ми отговорете направо.

– Прочетете ги и тогава ще Ви кажа.

– Аз съм ги чел! – троснато отговори офицерът и добави – тъкмо чрез цитати от Библията, ще Ви докажа, че няма Бог на диспута.

– **Истина е, че за слепия няма Слънце... а за знаещия и виждащия всичко и във всичко е само Бог.**

– И така да е, настоявам още сега да ми отговорите, друг път вече няма да идвам, нямам време! Впрочем, няма да става нужда – мисля още сега да ликвидирам с Вас и учението Ви! Въпросът ми е ясен. Планът в

съзнанието ми е изработен, само остава да започнем, но отговорете и на този въпрос, за да включа и него в моя план.

Учителят използваше всичко, което можеше, за да повдигне и **събуди всяка душа**, с която идваше в някакво отношение, затова използваше тези силни лични чувства и желания за спорове у Христов, за да **промени съзнанието му по начин, който иска**. Да постави колкото може повече реперни точки в съзнанието му – посоки на движение в живота и основите на духовни постройки, които той в бъдеще ще изхожда и надстройва.

– Като настоявате пък толкова много, ще отговоря – отговори Учителят много смирено.

63. ЯДКАТА НА БОЖЕСТВЕННОТО УЧЕНИЕ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

– Пардон, пардон, преди това ми отговорете на друг по-важен въпрос, за да не го забравя. **Кажете ми с няколко думи, в какво конкретно се състои ядката на Вашето Учение, ако има изобщо Учение?**

Учителят съвсем леко поклати глава одобрително и заговори:

– **Рекох, ядката на Божественото учение е Любовта, Мъдростта и Истината.**

– Дайте определение на всяко едно! – бързо и нервно забеляза Христов.

– **Любовта** е това, без което не може да съществува никакъв живот. **Мъдростта** – без което никакво движение не съществува. **Истината** – без което никаква граница не съществува.*

*[*Любовта е енергията, която излиза от центъра на Вселената. Мъдростта е свят, където се осъществяват и създават **формите** на живота на Земята. Истината е свят, определен от Божествената Слава, което означава Светлина – Светлината на Бога.]*

– Още по-конкретно, ако обичате – цял концентриран помоли Христов.

– Любовта е начало на всяко битие, Истината е крайният предел на битието, върховната му цел.

– А зад Истината? – запита дълбоко от себе си офицерът.

– Зад Истината няма нищо! Зад Истината не може да се отиде! Всяко нещо, което е сътворено, след като се движи, най-после ще опре до Истината...

– Повтарям въпроса на Пилат: „Що е Истина?“

– Истината не може да се каже, **тя се живее**.

– А Мъдростта?

– Това, което се движи по средата между Любовта и Истината и оформя нещата, е Мъдростта.

– Много неясно, но все пак приемам. Кажете ми сега и това от Учението Ви, което по Ваше мнение е неразбираемо за мене?

– Няма смисъл.

– И все пак, искам.

– Това, което не знаеш и не разбираш в света, е неразбираемата за теб страна на Учението ми – с шеговита усмивка му отговори Учителят.

– Това не ме задоволява.

– Ще ти кажа неща, които ще те задоволят.

– Но още сега, за да ги включа в моя план. Извинете ме господин Дънов, че подхождам към Вас както учител към ученик, но Вие подведохте въпроса така...

Учителят, Който никога не прекъсваше събеседника си, сега го прекъсна:

– Формата не е важна, не е тя, която определя учителя и ученика – съдържанието и смисъла са решаващи.

64. ЕВОЛЮЦИЯТА ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ НА ПОДПОЛКОВНИК ХРИСТОВ

– Съгласен, но на въпроса, защото нямам време.

– Щом настояваш толкова много, ще ти отговоря с въпрос: Кои са грешките на цар Саул, цар Соломон, апостол Павел и Иван Рилски?

Христов се изненада! Тъкмо това не знаеше. Когато четеше Библията, на това не беше обърнал внимание, защото го смяташе за неважно. Днес, както никога до сега през живота си, не беше имал случай толкова много неща да не знае! И за да излезе от това неудобно положение, и той на свой ред на въпроса отговори с въпрос:

– Какъв е смисъла да зная техните грешки?

– **Защото техните грешки, са лични твои грешки!**

– Не разбирам, конкретизирайте се! Те са живели преди 1 000, 2 000, 3 000 години. Не само моя живот, но изобщо целия сегашен живот няма нищо общо с тогавашния.

– **Вие сте били в миналото цар Саул, били сте цар Соломон, били сте апостол Павел, били сте Иван Рилски...***

[*Виж „Изгревът“, т. 21 – „Учителят Дънов за Соломон“, с. 23–41.]

Всички тези и още много други исторически и обикновени личности, са били все едно и също лице с различни имена. Това лице сте били Вие! Това е част от пътя на Вашата еволюция през вековете.

– Това е вече от неясно, по-неясно, най-неясно! И самият дявол няма да Ви разбере! Говорите добре английски, знаете философия и литература, а говорите безсмислици или искате да ми кажете – това е „новото“?

Учителят и сега не Се обиди, леко и пак кротко продължи мисълта Си. Той беше като земеделец, излязъл на полето, Който без да обърща внимание на вятъра, дъжда или студа, продължаваше да хвърля семето в добре разораната почва – душата на Христов.

– Казах Ви всичко това, защото **сега сте при най-добрите условия да поправите грешките, които сте направили** като цар Саул, цар Соломон, Павел и Иван Рилски.

– Това са глупости, безсмислици... нямам думи как да ги нарека!... Парадокси!

– Тъкмо в парадоксите е бъдещето, новото, еволюцията, разрешението проблемите на живота.

65. РАЖДЕНИЯ И ПРЕРАЖДЕНИЯ НА ХРИСТОВ

Офицерът се замисли върху казаното, после се оживи и отново се нахвърли върху Учителя:

– Вие сте голяма загадка за мене! За първи път виждам такъв чудак! Просто не зная как да Ви окачествя! Говорите глупаво, противоречиво, което не издържа никаква критика, а сте чели и разбирате класиците философи, занимавали сте се с математика, с четвъртото измерение! Скоро от чужбина получих книгата на Айнщайн „Геометрия и опит“, а я виждам между книгите в библиотеката Ви! Това ми показва, че знаете какво да четете – най-ценното, висшата есенция на културата и понякога просто изненадвате с

разбиранията си!... **А общо говорите глупаво и ирационално.** Аз съм чел и разбрал най-трудното, което е писано почти във всички области на живота, но това, което говорихте тази сутрин на двора, и което говорите сега ми е неразбираемо, направо глупаво!

Като Вас не говорят нито учените, нито обикновените хора! Вие кой сте? Какво сте?

Интересно, не чувствувате ли, че говорите глупости? Ако обичате, пояснете се да видим дано нещо разбере.

– И това ще направя – тихо и кротко както винаги, отговори Учителят, защото тъкмо това Той искаше, това беше Неговата цел – да посее колкото може повече семена от Своите идеи у Христов и започна: „Като цар Саул, цар Соломон, като Павел, Иван Рилски... **Вие сте се раждали и прераждали, обличали сте се все в нови и нови, различни костюми – тела.** Това са все Ваши имена като актьор, който играе различни роли. Сега сте подполковник кой?”

– Любомир Христов Лулчев – заяви високо и ясно офицерът. Изправи се и застана мирно.

– Името Ви е цял символ – каза тихо Учителят.

– Пак загадка ли, господин Дънов? Това странно ме нервира! Кажете да видим, на какво е символ името ми, дано сега разбере нещо!

– Рядко се срещат толкова изразителни, и така добре съчетани имена! И трите Ви имена, са много съдържателни. **Любомир – Любов и Мир.** Има ли смисъл да обяснявам, какво е Любовта? Казано е: Бог е Любов.

Любовта е извор на живота. Помислете и ще се уверите, че живота идва и се проявява само чрез Любовта. **Мирът** пък е най-съкровено желание на всяко същество. Всичко, което се ражда от Любовта, се нуждае от Мир, за да се развива. Определено Ви е да станете носител на Любовта и Мира между хората и народите. Затова най-първо Вие трябва да ги придобиете в собствената си душа, и от там да ги разнесете между човешките и народите. Вие добре разбирате човешката любов, предстои Ви да разберете Божествената.

Любомир значи човек, който не само себе си обича, но може да обича хората, животните и растенията.

Христов – само като поставим едно ударение на „ó” – означава, че сте човек на Христа, **човек който от миналото е вървял след Христа, и сега ще върви по пътя на Христа.**

– И ще стигна ли там, където стигна Христос – Голгота? – забеляза заядливо Христов.

– Този път познахте! – отвърна Учителят и продължи: – Нали народът казва: „Бог и на подигравката помага.” И отново се върна на мисълта Си: – **Вие сте човек, определен да помага на света!** А Лулчев – произлиза от двойния йероглиф, който е като **лула**. Вие ще намерите този йероглиф и ще видите на какво е символ.

Аз ще Ви кажа само това, което няма да намерите. Буквата „Л”, с която започва първото Ви име, се среща два пъти в третото и общо три пъти в трите имена. **Тя означава човек, който е слязъл от небето и върви по своя определен път. Тя показва стремеж нагоре към небето, от където сте слезли.**

– Но разберете, аз не съм вярващ! Знаете ли колко много съм говорил против Бога? Как може всичко това, което бърборите да е верно? Съвсем не ми е ясно, как може буквата „Л” да означава...?

– Колкото сте говорили лошо против Бога, предстои Ви два пъти повече да говорите добро!

Буквата „Л“ означава още много неща. Буквите на азбуката са били отначало само символи, йероглифи...

66. КАБАЛАТА

Христов Го гледаше и слушаше, и си мислеше: „Как може толкова много неща да не зная днес, нищо да не съм чувал за тях?! Като, че съм паднал от небето на някаква съвсем нова земя!“

– Тези неща има ли ги някъде писани?

– Разбира се, има цяла наука, наречена **Кабала**. Върху нея има много писано на всички европейски езици, но най-много и съществено – на **еврейски**. Има хиляди страници окултна литература, това на запад е нещо много обикновено.

– Пак си мисля, как можете така сериозно и несмутимо да ми говорите за тези неща – като че ли всичко това е абсолютна истина?

– За твърдата храна трябва **здрави зъби**, силни челюсти, добро и здраво храносмилане, и най-важното – да бъде човек гладен. Още колко много неща стават във Вас и в света, които не знаете, защото сте още като новородено дете със затворени очи! Вие не сте мярка за знанието и науката. И това, което мислите, че знаете, не е така както го мислите.

Христов вече гледаше много сериозно Учителя и спонтанно Го запита:

– Искате да кажете за Кантовия... светът независимо от нас ли? – Учителят продължи, като че беше съгласен с мисълта на Канта:

– Това е казано още преди 2 000 години: „**Светът в Лукаваго живее**“, т.е. светът е непознаваем... предмети и вещи няма. Светът е едно цяло – тяло на Бога, и ние живеем и се движим в него. Едни неща са много големи, а други много малки, едни са много далеч от нас, а други – много близо. Едните и другите, са непознаваеми. Интервалите, през които нашия живот се развива, са много малки в сравнение с тези на живота изобщо. Човешкото съзнание се прекъсва, а животът е непреривен, непрекъснат.

– Ясно ми е откъде сте се ползвали, и аз съм ги чел. Но има ли начин според Вас да се познае светът такъв какъвто е?

– Има.

– Вие познавате ли го?

– И Вие ще го познавате. **Над нас има същества с несъмнено по-големи възможности. Хората не са мярка на знанията**, нито са някакъв особено важен фактор в живота, както обикновено си мислят. Хората на Вашата наука с техните допотопни знания, мнения и изводи са за посмешище на по-напредналите същества!

67. ПРОВЕРКАТА Е ВЪПРОС НА ВРЕМЕ И УПРАЖНЕНИЕ

– Но и Вие ли господин Дънов, говорите за наука? Аз пък ще Ви кажа – това, което Вие говорите, от единия до другия край е само **глупости**! Кажете ми ясно какво разбирате под думата **наука**?

– **Истинска, положителна наука разбирам всичко каквото Божествения Дух е създал от паметивека до сега.**

Христов изкриви уста на ляво, крайно недоволен беше!

– Господин Дънов, мисля, мисля и не зная откъде да започна, какви въпроси още да Ви задам? **Ние с Вас говорим на различни езици!** Все пак аз ще се опитам да започнем от някъде.

В това време и от началото на разговора **вън в коридора** около вратата на Учителя **се чуваше шепнене, ходене тихо**, което сега се усили. Христов се заслуша и после се замисли върху нещо... Но скоро започна многозначително:

– Как мога всичко това, което наприказвахте, по право избърборихте, да го **проверя с методите** на положителната наука, тази наука, която аз и всички хора познаваме? Искам да го проверя с методите **индукция и дедукция**.* Аз съм човек, който иска всичко да види и чуе, нищо на вяра не приемам! Искам много пъти **да проверя**, искам опит да направя, така както се правят опити в химията, физиката...

*[*Индукция – процес, при който едно явление излиза, възниква при въздействието на друго. Дедукция – метод на логическо мислене за правене на частни изводи от общи положения. Заключение от общото като извод.]*

– Стига да искате, **това е въпрос на време и упражнение** – отговори Учителят, Който чакаше тъкмо този въпрос и майсторски водеше разговора към него.

Христов пламна, стана му много интересно! Любознателността му беше стигнала далече, граничеше вече с мания! Той беше предизвикан и с апломб, патос и вдъхновение започна да нарежда:

– Готов съм да слеза в ада – в деветия кръг на ада; да отида на другия край на света и на самия полюс да седна; да се спусна в кратера на Везувий; да бъда изстрелян в Космоса през дулото на Голямата Верта; да бъда разпънат и да възкръсна ако щете; да отида с усмивка на лице към смъртта; да мина през смъртта; да възкръсна като Христа! Кажете, кажете, искайте – още какво да направя? Аз съм готов на всичко, което поне един човек е направил! Приемам да направя и това, което само митичните същества правят, което най-мощната човешка фантазия е направила, измислила.

Аз отивам още по-далеч – може да бъда и пръв, да направя това, което никой преди мене не е направил! **Казах, повтарям и потретям, готов съм на всичко, само да ми докажете и убедите!** Хайде добре, по какъвто начин искате, само да проверя и повярвам. Не, не да повярвам, а искам да зная до безвъпросност, че когато и да било съм бил цар Саул, цар Соломон, апостол Павел, свети Иван Рилски!...

Подполковникът в своето въодушевление и непреодолим вътрешен импулс изговори и други още по-бомбастични предложения, без да подозира, че хората се държат отговорни и за думите, които казват „най-невинно“ във време на въодушевление, защото и самото въодушевление, импулса да се каже нещо и да се заангажираме с нещо, може да **идва много от далече**, от няколко поколения назад и да дава своя ефект, когато най-малко очакваме,

а може да го даде и при децата и внуците ни. Тези импулси наглед може да са много невинни, но **съединението да бъде отровно, взрив**.

Велика наука е да се знаят причините, изворите и посоката на **импулсите**, които избликват **от съзнанието** и подсъзнанието на хората, резултатите които се получават при различното им съчетание и условията на живота и начина на спирането им, ако това е необходимо за щастието или нещастieto на хората... Още повече са отговорни хората за думите, които не са съобразени със законите на природата и живота, и за всички тези предложения трябва да се плаща. Защото за всяка дума, мисъл, чувство и постъпка все някога се заплаща!

Хората имат известна свобода да мислят, да чувствуват и да постъпват както искат, т.е. да грешат, но при условие да плащат всичко със страдания или радости.

Христов да говори така, не беше едно просто словословие, случайно хрумване. Напротив, много преди това често беше навестяван от тези мисли, както чувствуваше като случайни хрумвания!... За това словоизлияние той като, че беше отдавна подготвян от някой друг в него, някакво друго съзнание! Затова сега, изразите му бяха готови. Правеше му удоволствие да си служи с градаций и хиперболи, което също не е невинно и случайно!

68. ДА РАЗВЕЖДАШ ЧОВЕК В МИНАЛОТО МУ Е ДА ГО РАЗВЕЖДАШ В АДА НА СОБСТВЕНИЯ МУ ЖИВОТ

Накрая Христов завърши словоизлиянието си или по-право това, което беше един стопроцентов договор с думите:

– Всичко, което ми кажете ще изпълнявам най-добросъвестно, както правя всички неща. Ако нещо не мога, ще ми покажете как да се упражнявам, какви упражнения да правя, за да го постигна, **но искам всяко нещо Вие преди мене да направите**. И запомнете добре, аз не съм човекът, който ще се откаже някъде по средата или ще се спре пред трудното, пред мъчното! Още по-малко позволявам някой, който и да е той да ме лъже или измами! Аз не лъжа и не мамя, но който се опита мене да излъже, тежко му, ще плаща с живота си! **Но ако не успеете въпреки всичко да ми докажете**, ако опитите Ви не излезат сполучливи по Ваша вина, ще Ви застрелям! – И пипна несъзнателно „Наганта“. – За мене вече отдавна животът и без това няма смисъл, няма никаква цена!

Бях много неща, но за малко, нищо не ме задоволи! **Наука, философия, литература, живота, хората... всичко, всичко ме разочарова!** Всеки момент съм готов да заменя живота си срещу нещо, но поне да има основание за това.

За мене **има смисъл да разоблича** един лъжец, фантаст и да освободя толкова хора от хипнозата им. Мисля, за това заслужава да си дам живота!

Учителят го гледаше, слушаше внимателно и от време на време, като че ли само от куртоазия поклащаше глава, но нито дума не каза. Христов млъкна, двамата млъчаха доста дълго. Христов наруши млчанието като каза:

– Господин Дънов, какво искате да кажете с този особен поглед, че сте съгласни с условията ми или нещо друго?

– В Библията – започна Учителят – има една интересна **повест „Йов“**, в която **Бог и Сатанаил спорят за Йова**. Бог казва на Сатанаил, че Йов му е верен слуга... А Сатанаил му отговоря, че наистина му е верен, защото

Бог му е дал голямо богатство. Бог оставя Сатанаил да **провери верността** на Йова, разрешава му **да го изкушава както иска**, само да не посяга на живота му. Сатанаил започва да изпраща страдание след страдание, от страшни По страшни на Йова – развежда го в света на страданията! Същия мотив е използвал и Гьоте във „Фауст“, в който **Сатанаил** е преименуван в **Мефистофел**. Той също сключва договор да изкушава Фауста.

– Това наистина е много интересно, но не го знаех! Но по какъв повод го казвате? – с интерес запита Христов.

– **Вие пък искате да Ви развеждам из Вашето минало!** За Вас има смисъл да повярвате без доказване. Хората вече са извършили непоправимата грешка – **разчупили черупката на живота**, вкусили са неговата ядка – ядката от която всички ядат, без да могат да я изядат. **Продължавайте своята грешка – яжте от ядката, но не се спъвайте в черупката – не искате „доказателства“.**

Аз няма да Ви развеждам в ада – Вие и без това живеете в него, и добре го познавате!

Ако е въпрос за описание, Данте го е описал, но затова пък не му остана време и сила и знание да опише рая. **А раят е най-важното, той трябва да бъде описан!** Сега нямаме време да се занимаваме с ада – веднага започваме с рая. Всеки случай, мислете за тези водения: Сатанаил води Йова по страданията; Мефистофел води Фауста по удоволствията; Вергилий води Данте по ада. Още никой не е воден по рая.

– А Вие? – възкликна с ирония Христов.

– Това ще кажете Вие, когато Ви поведат.

– Но Вие вече казахте за рая. Това наистина ще бъде най-интересния роман!

69. ХОРАТА НЕ ЗНАЯТ ОТКЪДЕ ИДВАТ И ЗАЩО ИДВАТ СТРАДАНИЯТА

След години, на една беседа, когато почти всички спяха или бяха разсеяни, единствен, който слушаше и следеше мисълта на Учителя с будно съзнание беше Христов, **може би защото тъкмо тогава минаваше големи страдания.**

Учителят упорито го загледа както винаги, когато нямаше друг, който да Го разбира и следва полетите на мисълта Му и каза:

„Хората не знаят откъде и защо им идват страдания! Те мислят както не трябва да мислят; чувствуват както не трябва да чувствуват и постъпват, както не трябва да постъпват. Без дори да се сещат, че с това чертаят, вече са начертали пътя на своята съдба, на своето щастие или нещастие! Законите на обществото, изобщо човешките закони могат да се избягват, пренебрегват или заобикалят, но законите на природата, на живота – никога!...“

Христов разбра, че се отнася за него. Животът беше го поставил в положение да изпълни всичко, което при тази първа среща с Учителя бе пожелал. Ще видим как щеше да достигне до пожеланата Голгота.

– Да започнем, господин Дънов – каза Христов с тон и маниер на човек, който излиза от боя победител преди да беше влязъл в боя.

– Ние сме почнали – каза както винаги кротко Учителят. Аз вече Ви разказах Вашето минало, останалото Вие, живота и времето ще направите.

– Какво?

– Да минете през всичко, което сам пожелахте, без някой да Ви го е искал! Можеше без него, но сега вече не може!

За разбиране на Учението ми, трябва да хвърлите очилата, да престанете да ядете месо, да не пиете алкохол, да не пушите, **изобщо да живеете един напълно естествен и природосъобразен живот** – да бъдете абсолютно здрав!

Само здравият може да разбира живота и Учението ми.

– А тези, които Ви слушат на двора абсолютно здрави ли са?

– Не, и затова толкова ме разбират! **Те са още оглашени в новото Учение.** – И Учителят продължи мисълта си: „Не съм аз, който води по страданията и удоволствията и още По малко, който води в ада. Това Вие сам или с друг правите и ще правите.“

– Но и аз не съм човекът, който ще позволи да бъде изигран – да бъдем наясно още от сега! После да не почнете да извъртате и усуквате!

Пак Ви повтарям, искам да ми докажете, че съм бил в миналото, в миналите си прераждания Саул, Соломон, Павел и Иван Рилски...

Във връзка с живота ми, когато съм бил Соломон, искам да видя своите 700 жени и 300 наложници. Както виждате, предстои Ви да ми покажете цял полк жени!... Настоявам да видя **Савската царица**. Непременно и **овчарката Суламита** – любимката на Соломона.

Учителят млъкна. Млъкна и Христов. Продължителна тишина пак настана в стаята, през която Христов имаше всичката възможност да помисли и да се коригира. Но той отново започна със съвсем друга мисъл:

– Аз мисля, че светът може прекрасно да мине без какъвто и да било Бог. Не съм ли аз достатъчно морален, поне колкото един свещеник или колкото Вас без да вярвам в Бога?... Щом английските книги у Вас са на най-високото място, на най-горния етаж, тогава на Щирнер, Гийо, на Ницше, на Вайнингер книгите на кой етаж би трябвало да бъдат – на третият, но подземен етаж ли? – И сам почна да се смее на остроумието си.

70. ДА БЪДЕШ ПОСЯТ КАТО ЗЪРНО В ЗЕМЯТА, ЗА ДА ПОНИКНЕШ ОТНОВО

Почука се на вратата. В стаята влезе **красивото момиче** от двора, за което **евреинът** беше помислил, че Христов ще му го отнеме. То беше на около 22 години, добре сложено физически – хармонично изградено тяло и лице.

Христов се зарадва, защото **се влюби**, щом го видя на двора! Много му хареса! Приличаше му на голямо дете, в което чувствата още не бяха се развихрили и не бяха нанесли мътните си утайки по лицето и маниерите му.

Учителят го представи на Христов и му посочи стол да седне.

То беше изпратено от членовете на кръжока **да покани Учителя на обед**, всъщност да разбере какво ставаше с **буйния офицер**, който вече говореше тихо и те не можеха нищо да чуват от коридора.

Пък и самото момиче имаше силно желание да се запознае, да бъде по близо до този така интересен офицер!

Всичко това и още много неща, за Учителя бяха ясни. Той знаеше и още по-дълбоките причини за желанието му да дойде да се запознае, затова не го остави да излъже, че идва да Го кани на обед, защото беше против лъжата в каквато и форма да беше. Според Него тя носеше лоши последствия на хората, а Той се стремеше да подобри съдбата им. Затова

отвлече вниманието му, да не каже защо е дошло – да не излъже. А Христов го разглеждаше внимателно и с възхищение! И през съзнанието му преминаваха всички по-интересни и красиви момичета, които познаваше.

Но изведнаж ушите му писнаха, свят му се зави, като че се намираше в самолет чиято перка е престанала да се върти! После му се стори, че пред него се е търколило грамадно кълбо прежда, което почна да се развива, както живот с всички му перипетий и се спря на едно място.

И когато се съвзе от шемета, двамата с момичето се гледаха и не можеха да откъснат погледите си един от друг! Не можеха да се сетят откъде се познаваха!

Христов се промени. Почна да говори още по-тихо, меко, благо, кротко, чертите на лицето му се отпуснаха. Нажежената атмосфера, се изпари.

Той почувствува едно омъчнение, умиление, желание да плаче.

Не само това, но сега за първи път в живота си почувствува колко е лош и груб..., а тя колко е нежна и мила! Пожела и той да стане добър.

Видя се като грамаден планински поток, който започваше от подножието на висок връх. Понякога, много-много отдавна през зимата, страшна виелица беше струпала огромна преспа под върха. Напролет един слънчев лъч промуши небесните простори, целуна върха – яви се потока. Потеклоха сълзи по лицето на върха, затичаха буйни води по планинските урви, запровираха се между корените на тревите, цветята и дърветата, които измиваха, нахранваха и отминаваха. Тичаха при други... Водите минаваха през различни почви, оцветяваха се, оставяха по тях мътилка. Блъскаха се о бреговете, скалите и канарите, влачеха пясък, камъни... В потока живееха много риби и животинки... Така разбит, изморен, накалян, мътен, нечист той слизаше в долината и от там бавно, укротен като старец от живота, поемаше пътя към морето, океана!... Загледан в потока – пътя на своята душа, Христов срещна погледа на Учителя.

– Това, което видяхте е един от пътищата на живота, но има и друг – много по-тесен!

Офицерът Го гледаше с широко отворени очи и изумление! Какви ли не мисли минаваха светкавично през ума му! Как става всичко това? Взираше се още по-напрегнато в Учителя, а Той като, че не забелязваше изненадата му или не й обръщаше внимание, продължаваше да говори спокойно.

71. ПЪТЯТ НА ПОСАДЕНОТО СЕМЕ

– Кой е по-лесния път? – все пак запита Христов. – Учителят Се усмихна, че търси лесния път и отговори:

– Като се изпарите – без да загубите от това нищо, няма да се размътвате, цапате, блъскате... На крилата колесница като облак ще пристигнете в океана, и като ситни капки ще слезете в него.

– Господин Дънов, как правите всичко това? – обезумял завика Христов. – **Знаете ли, старче проклето, че аз съм Ви виждал на сън?! Аз съм Ви виждал и на яве, в мисълта си!** Вие сте ми говорили много пъти!... Да, да, тези мисли не бяха мои!... Е добре, кои мисли тогава са мои? Тогава, тогава какво става?... Нищо не разбирам!

– **Не може всичко изведнаж да се разбере!** Всичко, което видяхте не е толкова важно. Всичко това и много повече неща виждаме и знаем, и пак можем да живеем както всички останали хора, та и за Вас няма опасност.

Но нещо друго има по-важно – Вие сте на кръстопът! Пред Вас са два пътя, както пред всяко житно зърно, на което пътя е път на душата.

Единият води от хамбара към воденицата между тежките камъни на живота – като брашно да влезе в нощите, заквасват го, месят го, става хляб и от там го мятат в горещата пещ на живота. После през устата, стомаха и червата става на кръв, която храни тялото, стига до мозъка и там се превръща в мисли и чувства... **Вторият път е да бъде посято на нивата, да изгние, но да поникне и да се роди изново.** Избирай. – Учителят му разказваше всичко това на красив английски език.

– **Предпочитам да бъда посят** – отговори също на английски Христов, като на сън!

– Добре избрахте! По пътя на потока между воденичните камъни и през огнената пещ, много пъти сте минавали. Пътя, който аз соча, по който вода е пътят, който избрахте – **на посаденото семе.** – И млъкна.

Христов започна да си възвръща старото състояние на грубост. Съжаляваше, че беше изпаднал в размекване и умиление и отговаряше като ученик, а не както той обикновено отговаря. Опитва се отново да бъде груб, но излезе нещо пресилено, блудкаво, средно – нито топло, нито студено.

72. КОЙ Е НИЦШЕ И КОЙ Е ДЪНОВ

И не можеше да бъде другояче! – **Момичето** с цялото си същество, струеше мекота, красотата, кротост и доброта, които в душата му се смесваха с неговото грубо естество и се получаваха нещо средно. После изпита състояние, че е в облаците и бавно потъва в някакъв пух и мислеше, че момичето искаше с нещо да му обърне внимание, да каже нещо интересно, най-интересното, което само той знаеше и момичето не е чувало от други уста, но за съжаление не намираше такова нещо. Тогава се сети за Ницше. Изведнаж цялото му същество се изпълни с Ницше, и заговори:

– Господин Дънов, чели ли сте **Ницше**? [**Ницше – немски философ (1844–1900 г.) Според Ницше всичко в света се движи в кръг, и след време и след хиляди години се повтарят едни и същи събития.*]

Учителят поклати глава положително. Но вместо Него, отговори момичето пламенно:

– И още как! Няма нищо забележително не само в съвременната култура, но и във всички досегашни култури, **което Учителят да не знае.**

– Това е абсурд! – възрази Христов зарадван, че направи връзка с момичето. – Това нито физически, нито органически е възможно! Ако се опита да прочете цялата английска енциклопедия, целия му живот няма да бъде достатъчен!

Момичето почна да се смее от сърце:

– Знаех, че така ще възразите. Вие не разбирате, че това, което за обикновените хора е **невъзможно, за великите Учители**, какъвто е нашият Учител **са детски забавалки.** Там е **разликата** между обикновените хора и великите Учители. Един роман може да се прочете за няколко дни, а на кино се изглежда за два часа. Има и по-съвършен начин. Ана Каренина на Толстой, в момента на хвърлянето си под влака изживява целия си дотогавашен живот. Още по-бърже могат да се изживеят миналите съществувания.

Учителят докато е стигнал да стане Учител, е преминал през всички култури, и всичкото тяхно знание е в Него. Сега само си го спомня... Но това е твърда храна, която Вие не можете да сдъвчате. Но да се върнем на въпроса за Ницше. Какво е Ницше за Учителя – нищо!

Христов пламна, зарадва се и момичето, че и то можа да му каже нещо, което той не знае и което е забележително.

– **Как, Ницше ли? Ницше е несравнено по-велик от господин Дънов!** Впрочем, господин Дънов не е никакъв велик човек! Тук има един циркаджийски фокус за четене и предаване на мисли, който аз ще разбера, и тогава всичкото му обаяние ще падне! Но сега да оставим това.

Между Ницше и господин Дънов, може да се направи някакъв **блед и далечен паралел**. И Ницше прави затворените и строго логически системи, както и господин Дънов, и двамата не вървят по отъпканите пътища на логиката с една и то много съществена разлика, че **стилът на господин Дънов е вял, безизразен, липсва му живот, динамика, липсва това, което хваща, държи здраво и води, където иска**. От Ницшевия говор и стил често се виждат да изхвъркват електрически искри, да проблесват светкавици, да се пръскат разноцветни фойерверки от ярки образи и метафори, в мислите му звучат силни емоционални акорди, развихрят се бури, урагани, неговата мисъл е ярка, цветиста, образна!...

Учителят слушаше внимателно, търпеливо и спокойно, като че ли тези жестоки упреци не се отнасяха за Него! С нищо не даваше да се разбере как бяха Му подействували.

73. ВСИЧКИ БОГОБОРЦИ ПРЕВРЪЩАТ ЖИВОТА СИ В АД И ПОЛУДЯВАТ

Христов искаше все със същия жар и в същия дух да говори още много, но изведнаж мисълта му се секна, думите му се свършиха.

Това за първи път му се случваше!

Може да се предположи, че за това имаше дял силното шушукане и суетене в коридора, защото часа беше вече **14**, а никой в сутерена не беше обядвал, всички чакаха Учителя. Всички живо се интересуваха от офицера!

Учителят Си извади часовника от джоба на жилетката, погледна го и каза:

– Ние вече трябва да обядваме. Ако обичате, **елате да обядвате с нас**, но знаей, че няма да дойдете, защото в къщи Ви чакат.

– Още за нещо знаете – каза като на себе си Христов.

Учителят продължи:

– Ако обичате и имате време, **прочетете тези книги**, прочетете и другите неща, за които стана дума, друг път може да поговорим повече.

Но Христов съвсем нямаш желание да си тръгне. Момичето беше го хванало здраво за сърцето, и не го пущаше! Затова може би отново запита:

– Господин Дънов, чели ли сте „Антихриста“ от Ницше? Нали е много интересна книга? – Учителят реши да пожертвува своя обяд и обяда на изгубилите вън и в сутерена търпение. Погледна момичето и каза тихо на английски:

– **Сестра, донесете съчиненията на Ницше.**

– Учителю, на какъв език? – запита то също на английски.

Христов се изненада, че и то говореше английски и то така добре. Момичето и Учителят гледаха Христов, чакаха той да каже на какъв език. Обаче, днес той на няколко пъти вече се забъркваше:

– Може и на руски.

Момичето му се усмихна почти иронично! Той почувствува, че му каза: „С големи претенции сте, а искате Ницше на руски!“ – Затова Христов бързо и нервно добави:

– Може и на френски и на английски, пък ако искате и на немски, **но руски език ми е като матерен.**

Момичето излезе и доста се забави. **Христов през това време разви пред Учителя цялото учение на Ницше***: Волята за мощ, за свръхчовека, за произхода на музиката, за несъществуването на Бога и др., като навсякъде прокарваше възхищението си от философията и великото дело на Ницше. И често напомняше, че не е никакъв ницшеанец.

[*Фридрих Ницше – (1844–1900 г.) Волята за власт е първичната сила, превъплъщение в „Свръхчовекът“. Виж „Изгревът“, т. 20, с. 362 – „Кой е Свръхчовек?“]

Учителят го слушаше с присъщото си внимание и интерес към всичко. Само накрая отвори уста и каза:

– **Рекох, как завърши Ницше?** – Христов се замисли, смути се и продължително мълча. Тогава Учителят вместо него отговори:

– **Както всички богоборци – превръщат живота си в ад – полудяват!**

– **Искате да кажете, че и аз като богоборец ще полудея?** Аз не съм богоборец! Ако бях такъв, това щеше да показва, че Бог съществува, инък безсмислица е да се боря с нещо, което не съществува! Ако пък Бог съществува, Той несъмнено ще бъде много по-силен от мене, тогава естествено е да Му се подчиня и да Го слушам.

Но аз твърдя и зная, че не съществува! Аз Ви виждам, затова искам да се боря с Вас! Готов съм да се бия до смърт! Искам да Ви сразя, унищожа и да освободя тези хора, които сте хипнотизирали!

Момичето липсваше от стаята и яростта обхващаше Христов.

– **Хипнотизмът е насилие. Аз никого с нищо не насилвам, Учението ми е Учение на свободата.**

– Затова ли не искате да излезете на публичен диспут?

– Аз вече казах защо, но има и други причини. Ако много настоявате пък, ще излезем – **но да диспутираме на връх Мусала.**

– Вие почнахте да ставате несериозен – така може да отговори всеки! Кажете ми, защо правите това ексцентрично предложение? Кой диспутира на Мусала? Това не е ли желание за оригиналничене? Аз мисля и съм сигурен, че ако започнем да се изкачваме на Мусала, желанието ни да спорим ще изчезне, ще се изпари. Вие така говорите, защото не сте се изкачвали на Мусала.

– **Така е, което се изпарява, ще се изпари.** Ако желанието ни да спорим е жизненоважно, ако от неосъществяването му живота ни ще се прекрати, то и на Еверест да се изкачим, пак ще имаме желание да спорим, както навсякъде имаме желание да дишаме, да ядем...

Щом едно желание се изпарява, то не е важно и съществено. Аз се занимавам само със съществени неща.

– Съгласен съм, но кажете ми за какво още не искате да спорите с мен?

– Защото мисля за Вас. Всеки човек е голяма ценност, нещо много необходимо на природата. **За неговото създаване, тя е изразходвала огромни средства.**

– Не виждам нищо общо с диспута.

– Много! Няма смисъл да чупим стомни, за да доказваме коя е по-здрава – по-добре да ги използваме за нещо разумно.

– Това е много общо казано! Така всеки може да отговори и да се измъкне.

– **Ще Ви кажа – нервната Ви система няма да издържи, нервите Ви са разнебитени! Всеки момент може да се случи нещо много лошо, неприятно!**

– Защо, коя е причината?

– Неправилните, неестествените Ви мисли, чувства и постъпки.

– Тогава Вие сте утилитарист.

– Но не в американския смисъл на думата.

Христов се замисли, после лицето му просветна и се замисли:

– **Знаете ли, че когато влезе госпожицата си помислих, че е Савската царица?** – каза подполковникът и се смути, защото в същото време се сети, че най-малко той би трябвало да помисли това.

Но не винаги зависи от нас в даден момент да помислим това или онова! Причините за много наши помисли са в миналото, и избликуват в съзнанието ни от подсъзнанието както водите на извора.

– Не сте се излъгали! – промълви Учителят. Хората си мислят, че те са които мислят. **Един е в света, Който мисли – всички останали същества са само проводници на Неговите мисли – Бог!**

– Пак с Вашия Бог...

– Защото навсякъде и във всичко е все Бог.

– **Тогава сте пантеист*!**

*[*Философско учение, което обединява и отъждествява Бога с природата.]*

74. БОГ НЕ ПРИСЪСТВУВА ПО ЕДИН МАТЕРИАЛЕН НАЧИН

– **Не, Бог не присъства по един материален начин в света.** Когато един художник рисува една картина, той в картината ли е; когато един ваятел извае една статуя, той в статуята ли е? – Подполковникът слушаше разсеяно, защото си мислеше за момичето, затова отговори:

– И така да е, но нали Египетската царица – Савската, която толкова много се възхищавала от Соломона, е била предполагам черна или мургава, а тази е руса.

– **Тя е мечтала за севера, и е имала много прераждания в северните страни.**

– Така ли? – запита Христов иронично. – За забелязване е, че Вие винаги имате какво да отговорите! Науката и философията Ви са такива, че могат и така и така. **Половината на всичките Ви истини са в другия свят,** и за да се проверят, човек трябва да умре, затова воля не воля, човек трябва да вярва, да приема!

– **Вие сте човекът, който всичко ще провери и в този и в онзи свят, и на другите ще го докаже!**

– Аз пък обяснявам моето хрумване, но не по Вашия мистичен, свръхестествен начин, а просто с това, че преди стана дума за Савската царица. В реда на нещата е един млад човек да свърже разговора с впечатленията от едно хубаво момиче.

Учителят по принцип Се стремеше да разшири всяко съзнание, да вмъкне в него поне една възвишена идея. Изобщо, мислите, идеите, методите, с които си служеше, бяха много сложни, макар отвън да

изглеждаха много прости, но за другите не беше възможно да схванат защо така говори или защо така постъпва.

Идеите и методите Си обличаше в много прости и разбираеми форми. Едно от най-важните Му средства беше това, че работеше с един много широк диапазон от време, така както работи природата. Не очакваше непременно да види резултата от работата Си. Сееше семето, но не мислеше кой ще жъне.

75. СЪНИЩАТА

– Могат да се дадат хиляди обяснения – започна Учителят, и нито едно от тях да не е верно, макар логически да са обосновани. Например сънищата – подхвана Той нова мисъл под форма на пример, с което щеше да постигне няколко цели, но винаги държеше главната цел – да каже нещо за съществуването на невидимия свят или да го поясни или допълни... За тях са дадени и дават много обяснения, и всички имат претенциите да са научни, но са частични, могат да обяснят само конкретни сънища, **но има сънища*** които не могат нито с едно от тях да се обяснят.

[*Виж „Изгревът“, т. 5, с. 279–282.]

– Кой са те? – Христов се водеше по мислите на Учителя, изостави своята линия. Учителят го виждаше, но следваше Своята – да засее колкото може повече идеи.

– **Пророческите – сънувани от хора, които нямат нищо общо с пророкуваното събитие.** Те са на голямо разстояние от събитието или случката, и я виждат на сън или на яве **много време преди да е станала.**

– Например? – запита Христов.

Учителят, макар и да не обичаше да Се занимава с подробностите и даденото от другите, сега отговори:

– Ще ги намерите записани в западната литература по въпроса, изследвани и записани от представители на официалната наука. **И Вие ще пророкувате.**

С това обърна нова страница от бъдещото, събуди едно ново чувство в душата на Христов. Той загатна за сънищата още и, за да види къде ще се определи Христов – **към науката, мистиката или към жените.** Христов обичаше жените и разговорите за тях му бяха приятни, затова остави коравите форми на логиката и нагази в блатото на чувствата. Запита на шага:

– **Ще срещна ли и Суламита?**

– Да – отговори Учителят, и го загледа по особен начин продължително. Може би търсеше картината на миналите им отношения.

76. МИРОВИЯТ УЧИТЕЛ

Момичето влезе в стаята с цял куп книги, които едва носеше. След него влезе **евреинът** с още по-голям куп.

– Учителю – започна момичето на английски – то беше весело, задъхано и възторжено! – Носим Ницше на всички езици и разни коментарий. – И хвърли **закачлив поглед** към офицера. Сложи книгите на един **стол**, и почна да ги подрежда върху бюрото на Учителя.

– Сестра – невъзмутимо започна Учителят – подредете ги на пода или върху някой стол.

Момичето взе книгите и ги подреди върху един стол, а Христов се изсмя ехидно и заговори остро:

– Господин Дънов, книгите на Ницше **не са ли достойни да стоят на Вашето бюро?** – Не получи отговор, но затова пък евреинът му отговори като на себе си, без да го гледа, и за да бъде в тон с Учителя и той си говореше на английски:

– Някой хора като четат по-изчерпателно известни отрасли от науката, мислят, че знаят така изчерпателно и останалите науки и стават смешни като дават и по тях „компетентни“ мнения, и стават още по-смешни като се подиграват на истински компетентните!

Те не се сещат дори, че стоят един до друг с най-компетентния човек по всички въпроси в съвременната култура – мъдрец и душевед на епохата... стоят един до друг с Мировия Учител*!

[*Кой е Мировият Учител – виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 744–745.]

Над всяка казана от Него дума, трябва дълго да се мисли, и ако нещо каже, това да бъде с уважение и почит, и те да бъдат думи за изяснение. **А да се прави възражение на Учителя, е най-голяма глупост!** Какви възражения ще прави първолакът на учителя си?

Интересното беше, че Христов, който го изслуша внимателно, не възрази, не каза нито думица! Може би защото **не бяха запознати с евреина официално**, защото твърдо стоеше на позицията си да говори само с титуляра, а можеше да се предположи, че чувствуваше страх макар и подсъзнателен, или най-после, защото беше съгласен с него. Веднага след това **евреинът** се обърна към момичето с почти същия строг тон, но тук вече се чувствуваше бащински поучителна нотка, също на английски:

– Вземи си добра бележка, ти наруши закона – **всяко нещо да бъде поставено на своето място**. Тази грешка не се дължи на незнание, ти това го знаеш. Учителят изнесе по този въпрос цяла беседа. Тази грешка отговаря на нещо в тебе, **което не е на местото си**, нещо в душевния ти живот. Имай го пред вид, защото тъкмо това може да има фатални последици в живота ти. Запомни, това може да е последно предупреждение! Още повече, че ти създаде **условия** господинът да се **присмее на Учителя**. Това окултният ученик никога не трябва да допуска. Изобщо, ти стана проводник на сили, които са против Учителя!

77. ЕВРЕИНЪТ – ИСТОРИК И ФИЛОСОФ

Момичето едва понасяше тези забележки, понеже бяха направени пред офицера. А евреинът знаеше, че то вече беше влюбено в офицера и затова беше така груб! То изчака да млъкне и започна с престорена възторженост:

– Грешка, грешка, грешка! – Защото искаше по-скоро да ликвидира този въпрос. – Знаех, че не трябва, знаех как трябва, **но съзнанието ми не беше будно**. Повече няма да се повтори!

– За какво си мислила? – подметна вече на шега евреинът, и погледна офицера. – Момичето се изчерви леко.

Христов веднага влезе в ролята на кавалер:

– Какво толкова, голяма грешка, че била поставила книгите на Ницше върху бюрото на господин Дънов! Било нарушение на някакъв мним закон, това е формализъм, мистични забежки! – каза на английски Христов, също

без да гледа евреина.

– Грешка, грешка е, господине! – с маниер и грация му отговори мило момичето. Много Ви моля, не говорете повече за това, друг път ще Ви обясня подробно.

Христов се подчини и нищо повече не каза. Но си помисли: „Щом всички говорят така добре английски, трябва да са **масони** или някакви английски агенти! Англичаните са като тревата трескот, навсякъде пушат корени и здраво се захващат, сигурно са пипала! Интересно, как досега не ги е подушила властта?“ – И тази мисъл се задържа продължително в главата му.

Учителят го наблюдаваше, и по свой начин следеше мислите му. И след като остави напълно да се доразвие тази мисъл, заговори тихо:

– Добре помислихте, но не вземайте окончателно решение, че е така. Оставете мисълта си свободна да търпи промени и корекция, **защото много и скоро ще се уверите, че аз съм агент само на Бога.**

Големите очи на Христов, досега присвити, широко се разтвориха от изумление!

– Пак познахте какво мисля! Как правите това? – Вместо отговор, Учителя каза:

– Господин офицер, да Ви запозная с господина – и му посочи **евреина***. – **С него може да дискутирате, той познава историята на философията.**

[*Евреинът е Моис Басан. Виж „Изгревът“, т. 8, с. 275–278; т. 15, с. 276–277 – „Швейцария“.]

Двамата – евреинът и Христов си стиснаха ръцете, измериха се с поглед като борци преди започване на борба. Още веднаж ток от страх прекоси телото на Христов! И този път той се хвана в страх, и силно се ядоса!

Тук трябва да забележим, че Христов беше чел много, писал, спорил, наблюдавал другите като опитен разузнавач, **но днес за пръв път така обстойно и обективно наблюдаваше себе си.** Това бе един от първите и важни уроци, които Учителят му даде вече като ученик, без което **самонаблюдение** ученикът не можеше да направи нито крачка напред!

Момичето разбра, почувствува, че Христов се уплаши! Кадифяна ръкавица, помилва женското й тщеславие. В нея пламна Брунжилда! С цялото си същество **тя пожела Христов и евреинът да се състезават за нея**, тя да бъде царицата на двубоя – скрита зад паравана „Философската истина“!

Момичето обичаше евреина, но от днес то заобича и Христов!

Още когато го видя в двора, тя го видя в огледалото на женското си сърце като **красив арабски жребец**, на когото волната мисъл препуска в пустинната шир на живота.

Тя искаше двамата да ги има едновременно, да ги съчетае в един. Офицера тя обичаше за младежката му необузданост, мъжественост, красота, блестяща униформа... Тя щеше да открие у него още много и много качества, които много се харесваха и на другите жени. Но всичко това беше външно, повърхностно, а имаше и нещо друго, което идваше от дълбоко и далечно, нещо, което е било през вековете.

Жените или обичаха или мразеха Христов – безразлични нямаше!

Тези, които получаваха благоволението му, го обичаха, а пренебрегнатите го мразеха до смърт!

Тя обичаше евреинът за съвсем друго – за **голямото му богатство!** Той никога не беше работил, **живееше от рента**, която получаваше от **Америка**. Обиколил беше почти цял свят, знаеше много и беше **умен**. Тя го чувствуваше като мъдър баща, понякога го виждаше като **вековен дъб**, а друг път като самия Зевс. Той можеше да говори по цели дни и вечери, да **отговаря** на всички въпроси най-изчерпателно. Обичаше го за елегантната му външност, за силата и тежестта, които лъхаха от маниерите му. Особено се възхищаваше от красивата, стройна, елегантна цветиста и непоклатима от нищо **философска мисъл** и най-вече, от необоримата му логика. Никога не беше го виждала победен, и не можеше да си го представи да бъде победен! Фантазията на момичето беше изпреварила далече отношенията между двамата бъдещи диспутанти.

Тя виждаше как ще протече спорът..., какво отношение ще вземе към победителя и към победения. Тя мислеше, не, по-точно – тя знаеше, че още при първата схватка офицерът ще бъде притиснат до стената.

В душата си беше негова! Мислеше си: и като победен ще го обича, дори повече, защото тогава той ще има най-голяма нужда от нейната любов! Тук вече говореше любовта на майката и сестрата – по-силната любов на майката към по-слабото, нещастното и болно дете.

При животните, в борбата за самката, последната отива при победителя. Тук беше събудена по-висша любов. Водите течаха отдалече, много отдалече, а изворите бяха в душата. Диспутът беше една друга форма на борбата за самката. **Душата ѝ беше като фокус**, в който се кръстосваха, пресичаха различни течения на любовта, те се сплитаха по най-различен начин, а техните комбинации вземаха най-различни варианти и нюанси. И може би, защото предварително изживя диспута и всичко преди него и след него, предвкуси всичката му сладост, той изгуби смисъл. Затова диспутът не се състоя.

Момичето погледна офицера с красива и кокетна усмивка, която цъфна като роза на зачервеното му лице, като божур сред полето и запита предизвикателно:

– Господине, на какъв език искате „Антихриста“?

– Много естествено, и без друго трябва на немски! – Превари евреинът и отговори вместо Христов, като едновременно с това измъкна от купа книги последното издание на немски и му го подаде вежливо.

Нови тръпки на страх и яд прекосиха снагата на офицера! Той вместо да вземе книгата, процеди през зъби:

– Прочетете 58 и 59 глава.

Всички знаеха, че той не знае немски! Евреинът и момичето си размениха уж дискретни усмивки: „Иска да диспутира върху Ницше, а не знае немски!... Какво е Ницше, освен в оригинал!... Не е чел нито Кант, нито Хегел, нито класиците в оригинал!...”

Същите мисли прекосиха и съзнанието на офицера. И в душата му те се отразиха с размерите на възпламенен взрив, почувствува го като плесница на публично място. Под лъжичката му нещо затрепери, запърха като ранена птичка... Христов помисли или видя пред очите си картината, представляваща срещата на Хектор и Ахил пред стените на Троя. Учителят **бързо** се намеси:

– Сестра, рекох – вземете, четете и превеждайте „Антихриста“, **58 и 59 глава** така както казва господин офицерът. После се обърна към блажено усмихнатия евреин, който още не беше седнал.

78. ЕВРЕИНЪТ БЕ СКИТНИКЪТ В СВЕТА

Момичето взе „Антихриста“, и тъкмо да почне да чете видя, че Учителят по особен начин гледаше евреина, наистина пак беше кротък, тих, спокоен и за първи път го чу да говори повелително:

– Вие брат, излезте!

Момичето като чу това се сепна, изненада и се учуди! Загледа Учителя изпитателно в очите, но нищо не можа да разбере от погледа Му! Погледна евреина, за да разбере поне от него нещо, но и той беше в още по-голяма неизвестност.

Тези думи му подеждуваша като гръм от ясно небе!

Той не знаеше как да мисли и какво да прави, затова хвърли мълниеносен, наситен с ревност поглед към момичето, стрелна с умраза Христов и после загледа въпросително Учителя! Питаше Го: „Защо е всичко това?“ – Нито стон, нито мисъл – нищо не разбра! Обърна се към съзнанието си, към себе си, но в душата му беше още по-страшно: тъма и безмълвие цареше там. Не знаеше, какво да прави! Всъщност нямаше нищо за незнание. Наистина, отвън и наглед всичко беше обикновено, от просто по-просто: **Учителят с ясни и недвусмислени думи беше казал: „Излез!“** – Той трябваше да излезе, и въпросът щеше да се ликвидира.

Да, но в стаята беше **момичето**, което той обичаше и което беше търсил през вековете дълго, докато го намери! Сега той трепереше над него, страхуваше се да го остави с този красив офицер – **покорител на женските сърца!** Задачата не беше по силите му! Да остави момичето с офицера, за него беше изключено, затова потърси друго решение. Беше страшно смутен! Един хрип застана на гърлото му, и като предател го безпокоеше. Обърна се към духовния си ръководител, но и той мълчеше.

Тогава се помоли направо на Бога. Веднага една светлинка като светулка в тъмна нощ, блесна в главата му и той се насочи към нея. Нещо му пошепна: „Когато Учителят работи, и ученикът трябва да работи!“ Но и духът на отрицанието беше буден, веднага постави в решението и от своето естество. Евреинът си помисли и втора мисъл: „**Отлично, ще остана в стаята – хем да пазя момичето, хем да се включа в работата на Учителя над офицера!**“ Сега ще слушам този офицер, и след няколко схватки ще стигне до капитулация. Да види той, как обижда Учителя!“ – Проблесъкът изчезна, светлината угасна – в душата му пак настана тъмнина и безмълвие! Червеят на раздвоението беше се вмъкнал и красивата идея „съработник на Учителя“, той направи второстепенна, параван, зад който се скри наистина второстепенната, която не би трябвало изобщо да съществува в съзнанието му. Той хвана само формата ѝ, а съдържанието се оттече от съзнанието му. Без да мисли, втурна се в тази посока. Изобщо, днес той не мислеше, или мислеше и действуваше с непосредствените си подбуди.

Той добре знаеше, че това може да е само мираж. Беше чел в окултната литература, че от двете страни на „пътя“ има безброй **миражи**, които отклоняват ученика от пътя! Пое си въздух и за обща изненада на Христов и на момичето, **хвърли се в краката на Учителя, седна и ги прегърна.**

Христов го гледаше изненадан с широко отворени очи, пълни с ирония и жлъчно произнесе: „Сега пък „театро!“ – Евреинът не обърна внимание на Христов, и веднага започна хвалебствия.

79. КОЙ Е УЧИТЕЛЯТ

– Велики Учителю, проучил съм философията на най-забележителните Школи в миналото, посетил съм азиатските и африканските Школи, избродил съм всички Школи на XX век в Европа и съм разговарял с техните ръководители. Посетил съм приказна Индия, бил съм при великите хималайски адепти, при загадъчните племена на Сините планини... Ходил съм... ходил съм... Прочел съм всичко съществено писано за окултизма, философията и литературата, и нищо не ми помогна, **останах все същия – „Скитникът евреин“!**

До кога, Учителю? Ето, от три години съм при Вас. Дойдох да ме посветите в тайните на битието и живота. Душата ми се разпъва от противоречия, в нея е гъмжило от терзания! Безброй въпроси крещат, напират, искат отговор. В безизходица съм!

Вие Учителю останахте единствения, Който може да ме изведе на „пътя“. Душата ми нашепва: **„Този е очакваният Миров Учител... – ясновидец от най-висока класа, най-моралната личност на епохата!“**

Вие сте най-хармоничната личност на света Учителю, в Когото отношението между мислите, чувствата и волята са най-правилно дадени, образуват **равностранен триъгълник** – великия символ на хармонията във Вселената, природата и живота. Вие Учителю, сте **най-големия познавач на човешката душа**, познавате и владееете законите ѝ! Животът Ви е най-близо до реалността, до живота, който трябва да живеят хората от Шестата раса. Ъгълът, под който обективната реалност се пречупва във Вашето съзнание е най-малък, и образите са най-близо до действителните. Вие сте личност с най-будно съзнание, следвате непрерывно процесите на живота. Носител сте на истинско знание, на Божествената Мъдрост. Вие пръв давате израз на новите идеи в света. Аз вече Ви показах списанията, в които са дадени новите растителни и животински видове, което показва, че идва велик Учител в света. Вие давате съвсем нов смисъл на живота.

Призван сте от небето да изявите Истината!

Не говорите от свое име, а направо от името на Бога. Дошли сте на Земята да поставите основите на една нова култура – културата на Любовта. Осенен и помазан сте от Светия Дух. **Имате откровението на целия Космос!** Познавате вътрешните закони на природата, устройството на света и човека. Знаете отношението между духа, душата, сърцето и ума. Аз Ви познах и на сън чух глас, който ми каза: „Този е Мировия Учител, Него слушайте!“

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 744–745 – Кой е Учителят, с. 746–748 – Кой е Мировият Учител.]

Във Вас Учителю, всички думи са на местото си. Вие знаете тяхното дълбоко въздействие върху душите на хората сега и през вековете. Силен сте Учителю, но не упражнявате насилие, не използвате силата Си за лични цели, Вие изобщо нямате лични цели. Не лъжете, но и не позволявате да Ви лъжат.

Във Вас няма зло!

От как Ви познах, получих много живот, светлина и намерих повече мир на душата си! Вие Учителю, работите по законите на Любовта, Мъдростта и Истината. Вашите знания и любов са изпитани и проверени от най-висшата инстанция – Бога, те повече не подлежат на изпитване и проверки. Вие сте още в зората на Вашата работа, имате да изкажете още хиляди и хиляди истини.

Творите една култура, която ще пребъдва 2 000 години.

Аз изчислих и пресметнах – през тази епоха са родени двадесет гений, десет светий, предстои да се роди Мировия Учител. Направих астрологически изследвания и установих, че **в България, трябва да Се роди!**

Ето Премъдри Миров Учителю, идвам при Вас, сядам в нозете Ви като представител на старата наука и философия, покланям Ви се, както влхвите от стария свят дойдоха и се поклониха на младенеца Исус!...

80. ХВАЛЕБСТВИЯТА

Учителят стоеше невъзмутим, като че ли всичко това не се отнасяше до Него! То не Му направи никакво впечатление, както на един милионер не би направило впечатление, ако едно дете му каже, че е милионер, защото Той ясно знаеше какво беше.

Учителят знаеше как действа законът на похвалата.

При всяка похвала, присъствува духът на отрицанието, за да постави похваления на тежък изпит – излишни страдания!

Знаеше, че всяка похвала е верига, която свързва бъдещето Му – сметка, която ще Му се поднесе за плащане, когато най-малко очаква! И сега търпеливо чакаше да чуе **цената на тези похвали!**

Ние вече я знаем – да остане в стаята да пази момичето. Наистина, Учителят беше богат и не Се плашеше от плащане, както изворът не се плаши, че ще изтече водата му, но въпросът беше за начина, по който Му се искаше и вземаше. Искаше да стане господар – да даде когато иска, колкото иска и на когото иска. **Ако се подаваше на похвалите,** значеше, че нещо не достига да бъде доволен от работата си, а недоволият никога не може да познава истината, той живее в своя собствена градина, в която растат много и различни плодове, но не всички му са необходими. Ако пък останеше недоволен от похвалата, мисъл щеше да грози мисълта му и да смуцава духа му, че повече заслужава и ще изгуби мира си, следователно не познава истината.

Евреинът стоеше в нозете Му, **хвалебствуваеше** и като шпионин, непрекъснато следеше какво става в Учителя. Искаше да разузнае как Му действа всичко това. Разбира се, нищо не разбра! Това го смути, защото чувствуваше, че всичко каквото казва, потъва без ехо в някаква бездна.

Отново продължи, но вече взе почти права посока да каже цената на похвалите: „Вие Учителю, много добре знаете колко живо ме интересува всяко Ваше изказване по който и да било въпрос. Интересуват ме всички разговори, които водите, интересува ме езотеричната страна на Учението Ви.

А специално ме интересува мнението Ви за Ницше, като имате предвид, че проучвам основно творчеството и философията му и върху него пиша монография за едно немско списание. В нея искам да включа и Вашето мнение.

81. КАКВО МИСЛЕХА СВЕТИЛАТА НА ЗАПАД И ИЗТОК ЗА УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ

Млъкна и зачака. Но чу безмълвие! Отново продължи:

– Вашето мнение Учителю, ще бъде лайтмотива на **цялата ми работа за Ницше**.

Млъкна и още по-проницателно Го загледа, искаше да види не се ли появи една микроскопична радост в душата на Учителя както беше предполагал, защото си мислеше от негово гледище, какво по-съблазнително от това, мнението му за Ницше да се чете по цял свят. Обаче лицето му изрази разочарование!

Събра останалите си сили и продължи: „Учителю, ако кажете мога Вашето мнение да го стилизирам по особен начин и да го дам като мото с Вашето име под него.”

Уви, и това не помогна! Учителят **стоеше твърд**, искаше да го накара всичко, всичко да каже, и най-важното – да каже тъкмо това, което така старателно криеше и заобикаляше. Разтърсваше из основи цялото му същество! Евреинът изпитваше реално силата, издръжливостта и волята.

Най-после цялата тази фасада, която евреинът така майсторски построи, макар и верна, защото **и други светили** от запад и изток **така мислеха за Учителя**, никак не му помогна.*

[*Виж „Изгревът”, т. 5, с. 551–552 – „Учителят не се доказва, Учителят се изявява и се проявява чрез Духът!”]

Нещо в него почна да се издига и да го стиска за гушата, като че ли ще го удуши! Изпадна в ужас и паника, но продължаваше да се бори да се задържи, затова почна да се самоуспокоява, като си мислеше: „Съвсем не съм смутен, нищо ми няма! Само ми се струва, че нещо ме души!...”

Той много добре боравеше и със самонаблюдението, но сега и то беше против него – увеличаваше смущението му още повече. Изобщо, днес всичкото му знание беше насочено против него, като че той не беше господар на знанието си, друг го насочваше против него.

Бяха останали още няколко неща наказани. Учителят искаше той всичко да каже, да извади всичко каквото имаше в душата му, за да го види той самият.

– Учителю, Вие при всички случаи знаете истината!

Един глас в него му нашепна: „Тогава знае и истината за твоите мисли, знае защо така мислиш, и защо искаш да останеш в стаята!” – Спря се, помисли и му дойде мисълта: „Може би има случаи, когато Учителят не знае истината, може да не е толкова голям ясновидец, може пък моите мисли да не може да чете и вижда!” И веднага спря този поток от мисли, чак се уплаши от тях, защото от горчив опит знаеше къде водеха те. Виждаше, че като върви в тази посока на мисли, ще затъне в едно тресавище, от което Учителят трябваше да го вади. Затова ги изостави и почна отново да повтаря по друг начин казаното вече, но винаги внимателно заобикаляше най-важното, на което пък Учителят без да го казва, най-много държеше.

Силите му вече се изчерпиха и имаше чувство, че още малко и ще издъхне в нозете на Учителя!

Стоеше и си мислеше, че не е лесно да бъдеш в нозете на Учителя, че зад тази красота от която се възхищаваше, когато някога четеше, се иска много работа над себе си, много усилия, много чистота!

Наистина, нямаше по-лесно и по-възвишено състояние от това да бъдеш в нозете на Учителя, но за чистите, искрените и единните души! За съжаление, той не беше от тях.

Всичко, което каза на Учителя беше от хубаво по-хубаво, по форма беше напълно издържано, никой досега не беше го казвал като него, но му липсваше едно важно нещо – силата.

82. КАК СЕ ИЗГРАЖДА ОБРАЗЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Най-после събра последни сили и кураж, и завърши във форма на заключение:

– Учителю, след всичко което Ви казах, **моля Ви да остана в стаята!**

Учителят го подпомогна, като му направи знак с пръст да спре до тук, да млъкне, да не казва нищо повече, защото което щеше да каже, щеше да бъде лъжа.

Измъчен, изпотен дори, той се спря, млъкна, но така **злобно** изгледа Христов, че и за най-наивния и неразбиращ, който го видеше, щеше да бъде ясно да разбере, че заради него иска да остане **да пази момичето от него**, а всичко останало беше само фасада. Той се беше заканил в мисълта си да слуша Христов, но той беше слушаният.

Учителят спокойно и безстрастно, като че нищо не беше се случило, му **посочи с ръка стол, помогна му да стане**. Той стана, хвана с две ръце ръката на Учителя и почна да я целува, после **седна на стола**. Не седна, а се отпусна като труп! Въздъхна дълбоко, защото беше като пребит! И като се съвзе, първата мисъл, която прекоси съзнанието му направо зовеше: „Как няма да ме остави в стаята, нали мнението Му за Ницше ще разглася по целия научен свят?“ – После потърси с поглед момичето. И някак победоносно искаше да му каже: „Цялата тази борба и победа, изнесох геройски само заради тебе!“

През цялото това време Христов слушаше внимателно и често заглеждаше Учителя, търсеше да види отвън по Него, да разбере онова, което говореше евреина. **Казаното от евреина стана скелет, основа върху която по-късно се изгради в него образа на Учителя.***

[*Кой е Всемировият Учител – виж в „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 746–748.]

Всичко му дойде наготово, само го пренамираще, без да се лута и колебае. Но той недоумяваше защо стана всичко това, защо евреинът разиграваше тази трагикомедия! За него остана неизвестно какво се беше случило, че нещата взеха тази насока!

Особено силно впечатление му направи, дето евреинът седна в нозете на Учителя. Не знаеше какво да мисли, и как да си го обясни. Той дори не чу или да му направи впечатление, че Учителят беше казал на евреина да излезе от стаята. Но затова пък в него задействува силата на тайната и загадката. Но заострено внимание всичко запомни, и после много пъти се връщаше към тази случка.

Едно му беше ясно, че те тримата – **Учителят, евреинът и момичето** – много добре знаят и разбират защо правят всичко това, **че се ръководят от нещо**. Но от какво – не можа да отгатне! Също остана с впечатление, че са хора, които знаят какво правят. Защото при всички други случаи би ги взел за луди и би ги отминал, но това което видя, чу и изпита го убеди, **че не**

са глупави, нито прости, нито невежи, още по-малко луди или заблудени. Вече и на тримата гледаше с уважение.

Но най-интересното беше, че Христов – критикът, безверникът, атеистът, скептикът... **не си помисли нито за миг, че всичко което каза евреинът за Учителя, не е истина!...**

Той още днес не беше вече това, което беше когато идваше на улица „Опълченска“ 66.

Въпреки всичко, евреинът много допринесе Христов да опознае по-скоро Учителя и Учението Му.

83. ЧИСТОТАТА НА МИСЛИ, ЧУВСТВА, ДЕЙСТВИЯ. ЧИСТОТАТА НА СЪЗНАНИЕТО

Понеже става дума за „чистота“ и по-нататък пак ще става, и понеже става дума за чистота не в обикновения, общоприетия смисъл, понятието трябва да се изясни.

Ще говорим за **вътрешна чистота, чистота на съзнанието, на мислите, чувствата, постъпките, състоянията.** Външната, физическата чистота всички я разбират, защото е конкретна и брутално се налага на всяка крачка в живота. За нея ще говорим дотолкова, доколкото е необходимо да изясним вътрешната. Всъщност има само една чистота с много по-широк обхват, част от която се възприема от сетивата и се нарича външна и друга, която не се възприема от сетивата – вътрешна.

На всяка външна чистота отговаря вътрешна, и обратно.* [*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд., с. 86–87.*]

Както в тоновата стълбица, на всеки тон от по-долната гама отговаря тон от по-горната гама. **Външната и вътрешната чистота са тясно свързани, те са аналогични.**

Както певецът лесно пее в средния регистър на гласа си, и колкото отива по-нагоре към по-високите тонове, толкова по-трудно му става, така е и с чистотата – **колкото се отива по-нависоко, толкова по-трудно се разбира,** защото рядко се насочва съзнанието към височините. Вътрешната чистота е по-лесно достъпна за личности с **широко съзнание** и такива, които свободно боравят със самонаблюдението. Още по-малко са хората, които могат съзнателно да я пазят и да се ползват от нея в живота.

Здравето и щастието повече зависят от вътрешната чистота отколкото от външната, защото външната е резултат от вътрешната.

Обикновено за вътрешна чистота не се мисли или се мисли като фикция, която няма нищо общо с живота. Вътрешната чистота е атрибут само на човека, защото има отношение към самосъзнанието, каквото само човек притежава. При животните съзнанията, мислите са само единни. Затова някои са отишли още по-далече, като мислят, че човек е дотолкова човек, доколкото има съзнателно отношение към вътрешната чистота. Тя е нещо реално, което действа, независимо дали се знае за нейното съществуване. Външната чистота е конкретна, когато тя се наруши, веднага се открива, и нарушението ѝ лесно се отстранява, а за откриването на нарушената вътрешна чистота трябва знание, воля, време, жертви...

Казваме: **чиста дреха**, това е дреха по която няма петна и прах, нещо което не е дрехата. **Чисто жито** – в което няма никакви примеси от къклица, ръж, прах и др. Това е жито, в което няма нищо което да не е жито. **Чиста вода** – в която няма примеси от други вещества, които не са вода. **Чист вълнен плат** – който е изтъкан само от вълнена прежда, без

примеси от памучни и други прежди, които не са от вълнен произход. **Чисто изображение** – когато не се смесват два или повече образи, изображението не е замъглено от друго, което да пречи да схванем, разберем, видим ясно изображението. **Чиста истина** – това е истината, в която няма нищо, което да не е истина, което да е лъжа, нещо което да не се покрива с фактите. **Чисто съзнание** – съзнание, в което за всяко нещо има само една идея, една мисъл, едно чувство, една постъпка.

Всяко присъствие на второ нещо, прави съзнанието нечисто.

Изобщо, всяко нещо е чисто дотогава, докато в него няма вмъкнати или примесени различни от него елементи. Следователно, всяка борба представя наличност на **две неща**, които се противопоставят едно на друго, независимо от какъв характер са те: две мисли, две чувства, две постъпки, две идеи, които се противопоставят една друга и раздвояват съзнанието. Това е нечистотата, защото е нарушено единството.

Обикновено едната от двете идеи е по-велика, по-красива..., но затова пък по-трудно постижима, изискват се усилия, жертви, воля. **Нейното постигане е като изкачване на висок връх: искат се усилия, но затова пък то носи радост, знания, сила и разкрива нови и широки хоризонти.** Върховете първи са огрявани от слънцето и от последните слънчеви лъчи.

Другата идея обикновено е **лесно постижима**, искат се незначителни усилия, в повечето случаи самият процес на постигането ѝ носи удоволствие. Тя е като слизване от висок връх, което става лесно, но затова пък няма никакви перспективи нито широки хоризонти – Слънцето по-късно изгрява и по-рано залязва, нощта е по-дълга. При нея обикновено основен импулс е удоволствието, волята почти не взема участие, затова с течение на времето отслабва, нарушава се равновесието на душевния живот.

Абсолютната чистота на съзнанието имаме, когато на всяка мисъл отговаря съответен импулс за осъществяването ѝ и съответна воля.

Щом това съотношение се наруши и една от трите съставки на съзнанието стане по-голяма или по-малка, настава дисхармония, престава да се реализира дейността на съзнанието. Така тези две идеи разделят съзнанието, но те разделят и силите му и ги противопоставят една на друга. За нуждите на организма остава само разликата от силите, която обикновено не е в състояние да поддържа съпротивителната сила на организма от нахлуващите от всички страни, отвътре и отвън противодействия. Организмът или съзнанието вече са изложени на заболяване.

Има съзнания с много широк диапазон от възможности, с големи сили и импулси, изпълнени с велики идеи, за реализирането на които имат достатъчно сили, но тези съзнания могат да бъдат разделени по много въпроси и разликата от силите вече съвсем не е достатъчна за реализирането на тези велики идеи. Тази разлика може да не е достатъчна дори за реализирането на най-обикновените идеи от всекидневието, в някои моменти на живота може да бъде равна на нула.

Такива личности стават безсилни, бездейни, апатични, безразлични към живота, а в действителност в тях бликат огромни сили. Такива личности могат да бъдат гениални, и да не постигат нищо в живота си! А други, с по-ограничени възможности но с единно съзнание – постигат много от своите велики копнежи, и могат да станат творци на велики произведения.

Изобщо, въпросът за единството и чистотата на съзнанието е от жизнено значение, и той не е по-малко важен от въпроса за хляба, водата и въздуха.

Ако не може да се живее без хляб, вода и въздух, също така не може да се живее и с отровни мисли, чувства и раздвоени състояния на съзнанието! Отровността на хляба, водата и въздуха е също нечистотата, защото в тях са вмъкнати, примесени вещества които не са хляб, вода, въздух, които ги правят нечисти, отровни. Нечистотата е отрова, която може да бъде по-силна или по-слаба, да действа мигновено или през вековете.

Друг важен въпрос е, как светът се пречупва през чистите и нечисти съзнания. Каква е връзката на чистото и нечистото съзнание със здравето и щастието на хората и крайния извод, че човек не е свободен да мисли, чувствава и постъпва както му хрумне, че има закони в природата, по които се движат мислите, чувствата и постъпките, които ограничават и хората са длъжни да се движат в тези граници.

Трябва да се осъзнае връзката между нарушението на природните закони и наказанието – болести, страдания и противоречия!

Ако обаче, човек следва, изпълнява тези закони, той ще бъде здрав и щастлив. От факта, че човек греши, може да се заключи, че той има известна свобода и разбира се съответна отговорност.

Изворите на всички болести, страдания, се коренят в мислите. Вниманието трябва да се насочи към тях, и още там – в мисълта да отстраняваме причинителите на болестите и противоречията.

Страхът е нечистота, затова раздвоява съзнанието, внася смущение в единството на съзнанието, защото не е присъщ елемент на съзнанието, не е съзнание. **Завист, корист, ревност и всички недъзи, са само нечистота в съзнанието** на тези, които са ги допуснали. Те внасят в съзнанието им дисхармония, и са причинители на много физически и душевни заболявания.

Първото раздвоение, първата нечистота в съзнанието е внесена още, когато хората са били в Рая. Според легендата за грехопадането, Бог забрани на първите човеци да ядат от дървото за познаване доброто и злото. Първите човеци имаха една идея за това дърво – че от неговите плодове не трябва да се яде. Дяволът изнесе втората идея – че трябва да се яде. Според някой, всяка втора идея е от дявола.

Идосега ние повтаряме в най-различни форми, това първо раздвоение на съзнанието.

84. ЖЕНАТА В ШКОЛАТА НА УЧИТЕЛЯ

В кабинета на Учителя си дадоха среща помежду си и с Учителя няколко личности: **евреинът, момичето и Христов.**

Евреинът и момичето бяха от духовния елит на Бялото Братство.

Евреинът беше представител на мъжете интелектуалци, а **момичето – на жените.*** [*Виж „Изгревът“, т. 20, с. 407–409 – „Ерата на жената“.]

Още тогава се оформиха кръгове на сродни души – братя и сестри с едни и същи копнежи, почти на еднакво духовно ниво, които си **хармонираха**. Тези кръгове по-късно се засилиха и изразиха като **хегемония** на интелигенцията, която както винаги става се изроди в борба между привилегировани, било от съдбата или от самото си положение и онеправдани. Вместо така наречените **привилегировани** да помогнат на онеправданите, те се сметнаха за богопомазани и почнаха да се държат **надменно**, и с течение на времето все по-ясно и по-ясно се оформяваха и **разделиха Братството!**

Докато беше Учителят, Той успяваше да запълни това **разделение**, но когато Си замина, тези две съставки рязко **се разделиха** и поведоха отначало мълчалива, а после и явна борба.

За евреина и момичето ще говорим повече, защото те включват в себе си почти всички останали от техния кръг в настоящето и бъдещето на Братството.

Съзнанието на момичето не беше нещо особено, нито оригинално, нито блестящо с никакви особени духовни способности! Тъкмо напротив, **то се сливаше с всички останали жени** от двата кръга, макар да беше завършило **Роберт колеж**! Знаеше перфектно няколко езика, следваше едновременно няколко филологий, свиреше на пиано, беше интелигентно, културно, възпитано, красиво.

Но въпреки всичко това то беше жена, и си остана жена! Непреодолимо силно, повече от всичко желаше да стане **майка**, което беше нещо много естествено и в хармония с природата на всяка жена.

Но то не се издигна по-високо, не надмина жената!

Изобщо, нямаме сведения дали подобна идея – да се издигне над жената, се е мярвала в нейното съзнание. Затова жени в другите окултни Школи, **не се допускаха**. В Школата на Учителя **те бяха допуснати**, защото тя бе по-особена от всички досегашни, но жените в нея минаха в периферията на Учението, заплаваха по повърхността му. Започнаха да се занимават с гледане на кафе, карти, Хиромантия, ясновидство, разбира се от най-ниска степен. Правеха сеанси, гадаеха сънища и нито една тогава и по-късно, **не се докосна до същината на Учението!**

Може би Учителят ги допусна в Школата както и много мъже, които не бяха за Школата, защото според Него Школата фактически оставаше затворена за ония, които не бяха подходящи за нея. За тях тя беше само като подготовка за бъдеще.

В нашия разказ това момиче няма да играе централна роля, както би играло в някой роман, драма или трагедия, тук то ще играе ролята на онези вещества в химията, които се наричат **катализатори**. Те не влизат в реакция, но **присъствието им е необходимо**, за да стане реакцията на другите елементи. То щеше да съдействува да се извършат интересни реакции в душите на евреина и на Христов, да се разкрият, онагледят много душевни състояния.

Благодарение на Учителя то **нямаше да вземе** централна роля, защото то нямаше особен личен живот, различен от живота на останалите жени, още по-малко имаше свои лични импулси да търси Учителя.

То беше като един лиан, който може да достигне големи височини, но само ако има високо дърво – мъж около който да се увие и издигне на неговата височина!

За идването му на „Опълченска“ 66, за възхищението му от Учителя имаше изключително значение **евреинът**. Той беше **онзи бор** в живота му, около който се беше увило и достигнало тази височина, и се радваше на високите хоризонти. То правеше всичко, за да се хареса на евреина и на другите. Четеше, беше вече напечатало доста разкази и сега написало **роман**, който по думите на евреина бил великолепен! Беше печатало няколко статии... и всичко това беше все в духа на Учителя, много сполучливо и задълбочено. Стоеше с часове на студа в двора да слуша Учителя... Но всички тези и още много други прояви, не излизаха от дълбочината на душата му, те изобщо не извираха, а бяха като насъбрана вода в щерна.

Съвсем друг беше въпросът с **работника от фабриката**, който беше готов да се жертвува, но да изпълни волята Божия, да доведе Христов при Учителя, **или уличния метач**, в който всичко духовно избликва от дълбочините на душата му! Тази беше причината, по която съзнанието му не беше съответно на знанията му, не беше променено както при работника и метача.

Дълбоко и реално погледнато, Учителят за него беше **само средство**, чрез което да спечели евреина и да му се харесва. Той беше целта му сега, а крайната цел – омъжване и майчинство. Стремешт му беше, да изпълни преди всичко своето биологично предназначение.

В този смисъл **то обичаше евреина**, и без особено смущение, като на шега днес **то обикна и Христов**, който също можеше да го направи майка.

„**Майката**“ беше, която определяше в крайна сметка неговите действия и идеали. И това стана причина **съзнанието му да се раздвои между евреина и Христов**, да влезе в него един нов елемент, който съвсем лесно наруши единството и чистотата му. Ако евреинът беше единственият, който можеше да го направи майка, то никога не би се раздвоявало, но при него и борбата и раздвоението не са така силни.

Като красиво, умно и интелигентно момиче, то беше обект на внимание.

С тези свои качества то можеше прекрасно да бъде героиня на всеки роман, но тези качества в нашия разказ не са от такова значение – тук ще търсим други ценности.

85. КОГА СЕ ПОЛУЧАВА ПОСВЕЩЕНИЕТО

Другата личност беше **евреинът**, който беше много **интелигентен**, притежаваше наистина огромни познания по философия, литература и окултизм. Беше много пътувал, почти беше обиколил света, беше **видял** и чул много и много знаеше. **Сега той беше може би най-интелигентният човек в България!**

Беше влюбен в момичето и мечтаеше да се ожени, да си създаде тих семеен дом, да се обзаведе най-комфортно, да има деца..., да бъде щастлив... и с това да направи разказа ни банален, всекидневен както всички досегашни разкази и романи, с които е преситена художествената литература.

Той дойде при Учителя **да го просвети** – да получи свръхчувствени познания за света, нещата, хората, душите, техните пътища, законите по които се движат и целта им в живота. Тези познания се отличават във всяко отношение от всички останали познания, включително и научните, каквито са например естествените науки. При посвещението се получават познания за принципите, основните идеи за бъдещите научни изследвания, те дават материалите, идеите за бъдещите научни изследвания. Някой ги наричат „фантастични хрумвания“, но тези хрумвания имат изключително значение за полагане основите на дадена култура. За да се получат те, се изискват специални външни условия и вътрешни възможности и съответен живот.

Понеже постиженията са необикновени, изисква се и съответно необикновен живот. Който иска да ги притежава, трябва да не мисли, да не чувствава и да не постъпва както своите съвременници – както хората с обикновени знания, пък били те и професори, а да мисли, да чувствава,

да постъпва както хората биха мислили, чувствували и постъпвали, когато тези познания станат общодостъпни – след много хиляди години.

Посвещението засяга целокупния живот на посвещавания. Не остава кътче както във физиката така и в психиката, незасегнато от посвещението – **става основна промена на цялото му същество!**

Посветените, това са челниците на бъдещата култура, които трябва да излезат напред пред днешното човечество, **да заживеят коренно различен от техния живот.** Разбира се, те имат и коренно различни радости и щастие, каквито обикновените хора нямат и не подозират дори! Ето къде беше трагедията на този евреин!*

[*Кой е евреинът? – „Изгревът“, т. 4, с. 95–97 – „В тяхната аура – Швейцария“; т. 6, с. 382–384 – „Студентката и Моис Басан“]

Той искаше да получи посвещение, свръхчувствени познания, но да продължава да живее живота на обикновените хора – да се жени, да има деца, както всички останали хора! Това е абсурд!

Но не само той искаше да примири това непримиримо противоречие, това са желали и много други ученици от древните и сегашни Школи, някой от които са постигали замайващи висини на познанието, близки до степената на Учителите. Останало може би от далечното минало нещо неизживяно в тях, сега като напреднали трябва да се връщат да го изживяват, без да чувствуват, че това вече не им подхожда.

В това положение бяха много от учениците на Учителя, начело с евреина.

Те искаха едновременно да са светий, и да имат приятелки!

Така те стигнаха до лъжата, почнаха да играят роля на светий.

Или пък искаха да са **богати**, да са търговци или индустриалци и да са светий. Те не разбираха, че човек е това или онова според туй, с което се занимава, това което го заобикаля. **Материалната среда не позволява на Духа да се издигне над обикновеното.**

Обикновените науки може да изучава всеки, който пожелае, без каквито и да било ограничения, достатъчно е само да може да чете, да има желание, да има материални условия и съответни умствени способности. Може да живее както си иска – да бъде овчар, еснафин, рибар, месар, разбойник, убиец, изобщо да заема което и да било стъпало на човешката йерархия в живота. Може да мисли, да чувствува, да постъпва както си иска.

Обаче, за **получаване на посвещение**, на това особено познание, желаещият трябва да притежава освен всичките горни способности и условия за обикновените науки, **но още и специални!** Целокупният живот се заангажира със специални, строго определени занимания.

Целият му живот трябва да престане да прилича на живота на останалите хора! Наглед ще живее както всички: ще яде, ще спи, ще мисли..., но по начин коренно различен от тоя на обикновените хора!

Разбира се, има и специфични изисквания за посветените – **те не пият алкохол, не пушат, не ядат месо...**

Едно от многото неща, които не трябва да правят, е да не се женят!

86. КАК СЕ ПОЛУЧАВА ПОСВЕЩЕНИЕ ЧРЕЗ ДУХА

Евреинът, само с решението си да се жени – вече постави преграда към посвещението!

Това той може би не знаеше или го знаеше, но смяташе, както мнозина на негово място, че той е силен и ще преодолее трудностите, ще съумее да се справи със семейните задължения: жена, деца – и ще успее да получи посвещение.

Защото посвещението не е знание само на интелекта и паметта, то е знание, което дава сила!

Да притежаваш това знание, означава да знаеш и да можеш! Знание, при което приказките нямат никакво значение или имат дотолкова, доколкото се покриват със силата и моженето.

При това познание – **моженето** е, което говори по категоричен начин!

Съвременното знание е разказване за война, история на войната, която всеки може да научи, **а знанието получено при посвещението е воюване, което не всеки може да направи.**

Евреинът мислеше, че е много силен, защото беше много чел, и защото околните се възхищаваха на знанията му, **без да разбира, че четене на книги и знания без можене и притежание на сила е излишно бreme**, че всичките му знания, получени от книгите и живота, мислите му за себе си и отношенията на хората към него могат да подигнат самочувствието му!...

Но всичко това е абсолютно без значение, ако той **не притежава съответните сили на знанието**, ако мислите му за самия него не се покриват с истината за него, ако на мненията на хората в него, не отговаря съответното съдържание! В такъв случай, ако няма силата на знанието, което притежава, ако не отговаря с нещо реално на мислите за себе си и на мненията на другите, **всичките му знания са един много тежък товар** който, за да го носи и поддържа, трябва да изразходва големи сили.

Такъв човек едва се движи в обикновения път на живота, колко по-трудно би се движил той, ако понесе и товара на една жена, на деца, на семейство! Още повече, като му предстои да се движи не по обикновените пътища на живота, които са асфалтирани, а по планини, чуки и места без прокарани пътища, места, където още човешки крак не е стъпвал, места през които той трябва пръв да мине и да направи пътека за другите след него!

Затова, който иска посвещение, трябва да бъде лек и без товар, защото и лекият и без товар едва ще издържи!

Не само това, но желаещият да бъде посветен, трябва да придобие и специални психически и физически качества и знания – да е готов абсолютно безкористно да използва тези познания за доброто на хората, да стане съработник на Бога, да изпълни волята Божия!

За това се изисква чисто, единно съзнание и знание да се пази то чисто и единно, да се знае кое може да го раздвои и замърси, защото е необходимо всичките му сили да бъдат насочени към една цел. Защото в нечисто съзнание както в нечист съд, не може да се постави нещо чисто без да се нацапа, повлияе от нечистотата, оскверни, промени и следователно да има лоши последствия за посвещавания и за обществото.

Третото съзнание беше съзнанието на Христов. За него много казахме и за в бъдеще, още повече ще кажем.

87. ПОСВЕЩЕНИЕТО Е ИДЕЯ НА НАПРЕДНАЛИТЕ ЧОВЕШКИ СЪЩЕСТВА

Учителят познаваше до най-малки подробности човешките души!

Знаеше техните стимули, насоката на техните движения, законите на които се подчиняваха, знаеше конфликтите им и техния произход и извори. Всеки жест, мимика, постъпка, ... всичко, всичко от живота на хората му говореше, често викаше, крещеше и издаваше вътрешното съдържание на хората. Той гледаше душите, съзнанията на хората като през стъкло, знаеше всичко, което става там вътре!

Евреинът като смяташе, че много знае, искаше без да премине през низшите степени на посвещение, направо да му бъдат **разкрити тайните** на битието. Учителят избра днес този плодотворен и много подходящ момент, който самият живот естествено му поднесе, да провери готов ли беше той за посвещение. Впрочем Учителят знаеше много преди това и сега, защото цялата душа на евреина беше разкрита, той я виждаше така както ние виждаме с очите си някой предмет. Но въпросът беше друг – самият евреин да осъзнае това, **да насочи погледа си към себе си**, към душата си, към съзнанието си и да види това, което Учителят гледаше.

В съзнанието на евреина, освен идеята за посвещение имаше и много други, между които както казахме и **идеята да се ожени за момичето**. Това той дискретно беше поверил на Учителя и искаше Неговото мнение, както правеха и много други ученици и обикновено се женеха, без да послушат съвета Му.

Идеята за жененето е една обикновена идея от живота на всички хора! Тя е идея и от животинското царство, а посвещението е една идея от много по-възвишен порядък – от порядъка на най-напредналите хора на дадена епоха!

Посвещението е идея, присъща само на напредналите човешки същества, затова идеята за посвещение и идеята за оженване са несъвместими!

Посвещението ангажира всички сили и целокупния живот!

Необходима е абсолютна чистота, каквато евреинът не притежаваше. Учителят включи в съзнанието му нови елементи, разшири го, за да осъзнае нечистотата, раздвоението и с това поне за в бъдеще да го подготви за посвещение, защото всеки неуспех е една крачка, стъпало към успеха.

Учителят каза на евреина да излезе, да напусне кабинета Му. Какви бяха Неговите съображения, никой не знаеше, за тях можеше само да се предполага. И всеки в предположенията си, ще изхожда от височината на която се намира, а Учителят беше на несравнено по-голяма височина. При това, между съзнанията на всички останали Негови ученици и другите хора изобщо и съзнанието на Учителя имаше много малко общо, както и между съображенията от които Той се ръководеше в постъпките си. Едно се знаеше с положителност, и то е само принципно, **че Той с цялото си същество изпълняваше волята Божия**, и нищо повече.

Учителят след дългата похвална тирада на евреина, **посочи му стол да седне, да остане в стаята**. Наглед външно и от гледището на останалите обикновени хора това, че Учителят каза на евреина да напусне кабинета Му и той не го напусна, остана разбира се с Неговото разрешение, нямаше нищо особено, още по-малко може и би трябвало да се търси някаква драма или трагедия или какъвто и да било конфликт.

88. СТРАХЪТ ПРЕЧИ НА ПОСВЕЩЕНИЕТО

А всеки, който видя как евреинът погледна момичето и офицера, когато Учителят му каза да напусне кабинета, му беше от ясно по-ясно, че **той се уплаши** какво ще стане с момичето, което обичаше като остане наедно с офицера. Всичко което по-нататък каза и направи, беше само параван, зад който се гушеше страхът.

Това е най-много играният фрагмент от артисти на сцената, и от останалите хора в живота. Всички крият истинските мотиви на постъпките си. Това за артистите на сцената и за хората в живота е в реда на нещата, защото живеят в света на интересите си и по закона на правото на по-силния.

В този свят и живот, да се крият мотивите на постъпките поне на първо време и външно не носи никакви лоши последици, тъкмо напротив, за тези които умно ги крият, съдействува да постигнат целите си – да успеят в живота. Разбира се, под успех трябва да се разбира от тяхно гледище. Но за едно съзнание с широки и високи интереси, за каквото претендираше евреинът, дошъл да получи знания за същината на нещата и в присъствието на едно абсолютно добро, справедливо, силно... същество както той самият, седнал в нозете на Учителя му беше говорил, страхът нямаше място.

Тъкмо този **страх** показваше, че той беше раздвоен – едно говореше, а съвсем друго мислеше. Страхът го издаваше, че това което говореше, не вярваше, то беше заучено като красива и интересна форма, но нямаше съдържание в него.

Още тук трябва да кажем, че **страхът** под каквато и да е форма, предлог и по какъвто и начин да се проявява, **е абсолютно недопустим и при най-елементарните посвещения!** Страхът е една форма на нечистота на съзнанието, той е чужд елемент на съзнанието, който се е вмъкнал в него и внася дисхармония и нарушава единството му.

В животинския свят – най-високият закон, най-високата степен на морал, това е **страхът** – **правото на по-силния** – по-силният винаги има право, по-слабият винаги трябва да отстъпва. Това е най-високото морално постижение в животинското царство. **А посвещението е състояние и знание от по-висок ранг на обикновените човешки състояния.**

Страхът сменя съзнанието под обикновеното човешко съзнание – прави човека животинско!

Това пречи да се издигне до полето на посвещението, защото страхът го държи много ниско, **той му пречи да надникне в този възвишен свят**, защото стои ниско. Всичко което знае, може да бъде само думи, но лични впечатления от този възвишен свят той не може да има, а това е решително при посвещението.

Затова във всички окултни Школи, едно от важните условия, това е безстрашието. Затова те са ги прекарвали изкуствено през ред изпитания, за да проверят безстрашието им и да култивират у тях безстрашие. Цялото Учение на Христа и на всички Учители, това са Учения които искат безстрашие от учениците си, и култивират у тях безстрашие и самите те са образци на безстрашие. Според тях, зад всеки страх стои едно престъпление.

Първият страх е изживян от първия човек – Адам, когато е сгрешил – ял от забранения плод. Зад всеки страх има ядене от забранения плод. Който иска да бъде посветен, да получи тези специални и необикновени познания, които разкриват сияйни хоризонти и радости, те трябва да превъзмогнат напластените през вековете в съзнанията им стракове, т.е.

да поправят погрешките си, да преминат от това животинско състояние в човешко. Най-висшият закон в сегашното развитие на човечеството, най-високият морален закон, това е правдата.

Всеки страх говори, че съзнанието е още животинско, че се подчинява на животинския закон. А в света на посвещението най-висшият закон, това е Любовта.

И така, в света на животните най-висшият морален закон, това е **страхът** – правото на по-силния. В света на обикновените хора, най-високият морален закон е **правдата** – всекиму според нуждите. И най-после, за света на посвещението, най-висшият закон е **Любовта** – **всичко имаш, целият свят ти принадлежи и нищо нямаш, нищо не своиш.**

89. ПОСВЕЩЕНИЕТО Е ПРИДОБИВАНЕ НА СИЛА

Евреинът криеше мотивите на постъпките си, защото желаше да остане в кабинета на Учителя. Щом нещо се крие, показва, че ясно се съзнава, че не е това което трябва да бъде, нещо което излага, нещо направено но което не трябва да се направи, нещо което не отговаря на неговите разбирания, на неговия морал.

Той пред себе си вече беше достатъчно изложен! **Той знаеше цялата теоретична част на посвещението, но не можеше да се покачи, да достигне до света на посвещението, да влезе в него и лично да го разгледа и да получи познания за него, защото страхът и другите му недъзи го теглеха, държаха към един по-низш животински свят.**

Посвещението е нещо реално, то с лъжа не може да се постигне.

Който иска да го постигне със страха си, да си носи страха и да бъде посветен, това показваше, че не вярва и не разбира какво иска. А не можеше да напусне страха, защото беше напластен като планина в съзнанието му от деди, прадеди и негови лични престъпления към законите на природата, и не можеше да се освободи от него, а душата му мечтаеше за тези възвишени светове!

Той изпадаше в още по-смешни и жалки положения, като искаше да надхитри природата и превъзмогне законите ѝ. Искаше да бъде посветен, без да има данните за това, което може **да стане в човешкото общество, но не и в природата.** Това желание на евреина показваше, че има много **механично понятие за посвещението**, което е процес в съзнанието, което се постига само с истини, с реални величини, там нямат значение и място всякакви лъжи, илюзии, сенки...

В храма на посвещението не може да се пристъпи с лъжи, още по-малко с нечистота. **Посвещението не е във формалностите, в ритуалите и формите, то е знание и може и има отношение към придобиване на сила.**

Всяко посвещение е придружено с големи изпитания, в които всички илюзии, фалшивости, лъжи, измами... изгарят, стопяват се и нищо не остава от тях! Остава само реалното, това което не гори, не се топи, а тъкмо то прави посветения свободен.

Евреинът искаше да мине по лесния път, без да разбира, че при посвещението няма лесен път, защото то е най-краткия път човек да се освободи от илюзиите, от несъщественото, от калта на живота.

Както казахме, никой не знае истинските мотиви на Учителя. Всеки от свое гледище прави различни предположения, така и евреинът от свое гледище, от своята степен на съзнание си направи заключения, тълкувания,

че не е повече нужен, защото само с един ход респектира този невъзпитан офицер. Той не може да спори, уплаши се от ученика, а как ще спори с Учителя на ученика. По негово мнение, ако останеше щеше да се скара с Христов, което може да бъде в ущърб на работата на Учителя.

В този дух той се самоуспокояваше. Че беше поставен на решителен изпит, и мисъл не му минаваше!

Като него би постъпил всеки пръв срещнат на улицата човек!

90. ПОСВЕЩЕНИЕТО ВОДИ ДО ИЗПЪЛНЕНИЕ ВОЛЯТА НА БОГА

Но в това отношение седеше много по-високо простият работник от фабриката, който доведе Христов при Учителя, също по-високо стоеше и метачът по софийските улици! Както единият така и другият искаха точно да изпълнят това, което искаше от тях Учителят, без да държат сметка за цената, която щяха да заплатят.

Работникът беше готов да бъде уволнен, да остане със семейството си на улицата без средства за живот, **но изпълни волята Божия**, да се пожертвува, да спаси една заблудена душа – началника си Христов. **Метачът** пък, съзнал под светлината на Учителя, че чуждото е чуждо и не може да стане негово, иска на всяка цена и при всички условия да го върне, и чака този момент и потъпква общественото мнение и личните интереси и предава откраднатото публично, без да се интересува какво ще стане с него. Защото знае или с душата си чувства, че общественото мнение не е нещо реално, ако не отговаря, не се покрива с истината, която е решителния момент и елемент в живота.

И в двамата прости хора нямаше следа от страх, съмнение и друга идея, освен изпълнение волята Божия, да постъпят така както от тях иска Бог!

Евреинът постъпи по този начин, защото така разбираше, там беше неговото съзнание, при това не му беше дадена възможност да умува, съобразява и да се докара. Той постъпи според реалното съдържание на съзнанието си, както непосредствено му диктуваха импулсите. Естествено и логично беше за всеки обикновен човек, човек от народа поставен на негово място, да не напусне кабинета на Учителя, защото как можеше да остави това хубаво момиче в кабинета на Учителя, когато знаеше, че те и двамата са влюбени един в друг и силно се желаят?!

Така диктуваше здравата логика на обикновения човек, но има и друга логика, която от гледището на практичния човек, човекът от народа, не е здрава.

Ние разказваме една необикновена история, затова и логиката е необикновена! Според тази логика, от нейно гледище, най-практичния човек в обикновения смисъл на думата е най-непрактичен от нейното гледище, и най-непрактичният от гледището на обикновената логика е най-практичен от тази, така да я наречем висша логика.

Работникът от фабриката и метачът от софийските улици, постъпваха по тази висша логика! Те с техните чисти, единни съзнания бяха несравнено по-щастливи от евреина и всички, които постъпваха по обикновената логика! Те и двамата са застраховани от заболяване и тогава, когато всички около тях страдат от някакви епидемични заболявания! Техните съзнания са единни, силите им цялостни, нераздвоени и могат с пълния си капацитет да се съпротивляват на всички болести!

Според тази висша логика, евреинът трябваше веднага да напусне кабинета. А какво ще става с любимото момиче, да не се интересува – това да предостави на Бога, на Учителя. Нали каза, че Учителя е най-нравствената личност, най-силната, че владее скритите сили на природата!... Ако е наистина така, как ще позволи в стаята Му да се извърши нещо недобро, да се ошети един човек, да му се отнеме любимата?!...

Всичко това показва, че той съвсем не вярва на Учителя, че е Миров Учител, че притежава сили!... Това ние виждаме, а колко повече е виждал Учителят!

Ако няма сила и възможност така да реши задачата си, другото решение е, след голяма вътрешна и външна борба да напусне кабинета, цял изгарян от колебания и борби. Третото решение беше да каже истината: „Не искам да излеза заради момичето, страхувам се да го оставя с офицера!“ И най-после, да постъпи така както постъпи.

Нас тук ни интересува как постъпи, и как трябваше да постъпи.

91. МИСЛИТЕ И ЧУВСТВАТА НА ЧОВЕКА СЕ ОТПРАВЯТ ЗА ИЗГРАЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО МУ

Лъжата и ласкателството обществените закони не ги санкционират, а етиката само ги констатира и порицава като неморални деяния и нищо повече. Но в светлината на Учителевото Учение, те са нарушение не само от морално гледище, но са нарушение в самата природа, и тя има свой начин да ги санкционира.

Кой от обикновените хора, от учените, интелигентните, културните не би постъпил като евреина? – Всички! Те всеки ден и по много пъти на ден крият по най-различен начин мотивите на постъпките си, заблуждават и лъжат. И ако някой постъпи така както мисли, минава за непрактичен, за наивен. **Всички лъжат по много пъти тези, от които зависи успеха им, защото знаят, че това не се наказва, а моралните санкции са нещо несъществено.** Затова лъжата и лицемерието, са приети като нещо в реда на нещата. Обикновено се смята, че всеки е свободен да мисли, да чувствава както си иска, стига с това да не засяга интересите на другите – за мисленето му никой не го държи отговорен.

Но хората не предполагат дори, че техните мисли и чувства се регистрират преди всичко в самите тях!

Достатъчно е, че те знаят, че мислите, чувствата и постъпките им не са такива, каквито трябва. А това показва, че те знаят какви трябва да бъдат правите. Следователно, те за самите себе си са вече нарушители.

И не само това, но техните съзнания са вече нечисти, раздвоени между това, което трябва да мислят и чувствуват и това, което мислят и чувствуват!

И когато такива нарушения се напластят много в съзнанията им, те почват да ги смушават и да си мислят, че и другите ги знаят и ги мислят за нарушители, лицемери, неморални личности... Те почват да изживяват, като че безпричинни смушчения и страхове. Често тези състояния почват да се обличат в различни външни форми, и несъществени неща отвън или отвътре в тях да предизвикват големи страхове и смутове, и по този начин смушават целокупния им живот.

Те оказват влияние върху храносмилането, жлезите с вътрешна секреция, свиване на кръвоносните съдове, в дейността на сърцето и пр. и пр., и по този начин стават далечно начало на много заболявания.

Не само това, но тези мисли и състояния и последвалите от тях физиологични смущения, стават по-нататък предпоставка за нови покварени мисли и чувства. А всички заедно изграждат **съзнанието**, целия душевен живот от покварени материали, и постройката на живота им почва преждевременно да се руши.

Това са болестите – санкция за неправилните мисли, чувства, постъпки, които нито официалните закони не са санкционирали, нито етичните, но природните закони не пропускат абсолютно нищо и не прощават!

Като че ли хората имат донякъде право, основание да крият мотивите на постъпките си, защото живеят между хора, които са жестоки и безскрупулни и могат да ги използват против тях. В такъв случай те се страхуват от хората и обществените закони, които не са свършени и не действуват абсолютно, може да не долавят някои нарушения или да ги пропускат. А не се страхуват от природните закони, които са неумолими, абсолютно чувствителни и към най-малките нарушения, както никоя човешка везна или уред не може да долови! Че в океана е хвърлена една песъчинка, природата веднага регистрира това и реагира, като на съответната височина водата на океана се повдига.

Но какъв смисъл има евреинът да си крие мотивите и постъпките пред Учителя, за Когото знае, че при никакъв случай няма да ги използва против него?!

Затова трябва ученикът да застане като дете пред Учителя, и всичко да говори както е! **Доброволно и свободно да разкрива душата си, без да се извинява или оправдава!** Още повече като знае, че Учителят вижда всичко, каквото става в него.

Но евреинът не се спря до тук, той използваше всеки случай, дори сам създаваше такива да подкрепи и дообоснове пред Учителя правотата на своите неправи мисли, чувства и постъпки. Евреинът изваждаше от богатия си цветист речник най-хвалебствените думи, и ги отправяше към Учителя. Христов пък постъпваше тъкмо обратно – избираше най-грубите думи и епитети, за да ги отправи като отровни стрели към Учителя, искаше по най-брутален начин да Го уязви.

Евреинът отвън се държеше с Учителя точно така, както трябваше да се държи един ученик. Христов отвън и отвътре се държеше лошо, беше само отрицателен, съзнанието му беше чисто – единно отвън и отвътре, но отрицателно.

92. БЕЗ ЧИСТОТА И ЕДИНСТВО НА СЪЗНАНИЕТО, НЕ МОЖЕШ ДА БЪДЕШ ПОСВЕТЕН

Разбира се Учителят не Се подаваше нито на похвалите, нито на обидите – те не Го засягаха! Той имаше принципни отношения както с евреина, така и към Христов и към всички останали хора. И техните отношения към Него, каквито и да бяха не Го променяха, **защото знаеше защо мислят, чувствуват и постъпват така. Знаеше тяхното минало,** от което тези състояния избликваха както водите на изворите не се образуват в самия извор, а идат някъде отдалече, от техните хранилища – подсъзнанията.

Учителят беше като ковач, Който кове насветленото желязо, за да изкове нещо. Че от желязото изхвъркват искри, които Го парят това не Го смущава, то е взето предвид. И той Се пазеше, но желязото за Него не

беше нито приятно нито неприятно, нито добро нито лошо, още по-малко го обичаше или мразеше.

Евреинът и Христов го интересуваха дотолкова, доколкото искаше да си постигне целта – **да ги обработи** и направи това, което искаше от тях да станат природата.

Учителят съдействуваше за еволюцията в природата, за развитието на формите. Той беше нейн функционер... саработник на Бога.

Както вече казахме, евреинът външно беше благовиден, възпитан, знаеше как да се държи, **но в съзнанието си беше раздвоен, нечист.** За Учителя имаше и още едно мнение, че може и да не е Миров Учител... и може да не е толкова голям ясновидец!... Тези две идеи за Учителя в него често се сменяваха една с друга според интересите, които имаше в момента – ту Учителят беше Миров Учител... ту Учителят не беше Миров Учител.

Евреинът знаеше всичко, което беше писано от великите посветени, но за да бъде посветен, човек може и без това знание, стига да бъде абсолютно чист и предан на Бога и да изпълнява Неговата Воля. Но без чистота, единство на съзнанието и пълна, абсолютна вяра, не може никой да бъде посветен!

Трябва непременно да има знания, на които да отговаря можеене, които да се покриват с фактите от живота. Тъкмо това знание, той не притежаваше.

Вътрешното – съдържанието на съзнанието, както и да се прикрива, се изявява по безброй начини навън! То пропива цялото същество на всеки човек, и всичките му прояви. Това евреинът много добре знаеше, че и неговото състояние се изявява навън, че психичната нечистота има една специфична психична миризма, която с нищо не може да се премахне или неутрализира. Единственото средство против нея беше – **да се изчисти съзнанието.** Но това знание не беше в негова полза, защото още повече раздвояваше съзнанието му и внасяше смут.

Той въпреки всичкото си знание и опитности, не беше пожален от **раздвоението** както и всички останали хора, дори те в него бяха позасилени. Както видяхме, той не беше пожален и от **ревността!** Всички слабости, които изтезваха обикновените хора, към него „знаещия“, бяха като че ли по-жестоки!

Той беше в положението на притежаващ тайните свещени книги, без да знае езика на който бяха написани, или като натоварено магаре с икони, което претендира да е светия, на камила натоварена с вода, а умираща от жажда!

Знанията му бяха само излишен товар, увеличаваха задълженията му и му създаваха противоречия! Той изпитваше същото безсилие пред противоречията, както всички останали хора.

Но беше успял да заблуди братята и сестрите на улица „Опълченска“ 66. Те си мислеха, че той е **най-напредналият** и най-добре разбиращият Учителя, защото постоянно беше с Него, свободно се разговаряше и Учителят, когато ходеше на гости, **го вземаше със себе Си.** И защото той заедно със студентите и другите младежи от Братството, беше образувал **кръжок** за изучаване на беседите и преоценка на всички досегашни ценности на културата в светлината на Учителя.

93. НАЙ-НАПРЕДНАЛИЯТ УЧЕНИК, ТРЯБВА ДА ИМА ЕДИННО СЪЗНАНИЕ И СЪОТВЕТНАТА СИЛА НА ЗНАНИЯТА СИ

Той наистина би бил най-добрият ученик, най-напредналият, ако притежаваше и съответната сила на знанията си и имаше чисто, единно съзнание. А че не знаеше и му липсваше много, показваше факта, че искаше да бъде признат, че знае – този който иска, няма! И му правеше удоволствие да вижда и чувствава как всички го уважават, и се отнасят с него като с напреднал.

Това беше като гъделичкане, което нищо не му допринасяше, не го ползваше!

Учителят Се държеше с него добре и го допускаше близо до себе си, защото тъкмо той имаше най-голяма нужда от това. Учителят имаше необикновено големи възможности и на всеки, който идваше при Него даваше това, от което имаше нужда. Той беше дошел за нуждаещите се.

Обикновено най-нуждаещите се бяха постоянно и най-близо до Него, както малките деца са непрекъснато при майка си, а възрастните са на работа, на училище. Истински напредналите ученици се държат настрана, за да не отнемат ценното време на Учителя. Те се познават от казаното в беседите, или само от време на време и то при много важни случаи отиваха при Учителя и оставаха за малко, защото от малкото казано те разбираха много.

Евреинът в този смисъл беше най-малкият, най-ненапредналият, последният ученик на улица „Опълченска“ 66! Но имаше най-много пари! Щедро пръскаше на ляво и на дясно, и бедните братя и сестри определяха отношенията си към него по това.

Той се опитваше по същия начин да постъпва и с Учителя, обаче Учителят всичко каквото получаваше от него, веднага го раздаваше, нищо не оставяше за Себе си. Никога не се възхищаваше от него. Той не Се възхищаваше изобщо от никой ученик, защото всичките ги държеше на границата на това, което можеха и това което не можеха да решават задачите си едвам-едвам, защото тогава са в непрекъснат процес на учене, еволюция.

Той не похваляваше учениците Си, защото всяка похвала според Него носеше на учениците излишни страдания.

Когато евреинът първия път дойде при Учителя, Той му каза, както винаги при такива случаи леко и меко, че той трябва да работи нещо – със собствен труд да си изкарва прехраната, и че само така може да дойде до реално отношение с живота, знанието и новото Учение, само така може да изправи живота си и получи посвещение...

Ако учениците се държат морално, добре само с Учителя, те трябва да знаят, че не могат в никакъв случай да Го подкупят! Той няма да ги съди, Той със съдене не се занимава! Той дори няма да присъствава, когато ги съдят – друг е Който съди хората и учениците...

Все тогава му каза, че е предразположен към образуване на тумори... Капиталите, от които получава ренти, са невидими тумори, на които непременно ще отговори нещо в неговите мисли, неговия мозък и в тялото му. На тези невидими тумори, ще отговарят физически.

Раздвоението на съзнанието е най-благоприятното условие за тумори, лицемерието също и постоянните тревоги!...

Но евреинът тогава беше толкова силно обладан от своето „аз“, и не позволяваше на Учителя да му говори. Все той говореше и се хвалеше,

затова нито чу, нито разбра леките забележки. Той обикновено биваше активният, **по цели часове бърбеше, не можеше да се изхвали!** Учителят го познаваше, и затова не се изненадваше от държанието му.

Красноречив беше фактът, че беше роден евреин и носеше задължението за разпъването на Христа.

Всички евреи, които бяха дошли на Изгрева, останаха си евреи, не си промениха характерите!

94. ШКОЛАТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ БЕ ШКОЛА ЗА ЖИВОТА

Той си мислеше, че Школата на Учителя е като другите окултни Школи, затова очакваше подготовката и самото посвещение да стане със съответния церемониал и ритуал.

Точно в това отношение се отличаваше Школата на Учителя от всички останали, че посвещенията стават в самия живот и от него. В повечето случаи подготовката става без знанието на ученика, понякога става **направо в съзнанието му.**

Разбира се, от единия до другия край **беседите бяха подготовка в посвещения.** Учителят само използваше някои факти да заостри съзнанието на ученика, да го разшири, като включи нови факти и като ги осветява с по-силна светлина – всичко останало правеше самият живот.

Затова тази Школа беше Школа на живота!

Тя имаше отношение не само към учениците, които лично познаваха Учителя, но и към много, които не бяха чували дори за Него. Затова подготовката и посвещението ставаха абсолютно на време и без грешки, както ставаше всичко в природата.

Много по-късно, когато в съзнанието на евреина се набавиха необходимите елементи за разбиране, той си даде сметка и разбра положението в което е бил.

В Школата на Учителя нищо не се казваше за посвещението, то с нищо не се регистрираше, още по-малко можеше да става дума да се дават знаци за посвещение или някакви степени. Издържалите и неиздържалите изпитите ученици на Школата – **всичко това се регистрираше само в съзнанието им,** и от там се проектираше в живота и заобикалящата ги среда. А именно: **разкриваха се нови перспективи, възможности и можения, и най-главното – получаваха сила! Само тези единствени прояви говореха, че е посветен и за степента на посвещението му.**

Обстановката, в която живееше, съответно на посвещението му се променяше. А можеше и да не се промени. След като съзнанието се е променило при посвещението, старата обстановка придобива съвсем друг облик и смисъл в живота му. Например, ако отношенията на близките му до посвещението са били лоши, след посвещението стават добри. Съответно се изменят и отношенията на другите към него. Може дълго време някой да имат старите си отношения, такива, каквито са били преди посвещението, но затова пък той има вече други отношения, които не могат да не окажат влияние върху околната среда.

Посветеният е константна, а заобикалящата го среда и хората са функция от него, когато и да е хората ще си променят отношенията към него, ще го приемат по съответния начин на посвещението му.

Евреинът не послуша Учителя, не напусна кабинета Му. А послушанието е едно от главните условия на ученичеството.

Ако ученика не послуша Учителя си, за Когото мисли, че е най-съвършеното във всяко отношение същество, кого ще послуша? Това показва, че има друг учител когото слуша, който реално погледнато за него е по-съвършен!

Както Бог беше баща и учител на Адама и този Бог му каза: „Не яж от дървото...” – Те с Ева не Го послушаха, послушаха Дявола, следователно фактически Дяволът им беше учител.

Този когото слушаш и на когото изпълняваш волята, фактически ти е учител, както Дяволът беше учител на Адам и Ева!

95. УЧИТЕЛ ТИ Е ТОЗИ, ЧИЯТО ВОЛЯ ИЗПЪЛНЯВАШ

Същата грешка сега повтаряше и евреинът. Той превъзнасяше Учителя като най-съвършеното същество... но той самият за себе си беше по-съвършено и възвишено същество, защото себе си слушаше, сам на себе си беше учител. За всички е от ясно по-ясно, че зад всичко това беше страхът – момичето, което обичаше. Следователно, негов учител беше момичето.

В края на краищата и тук пак жената беше учител – същата жена, която Адам послуша и яде от забранения плод. Духът на отрицанието, чрез това момиче изкуси и този ученик. Основните принципи, легнали в легендата за грехопадането продължаваха и сега да се повтарят, случаят показваше, че те са верни.

Това не е история само на Адам и Ева, нито само на евреина, това е историята на хилядите пропаднали окултни ученици, историята и трагедията на цялата човешка култура от тогава до сега и за бъдеще! Тази трагедия се повтаря всеки ден по много пъти от всички хора, но формите ѝ са различни, а съдържанието и смисълът са същите. Тази трагедия е станала причина да загинат много култури.

Кое дете е послушало съветите на майка си и баща си, които са негови богове и не е яло от забранения от тях плод? Онова, което не е изпълнило съветите им, за непослушанието си е плащало скъпо със страданията си. Кое дете не е правило тъкмо това, което родителите му забраняват и е слушало желанието да се удоволствува?

Както казахме, евреинът имаше две мнения за Учителя, сега имаше интерес да не е ясновидец, да не е чак толкова съвършен... Това беше неговия интерес, това му се искаше и затова го допускаше. Дори си мислеше, че Учителя може да не е толкова съвършен, и в познаване на човешките души да не се отнася и за неговата, изобщо искаше му се и допускаше, че може поне той да изрази изключение... Колебанието му заемаше все по-различни и по-различни форми, но си оставаше все колебание и раздвоение, нечистота на съзнанието му. Но погледнато от друга страна, положението му имаше съвсем друг смисъл. Ако не мислеше така и ако не се колебаеше, съвсем би се объркал. Колебанието го поддържаше и подкрепяше в този случай.

Истина беше, че пишеше монография за Ницше, че го интересуват мненията на Учителя за Ницше. Но въпросът не беше до това – лъжата беше тъкмо мотивировката. Истината беше само една, че иска да остане в кабинета заради момичето, всичко останало беше параван, лъжа.

Учителят много майсторски избра точно този момент да го изпита и провери, по-право той самият да се види. Какъв беше изводът? За него момичето беше по-важно, повече от искането на Учителя! Заради момичето

не послуша Учителя, заради него излъга и все заради него създаде този смут в душата си – както на времето за Адама – Бог беше Ева.

Защото този ти е Бог и Учител, когото слушаш и на когото волята изпълняваш! А за когото само казваш, че ти е Бог и Учител, а на други вършиш волята, не ти е никакъв Бог и Учител!

И ако си искрен, значи, че си самозаблуден. Бог казва на Адама и на Ева: „Не яжте от плодовете на това дърво!“ Ева каза под влиянието на Дявола: „Яж от плодовете на това дърво, защото са приятни на вкус.“ Адам послуша Ева и яде. **Фактически тя му беше Бог и Учител!** Така и евреинът послуша в себе си гласа на ревността – друг да не изяде забранения плод – това хубаво момиче.

Ако продължим в същата посока анализа си, ще стигнем до извода, че **евреинът всъщност съвсем не обичаше момичето, а обичаше само себе си, а любовта му към момичето беше параван, зад който старателно се криеше себелюбието му, необикновено развитият му и развихрен „аз“!**

Че това е така, се вижда от факта, че той се оженва за момичето, има две деца и го напуска.

Задоволил и наситил своето себелюбие, обектът му – момичето, изгубва своя смисъл в неговия живот и той го напуска. А знае се, че **Любовта – истинската Любов е вечна и непрерывна, тя не отслабва!...** Тя е, която прощава до седемдесет и седем пъти по седем!...

96. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ БЕ КАТО ИЗВОР – ДА ДАВА, ДА ТЕЧЕ И ДА УЧИ

Евреинът отново се изкашля и сети, че Учителят беше му говорил за хрипове, че издават противоречие, колебание, борба, нечистота на съзнанието. И спонтанно си помисли: „Учителят знае какво става с мен!“ – Въпреки това, изпитателно Го изгледа в очите и си помисли: „Може пък да не знае!...“

Всичко това показваше, че край Учителя той си имаше още много учители, които слушаше, и че Учителят не му беше никакъв Учител!

Ако допуснем, че думите на евреина са верни, че Учителят е абсолютно справедлив, **притежава огромни сили и възможности**, които стигат до Божийте, тогава как би позволил в стаята Му да се извърши една неправда, едно престъпление, да се отнеме любимо същество? Явно беше и от това, че той реално имаше съвсем друго мнение за Учителя от това, което демонстрираше.

Тогава и после, много ученици имаха такова отношение към Учителя!

Някои го съзнаваха, други не го съзнаваха. Независимо от това дали го съзнаваха или не го съзнаваха, живота ги изненада с непреодолими противоречия, които ги доведоха до полудяване, заболяване от различни болести и преждевременна смърт.

Те болестите си не можеха да излекуват по методите на Учителя, защото не Му вярваха!

Подложиха се на медикаментозно лечение, на операции и пр. При това и те като евреина бяха големи окултисти, имаха големи и солидни познания по окултизъм и други науки и изкуства.

Те не разбираха, че те и само те единствени и никой друг бяха виновни за всичко това, а някой от тях и близките им мислеха, че Учителят е виновен!

Също обвиняваха Учителя и Учението Му някой от по-късните Му изследователи, лекари, психиатри и невролози. Но те не разбираха същината на въпроса!

В започнатия анализ, може да отидем още по-напред. Ако дори евреинът беше напълно искрен, действително от ученолюбие да искаше да остане в кабинета, щом му казваше Учителят, трябваше да излезе. Защото Учителят е съществото, Което най-добре знае от какво има нужда и душата Му гори от желание да задоволи всяко същество. И при този случай, непослушанието на евреина би било на лице. Ако мнението на Учителя по един въпрос е ценно, колко повече е ценен самият Учител, Който има безброй мнения по много въпроси, колко беше по-ценна Неговата воля! Ако евреинът имаше едно реално, правилно отношение с Учителя, щеше да знае, че ако мнението на Учителя за Ницше му е необходимо, той никога не би го лишил от него.

Учителят беше като извор, на Който главното качество беше да дава, да тече, да учи.

Евреинът продължаваше още повече да затъва в това блато на заблуждението, на това „учено невежество“ и нечистотата му все повече и повече проличаваше, когато в желанието си да се самоуспокои, помисли: „Учителят може да не е разбрал мотивите ми, да не е видял истината, да не е толкова знаещ колкото съм Го мислил, може в момента да не се е сетил какво значат хрипове!“ И потърси признаците на успокоението по лицето на Учителя, и все пак като не ги намери, успокои се, но в дъното на душата му остана двоумението.

И после когато протекоха разговорите, евреинът никога не пропусна случай да не даде нови доводи за своето оправдание и да подкрепи с нови факти лъжата си, да прикрие нещо което надничаше, да оглади и покрие нещо което стърчеше с абсурдността си.

Имаше дори моменти, когато си мислеше, че и Учителят Се колебае в мненията Си за неговите изживявания. Тогава се силеше да ги засили с мисли или съответно държание, без да се сещаше, че с всичко това положението му ставаше по-тежко и по-тежко! Непрекъснато подкопаваше основите, на които се крепеше сега и за бъдеще щеше да се крепи, режеше клонете на които се крепеше.

97. В ШКОЛАТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ ИЗПИТИТЕ СЕ ДАВАТ ОТВЪН, А СЕ ДЪРЖАТ ВЪТРЕ – В СЪЗНАНИЕТО

Според Учителя всичко, което съществуваше, имаше своето място и смисъл. Учителят като следеше вътрешното състояние на евреина, без да дава това да се разбере, сам създаваше условия за неговите колебания и раздвоения в мненията му или подсилваше слабите му колебания. Но тези колебания още показваха, че в него все пак има нещо здраво, което се бори, противопоставя на крайното решение. Ако евреинът беше сигурен, че Учителят не е никакъв Учител, оставането му повече при Него губеше своя смисъл.

Понеже беше натрупал огромно количество знания само по един въпрос, и понеже не беше ги свързал с приложението им в живота, те натрупани на едната страна на съзнанието го наклоняваха и изваждаха от

равновесие, и имаше опасност постройката на неговия душевен живот да се събори и да бъде затрупан под развалините на огромните си знания! Учителят това добре виждаше, и затова Се грижеше да балансира по съответния начин съзнанието му.

Всичко това ставаше само в съзнанията на евреина и на Учителя, само тук-таме и от време на време вън проличаваше по нещо и пак се скриваше. Но в стаята нямаше толкова знаещо и будно съзнание, което да ги схване. Както Христов, така и момичето не подозираха всичко това!

В Школата на Учителя изпитите се дават отвън и то от самия живот, а се държат вътре в съзнанието. Разбира се има изпити, които се дават отвътре и се държат отвътре. Те се провеждат направо от духовните ръководители.

Това, което ставаше сега в душата на евреина, става всеки ден в душите на всички хора, но то **взема различни форми. Те не ги схващат като изпити,** вземат ги като неща, които са в реда на нещата, и понеже никой не ги вижда и чува, понеже обществените закони не ги санкционират, тези състояния минават и заминават като в тъмнина или някаква дрезгавина. А тук те са осветени от светлината на Учителя! Колкото едно съзнание е **на по-ниска степен на развитие, толкова борбата в него е по-вяла, или съвсем не съществува.** Но времето и живота непременно ще постави всеки един в това положение, да изживее тази борба, това раздвоение.

От друга страна – противоречията, борбите, раздвоението придвижват живота напред. Хармонията е покой, а всичко в живота и самият живот е движение. **Пътят на движението се осъществява, предизвиква от непрекъснатото раздвояване, излизане на съзнанието от равновесие и влизането му в равновесие – хармония.** Който може да насочва вниманието си към себе си, към своите мисли, чувства и постъпки, да вижда техните двигатели, ще намери много знания за себе си.

Например, вървим по улицата и си мислим, че сме добри, щедри, човеколюбиви, милостиви... Минаваме покрай продавача на лотарийни билети, купуваме си един билет и продължаваме, като си мислим: „Какво бих направил, ако спечеля милиона? – Ще си купя апартамент, ще го обзаведа комфортно, ще си купя скъп и елегантен костюм и не само един, но четири – за всеки сезон по един, и останалото от парите ще вложа в някоя банка – бели пари за черни дни.“ И през съзнанието ми не минава нито една мисъл да дам някой и друг лев на хилядите бедни. Това е истината. Не съм никакъв добър, нито щедър, нито милостив!

Всеки момент се хроникира ясно и нагледно състоянието на съзнанието ни, това което сме както отвън, така и отвътре. Ако съзнанието ни е научено да се насочва навътре, където всичко за нас е регистрирано като на лента, тогава ще знаем точно всеки момент какво сме, и нищо в живота няма да ни изненада.

Винаги ще знаем истината за себе си – никога няма да си мислим, че сме онеправдани, напротив, всичко което изпитваме, положението в което се намираме, ще видим, че е най-справедливото, точно това което заслужаваме.

Защото и самата мисъл, че сме онеправдани, че несправедливо страдаме, че в света съществува несправедливост... ни създава маса излишни страдания и противоречия и всичко в душата ни така се заплита, че отплитането, оправянето е много болезнено. Разплитането става при катастрофата, която неминуемо ще дойде.

Различна е съдбата на егоиста и тая на алтруиста. Мислим, че сме алтруисти без да сме, мислим, че сме добри без да сме... мислим, мислим, неправилно мислим и с това си създаваме друг род противоречия.

98. ОТНОШЕНИЯТА КЪМ БОГА И УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ СА ОТНОШЕНИЯ НА АБСОЛЮТНА ЧИСТОТА И ЕДИНСТВО НА СЪЗНАНИЕТО МУ

Животът всеки момент ни сервира това, което реално заслужаваме!...

Всеки момент – с всяка наша мисъл, чувство и постъпка, с техните мотиви, ние сме теглени, мерени и веднага преценявани и отсъждани!

Обстановката, която ни заобикаля и душевното ни състояние е преценката и осъждането. Самото естество, обекта на изпита, това с което ни изпитват, показва, определя докъде сме достигнали и с коя страна на душевния си живот вървим напред.

Обикновено Учителят дава нещо на ученика, или той сам си взема от самия живот и си мисли, че е негово и с право го държи.

Разбира се, това което най-много ценим, определя степента на съзнанието ни, както в случая с евреина, най-ценното за него в момента е момичето.

То е по-ценно от Учителя, от мистичното познание и пр. И Учителят точно на него посяга и почва да го тегли – евреинът да го пожертвува, а той не може!

Библейският Яков беше подложен на подобен изпит. Той доби сина си Исака след много молби към Бога, и когато порасна детето, когато Яков очакваше да му се радва, да осмисли живота му, да го направи щастлив, Бог поиска от Якова да му принесе жертва сина си Исак. Яков издържа изпита си блестящо! Беше готов да го принесе в жертва.

Жената е последният изпит на окултния ученик – изпит, който много малко ученици издържат!

Трябва да се знае, че всеки, който държи нещо здраво, непременно когато и да е ще го изгуби, но докато го пази и здраво държи – ще страда!

И после когато го загуби, вземат му го, съзнанието му се променя, разширява се, пораста, нови елементи в него се включват и тогава вижда, че това за което така много е държал – може и без него!

Цената на нещата в живота е нещо нереално, тя се определя от съзнанието.

Учителят имаше за принцип да приема хората такива, каквито са, каквито животът Му ги предоставя, и от там почва работа с тях в духа на усъвършенствуването, еволюцията, като следва процесите в природата и законите на човешката душа. Той мълчеше и изчакваше евреина да се изяви напълно, да изнесе всичко каквото има в душата си по този въпрос, за да види какво има в себе си сам той.

Накрая му посочи стол да седне – остане.

Този факт даде условия в евреина да се проявят нова серия от неверни и нечисти мисли и чувства, да заплуват на повърхността на съзнанието му, също за да ги види. Съгласието на Учителя той да остане в стаята Му, евреинът изтълкува в себе си, защото ще впише мнението на Учителя за Ницше в монографията си. Това обяснение показваше реалното му мнение

за Учителя, а не каквото беше говорил. От това ясно се виждат неговите две мнения за Учителя. Едното беше, което говореше и второто, което мислеше и от което се ръководеше в своите постъпки.

Той не беше разбрал, че в тази Школа имат значение само тези знания, които се покриват с фактите, живота, носят сила и може да се. Отношенията към Бога, Учителя са отношения на абсолютна чистота, единство.

Всяко особено мнение от мнението на Учителя, е вече дисхармония, нечистота. Две противоположни мнения – мнението на Учителя и ученика в тази Школа не се търпят.

99. ДОКАТО СЪЗНАНИЕТО Е ЕДИННО, ЦЯЛОСТНО, ТО ЦЯЛОТО СЕ СЪПРОТИВЛЯВА НА РАЗРУШИТЕЛНИТЕ СИЛИ

Тук е абсолютна волята на Бога, Учителя и как са нещата в природата.

Ученикът само учи и няма свое особено, собствено мнение.

Той прави всички възможни усилия съзнателно, мнението на Учителя да бъде и негово мнение. Защото неговото особено мнение е като пукнатина в съзнанието му, която го разделя на две противоположни части. В същото отношение се разделят и силите, и се противопоставят една на друга. Това е като пукнатина в стена на язовир, която разделя стената на две. Отначало пукнатината е малка, не се забелязват резултатите от нейното действие и присъствие. Но силата на водата непрекъснато работи, разяжда стената и пукнатината става все по-голяма и по-голяма, разделението на стената се увеличава. В това време във водата, около нея в язовира живота продължава тих, спокоен и несмущаван от нищо, но вътре в стената се подготвя катастрофата.

Така се подготвят много катастрофи в съзнанията и подсъзнанията на хората, които не мислят, не чувствуват и не постъпват според законите на природата.

Но когато придойдат водите в язовира – настават изпитанията в живота на дадена личност, на която съзнанието е пропукано, раздвоено, нечисто, в което има две мнения за едно и също нещо или личност... идва катастрофата! Стената на язовира не издържа, защото вече е достатъчно разделена на две противоположни една на друга части, резултатът е катастрофата. Докато стената е единна, цялостна, неразделена от никаква пукнатина, нищо не е в състояние да я разруши, всичките нейни сили се съпротивляват на водата.

Така е и със съзнанието – докато е единно, цялостно, всичките му сили и възможности са на негово разположение, цялото се съпротивлява, противопоставя успешно на разрушителните сили – противоречията, болестите, страданията...

Всички раздвоения в душевния живот и съзнанието на евреина и на всички хора без изключение, не остават изолирани само в съзнанието, те веднага дават съответните отражения в мозъка и цялото тяло.

Когато волята на Бога, Учителя и природните закони са доминиращи в съзнанието, те компенсират особените мнения, нечистотата... и живота протича добре. Но когато доминира особеното мнение, което е в дисхармония с Бога, Учителя и природата, тогава се образува в централното съзнание едно ново съзнание, което заживява самостоятелен живот, независим от

общия живот на съзнанието и е с тенденция да завладее цялото съзнание и да му стане господар.

При това трябва да забележим, че то живее паразитно, за сметка на главното съзнание, черпи от неговите сили за своето съществуване. На това паразитно съзнание отговаря **съответно мозъчен център**, който също заживява самостоятелен, независим живот от общия. На този мозъчен център отговарят съответни органи, тъкани, клетки. Клетките почват да се делят и размножават самостоятелно, некоординирано с изискванията на цялостния организъм. Тогава се образува това, което наричаме **тумор**.

Ето защо Учителят още в началото предупреди евреина, че има предразположение към **тумори**, към заболяване от рак. Или пък органите почват да се проявяват не във връзка с общите функции както е правилно, а самостоятелно – да треперят, когато човек не иска да трепери; да правят произволни движения; да се изкривяват на една или друга страна, да се проявяват по един или друг начин, въпреки волята на човека.

От това се вижда колко далече са причините на всички заболявания – някъде в неправилния мироглед, съзнанието, неправилните мисли, чувства и постъпки, обикновено повлияни от удоволствието.

Всички тези процеси може да са ставали бавно, незабелязано, невинно, преплетени с много други, докато се обособи един отделен център, отделно съзнание в централното съзнание, който започва да действа самостоятелно – като конспирация в държавата или като държава в държавата. И цялата тази конспирация е скрита зад толкова сложния душевен и физиологичен живот, само остава да се виждат и чувствуват резултатите от всичко това.

100. ХОРАТА НА АДАМА

Прабащата на евреина – Адам, когато яде от забранения плод и се почувствува гол, реши да скрие голотата си като си съше дрехи от листа. Но тези дрехи, колкото и да бяха добре скроени и ушити, не можеха напълно да скрият голотата му. Лъжата като всяка лъжа, за да съществува, трябва поне по нещо да прилича на истината, и понеже лъжата не е истина, може само да наподобява на истината. Има нещо, което не ѝ достига, за да бъде истина и тъкмо по това, което не ѝ достига се отличава от истината.

Голотата на Адам беше нещо подобно, което с нищо не можеше да се покрие напълно, защото, ако се покриеше напълно, щеше да бъде истина, не щеше да има голота. Точно в това е разликата между лъжата и истината, че истината се покрива с фактите, а при лъжата винаги остава нещо, което не е покрито, голо, да зее. Така Адам с тези дрехи от листа, ако си покриеше голотата отзад, отпред оставаше открито, ако покриеше отпред – отзад оставаше открито... Да търсиш да откриеш лъжата, това значи да търсиш онова място, което не е покрито и тъкмо което говори, че е лъжа, ако няма такова място, тогава е истина.

Учителят беше Онзи, Който можеше да вижда живота и нещата от всички страни изведнаж, защото едновременно живееше в триизмерния свят – в света на обикновените хора, и в четириизмерния – Божествения свят, където нещата не са разделени, следователно няма време и пространство, всичко е на едно място. Затова беше изключено за Учителя голотата на евреина или на когото и да било да бъде скрита! Изключено беше да бъде излъган и да не вижда какво става в душата на евреина, защото в този свят – Божествения, нашите мисли,

чувства и състояния са така видими и реални както в триизмерния свят – предметите.

Явява се един уместен въпрос: какво трябваше да прави евреинът, след като не реши задачата си, не издържа изпита си? – Той трябваше да направи това, което Адам трябваше да направи, когато сгреши. И понеже Адам не го направи и неговите потомци не го правеха, затова той беше изпъден от рая. И евреинът не го направи, защото задачата беше все същата, само по форма тя се различаваше.

Хората от Адама до сега, все решават задачите на Адама и те все остават нерешени!

Затова идват великите Учители, да помогнат на хората да решат тези задачи.

Адам вместо да се крие след като извърши греха – оголя, трябваше да се яви пред Бога с всичката си голота и да каже: „Сгреших!“ – И нито дума повече. Да проси милост и да иска поправителен изпит. По този начин щеше да спести и на себе си и на всичките поколения след него толкова страдания!

Евреинът трябваше да се смали като дете, и най-чистосърдечно да поиска поправителен изпит. Но това можеше да направи само едно дете, което е чисто, а евреинът не беше чист.

Необходими са големи страдания и много време, за да се изчисти!

В страданието изгаря всяка нечистота!

Адам според легендата отговори на Бога по следния начин: „Жената, която ми даде Ти – ми даде от дървото и аз ядох.“ – Искаше да каже, че Бог беше виновен, понеже му дал такава жена, и че той не е виновен. Всички хора, при подобни случаи отговарят така.

Пак старата история – да търсим причините на нашите неблагоприятия в другите, а не в нас! Да търсим причините за своите грешки и страдания в другите не е в духа на еволюцията, а когато ги търсим в себе си, ние се борим с тях, превъзможваме ги и по този начин еволюираме.

101. СМИСЪЛЪТ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ Е ДА ОСВЕТИ ПЪТЯТ НА ОТКЛОНЕНИЕТО И ДА СЪКРАЩАВА ВРЕМЕТО И СТРАДАНИЯТА

Учителят знаеше много добре всеки ученик колко и какво може, но това трябва да разбере самият той, и да излезе от блатото на противоречията като от школа на живота с големи опитности и знания.

Отклонението на човека от определения му път, му създава големи противоречия и страдания, но в края на краищата, каквито и отклонения да прави, те всичките имат за задача да го върнат в пътя на Бога – както блудният син се върна при баща си, но вече обогатен с много знания и опитности, най-главната от които беше, че няма по-добро място от бащиния дом.

Смисълът на Учителя е да освети пътя на отклонението, и да съкращава времето и страданията.

Защо се създаде това противоречие у евреина? Това е един въпрос, който има отношение към милионите хора, които никога или много малко пъти са насочвали погледа си навътре към себе си. Хората са непрекъснато в положението на евреина, те са жертви на тези противоречия.

В това положение бяха много от учениците на Учителя.

Те бяха потърсили и намерили Учителя да им разреши противоречията, да им изчисти съзнанията, да ги спаси от тази психична заразна болест, от която са страдали почти всички така наречени велики посветени. Това са етапи при преминаване от едно състояние в друго.

По тщеславните, по интелектуалните и културни ученици мислеха, че като са по-близо до Учителя, като ходят често при Него и като се разговарят свободно, като Му доверяват интимния си живот и Той като се отнася с интерес и уважение към интересуващите ги въпроси, и най-важното, че **не ги съдеше** както казахме вече – **оставяше живота да ги съди**, те почваха да си мислят, че са добри, напреднали, и с течение на времето **почваха да позират, да се държат като напреднали**.

Като мислеха за себе си неверно, и като се държаха неестествено продължително, това им ставаше навик и оказваше лошо влияние върху живота им! Особено, когато четяха беседите и други окултни книги, те почваха да си мислят както и евреина, че това вече е тяхно знание, и че притежават силата му, която пък илюзия култивираше в тях тщеславие!

Но нали все нещо трябваше да проявяват, да казват, а не знаеха, затова почнаха да сънуват пророчески сънища, да предсказват, да виждат видения и пр. и пр. Разказваха ги на Учителя, Който по много лек начин им казваше мнението Си, но те тъй бяха заслепени от тщеславието си, че не искаха да Го разберат и оставаха на своето. Изказванията на Учителя така се пречупваха през техните изкривени съзнания, че те оставаха с убеждението, че Учителят мисли като тях!

На събора през 1927 г., Учителят дословно им каза:

„Към виденията и към сънищата си, вие трябва да се отнасяте с голямо внимание. Ако ги приемете безогледно, ще се намерите в опасно положение! Да не мислите, че всеки сън има смисъл? Не всичко, което сънувате или виждате или говорите, е от Бога. **Трябва да проверявате тия неща, за да знаете колко на сто от всичко, което става у вас и около вас е верно.** Подлагайте на опит както сънния си живот, тъй и будния. Проверявайте **какъв процент** от проявите на вашата **интуиция**, са верни. Изпитвайте се да видите, колко от вашите мисли и чувства се сбъдват.”

102. ИСТИНСКАТА БЛИЗОСТ С УЧИТЕЛЯ, КОГАТО НА УЧЕНИКА СЪЗНАНИЕТО Е ЕДИННО И ЧИСТО

Те не искаха да разберат, че **не** физическата близост е истинската близост с Учителя. Ученикът може да е на другия край на света, може да не е видял никога Учителя, дори да не знае за Неговото съществуване, и пак да бъде близо до Него.

Близо до Учителя е всеки, на когото съзнанието е единно, чисто, който има само едно мнение за Бога, който ясно чувства Бога като същество, в съзнанието на Което са включени всички същества, от най-малкото до най-голямото, за които Той еднакво се грижи, че няма друго по-добро, по-възвишено, по-благородно, по-отзивчиво същество от което да изтича живота.

Животът на цялата Вселена се крие в Бога. Той няма равен на себе си. И най-големият грешник и най-големият глупец, като мислят за Бога, някъде дълбоко в тях нещо трепва!

А най-добрата мярка за такъв ученик е, че той е тих, благ, скромен, без нито следа от тщеславие, не го терзаят никакви противоречия и винаги е здрав.

А при заболяване, винаги се лекува само по методите, които Учителят е дал. Такъв ученик помага на другите да се лекуват.

Само чистото единно съзнание създава условия за здраве, и ако ученикът е болен, това показва, че не е чист, че е раздвоен, и че е нарушил някой природен закон – ял от забранения плод.

Без нарушение на закони – няма болести!

Затова учениците не трябва да си правят илюзии, и да се оправдават.

Те трябва да застанат лице с лице със себе си, да се чистят, да изправят грешките си и болестите от само себе си ще изчезнат.

На тези и подобни грешки, станаха жертва много ученици. Едни мислеха, че са първи без да бяха, а други сгресиша като ги помислиха, че наистина са първи.

Това донесе много пакости на Братството. Тези, които **стояха близо до Учителя, защото имаха нужда от целокупната Му помощ**, защото иначе не можеха да живеят, дадоха на това неправилно тълкуване, че са **напреднали и създадоха** около себе си атмосфера на **страхопочитание**. После бяха принудени по всякакъв начин да поддържат това мнение, затова почнаха да **позират, да играят роля на светий**. Скоро в светостта си и те самите повярваха, тъкмо тогава стана най-лошото. А за тези, които истински виждаха, беше ясно, че тъкмо светост не им достигаше, **защото я търсеха отвън – търсеха да бъдат признати**. Така се стигна до лицемерието. Много братя и външни хора се съблазниха, повярваха и възхитиха и после се разочароваха.

Тези самозвани напреднали ученици, понеже нямаха силата, послужиха си с методите на света – лъжата и насилието!

Влязоха в конфликт с властта и с това станаха причина да бъдат **иззети** стотици хиляди томове ценни беседи на Учителя, и много непечатан материал. Тези братя бяха стигнали дотам, че публично **се похвалиха, че са посветени**, без да имаха качествата, знанията и силите на посветения!

В книгата „Учителят“, излязла след заминаването на Учителя, **след имената на двамата ученика*** имаше поставена **по една голяма точка**, каквито точки след имената на другите двама – нямаше.

*[*Големите точки са пред имената на Боян Боев и Борис Николов – съставители: д-р Методи Константинов, *Боян Боев; технически уредник: Мария Тодорова, *Борис Николов, Неделчо Попов]*

Тъкмо тези двама ученици с големите точки пред имената им бяха поставени на съответния на „посвещението“ им изпит, и понеже нито имаха посвещение, нито сила, нито можење – не издържаха!

Затова пък преминаха през страшни страдания, от които изпити излязоха като оскубани кокошки!

И Йов от библейския разказ беше подложен на изпит, взеха му всичко, но той имаше съответното посвещение и силата, знанията, затова издържа и после му върнаха всичко.*

*[*Това е верно и е описано в „Изгревът“.]*

Тази случка стана причина да се създадат **големи противоречия** и в други братя и сестри свързани с тях, **да се явят разочарования, да напуснат Школата. Някои се разболяха, а други се върнаха в света, трети станаха оръдия на Черната ложа!**

103. ПРИ ИЗПИТАНИЯТА СКРИТИТЕ МИСЛИ И ЧУВСТВА ИЗЛИЗАТ ПРЕД ОЧИТЕ НА ВСИЧКИ

В положението на евреина е бил и апостол Петър. И той за Христа е имал две противоположни мнения – едно откън за пред Христа, че е син Божи – Месия, и в същото време не е вярвал в това като си мислел, че неверието му никога няма да се види, понеже само той го знаел. Но когато беше поставен на изпитание, това другото мнение скътаното в главата му, веднага излезе на показ.

Петър видя как хванаха Христа, как Го биха... този син Божи, този Месия, този, Който казваше че на Негово разположение има легиони с ангели, сега имаше нужда, а такава не идваше! Скритото второ мнение на Петър за Христа веднага излезе, изплува на повърхността на съзнанието му, че Христос не е никакъв син Божи и пр. и пр. Разкая се и три пъти подред се отказа от Христа! А Христос беше виждал това вътрешно раздвоение в него много преди това и беше му казал, че три пъти ще се откаже. И когато Петър си спомни това предсказание на Христа, горчиво съжалява.

Както Петър, така и нашият евреин пък и всички хора си мислят, че интимните им мисли никой не може да види и знае, но когато настанат изпитанията, тези скрити закътани само за тях мисли и чувства, непременно ще излезат да ги видят всички.

Това второ мнение за Христа се прояви и в апостол Тома, който не повярва. Прояви се и в Юда, който пък предаде Христа.

Всеки човек с обикновено съзнание, за когото най-ценното нещо са парите, би помислил, че щом Христос поверил касичката с парите на **ученика си Юда***, този ученик е най-добрия, най-напредналият.

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 762–763 – „Преражданията на Юда“.]

Това е така от гледището на обикновения човек. Но Христовата мярка беше съвсем друга, Христовите ценности бяха от съвсем друг, нематериален произход!

Тъкмо напротив – Той повери парите на най-ненапредналия ученик!

Той знаеше, че Юда ще Го предаде, както знаеше, че Петър ще се откаже три пъти, но не се погрижи овреме да прибере парите от Юда и да ги предаде на най-надеждния си ученик. Напротив, остави Юда да се занимава с парите, с тази най-долна и най-низша работа в една окултна Школа, която нямаше нищо общо с мисията и Учението на Христа!

Касата, парите, грижите по тях... са човешки работи и здраво държат мисълта и съзнанието към тях на този, който се занимава с тях, насочват го към земята, спират полета му към небето. Христос пожертвува Юда да се занимава със земното, за да даде възможност на другите, останалите ученици да се занимават с небесното, да отправят душите си към Бога.

Същото направи и Учителят – когато Си заминаваше – повери цялата касетка с парите на един ученик*. [*Тодор Стоименов – „Изгревът“, т. 31, с. 154. Какво остана от братския десетък, оставен от Учителя Дънов – виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд., с. 275–276.]

Самият този ученик и всички, които знаеха това, си мислеха, че той е най-напредналият, че той ще замести Учителя. Тези, които си помислиха така, показваше, че техните съзнания са много материални, почти не се отличаваха от съзнанията на обикновените хора, които нямаша нищо общо с Учителя!

Съвсем друг би бил въпросът, ако Учителят беше поверил на този ученик не касетката с парите, а **духовни тайни**, беше наистина го посветил.

Но тогава щеше да има силата, а той я нямаше, нито имаше съответната чистота!

104. ЖЕНИТБАТА Е ЗАБРАНЕНА ПРИ ПОСВЕЩЕНИЕТО

Но да се върнем на нашия анализ.

И самият Христос в един съдбовен момент в Гетсиманската градина, можа да помисли, че е изоставен от Бога... за Когото беше казал: „Аз и Отец ми, едно Сме... Той живее в мене и аз живея в Него.“ – Това се обясняваше, че Христос като идваше в отношение със света, с нечистотата на света, и Той се беше нацапал, защото не може да работиш с нечистота и да останеш чист. Но Христос веднага разбра, че беше се нацапал, че тези мисли не са Негови, затова веднага се изчисти, коригира: „И пак, както е волята Ти!“

Подобно нещо се случи и със световно известния мистик **Рудолф Щайнер**. И той въпреки големите си познания по окултизъм, имаше своя окултна Школа „Гьотеанум“, слезе много ниско, до нивото на обикновените хора и животните – **ожени се за ученичката си, Школата му изгоря.**

Не по-другояче постъпи много преди него великият **Питагор**, който беше велик посветен в пирамидите. И той слезе до обикновените хора, като **се ожени за ученичката си** – красивата **Тиано**, и неговата Школа запалиха, а него самия подложиха на големи страдания!

Същото се случи и с другия велик посветен – **певеца на Тракия – Орфей**. И той се **влюби в Евридика**, както всички обикновени хора се влюбват – и беше убит.

Не по-друга беше съдбата и на **Занони**, главният герой от романа на Булвер Литон „Занони“. И той въпреки големите си духовни дарби, **се ожени и беше гилотиниран.**

Духовният ръст на тези и на много още посветени, не им позволява да се женят! Това не съответствува на духовния им ръст и посвещението!

Те трябва да са надживели това!

Това показва, че в тях бяха останали много спотаени, скрити, неизживени желания, които не бяха забелязали нито те, нито тези които ги посвещаваха! Или те се бяха заблудили, че са силни и могат с тези неизживяни желания да работят, и най-малко когато ги очакваха, те се развихриха в тях и ги спънаха в развитието им, спънаха работата им и ги върнаха назад да ги изживяват!

Тъкмо по този пункт, посвещенията при Учителя се отличават от всички други посвещения!

При всички гореизложени посвещения, самите посвещавани не са били достатъчно чисти, имали са стари, неизживяни идеи. Получили са формално високо посвещение и после на се издържали. Това показва, че тези, които са ги посвещавали в тайните или **не са били толкова знаещи** – били са заблудени, или не са забелязали тази тяхна нечистота. Наистина, тези стари и низши идеи, при посвещението може да са били приспани и после животът ги е събудил. Това става, защото при всички тези посвещения, последното става като на театър, посветеният играе роля на посвещение на сцената, а като слезе от сцената е обикновен човек.

105. САМИЯТ ЖИВОТ ИЗПИТВА УЧЕНИКА

В Школата на Учителя това **не може да стане**, защото **посвещението** и главно подготовката към него и проверката **стават от и в самия живот**, в който никой никого не може да излъже, нито има връщане назад, защото в живота се бори само с реалности.

Самият живот изпитва ученика, прекарва го през огъня на страданията и противоречията, а не както при посвещението в пирамидите – инструктор го прекарва през изкуствени изпитания – кладенци, ковчежи на смъртта и пр. и пр.

При посвещението на Учителя **в огъня на живота изгаря** всичко тленно, нечисто и само вечното, абсолютното, Божественото остава. И единствената мярка е „моженето“ и силата, които ученикът придобива.

В моженето и силата – няма измама!

Силата и моженето са едни от мерките за степента на посвещението.

В Школата на Учителя, посветените не получават никакви знаци и отличия. Само степента на силата и моженето **определят ученика като посветен**, а животът го поставя на съответното място на посвещението му.

Животът и само животът, е решаващият фактор! Учителят само ръководи, осветява явленията на душата и превързва раните.

Абсолютно единство на съзнанието с абсолютна хармония, абсолютно равновесие, абсолютен покой, всички изразени символично с разностранния триъгълник.

Понеже всичко в живота и света е движение, тъкмо движението се осъществява чрез раздвоение на съзнанието, нарушаване хармонията, излизане от равновесие. **Ритмичната смяна** на равновесие с неравновесие, поражда движението, там се ражда и силата. Ходенето на хората и на всички живи същества, се осъществява чрез ритмичната смяна на равновесието от неравновесието – падането. **Ходенето** е непрекъснато падане и задържане от падане.

Съзнанието е нещо много сложно, то е същина от един друг порядък. Само някой от неговите проекции, и то не винаги в техната истинска големина, същина и форма, са в нашият човешкия свят – триизмерния свят. **И в съзнанието, движението** се осъществява чрез излизане и влизане в равновесие, но в края на краищата всички движения в него се координират в цялото – живота и движението на личността. При нормални условия равновесието и неравновесието се сменят ритмично, и се получава едно общо равновесие и движение.

Всичко, което съществува има място и смисъл. И **раздвоението**, дисхармонията си имат **място и смисъл** в живота и природата. И тъкмо те са, които съдействуват за движението и еволюцията.

Когато мислим, чувстваваме и **постъпваме според законите на природата, тези смени** на хармония и дисхармония... стават правилно, ритмично, тогава те са в унисон с равновесието във Вселената, пулсират ритмично заедно с общия пулс на Вселената, но когато не мислим, не чувстваваме и не **постъпваме според законите на природата и душата, тогава между нас и Вселената настанва стълкновение**, несъответствие в ритмите – смени на равновесие и неравновесие, и от там идват противоречията, страданията и болестите.

106. ДУХОВНАТА БОРБА В СЪЗНАНИЕТО НА ЧОВЕКА

Учителят добре познаваше и работеше с тези закони, и ги използваше в работата си с учениците. В раздвоеното съзнание на евреина, на едната страна Той поставяше нови елементи, факти, засилваше я, постепенно тя заемаше все по-големи територии от съзнанието му, докато най-после щеше да заеме цялото му съзнание, цялото му съзнание да стане единно.

С Христов пък постъпваше по друг, обратен начин. В единното му, но отрицателно съзнание, в едно ъгълче поставяше нещо положително. Това беше първия пристъп към раздвоение на съзнанието му. Това ъгълче с положителното в съзнанието му беше като предмостово укрепление, и Той почваше там да натрупва положителни елементи и да увеличава все повече и повече територията му, т.е. да раздвоява все повече и повече съзнанието му, като поставяше все повече и повече положителни факти и знания в цялостното му отрицателно съзнание.

На евреина възстановяваше единството на съзнанието към положително, а на Христов единното отрицателно съзнание раздвояваше, като увеличаваше положителните факти. Това бяха класически методи на работа с душите.

За Учителя времето нямаше голямо значение, защото работеше с много големи и широки диапазони, почти с тези на природата. Сееше новите идеи, и не мислеше кога и как ще поникнат. Те щяха да поникнат, когато им дойде времето. Нито ги насилваше нито искаше непременно да види резултатите, плодовете от тях. А кой щеше да жъне плодовете им, съвсем не влизаше в Неговата сметка.

Христов беше безкористен както към своето разбиране, така също и към новите идеи на Учителя, които мислеше за погрешни. Но днес новите идеи навлизаха в него като буен поток, смесваха се, съединяваха се със старите и променяха съзнанието му.

Наистина, това не стана механически. Върху всяка идея в момента и после, той много мислеше. Някой неща той веднага прие, разбира се след като му бяха доказани, защото беше честен. По този начин съзнанието му все повече и повече се раздвояваше, новото се пхваше като клин в старото, както клинът се забива в дървото и го разделя на две. Новото все повече и повече вземаше територията на старото. Това става и с всеки човек.

Така наречената духовна борба, е борба между две неща, идеи, за да вземе надмощие, превес едната да превземе съзнанието.

След години Христов напълно прие Учителя! Той повярва!

Тогава само вярваше, съзнанието му беше единно, в него нямаше място за неверие, съмнение и колебание!

От всички ученици на „Опълченска“ 66, **най-големи познания по окултизъм** имаше евреинът, и въпреки това беше **най-малкият**, последният от учениците. Това беше, защото различните хора вървят с различни страни на естеството си напред, от различни страни гледат и познават света и живота. Едни вървят отвътре навън, а други отвън навътре. Едни вървят от формите към съдържанието, законите и принципите, а други обратно – от принципите, законите, съдържанията към формите.

Тези които започват от формите, които са безброй, изглеждат, че много знаят и разбират, те може да блестят със своите научни познания, с изкуството си и външния си блясък. **А тези, които се движат отвътре навън, те познават същината на нещата – принципите, най-общото,**

главното, но разнообразието на света не познават. Те имат вътрешен живот.

Новото Учение, Учението на Учителя е Учение за душата, за нейните закони и пътища, за принципите на живота. Същината на Учението е тяхното овладяване и придобиване на сила и можеене.

Друго нещо, което пречеше на евреина да се движи по-бързо към същината на Учението беше това, че от всички Школи, които беше посетил, от всички книги които беше прочел по окултизма, той беше **взел по нещо**, беше образувал един конгломерат, една мозайка, но те всичките макар да изглеждат, че имат нещо общо, всяко от тях представлява един отделен организъм, в който освен това което ни е харесало и сме го взели, има още много части и страни, които отиват заедно с това, което сме взели. Те имат с него една неосезаема, но чувстваваща се връзка и взетото води със себе си и всичките останали части, целия организъм. **Затова всички тези знания не пасваха, не се хармонизираха и много трудно се асимилираха**, и в същото време правеха движението, еволюцията много трудни и тежки, което е също нечистота.

Той непрекъснато се разпъваше между Учителя и взетото от други Школи!

Учителят, за да създаде Своето Учение, беше проучил основно българина в целокупния му живот и характер.

Живял дълги години в Америка, където има преселници от цял свят, Той ги проучил основно, и въз основа на тези и още много други проучвания е сътворил сградата на Своето Учение. Прекарал е всички дотогавашни учения и религии през съзнанието Си, както износените желяза като преминат през пещите с висока температура възстановяват качествата си.

Религийте и ученията като всичко в света и живота, се износват. Преминали през съзнанието на Учителя, Той ги претворява в съвсем нови форми, влага им нови съдържания и дава нов смисъл.* [*Виж „Изгревът”, т. 12. – „ВЕРУЮ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ”, както и в т. 29.*]

Той е създал и нещо съвсем ново, което отговаря на новите условия, новите изисквания на новите времена и живота. Евреинът като държеше в съзнанието си старите форми, не можеше да възприеме новите.

107. ПУБЛИЧНИЯТ ДИСПУТ НЕ РАЗРЕШАВА ВЪПРОСИТЕ

Евреинът практикуваше и **йога**, правеше някои от асаните.

Учителят знаеше това и на няколко пъти му забелязваше, че тези упражнения имат огромно значение за индусите – **йогите**, но за българите, европейците – не са така полезни! Европейците трябва да си създадат нови, специфични за тях, които да отговарят на техните изисквания.

Но той не искаше да чуе, нито да разбере и не само, че не се отказва да ги прави, но често демонстрираше техния ефект пред братята на „Опълченска” 66.

Учителят както казахме, имаше като принцип да работи със създадените вече положения – резултатите постигнати от непослушанието, да използва за Своята работа и със Своите методи. **Използва тези постижения на евреина, да го научи да се излъчва.**

Момичето не беше доволно от Учителя, защото **осуети диспута**. Но то не се отказва, отново се опита да го предизвика. С кокетната си усмивка, превзет артистичен маниер и тон, леко издаде напред младия си бюст и

запита любезно Христов:

– Вие господине, какво сте писали – на кои списания и вестници сте сътрудник? Братът – и посочи евреина, е написал много научни и философски статии, печатани в немски, английски и френски списания.

И измъкна от купа **няколко списания**, разтвори ги грациозно, приближи се до разтреперания офицер и в желанието си да му посочи статиите, съвсем леко се докосна до него.

Христов изтръпна! Сега съвсем не му беше до любов! Резко се отдръпна! Лицето му беше буквално зелено! Левият ъгъл на устата му след няколко отделни потрепервания, затрепери непрекъснато! Все пак можа да намери сили, овладя се.

Той, който винаги досега намираше какво да каже и да захване здраво противника си, сега се запъна, беше забравил всичко! **Като че докосването до момичето беше му отнело всичките знания и сили, както Далила на Сансон!**

Струваше му се, че целият въпрос беше някак да премине този страшен момент, да каже нещо каквото и да е.

Но да не беше това дяволско момиче, работата беше лесна! То и отвън и отвътре всичко разбъркваше! Всичките разговори, които се повеждаха, то все ги свеждаше до това, което той не знаеше! И светкавично си мислеше: „Откъде накъде да се сетят Ницше на немски или къде и какво е писал?“ Най-после, сети се – изгледа грубо и разярено евреина и важно заяви:

– **Господине, поканвам Ви на публичен диспут във Военния клуб** в първия ден от днес, когато салонът е свободен.

С това очакваше да смути евреина, и да се реабилитира пред момичето.

Но евреинът не се смути! Той много добре знаеше, че в България нямаше философи. Само Гюзелев стърчеше като саморасла издънка сред равно поле. Още по-малко имаше философи между офицерите за които всеки знае, че бяха апартаментаджий и са кухи напудрени кукли! Дългите му занимания с философия и разговорите му с изтъкнати европейски философи, бяха създали у него увереност. Той спокойно погледна евентуалния си противник, после погледна Учителя въпросително, накрая се усмихна на момичето и високомерно и презрително отговори:

– Макар и да не зная точно за какъв диспут ще става дума, но от неуместните и неудачни апострофи, които отправяхте към Учителя на двора, имам представа за какво ще става дума. Може – каза тържествено и продължи – приемам всеки момент и по всички въпроси, когато искате и където искате. Ако обичате дори и по военни въпроси, въпросите на стратегията и нападението, модерната педагогика на началника... Стига Учителят да каже, дори може още сега да започнем. – И пак погледна Учителя многозначително, и с привидно уважение и покорност като добър ученик.

Но и тук съвсем друга беше интимната му мисъл – да замаскира неученическото си държане, че не напусна кабинета, да **демонстрира пред момичето своята сила и мощ** и най-накрая се сети да помисли за задължението си **като ученик** – да работи, когато Учителят работи.

Той си направи добра сметка – този диспут нямаше да му струва нищо, никакъв риск! Христов не познаваше Учението – каквото му се сервираше за Учение, това щеше да приеме. А той знаеше вече евентуалните му основания, знаеше откъде беше се ползвал. Това беше за него един много добър случай да ликвидира по един толкова лесен начин

един **опасен любовник**, и да го прогони от „Опълченска“ 66. И пак като добър ученик, зачака да чуе какво ще каже Учителят, Който стоеше както винаги неразбираемо. Момичето цяло сияеше, че си постигна целта, обаче Учителят кротко отговори на английски:

– Господин офицер, няма смисъл да бързаме! Нито Вие, нито ние имаме намерение да бягаме – **диспутът винаги може да се състои**. по-добре **прочетете книгите, които Ви дадох**, прочетете местата от Библията, за които говорихме. Прочетете житието на Иван Рилски... Пак ще дойдете да си поговорим, да се уточним и изясним и тогава вече може да диспутирате. Никой не може да Ви оспори знанията, нито острия Ви и бистър ум, при това сте толкова млад. Нито Вашето, нито нашето знание не изчерпва изобщо знанието. Много от това, което Вие знаете ние може да не знаем и обратното. Предстои ни да чуем, какво ще ни кажете.

Но понеже имаше опасност Христов да си помисли, че се страхува, затова добави: „За всеки случай проверете **кога е свободен салонът**. Да се съберем да обмислим как да съчиним афиша, да го поръчаме в печатницата. Може веднага да не могат да го напечатат. Трябва да се погрижим за разлепването и за още много неща. Още повече, днес е неделя. Ние сме изморени, не сме обядвали и Вас ви чакат за обед. Пък и колкото и добре да познава човек материята, с която ще борави, необходимо е да се скицира. Няма смисъл да бързаме, бързите работи не са добри!“

По този начин Учителят успокояваше Христов и атмосферата, мъчеше Се да балансира отношенията, не искаше да прогони Христов както искаше евреинът. **И най-важното, знаеше, че диспутът не разрешава въпросите.**

Всичко това успокои Христов, задоволи го и той мълком прие предложението Му. Но дълбоко в себе си чувствуваше странно недоволство, защото беше научен всичко да получава веднага. Затова чувствуваше силно желание веднага да реагира, по-скоро да се реабилитира пред момичето и да получи наградата на победител. Все още имаше надежда, че ще победи. И в това състояние, спонтанно си помисли: „По-добре беше да бях си отишел... Днес е фатален ден за мен!“ – Учителят усмихвайки му се благо, отговори:

– Ако бяхте ме послушали, за Вас беше по-добре! **За бъдеще да си знаете – слушайте ме, и всичко ще Ви става добре!** Ако не се смирите, всичките Ви дни ще бъдат фатални!

Христов се изчерви, изумено изглежда Учителя и Го запита:

– Господин Дънов, как четете мислите ми? Днес вече толкова пъти ме изненадвате с това! – Учителят пак не му отговори, но затова пък евреинът след кратко колебание заговори:

– Щом Учителят **може да чете Вашите мисли** и да Ви отговори, тогава може да се разбирате без външно да си говорите. Но въпросът остава още по-интересен – представете си, че престанете да знаете, да различавате кои мисли са Ваши и кои Негови, и при един диспут почвате да твърдите, да говорите неща, които Той иска и отвътре Ви казва негласно. **Още сега Ви заявявам и бъдете сигурен, че ще загубите диспута, ще се изложите и ще изложите офицерското съсловие!**

Но бъдете сигурен, Учителят е морална личност, никога няма да си послужи, ако и да може с тези знания против Вас! Той ще спори на същото поле, на което Вие сте и със **същите средства**, с които Вие боравите.

108. НОВИЯТ МОРАЛ – ТОВА СА ЗАКОНИТЕ НА ПРИРОДАТА

Христов пак се разяри! Учителят с един благ поглед го успокои, а евреина изгледа с упрек. На момичето каза: „Чети и превеждай.“ То някъде прочете и преведе думата „морал“. – Христов го прекъсна и остро нападна Учителя:

– Вашият морал, моралът на Христа, Толстой и на всички религии е морал на **слабите, на тези които не могат да се противопоставят на силните със сила**, затова издигат като добродетел непротивенето на злото... За мене няма добри и лоши хора, има само слаби и силни... Вашият морал е морал на домашните животни – слабите!

Очите на евреина засветкаха! Погледна бързо и неспокойно момичето, както състезател пред състезанието любимата си. В погледа му се четеше: „Гледай сега как ще го направя на пух и прах, ще помета пода с трупа му, както Ахил с тялото на Хектор!“

– Господин подполковник, някои хора си дават къщите под наем, а **Вие сте си дали устата под наем на Ницше!** Това са стопроцентови думи на Ницше! – Учителят никога не обичаше да прекъсва, но този път прекъсна евреина:

– **Нашият морал господин офицер, няма предвид нито силните, нито слабите!** Какво са най-силните пред стихийте на природата? Стихийте като прахолинки ги помитат, а малките, слабите животинки остават невредими, защото инък не биха останали да съществуват досега. При звездна нощ, гледай продължително небето и звездите и си мисли за „силните“ и „слабите“.

Това направи силно впечатление на Христов, защото никога не беше се сещал да мисли така. И после на много пъти през живота си, когато се хващаше, че се е възгордял, готов да застане като Бог, спомняше си тези думи на Учителя и веднага се смиряваше. Особено като почна често да наблюдава небето и звездите, почна да мисли за много неща по съвсем друг начин – смиряваше се!

– А какво има предвид Вашия морал, господин Дънов? – запита Христов, без да погледне евреина от когото имаше вече страх.

– **Законите на природата.**

– Какво общо имат те с морала?

– За едно тясно, ограничено съзнание **те нямат нищо общо**, но за широкото – не само че имат, но се покриват, те са едно. **Новият морал, това са законите на природата.*** [*Виж „Изгревът“, т. 20, с. 374–376.*]

– Кои закони?

– Всички закони на природата, които се изучават във физиката и тези, които ще бъдат за бъдеще открити и изучени.

– Тогава какво бихте казали за закона на космическото равновесие?

– Това е правдата – най-висшия закон в човешкото общество.

– Добре, тогава на кой закон от Вашия морал отговаря например третият принцип в механиката?

– Акция и реакция. Всеки, който получава каквото и да било въздействие, желае да реагира, да отвърне със същото – око за око, зъб за зъб.

– Защо Христос не реагира, защо каза, че когато ни ударят плесница, трябва да обърнем и другата си страна, защо и когато Го съдиха не реагира?

– Това е един съществен пункт от Учението на Христа, по който се отличава от всички останали. Това показва, че Христос е имал много големи познания за живота, за природата, за човешката душа и нейните закони, това показва, че познава и владее природните сили.

– Не разбирам, господин Дънов.

– **Нали сте съгласен, че има връзка между природата и човека? – Човекът е част от нея, едно с нея.**

– Е, да!

– Ако човек отговори на плесницата с плесница, това е закона на правдата, Мойсеевия закон – око за око, зъб за зъб... Но ако не отговори на плесницата с плесница, това е неправда, наставка на неравновесие не само в душевния живот на този, който е ударил и този на когото са ударили, но и в цялата природа.

Вие проверете, ударете на някого плесница, и ако той не Ви отговори със същото, ще видите какво страшно състояние ще изживеете! Това е, защото природата неудържимо се стреми към равновесие, хармония. Благодарение на тази смяна на равновесие и неравновесие, се явяват силата и движението. Всяко нарушено равновесие, природата възстановява с неизчерпаемите си възможности. За най-малкото излизане от равновесие, за най-малката неправда станала някъде в природата или в обществото или с някоя нищожна животинка, цялата природа реагира, възстановява правдата, равновесието. Христос е познавал този велик закон, затова не реагира, остави природата вместо Него да реагира, остави природата да възстанови правдата...

Учителят говореше кротко и незаинтересовано. Христов концентрирано слушаше. Евреинът си беше извадил бележника и записваше. Момичето слушаше разсеяно, може би си мислеше как ще обзаведе бъдещето си домакинство.

– Кажете ми още нещо за Учението си?

– **Аз не измислям нито морала, нито Учението си. Това, което говоря е Учението на природата, аз само го превеждам на човешки език.**

– Всичко велико и трайно в религията и философията, е все Учението на Христа – каза смутено евреинът не можал да се стърпи да не говори.

Учителят го загледа пак кротко, като че ли му казваше или евреинът така го чувствуваше: „Ти не можеш да се въздържиш да не говориш, а искаш посвещение! Началото на пътя е да се научиш малко да говориш, и само когато трябва.“

– Как, как е възможно, и преди Христа ли? – запита Христов.

– Ще Ви обясня друг път, а може по-нататък и сам да си обясните. Сега да слушаме какво ще ни каже Учителят – отвърна евреинът и се изчерви, защото почувствува, че беше по-добре да мълчи.

– Тогава какво ще кажете за закона на притеглянето – на кой закон от Вашия морал отговаря?

– Не е добре всичко да се обяснява, трябва да оставим и нещо сам да си обясните. Това оставям Вие да проверите и обясните.

– Не така, господин Дънов! Съгласете се, това не е никакъв отговор. Аз не съм дете, нито ученик.

– В някои отношения не само Вие, но и всички хора са като деца – възкликна момичето.

– Може да е така – отвърна Христов – но тук въпросът е съвсем друг. Аз вече съм забелязал – винаги, когато господин Дънов не може да отговори,

отговаря така. Защо на миналия ми въпрос не отговорихте по този начин?
– язвително забеляза Христов.

109. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ НЕ МОЖЕ ДА СЕ ПРЕМЕРИ С МЕРКИТЕ, С КОИТО МЕРИМ ОСТАНАЛИТЕ ХОРА

Евреинът правеше свръхусилия да се въздържа, да не отговори. Затова гък момичето свободно и непринудено отговори:

– Не е така, господин Христов, така можем да отговорим аз, ние и брата, като погледна евреина, но Учителят никога не отговаря по същия начин.

– И все пак, искам господин Дънов да ми отговори на този въпрос! – заяви решително Христов.

– Това вече може би е въпрос **Учителят да Си запази свободата** – отново започна да отговаря момичето – въпрос на някакви съображения и въпреки настояването Ви, **може да не Ви отговори**, и това съвсем да не показва, че не може. Вие не можете да разберете – тук нещата и отношенията са поставени на съвсем друга плоскост от това, което е в обикновения живот. **Разберете веднаж завинаги – Учителят не е аз, Вие и останалите хора, Той не е като тях и не можем да Го мерим с мерките, с които мерим останалите хора!**

– Съгласен съм госпожице, но държа да ми се отговори.

– Рекох, всемирната гравитация, привличането, сцеплението, химическото сродство, афинитета, любовта, симпатията... и още много имена, са **имена на една същина**. Това е реално и вечно, което се основава на природните закони. Природата от милиони години прави своите опити.

– Но и природата ли прави опити? – апострофира Христов.

– **Ако тя не правеше, и ние не можехме да правим, ако природата не мисли, и ние не можем да мислим.** Впрочем в света Един е, Който мисли – това е Бог. Цялата природа с нейните безброй форми, съдържания, закони, идеи... **са само израз на великата Божия мисъл**, която ние по различни пътища възприемаме и се заблуждаваме като мислим, че **ние сме измислили**. Всичко в нашия живот: и култура и философия, и всичко, всичко е само едно лошо копие на Божията мисъл и творчество.

– Тогава къде е местото на великите философски системи на **Кант, Хегел?**... – загрижено запита Христов.

– Велики? – избухна евреинът. Млъкна и погледна Учителя, Който като го видя, че не може да млъчи, даде му да разбере, че може да говори. Тъкмо това чакаше и той.

– Господин подполковник, философските системи за Вас са идоли и за мене бяха, при това аз основно ги познавам. Най-малко с 20 години съм по-възрастен от Вас, и от дете нищо не съм работил, само с философия съм се занимавал.

Но разберете, Учителят е дошъл да събори тези идоли, да въздигне великата Божия мисъл като култ! Разберете, няма наука, няма религия, няма философия, изобщо няма нищо съществено без Бога, без Христа, без Учителя!

Всички философски системи, с които запада се гордее и за Вас са кумири, са или разработка на отделни текстове от Евангелието, по-право от Учението на Христа или образуват системи, които се противопоставят на Христовото Учение.

Ницше, който познава много добре **Канта** – най-великия философ на запад, казва за него, че е **маскиран християнин**. Колосът на философията – **Хегел**, също е **стопроцентов християнин**. А какво е западната философия без Кант и Хегел?

– А Маркс?

– **Хм, Маркс! На запад не го смятат за философ, а само като ученик на Хегел. Дialeктиката дали е в краката нагоре или надолу, тя си е на Хегел, на природата.**

А най-високия връх на **комунизма** – идеалът му, е взет от Евангелието. В Деяние на апостолите, гл. 2, ст. 44 и 45 се казва: „Всички вярващи бяха наедно и всичко им беше общо; стоката и имането си продаваха и разделяха ги на всички, на всекиго според нуждите, които имаше.”

Както виждате господин подполковник, **още преди 2 000 години първите християни са почнали да правят опити за осъществяване на комунизма**. Те още тогава били отишли много, много по-далеч от СССР, защото са постигнали това не чрез реки от кръв, а **доброволно** – любов си дали имотите. Ами и самото име „християнство” – то не е измислено от Маркс, а е заето.

– А „**Капиталът**” къде оставихте? – възрази Христов.

– „**Капиталът**” е още теория, а другите икономически системи са факти. За „**Капиталът**” ще говорим, когато бъде приложен.

110. НИЦШЕ СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯ НА БОГА, А ЖИВЕЕ И СЪЩЕСТВУВА ФИЛОСОФИЯТА МУ БЛАГОДАРЕНИЕ НА ХРИСТА

– Пак ще запитам за Ницше – някак стеснено каза Христов.

– Вземете противоположността на всеки текст от Евангелието, и ще имате горе-долу учението на Ницше – каза евреинът и продължи – **Още по-интересното е, че Ницше не е против Христа или по-право казано, дотолкова е против Него доколкото иска да бъде на Негово място**. Той иска да бъде и на местото на Сократа. Какво е Ницшевия „Зараустра” в сравнение с великия персийски учител Зороастър? – Една красива гледка, погледната с кривогледите очи на Ницше.

Момичето също искаше да се прояви, затова кокетно се усмихна на Христов и се включи в разговора:

– Ницше е против морала, но като направи няколко уговорки, приема Христовия морал. Той е против състраданието, защото спъвало закона за развитието, задържало назрялото да излезе... и тук като направи една уговорка, излиза, че е за страданието.

– Каква? – запита Христов.

– Той казва: „Способността да състрадава, трябва да бъде налице в свръхчовека в името на висши цели.”

Той е против религията, но счита, че тя получава право на съществуване, ако укрепва народа в борбата му за съществуване.

В края на краищата, Ницше приема Христа! А точно това е дяволското в Ницше, че се противопоставя на Бога, а живее и философията Му, съществува благодарение на Христа!...

Той беше отрицател на „дълга”, а свърши с утвърждаването му, и то в най-мистичната му форма!... Беше против метафизиката, а създаде една от най-смислените метафизики – **учението за вечното превръщане***. [*Учението за вечното превръщане и възвръщане на всички неща: Светът се движи в кръг, и всичко се повтаря след хиляда години, и

започва отново.]

Единственото, на което остана верен до край беше отрицанието – сатанинското отрицание! През целия си живот той **разрушаваше старите ценности... без нещо да създаде**. Той беше един **рушител** и нищо повече – каза момичето и изгледа въпросително двамата си ухажори, от които очакваше одобрение и похвала.

Евреинът му подаде ръка засмян, и зарадван каза:

– Поздравявам те, работила си добре по реферата – всичко каза много добре!

Христов се беше вече съвзел от поражението и използва случая, та и той подаде ръка на момичето и го похвали:

– Действително сте схванали същественото! Аз за Ницше ще кажа повече на диспута.

Момичето зарадвано и зачервено, погледна да види какво би му казал Учителят, но Той си остана все същият, без да може да се разбере Неговото мнение. **Евреинът** се намуси, беше недоволен, че **Христов** се ръкува с момичето, че правеше освен словесната и зрителна връзка, но още и физическа! Отново нападна Ницше:

– Всичко в Ницше и другите философи, което **не е взето от Христовото учение**, не е в хармония с него е празно умуване, излишен баласт във философията! Тук има нещо по-интересно – границите и основните принципи на философията от паметивека до сега, границите на живота и културата са дадени, определени още в момента на грехопадането. Тогава за първи път човек е изживял състоянието **страх**.

И цялата тази култура, пък и всички култури от грехопадането до сега, са съградени с основния импулс – **страхът**. Тогава човек е познал що е добро и що е зло и целият му живот от тогава до сега протича между бреговете – добро и зло, с основния и най-главен двигател – **страхът**. Ницше се опитва да превъзмогне тези граници, **да отиде отвъд доброто и злото**, да надникне в този свят, да види какво има там. Но крилете на фантазията му са анемични да я прелетят; възможностите на духа му стигат дотам и спират, както на всички философи.

И Щирнер и Гийо се опитват да построят философията си върху живота, като си въобразяваха, че техните учения са нещо ново и оригинално. А още в „Битието“ е казано: „Животът не дава да се разбере.“ И няма да се разбере в тази култура, която е култура на изгонения човек от рая.

И Ницше и другите философи, вземат един текст от учението на Христа, почват да философствуват и написват няколко тома. Такова съчинение, ако го пресееш – да отнесеш всяко нещо откъдето е взето, както словослагателските чираци разхвърлят буквите, от него не остава нищо друго освен принципите, идеите на Христа.

**111. ХРИСТОС ДОЙДЕ ЗА СЛАБИТЕ, ЗА НИСШИТЕ ДУХОМ,
ЗА ПРЕЗРЕНИТЕ.
ТЕ ОЩЕ НЕ БЯХА СЕ ОТКЛОНИЛИ ОТ ПРАВИЯ ПЪТ НА ЖИВОТА**

Христов резко го прекъсна:

– Тези въпроси, които така галоп минавате, ще разчепкаме на диспута. Но питам и Вас и господин Дънов: – Защо Христос **проповядваше на слабите**, защо не поведе силните, знаещите? Това е, защото нямаше нито знанието, нито силата да убеди културните, интелигентните хора! Пред невежите да се покаже знаещ, е лесно!

Момичето поиска да отговори, но Учителят го превари, защото не искаше в този разговор главен фактор да бъде жената, за която се състезаваха евреинът и Христов:

– Христос дойде с **определена мисия**, затова предварително каза:

„За слабите, за нисшите духом, за презрените дойдох! Аз не се занимавам със „силните“ – книжниците и фарисейте, които бяха с високо самомнение, но още не бяха готови – съзнанията им не бяха пробудени!“

Най-трагичното беше, че те не съзнаваха, че тъкмо те бяха нисшите духом в истинския смисъл на думата и не можеше да им се помогне, защото се надяваха, че със стария живот, със стария начин на мислене, чувстване и постъпване могат да живеят и да разрешават противоречията си!

Те, които бяха народни водачи и вървяха напред, водеха народа – първи бяха се отклонили и най-много отдалечили от правия път на живота. **Докато водените, особено най-последните – най-малко или още не бяха излезли, не бяха се отклонили от правия път на живота. Затова най-лесно можеха да се върнат и да го разберат, и да тръгнат подире Му.**

Учителят млъкна, и тъкмо да каже на момичето да почне да чете от „Антихриста“, Христов се засмя високо и подигравателно и каза:

– Сетих се нещо много интересно, което също ми е много необходимо за диспута, ако обичате отговорите ми: – И Вие ще бъдете ли разпънат като Христа, господин Дънов? На третия ден, ангел Господен ще надигне ли плочата на гроба Ви и Вие ще възкръснете ли?

Тези въпроси на всички в стаята направиха лошо впечатление, атмосферата се насити с особена неловкост, и все пак Учителят изчисти въпросите от иронията и подигравката и отговори много сериозно и коректно:

– **Аз няма да бъда разпънат, защото няма такова дърво от което могат да ми сковат кръст, на който да ме разпънат!**

Възкресение, подразбира освобождение! То няма нищо общо с гроба на човека! Кой човек е излязъл от гроба жив и възкръснал? Това не е било и няма да бъде!

– Доволен съм от отговора Ви, господин Дънов – каза много сериозно Христов, почувствувал и той неудобство от формата, в която облече въпросите си. Още един въпрос, господин Дънов – какво ще кажете за Рая?

– **Раят е състояние, а не място на блаженство.**

– А Райската градина?

– Тя се намира в самия човек – отговори Учителят набързо, и даде знак на момичето да чете.

112. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ: „РИМСКАТА ИМПЕРИЯ РАЗПЪНА ХРИСТА НА КРЪСТА, ТОЙ ВЪЗКРЪСНА И ХРИСТОВИЯТ ДУХ Я РАЗРУШИ.”

Христов чувствуваше, че много места от това, което се четеше, бяха изгубили смисъл от направените от Учителя изяснения, затова тук-таме прекъсваше четенето, като правеше предложения да се изоставят цели пасажии или даваше свои обяснения на прочетеното. Евреинът пък на някой коригираше превода:

„...Християнството, напротив – намери своята мисия, именно в **разрушението на такъв един строй**, понеже при него животът преуспяваше. Там придобивките на разума през дългите години на опита и на неизвестността, трябваше да бъдат посяти, за да послужат в най-далечно бъдеще, и жетвата трябваше да бъде толкова голяма, толкова изобилна, толкова пълна колкото е възможно. Тук, напротив – реколтата биде отровена през нощта!... Римската империя, най-величествената организационна форма при мъчни условия, която до сега е била постигната, в сравнение с която всичко предшествуващо и последуещо не е освен кърпещ, зацапана работа, дилетантство.

Тези **святи анархисти** счетоха за „набожност“ да разрушат „света“, т.е. Римската империя, да я разрушат дотам, щото да не остане от нея камък върху камък – дотам щото германците и разни грубияни да могат да я завладеят!...

Християнинът и анархистът, и двамата неспособни да **действуват** другояче, освен по начин **разрушителен, отровен, задушващ**, те всекиму изсмукват кръвта, и двамата по инстинкт питаят смъртна умраза към всичко съществуващо, всичко трайно, към всичко що обещаваще бъдеще на живота...

Християнството бе вампира на Римската империя! В една само нощ, то унищожи грамадното дело на римляните, делото за създаване почва на една велика култура, която разполага с време!

Не разбирате ли още това? Римската империя, която ние познаваме, с която историята на римската провинция все по-добре ни запознава, това най-достойно за адмириране художествено дело на великия стил, бе едно начало, неговата постройка бе с разчет да бъде доказана с хилядолетия – никога до ден днешен не е бивало така строено, нито даже се мечтаеше някога да се строи сравна на тази мярка... Тази организация беше достатъчно силна, за да издържи лоши императори: въпросът за личностите не трябва да има никакво значение в подобни работи – пръв принцип на всяка велика култура.

Но тя не беше достатъчно силна против най-покуварения вид развала – против християнството... Този таен червей, който пролазваше до всекиго всред нощта, мъглата и двусмислието, и всекиму изсмукваше сериозността за истинските неща, инстинкта на действителностите, въобще тази подпла, женствена и лъстива банда, стъпка по стъпка отчужди „душите“ от грамадната постройка – онези скъпоценни мъжественоблагородни натури, които виждаха в римската кауза собствената си кауза, собствената си гордост.

Скритостта на лицемерието, **потайността на вертепите**, мрачни понятия като пъкляла, като пожертвуването на невинния като чрез всмукване на кръвта, преди всичко бавно раздухвания огън на отмъщението, **отмъщение на парийте** – това стана господар на Рим, същият вид религия,

против предсъществуващата форма на която Епикур още бе воювал. Четете Лукреция, за да разберете против що се е борил Епикур. Това не бе езичеството, а „християнството“, искам да кажа развалата на душата, чрез понятието за греха, покаянието и безсмъртието. Той е ритуал против подземните култове, цялото латентно християнство – в онези времена отрицанието на безсмъртието бе вече едно изкупление. И Епикур щеше да победи, почтен ум в Римската империя беше епикуреец.

Тогава се появи Св. Павел... Св. Павел – умразата на парийте против Рим, против „света“, стана плът, гений, Св. Павел – евреина, скитникът евреин...

113. ХРИСТОВОТО УЧЕНИЕ Е ИЗВОРА, А РЕКАТА ТРЯБВА ДА СЕ ВЛИВА СВОБОДНО В МОРЕТО, Т.Е. В ЖИВОТА НА ХОРАТА

Това, което той отгатна беше начинът, по който можеше да се запали един „всемирен пожар“ с помощта на малкото сектантско движение на християните, настрана от юдейството, начина по който можеше да се сплоти в една грамадна сила всичко ниско и скрито бунтуващо се, цялото наследство от анархистичните брожения в империята посредством символа на „разпятието“.

„Спасението иде от юдеите“. – Да направи от християнството колективна формула за всевъзможните подземни култове – тези на Озириса, на великата майка, на Митра и пр. – в тази именно проникателност се състои гения на Св. Павел. Неговият инстинкт бе тъй сигурен в това отношение, че той с безпощаден деспотизъм над истината, тури в устата на измисления от него „Спасител“ представите, с които тия порийски религии смайваха, и не само ги тури в устата му... той направи от своя Спасител нещо, което и един жрец на Митра може да разбере...

Неговият път за Дамаск бе следният: той схвана, че му е нужна вярата в безсмъртието, за да обезцени „света“, че понятието „пъкъл“ може да стане господар над Рим – че със „загробния мир“ се убива живота... Нихилист и християнин: между тях има не само подобие, но и сходство.“...

59 гл. – „Напразно цялата работа на древния свят: аз не намирам думи, които да изразят чувството ми върху едно тъй чудовищно нещо! И като вземам в съображение, че тази работа бе само една предварителна работа, че с едно гранитно самосъзнание току що бяха положени основите на едно дело за хилядолетия – напразно целия смисъл на древния свят!... За какво Гърция, за какво Римляни?... Само един спомен на следния ден! – Гърци! Римляни!...

И всичко това не биде разрушено в една нощ от някой природен катаклизъм! То не бе стъпкано от германци и тем подобни повлекани! А опозорено от лукави, потайни, невидими и малокръвни вампири! Не победено, а само изсмукано!... Скритата жажда за мъст, дребнавата завист стават господари! Всичко кално, страдащо само по себе си, изпълнено с лоши чувства... наведнаж взема връх.“

60 гл. – „Християнството ни лиши от жътвата на древната култура, пак то ни лиши по-късно и от жетвата на ислямската култура. Чудесната арабска цивилизация в Испания, всъщност по-близка нам по чувства и вкус, отколкото Рим и Гърция, беше потъпкана... Война на нож с Рим!“

Христов, както на много места, така и тук прекъсна момичето: – И 61 глава не четете, тя е без особено значение за нашия случай, минете **направо на 62** – заключителната, и от нея много неща не са ни необходими. Аз ще Ви казвам кои да четете, и кои да не четете.

– Да господин Христов – започна многозначително евреинът – но така се губи смисъла и **много трудно се превежда**. И без това Ницше е много труден, чак до невъзможност на български!

– Така е, но тук всички сме чели Ницше и „Антихриста“. Да чете и превежда както може госпожицата – каза примирително Христов.

И момичето продължи да чете и превежда, но скоро Учителят го прекъсна и леко каза:

– Тук Ницше, незабелязано може би и за самия него, от същината на въпроса – Христовото Учение, преминава към християнската църква.

Христовото Учение – това е извора, от който блика чистото Христово Учение, а църквите, които и да са те, е вече реката, която се влива в морето.

Тя е толкова замърсена, наситена с утайките на живота, че човек не би познал и допуснал, че това е същата река, която е в планината при извора! Така че между Христовото Учение и църквите наречени християнски, може да няма нищо общо или само формата!

114. БОГ Е НАПИСАЛ В ПРИРОДАТА ЗА ЧИСТОТО ХРИСТОВО УЧЕНИЕ

Христов слушаше много внимателно, евреинът си отбелязваше в бележника. Момичето чакаше да получи знак от Учителя да продължи.

– Вие господин Дънов, правите разлика между Христовото Учение и християнската църква?

– Това е явно – превари да заговори евреинът – но аз отивам още по-далече, като твърдя, **че християнските църкви са противоположни на Христовото Учение.**

– И Вие ли господин Дънов, мислите като господина? – запита Христов.

– Но господин Христов, въпросът Ви няма смисъл, защото всичко, което аз и господина и всичките последователи на Учителя знаят и твърдят, **те са научили от беседите** на Учителя или при разговори с Него – избърза да отговори момичето.

Христов мисли продължително и заговори съсредоточено:

– Тогава господин Дънов, върху какво можем да говорим на диспута? – Пак продължително мисли и каза: „Вашето учение е стопроцентов анархизъм! Вие отричате всички църкви, държавата, морала и всичко, всичко, което е създал живота!“

– Не, аз нищо не отричам. Приемам всичко, което съществува, но държа, **следвам и уча за създаденото от правилния живот, природата и Божествения живот.** Уча за това, което **Бог е написал в природата, за чистото Христово Учение**, записано в Библията, Евангелията, Деянията и Посланията, а което там е пропуснато или предадено не както е, аз го възстановявам от написаното и изразено в цялата природа, **в душите на всички същества.** Всичко в Битието говори за Христовото Учение.

– Добре, аз си вземам бележка и от това ценно Ваше изказване, ще го имам предвид за диспута – каза Христов, все още концентриран.

Момичето прочете и заключителната глава. Христов се обърна към Учителя и заговори:

– Господин Дънов, нали Ницше е геният на Германия, на Запада, на XX век и през вековете? Сега стана ли Ви ясно какво поражение е нанесло Вашето прословуто християнство на една велика култура с неговите робски принципи?

И какви поражения може да нанесе и Вашето Учение на днешната култура! Трябва докато е време, както държавата така и всеки съзнателен гражданин да вземат мерки против Вас, Вашето Учение и последователите Ви, за да запазим държавата, морала и културата!

Тази печална участ не е само на Рим, същата съдба е имала и нашата държава след златния век на Симеона. За падането ни под турците голям, да не кажа изключителен дял имаха подобните на християните – богомилите, които презвитер Козма много основателно нарича „богонемилите”.

115. КАК СЛАБИТЕ И РОБИТЕ ПОБЕДИХА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ

Зеленикавите очи на евреина вече светнаха, тичаха като гладни зверчета в клетка около орбитите си! Той светкавично погледна и заговори, въпреки чувството си да мълчи:

– Господин подполковник, необясним остава въпросът от Ницшево гледище: по какво чудо на съдбата или някакъв „закон”, неизвестен нито на Ницше, нито на Вас **победиха слабите, болните, робите, тези, които нямаха никакво оръжие, нямаха никаква власт, нямаха болшинство и бяха незначителен процент от населението на Римската империя?** Това, господин подполковник е един парадокс!

И нещо още по-важно, **ето тяхната победа се крепи вече 2 000 години!** Те извършиха велики дела на духа, несравнено по-мощни и по-значителни от предходните исторически периоди! И питам Ви, щом като **тъй наречените слаби победиха силните**, което е неоспорим факт, който Ницше по най-убедителен начин ни доказва, били ли са те наистина слаби, **как е възможно слабите да победят силните?** Не може ли да се предположи, че тези, които са парадирали със силата са били слабите, а тези, които всички са мислили за слаби, са били истински силните? Помислете по този въпрос, погледнете от това гледище „Антихриста”. Аз играя с открити карти. Казвам Ви направо, тук ще Ви атакувам и още сега съм спечелил сражението.

Друго нещо ще Ви забележа – Вие сте малко осведомен, да не кажа никак, или да смекча малко – **осведомен сте едностранчиво** по чисто **военните въпроси**, по отношение на **Богомилското учение** и падането на България под турско робство.

Вие пропускате разгулния живот на духовенството, на болярите, мизерията на народа, за които презвитер Козма говори! Вие нищо не сте чели върху изследванията на западните учени върху Богомилството! Вашите знания се простират само до източниците от българските доморасли късогледи, едностранчиви и крайно тенденциозни историци.

Христов замахна с ръка като че със сабя, искаше веднага да отговори, но беше изпреварен от звънкия медно-магнетичен глас на момичето:

– Но брат – обърна се то към евреина, без да поглежда Христов – ти като почнеш, държиш цели тиради, като че само ти си тука! Ти нали сам много пъти си казвал: „Когато сме при Учителя, трябва да оставим да

говори Учителят." Това което знаем и без това си знаем, но да чуем какво ще ни каже Учителят!...

Евреинът сконфузено млъкна. Не заговори и Христов, може би защото момичето направи тази забележка, а може би и защото не искаше да си издава козовете, с които щеше да си послужи в предстоящия диспут. Предложението на момичето, му дойде като избавление.

116. ОТ ХРИСОВОТО УЧЕНИЕ ДА СЕ ВЗЕМЕ НЕГОВАТА ЧИСТОТА

Учителят прие мисълта на евреина, че Христов и той не трябва да се скарват, а трябва да **станат приятели** и като **два силни коня да бъдат впрегнати** и свършат добра работа. Духът, който ги предизвикваше, беше дух на дете, което носи в ръцете си две стомни и иска да провери коя е по-здравата. Скъпо щеше да заплати за любопитството си – щеше да остане без стомни.

Разбира се, Учителят много добре знаеше, че **станат ли приятели**, въпреки всичко **те ще се съюзят против Него**. Но това не Го смущаваше, защото не Се ръководеше от личните си интереси, държеше за основния принцип в живота – **съединението на хората**, дори и за отрицателни цели. Веднага след това изказване на момичето, Учителят заговори:

– Аз продължавам мисълта си: Както Ницше, така Маркс и Енгелс и много други като тях, **съвсем не са против Христа. Те вземат за Христово Учение това, което не е такова**. Когато ученият изследва водата, той не взема вода от някой гьол или помийна яма, а взема чиста дестилирана вода при 4°C.

Така, когато се говори за Христовото Учение, трябва да се вземе в неговата чистота, предварително да се пречисти от всякакви примеси, от всичко, което не е Христово Учение. Това не са направили и сега не правят Неговите изследователи, затова техните изводи са **неверни**.

– Учителю – с изблик извика момичето – аз ще Ви намеря един пасаж от Ницше, където се казва, че Ницше бил определен още като дете да служи на дявола. Още като тринадесетгодишно дете се запознал с проблемата – „Произход на злото“, въздавал на Бога чест като баща на злото...

– Не Бог, а Дяволът е баща на злото! – поясни евреинът.

– Това са глупости! – избухна Христов. – Нито дяволи нито ангели и още по-малко богове и богини, освен в главите на психопатите!... Обективно зло няма!

117. СЪЗНАНИЕТО НА НИЦШЕ Е ТЯСНО ОГРАНИЧЕНО И НЕ ВИЖДА ВРЪЗКАТА МЕЖДУ ПРОЦЕСИТЕ

Учителят го изслуша, но продължи мисълта си:

– Това, което прочетохте от Ницше, не е цялата истина, в него истината е зрънце в куп слама.

– Изяснете се, господин Дънов – остро забеляза Христов и погледна момичето, без да разбира защо очакваше от него одобрение. После погледна евреина и си помисли, че ако и сега се обади, ще го затрупа с цял куп факти от науката, философията и психологията, които в момента напиха в съзнанието му.

Учителят продължи:

– Въпреки голямото съмнение на Ницше, неговото съзнание е тясно, ограничено, той не схваща събитията в тяхното движение и

цялост, не вижда връзката между процесите.*

[**Ницше проповядва „морал на робите“ и „морал на господарите“, проповядва покорност у едните, а в другите – необуздан индивидуализъм.*]

Той е кривоглед – криво гледа света! Светът изопачено се пречупва през очите му. На кривогледите му очи, отговаря кривогледо съзнание, изопачено! От там този песимизъм във философията му.

Освен това, неговите мисли, чувства и размишления са повлияни от състоянията, които предизвиква **болният му стомах** и още много болезнени физиологични и психични процеси, които го карат да гледа по особен начин, субективен начин на живота и света. **Теснотата на неговото съзнание** е в това, че той не може да **отдели тези състояния от истинските**, че изкривеното взема за право, не може да отдели правото от кривото, субективното от обективното. Той има много задръжки от чисто чувствен характер.

Момичето възкликна, изблихна като извор:

– **Знаете ли Учителю, че Ницше е бил безумно влюбен в Козима Вагнер – жената на Вагнер?** До преди това той е бил голям приятел на Вагнер. Цели 11 години е бил **луд**, веднаж погледа му се спрял на портрета на Козима, и здравословното му състояние се възстановило временно.

Учителят нищо не отговори, само погледна Христов, искаше той да каже нещо.

– Господин Дънов, щом така говорите, това предполага, че знаете цялата истина. Кажете ми това, което в повече знаете от мене?

– Ще Ви кажа – кратко отговори Учителят.

В това време евреинът с демонстрация прелисти бележника си, и застана готов да записва. Христов го изгледа иронично, и с кисела гримаса му каза:

– Какво толкова е казал и казва старецът, че сте се засилили с гръм и мълния да записвате?! Защо не се затичате да извикате стенографи, да не пропуснете някоя глупост?... Като че ли не чухме тази сутрин пък и сега, колко глупости бяха избърборени!

– Господин подполковник, не сте прав, и аз така мислех и бях посамонадеян, но бях сломен! **И Вие ще бъдете сломен** и за всичко, което днес правите и говорите, после **ще съжалявате** и ще се чудите, как сте могли да мислите и говорите така! Това Ви го предсказвам без да съм ясновидец, понеже съм минал по този път. Ето аз Ви отговарям: всичко, с което **не бяхте съгласен**, а то е извънредно много, всичко което не знаехте и Ви направи впечатление в Учителя, с това Той Ви превъзхожда. Разбира се, Той не е казал всичко, което знае, това обикновеното, което Ви казва не разбрахте, камо ли да разберете всичко, ако почне да Ви **говори за невидимото, което Той вижда**. Помислете и ще видите, че имам право.

Но независимо от всичко това, не Ви ли прави впечатление, че Вие днес Го обидихте толкова много пъти – **Учителят нито на една Ваша обида не реагира, нито веднаж не Ви обиди!** Опитайте се и Вие да постъпите като Него, и тогава ще Ви стане ясно колко повече е от Вас!

Това, което говори Учителят днес, ако Ви го преведа на Вашия език, ще видите колко е велико и красиво, а не глупости! Тъкмо напротив, извънредно умно е! **Инък е необяснимо как толкова много хора стоят на студа с часове да Го слушат!** Опитайте се да съберете поне десет души, говорете им най-умните неща според Вас, и в идния момент ще се видите останал сам.

Аз съм се срещал и говорил с Бергсон, с Ремке... **техните ученици са мои приятели.** Елате ми на гости да Ви покажа документи, автографи, списания и пр. Лесно е да се дават мнения, но трябва зад всяко мнение да сте напечатали поне десет страници. Аз съм се срещал с всички **известни окултисти: Щайнер, Безант, Ледбитер, Блаватска, Кришна Мурти, говорил съм с Ганди, Тагоре,** изобщо основно съм запознат с окултизма и виждам, че има много нещо още да науча от Учителя.

– Нито Вашите изводи, нито познанията Ви с изброените светили на окултизма са мярка за мене!

118. ФИЛОСОФИЯТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ Е ЖИВОТ. ТОЙ ВСИЧКО Е ПРИЛОЖИЛ И ТО НОСИ СИЛА

– Може, но това са знания много по-големи от Вашите, при това Учителят знае всичко, което аз и Вие знаем – официалната философия и наука.

– Пак повтаряш! Какво повече е този старец от класиците на философията и тези окултисти, които изредихте? Аз мисля, че той не може да се сравнява с тях.

– Сега познахте, макар в обратен смисъл. **Те всички, не могат да се сравняват с Него!** Всички до един, както казах и по-рано, **са взели нещо от Христовото Учение,** от индийската философия, от Египет..., върху което спекулират по най-различен начин, или да се изразим на музикален език, написали са вариации върху взетото, като предварително написват една дълга история на третирания от тях въпрос – как са мислили техните предшественици, правят някои допълнения, корекции, нещо съвсем отричат и накрая в няколко страници напишат своето мнение, становище, и то колко е тяхно един Бог знае.

Техните писания са логически форми, които нямат нищо общо с живота. Личната им философия, личният им живот е **много обикновен,** съвсем не отговаря на писанията им. Техният живот е като живота на първия срещнат на улицата минавач!

Огромните знания, които те са насъбрали както мравките събират сламки, са само товар, защото всичко това знание нищо не ги ползва в живота, освен да покажат на другите, че много знаят.

Обаче, при Учителя въпросът е съвсем друг – **за Него философията е живот. Той говори това, което живее и живее това, което говори.**

Ако разберете това, ще разберете какво е Учителят. Той в живота е отишел далече, много далече пред цялата съвременна култура.

– Според Вас излиза, че е паднал от Марс и неговата философия няма нищо общо с другите философии, от никой нищо не е взел, и което казва, никой до него не го е казал!

– Има връзка, взел е, но там е разликата и това, което Вие не можете да разберете, че **Той всичко е приложил, а всяко приложение разкрива съвсем нови неща от света и съзнанието, и най-главното – носи сила.**

За Учителя знанието не е излишен товар, то е впрегнато в работа, само се носи и другите носи. За Учителя може да се каже накратко: „Знае и може”. Затова за Него, философията продължава да бъде царица на науките.

Христов слушаше внимателно и често, често поглеждаше Учителя, търсеше по Него отвън да види това, което слушаше.

– Добре, от този отговор съм доволен, но искам непременно да видя неговото можене и силата на знанието му! – каза Христов.

– И аз Ви благодаря и поздравявам, господин подполковник! Вие сте действително рядко честен човек! Ще се уверите, че Учителят „може“! И аз не вярвах, но се уверих!

Учителят ще Ви научи на неща, които никой друг не може, ще разтвори пред Вас дверите на един друг свят, съвсем непознат за Вас и другите. Вие вече навлязохте в него.

119. ЧЕРНАТА ЛОЖА ПОДЪРЖА, ЧЕ СВЕТЛИНАТА Е ЗА МАЛЦИНА. БЯЛАТА ЛОЖА ПОДЪРЖА, ЧЕ СВЕТЛИНАТА Е ЗА ВСИЧКИ

– Господин Христов – започна сега пък момичето с престорено като лястовичка гласче – Учителят вече Ви показва, че може и знае, което другите не знаят! **Той на няколко пъти Ви прочете мислите!**

Христов се почувствува неловко! Тогава Учителят Се намеси, за да балансира отношенията:

– Споровете не са съществено. Ценното е в това, всеки да мисли както знае, може и иска. Съвсем друг е въпросът, ако някой дойде да ме пита.

В света съществуват две ложи – Бяла и Черна. Има и други, но сега нас ни интересуват само тези. Черната лежа поддържа гледището, че Истината, Светлината са за малцина!

– Само за Ницшевите „свръхчовеци“ – прекъсна Учителя момичето, но веднага се засрами и зачерви.

– Доизкажете се сестра – меко каза Учителят.

– Ницше казва: „Превийте си слаби вратовете, за да мине по тях свръхчовека.“

– Искате да кажете, че аз и Ницше сме от Черната лежа ли? – запита заядливо, но меко Христов. – Учителят не даде възможност да продължи дразгата, като продължи мисълта Си:

– А лъжата и тъмнината за всички. Бялата лежа пък поддържа тъкмо обратното – Истината и Светлината са за всички!

– Това ли е, което не съм знаел, това ли е новият свят и живот? – с присмех подхвърли Христов. – Момичето му се усмихна и обърна към Учителя:

– Учителю, нали Вие сте Този, Който дава Светлината и Истината за всички? Нали затова сте Учител на Всемирното Бяло Братство?* [*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд., с. 746–748, 760–764.*]

Учителят не отговори, но продължи мисълта Си:

– Тези ложи, от паметивека са в борба една с друга. Всяка има свои специфични методи и цели, които отговарят на нейните принципи.

Подполковникът се афектира:

– Господин Дънов, още от сега да бъдем на ясно – **тези ложи на Земята ли са или на Небето, членовете им хора ли са или духове?**

– На Земята и на Небето – и хора и духове. Всички борби, които стават на Земята, стават най-напред на Небето в един друг свят, така наречения Невидим свят. На Земята е само тяхното отражение, проекцията им.* [*Виж „Изгревът“, т. 21, с. 295–328 – „Учителят Дънов за войните“, където ще проверите, че първо се водят в Невидимия свят.*]

Горе борбите са ужасни, често катастрофални! Те могат да се водят между Слънчеви системи, между звезди, между цели Галактики!...

Не рядко при тези борби, биват разрушавани цели Галактики.

При една такава война нашата планета малко е пострадала, била е блъсната и оста ѝ се изкривила на около 23 градуса към еклиптиката, и от тогава сърцето на хората се изкривило, наклонило под същия ъгъл наляво...

Тогава станало грехопадането, започнали ледникови периоди на Земята. От тогава са започнали страданията на хората. От там и от тогава водят начало войните и борбите между хората помежду им и между животните, от тогава датира месоядството у хората и самоизяждането на животните. – И като, че без връзка, добави: „Войната която свърши сега, ще продължи след двадесет години.“

Точно, като че това чакаше Христов:

– Откъде знаете това? – запита той.

– Новата война вече се подготвя в Невидимия свят – най-напред ще стане там. Това зная и по хората, които сега се раждат.

– Какво общо имат те с това?

– Много общо. Има духове, които правят войните, други пък правят революциите, трети – носят културите в света... Както деветнадесети век беше век на велики майстори на изкуството. Когато от Невидимия свят искат да направят война на Земята, те изпращат съответните духове да се родят, и те са, които ще воюват.

– Чудно нещо господин Дънов, как не чувствувате, че говорите буквално глупости! Като че преразказвате приказки от „1001 нощ“, но като факти, истини! Не чувствувате ли, че все повече и повече замъглявате третирания въпрос?

120. ЧЕРНАТА ЛОЖА СЪЗДАВА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ, КОЯТО СЪЩЕСТВУВА И ДНЕС В МИСЛИТЕ НА ХОРАТА

– Извинете господин подполковник, но трябва да оставим Учителя да Се доизкаже, да завърши мисълта Си, и тогава Му поискайте обяснения. Или по-добре сега слушайте, а друг път ще Ви обясни.

Учителят изглежда продължително двамата, като че ли тази забележка на евреина не се отнасяше за Него и продължи:

– Черната ложа, която държи хората и народите, в конкретния случай европейския в робство, се уплашила за царството си като се научила, че Израил ще има цар, Който ще го освободи от робството му, Който ще освободи всички хора по лицето на Земята!

Адептите на Черната ложа се събират и изготвят план как да срещнат и унищожат този цар юдейски! За тази цел построяват град Рим – Римската империя, която по сила, големина и величие няма равна на себе си!

– Добре и така да е, откъде знаете всичко това? Аз добре познавам историята на древния Рим и на Римската империя, никъде не съм срещал подобни неща – това непременно би ми направило впечатление! Защо с всички тези неща, хората на науката не се занимават? – заяви смело и самонадеяно Христов.

– В живота всичко се регистрира – живота на отделния човек, обществото, народите и всички, всички явления. Регистрират се мислите, чувствата и постъпките на всички същества.

– Къде?

– На няколко места – в един по-високостоящ от нашия свят.

– Как по-високостоящ свят? Вие познавате ли го? Ако Вие го познавате, би трябвало и аз да го познавам, поне и още някой друг. Вие с какво се отличавате, с какво сте повече от мене?

Евреинът и момичето почнаха да се смеят.

– Защо се смеете? – запита Христов ядосано.

– Как можете да се сравнявате с Учителя? **Това е най-съвършеният човек на Земята в този момент!** – каза евреинът.

– И той е човек като мене, дори по-немошен, не го ли виждам?

– Тъкмо в това е величието Му, че може да изглежда като Вас, а в действителност е **нещо несравнено повече от Вас!**... Когато е пред Вас е като Вас, за да може да дойде в отношение с Вас, да Ви помогне, но вижте Го, когато е между небесните духове! **Той е същество с необикновени възможности, които не използва за себе си, нито демонстрира, за да се прослави!**

Учителят, като че се отегчаваше, чакаше евреина да свърши, да се изкаже, за да продължи. Изглежда не беше доволен от защитата, може би считаше я за излишна.

– Има клетки в човешкия организъм, които съдържат в себе си данни и то абсолютно верни, каквито няма в никоя книга на най-уредената библиотека в света.

– Например?

– **Атомът е миниатюр на Слънчевата система** и в себе си съдържа всичко, което има на Слънцето и на планетите.

Христов направи гримаса за несъгласие.

– Скоро, много скоро ще Ви стане ясно и ще бъдете принуден да го приемете. На запад, челниците на науката вече го допускат. И слепците – учените, след много умуване ще го напишат и после ще почнат да го доказват „научно“. А това още преди повече от две хиляди години, истинските учени са го казали и знаят. Един сперматозоид, при дадени условия може да възстанови, да възпроизведе един цял човек. В един сперматозоид са съсредоточени по един удивителен начин всички минали, настоящи и бъдещи възможности. Но само малцина могат да се ползват от тази библиотека на природата.

121. В ЛЕГЕНДИТЕ СА ВКЛЮЧЕНИ ВСИЧКИ СЛУЧКИ И СЪБИТИЯ ОТ МИНАЛОТО

Учителят отново прекъсна евреина и продължи мисълта Си:

– Тези случки и събития от миналото, техните автори хроникират по начин достъпен и за миналите поколения, като ги **включват** в легенди, които се предават от поколение на поколение, докато достигнат до тези, които могат да ги **разчетат**.

– Но Вие сериозно ли гледате на легендите, и върху тях ли основавате знанията си? Така кажете, да се разберем. Значи Вашата наука, за която не толкова Вие, колкото тези които са около Вас – и погледна евреина и момичето – парадират, е основана на легенди? Това звучи вече като ирония! Пък и Вие – обърна се той към евреина – с тези големи претенции, вярвате на легенди! Все пак, кажете господин Дънов, за коя легенда става дума?

– **Легендата за създаването на град Рим, за Римската империя, за Римската вълчица.** Когато останете свободен, прочетете и нея, помислете върху нея и друг път ще говорим.

Учителят стана, станаха момичето и евреина, стана и Христов, отиде взе шинела си и се облече.

Учителят погледна книгите, които бяха на края на бюрото. Христов ги взе, извади с жест красивия си портфейл и постави на бюрото на Учителя една **столевова банкнота**, с която можеха да се купят двадесет такива книги. И погледна момичето и евреина, какво впечатление им направи.

Учителят отстрани банкнотата, и каза:

– Приберете си парите, аз Ви подарявам книгите!

– Благодаря, но аз пари обратно в портфейла си не връщам! – Учителят направи знак на момичето да вземе банкнотата:

– **Сестра, рекох, дайте ги на някой бедни.**

Подполковникът закопча бавно, внимателно и с грация шинела си, удари токовете на ботушите си, шпорите издрънкаха! Отдаде чест! Подаде тържествено ръката си на Учителя, после на момичето, което му се усмихна и заговори:

– Една молба имам към Вас, господин Христов!

– Заповядайте госпожице, на Ваше разположение съм.

122. ХОРОСКОПЪТ НА ЛЮБОМИР ХРИСТОВ ЛУЛЧЕВ

Момичето, като се изчерви, обърна се към Учителя:

– **Учителю, мога ли да поискам от господина данните за хороскопа му?** – Не получи никакъв отговор, може би, защото Христов изпревари, или защото Учителят не искаше да става с него по-дълбоката връзка между тях.

– Какво е хороскоп? – запита Христов.

– По някои семейни и лични данни, може да се предсказва съдбата на хората.

– Съгласен съм госпожице – каза галантно Христов: **син съм на пощенски чиновник. Аз съм най-големият му син от четиримата.** Следващият след мен замина за **Русия като журналист**, с чин полковник и там беше убит. Третият ми брат е **инвалид от войната** и ходи с две патерици, а четвъртият е още **дете...** Имам и **четири сестри**, които с нищо не са забележителни, освен с бърливостта си! *[*За биографията на подполковник Христов – виж в „Изгревът“, т. 21, с. 4–41, т. 31, с. 729–732.]*

– Чакайте, чакайте, господин подполковник, грешка съм направила, грешно съм се изразила, тези данни съвсем не са ми необходими. Интересува ме годината, денят, часът и минутата на раждането Ви.

– Добре, и това може.

Роден съм в Русе на 1 ноември 1883 година в 6 часа сутринта, минутите не зная.

Завършил съм гимназия в Русе. Четири семестъра съм изучавал **медицина в Букурещ. Военно училище** съм завършил в **София**, а **авиация** съм специализирал в **Англия**. Бях авиатор **319** на въздушните сили на Англия.* *[*За хороскопа му – виж в „Изгревът“, т. 21, с. 16–22; т. 31, с. 727–732.]*

– Достатъчно, достатъчно, предостатъчно! Най-интересното, което ми направи впечатление на пръв поглед е, **че сте родени в Деня на будителите.** – И се обърна към Учителя:

– Нали Учителю ще бъде будител на българския народ, разбира се, когато разбере Истината? – Учителят, като че ли Се усмихна и поклати

одобрително глава, и каза:

– **Той е бил и сега ще бъде.**

– Пак загадка ли, господин Дънов? – отвърна Христов. – Но те вече не ми правят силно впечатление, аз им свикнах! – Госпожице, мога ли да зная кога ще получа резултат от хороскопа ми?

Момичето погледна евреина въпросително, после Учителя, защото то не можеше да прави хороскопи, само парадираше с някои астрологически термини, както много жени и сега обичат да кокетират с астрологически термини и дават илюзия, че са астролози. **Хороскопът** трябваше да го направи евреинът.

И дълбоко зад всичко това беше пак миналата връзка, която в него се събуждаше и веднага се обличаше в различни одежди на времето, и положението и желанието отново да се възстанови и задълбочи, а на наш език се казва флирт.

– Ако дойдете идната неделя, или дайте си телефона да Ви го съобщя.

– Не, не желая по телефона, линийте са претоварени.

И евреинът и момичето го загледаха учудено, че линиите са претоварени, а Учителят за първи път съвсем леко на лицето Му Се изрази възхищение.

– Тогава както искате – отвърна момичето.

– Непременно ще дойда в неделя. – И като погледна Учителя, добави:

– Тогава ще уредим и въпроса с диспута.

Но не получи отговор.

Отново отдаде чест, постави си ръкавиците и излезе.

IV. РИТНИЦИТЕ

„Половината от калта, която ми се хвърли,
ще им върна.”

„За всичко се плаща.
За доброто – с радост, а
за злото – със страдания.”
Беинса Дуно

123. РИТНИЦИТЕ ОТ НЕВИДИМИЯ СВЯТ

Христов излезе на ул. „Опълченска” 66 и закрачи към трамвайната спирка на ул. „Пирот”. Цялото му същество беше погълнато от впечатленията, които беше получил и от изживяванията, които почна отново с размишления да преживява! Затова нищо не виждаше и чуваше! Вън около него светът за него не съществуваше!

Но не беше изминал двадесетина крачки, стресна се като на сън от силен ритник в кръста!

Ръката му автоматично сграбчи „Виктория” в джоба на шинела, мигновено освободи предпазителя и готов да стреля, се обърна. Каква беше изненадата му – нямаше никой! Помисли си: „Така ми се е сторило!...” И продължи към спирката.

Това, което ставаше в душата, съзнанието му, беше като ревнива любовница, не му позволяваше да мисли за нищо друго, затова отново веднага потъна в своите изживявания.

Но ето скоро, много скоро получи нов ритник!

Обърна се. Здравчаваше се вече и улицата беше съвсем пуста, нямаше жива душа.

– Халюцинация! – обясни си той. – Да, но защо са толкова силни и ясни? Цялото ходило на крака се лепна на кръста ми!... Просто необяснимо! – И отново закрачи към спирката.

Едва се върна към мислите си – пак ритник!

Този път усети тока на обувката. Обърна се и както преди, помръзналата улица беше пуста. Внимателно огледа околните къщи, надзърна през оградите и в дворовете им... **Никаква следа от човек!**

Това изживяване беше още по-силно от тези на двора и в кабинета на Дънов! То затормози всичко досегашно с количеството, силата и разнообразието на нюансите си цялото му съзнание, и го завладя! Реши този път да бъде нащрек, да внимава! Обърна се и закрачи.

Недостигнал още първата пресечка – получи нов ритник!

Обърна се и видя далече в дъното на улицата някаква човешка фигура. – „Невъзможно беше оттам да ме ритне или да избяга толкова бързо, моментно!” – си каза Христов.

Яростта му премина в безсилие! Не знаеше кого да застреля! Цял съкрушен, се запита: „До кога ли този невидим ритач, ще си играе с мен?” – И тъкмо да каже по навик: „Не съм аз човекът, с когото може така!”

Сети се, че беше беззащитен както всички останали хора. – „Ако все така често ме ритат, не мога да издържа до трамвайната спирка, не от безсилие, а от невъзможност да се съпротивлявам!“ – Опита се да си спомни, не беше ли чел за нещо подобно. – „А не съм ли луд или полудявам? Господин Дънов ми каза: „Нервите Ви няма да издържат един диспут!“

И отново като пребит продължи, като че ританият го съжали. Прецени, че действително не може да издържи, затова за днес повече не го ритна.

124. АЗ СЪМ НАЙ-ВАЖНОТО В ТАЗИ КЪЩА

Подполковникът цял разтреперан и объркан, не знаеше какво да мисли и прави, стигна трамвайната спирка! Трепереше, беснееше, не можеше да се примири с тази неизвестност!

Събра последни сили, върна се по същия път до къщата на ул. „Опълченска“ 66 и обратно.

Но сега нито веднаж не беше ритнат!

Това го озадачи много, и още повече обърка! Качи се на трамвая и стигна в къщи. Вече беше тъмно, цял разбит и с преопънати нерви!

Жена му, тъща му, бабалъкът му – генералът, всички бяха много разтревожени след като бяха проверили навсякъде, където Христов можеше да бъде! Мислеха, че нещо лошо му се е случило, защото добре познаваха заядливия му характер...

С радост го посрещнаха! Жена му само с поглед му поиска обяснение, но той ѝ се скара и влезе с ботушите. Тъща му ахна и извика високо: „Нацапа!... Ботушите миришат!...“ – И изгуби съзнание! Отпусна се в ръцете на дъщеря си.

Христов, без дума да каже, отби се в спалнята и с ботушите си легна върху бялата копринена покривка на леглото. Двете жени и генералът, извикаха в един глас: „Безобразие!...“

Той стана от леглото, изгледа ги както сокол гледа бърбиви врабчета и те млъкнаха. Чакаха да видят, дали няма да направи по-голямо „чудо“.

– Да се разберем за последен път – започна той – този дом е мой, аз съм му господар! Не позволявам никой да ме командва, още по-малко да ме упреква! Аз съм несравнено по-важен от вашата чистота, от кувертьорите ви!... **Аз съм най-важното нещо в тази къща! Разбирате ли това?**

– А ние? – обади се жена му.

– И вие сте важни! Нямам нищо против вашата важност! **Но аз не ви командвам,** нито ви права забележка. Искam същото от вас. Ще платя да се изчисти и изпере всичко, което съм нацапал, ако е непоправимо, ще купя ново. Отворете прозорците да се проветри от ботушите ми. Ако и друг път ми се направи някаква забележка, ще бъда още по-жесток! Млък! Въпросът е ликвидиран!

На обедa никой не продума дума. Той се нахрани, но през целия обед не можеше да се освободи от преживяното на „Опълченска“ 66. Различни мисли, чувства, идеи и размишления най-брутално му се натрапваха и му отнемаха така ценната свобода. Като се наобядва, веднага тръгна за кабинета си. Жена му го спря и замоли да отидат на гости.

– Не мога, необикновено много съм зает!

– Ти кога ли не си зает! – му отвърна тя сърдито, и си влезе в стаята.

– Така е, но днес е нещо съвсем друго, много важно!...

Влезе в кабинета си, заключи се и извика отвътре: „Няма ме! Откачи и телефона!“ Тръшна се на стола. Хвана с две ръце главата си. Искеше да си събере мислите, но не можеше. В главата му беше хаос, както в първия ден на сътворението на света.

Старият свят в него, из основи беше разтърсен! Беше нанесен решителен удар на старото! Даваха се планове за една нова Вселена с нови форми, съдържания, закони и принципи.

Когато си отвори очите, беше полунощ. Непрогледно беше и в душата му.

Запали лампата. Дълго се разхожда из стаята, без определена идея в главата си. Мислите още продължаваха да прехвъркват през съзнанието му, както гонените листа от есеняка. Спря се пред библиотечния шкаф. Разсеяно се загледа в книгите, но не можеше да се сети какво търси. После втренчено загледа златния надпис върху гърба на Библията. Извади я и зачете посочените глави от господин Дънов. Спираше се на някои стихове, размишляваше, подчертаваше, правеше **забележки на полетата**, изваждаше си откъси, които да има предвид при диспута или разговорите, които мислеше да води с господин Дънов...

125. КАК СЕ ХВАЩАТ И ПРЕДАВАТ МИСЛИТЕ

Този ход на мисли и размишления, често се прекъсваше от неприятния спомен за **ритниците**. Правеше усилие да го прогони, но той най-брутално му се натрапваше! Замисляше се за ритниците и тяхната тайнственост. Особено силно се тормозеше от безсилието си да им се противопостави!... Този спомен пък се сменяваше със спомена за момичето като почивка след тежка работа, и сладкиш след горчиво лекарство.

– Царице!... Прелестна Савска царице!... Била си и пак ще бъдеш моя! – И потъваше в сладки мечти.

Но ето, стресна се! – Бил съм от Черната ложа, защото съм офицер, убивал съм хора и уча да убивам! Заканих се да убия и Дънов!... За тебе царице, ще влезе в Бялата ложа – няма да убивам!... Цял глупак съм! Бяла и Черна ложи – вятър работа! В това има нещо масонско...

Отново на хоризонта на съзнанието му, изплува като пълна Луна **случаят с ритниците**... И пак текстове от Библията... Размишления върху чутото, видяното...

– **Този пък Дънов, как ли чете мислите ми?** Какво ли наистина би станало, ако ме накара да мисля както той мисли?! Каква трагедия е да не мога да разбирам кои мисли са мои, и кои негови!... Той е опасен човек! Прекрасно може да си играе с хората! Откъде ли е научил това знание? Какво ще стане с хората и света, ако и другите хора се научат да приемат и предават мислите си без проводници?

Дълго и напрегнато мисли Христов, хвана с две ръце главата си и в отчаяние каза: „**Евреинът или момичето казаха, че хората и сега хващат и предават мисли, и се самоизлъгвали като смятали, че са техни!** Странно объркване и заблуждение! Никой не знае и не може да разбере това. **Чудна идея, как бих могъл да разбера – кога аз мисля и кога хващам чужди мисли?** Той, господин Дънов каза нещо по това, но аз не запомних. Трябваше като евреина – да си записвам! Евреинът трябва да знае, може би и момичето знае. И аз ще се науча!...

Интересно, как ли ще ми докаже, че съм бил цар Саул, цар Соломон, апостол Павел и Иван Рилски?!...

Работникът ми каза, че Дънов бил прероденият Христос!*

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 752–759.]

Всичко това, което чух днес, като се вмъкне в живота, ще стане обект на изследване от науката. Тогава какво ще стане с досегашната наука, изкуство, култура?... Всичко това ще се обърне с главата надолу!...

Този Дънов е ужасен!... Да, всичко губи смисъл... наука, изкуство!... И той като Христа е анархист, рушител както казва Ницше! Сега още по-добре разбрах Ницше. Ясно, ясно, Дънов е един рушител.

За да спасим културата, трябва да го унищожим! Този нищожен старец като апостол Павел, ще помете всичко! Не, не, това е невъзможно! **Аз трябва и ще го победя, аз съм по-силен от него**, и от евреина съм по-силен!... При това Дънов говори само глупости, говори несвързано, няма никаква логика!... Как е възможно всичко това?... Ето, аз почвам да разбирам, много малко не ми достига да го разбера напълно, приближавам се до разбирането малко, съвсем малко. Като че ли само да пресегна и ще хвана, разбера, всичко ще ми стане ясно... Но разбирането ми убягва, отдалечава се. Виждам как се издига високо, и аз не мога да го стигна.

Как силно искам този Дънов да го засегна, да го обидя, да го видя разядосан!... Искам да го сразя! Тогава ще бъде най-щастливия човек на света! Но как като и той ми убягва, както и разбирането на толкова неща, които ми сервира?...

Евреинът знае и то действително знае и мисли дори, че знае повече от Дънов, но защо толкова му се прекланя и боготвори? Трябва да е за нещо. И какво е това нещо?... Интересно, как ли ще ми докаже, че има Бог? И двамата, пък и момичето, познават науката, не я отричат, а нейните изводи отричат Бога!...

Ами ако ми докаже? Той толкова интересни неща направи и ми доказа!... Възможно е!... Трябва да приема – в мен ще рухне всичко!... Не, не, това е невъзможно! Тогава ще кажа както Ницше в „Антихриста“: „Напразно гърци, напразно Рим! Напразно великата Западна култура!“

126. ЗАЩО НЯМА ВРЪЗКА, НЯМА ЛОГИКА В ОНОВА ПУБЛИКУВАНОТО В „СИЛА И ЖИВОТ“ ОТ ДЪНОВ

И пак се върна на мисълта: – Как чете мислите? Как предава мислите си без проводник? За мене е факт. А това противоречи на науката. При това не веднаж и два пъти го направи, а на няколко пъти! Не може да се приеме като случайност, нито съвпадение... Дънов е наистина един новатор – човек, който дава нови идеи на света и направление на науката и културата. Глупости, глупости, глупости! Ох, защо мисля така, как може тъкмо аз така да мисля?...

Кога ще дойде неделя, кога ще се срещна пак с моята царица? – Отново потъна в мечти! – Защо не тръгна след мене? – Както другите жени, още при първия поглед тръгнаха, идваха да ме търсят в казармата. Евреинът здраво държи. И все пак тя ме обича, в това не се съмнявам. Въпреки всичко, ще бъде моя!...

На война бях, около мен бълваше огън и желязо, не почувствувах страх, а тук от този евреин се страхувам! Това е ужасно! Но не мога да се освободя, не зависи от мене!

И отново текстове от Библията...

Отдавна беше преминала полунощ, почти разсъмваше, а за сън не беше и помислил! Нищо не беше свършил!

Дънов стоеше пред него като скала – непобеден, неуборен!

Друг път Христов още в мисълта си побеждаваше враговете си, и после победата му идваше наготово, а сега стана обратно – той беше победен още в мисълта си. Сега разбираше положението на победените – какви процеси стават в мисълта им. Днес за пръв път така осезателно насочваше мисълта си към своите вътрешни изживявания, но лесно му се удаде, ето вече работеше и добре е това.

Жена му на няколко пъти влиза в кабинета му, поканва го да си легне. Той кратко я помолваше да го остави сам, и че ще спи в кабинета си. Всички в къщи бяха разтревожени, мислеха, че полудява. Съветваха се да викат лекар, но не смееха да му предложат.

Погледът му падна върху беседите „Сила и живот“*, поставени на бюрото му.

[„Сила и Живот“ – I, II и III книжка са стенографирани от Гълъбов, който е бил стенограф на Народното събрание. Той е бил свикнал да редактира речите на депутатите. Тук също редактира, и така се разчупва и изтича, изчезва Духът на Словото!]*

Разтвори и зачете...

– Какво ще ми разказват, ето тук както и тази сутрин, когато говореше **няма, няма връзка, няма логика!** Говори и пише като невежа!

Чудно нещо, как е могъл да заблуди този хитър евреин и това хубаво момиче?! Аз изучих толкова много неща, всички служби във фабриката, никой инженер не може да се мери с мене – ще изуча и науката на Дънов! Идиот съм – наука и Дънов! Как точно аз мога да мисля така?

Стисна си юмруците и блъсна на бюрото. – Това е възмутително от мене! А дали не ме е хипнотизирал? В никакъв случай! Не съм хипнотизиран! Ако пък и това е станало, трябва веднага да се самоубия! Как ще се гледам, как ще мисля за себе си?...

Всеки случай, тези хора са особняци, чудаци! Работникът от фабриката как хитро ме подведе и заведе на ул. „Опълченска“ 66! Аз утре ще го науча! Хитрец с хитреца му неден!...

За първи път виждам човек да не се плаши от уволнение! Единствен!... Само този скот от фабриката не се страхува от мене! Ще го науча аз! Как ще трепери!

Но още по-интересен е **метачът** – страшно наивен и добряк! Как можа този Дънов да го научи доброволно да си **признае, че ме обрал** и да ми върне всичко?

И това го прави българин! Това е истинска революция! Само това да е направил, стига му! Аз колко нерви изкъсах във фабриката с това крадливо племе, и не го научих да не краде, лъже и лицемери!...

Трябва да му се признае, голям педагог е! А какво търпение, какво спокойствие – ума ми взе!...

127. ОТРИЦАТЕЛНИЯТ ПЪТ И МЕТОД ЗА ПРОУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА Е ПО-АКТИВНИЯТ

Сутринта жена му го намери със захлупена глава над бюрото. По него бяха разхвърлени беседите на Дънов и листове с бележки.

Без да дава обяснения за състоянието си на никого в къщи, отиде навреме на работа и пак пеша.

През целия път мисли пак само за Дънов, евреина и момичето. Работеше и не можеше да се освободи от изживяванията си на ул. „Опълченска“ 66.

Все още спореше, доказваше, цитираше, опровергаваше, апострофираше!... **Вечерта** се върна в къщи, веднага се затвори в кабинета си и **се залови да чете Библията**. Често се зачиташе и в съседни на посочените глави и стихове.

Четеше, подчертаваше, правеше извадки и от подарените му от Дънов беседи. Четеше и други книги с атеистично съдържание, все във връзка с евентуалния диспут. Сутринта, жена му го намери пак заспал над отворената Библия.

Дънов си постигна целта! Накара го, макар по отрицателен път, активно да се занимава и проучава Библията и беседите Му! За Него не беше от голямо значение, че критикува Него и Библията. По този метод той научаваше фактите много по-добре, които не му достигаха да разбере библейските и житейски истини в беседите Му.

Тъкмо това, което отричаше и критикуваше, то хващаше по този начин по-дълбоки корени в съзнанието му и щеше да му помогне да го разбере! После щеше да приеме Библията и беседите, а отрицанието щеше да отпадне като нещо ненужно, изиграло ролята си в живота му, да остане само спомен, който да разказва на другите, които вървят по неговия път на отрицанието, за да обясни пътя им.

Хората, които следват отрицателния метод и вървят в живота по отрицателния път, са несравнено по-активни! Отрицанието събужда в тях латентни сили, те по-бързо учат, по-лесно запаметяват и по-продължително време задържат възприетото в съзнанието си. Изобщо, движат се с по-голяма скорост в пътя на новото познание!

Тук трябва да забележим, че този метод – по пътя на грешките да се идва до познание, датира от грехопадането. Първите човеци като сгрешиха, не послушаха, ядоха от забранения плод – нарушиха законите на природата, тогава дойдоха в отношение с реалността и разбраха що е добро и ще е зло.

В такива борби, противоречия и напрежения **минаваха дните и нощите** на Христов, **очаквайки да дойде неделята**, за да отиде наново на ул. „Опълченска“ 66.

Възнамеряваше да спори, да апострофира и най-важното... да види Савската царица! Но и тази му радост беше нащърбявана от спомените за станалите неприятни случки в кабинета на Дънов..., че не знае немски, че се страхува, четат му мислите и му предават мисли..., които често минаваха през съзнанието му като лента на кино. В къщи четеше и антирелигиозни книги, но вече не беше доволен. След изясненията, които получи от Дънов, евреина и момичето, те бяха загубили смисъл.

Работеше и непрекъснато живееше в новата аура на живота – с новите идеи, чувства, състояния и мисли. Движеше се в живота с голяма бързина, както никой от учениците на Дънов.

После, само с едно светване, всичко това огромно знание, получено по отрицателен път, щеше да се превърне в нещо положително, което да използва за добро. Всичкото това знание, Учителят като добър алхимик, щеше да го превърне от желязо в злато.

128. НИКОЙ НЕ МУ ОБРЪЩА ВНИМАНИЕ, НО РИТНИЦИТЕ ПРОДЪЛЖАВАТ

Но от продължителните дневни и нощни занимания, без достатъчно сън и почивка и от странните терзания, Христов отслабна и заприлича на мумия!

Сега изглеждаше по-страшен и по-строг!

Веднаж, минавайки край огледалото се видя и помисли, че е Дон Кихот и си каза: „Наистина съм с това, което правя и се занимавам...”

Нервите му се бяха опънали още повече, всичко го дразнеше! Както в къщи, така и във фабриката **всички му трепереха!** Това го разбираше и тайничко му правеше удоволствие, и необикновено силно му се искаше и Дънов, евреина и момичето така да му се страхуват!

Най-после дойде многоочакваната **неделя**. Точно в 10 часа той беше на местото си, в дъното на двора. Пак задава въпроси, обижда, апострофира и през цялото време в сърцето си държеше Савската царица. Беседата свърши. Очакваше нещата да станат както миналия път, да бъде поканен...

Но този път стана, както най-малко очакваше! Сега след беседата, Учителят не даде да Му целуват ръка – **веднага напусна прозореца**. Христов чака, разхожда се, но вече никой като по даден знак **не му обръщаше внимание**.

Тръгна си. На улицата видя да **чака файтон**, около който стояха много братя и сестри, между които беше евреинът и Савската царица. Тя намери пролука между погледите и мислите на евреина, да му се усмихне. Искаше и да го заговори, но евреинът беше буден, следеше всичко и отвличаше вниманието ѝ от Христов. Учителят дойде, качи Се на файтона, **качиха се евреинът и момичето**. Христов се приближи, Учителят Си подаде ръката и каза, че **отива при болен**. Момичето използва случая, и то се ръкува. Но не можаха нито дума да си кажат!

Христов, обхванат от едно особено неприятно състояние, тръгна към трамвайната спирка. **Напразно беше се надявал, мечтал и носил Библията, за да спори и доказва, че не съществува Бог!** Струваше му се, че много-много далече е другата неделя!* [*Виж „Изгревът”, т. 8, с. 625–629 – „Любомир Лулчев – биография от Тодор Маринчевски”.*]

Едни от братята и сестрите се върнаха в сутерена да обядват, други си тръгнаха за домовете. И Христов, разбит в мечтите си, със своите рязко сменящи се тревожни, неприятни, блудкави мисли и състояния, вървеше бавно към трамвайната спирка.

Като изневиделица, почувствува силен ритник в кръста!

Обърна се. Две възрастни сестри вървяха зад него и нещо си говореха, съвсем не го забелязваха. Той им направи впечатление с рязкото си обръщане и острия си поглед, с който ги фиксира. Те учудено го гледаха, и не можах да разберат какво се беше случило. – „Би трябвало тези старици да видят кой ме ритна? Причината е вътре в мен!” – си обясни той.

Вървеше бавно и си мислеше как веднаж чувствуваше **болка на местото на изваден зъб**. Спомни си случки от болницата. Хора с

ампутирани крака беше чувал да казват, че ги **болят пръстите** на отдавна ампутирания крак... Може би тези ритници са нещо подобно!...

Но дали това не бяха духове, които го ритяха, за които споменаваеше господин Дънов в беседите си? – Ядоса се, че тъкмо той можеше да мисли и си **обяснява явленията с духове**, изруга и забърза към спирката, без да забелязваше, че все повече и повече свикваше с мисълта да си обяснява нещата по този начин.

Много скоро получи нов, много по-силен ритник!

На двете старици направи силно впечатление, че той се обърна като боднат, и те учудено се спряха и го загледаха. Той извади пистолета, но веднага го скри и забърза към спирката.

Докато чакаше трамвая, мислеше: „Дали не е магия? Цял дурак съм! Сега наистина съм луд! Как мога да мисля за неща, които не съществуват? Никъде в научните книги, не съм срещал да се говори за магия!...”

129. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ НЕ ГО ПРИЕМА ЗА РАЗГОВОР, НО РИТНИЦИТЕ НЕ СПИРАТ – А ПРОДЪЛЖАВАТ

През седмицата отново **препрочете дадените му беседи**, направи нови извадки, чете Библията... Упорито се готвеше за разговорите с господин Дънов или евреина, без да разбираше, че с всичко това **все по-здраво се закачваше за колесницата на Учителя**, все повече и повече Учителят и Учението Му ставаха съдържание на съзнанието му, и там пуцаха все по-дълбоки и по-дълбоки корени!

През седмицата, вечерно време на няколко пъти идва във фабриката министър–председателят на България – **Александър Стамболийски** и министрите му, и оставаха до късно през нощта. Съветваха се върху притесненията, които правеха **репарационните комисии на България**, **пречеха да се въоръжава**, когато съседните държави бяха вече добре въоръжени. Слизаха с **фенери** в скривалищата, дето бяха скрити контрабандно доставени оръжия, обмисляха и търсеха нови места за скривалища.

Посещенията на Стамболийски и разговорите му, струваха на Христов **голямо напрежение**, отнемаха му време, при това той държеше работата му във фабриката да върви добре.

Въпреки това, на няколко пъти намери време да отиде в Народната библиотека, преодоля също неудобството офицер да иска **книги за Свети Иван Рилски**. Прочете няколко жития на Свети Иван Рилски... Всеки ден се чувствуваше все по-приготвен за предстоящия разговор или диспут, но този ден се бавеше, не идваше и нямаше да дойде.

На третата неделя в определения час, Христов беше пак на мястото си. Пак погледи, шушукания... Той на никого не обръщаше внимание, него интересуваха три личности: Учителя, евреина и момичето. **Той пак задава въпроси, апострофира, обижда.**

И тази неделя **Дънов не Се ядоса**, оставяше го да говори, изслушваше го спокойно, и после продължаваше беседата Си.

Учителят Се държеше с Христов така **коректно и внимателно**, и на обидите му **не обръщаше** внимание поне външно, не отвръщаше с обиди, че всеки би помислил, че има намерение да го дава под съд, като че не искаше Христов да има никакви основания да Му нанася тези обиди. Но тук също, като че ли не ставаше дума за някакво търпение на Дънов, защото при търпението се чувства напрежение. А Дънов го слушаше и

През седмицата той наново потърси Учителя, но Учителят отсъствуваше – и този път Христов не получи ритници.

Всичко това съвсем го обърка! Не знаеше, какво да мисли!

Министър–председателят **Александър Стамболийски**, като видя как Христов умело защитава интересите на държавата пред репарационните комисии, как свободно говори френски, а и с ума си обърна внимание на самата комисия, един член, от която бил приятел на Стамболийски и лично му казал, че в България **не е срещал друг офицер**, изобщо човек с такава бистра, остра, пъргава, логична мисъл! Всички членове на комисията се **учудили** за бляскавата му защита и оправдание за намереното **незаконно доставено оръжие**, и само заради това били много снизходителни.

Съобщавайки му това, накрая Стамболийски тържествено заяви:

– **Да дигнем наздравица – от днес, от тази вечер ти си министър на войната!**

– Не от тази вечер! Болен съм, искам да отида във Франция или Англия да се лекувам или само посъветвам за болестта си – отговори Христов.

– Добре, на държавни разноси ще отидеш. Като се върнеш, обещавай ми, че ще приемеш!

– Когато се върна, тогава ще кажа.

– Заминавай още утре!

– Не, имам нещо друго предвид. Не се меси в частния ми живот! – резко заяви Христов.

Така се разделиха, като Христов остави впечатление, че е почти съгласен.

изчакваше като нещо интересно, дори радостно, може би Му доставяше и някаква особена радост, например, ако в лицето на Христов виждаше бъдещия си най-добър ученик.

И след тази беседа, Учителят веднага излезе в града с евреина и момичето. Христов не можеше да се стърпи, настигна Го, но получи студен отговор, че е **канен на обед**. Този път Учителят дори не Си подаде ръката, а момичето не можа да намери начин да го погледне.

Всичко това и още други неща, които не могат да се опишат по своята тънкота и субективност, силно засегнаха цялото същество на подполковника! Той си тръгна с мисълта, че ще трябва да чака още цяла седмица. Съжаляваше, че пак беше носил Библията.

Този път, преди да си тръгне, взе решение да бъде осторожен, да наблюдава как ще бъде ритнат!

С това той вече беше ученик на Школата, на когото беше дадена една трудна задача – **да проучи едно особено психическо явление в душевния си живот**. Изчака, и когато никой нямаше зад него, тръгна бавно, концентрирано и стискаше в ръка пистолета с отворен предпазител. Беше решил да стреля, макар и да не види нищо!

Но който го риташе, не се уплаши от тази закана – ритна го!

Христов се обърна, насочи пистолета, но се спря. Видя му се смешно и глупаво да стреля по „дух“! **Прибра пистолета и продължи.** Внимаваше, откъде ще дойде ритникът. Имаше всичките впечатления, че дойде отвън, дори видя как полите на шинела му се разклатиха и копчетата опънаха. Този път изпразни пистолета си по „духа“.

Честата стрелба, привлече вниманието на минувачите. Чу ясно някой да казва: „Нов случай на полудяване, този път офицер!“ – Скри пистолета и забърза.

В момента на качването в трамвая, пак последва ритник!

Този път той едва не падна под колелетата! Нито се обърна, нито стреля – беше абсолютно безпомощен! Може би следствие на повторението, ефектът беше отслабнал. Трамваят му се стори като спасителен остров, или крепост. Там можа по-спокойно да помисли: „Ще отида да се прегледам при специалисти – лекари и професори! Ще замина за Франция, Англия да се прегледам при по-големи специалисти!“

130. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ПРОДЪЛЖАВА ДА НЕ ГО ПРИЕМА, А РИТНИЦИТЕ ПРОДЪЛЖАВАТ

През тази нощ Христов сънува Римската вълчица с близнаците Ромул и Рем.

Веднага стана, извади от библиотеката си всички истории на древния Рим на различни езици, които имаше и веднага прочете легендата. Констатира различие в разказите, но принципно беше еднаква. Прочете легендата на няколко езика, мисли и търси да види това тайнственото, за което беше загатнал Дънов, но нищо не видя. И накрая си каза: „Легенда, както всяка легенда, приказки и фантазии колкото искаш и нищо повече! Как може зад нея това да вижда Дънов?! Той обеща да ми каже!... Рим бил Черната ложа, която създаде Римската империя, за да победи Бялата ложа, чийто цар бил Христос! Нищо подобно не виждам, нито разбирам, нито има!... И аз съм бил от Черната ложа!...“

Така неделите минаваха една след друга. Ден не минаваше да не мисли за всичко, което се случи на ул. „Опълченска“ 66!

Редовно ходеше на беседите, апострофираше...

Дънов не го приемаше, и най-редовно след всяка беседа като си отиваше, получаваше ритници!

Вече беше им свикнал, като че ли не му правеха впечатление, просто ги очакваше като нещо необходимо, съдба, нещо в реда на нещата.

Но една неделя беседа не се състоя – Учителят отсъствуваше.

Христов не апострофира, и на връщане на път за спирката – не получи ритници!

Това го озадачи, изненада, не знаеше какво да мисли, как да си го обясни!

Върна се на няколко пъти по улицата, за да се увери, че нито веднаж не получи ритник. Остана в главата му единствената мисъл – „магия“!

На другия ден посети всички специалисти лекари в София. Изследваха го основно, дадоха му най-различни обяснения, но **нито един не каза дума за магия** и духове, също не му казаха, че може да бъде хипноза, внушение или телепатия.

Той лично, не остана никак доволен от обясненията им! От по-интелигентните лекари поиска литература, сам да потърси причините. Тогава си изписа съчиненията на Фройд, Адлер, Юнг и други световно известни специалисти – психиатри, невролози, психоаналитици. Понеже всички книги изписваше чрез българските легации, получаваше ги много бързо. Отначало набързо само ги прегледа, търсеше, което го интересуваше, после подробно ги зачете и изучи.

Въпреки това, въпросът за ритниците остана необяснен, а за лечение и дума не можеше да става!

Някои от софийските лекари го посъветваха да не минава по ул. „Опълченска“ и да не ходи повече на № 66! Но тъкмо това, той вече не можеше да не прави! То би се сляло в него с неискане. Заради някакви си ритници, ще остави едно толкова интересно явление, което досега не беше проучено! Често си мислеше: **„Да ме пребият с ритници, пак оттам и само оттам ще минавам!** Как ще оставя това интересно явление, да не го разбере? Когато и да е, ще намеря причината и обяснението! Но ако е фокус, ще застрелям този Дънов!“ Защото тъкмо това той търсеше в живота, това осмисляше съществуването му, затова да се откаже, беше немислимо! Освен това, то беше придружено със сладникави мечтания по момичето, с желание да победи, да изживее удоволствието на победител.

Обогатен със съдържанието на толкова много книги, **които прочете във връзка с ритниците** и Учението на Дънов, беседите, Библията, продължителните размисления около толкова много и интересни проблеми, които като че ли нямаха нищо общо с досегашния му живот.

През целия му живот нямаше човек, за когото да беше мислил толкова много, колкото за Учителя Петър Дънов!

131. ПРОРОЧЕСТВО ЗА РЕЛИГИЯТА НА ТРУДА, КОЯТО ЩЕ ДОЙДЕ СЛЕД 1945 ГОДИНА

Всичко това, създаде в кратко време един нов свят за него. То измести значителна територия на стария свят от съзнанието му.

Сегашният Христов вече чувствително се различаваше от онзи Христов, който отиде за първи път на улица „Опълченска“ 66. Това най-ясно забелязаха и констатираха домашните му, защото стана по-мек, по-отстъпчив и по-добър. И не можеха да си обяснят на какво се дължеше тази промена, защото той с никого не споделяше изживяванията си.

Една неделя вече беше решил на всяка цена **да се срещне с Дънов и да сподели с Него въпроса за ритниците** и евентуалното му заминаване в Англия да се лекува.

Учителят пак отсъствуваше – беседата не се състоя. Христов не апострофира и не получи нито един ритник!

След много размишления, той дойде до извода, че ритниците имат връзка с Дънов. С това се разгърна нова интересна страница пред него от тази комедия. Какви ли не мисли и предположения не минаха през главата му!

На другата неделя, Учителят на беседата Си дословно каза:

– След 1945 година работите на цяла Европа ще се оправят...* [*В беседа от 9 февруари 1919 г. в София, Учителя Дънов говори, че след 1945 г. човечеството ще се преобрази, защото ще дойде религията на труда. Публикувано в „Почуваше ги“, 1925 г., с. 88.*]

Подполковникът направи цял скандал:

– Какво разбирате Вие, господин Дънов под оправяне, как ще стане това – свръх–свише ли, или Вие лично ще се запретнете да ги оправите? Или най-после Господ от небето ще слезе да ги оправя? Така не може да се говори – с общи думи! Искате да минете за ясновидец, но обезателно трябва да се уточните, да изясните, да определите...

Учителят не отговори. Но на следната беседа каза: „**Дошло е време, когато християнските народи, трябва да се побратимят за бъдещата религия, която идва. След 1945 година тя ще дойде и ще се наложи на човечеството, и ще го преобрази. Това е религията на труда. Докато хората живеят в религията на труда, все ще се карат, ще се бият, но влезат ли в учението на живота, всичко това ще изчезне.**”* [*Пророчеството за 1945 година – религията на труда, е дадено през 1919 г. Виж „Изгревът“, т. 22, с. 513–516.*]

– Защо?

– Защото любовта ражда живота. Следователно, всеки трябва да си даде сметка в коя религия живее... **В религията на труда има две категории хора:** едните живеят по Божествен начин, а се проявяват по човешки, другите живеят по човешки, а постъпват по Божествен начин.

– Господин Дънов, аз си вземам бележка – закрещя Христов – не само ще запомня **1945 година**, но и ще я запиша, макар да се отнася за събития след 26 години, и тогава ще Ви докажа, че не сте никакъв ясновидец! Но нещо друго ще Ви кажа – направете едно предсказание за най-близо бъдеще, което още сега да проверим – например какви резултати ще има от конференцията, която сега ще се състои в Париж относно мирните договори?

науката, че има още много знания и закони в природата и човешката душа, които хората не познават, но има наистина малцина, които ги познават и се ползват от тях.

133. ПРЕДЛОЖЕНИЕТО НА АЛЕКСАНДЪР СТАМБОЛИЙСКИ ЗА НАЗНАЧАВАНЕТО МУ ЗА ВОЕНЕН МИНИСТЪР

Един неделен ден Христов беше задържан във фабриката от Александър Стамболийски.

След като прегледаха скривалищата, говориха по много въпроси, накрая му каза:

– Нямам военно лице, подходящо за министър на войната – спрял съм се на Вас.

Христов се зарадва и в същия момент си помисли за момичето, че тогава още повече ще го обикне, както беше му казал доставчикът на оръжие: „Жените обичат политическите мъже.“ И беше съгласен. И тъкмо тогава се сети за думите на Учителя, и ги каза на Стамболийски като свои: „Който е разумен, ще остане настрана от политиката! Скоро ще се извие страшна политическа вихрушка, която ще помете много върхове!“

Стамболийски се усмихна на това снизходително, и каза:

– Нали си чувал, че всички пророци след Христа са фалшиви. Аз съм непоклатим като вековен дъб, корените ми са дълбоко в народа, селото е с мене, не бой се! Аз имам впечатление, че не си страхлив.

– Все пак искам да си помисля – каза Христов, като имаше предвид да запита Дънов какво би го посъветвал. А тъкмо това показваше, че Христов беше приел и беше съгласен с много неща на Учителя.

– Всички други дражат да станат министри, навират се, искат, настояват, обещават златни планини... но аз им нямам доверие! Тебе ти предлагам, а ти ще мислиш, колебаеш се!... Тъкмо това ме кара още по-силно да настоявам, ти да ми станеш министър на войната! Ти ще ми бъдеш най-близкия човек! Мене военните ме мразят, затова на никого нямам доверие, а на тебе ти вярвам! От досегашната ни обща работа, съм останал с много добри впечатления!*

[*Отказът му да стане военен министър – виж „Изгревът“, т. 8, с. 626 – по думите на Тодор Маринчевски.]

– Не се страхувам, но все пак искам да си помисля – отговори Христов и щом се освободи, веднага се отправи към „Опълченска“ 66.

Отиде, когато тъкмо беседата беше свършила. Сега нямаше възможност да апострофира. Учителят пак не го прие. Момичето и евреина, не ги видя.

Но стана нещо много интересно! На връщане не получи ритници!

Едва днес, някак спонтанно и той не знаеше как, но в него здраво се свързаха двата факта – апострофите и ритниците.

През цялата седмица все това мисли, много и много предположения направи, но нито едно не беше достатъчно убедително. И една вечер, след продължително мислене по този въпрос, реши че вече полудява или направо, че е луд – следователно живота повече за него няма смисъл, и той трябва да му тури край! Ако и тази неделя Учителят не го приеме и евреинът не се съгласи на диспут, вечерта ще си тегли куршума.

В неделя непременно ще се срещне, макар и за малко с Дънов и ще го заплаши, че ще изнесе във Военния клуб сказка против него и Учението му.

132. КОНФЕРЕНЦИЯТА В ПАРИЖ И ПРОРОЧЕСТВОТО ЗА ПОЛИТИЧЕСКАТА ВИХРУШКА СЛЕД 4 ГОДИНИ

Учителят продължи беседата Си, без да обръща внимание на забележките на Христов. Само на края на беседата каза:

– **Който люби враговете си, той е човек на бъдещата култура.** И онези, които сега заседават на конференцията в Париж, любят ли враговете си, ще дойде истински мир между народите, не любят ли враговете си, и да дойде мир, той ще бъде временен.

– Това предсказание не ме задоволява – извика като гамен Христов.

Беседата свърши. Беше прочетена молитвата, изпята песента „Великото славословие“, и след песента Учителят добави:

– **Сега не е време човек да се занимава с политика! Който е разумен, стои настрана от политическия живот. Най-късно след четири години над България ще се извие страшна политическа вихрушка, която ще срине, помете много върхове!...** [*Това се отнася за преврата на 9 юни 1923 г., когато министър-председателят Александър Стамболийски е убит.]

И тази неделя Христов не беше приет от Учителя!

Той направи опит да се приближи, да заговори поне момичето, но евреинът като, че ли виждаше мислите му, пресичаше пътя му. Разбира се, то и днес намери начин да му се усмихне.

Ритниците и тази неделя не пожалиха Христов!

Той се чувствуваше като **чуждоселско куче**, на което се стоварваха тоягите на селяните, а зъбите на неговите побратими късаха кожата му! То тичаше, тичаше и само тичаше, без да има време да погледне настрани или назад, а да се бори вече не се сещаше.

Животът на подполковникът, беше излязъл от релсите си! Всичките му планове за четене и писане, бяха изостанали! Вестниците и списанията, на които беше сътрудник почнаха да го подканят, да искат материали, когато преди винаги имаше негови материали, които чакаха ред. Той беше в положение на комарджия, който губи, но продължава да залага и последното, което има с надеждата, че ще почне да печели, и така загубва цялото си състояние. И подполковникът губеше старото си богатство, знания, идеи... вече нищо не го ползваха.

Момичето имаше голям дял да се разбърка из основи живота му! Той досега беше научен всичко, което пожелае да си го вземе лесно, особено жените на крака му идваха, търсеха го! Затова и сега си мислеше: „Веднаж да ми се удаде случай да го заговоря, после то само ще ме търси!“ – Но как да направи това? Евреинът всичко виждаше, отдалече предвиждаше и всичките му планове да заговори момичето, разбъркваше.

Изобщо, откакто дойде на „Опълченска“ 66, тръгна му назад! При всяко идване, оставаше с впечатлението, че следващия път непременно ще заговори с момичето, ще нанесе решителен удар, ще предизвика диспут... Уви! Но едновременно с това, след всеки неделен неуспех, отчаянието все повече го завладяваше и мисълта за самоубийство почна все по-често да се мярка в главата му.

Учителят следеше какво става в него, наблюдаваше го като под микроскоп и чакаше търпеливо да се изчерпят всичките му възможности да реагира, да си помага сам или някой друг да му помогне – мисълта за самоубийство да кулминира. Всичко това, разбира се и още много неща, влизаха в поетите от Учителя задължения да му докаже, че съществува друг свят, друг начин на реагиране освен известните на всички хора и

На беседата това той публично заяви, но Учителят не му обърна внимание, като че нищо не му бе казано. Вече никой не се интересуваше от него! Само в края на беседата, или по-право след беседата, евреинът заговори високо:

– Господин подполковник, много сте малък, за да спорите с Учителя! С тези момчета може, но с Учителя, изключено е! Вие предварително сте капитулирали, победени! Внимавайте, нервите Ви са разклатени до краен предел!

На диспута ще извикам всички лекари, при които сте ходили да се съветвате за необикновените си преживявания. Знайте, че досега Учителят Ви крепи да не полудеете! Ако Ви остави на Вашите сили и възможности, с Вас е свършено, да не говорим какво ще стане с Вас, ако Той направи моментен пропуск или помисли нещо лошо! Той гледа на Вас като на немирно, палаво дете, обаче помнете, когато се изправите пред публиката, когато няма да бъде там Учителят да Ви пази и подкрепя, там ще срещнете мене. Аз като ученик мога да си позволя това, което за Учителя не е позволено.

Предупреждавам Ви пред цялото събрание, мирогледът Ви, цялата Ви душевна постройка, с един замах ще бъде срината до земята и Вие ще загинете под нейните развалини! Размислете – търпението на Учителя е безкрайно, но на ученика има предел...

134. ЗАЩИТАТА НА ДЪРЖАВАТА ОТ ХРИСТОВ ПРЕД РЕПАРАЦИОННИТЕ КОМИСИИ

Христов направи свръхусилие да не падне, събра всичките си сили, напрегна цялата си воля и остана на местото си непоколебимо. Замахна с ръка, но в това време Учителят беше дал знак на брата под прозореца, **той запя и всички в двора запяха.**

Христов каза нещо, но никой не го чу и той млъкна. И до края на песента, можа да си даде сметка за положението си. Учителят направи знак, и евреина и момичето веднага **напуснаха двора.**

– Ето още една загадка – мислеше си Христов. – И евреинът знае да чете мисли, на pewno и момичето, пък може би има и други!... И аз мога да се науча. Ако се държа по-добре, Дънов и мене ще научи...

Песента свърши, и всички изведнаж се разотидоха.

Христов се видя сам в двора. Отиде и намери Учителя в кабинета Му, но Той не го прие, каза му само да наmine **през седмицата някоя вечер.**

Този път ритниците бяха толкова силни, че Христов залитна на няколко пъти и щеше да падне!

За удовлетворение, той се обърна и изпразни пистолета си.

Един стражар се затече към него, но някой гражданин го спря и му каза, че това е **людият подполковник**, който всяка вечер по това време стреля, но не по хора, а **просто така**. И стражарят се върна. Христов избърза и се качи на трамвая.

През седмицата **не му остана време** да отиде при Учителя, защото **репарационните комисии** бяха идвали и търсили оръжие, и откриха едно скривалище, за което той имаше големи неприятности и беше много, много зает ден и нощ. В неделя пак беше зает, и не можа да отиде на беседата. Вечерта като се освободи, веднага отиде на ул. „Опълченска“ № 66, но при Учителя имаше гости и Той не го прие.

На връщане, този път Христов не получи ритници.

„СЪВЕТНИКЪТ”

ЧАСТ 2

„Да възлюбиш душата на човека – в това се състои истинския морал.”

**„ ... Който иска да борави с човешката душа, трябва да има велик ум.
Той трябва да разбира дълбоките процеси, които се извършват в нея.”**

„... Само души, които любят, и които светят, могат да помагат на другите души!”

**„За да помагате на хората, трябва да бъдете силни във всяко отношение – и във физическо и в умствено и в духовно.
И да можете да ставате безкрайно малък, и безкрайно голям като Бога.”**

Беинса Дуно

I. ПЪТ В ЖИВОТА

„... Ако страдате, съдат ви вече.”

Любомили

135. НОВОГОДИШНА НОЩ В СОФИЯ

Полунощ. Топовни гърмежи разтърсиха София!

Роди се 1934 година.

През тази нощ както през всяка Новогодишна нощ, въпреки вилнеещата криза, увеселителните и игралните заведения бяха препълнени с „пъстра маса хора”, стекли се тук от покрайнините и центъра на София.

Те възлагаха на Новата година големи надежди, защото вярваха, че както я започват – весели, доволни, печелящи... щастливи, така щеше да им бъде през цялата година! Най-фантастичните мечти, които някога бяха посещавали главите им, но веднага бяха изтикани и приспани от тежките условия на живота, в затъntenите пътища на съзнанията им.

Тази вечер алкохолът беше ги събудил и оживотворил! Те набърже се отърсиха от праха на времето и затичаха, залудуваха като пролетни размътени води по планински урви.

Хората, за които щастието и смисъла на живота бяха в удоволствията, които им доставяха ресторантите, увеселителните заведения, магазините за платове, накити, бижута... но нямаха пари, дадоха мило и драго или откраднаха, за да имат, да си купат всичко, което мислеха, че можеше да ги направи щастливи и с най-добро самочувствие, да бъдат както всички и между своите си, да разкъсат щастието както глутница вълци жертвата си, и всеки да грабне най-голямото парче. Те играеха хазарт, обхванати от сладката и примамлива като куртизанка мисъл да печелят без труд, наведнаж по много... да бъдат щастливи!

Цялата нощ улиците на столицата бяха оживени от „пъстра маса хора”, които до полунощ заливаха увеселителните заведения, а след полунощ си отиваха наситени от удоволствие. Но и по улиците продължаваха настроенията от увеселителните заведения.

Те се движеха бавно, смееха се гласно, високо. Мъжете подхвърляха игриви, цинични и двусмислени закачки, в гласовете им звучеше натрапващо самочувствие... Честолюбията им се носеха като ветрец над паважа. Жените бяха натруфени с най-блестящи бижута, лицата им бяха като лица на циркови клоуни, а косите – на вещици. Те демонстрираха повишените си самочувствия по всички начини. Едно от най-силните им удоволствия беше другите да се обърнат след тях, да ги изгледат с интерес и те да почувствуват студените пламъчета на завистта!

Всъщност, какво бяха всички тези хора? Платовете за дрехите, които носеха бяха изтъкани от тъкачите, ушити от шивачите; обувката – направени от обуварите; косите и лицата – от фризьорите и козметиците; бижутата – от бижутерите... – Само манекени!

136. МЛАДЕЖЪТ БИЧУВАН ОТ СТРАДАНИЕТО

Между веселите компании, незабелязан от никого, като фантом се промъкваше слаб, **леко прегърбен човек** на около **20–30** или повече години.

Не можеше точно да се определи на колко години беше, защото страданието беше го застарило преждевременно. Меката му шапка беше нахлупена напред, яката на палтото – издигната, лицето почти **не** се виждаше. Но чувствуваше се, че беше **младеж**. Както палтото, така и шапката му бяха напращени, измачкани, защото не му беше сега да мисли за тях. **Пожар бушуваше в него!** Невидим, душевен товар като олово, реално тегнеше на гърба му и го навеждаше.

Младежът се приближи до първата весела компания, и като че се събуди от кошмарен сън! Повдигна си главата, изглежда щастливците. Спомни си, как весело беше прекарвал и той през минали Новогодишни нощи. Краката му го понесоха натам, изравни се. Смеховете го заразиха – усмихна се и той. Но страданието като мащеха сви тънките си скържави устни, напомни му за царственото си себе, усмивката му забледня на измъченото му лице и изчезна!... **Той настигаше и отминаваше компаниите, незабелязан от никого.**

Но веригата на всекидневието, която се въртеше от край време безспир, беше като здраво навързани „пъстрата маса хора“, тя ги увличаше в лудешко хоро.

За щастие или нещастие, този младеж **се откъсна** някак не по негово желание от тази верига. **Умря за живота на „пъстрата маса хора“!**

И тази смърт както всяка смърт, беше брутална натрапница и коварна разбойница. Без да го пита, задигна го от живота, затова изглеждаше като смъртник, на когото очите бяха отворени и на тях беше изписано силното желание още да живее, и като че щеше да скочи от смъртния си одър и да залудува като дете. Такъв **смъртник** за живота на „пъстрата маса хора“, беше и този младеж. Той вървеше, не подтичваше, тичаше, **безмилостно бичуван и преследван от страданието!**

137. РАЗГОВОР С НЕВИДИМИЯТ ГРОБОКОПАЧ

По улица „Граф Игнатиев“, се разнесе тропот и пръхтене на коне. Един гвардейски ескадрон в нови, красиви сини униформи с орлови пера на калпаците с бърз тръст настигнаха младежа и го отминаха. Това беше като декор на Новата година. Конете оставиха изпражнения по Дървенишкото шосе. Орляк гарвани и врани, се спуснаха от техническото училище „Цар Борис III“ по шосето на закуска, около тях се завъртяха врабчета, чучулиги, гугутки и други пернати.

Младежът, под оловната тежест на прокобните си мисли, **се довлече** до моста над Перловската река, хвана се за края на парапета и спря. Не можеше повече да продължи, защото импулсът който го движеше се изчерпи.

– Няма смисъл! – си каза той и надникна през парапета. – Реката влачеше мътните си води... – А мене къде ли ме влачи живота? Към смъртта!... Уви, реката е плитка! – Истина е, реката е плитка – поде тази мисъл един друг глас. – Но ето, пристига трамвая... Под него всичко ще стане изведнаж, леко, без страдания! Ти нали се страхуваш от страданието? Тъкмо това е пътя без страдания!

Младежът втренчи погледа си в железните колела. Видя между тях да излиза смъртта. Тя беше същата, която много пъти беше виждал на рекламни картини – отрова за паразити – скелет... страшен череп... Тя беше дошла за него. С младите му мускули и свежа кожа, искаше да облече оглозганите си кости. С тези очи жадни за живот, радости и търсещи щастие... да изпълни грозните си и зеещи като гробове ями на лицето си. Смъртта му се закиска, закикоти като кукумявка в сива нощ.

– Хайде, защо чакаш още, или ще кажеш колелата са твърди, тежки?... Ха-ха-ха, ти си страхливец! Слушай да ти кажа най-великата мъдрост: сложи край на този безсмислен живот, и повече никога няма да страдаш! Нали се страхуваш от страданието? Ето, това е път без страдание – смъртта! Хайде, време за губене няма, трамвая тръгва!

Младежът смело пристъпи напред. Затвори си очите, лицето му се смръщи. Чу – костите му страшно скръцнаха, видя тялото си разсечено и лицето си обезобразено. За миг изживя целия си живот, за всичко даде отчет. Но и смъртта както всяко постигнато, изживяно желание, изгуби своя смисъл.

От левият бряг на реката до самия мост, бяха останали от лятото тръни, сухи семенели на които стърчаха над снега. По тях бяха насаждали стотици птички червеношийки, които чоплеха семенца и сладко, безгрижно си чуруликаха. Младежът чу това чуруликане, широко си разтвори очите и остана на местото си като закован... Трамваят отмина, и отнесе смъртта. И после си зашепна гласно:

– Какво става с мен – луд ли съм, полудявам или сънувам?

Импулсът му за живот се възвърна, отново припламна в него надеждата!

Прехвърли погледа си отвъд моста, нагоре по Дървенишкото шосе към птиците, които кълвяха по шосето... В главата му пробляснаха размишленията на една адвентистка, която искаше да му продаде от нейните книги: „Птиците небесни, нито сеят, нито орат, а ядат... нямат грижите на хората...”

138. НА СЪД ЗАРАДИ ЗЛОУПОТРЕБЛЕНИЕ

Преди няколко години младежът беше си купил бельо, което му бяха завили в парче вестник. Когато отви покупката, погледът му случайно се спря върху парчето вестник на репликата: „... Ние знаем, ти си убиеца на жена си! Разкажи как извърши убийството?” – Обвиняемият отговаряше: „Който знае, не пита! – Щом знаете, постъпете както ви повелява законът!” – по-нататък, частта от вестника липсваше, заглавието на статията също липсваше. Младежа обърна другата страница – нямаше продължението. Отново прочете всичко, което имаше написано внимателно, и само благодарение на това, че от вестниците знаеше за шумната история – **мистериозното убийство на дъновистката*, разбра, че прочетения откъслек във вестника беше разпита на запасния подполковник Христов, заподозрян в убийството на жена си.**

[*Виж убийството на Ангелина Радойкова в „Изгревът”, т. 21, с. 201, 273–275.]

Тази реплика много хареса на младежа! Той я запомни и без да иска, почна да си я казва. Скоро това му стана навик, и когато поиска да не я казва, не можеше. Поведо с това борба. Стана още по-лошо – беше безсилен да не я казва. Вечер заспиваше, и сутрин се събуждаше с нея.

За щастие, случиха му се големи нещастия и неприятности, които всецяло го погълнаха и нямаше вече време за репликата, затова я забрави.

Младежът като **магазинер** на един от клоновете на кооперация „Напред“ в София, беше много лъгал, крал, и накрая беше **изигран от един мошеник**, на когото даде на кредит захар за 10 000 лева. По този начин всичкото откраднато, беше му задигнато изведнаж с лихвите.

Беше уволнен! И тази вечер – срещу Нова година, **предаде магазина**. Инспекторът, който ръководеше предаването, строго беше му казал: „**Ще бъдеш арестуван и даден под съд за злоупотреблиение!**”

Той никога не беше осъждан нито беше съдил, не познаваше съдебните процедури, затова много се уплаши, защото понякога обикновени неща се отразяват в душата много силно и засягат дълбочините ѝ! Това той изживя много силно! Видя се пред прокурора и съдиите, дори чу те да му казват: „Ние знаем, ти си злоупотребил... крал... лъгал!... Разкажи как?... Къде са парите?” – И тъкмо тогава, в съзнанието му блясна забравената реплика: „Който знае, не пита! Щом знаете, постъпете както ви повелява закона!”

Цялата вечер предава магазина, и си повтаряше репликата. И на разсъмване, когато приключи предаването на магазина, отправи се към Дъновския квартал. **Отиваше при дъновиста Христов**, да му каже как да се спаси от своите следователи и съдий, както той беше се спасил.

Прави впечатление, че много случайности играят решаваща роля в живота, пътя и съдбата на младежа. Известно е, че нищо в живота не става случайно. Друг е въпросът за обяснението на така наречените случайни явления. В едно по-широко съзнание те съвсем не са случайни, както изглеждат на ограничените съзнания.

Физиологичните и душевните състояния на младежа бързо се сменяваха, преминаваха от една крайност в друга и обратно. Ту студени тръпки го ползваха като мравки, ту огън го избиваше; ту силно искаше да живее, ту – да умре, да се самоубие, защото не виждаше никакъв изход от положението си. Наистина, мяркаха се в съзнанието и решения, но те му изглеждаха миражни.

Причините за тези състояния не бяха само в това, че **беше лъгал, крал и накрая беше изигран**. Той в ежедневиия си живот беше вършил още безброй наглед малки, незначителни или невинни грешки, всичките те бяха се сумирали в съзнанието му абсолютно безпогрешно и там бяха образували една невидима грамада, която реално тегнеше върху блюдото на живота му и го наклоняваше.

Живота му беше изгубил равновесието си! Не само това, но тази невидима грамада от незаконни деяния спрямо природата, се изпречваше пред вътрешния му поглед. Закриваше хоризонта му, затова му се струваше, че положението му е безизходно – не можеше да види правилното решение. Лошите състояния, дългите безсънни нощи, тревогите, тормоза и други още обстоятелства, го караха да гледа на живота през черни очила.

Единствено разрешение като маяк в бурна нощ, му оставаше към Христов.

139. ЧЕРНИТЕ ГАРВАНИ И НАРОДНИТЕ ИЗЕДНИЦИ

Младежът премина моста и нагази в пухкавия сняг. Гледаше с едно безразличие на всичко наоколо, като че нищо не му правеше впечатление. Но погледът му се спря и задържа върху птиците по шосето. Гарваните гонеха и кълвяха по-малките птички. Това извади младежа от безразличието му. Той пламна и яд го изпълни, и в същото време отвори се една клапа в съзнанието му, от която да изтече насъбралата се в душата му отрова, за да му олекне. Той закрещя високо:

– **Гарвани, черни дяволи, народни изедници!** Само вие ли искате да ядете, да живеете? Народът работи, твори блага, а от вас не може да се вреди да кълвне! Яжте, лапайте, налапайте се безчовечни империалисти такива, гърлата ви да се затъкнат от ядене! Пукнете се и умрете, народът свободно да задиша, да се нахрани и заживее! – Младежът виждаше смолесто **черните криле на гарваните** като фракове, самите гарвани като министри, банкери, фабриканти, дипломати, държавници – все народни изедници, които бяха дошли на банкет. И като помълча, пак завика: – Банкети, коктейли, закуски, срещи, делегации идват, делегации отиват, гости, благотворителни жестове, командировки... до безкрайност! **И всичко става на гърба на народа, който мизерствува!** Засрамете се, гарвани такива! Не ви ли омръзна всичко това, не се ли преситихте вече? Не ви ли е срам? На нас ни омръзна да четем за всичко това във вестниците, а колко повече е неписаното!

И после стрелна с ядовития си поглед накачалите гарвани по дърветата край шосето, застанали на пост и продължи да ругае: – Кучета, пазачи на капиталистите, лакеи, нектасосъзнателна гад! Слепци, не виждате интересите си като работници, отишли сте да пазите тези народни задници. На кого е нужен техният живот? Те са само фабрики за изпращания и нищо повече!

На младежът му олекна, изразходвания яд го освежи и оживи, затова вече вървеше по-смело. И когато отново се приближи до накачалите гарвани, те изгракаха зловещо като стари пияници със своите дрезгави басове, изгледаха го и прецениха – ядовит, но не е опасен. И като че само от приличие, подтичвайки – излитнаха. Направиха няколко кръга във въздуха и накацаха напред по шосето.

Пламъкът на младежа скоро угасна. Той наведе глава, заби поглед в снега и се потопи в черните си мисли. Край него мина **някой познат**, ласкаво го поздрави, но остана изненадан, че не получи отговор. Обърна се и високо извика след младежа:

– Андрей, Честита Нова Година! Не ме ли позна? От кога и от какво се възгордя? – И пак не получи никакъв отговор, ядоса се и запита: – Защо гледаш в земята?... Какво изгуби? Как можа да го изгубиш на Нова година? – И сега не получи отговор. Отмина.

Закачката на познатия действа със закъснение. Тя не откъсна веднага Андрей от мътния поток на мислите му. Той я чу като ехо и после на себе си каза: „**Търся Новогодишното си щастие!...**”

Лицето му беше самата мъка! От устата му почнаха да се отронват миньорни тонове: – Ах щастие, как много те исках, чаках те както болния от Евангелието чакал 38 години! И аз чакам да се размътят водите на щастието. Уви, свърши се вече – щастието отлетя като птичка! – Помисли, въздъхна и каза: – Пък кога ли съм бил щастлив?... Никога! Детството ми

беше нещастно, страдалческо!... Как ще изживея цяла година само в мъки и страдания без пари, без въглища в тази страшно студена зима?... И болен – туберкулозен!... Ще ме арестуват! – Мислите за утрешния ден бяха застанали пред него като сфинкс, който беше казал своята съдбоносна гатанка и чакаше неговия отговор.

140. КАК ДА СЕ ПРЕМАХНЕ НЕПРАВДАТА В СВЕТА

Изморен, изтощен, отпаднал, загубил всякаква надежда, мина му мисълта да се просне на снега, да замръзне!... И неочаквано за самия себе си, простена: „Господи, моля Ти се, помогни ми!“ – Това беше кратката молитва, която майка му като дете беше го научила да си я казва всяка вечер преди спане. Много отдавна не беше я казвал, и забравил.

Сепна се, гняв го обхвана! И протест като вулкан изригна от устата му:

– Бог! Що за дяволска измислица е това? Няма Бог! Бог, това е опиум за народа, измислица на империалистите, за да държат народа в робство! – Ти робе страдай, търпи тук на Земята, за да благуваш, когато умреш! – Свещено заблуждение! А те богатшите тук на Земята лапат ли лапат, а народа оставят на другия свят да лапа. Наистина, добре е скроена лъжата. Ако имаше Бог, щях ли аз да страдам, щяха ли да страдат милионите трудещи се по цял свят? Защо този Бог е направил хората грешни? **Ако е всемогъщ, защо с един замах не премахне неправдата в света?** Какво го ползват страданията на хората? Ах, кога ще забрише червената метла? И почна да се оправдава – бил съм лъгал, крал, фалшифицирал! Ами милиардерите, милионерите, държавниците, обществениците, поповете и всичките лежачи и народни изедници **колко повече от мен лъжат и крадат** и фалшифицират и какви по-големи престъпления правят, но пак са щастливи! Според мене днес в света има един единствен Бог, когото аз наричам „неправда“. Той царува на Земята и шествува от единия до другия ѝ край.

Умразата към Бога **събуди нови сили** в Андрей, като че този Бог когото ругаеше, въпреки всичко, като добър великодушен баща протегна властната си ръка, от която протекоха сили на живот и надежда към Андрей. Той не се просна на снега, **продължи към Изгрева** като се поклащаше на две страни. Също така, и мислите му минаваха от една крайна точка в противоположната посока. Известно време, като че нищо не мислеше и неочаквано каза:

– Глупости, кой всъщност иска да страда – никой! Богатите лъжат, крадат, мошеничествуват, изнудват, експлоатират, затова са богати. **Закон е – с честен труд, никой не може да забогатее!** Много просто, как е възможно с една работническа заплата или с една чиновническа заплата, може да се купи фаянс, кола, къща или построи вила? Всички, които имат къщи, коли, вили това са разбойници, направо крадци! Да дойдат те да направим сметка какво получават и какво харчат и откъде са взели тези пари!... **Когато дойдем на власт ние комунистите**, ще поискаме сметка за това, и ние няма на никого да позволим да бъде експлоатиран народа, нито някой да забогатее толкова, че да може да купи апартамент, кола или да прави вила... Ние ще му искаме обяснение, откъде ги е взел тези пари!... Но някой ще ми каже, че получил наследство. Тогава баща му и дядо му са крали. Всичко откраднато, ще вземем...

На сухо дърво край гората, беше кацнал кълвач. Всред утринната тишина се разнесе продължително: т-р-р-р... т-р-р-р... Андрей го загледа и сети се думите на адвентистката, и почна да си размишлява: „Животът на гарваните, червеношийките, ето и на този кълвач... пък и моя живот, се изчерпват само в грижи за ядене!..." А адвентистката беше му казала, че имало и живот за душата. – „Това моето живот ли беше до сега? Какво е живот без удоволствие?" – И въздъхна!

Гарваните отново се дигнаха, но този път го оставиха да мине пред тях напред, а те накачаха зад него. Той се закашля силно и мъчително, хвана се за гърдите и изкашля една голяма хрчка в снега. Очите му широко се разтвориха и насочиха към нея, като към нещо, от което зависеше живота му. Главата му климна: „Туберкулозен съм! И след това вече няма две мнения" – каза си той, и яд заля душата му.

Намери сили. Изправи се и с гняв стъпка снега, където беше хрчката. Отново праметна ръцете си на кръста и продължи. Изкачи баира – спря се. Тук гората и шосето се пресичаха от алеята на Яворов. В десно по нея се дигаше **гарванска олелия** – орляк гарвани и врани бяха накацали на един животински труп, на който ребрата стърчаха оглозгани. Там долетяха и гарваните, спътници на Андрей. Всички пернати със стръв кълваха, късаха, както можеха. Андрей потръпна, почувствува болки в своите ребра. **Стори му се, че хищниците кълвяха от неговите ребра!** Не издържа, плясна ръце. Във въздуха се понесе студен повей от гарвански криле, и ядовит грак на пълни с мърша клюнове.

И мислите на Андрей бяха черни, грозни, хищни! Те бяха накацали по душата му и там гракаха, кълвяха, късаха...

Неочаквано и без външни причини, Андрей почувствува желание да се върне обратно в София, но след кратко колебание, продължи към Изгрева. Гарваните останаха при трупа, и повече не му се мярнаха на пътя.

142. СЛЪНЦЕТО И СВЕТЛИНАТА В ДУШАТА

Слънцето грееше. Лъчите му се провираха гъвкаво между вейките на дърветата, и обливаха със светлина и топлина изстрадалото му лице. Галеха го нежно, благост се разливаше по жадуващата му за нежност душа. Обърна се, изгледа изминатия път като досегашния си живот и си помисли: „Това живот ли е – преминал само в мъгла, пушек и студ..., живот без слънце!"

Шосето в далечината се сливаше с улица „Граф Игнатиев". Мъглата като студена плащеница обвиваше в неприятните си обятия София. В мъглата се вливаха пушеците на хиляди комини, потоци от миризми на хора, къщи, магазини, фабрики... се вливаха в мъглата, както помийите от градските къщи се вливат в градските канали. В тази въздушна помийна яма, шаваха хората и мечтаеха за щастие... От тук улица „Граф Игнатиев" изглеждаше като галерия на рудник, в който хората бяха рудокопачите на живота и щастиято. Защото и истинските рудокопачи и червеите се навират в земята пак, за да живеят, да търсят щастие.

На Андрей му поолекна, защото прокобните му мисли бяха като кърлежи, хидри, октоподи, калмари... с многобройните си пипала смучеха живота му. За щастие те бяха го напуснали, изостанали по шосето, защото тяхното царство беше в миязмите, мъглата, нечистотата и тъмнината. Те не можеха да живеят на високо и на светлина!

И рязко се обърна, изгледа София и викна високо: „Всичко това е построено с лъжа, измама и кражба! Това е кристализиран пот и мъка на работниците!“ И пак почна да се оправдава, защото се чувствуваше виновен: **„И аз извърших тези престъпления, за да бъда щастлив! Тогава имах пари, бях щастлив – сега съм нещастен. Без тези престъпления, и тогава и сега, щях да бъда нещастен!...“**

Въпреки всичко това, в Андрей имаше нещо, което го обвиняваше и той се защищаваше с готовите мисли, изрази и размишление, които много пъти беше чувал на събрания, митинги, в приятелски разговори...

И мислеше си какви велики идеи са тези на комунизма, какъв велик и красив живот ще бъде тогава! – „Чудно ми е как тези толкова красиви, възвишени и така хващащи душата на човека идеи, не трогват всички хора, а само нас работниците!“

Сети се, че от известно време често споменаваше думата „Бог“, за което се ядоса. Поиска да изругае отново Бога, но нищо не можа да каже, защото поиска с нови изрази без да повтаря старите, и в репертоара си като не намери нищо ново, замлъкна, остана с отворени уста.

141. ПРОТИВОРЕЧИЯТА И ГАРВАНИТЕ НА КРЪСТОПЪТЯ

Андрей бавно вървеше, малки разстояния изминаваше, а мислите му като вихри прелитаха пред вътрешния му поглед. Много неща видя, премина край Агрономическия факултет, изгледа безразлично керемиденочервената масивна сграда и като, че без повод се сети за някаква кражба станала там, за която беше чувал или чел във вестниците. Това беше като един вътрешен сигнал, да се пази от крадци. И наистина, също несъзнателно той бързо си навря ръцете в джобовете и почна да се оглежда. Но шосето беше пусто, той беше сам. Трябваше да се пази от себе си. И наистина, понякога мислите и чувствата са като разбойници! Мине ни една мисъл на злоба, и развали настроението. Тези мисли и чувства крадат, ограбват доброто ни настроение.

Съзнанието на Андрей беше заприличало на пуст, разграден двор.

Противоречията като истински разбойници, необезпокоявани от някого, нахълтваха в него от всички страни, задигаха каквото можеха и отминаваха. Когато им хрумнеше, връщаха се пак и водеха свои побратими и други мисли и чувства. И винаги намираха какво да вземат.

Андрей отново наближи гарваните. Те вече добре го познаваха, затова още по-малко се плашеха от него. Гледаха го продължително, и може би си мечтаеха да изкълват жадните му очи за живот. Предвкушаха сладостта на изпълненото му с копнежи сърце, и от немай къде с нежелание литнаха и отново накачаха по шосето.

Стигна **кръстопътя**, откъдето се отделяше шосето за Семинарията. Хвърли му само поглед, и продължи нагоре по Дървенишкото шосе към Изгрева. От тук нагоре пътя ставаше стръмен, развален, с дупки и трапове. Андрей задиса дълбоко и често, често. Почувствува умора, задъха се и си помисли: „Туберкулозата ме обезсилила, и тя ще ме свърши!“ – Извади си ръцете от джобовете. Те като чужди увиснаха на раменете му – пречеха му. Както и да ги поставяше, чувствуваше ги неудобно. Най-после те сами се отхвърлиха назад на кръста му, хванаха се една за друга като на старец, така ги чувствуваше удобно. Така прегърбен с ръце на кръста, обезнадежден, той бавно изкачваше баира.

Тук, само на около 2 километра от София нямаше мъгла, Слънцето грееше. По чистия сняг танцуваха децата на светлината – багрите на дъгата, облечени в искрящи и блестящи премени... Всичко тук беше весело, красиво, усмихваше се и Андрей се изпълни с радост.

Светлината беше като пух, в който душата на Андрей потъна!

Той усещаше, че се разстапя и проникваше всичко, и всичко проникваше в него. За първи път изживяваше такова състояние, което трая само част от миг, но му се стори, че изживя цяла вечност. Чуваше някъде в себе си безброй и най-разнообразни викове за помощ, моления, дори виждаше протегнати ръце... Андрей не знаеше какво и как, да си обясни всичко това. Помисли си, че се дължи на болестта му, на температурата, която палеше челото му.

И погледна гората. Дърветата бяха свели клоне, под тежестта на натрупания по тях сняг. Но той ги виждаше с очи, които го гледаха овлажнени, както волове впрегнати в тежки яреми. Тези влажни очи молеха за помощ, да ги освободи. Особено едно дръвце до самия край на гората беше се толкова превело, че още малко и щеше да се пречупи!

Андрей прескочи канавката, поклати дръвцето внимателно, снегът се изтърси от него, то се изправи. Той чу как то въздъхна облекчително. Видя как му се усмихна и поклащайки се, му благодареше!...

Андрей се върна на шосето, но се върна и старото му състояние. Силно се ядоса! – „Как тъкмо аз мога да мисля такива глупости?!” Обърна се към София и си каза: „**Какво съм тръгнал при тези дъновисти?** Ето, още не съм отишъл и почнах да полудявам! Ще се върна! Какво може да ми каже или даде съвет един дъновист?!”

Андрей беше в положението на страдащ от зъбобол, който като тръгне за зъболекаря, болките му почват да минават, а като види клещите – съвсем изчезват.

Все пак продължи към Изгрева. Гората беше се свършила. Пред него, до където му очите виждаха, се простираше поле. Отпред сред него като върлина стърчеше грамадният комин на фабрика „Виларов” за тухли. В дясно от шосето – двадесетина колиби.

Това беше квартал „Изгрев”, в който Андрей беше тръгнал да търси помощ.

II. В КОЛИБАТА* НА ХРИСТОВ

„Когато отивате в домовете на хората или те идват във вашите домове, палете техните умове и огъня на техните сърца. Това е задачата на всеки човек.

Когато някой страда, трябва да знае, че това е предвестник на онази щастлива епоха в неговия живот, която предстои да дойде. Страданията са, които го подготвят за нея.”

Беинса Дуно

143. В КОЛИБАТА НА ХРИСТОВ – РАЗПОЛОЖЕНИЕ И ОПИСАНИЕ

След около стотина крачки, Андрей премина мостчето над канавката и навлезе в квартал „Изгрев”.

На юг водеше коларски път. Той тръгна по него. От дясната страна имаше празно място, а от лявата – тесни пътечки криволичеха между дворчета без огради.

В началото на втората пътечка, той видя колибата на Христов.

Не знаеше защо, но го обхвана трепет и благоговение, както богомолец, когато зърне света обител!

Всред утринната ослепителна белина, колибата на Христов беше като странноприемница край друма на живота – спретната невеста, която очаква своя възлюблен, угледна мома, станала рано – помела, ошътала, облякла си най-хубавите премени и очакваше жених!

Разположението на колибата, нейната форма, големина, размери, направа, съотношение на частите ѝ, както и вида, естеството, качеството на материалите, от които беше направена, бяха строго определени, имаха дълбок смисъл, включваха идеи... говореха много.

Вътрешната и външната ѝ части: стени, прозорци, отделни дъски, техните размери, разпределение на помещенията бяха хармонични помежду си, към цялата колиба и заобикалящата я среда.

Размерите ѝ бяха: около 4 метра дължина, 3 метра ширина и 2, 50 метра височина. Това беше най-малката площ, на която можеше да живее един човек.

Поставен 60 сантиметров циментов цокъл, разположена с посока от изток към запад, тя напомняше за мъдрец, който беше коленичил пред изгряващото слънце.

На северната ѝ страна имаше **врата** с малко прозорче, пред която имаше циментова площадка с няколко стъпала, които също бяха с посока

*В Народния съд бяха приели да наричат бараката на Христов – колиба. И ние в нашия разказ я наричаме колиба.

Жалко, че нямаме снимка от тази колиба!

от изток към запад. **На запад нямаше прозорци**, може би да не приема светлина от залеза. **На юг – два; на изток и север – по един.**

Тя беше направена от борови ламбилани дъски, наредени хоризонтално и втикнати една в друга. Лесно можеше да се разглобява и сглобява. От където и да бъде гледана, тя беше красива, приятно галеща окото като класическа музика – ухото, хубаво написана книга – душата и стройна философска система – ума!

Тя лъхаше неосезаем, но силно чувстващ се аристократизъм, който я отличаваше от другите колиби на Изгрева, **защото те бяха на бедняци**, приели всички условия, само за да живеят на Изгрева. – На колибите си гледаха като на нещо несъществено. **Те бяха ги сковали от каквото намерили** и както искали – толкова, колкото да има къде да се подслонят, защото за тях най-важното беше да бъдат при Учителя.

Затова тя изглеждаше между тях като царица!

Въпреки спонтанното си благоговение, Андрей отиваше към колибата на Христов с бързо сменяващи се желание и нежелание. В този момент той гледа на нея, както гледа птицата на уловката. Птицата чувства, че има опасност за живота ѝ, спира се, бързо и неспокойно си върти главата на всички страни, оглежда всичко внимателно, най-малките подробности ѝ правят впечатление. Бавно и несигурно пристъпва, уплашва се! Бързо се връща, обаче, не отлита, защото да живее е най-силното желание! Насилена от глада, тя клъвва, хваща се – вече не може да се върне!

И Андрей чувствуваше дълбоко подсъзнателно, че щом почука на колибата, щеше да се хване, без да разбираше в какво и за какво. От този момент в него щеше да започне едно особено умиране на досегашния му живот, който силно желаше. Така както у децата, когато пораснат, желанията да играят с куклички умират, както огъня на живота – в стареца, макар още силно да желае и копнее за него.

144. СТРАШНОТО КУЧЕ Е ПАЗАЧ НА ПРАГА НА КОЛИБАТА

На циментовата площадка пред вратата на колибата, като „пазач на прага“ лежеше черно куче с бяло петно на челото.

И то като Андрей беше пред прага на „новото“, за което говореше бялото петно на главата му. **Кучето беше мъник, а на Андрей се стори необикновено голямо, зло**, от специална порода, някакъв хибрид от булдог и вълк или нещо подобно, специално дресирано да разкъсва хора!...

В това, че такова видя кучето нямаше нищо чудно, нито невероятно! Напротив, напълно в реда на нещата, защото много често с всички се случва да се самозалъгват като преувеличават или намаляват, да виждат нещата неверно; да търсят в тях само, което им се иска; да вярват и настояват и като явно виждат, че нещата не са такива, каквито ги твърдят.

Но при нашия случай, заблудението не е съществено, защото то е постоянен спътник в живота на хората. **Важното е, че заблудението е резултат или, че то е черупката, зад която или в която е скрито същественото – ядката!**

Няма да сбъркаме, ако кажем, че същественото е резултат от един кибернетичен процес, сбор, смесица, съединение или всичките наедно от много сложни, разнообразни, едновременни, заплетени, различно съчетани процеси, съображения, смесици и съединения от миналото и настоящето, преплетени наследствености... и още много и много

обстоятелства, съчетали се светкавично в съзнанието на Андрей, и в краен резултат той видя мъника страшен!....

За това, което ставаше и стана в него, той никога не беше помислял, както и повечето хора **не помислят** за съществуването, сложността и особеността на толкова много процеси, които непреривно стават в тях, а тъкмо от тях **зависи** живота, щастието и нещастieto им! Много причини могат още да се изброят за самозаблуждението на Андрей, но факта оставаше един. Андрей се страхуваше не от кучето – „**страшното куче**“ е само какъвто и да е претекст, за което можеха да му послужат още много неща около колибата и в самия него.

При Христов в колибата бяха идвали с десетки хиляди хора, но при никой от тях не беше се явявало желание да се върнат. Напротив, те правеха всичко възможно **да ги приеме**, защото той понякога и някой не приемаше.

Андрей на няколко пъти вече искаше да се върне, и колкото по се приближаваше до колибата, толкова то по-силно ставаше. То идваше из дълбините на неговото същество, и само от време на време изплуваше на повърхността на съзнанието му. Тогава той потърсваше мотиви да се убеди, че трябва да се върне. Той чувствуваше един неясен и смътен страх, както животните пред земетресение чувствуват страх и затова напущат скривалищата си, защото нещо ставаше предварително в природата, което предхождаше земетресението. Те го чувствуваха.

Такова чувствование имаше и Андрей, че като влезе при Христов, нямаше да може да се върне назад – да изживее неизживяния, но мечтан живот! Може дори да се помисли, че днес вече беше късно да се върне. Фаталното отдавна беше станало, още когато за първи път преди няколко години беше помислил за Христов – при случая с репликата: „Който знае, не пита.“ И после той още няколко пъти мисли за Христов, пожела да отиде при него.

Това помисляне и пожелаване, бяха като едвам видими семенца, посадени в съзнанието му! Те там бяха хванали дълбоки корени, бяха образували дебели стволоче, които бавно и незабелязано като лостове изменяха посоката на живота му, насочваха го към Христов.

Често дните и нощите на Андрей биваха смущавани от мисли и мечти за нов, съвършен, справедлив идеален живот, който понякога се сливаше с руския болшеvizъм, друг път с идеите на Толстой, Тагоре, Елизе Реклю, Кропоткин, ако щете имаше моменти, когато мислеше и за адвентистите.

Изобщо, всичко което видеше, чуеше или прочетеше, често пъти и от пропагандни брошури за красив живот, за мир, за справедливост, възприемаше, прегръщаше с цялото си същество. И понеже идеите на болшевиките даваха най-ясна и конкретна форма на този идеален живот, който можеше да се осъществи с ясни и лесноразбрани средства – революцията, той ги възприе и заработи в тази посока. Макар този красив, идеален живот той виждаше в своите съновидения или в проблясъците на въображението си, или като силуети в дрезгавите хоризонти като едно зазоряване, но съвсем не го виждаше по болшевишки.

Друг път той го свързваше с „Бялото Братство“. Учителя, Христов, той не знаеше нито се запитваше.

145. ДВАТА ЖИВОТА НА ДВАМАТА ГОСПОДАРЯ

Андрей, без да беше видял Христов, само под влиянието на репликата: „Който знае, не пита“, Христов беше се оформил в него като един фокус на мисли, чувства и действия, разбира се и това ставаше пак несъзнателно, спонтанно.

В този фокус се прекръстосваха няколко противоположни идеи, предчувствия, които станаха център на душевния му живот. От една страна, че като отиде при Христов ще му се случи **нещо неприятно**, и че ще се лиши от нещо, което още силно желаше, от друга страна, че **ще се осмислят**, изяснят мислите и виденията му за идеален живот, и с това живота му ще се оправи. Макар това последното външно и на пръв поглед да изглеждаше най-важното, и което сега го стимулираше да отиде при Христов, всъщност истински важното и това, което излизаше от големите дълбини на душата му беше, Христов **да му изясни въпросът за идеалния живот**. А импулсите, които го движеха, се сменяваха от много обстоятелства и главно от настроенията му.

След успокояване, избистряне и кристализирането на идеите му, противоречията му се оформиха в два живота, с които той живееше и те се бореа в него. Между тях, той се разпъваше. Това беше стария и новия живот.

Той желаше стария живот заради неизживяното, а новия – желаше за мечтаното. Той понякога в размишленията си идваше до едно средно разрешение. **То беше да приеме и двата живота, което всъщност и правеше. Живееше старият живот, а мечтаеше за новият**, и в разговорите и в споровете защитаваеше новият живот, учеше другите да живеят по него, защото за себе си той чакаше революцията да му го поднесе, т.е. да му създаде условия за него, той да се осъществи като естествен резултат от условията. Друг път искаше да съчетае само неизживяното с мечтаното, да направи някаква мозайка от различни идеи и методи – да се примирят тези два живота, които бяха като живот на баща и живот на син. Или както жена, която си има мъж, но си има и любовник – с единият живее за едно, с другия живее за друго, но от двамата да направи един. С любовника си да заживее като с двамата, да има облагите на двамата, е невъзможно!

Затова, въпреки мечтите на Андрей за щастие, щастieto се нащърбяваше от двата му живота и бягаше от раздвоеното му съзнание, защото щастieto е единство, хармония!

Изобщо, всеки, който се опита да живее с две жени или с двама мъже, да живее два противоположни живота едновременно, се разпъва между тях, и в никакъв случай не постига мечтаното щастие! Тъкмо напротив, излага се на страдания и мъчения, които удрят злокобния си печат върху целокупния му живот и съдба, и стават условия за много и тежки физически и душевни заболявания.

Територията на Андреевото съзнание, беше поделена между двама господари, двата противоположни живота – новият и старият. Нито единият, нито другият да завладее, обхване цялото съзнание и да му стане господар. Затова Андрей изживяваше едно особено състояние на нещо средно, хладно, безвкусно, неприятно.

Тези два живота в него, бяха в непрекъсната гонитба и борба!

Новият живот, като че идваше от безкрайността, а стария отиваше в безкрайността. А съзнанието му беше сцената, на която се разиграваше

действието. И винаги пътеките на стария живот водеха до гъсти, непроходими джунгли, до невъзможност да се движи по-нататък! Тъкмо тогава стария живот се допираше до новия. И изхода беше да премине в новия, в който се разкриваха във всички посоки широки и далечни перспективи!

Андрей имаше всички основания да се върне, но не се върна, защото с илюзии, нереални размишления, предположения и неестествени съчетания, не може да се живее. Непременно щеше да настане момента, когато щеше да се сблъска с реалността, в която всички илюзии и без основа философии се разбират. Реалността помита без остатък всички заблуждения, както вятърът – праха, денят – звездите, кризите – нестабилните предприятия. Андрей вече беше се сблъскал с нея.

Стомахът му със своя демонстративен глас, се яви бързо на сцената и заяви: „Гладен съм, утре какво ще ям?“ Ах, това страшно утре, тази страшна неизвестност! – И Андрей като истински „смелчага“, изкачи бързо стъпалата. И пак двата живота в него, бяха един до друг. Според единият почука с чувство на грешник, който чука на адовата врата, а според новия живот, почука на света обител.

Кучето скочи и втурна се към стъпалата, блъсна се в края на палтото му и **от страх го захапа!** То виновно, още по-силно закрича и избяга.

Тази случка е много плодотворна на размишления, и много богата като символ. Тя може да се вземе като първи стъпки към посвещение, най-елементарна форма на посвещение, станало в естествена обстановка и под режисурата на самия живот. Вида и характера на противоречието, формата и съдържанието на изпитанието, показват докъде беше достигнал посвещавания – Андрей.

Всичко, което стана пред вратата на Христовата колиба с Андрей, може да се прецени още и като предзнаменование, поличба, че Андрей ще има много страдания, противоречия и страхове като влезе вътре!...

146. СРЕЩАТА С ПЕПЕЛЯНКАТА

Отвътре измърмори нещо неразбрано груб мъжки глас.

Андрей чу качване по стъпала, затова огледа се, но не видя нито сутерен, нито втори етаж на колибата. Помисли: „Магия!... Магьосникът ще излезе из подземията или направо от въздуха! Затова трябва да внимавам!... Говори се – дъновистите са магьосници!... Не току така този Христов е успял да излезе от здравите клещи на 5 следователи, когато убил жена си!... Необикновен човек, трябва да е!... И то непременно магьосник!“

Вратата леко се откряна. На процепа се показва момиче на неговите години. И пак си помисли: „Ето чудо, вече няма съмнение!... Магия..., мистерия..., мъж говори, а жена излиза! По стълби се ходи, а няма нито втори етаж, нито изба!“

Но случи се нещо по-необикновено! **Андрей видя върху главата на момичето* две пепелянки обвити, видя и зигзагите по гърбовете им!** И още, видя от самата глава, отвътре да излизат много малки змиички, като червеи от труп!... Видя и широко разтворени змийски уста... раздвоен език... дори чу съскане! Андрей знаеше, че това не беше истина, че само така му се стори или помисли. И все пак го обхвана ужас!

[*Това е Бенита – псевдоним на Невена Неделчева. Виж „Изгревът“, т. 23, с. 586–695. За Бенита – виж с. 644, снимки № 81–96.]

Защо Андрей така видя или помисли, не може да му се иска обяснение, защото човек какво ли не вижда, какви ли не мисли не минават през главата му, на които не може да се даде някакво обяснение. Само можем да предположим, че се дължеше на **мълвата за дъновистите, че си служат с магия**. Без да имаше на лице причини, той не ги обичаше, склонността му да фантазира, температурата, която имаше или като отражение на личните му състояния, на доловени чужди мисли или мисли на самото момиче, които в него получиха такава форма...

Обаче, каквито и обяснения и предположения да правим, тези първи впечатления за момичето здраво се захванаха в съзнанието му и удариха в него неизлечим печат, станаха като прокоба и съдба. Не беше изключено те да повлияха на момичето, да се проявява в някои моменти от живота си като змия.

После винаги, когато Андрей срещаше момичето или само помисляше за него, виждаше пепелянките по главата му. Още по-късно, когато биваше недоволен от него, той направо го наричаше пепелянка или усойница.

От процепа, момичето изглежда Андрей бързо и изпитателно, и веднага виновно си наведе главата към пода. Андрей можа да забележи, че лицето му беше умно, но бледо, измъчено и си помисли, че е гъркия.

– Ухапа ли Ви? – запита то разтревожено.

Андрей само посочи края на палтото си, имаше малко пяна от слюнка.
– Гласът от вътре все така страшен, запита:

– Ухапа ли?

– Не, само края на палтото захапало – отговори му момичето.

– Слава Богу! – Тържествено каза гласът и после ядовито добави: – Дните на това куче са прочетени! – И след кратка пауза, добави ужасяващо: – Господи, какво направих – започнах денят и годината с предсказания за смърт!... Детка – назова той момичето – кой е този, който ме предизвика, какво иска?

147. МОЛБАТА ЗА СЪВЕТ

Андрей се опита да каже: „Моля, съвет искам.“ В същото време поиска и друго и трето, и четвърто да каже. И всичко, което искаше да каже, като че застанаха на езика му, като всяко от тях искаше да се прояви по първо. **Заекна много силно! Впрочем, Андрей и преди това заекваше.** И понеже знаеше, че се запъва на буквата „м“, с която започваше думата, той изпусна цялата дума. Отново пое въздух, който веднага изпусна, без да каже дума! И тогава искаше да направи невъзможното – без въздух да говори. В същото време се сети да прикрие заекването си, да види какво впечатление беше направил на момичето и пр., и всичко това разедини, разсея съзнанието му. Все пак той отново започна. И понеже се запъваше и на буквите „с“ и „к“, затова трябваше да се освободи и от думите, които започваха с тях, като ги замени с други. Но **въпреки това, пак не можа да заговори!** Тогава се опита да заговори басово, което понякога беше му помагало отчасти да говори, но днес това още повече го затрудни. Най-после, с мъка и големи усилия можа да каже:

– Иссккккам сссъвет! – И с още по-големи усилия, едвам чуто, шепнейки и на пресечки каза: – Съвет... господин Христов... Моля!

Момичето разбра какво искаше да му каже, по-скоро интуитивно. Изглежда още веднаж Андрей със съжаление, и рязко със замах широко

разтвори вратата. Пред Андрей се откри тясно коридорче, в дъното на което имаше отвор за изба, а в началото на източната стена имаше врата, която водеше за стаята на Христов. Момичето почука на вратата. Отвори я, без да погледне вътре, каза:

– Един младеж Ви моли за съвет!

– У-у-у... толкова рано ли? Нали знаеш, за днес имам толкова много работа? Брат ми ще дойде... Коректури... Да чета... Да пиша... Новата година ще започна със съвети ли? Вече я започнах с предсказания за смърт! Господ да ми е на помощ!

Христов се сърдеше, макар много добре да знаеше, че знанието, което имаше, го задължаваше с него **да помага на другите.** А Божия милост беше за него, дето нуждаещите идваха при него, защото инък той трябваше да отиде и ги търси, за да им помага.

А това кисело и нервно държание се дължеше на много причини, една от които беше, че **при последната среща с царя, която стана през есента миналата година в двореца „Царска Бистрица”, както знаем той се държа много лошо с царя. Скараха се, и царя повече не го потърси!**

Христов живееше в една страшна неизвестност! Не знаеше царя ще изпълни ли съвета му – да назначи генерал Ватев за министър на войната, защото инък според Христов в България щяха да станат кървави събития, за които щеше да се чувства морален виновник. И тъкмо днес беше многоочаквания ден, когато щеше да разбере царя сърди ли му се, и ще изпълни ли съвета му.

На Христов също много зле беше му се отразило случката с брат Игнат и евреина Евто, към който приложи черната магия! **Той я владееше, защото имаше силна воля, с която си служеше както с ръцете си, и познаваше законите на човешката душа. Но черната магия беше абсолютно забранена за членовете на Бялото Братство!** И след тази случка той даде тържествено обещание, че вече никога няма да си служи с черна магия.

Андрей слушаше. Надеждите му изведнаж рухнаха! Мъката му преливаше! Искаше му се да викне, не, гордо да зариде; да се тръшне на циментовата площадка; главата си с трясък да пръсне; земята да се разтвори и го погълне жив; да заблъска с юмруци вратата и да зареве: „Защо си толкова жесток и лош, ти Божи човече?...” Но нямаше сили, отпадна, уни, обърна се и си тръгна към София, като си шепнеше: „Тук беше последната ми надежда!... Уви, рухна!... Сега на къде?”

За щастие момичето чу това, изгледа го още веднаж с умните си очи и го запита по-високо от обикновеното му говорене, и ясно произнесе, явно за да чуе Христов:

– Господине, тук ли Ви беше последната надежда? – Андрей заекна силно, и не можа да отговори. Но неговия отговор вече не беше необходим – момичето си постигна целта. Гласът отново се разнесе, но вече някак виновно:

– Детка, „моля за съвет” ли точно каза – запита той, защото с това „моля”, което обикновено искаше от посетителите, той запазваше свободата си, и защото то му показваше, въпреки всичко да приеме молителя. Момичето знаеше това, и го използва да бъде приет Андрей.

– Да – отговори то рязко, сепнато и обвинително, но което беше забелязала с мантията на смирение и подчинение, а отвътре, като че бушуваше протеста на роба. То победоносно се върна в избата откъдето беше излязло, като остави двете врати отворени.

148. ГЛАВАТА, ЛИЦЕТО, ОБРАЗЪТ НА ЛЮБОМИР ХРИСТОВ ЛУЛЧЕВ

Бяха изминали 15* години от онази съдбоносна, мразовита януарска сутрин, когато младия и напет офицер Христов прекрачи прага на ул. „Опълченска“ 66.

[*1934 година – 15 години = 1919 година.]

Още тогава Учителя започна извайване на характера му. Материалът беше твърд, груб и неподатлив на обработване. Но под длетото, чука и мъдростта на Учителя, отхвъркнаха първите открехи, почнаха да се очертават като в дрезгавина линиите на доброто, благородството, вярата, надеждата, любовта... Лицето на Христов се закръглява, правите електрични линии ставаха магнетични, острите ъгли се изравняваха...

Изведнаж, като из ъгъл, Христов застана с целия си ръст пред Андрей! Той се уплаши, дръпна назад и сви, като да се предпази да не бъде ударен! И загледа го с прикован поглед отдолу, както се гледа висок връх. Гърбът и гръбнака на Христов още стърчаха изправени, той приличаше на расв жребец. Но ясно личеше, че правеше усилие да се навежда – смирява, затова плешките му нескършено бяха сгънати напред.

След 15 годишна работа, стойката на смирението още не му беше станала естествена. **Плешивото му теме лъщеше**, само около ушите и отзад на главата имаше **оредяли сиви коси**. **Куполът на главата му** отгоре и отстрани, беше изпъкнал като купол на храм. **Челото не беше високо**, но затова пък беше **вълнообразно, широко, масивно и изпъкнало**, в **горната част леко полегнало** като притиснато в някаква житейска схватка. Цялото чело стърчеше напред като скала, в която се разбиват вълните на океана. **Пет линии го прекосяваха**, от единия до другия край. Първите две бяха огънати, вдлъбнати като водоносни земни пластове, изпълнени с бистра вода на мъдростта, словото и златното перо, другите линии над тях, бяха прави. **Дълги, тънки прави вежди** стояха над очите му като силно опънати чувствителни антени, които долавяха и най-тънките и сложни заплетени преживявания на човешките души.* [*За главата и лицето му – виж „Изгревът“, т. 20, снимки № 21, 50, 56, 57, 58, 59, 60.*]

Големи, синьозелени очи – като далекоглед, които приближаваха далечините! Силно се чувствуваше **голямото разстояние между тях**, което им даваше възможност изведнаж, с един поглед да обхванат широк периметър от света, да видят изведнаж много и най-общото, затова пък изпускаха подробностите.

Христов вече отлично си владееше очите! Насочваше ги само, където искаше, гледаше само това, което искаше и което трябваше, защото според него имаше неща, които не трябва да се гледат. Защото очите му бяха една от **петте врати**, през които влизаха материалите за изграждането на душевния му живот. Очите му обикновено биваха полуотворени, присвити. **Дългите им и гъсти мигли** бяха като решетки, които прецеждаха буйните талази на светлината и струящият се в тях свят. Те, като съзнателни бленди се свиваха и разпускаха, пропускаха толкова светлина, колкото им беше необходимо. Когато искаше, те приближаваха света към него, за да види подробностите му, или го отдалечаваха, за да пропусне да види дребното, нището, грозното и да обхванат само най-общото, красивото, хармоничното. Срещу всеки видян от него грозен образ, той потърсваше в околната действителност или в съзнанието си, където

имаше богата колекция от красиви – равностоен, но красив образ, за да балансира, запази равновесието на съзнанието си.

Тези очи бяха още много строги, безпощадни, но вече се забелязваше една мекота да наднича през тях. Те като свредели се забиваха най-безцеремонно в най-потайните и интимни кътчета на съзнанията, и там виждаха всичко, без страх и колебание се спущаха в лабиринтите на човешките души и съдби. **Винаги бяха будни, готови да бъдат изненадани и мълниеносно да реагират!** В тях често проблясваха светкавици, чуваха се гръмотевици и ужасни трясечи! Когато се разгневеше, а той още се гневеше, но вече гнева си използваше като метод за въздействие, тогава тези очи широко се разтваряха и заприличаха на разпалено ковашко огнище. По тях се рояха **потоци искри**, които нажежени летяха мълниеносно във всички посоки и парваха всеки, до когото се докосваха. Друг път те **бълваха светкавици**, които всичко наоколо запалваха и изгаряха.

Това бяха очи, които още очакват да получат от живота... **незадоволени очи!** Отвъд тях, като зад широка врата между два свята, започваше и се простираше до безкрайност един вечно вълнуващ се океан на живот, пълен с противоречия, които понякога биваха бури, друг път урагани или смерчове, които изтръгваха с корените вековни посадения на душата. Те и смъртно пронизваха, можеха и да смразяват, но вече бяха се научили и да възкресяват.

Между многото мисли, които навяха на Андрей, беше и тази: „Пред тези очи, не може да се лъже! В тях всяка лъжа се стопява, изгаря, нищо не остава!“ С тази мисъл той предварително беше предупреден, да не си прави илюзии да лъже! Но най-важното и най-интересното в тези очи беше, че те виждаха в един друг свят, недостъпен за обикновените очи – **те бяха преодолели границите на миналото, бъдещето, на времето и пространството и на смъртта.** Бяха престанали да тичат по пъстрите перепуди на живота, но още от време на време се заглеждаха в тях. Те бяха повече насочени навътре – към дълбините на душата, и служеха като мост между двата свята – стария и новия.

Носът му не беше дълъг, нито къс, нито издаден напред. Желанията му бяха ограничени до най-необходимото. Ръбът му отгоре беше **леко изпъкнал** като гръб на охранен кон, което показваше **добре овладяна нервна система.** Перпендикуляра на интелигентността – спуснат от челото до носните отвори, беше дълъг. **Ноздрите** бяха големи, широки и сочни като буйно обрасли брегове на пълноводна река. Въздухът буйно течеше по тях и раждаше една динамична, бистра, ясна като сълза и картина мисъл. Разстоянието им беше нормално, не правеше впечатление. Възглавничките над ноздрите бяха изпъкнали и добре очертани, което показваше, че познаваше добре любовта и нейните аромати. Изобщо, носът му с всичките му подробности, издаваше една емоционална натура с подчертана интелигентност.

Ушите му бяха големи, но с тънки и деликатни линии, фина структура – винаги готови да чуят всеки трепет, да отделят от многото гласове или шумове този, който им беше необходим, и само него слушаха до когато искаха. **Горната им част** беше висока и леко заострена като в хищниците, **средната** – широка и изпъкнала като у талантливите хора и **долната** – добре развита, завършваше с **месеста висулка**, която показваше, че има условие за напълняване, но не беше пълен. Всички линии на ушите му бяха ясно и добре очертани, което показваше една всестранно развита личност.

Тези уши много чуваха, но най-важното в тях беше, че чуваха сигнали от другите светове.

Скулите – леко изпъкнали, като избледняла връзка с нещо азиатско, което още по-силно проличаваше, когато се ядосваше. Тогава заприличваше на истински азиатски сатрап.

Разстоянието между носа и гората устна беше голямо и обрасло с гъсти, дълги, увиснали мустаци, които навяваха сила, безстрашие и мъжество. Между просиялите му мустаци прозираха дълги, широки **бели зъби**, които можеха да сдъвчат и най-твърдата храна – философска система.

Андрей имаше чувство, че го гледа **лъв, тигър или пантера**, и че всеки момент ще се хвърли върху него, и то по най-правата посока!

Ясно очертаните му устни бяха сочни, червени и навяваха мисли за силни страсти. **Грамадна брада**, широка, изпъкнала, добре оформена, със силна вдлъбната линия под долната устна. Тя плътна и здраво беше прикрепена към челюстта, стоеше на лицето му като тежък чук, който би строшил и най-твърдата воля, която би се опитала да се противопостави. **Брадата доминираше в долната част** на лицето, **както челото – в горната**, а цялата глава – над тялото.

Христов много приличаше на Ницше, но още повече на железния канцлер – Бисмарк.

Андрей стоеше като хипнотизиран!

Това лице рязко се отличаваше от всички лица, които познаваше! Чувствуваше го строго, сурово, аскетично, мрачно! Навяваше му мисли и чувства за севера, студовите на Сибир, пекът на екватора, мировата скръб, проклятието на поета, песимизъм и много, много!... То му изглеждаше много по-страшно отколкото, когато чуваше само гласа му!

Около **врата** си, Христов имаше **увито бяло шалче** от изкуствена коприна. Такива шалчета носеха почти всички братя, защото белият цвят беше емблема на Бялото Братство. Произходът на тези шалчета беше растителен и бяха много евтини, продаваха се по улиците на колички.

Той беше облечен в сиво едноредно палтенце, от най-прост плат. И панталоните му бяха от същия плат, крачолите им стояха като кюнци – неогладени и без ръбове. Краката му бяха обути в синьобели плетени търлъци, от които грозно стърчеха на петаците на големите му пръсти на краката.

Христов със свити очи разглеждаше Андрей, като че опипваше душата му. Продължително гледа над главата му, **за да види цвета на светлината**, която излъчваша мислите му. И накрая си затвори очите, и почна да се моли. Когато си отвори очите, като че се вдигна завеса на съвсем нова сцена. Молитвата съвсем беше го преоборила – вече гледаше меко, кротко, бащински. Тихо, съвсем тихо заговори, като че направо на душата.

Андрей, който не вярваше в Бога с изумление помисли: „Сам Бог ме гледа и ми говори!“ – Страхът, смущението, възмущението... всичко отрицателно, което тровеше живота му, се стопи, изчезна! Приятна благодат като майчина милувка, помилва изстрадалата му душа.

Христов беше разкрил пред Андрей образно своите два живота, и с това разреши противоречията му. Но Андрей беше много ниско, за да разбере това.

Старият живот на Христов със своите специфични мисли, чувства, идеали, тембър и най-главното – своя воля, които навсякъде на всяка цена и при всички условия и средства искаше да се налага. Тя беше, която се

сърдеше, която не искаше да приема... Обаче, след молитвата той влезе в друго съзнание, в съзнанието на новия живот, в който нямаше своя воля, ставаше крака, ръце, мисъл, чувство и воля на Бога.

149. ЗАЕКВАНЕТО Е СПИРАЧКА, ОГРАНИЧЕНИЕ НА НАРУШЕНИЕТО

– Какво обичате? – прозвуча гласът на Христов.

Андрей поиска изведнаж да отговори, защото едвам сдържаше мъката си! Като че това „Какво обичате“, разтвори душата му, разруши огромен **Яз***, който беше задържал, подтискал страданията и мъката му от десетки години, а може би и от няколко поколения назад беше се трупала, напластявала и под огромното налягане се спусна, втурна като стихия към устата му. [**Яз – заградено пространство със застояла вода.*]

Андрей искаше изведнъж да изкаже, да излее цялата си мъка, затова **заекна силно**. На лицето, около устата се заредиха от грозни, по-грозни **гримаси**!

В такива моменти той причиняваше страдания на всеки, който го гледаше. Някой се правеха, че не го забелязват и искаха по-скоро да се освободят от това неприятно зрелище, други заедно с него страдаха и правеха всичко възможно да му помогнат, като те произнасяха вместо него думите, които той не можеше да произнесе, а имаше и такива хора, които му се присмиваха.

Андрей винаги следеше, какво беше отношението на другите към недъга му. И при Христов потърси по навик да види. Но се изненада! Нищо не видя, нито разбра, защото Христов го гледаше съвсем естествено, както преди да му заговори, и като че всичко беше в ред. Такова отношение, Андрей за първи път виждаше!

Христов гледаше на всички човешки болести и страдания, както гледаше Бог и Учителя. Нито ги съдеше, нито презираше, а гледаше да помогне, но понякога не както и когато искат те, а както иска това природата.

Той знаеше, че всяка болест или недъг, се дължаха на нарушение на някой природен закон – на неизпълнение волята на Бога – ядене от забранения плод, и че това бяха задължения, които трябва да се издължат!

От това гледище, да се помогне на човека е голямо, велико и най-трудното изкуство, за което се изисква основно познаване законите и принципите в природата, живите сили на природата и тяхното действие върху хората – един велик ум, тънко и основно познаване човешките души, техните пътища, знание за процесите, които стават в тях, реакциите, които изпитват при различните въздействия.

И най-главното, без което не може да се направи нито крачка в човешката душа беше обичта! Голяма дълбочина и необятност има в човешката душа, затова без обич не може да се помогне!

Всички заекващи правят всевъзможни усилия по някакъв начин да прикрият недъга си, защото те чувстваха подсъзнателно, че причината е в някаква грешка или престъпление, срамуват се от това и прикриват резултатите.

По-интелигентните **заекващи**, които по-продължително са наблюдавали и проучавали недъга си, са свързали с нарушение на някой природен закон, и че заекването им е **спирачка, ограничение на**

нарушението. Заекващите подсъзнателно чувствуват, че другите знаят за грешките, престъпленията им и затова се смушават. Интересното е, че колкото повече се смушават и правят усилия да прикрият заекването си, толкова повече заекват. И обратно – колкото по-малко се интересуват от мнението на другите, толкова по-малко заекват! Тъкмо това е едно от разковничетата за лекуването му.

Андрей беше толкова развълнуван, че на няколко пъти започва да говори, и като не можеше да каже нито дума, отказа се и млъкна. Умолително загледа Христов в очите. Скоро, като от лек повей, се раздвижиха чертите на лицето му и на него се разцъфна блага усмивка. И Андрей си помисли: „Приятен съм му, обича ме, въпреки, че заеквам!...“ И цялото му същество се изпълни с едно особено приятно изживяване.

150. ОСНОВНИЯТ ЗАКОН В ПРИРОДАТА Е ЕВОЛЮЦИЯТА. ГРОЗНОТО ИСКА ДА ЕВОЛЮИРА

В това време към тях се приближи едно красиво момиче с големи изразителни очи, изпъкнало и високо чело.

– Добро утро брат Христов! Честита Ви Новата година! – И си подаде ръката през площадката.

– И на тебе да бъде честита Новата година! Да те направи писателка!

– Прочетохте ли разказа ми?

– Хареса ми! Имаш всичките данни да напишеш нещо по-голямо!

– Постигнала ли съм си целта?

– Разбира се, но ти едно не можеш да разбереш!

– Кое – запита смутено и изненадано момичето, и зачака нетърпеливо.

– Да се обича грозното... да се обича това, което причинява неудоволствие, отвращение, страдание... е парадокс. Това се знае от всички, и се изживява от край време.

Обаче, основния закон в природата е еволюцията. Всичко еволюира, развива се. На това основание би трябвало и това схващане, изживяване от грозното да еволюира, и ако не се надживее, показва че тези хора са останали назад. Тъкмо затова идват великите Учители – да дадат ново разбиране на живота, да тласнат хората напред и нагоре.

– Разбирам Ви – каза момичето, и интелигентност озари лицето му – то стана още по-красиво! – Но що е според Вас **парадокс**?

– Всичко, което **противоречи на досегашното**, на старото, това което не може да се обясни с досегашното ни знание. Парадоксите започват **отвъд** границата на това, което знаем, и което не знаем. Което знаем е вече минало, границата му – което не знаем, е настоящето. Отвъд тази граница е новото, бъдещето, царството на парадоксите.

Затова новото не трябва да се търси в настоящето. Новото не прилича на старото, и тъкмо затова е ново. Корените на новото са в старото, както корените на дървото са в земята, която е негово минало, старото. Новото е неразбраното. Който търси новото, не трябва да го търси в старото и не може да го разбере изведнаж. Новото започва от там, от където започва неразбирането, от там нататък почваме да виждаме света и всичко „не в реда на нещата“, „не логично“, „абсурдно“, „метафизично“, изобщо парадоксално.

Момичето беше си извадило тефтерчето и стенографираше. Андрей слушаше, гледаше Христов и пожелаваше момичето, и съвсем беше забравил за своите страдания.

– Как става разрешението на парадоксите? – запита момичето.

– Само като си разширим съзнанието, като включим нови елементи в него. Тъкмо в разрешението на парадоксите е скрито новото, великото, красивото, духът на еволюцията, както в пъпката е скрито, загърнато красивото цвете. А животът, опитът, приложението са критерия, мерките.

– Вие брат Христов отговорихте веднага на въпроса, който щях да Ви задам – всичко неразбрано, ново ли е? В тази светлина, аз наново ще преработя разказа си.

– Не, не, в никакъв случай повече **не пипай** разказа, **но напиши друг**, а можете да започнете да пишете и роман.

Момичето с пламнали очи го гледаше отдолу, и вече виждаше бъдещия си роман. Но Христов не спря до тук, той задоволяваше жадната душа за знание на момичето:

– Никой не обича грозното! Това е неоспорим факт, защото грозното е като бедняк, който само иска, разбойник, който ограбва доброто настроение, вземащ, който нищо не дава!... Затова всеки съзнателно или несъзнателно не желае грозното, бедното, искащото и гледа по-скоро, с най-малко загуби да се освободи от него. А да го обича, не може и да се помисли! Това ни говори логиката.

Погледна Андрей, който всичко вземаше за себе си, мислеше си, че говори на него – грозния, бедния, нищожния!... И пак продължи:

– Изгубената красота е грозота, защото ѝ липсва това, което я прави красива. И всеки, който е загубил красотата, богатството... много добре знае какво е красота, богатство, хубост... и ги търси навсякъде. Всеки търси и иска това, което няма.

Грозното иска много и всичко!

Най-много от всичко иска да бъде обичано силно, абсолютно и безкористно, защото тъкмо това не му достига! То много добре познава истинската любов, и има необикновено силен афинитет към нея, защото знае, че само тя може да му възвърне загубеното – красотата, богатството... и всичко, което няма!

– Брат Христов, вие сте душевед! Как отгатнахте това, което душата ми така силно искаше? Тъкмо тези въпроси занимаваха съзнанието ми от няколко дни. Тези разбирания, ще легнат в основата на бъдещия ми роман.

151. КРАСИВОТО, БОГАТОТО, ДАВАЩОТО

Христов ѝ се усмихваше и гледаше Андрей, който искаше да му каже, че отговорил и на негови въпроси и разрешил много негови противоречия, но се страхуваше да заговори, защото мислеше, че ще заекне при това хубаво момиче. Христов продължи:

– **Обаче, съвсем друг е въпроса за красивото, богатото, даващото...**, което се обича, желае, притежава, гледа, слуша... естествено, защото прави удоволствие.

– Сега ми стана ясно още едно нещо – заяви възторжено!

– Добре, добре – казваше Христов и продължаваше да говори: – **Богатото щедро, безвъзмездно раздава на всички и във всички посоки! То няма нужда да бъде обичано! Красивото е като да ти дойде на гости**

цар! Той носи много и скъпи подаръци!... Затова е силно желан от всички. На царя, не му липсва да бъде обичан и желан гост.

– А според Вас брат Христов, **кой истински може да дава?**

– Който е богат, знаещ, можещ, мощен, силен и най-важното – който обича! **Затова само богатия може да обича грозното, бедното, нуждаещото се!**

Богатият е като планински извор, който непрекъснато извира и тече, и ако някой изжаднял турист се напие колкото иска, изворът няма да се почувствува, че му е взето нещо, че е дал, защото водата му нито намаляла, нито може да се свърши, защото изворът е свързан с някое голямо водохранилище някъде под земята, което пък черпи водите си от снеговете, дъждовете и от целия Космос.

Това е новото понятие за богат. **Богатият се познава не по това, което има, а по това, което дава!** Твоя баща, който минава за богат, такъв – богат ли е?

– Точно това си мислех, да знаете само колко е стиснат – косъмът цепа и за всеки лев държи сметка!

– Това показва, че не е богат! Думата „богат“ у нас е загубила първичното си значение. **Богат значи човек, който има Бога, а който има Бога, той има всичко! А не както сега разбираме – богат, който има пари и имоти!**

– Още сега ще отида в къщи и нахвърля идеите, които ми развихте.

– Добре, това да ти бъде армаган за Новата година.

– Благодаря ти брат Христов! Но аз искам и нещо по-интимно да споделя с Вас брат Христов, кога да дойда?

– Винаги, когато няма при мене някой, ще те приема, затова често наобикалай. Поздрави баща си, и му кажи през тази година да бъде пощедър!

Момичето си тръгна зарадвано, а Христов се обърна към Андрей:

– Влез.

Андрей се наведе да си събува шушоните, по навик събу най-напред левия и ги захвърли по площадката. И като се изправи да влезе, блъсна се в Христов, който го наблюдаваше как се събува. Хвана погледа му, и го отправи към разхвърляните шушони. Но Андрей на това не обърна внимание, защото не можеше да си помили, че един Христов може да обръща внимание на тези неща. И в същото време почувствува, че Христов и от друго нещо беше недоволен, но от какво – не знаеше. Изобщо, тези неща не му правеха впечатление.

Христов преди да влезе в стаята си, от площадката разгледа откъде беше минал Андрей. По пресния сняг нямаше друга диря, и дирята му криволичеше като на пиян. Помисли да го пита кой му е показал къде живее, но прецени и реши после.

152. АНГЕЛЪТ ОТ ЦАРСТВОТО НА СВЕТИНАТА

Андрей влезе в тясното коридорче на колибата, и затвори вратата след себе си. После влезе в стаята, и нейната врата затвори зад себе си. Въздъхна облекчително, защото почувствува, че затвори вратите на целия си досегашен живот зад себе си.

Христов му посочи да седне на единственото легло в стаята му. На Андрей нищо от мебелировката на стаята не му направи впечатление, защото гледаше и виждаше само Христов. От смущение и захлас, не се

сети дори да си снесе шапката и съблече палтото.

Христов седна до бюрото си, и дочете страницата от разтворената на бюрото му книга. Затвори я с нежелание и се обърна към Андрей, който беше първият му новогодишен гост. Той отново затвори очите си и почна да се моли. – Андрей се ядоса и помисли: „Да се моли на човек, когото вижда, от когото нещо зависи – разбирам, но да се моли на въздуха или на някакъв несъществуващ Бог, това не разбирам! Това е празна работа! При най-добрия случай, дори да имаше Бог, човекът е много малък и нищожен, за да се занимава Бог с него. Къде ще му излезе края, ако почне с всички хора да се занимава, това му е невъзможно!”

Разбира се, тези размишления звучаха фалшиво, защото беше ги чувал на събрания, митинги и разговори.

Христов бавно отвори очите си.

Една светлина, като блестяща мантия го загръщаше. Беше като ангел, дошъл от царството на Светлината! Цялото му същество говореше, че в молитвата си беше се приготвил да свещенодейства над изпратената му от Бога душа.

– Хайде, кажи да видим какъв съвет искаш? – папита Христов любезно, и удобно се намести в стола, готов да слуша.

Страданията на Андрей, се подновиха. С повдигане на рамене, той пое въздух и веднага го изпусна, преди да беше заговорил. Помъчи се да заговори без въздух, не можа. В главата му нахлуха много и разнообразни мисли, всяка от които искаше първа да се прояви. В него стана това, което става в зала с много хора, когато някой уплашено извика: „Пожар!” – Тълпите се втурват и задръстват изхода, и никой не може да излезе. Съзнанието, устата, говорителния апарат бяха задръстени и парализирани – не можа да каже нито дума! Безпомощността удари своя печат върху очите и лицето му. Тогава Христов, като ангел спасител на сцената на неговия живот с един дълъг монолог.

153. МОНОЛОГ ЗА ЗАЕКВАЩИЯТ МОЙСЕЙ

– Заеквал и Мойсей!

В колибата се разнесе гласът му, сега тих, благ, ритмичен, но мощен и завладяващ! Говореше направо на душата му, помазваше я както рана с благ мехлем:

– Превъзходната степен на прилагателните с частицата „най”, е най-сполучливият начин да се говори за Мойсей.

Никой водач, не би дръзнал да се сравнява с него!

Живота и делата му стърчат като самотни върхове сред вековете!

Те не се отнасят само за евреите преди 3 300 години, а са жизнено необходими за всички народи от тогава до сега. Те ще имат значение и за бъдеще. Те са като врата, минават народите в своя жизнен път.

Законът „**Десетях Божи заповеди**”, които този заекващ водач даде на своя народ, лежат в основата на всички конституции и законодателства от тогава до сега! Вековете не са променили нито йота от този закон! Той ще има значение още за дълги години. В света няма друго законодателство, което да може да се похвали с такова дълголетие!

Мойсей е първия борец за свободата на работника. Седемдневната работна седмица е негово дело. Почивката на работника той въздига до култ – строго повеление на Бога: „Шест дни работи, на седмия си почини.”

Заплатата на работника, трябва да се изплаща преди да е засъхнала потта му. Негово дело са още стотици закони и правила, за живота на личността и обществото.

Мойсей е Светлината, Слънцето на Стария завет, както Христос – на Новия завет.

Когато Мойсей реши да освободи своя народ от 430 годишното египетско робство, вече нищо не беше в състояние да го спре! Заекването не му пречеше, да се явява много пъти пред гордият и недостъпен Фараон!

Заекването не му пречеше да спори и да побеждава най-учените тогава пък и сега мъже на света – великите египетски жреци, магите, творците на многохилядната Египетска култура, от която са взаимствували всички по-късни култури!

Той на много пъти се съветва направо с Бога!

Друг път моли милост от Него за народа.

Мойсей стана синоним – „Да бъдеш водач, трябва да бъдеш един Мойсей.“ Мойсей в победният му марш към Ханаан – нищо не беше в състояние да го спре! Море ли се изпречи – заповядва му да се раздели – той и народа му минават го като по сухо. Настава ли глад – измолва от Бога манна. Суша в пустинята ли хване народа му – стоварва жезъла си върху сухата скала, и от нея бликва вода.

Народът иска месо – на сутринта безброй ята пъдпъдъци затрупват лагера. Всред стана на евреите, явява се епидемия – той издига медна змия, и всеки, който я погледне – веднага оздравява!

Изпречат ли му се на пътя враждебни племена – помита ги както вятърът праха! Планините не го спират!

Той превъзмогва всички препятствия!

Смело крачи към Ханаан, и народът след него крачи с последни усилия!

Мойсей е ослепителен блясък през хилядолетията на историята – звезда Зорница пред изгрева на Христовата епоха.

Разстоянието между Египет и Обетованата земя е около 400 километра, колкото е разстоянието от София до Варна.

Мойсей, заедно със своя народ е изминал това разстояние за 40 години.

Това не е слабост, нито случайност, още по-малко каприз на великия водач. Тъкмо напротив – дело с дълбок замисъл! И показва, че Мойсей основно познава душата и нейните закони – законите, които движат и управляват народите, причините, които ги отклоняват от правилния път на развитие. Знае лек за раните, предизвикани от това отклонение, знание за създаването на един велик народ.

Народът за него е живата глина, а той заекващия Мойсей – неговия гениален ваятел, който всред пясъците на пустинята вая богоизбрания народ... богочовека.

Дългото робство беше ударило дълбок и с нищо неизлечим печат върху целокупното същество на еврейския народ, деформирало беше характера им по непоправим начин, направило ги страхливци, лицемери, подлещи, продажници, доносчици и доволници, протестиращи, роби, робски души!... Защото какво е душата без свобода, и човек без добродетели – нищо!

Мойсей знаеше, че народът е изхабен, и затова не бива с него да влезе в Обетованата земя. Такъв народ, където и да отиде, навсякъде ще занесе душевната си нищета! Тъкмо затова, **гениалният водач** води своя народ из пустинята на зигзаги цели 40 години – в пустинята да измре всичко родено,

и живяло в робство! И най-важното – **новото поколение**, което е родено, живяло, възпитано и калено в суровите и тежки, но здрави и възпитателни условия на пустинята – свободно и волно **да наследи Обетованата земя**.

Много пъти народът се бунтува против Мойсей, реве като мълния: „Искаме да се върнем в Египет! Там поне имаме осигурена храна, тук сред пясъците ще измрем от глад!...”

Заекващият водач е сам сред пустинята срещу тази изгладняла, освирепяла и озверена сган!

Мойсей спокойно среща стихията! Твърдо и безапелационно казва: „Да, ще вървим напред и само напред... към Ханаан!” – Усмирява бунтовниците, и отново повежда народа към Ханаан.

Очите на Мойсей не са спрени само към настоящите недостатъци и слабости на народа, той вижда скритите му възможности, величието и низостта му – страшната му мощ за зло и пълното му безсилие за добро! Народът е жалък, но Мойсей знае, много може да се направи от този народ.

И за тази трудна задача, е призван тъкмо той!

И наистина, той го изтръгва от ноктите на Фараона, дава му свобода, освобождава го от идолопоклонството и завежда при единния Бог.

Този заекващ Мойсей, не е знаел що е отчаяние!

Когато всички са в безизходица, той намира изход от всички трудности!

Той ясно вижда цялото море от народни нужди, лишения и страдания!

Стои всред съмнение, презрение и явна ненавист!

На много пъти, презрението и раздражението, се смесват в пропитата му с любов душа със съчувствието и скръбта!

НО ДА СЕ ОТКАЖЕ ИЛИ ОТЧАЯ – НИКОГА! ТОЙ Е УПОРИТ ДО БЕЗУМИЕ! – МАГ ОТ ВИСОКА КЛАСА!

Отлично познава скритите сили на природата!

Душевед, лечител, икономист, историк, законодател – той е водач, който всичко може, и който е всичко за своя народ!

Написаната от него история на еврейския народ, е свещена история на християнските народи. Неговата могъща личност е като гранитен паметник, издигнат сред пустинята, който сочи пътя на богоизбрания народ.

Характерът, волята, знанието, интелигентността... на Мойсей изпъкват още по-релефно и ярко блестят, като се има предвид, че той води най-упорития и при най-тежки условия – еврейският народ!...

154. ПЪТЯТ ОТ СТАРИЯТ ЗАВЕТ КЪМ НОВИЯТ ЗАВЕТ И ОТ ТАМ КЪМ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ, КОЙТО Е ТРЕТИЯТ ЗАВЕТ

Христов все повече и повече усилваше гласа си, и накрая вече говореше високо, ясно, с апломб и патос. Думата „заекване” съзнателно и на много пъти казваше, дори понякога в ущърб на красивата реч, защото в идеята, която осъществяваше, имаше по-висша красота. На тази фатална дума за Андрей, когато преценеше, че трябва, натъртваше гласа си. Веднаж я казваше по един начин, друг – по друг, при трети с особена интонация... По този начин разбиваше ледовете, от десетилетия се трупали и замразявали душата му, и изпълвали с мъка и умраза. Той му говореше и следеше реакциите, които ставаха в него, напипваше раните в душата му, и ги лекуваше.

Използваше създадения интерес към Мойсей, за да създаде интерес и към Христа. Който според него беше още по-великият колос през хилядолетията – Богучовека, защото тъкмо Христос трябваше да стане живот в живота на Андрей...

Щрихираше пътя от Стария към Новия завет, и от там към Учителя.

С един мах на точната си ръка, като вещ художник очертаваше и разграничаваше Мойсей от Христа, и ги поставяше на съответните им места в съзнанието на Андрей, като оставаше място и за Учителя.

Той постави първите и основни точки в работата си над него, защото **знаеше кой беше Андрей през вековете**, откъде идваше и къде отиваше – пътят му, като се абстрахираше от сегашната му външност, както от някаква дегизация на актьор.

Христов беше педагог, който еднакво умело боравеше и с деца и с възрастни. Беше добре ориентиран в джунглите на невежеството. Когато трябваше, враждаше в душата мощни заряди, които да я движат напред, нагоре през вековете и хилядолетията – ставаше път и съдба!

Андрей беше като хипнотизиран! Слушаше не само с ушите си, но и с всяка клетка на тялото си – с цялото си същество – превърнал се цял на слух! С притаен дъх, захлас, страхопочитание и безгранично възхищение, възприемаше всичко като абсолютна истина, дори мислеше си още по-велики неща за Мойсей и Христа, които Христов не беше казал.

Искаше Христов да му говори дълго, до безкрай за този заекващ Мойсей!

Любовта беше слязла в ада на душата му, и разтърси из основи адовите устои. Благост заля областта на слънчевия му възел! Азът му, силно подтискан от чувството за нищожество, се въземаше и освобождаваше. И Андрей можа да си помисли: „**И аз въпреки, че заеквам, съм човек като другите! Животът ми има смисъл!...**“ Чувствуваше се свободен, волен, както евреите в пустинята – криле му никнеха! Небето и света с всичката им красота, разтвориха своите двери, готови да го приемат, както приеха великата Ханале от легендата. Страданията му бяха се стопили. Учудваше се как е могъл да страда, когато на света е имало Мойсей, който въпреки, че заеквал, бил...

Андрей от всичко на света, най-много до сега **мразеше заекването**, както робът – оковите и Христос – кръста Си. Заекването го преследваше навсякъде, и безмилостно измъчваше! И мислеше си, че то беше единственият виновник за всичките му неблагоприятия и страдания в живота. Но сега ясно видя, че съвсем не било така. И неочаквано за самия себе си, с вдъхновение прекъсна Христов:

– И аз реших парадокса – каза Андрей, без заекване. – Христов го изгледа въпросително и запита:

– Кой?

– Нали казахте тази сутрин на двора на красивата госпожица: „Да се обича грозното, е най-големия парадокс!“

– Е да, но ти разреши изведнаж два парадокса! Това ми показва, че вече работите ти тръгнаха добре. Ти не си обикновен човек, щом можеш изведнаж да разрешаваш по два толкова трудни парадокси!

– Но аз виждам само един – обикнах най-големия си враг, най-голямото зло в живота ми – **заекването**, защото благодарение на него чух от Вас толкова интересни и красиви неща, за които душата ми е копняла.

– Виждаш ли какво значи човек да обича? Щом обикна най-големия си враг, ти проговори. Не забеляза ли, че ти вече не заекваш! **Затова казвам ти – обичай, за да бъдеш щастлив!** По този случай апостол Павел казва: „Ухо не е чуло и око не е видяло.“

– Но аз не се сещам кой е другия парадокс? – запита Андрей, пак без да заекне. И вълна от радост, заля душата му!

– За първи път ме виждаш и ми повярва, при това ти много си лъгал!
– **Парадокс е, който лъже да вярва на другите.**

Ето, давам ти един ключ: **Всеки, който не вярва на другите, показва, че много е лъгал.**

– Разбрах!

Яви му се желание да говори, много да говори, да провери безброй пъти, че **не заеква**. Може би затова запита: – Нали говорите за същия Мойсей, дето бил намерен от сестрата на Фараона в реката Нил?... И после получил от Бога десетях Божий заповеди? – запита без да заеква.

Христов почна да се смее, като че без причина, защото искаше да отклони вниманието му от мисълта за заекването, за да не смущава процесите на лечението, които ставаха в него.

– Разбира се, същият Мойсей – му отговори с широта и галантност, и млъкна – може би, защото Андрей очакваше още много да му говори за Мойсей.

Христов беше добър педагог, престана да му говори, след като създаде интерес, оставяше го сам да задоволи интереса си, за да се научи да дъвче, и то една от най-твърдите храни – Стария завет, за да развие силни челюсти – воля, която е един от основните лостове на успехите. В мълчание и съзерцание, за Андрей изминаха няколко минути, пълни с голям живот и великолепия! И пак неочаквано, той с леко стеснение, което по-скоро беше свен, и хубава усмивка като на девойка, каза:

– Помислих или нещо ми нашепна, че вие сте Мойсей за българския народ и за мене!

Христов се изчерви от вълнение, което съвсем не му беше присъщо, усмихна се радостно и каза:

– Сам Бог ти е казал! – И загледа се продължително в очите му и отново грабна съзнанието на Андрей, и го отнесе в друга посока: – Това, което ти казах за Мойсей е най-малкото, което може да се каже за този заекващ водач на народите!... Ако се интересуваш повече, има много писано за него, но най-важното ще намериш в Библията... И даде му зелена улица да проучава Библията.

155. КОЙ Е КОСМИЧЕСКИЯ И МИСТИЧЕН ХРИСТОС

В Христов всяка гримаса, интонация, мимика, жест, дума и всичко, всичко което правеше, бяха строго определени и съзнателни – за получаване на съответното въздействие... И в края на краищата, целия му живот беше координиран с една кардинална идея – съзнателно изпълнение Волята Божия, или работа за идването Царството Божие на Земята, както всичките функции в здравия жив организъм са координирани помежду си с всички останали органи и функции, и благодарение на което живота се изразява правилно и хармонично.

– Какво представлява Библията? – запита Андрей, и после добави: „Ние имаме Библия, но не съм я чел. Мисля че това е попщина, измислици...“

Андрей говореше и пак радостно констатираше, че не заеква!

Христов това виждаше, но не искаше да му даде възможност да изживее тази радост, **защото неизживяните радости дават импулси за работа и лекарство против всички болести**, и защото с това се смущаваше процеса на лечението. Затова бързо и изчерпателно отговори на въпроса му, заангажира съзнанието му и за радостта не остана място и време да я живее:

– Библията е най-великата книга през хилядолетията и сега, и за бъдеще, особено с втората ѝ част – Новия завет... В нея са написани велики, безсмъртни истини, често облечени във форма на легенди, за да бъдат разбрани и възприети от народа в достъпна за него форма, и в душата на който ще се пазят и предават от уста на уста, от поколение на поколение. Така през хилядолетията ще живеят, подхранвани от народната фантазия, докато дойде, който трябва да разкрие пред света великите истини и разгадае символите...

– Вие знаете ли тези **легенди и символи**?

– Разбира се!

– Ще ми ги кажете ли? – Христов си постигна целта:

– Разбира се, стига да искаш! Написаната от Мойсей част от **Стария Завет – Петокнижието**, е свещена книга – пътека към мистериите на битието.

А Новия завет – Учението на Христа е по-велико, както и Христос е най-великият човек в света.

Стария и Новия завети образуват Библията, която е преведена на всички езици, претърпяла е най-много издания. Върху нейните текстове са написани много литературни и философски произведения от велики писатели и философи; нарисувани са картини; изваяни скулптури от гениални майстори на изкуството; написани либрета на опери; създадени велики образи на подражание и символи; написани са безброй коментарий, статии, тълкувания, сказки, проповеди. Само Учителя е държал до сега, няколко хиляди беседи върху нейните текстове. Изобщо, тази книга е обгърнала и проникнала дълбоко в целия бит на човечеството и културата му.

Христос е педагог от най-висока класа! Двадесет прости неучи рибари, като ги учи три години, станаха главни стълбове на велика култура. След 2 000 години, някой от тези, които изучават техния живот и пишат върху казаното от тях, стават професори.

Андрей слушаше с цялата си душа и най-красиви мисли и идеи, прелитаха през съзнанието му. И пак спонтанно запита:

– А Шекспир?... Неговите трагедии?... Неговите герои не са ли най-великите?

– Хм, Шекспир? – Ето там са произведенията му в оригинал – посочи небрежно една етажерка. – Какво са? Живота на Христа е драма на драмите, трагедия над трагедиите, матрица на всички драми и трагедий, която може да се разбере от най-културните хора в света, и то само в моменти на проблясъци в съзнанието, на вдъхновение! Живота, учението и трагедията на Христа са като Тихоокеански хранителници на Вечен живот, на Истина, Любов..., на изкуство за хилядолетията – Слънцето на всички култури и епохи. А Шекспир, драмите и трагедията му, както и произведенията на най-великите писатели в света и през всички култури до сега, са като пясъчни зърна пред Хималаите. Те са само отблясъци от огромния диамант, който непреривно пръска светлина във всички посоки и през вековете, без времето да намалява теглото и блясъка му.

– А какво е господин Дънов – Вашия Учител?
– **Днес Учителя учи Учение по-високо и по-възвишено от Учението на историческия Христос!**

– Какъв друг Христос има? – запита някак иронично Андрей.

– **Космичен и мистичен*** – отговори сериозно Христов, като не обърна внимание на иронията, защото имаше в момента нещо по-важно. И почувствува, че не трябваше да говори повече за Учителя, затова каза: – **За тебе сега е важно да знаеш, че Учението на Учителя не е религия, а начин да се живее правилно според законите на живота природа.** Друг път ще говорим повече.

[*Виж „Изгревът“ т. 1. 2. изд., 2011, с. 760–764.]

– Наистина ли? – изненадан възкликна Андрей от радост. – Ще ме приемете и друг път? – Съвсем не обърнал внимание на главното, че Учението на Учителя не е религия...

– Разбира се! – С апломб, тържествено и галантно му отговори Христов.

156. БЪДЕЩЕТО НЕ ЗАВИСИ ОТ НАС

Две радости, като две реки се вляха в душата на Андрей! – Ще бъде приет и друг път от този – най-великия за него човек, и че не заекна нито веднаж. Андрей достигна един висок връх, на който не можа да се задържи.

– На много пъти ми се е случвало за малко време да не заеквам – с недоверие и колебание каза той.

Христов направи недоволна гримаса и строго отговори, за да го задържи на тази висота:

– Не мисли за бъдещето, нито дори за утре!... Сега нали не заекваш – радвай се! Защо разваляш настоящата си радост за това, какво ще бъде за бъдеще. **Разбери веднаж завинаги: бъдещето не зависи от нас!**

Обаче Андрей това смътно чуваше, мислите му бяха като наловени на верига, една водеше друга, трета... Той помисли за това, което го доведе тук и после за живота в София... И настроението му почна да се понижава и скоро беше същото, с което дойде. Влезе в старите си състояния, като че се облече в старите си чумави дрехи. Андрей беше се търколил от високия връх. Христов въздъхна дълбоко и се зае отново да го изкачи, да възстанови доброто му състояние:

– Как се сети да дойдеш при мене, кой ти каза къде живея? По снега бяха само твоите следи.

– Но и тези подробности ли сте видели?

– Разбира се, и още много неща видях!

– Когато бях на площадката пред вратата Ви, забелязах, че бехте от нещо недоволен, но от какво, не разбрах.

– Добре си видял, когато му дойде времето, ще ти кажа. Сега кажи ми, което те питам! – Настоя Христов, защото никога и на никого не позволяваше, съзнателно или несъзнателно да отклони, да отбегне въпросите му, освен когато обстоятелствата налагаха това.

– Аз и друг път съм говорил с Вас.

Христов се вгледа внимателно в него и се ядоса, че не можеше да си спомни. Андрей продължи:

– Когато дойдох в София, една далечна моя братовчедка ме доведе насам и ми показа Изгрева. Тогава заобиколихме целия квартал.

– Какво ти направи впечатление?
– С момиче бях, и нищо не ми направи впечатление. От околновръстната линия, бараките ми изглеждаха като бели гълъби, накацали на хълма.

Христов както винаги, така и сега използва това изказване на Андрей, за да посади в съзнанието му едно семенце от своите идеи:

– Право си видял! Виждаш ли, това са бараките, от които ще изхвъркнат гълъбите на мира, ще отлетят във всички посоки на света, за да отнесат новата култура.

Андрей се усмихна някак си снизходително и въпросително каза:

– От тези бараки ли?

– От тях – троснато отговори Христов и продължи: – Простите Христови рибари, не родиха ли великата култура на любовта? И после каза: – Отговори това, което те питам?

– Когато бях **магазинер** в кооперация „Напред“ в София, веднаж бях се простудил, получих силни бодежи, едвам дишах! Не можех да се лекувам в къщи, нито в болница, защото нямаше кой да ме замества в магазина.

– Нали имаше помощник? – запита Христов, с оглед да го наведе на една своя идея.

– Да, но нямаше ми доверие – отговори той и добави: – Нали вие казахте, че който краде и лъже, не вярва на другите. – И се изчерви.

– Добре е, че си запомнил какво съм казал, добре е и, че си признаваш! Сега кажи, каквото те питам.

– Не зная как, но сетих се, че Христос на времето е лекувал като казал на болните: „Здрави сте!“ – И те бивали веднага здрави. При мене на магазина често идваха адвентистки – корпортьорки, да ми продават книги, и ми разказваха много библийски и евангелски неща. Реших да опитам да ме излекува по този начин. Дойдох на Изгрева и първия, когото срещнах, бяхте Вие. **Имахте дълга брада* и бехте много навъсен**, стоехте пред бараката си, печяхте си гърба на есенното слънце. [**Любомир Христов Лулчев с дълга брада след убийството на жена му – виж „Изгревът“, т. 20, снимки № 60, 61.*]

Помислих, че Вие сте господин Дънов, но Вие ми посочихте с пръст един старец пред Салона. Аз тръгнах към Него, но от една барака излезе една жена на средна възраст и ми каза да се пазя от Вас, защото вие сте известния Христов – убиеца на жена си.

От това на Христов стана неприятно, но сети се и веднага нервно запита:

– Ти как мислиш, аз убиец ли съм?

– Всичките хора, които познавах, а те бяха много, всичките ми клиенти на магазина бяха разделени на две: едните казваха, че сте убиеца, а другите, че не сте убиеца.

– Ти на коя страна беше? – бързо и нетърпеливо го запита.

– **Вие сте велик човек, Вие не може да бъдете убиец!** – рязко и откровено отговори Андрей.

157. РАБОТАТА МУ БЕШЕ АБСОЛЮТНО БЕЗКОРИСТНА И БЕЗВЪЗМЕЗДНА

Христов както много хора, беше още много човек. Подаде се на неприятните си спомени, предизвикани от нечистотата, която беше му донесъл в стаята Андрей, мълвата, че е убиец на жена си.

Изобщо – всички, които идваха при него, бяха се отклонили от правия път и навлезли в блатото на живота, затова всеки носеше в колибата на Христов кал, различни мътлки, нечистота и неприятна психична миризма, които събуждаха в него заспалите му или надживяни стари състояния!

Тогава от дъното на подсъзнанието му се издигаше страхотна мътлка и размъщаше съзнанието му!... Той отново страдаше, струваше му много време и усилие, за да се изчисти – успокои, избистри и чак тогава да пристъпи към изчистване на посетителя.

В хаоса на Андрей, Христов трябваше да преброди всички кътчета на душата му, да намери нещо силно, здраво... за което да го хване и изтегли от блатото, в което беше затънал. Трябваше да разрови основно и дълбоко живота му, там да намери здрава почва – канара, върху която да постави основите, да зазида бъдещия му живот. Да събуди трите основни принципа на живота: Вярата, Надеждата и Любовете; да предизвика на живот и работа скрити сили на организма му; да открие в него някакъв какъвто и да е идеал, който ако е анемичен, да го подсили и оживотвори, ако пък няма, да създаде такъв. Защото без висок идеал, живота няма смисъл.

Работата на Христов над Андрей, пък и **над всички**, които идваха за помощ при него беше сложна, отговорна, неблагодарна, неразбрана, изобщо много трудна! **Не само това, но както вече знаем, Христов се срещаше и съветваше царя, министрите, държавниците... Следеше отблизо целокупния живот на българския народ.** Вземаше задкулисно участие и в тази отговорна работа – водеше политиката на България, и то в навечерието и през цялата Втора световна война, център на която беше Европа и Балканите.

Защо правеше всичко това, ние вече отчасти знаем, сега само ще допълним. Но от гледището на едно обикновено съзнание, трудно може да се обясни и докаже това. **Това става още по-трудно, като се има предвид, че всичката му досегашна и бъдеща работа беше абсолютно безкористна и безвъзмездна!**

Той имаше пенсия като инвалид от войната, с която добре живееше. Не очакваше да заема някакъв пост, макар да беше канен, и за бъдеще щеше да бъде канен да заеме най-високия пост в България.

Той отдавна беше надживял славата и почестите от хората! Никой от тези, които идваха при него, включително и царя, при когото ходеше, не можеше да му даде нещо, защото по неговите думи, той всичко имаше, а което нямаше, не можеше да му го дадат тези, които идваха за помощ. Тогава естествено идваше въпроса: Защо не си живееше със своите идеали и занимания, както би живял всеки на негово място, но не с неговото съзнание, защо му беше необходимо да се занимава с кривите работи на хората, царя и народа?...

И в Народния съд председателя го запита: „Защо сте се занимавали с политика?“ – „Питам, защо детето, което живее спокойно, като стане юноша, нещо припламне в него, изгубва спокойствието си, тръгва да търси любим или любима, когато около него всичко е пак същото, както и преди?...“ И

още много неща в живота на хората и обществата се стимулират отвътре, от нещо невидимо! То се събужда дълбоко в човека и външните му прояви може да бъдат неразумни, нелогични...

Както Мойсей – царския син – защо напусна двореца и отиде да освобождава евреите, което му струваше толкова много страдания?! Не е ли същото и с Христа? И тъкмо, което Го заведе на Голгота. Това е с хиляди мъченици и революционери. И в Христов беше се събудило и стимулирало от Учителя, и тъкмо то го накара да постъпи така нелогично. Мисли се, че всеки човек има някаква предназначение в живота, може би това беше неговото предназначение. **Още повече, той знаеше, че всички тези хора, които идваха при различни случаи при него, имаха някакви отношения с него от миналото, които сега при голямата светлина и огромното богатство, което беше донесъл и представил на учениците си Учителя, трябваше да изплати задълженията си към тях, и тогава да поеме пътя нагоре, към други светове и живот.**

Към всичко това, трябва да се добави и обстоятелството, че той беше член на **Бялото Братство, което от незапомнени времена воюва с Черното Братство**, не разбира се с неговите методи – **насилието**, а със **свободата и доброто**. Той имаше задачата да превързва раните в тази битка, да работи за разпространение на Учението на Учителя. Виденото във безбрежните простори на Вселената, което беше рядка привилегия и знанията, които Учителя беше му дал, всичко това го задължаваше да се предаде всецяло в работа за идване Царството Божие на Земята.

158. БАЩАТА Е БОГ ЗА ДЕТЕТО, ТОЙ ВСИЧКО МОЖЕ

Андрей несъзнателно се възползва от това, че съзнанието на Христов беше се отнесло по спомените за убийството на жена му. И заслужи надолу, състоянието му почна да се понижава още повече.

– Бях дете, когато се обяви Балканската война. През Първата Световна война бях юноша, а през кризата й – младеж. Из София дълго се скитях без работа. Най-после намерих, но тя беше тежка, продължителна – 12 часа на ден и лошо платена. Освен да работя, няхах за нищо друго време.

– За какво друго искаше време? – запита го Христов разсеяно. Под влиянието на спомените, искаше да прекъсне този банален и отегчителен разказ, макар много добре да знаеше, че Андрей трябва да го каже, за да се освободи от неговото бреме и да му олекне. Не само това, но и още много неща, които му бяха отегчителни той слушаше и търсеше начин да ги осмисли, като вещ алхимик да ги превърне в нещо благородно или за постигане на нещо благородно.

– Исках да работя 8 часа лека работа и да ми заплащат добре, за да имам време и пари да ходя на кино, театър, опера, концерти..., да получавам от живота всичко, което душата ми желае.

Христов зачака да чуе, че иска време и средства за нещо по-възвишено, и като че подсети Андрей за това, и той добави: – И да чета. – За Христов най-важното в момента, казано накрая и с подсещане, не беше достатъчно. Затова остави го да говори, дано по-нататък да се яви нещо по-съществено.

– Баща ми умря рано. Влязох в живота без баща. Живота протече много трудно и тежко... Животът ми беше цял ад!

Тук Христов го спря, да осмисли тази му мисъл, да го научи на нещо ново, да посее една нова идея в него:

– Истина е, много е тежък живота без Бога!

– Господин Христов, аз не съм казал това! Защо изопачавате? – Андрей като мъник, се опита да захване Христов по крачолата на панталона. Но той предвид на по-важното, сега на това не обърна внимание. Знаеше защо го прави, защото и той на много пъти беше захапвал Учителя. Сега му се връщаше.

– Извинете ме – започна Христов някак виновно и иронично – аз само се опитах да направя превод на думите ти, защото за детето бащата всичко може, той е негов Бог. – Андрей като чу и сега „Бог“, ядоса се! Христов млъкна, може би защото се сети, когато отиде първия път на улица „Опълченска“ 66, как беше говорил против Бога и Учителя, беше го оставил свободно да се прояви.

– И тук както и в черквите говорите за Бога, мирише ми на тамян и на попщина! – И всичко, което беше чул за Мойсей и Христа, като че беше потънало в някаква бездна, изгубило се без следа. – И аз някога вярвах в Бога, после вярвах и не вярвах, а сега решително не вярвам!

Христов не можа да издържи, прекъсна го нервно, защото знаеше по-нататък какво щеше да му говори – банално, безинтересно, чувано стотици пъти! И той някога беше го говорил, и най-важното за нервното му състояние, в него бяха почнали да се надигат като мътилка на блато стари мисли и желания. В стаята си той обикновено не беше с много будно съзнание. Случайно погледът му попадна на книгата върху бюрото му, която затвори, когато дойде Андрей. После погледна и една папка с ръкописите на един негов роман, които трябваше да коригира и запише една идея, която беше му хрумнала. Той беше обхванат от желанието да чете, пише, коригира. В него беше се възвърнало съзнанието за „Своята воля“, затова искаше на бърже да помогне на Андрей и да се предаде на любимите си занимания.

– Това го зная! Да вярваш или да не вярваш в Бога, това е твоя работа! **Но знай, бащата е Бог за детето, той всичко може! Затова без баща, т.е. без Бога, без Този, Който всичко може е лошо и тежко в живота! Там е страданието, мъчението, адът!**

Така Христов разясни трудният и много сложен проблем за Бога, в най-конкретната и приемлива форма. Такъв Бог Андрей вече разбра.

Христов, под влиянието на „Своята воля“, реши за днес да приключи работата си с Андрей, макар че разбираше, че още трябва да работи, още трябва да го остави при себе си. На Андрей тук му беше добре, топличко, интересно..., не му се излизаше! Погледна претърпаните с книги етажерки и каза:

– Колко много ми се чете! Откакто станах бакалин не съм чел.

– Защо? – Запита вече с интерес Христов, защото гладът за четене му харесваше и можеше да му послужи като основа за разговори и работа.

– Нали Ви казах, нямах време.

Това напомняне на Андрей да чете, подсили още повече желанието на Христов да чете, затова стана още по-нетърпелив, подсили се желанието му да се освободи от Андрей.

159. БОРБАТА МЕЖДУ СВОЯТА ВОЛЯ И БОЖИЯТА ВОЛЯ Е ОСНОВНОТО ПРОТИВОРЕЧИЕ

Идеята – работа за идване Царството Божие на Земята Учителят лансира на Христов още, когато отиде при Него първия път, но той тогава я отхвърли категорично. След продължителни спорове, разисквания, разговори и размишления, той я прие логически като правдива, еволюционна, красива, навременна... Но това беше само началото и най-малкото, в сравнение с осъществяването ѝ.

При първите опити нямаше и имаше успехи, очарования и разочарования, изживя противоречия и страдания. **Защото тази идея беше голяма, сложна и да се разбере, изискваше се огромна работа, преди всичко над себе си.** Трябваше да измине дълъг път на себепознание, самозавладяване, за да влезе в същината ѝ и още по-дълга работа му беше необходима, за да се слее с нея, в него да остане само една единствена идея – Волята Божия.

Трябва още тук да се разбере, че тук не става дума за говорене, философстване и красноречие, трябваше устата да млъкнат, а делата да заговорят. В Христов старите разбирания за живота и „личната воля“..., бяха пуснали дълбоки корени в живота му, те избликнаха като гейзери из дълбините на съществото му, и отвътре напиреха да бъдат осъществени.

Христов през миналите си съществувания, пък и сега, много беше се отклонил от правия път, затова необходимо му беше много усилие и време, за да се върне в правия път на живота.

Най-илюстрирано за това ни говори живота на Лев Николаевич Толстой, който вярваше и учеше, че селяните трябва да бъдат свободни от крепостничеството, и земята да принадлежи на тях. Тази идея беше верна, етично оправдана, красива, възвишена, Божествена. От това логически следваше Толстой **да освободи селяните** и да им раздаде своите огромни земи. Най-великият тогава славянин, съвестта на Славянството и света и световноизвестният писател – **Толстой, до края на живота не я реализира**, макар да зависеше само от него! Защото в съзнанието си имаше две идеи: да освободи селяните като им раздаде земята си... и втората идея – желанията на жена си, децата си и техните интереси.

Между тези две идеи, Толстой се **разпъва** през целия си живот! И за съжаление, идеята за жена му и децата му беше по-силната, макар за нея малко писа и говори. Затова пожертвува първата идея за втората. Ако за него раздаването на земята беше сребро, а интересите на жена му и децата му – злато, естествено и логично беше да пожертвува среброто за златото.

Тук не става дума за копнежите на душата, нито какво е учил, писал, говорил, проповядвал, още по-малко за красивите му желания – тук решително и единствено, което има значение е само как е постъпил. Великият Толстой постъпи както би постъпил всеки първи срещнат на улицата човек, който има най-обикновени разбирания за живота, който се ръководеше само от личните си интереси, не беше написал нито „Война и мир“, нито „Ана Каренина“, нито „Възкресение“ или дълбокомисленото му съчинение „За всеки ден“..., нито дори беше ги чел, даже не беше чувал за тях. Той никога не би раздал земята си, както казва народа: „За този дето духа!“.

Но тук важното е нещо друго, този първи срещнат на улицата човек, в съзнанието му имаше само една идея по този въпрос, че земята

е негова и напълно естествено и в реда на нещата му беше, да не я раздава. **А Толстой имаше по този въпрос две идеи:** земята трябва да принадлежи на селяните, и че ако той досега я владял, това е неправилно, и следователно трябва да върне неправилното, което владееше, и другата идея за интересите на семейството си.

Геройте в най-великите му произведения живееха и постъпваха според идеите му, а той в личния си живот постъпваше като обикновен човек. Затова жена му, която много добре от вътрешната му страна го познаваше, го наричаше **фарисей**.

Това, което за Толстой беше да раздаде земята си на селяните, за Христов беше **живота му да се слее с работата за идването Царството Божие на Земята** – да няма своя воля. А той имаше още много **свои желания**: да пише книги... Наистина, и това беше работа пак за идването Царството Божие на Земята, защото всичките му съчинения след срещата му с Учителя, бяха в духа на идеята „Волята Божия“ и работа за идване Царството Божие на Земята, но това не беше достатъчно. Но това беше пак своята воля, а трябваше както иска Бог: всеки момент работата, която му предостави всеки ден, всеки момент Бог – да я върши.

Както сега – изпрати му Бог Андрей да му помогне, той трябваше да остави всичката си работа и да му помогне. Това беше волята Божия в този и за този момент. И най-важното – трябваше да направи всичко това с любов, без нито следа, че си изоставил своята работа.

Както тялото расте, така и съзнанието и личната воля растат и азът намира все нови и нови форми да се прояви, и най-важното, добре да се предреши като изпълняващ Волята Божия, всъщност изпълняваше своята воля.

Борбата между своята и Божиата воля, си остана основното противоречие в живота на Христов! Личната му воля винаги като изъгъл го изненадаваше, най-когато не очакваше това!

160. ТИ МОЖЕШ ДА БЪДЕШ САМО КАТО СЕБЕ СИ НЕПОВТОРИМ

Христов беше достигнал до тази степен в развитието на съзнанието си, че вече нямаше право да използва силите и знанията, които притежава за свои нужди, нито да се защитава с тях.

За всичко в живота му, вече се грижеше Бог. А той, чрез силите и знанията, които притежаваше, **грижеше се за другите**. Те му бяха предоставени както са предоставени парите на касиера, за да ги раздава на другите.

Да помогне на Андрей, за него беше лесна работа, като богат стопанин да бръкне в огромния си хамбар и на едно врабче да хвърли няколко зърна! И после да чете, да пише, да коригира... Но волята на Бога, плана на Бога за днес беше съвсем друг.

– Кажете от какво имаш най-голяма нужда или изреди ми всичките си нужди, една от които по твой избор ще ти изпълня още сега! – Заяви той някак гордо, надменно и самонадеяно, като банкер.

– **Искам да бъда като Вас!** – отговори Андрей, като че отговора му беше предварително приготвен.

Христов погледна в очите му и прихлюпи главата си върху бюрото, като да предпазваше очите си от някаква голяма светлина, както Мойсей беше паднал на земята, когато чу гласа на Бога от **горящата къпина**. През очите на Андрей беше надникнал Бог и видя картина, как пътя му криволичи

между пропасти. Трябваше да внимава, да държи будно съзнанието си, защото това беше едно предупреждение за по-големи изненади! Христов се видя в положението на Крали Марко от приказката, който когато се възгордя от силата си, Бог му я отне с торбичката на стареца.

Христов се ужаси, когато разбра, че пак беше пренебрегнал Волята Божия!

И в същото време се трогна от величието на Бога, че беше вложил в толкова обикновеното същество на Андрей такива възвишени желания и се зарадва, че и той вече беше станал идеал.

Всички тези външни и вътрешни борби, грешки, коригирания, стракове, наказания..., нямаха нищо общо с обществените порядки и закони. Христов изпълняваше всички съществуващи закони в държавата, но той изпълняваше и други още, към които обикновените хора нямаха отношение, но тъкмо от които зависеше здравето и щастието на всички хора.

В тази толкова обикновена и банална история на борба, терзания, противоречия, размисли... Христов виждаше **великата идея** на всички същества да гледа, както гледа на тях Бог **с еднаква важност и уважение**. Защото във всяко живо същество беше Бог, през очите му Той надничаше. **Никога Божественото – по-висшето, да не пожертвува за по-низшето – човешкото!**

Но това, което ставаше в съзнанията и душите на Христов и Андрей, ставаше в една или друга форма в съзнанията и душите на всички хора, независимо от това дали ги чувствуваха по същия или по друг някакъв начин. Тези, които не ги разбираха, идваха им страдания, разочарования и противоречия, а които ги разбираха, бяха извори на знание и щастие.

Христов, като разрешаваше противоречията си, решаваше противоречията на всички хора по света, които имаха връзка с него. Те приемаха решенията му по законите на телепатията, които закони хората не познаваха, но се ползваха, както животните и някой хора не познават своята физиология и нейните закони, но тялото им се ползва от нея.

Христов остави своите планове за днес, и загледа Андрей с необходимата сериозност. Гъвкава като сърна усмивка пробягна по лицето му, и се разцъфна в красиво ароматно цвете:

– Ще бъде, ще бъде и още много други красиви неща ще бъдат! Ще постигнеш копнежите на душата си!

Но ти не можеш да бъдеш като мене! Ти можеш да бъдеш само като себе си, защото всеки човек е само един–единствен, един път даден и неповторим, всеки човек е нещо специфично!

Хората могат да бъдат само в известни отношения подобни един на друг, пътищата им да бъдат успоредни... Ти си беден, безработен, болен, заекващ..., имаш толкова много нужди – защо не пожелаеш да ти изпълня една от тях? Поискай нещо полезно, практично. Сега нищо няма да те ползва да бъдеш като мене! Напротив, ще ти причини много страдания, ще ти пламне главата и ще се чудиш какво да правиш – живота ти ще стане много по-труден!...

Христов така му говореше, но не вече с желание по-скоро да го изпрати, да се освободи от него, а да оправи живота му. Христов, когато сгрешаваше, той се самонаказваше и то много по-строго отколкото наказваше другите. Особено строг и взискателен беше към себе си, когато грешките му се дължаха на не будното му съзнание. Сега за тази си грешка към Андрей, реши да го държи целия ден при себе си. Това беше за самовъзпитание.

161. ПЛАНИНИ ОТ СТРАДАНИЯ ВОДЯТ ЧОВЕКА КЪМ ГОЛГОТА

– Не – рязко отговори Андрей – друго не желая – искам да бъда като Вас! – И хвърли поглед към етажерките с книгите. Христов го видя и каза:

– Тинезнаешекаквоискаш! Избранай-трудното, най-невъзможното и това, което носи най-много страдания! Може би това избра, като си мислиш, че книгите са ме направили това, което съм и което ти искаш да бъдеш? Книгите са били и са най-малкото нещо в живота ми. Това, което виждаш и ти харесва е само едната страна на истината – резултатите, плодовете, за които съм заплатил много скъпо – със страдания. Трябва да те предупредя: корените на това дърво, плодовете, на което те съблазняват, са в твърдата и черна земя и са поливани с горчиви сълзи!

Планини от страдания съм преминал и продължавам да преминавам, и отивам към най-страшното за всички хора страдание – Голгота!

Нали ти дойде да те освободя от страданията ти, а това което желаеш, ще ти донесе още по-големи и страшни страдания!

– Не Ви разбирам господин Христов, или разбирам само съвсем смътно. Но аз имам само едно желание – да бъда като Вас! Казал съм и няма да се откажа от него!

– Това е много добре, но ще можеш ли да издържиш? – Андрей без колебание отговори:

– От тези **страдания**, които сега изживявам, не мога да си представя какви по-големи страдания може да има! Пък и да ми дойдат, Вие нали ще ми помагате да ги премина?

– Твоите, сегашните ти страдания, са само предговор към страданията. Страданията, които те очакват като тръгнеш по моя път са особени, много по-мъчителни. Ти не си ги преживявал, и затова нямаш представа за тях! Но както искаш, твоя работа, искам да ти бъде ясно какво те чака. После да не съжالياваш и да ме обвиняваш, че аз съм виновен! **Пътя, който пожела ще те заведе на Голгота.** Разбира се аз винаги ще ти бъда в помощ, но страданията си остават страдания, ти ще ги изживяваш, **ти сам ще се качиш на Голгота.** Тези страдания са необходими, те са като копаене в дълбините на душата, за да бъдат извадени от нейните недра скритите диаманти.

Има един велик закон на битието и душата: всяко нещо, което се помисли, почувствува, пожелае или изрази с жест, с ръка, с пръст или с очи, **непременно ще се осъществи някога, може сега, през вековете или в поколенията.** Ти вече направи непоправимата грешка – **пожела.** Това не беше случайно! **Това твое желание се е подготвяло може би от хиляди години.** Още може да се коригира грешката ти, да се отложат за по-далечно време страданията ти на Голгота. Ако пък продължаваш да държиш на своето, ще бъде според волята ти!

– Но и Вас ли Ви очаква Голгота, както Христа ли? – запита Андрей, без да има ясна представа какво беше Голгота.

– Да – отговори Христов.

Андрей чак сега се замисли, смути, искаше да каже нещо, може би че се отказва, но заекна и затова млъкна. И като, че пред съзнанието му се заслускаха плътни завеси, и желанието му да бъде като Христов – изчезна! И по стар навик потърси да види в Христов, какво впечатление беше му направило, че заекна. И този път не разбра нищо! После се закашля, и изплю една кървава хрчка в кърпата си. Сърцето му се сви от болка, и като

че отново чу думите на смъртта: „Сложи край на този безсмислен, и пълен само със страдания живот!... Единственото правилно решение на живота е смъртта!“ – И почна да си разсъждава: „Тогава няма да имам нужди, няма да заеквам, няма да страдам...“ И погледна Христов, който беше се навел и нещо си оправяше търлъка, но преди това, без Андрей да забележи, беше хвърлил бърз поглед в кърпата и видя хрчката.

От днес Андрей пожела, и тръгна по пътя на Христов. Той с Христов сключи договор, затова **в природата всяко пожелание е вече договор**, то непременно трябва да бъде изпълнено. Такъв договор някога сключи Христов с Учителя, Адам и Мойсей с Бога, Фауст с Мефистофел...

162. „КРЪСТОПЪТ“ – ВСИЧКИ СТРАДАНИЯ ДАВАТ ПЛОДОВЕ

Когато някой пропада в живота, не може никой да му помогне, докато не изчерпи всичките си възможности да си помогне сам. Той е като търкалящ се камък по дълбока урва, който докато не достигне дъното ѝ, не може да се спре!

Христов не можеше да помогне на Андрей, докато той наблюдава и преценява впечатленията му, че заеква, кървавата хрчка, държи сметка за достойнството си... И за да слезе по-скоро да изчерпи възможностите си, и да няма време нито възможност да се занимава с каквото и да било друго, Христов му помогна за това. Христов беше надживял приютите си да се кара, да бъде груб... Някога ги проявяваше от слабост, от липса на други средства, защото нямаше избор, а сега ги използваше само като педагогични методи. Той изведнаж, като че без причина изкрещя:

– Ставай, отивай си, махай се от главата ми! Не виждаш ли, че ме оплю? Затова ли дойде толкова рано, и то на Нова година?

Андрей не се сети да съобразява, да го гледа изпитателно и още по-малко да държи сметка за азът си. Тъкмо беше намерил идеала си – човека, когото беше търсил през вековете и цял живот, отскубваше се от ръцете му, отлиташе като птичка! И първото чувство, което го обхвана и изпълни беше – Андрей се хвърли в краката на Христов, прегърна го и горко заплака:

– Не, не за това дойдох! Сгреших, не забелязах, станало е много случайно! Моля Ви, извинете ме, не ме изпъждайте! Вие сте последната ми надежда! Днес е Нова година, вчера цял ден работих, снощи без почивка цяла нощ, тежки чували дигах, и все за вас мислих.

Чаках да съмне, за да дойда да Ви разкажа!

Снощи всички хора се веселиха, а през моето сърце се изливаше мъката, като че на всички страдащи по света!... Вие ме изпъждате! Моля Ви, оставете ме, дайте ми съвет! Помощ, само помощ искам! Безработен съм, нямам нито петак в джоба си, нито въглища..., нямам... нямам! Туберкулозен съм! Ето вижте – и му показва кърпата с хрчката. Андрей стигна до последната възможна засега точка на страдания.

Христов едвам издържа тази мъчителна сцена, която сам създаде! Вълната на страданията, която той тласна към Андрей, се върна и разби в душата му. Още малко, и той щеше да се разплаче! Но се овладя – усмивка се появи на лицето му, като слънце след буря.

– Стани – каза на Андрей, помогна му да стане и му посочи да седне на местото си.

Андрей отново започна:

– Но моля Ви!...

И толкова се беше объркал, че си бършеше сълзите със същата кърпа, в която беше кървавата хрчка, и едно кърваво повлекло се беше размазало по бузата му. Но той не го видя, нито почувствува. Христов бързо извади една чиста кърпа от шкафчето на бюрото си, и избърса внимателно сълзите му и повлеклото от лицето на Андрей.

– Какво става с мен? – чудеше се на себе си Андрей. – Сънувам ли, истина ли беше всичко това – може би бълнувам? Дойдох само за съвет... От дете не бях плакал! Баща си обичах, но на смъртния му одър и на гроба му не пророних сълза!... А сега?

Христов продължаваше да му се усмихва, както лекар на пациент след сполучлива операция. После се пресегна към една етажерка, **извади една малка книжка със сини корици, на която имаше нарисован снажен мъж, опасан от змия, главата на която държеше в силните си ръце.** Андрей прочете заглавието ѝ: „Кръстопът“, автор – Майн Ру, което беше написаното отгоре на долу като китайско писмо.*

[*Виж „Изгревът“, т. 20, с. 14–26 – корица със змията е на с. 16. **Майн Ру** е псевдоним на Любомир Христов Лулчев.]

Христов я разтвори и зачете: „В зорите на деня, ще ви разкрия цената и силата на дълбоката наука на сълзите... Ще ви покажа дърветата, отрупани с плодове, поливани със сълзите на хората. Ще ти откъснат и дадат плод и на тебе, за да отнесеш и на тия, които си разплакал... Защото плодовете от градината на живота, растат от вашите сълзи! Всички страдания и сълзи, дават плодове... Зная – потръпват мнозина при мисълта за страданията, но те пътища са към висините на човешките стремежи...“

Андрей слушаше много внимателно, но смътно разбираше, нищо не му направи силно, затрогващо впечатление, може би затова запита:

– И моите ли страдания ще дадат плодове?

– Разбира се, те вече дават!

– Не разбирам, как става това?

– Ти много неща не разбираш! Благодарни, че не разбираш, защото ако разбираше, нямаше за какво да живееш. Учителят казва: „Красота има в неразбирането, защото тъкмо то осмисля живота, то дава мощни импулси за знание, за разбиране. Помъчи се да си представиш един свят, в който всичко знаеш и разбираш...“

С тези и други размишления, Христов отклоняваше вниманието му от болестта, и се опитваше да заличи или поне да тушира неприятното чувство, което беше му причинил, и което беше неизбежен остатък от работата му, но който вече беше ненужен и от който трябваше да го освободи. Произведената от Христов буря премина.

163. ОТ КЪДЕ ИДВАТ ВНУШЕНИЯТА

Андрей се сети защо беше дошъл. Вълна от мъка го заля! Черен облак прекоси съзнанието му, и хвърли своята сянка върху душата му!

– Дойдох за съвет – дайте ми го и да си отивам – каза той печално.

– Ще ти дам съвет, но защо бързаш? **В природата времето е неизчерпаемо – дадено без мяра, а силата е ограничена, строго определена.** Затова трябва да **пестим силите си**, за сметка на времето. Не бързай, времето най-правилно решава противоречията.

– Не разбирам!

– Нищо от това, твоя живот ме интересува, разказвай ми за себе си.

– Аз зная защо искате да Ви разказвам. Вие сте писател и търсите

сюжети, но в моя живот няма нищо интересно – всичко е много обикновено и наситено със страдания!

На външната врата се почука. Христов отвори. **Двама господа** на около 35–40 години с интелигентни физиономии, добре облечени, се смутиха като видяха Христов, защото имаха сведения, че е **шарлатанин**, а видяха една сериозна, внушителна и интелигентна физиономия, особено очите му им направиха силно впечатление.

– Добър ден! – поздрави единият. – Нали Вие сте господин Христов? – Запита той с акцент на българин, живял дълго време в чужбина.

Христов само кимна с глава.

– Господин Христов, аз съм брат на инженер Киров, аз съм лекар в Париж – интернист. Да Ви представя господина. Но на когото името само смънка неразбрано, а титлите му обяви високо, ясно, подчертано: **виден Берлински хирург**, добър познавач на Фройд и учението му и журналист.

Двамата лекари си подадоха ръцете да се ръкуват, но се изненадаха, учудиха и смутиха, когато Христов **не си подаде ръката!**

С това той искаше да ги смути, да се противопостави на старото, на традициите, на установените форми, и най-главното – да не бъде тяхната воля. И още по-важното – да разбърка планове, с които идваха при него.

Той искаше да даде посоката, линията на разговорите, да стане господар още от началото на положението, той да диктува условията. Защото отношенията на хората, в края на краищата са отношения на борба между волите им.

– Аз зная кой сте и защо идвате – прекъсна го Христов с рязък тон, и го обърка още повече.

Господинът го изгледа въпросително в очите, помълча, помисли, искаше да разбере мисълта му, да спечели време, за да прегрупира мислите си.

– Идваме да си поговорим.

– Аз съм много зает и нямам време – му отговори дръзко, като го разглеждаше внимателно.

– Въпросът е много важен – касае се за живота на един човек! Телеграфирах ми от Париж, че брат ми е много болен от **язва** в дванадесетопръстника. Веднага тръгнах за София, като телеграфирах на приятеля си – видния Берлински лекар – пак смънка името му – веднага и той да тръгне за България, като специалист да направи операцията, да спаси живота на брат ми.

И почувствува, че казаното не беше достатъчно убедително, и още веднаж каза, че приятеля му е Фройдист и журналист.

– Всичко това, което избърборихте, **абсолютно не ме интересува!** Занимавахте ме с излишни неща: имена, фирми, титли... Фирмите и титлите не ми влияят, на рекламите не обръщам внимание! Не сте много умен, ако искате с всичко това да ми повлияете!

Българинът лекар, превеждаше думите на Христов на колелата си немец.

– Моя брат и ние живо ни интересувате!

– Това е ваша работа!

– Но ние идваме от хиляди километри да се обясним, и спасим един човек! – му отговори строго и нервно.

– Започнете!

– Тук на улицата ли – елементарната учтивост изисква, да ни поканите вътре.

– Вашата учтивост не е мярка! – И широко разтвори вратите, за да видят, че има в стаята му посетител.

– Добре, Вие господин Христов, в качеството си на какъв **внушихте на брат ми** – инженер Киров, **че ще умре** ако му направят операция, когато рентгеновите изследвания, изследванията на моя приятел – видния световно известен български хирург професор Станишев твърдят, че операцията ще мине благополучно?

– Но оперираният умрял – апострофира Христов. – Лекарят не обърна на това внимание и продължи:

– Смешно и невежествено е да се твърди, че кризата му се дължала на минали болести, които сега се проявявали само психически или нещо подобно, както Вие сте се изразили – по атавизъм. Вие сте го убедили, че **няма язва**, и че **бил здрав** – без лекуване след няколко дни ще бъде здрав.

– И сега твърдя това – държа на това, което съм казал! След няколко дни, без лекуване ще бъде здрав, но ако го оперирате – ще умре! Оперирайте го и ще се убедите в това, но за съжаление инженер Киров **няма да бъде между живите!** Още щом отворите коремната му кухина – ще издъхне!

– Ние бихме го оперирали, без да Ви питаме – той вече се караше – но Вие сте направили фаталното внушение, че ще умре!... По нашето компетентно мнение като лекари, язвата му всеки момент може да се пукне, и тогава и без Ваше предсказание ще умре!

– Това не е моя работа, аз с умрели не се занимавам!

– Но ние ще Ви държим отговорен!

– Не е забранено всеки да си има мнение, без да бъде непременно лекар.

Вън пред вратата разговорът продължаваше остър и динамичен, а Андрей отвътре слушаше, макар всичко да не разбираше.

Христов, като наложи своята воля – да водят разговора, където той иска и като прецени, че беше по-добре за неговата работа да ги покани вътре, да заработи едновременно и с тримата – двамата лекари и Андрей – и тримата да ги втъче в своето платно, на което идеите му бяха основата, а техните мисли, чувства, идеи, преплитането на интересите им, борбата между старото и новото в тях, скърбите, страданията... бяха **вътъка**, а шарките Христов образуваше с методите си.

164. РАЗШИРЯВАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО

Както в Андрей, така и в лекарите и всички, които идваха при него независимо защо, **той посяваше семена на Учението**, изправяше в тях някой разбирания и неправилни отношения, в други създаваше предпоставки за изправяне в бъдеще; **разширяваше съзнанията им**, като включваше в тях нови елементи; помагаше със съвет, ходатайство; предсказваше бъдещето и др.

Всичко това сега имаше значение и за Андрей. **Той се учеше, разширяваше се и неговото съзнание.**

Христов, напълно съзнателно нахъсваше разказа на Андрей, като го прекъсваше с тези, които идваха. Спомените му от детските му години бяха като мътни води, които течаха от миналото и замърсяваха и отегчаваха настоящия му живот. Той го правеше свидетел в разговорите с другите, често го включваше в тях, **правеше го обект на наблюдение, създаваше му условия да мисли върху противоречията на другите.** С това, нахъсваше

на още по-дребни части лошите му спомени. Между откъсите, вмъкваше като клинове разговорите с другите. По този начин те вече губеха своето единство, последователност и най-главното – силата си. И още по-важното беше, че когато се случеше да почне да ги възстановява, те щяха да се възстановяват с идеите и разговорите с другите, защото в разговорите с другите той влагаше своите идеи. Той прилагаше още и много разноразни методи, идеи, мисли, чувства, които играеха ролята на багри и нюанси..., които смесваше, съединяваше, преплиташе по най-разнообразен начин, и в края на краищата щеше да изтъче чудната тъкан на живота му.

– Заповядайте вътре! – каза той на двамата лекари.

Те влязоха и изгледаха учудено и подозрително Андрей, който седеше с шапка и балтон в стаята. Спогледнаха се, искаха може би да си кажат: „Какво е пък това чудо?“ – Но Христов хвана мисълта им и отговори, като че без лично, но те го разбраха:

– Не е изключено и вие да останете в стаята с шапки и балтони.

Те веднага си съблякоха палтата, огледаха стаята, а като не видяха закачалка, поставиха ги едно върху друго на леглото и шапките си върху тях, и седнаха до Андрей. Христов ги предупреди на френски, че Андрей не знае френски.

– Господин Христов – заговори кратко и сдържано берлинския лекар. – Въпреки всичко, което казахте, на болния трябва да се направи операция, язвата му е неоспорим факт. Може и Вие да присъствувате на операцията, за да се уверите.

– Аз зная! – натърти гласа си Христов – няма какво да се уверявам! Вие направете както разбирате и както знаете, това е Ваша работа!

– Да, но Вие трябва да направите на господин Киров контра внушение – да му се направи операция, защото иначе ще умре!

– Нали сте психоаналитик, Вие направете контра внушението...

– Аз опитам – не мога! По-право мога, но трябва ми време, с каквото аз не разполагам, а трябва да се бърза, защото всеки момент може язвата да се пукне и аз трябва да замина за Берлин.

– Да направя аз контра внушения, това никога няма да бъде! Което веднаж съм изплюл, не го лижа!

– Но касае се за един живот...

– Тъкмо затова!... Ето, и с господина е същото – посочи Андрей. – **Той храка кръв – според Вашата наука е туберкулозен.**

Двамата лекари загледаха Андрей с интерес!

– Това е още много общо казано! Трябва да го прегледаме, изследваме – каза българинът лекар.

– **И така да е, но аз съм категоричен – болестта му е атавизъм – преизживяване на стари излекувани болести, чисто психични въздействия върху физиологията.**

Същото е положението и при Киров.

165. ПРИМЕР ЗА ЕСТЕСТВЕНО ЛЕЧЕНИЕ

– Според Вас, всички болести все атавизми ли са? – иронично запита българинът лекар.

– Мисля, че около 25%. Затова трябва да се изчака известно време, **да не се пристъпва към никакво медикаментозно лечение.**

– Е, какво трябва да се прави през това време?

– Болният трябва да вземе изчестение, да си направи **няколко клизми**, да не яде нищо няколко дни, **да пие гореща вода изобилно**, да прави леки **екскурзии или разходки сред природата.**

Понеже говореха на френски, Андрей не разбираше, но чувствуваше, че става дума за болен и за него. Двамата лекари мълчаха и разсъждаваха върху това, което им каза.

През това време, Христов си направи план за работа с тримата. Христов без повод и външни причини, извика високо:

– Детка! – И от избата се обади момичето:

– Какво обичате?

– Брат ми след малко ще дойде, непременно да ми се обади.

От това Андрей остана с впечатление, че двамата лекари имат някаква среща с брат му. И Христов вместо да продължи разговорите си с двамата лекари, обърна се към Андрей:

– Докъде бехме стигнали? Да, щеше да ми разказваш случки от живота си.

Това пак смути и учуди двамата лекари! Те не знаеха какво да мислят, защо прекрати разговора с тях и заговори на господина. Но лекарят българин превеждаше на немеца.

– Вие знаете господин Христов, **че аз заеквам** – започна Андрей с леко и търпимо заекване. Лекува ме един лекар в Търново с упражнения за изговаряне на гласни и съгласни букви, но не ми помогна. Лекува ме доктор Иван Теодоров от Варна, с внушение. Отначало както при Вас имаше резултат, но после пак почнах да заеквам. В София ме лекува един заекваш – Михайлов с дихателни упражнения, и той не ми помогна. Преди няколко месеца бях при професор Кръсников, и той както Вас искаше да му разкажа случки от детския ми живот, да си спомня случката, при която първия път съм заекнал... **Но и той не ми помогна.**

Андрей искаше да каже на Христов, че и той няма да го излекува. Българинът лекар преведе на немеца и двамата се усмихнаха, че Андрей не му вярва. Христов следваше своята цел, затова каза:

– Добре, тогава разкажи ми нещо около твоето раждане. Нали това не ти е искал професор Кръсников?

– Не ми е искал – отговори Андрей. – Но лекарят немец запита на френски:

– Господин Христов, мисля, че съм чел на немски нещо от професор Кръсников, той е психоаналитик. На Вас известно ли Ви е учението на Зигмунд Фройд – „Психоанализата“? Той създаде съвсем нов метод за лечение на нервните и душевните заболявания. Неврозите според него, се дължат на неосъзнати психизми...

166. ДУШАТА НА ЧОВЕКА НЕ МОЖЕ ДА СЕ ИЗСЛЕДВА СЪС СРЕДСТВАТА НА МАТЕРИАЛНИЯ СВЯТ

Христов го прекъсна нервно:

– **Психоанализа?** Искаш да кажеш анализа на душата – анализа на нещо, което не може да се види, чуе, пипне, вкуси или помирише? **Все едно анализ на „нищо“!** Това е абсурд! Дори анализът на материалните неща, които имат отношение към сетивата, е още много груб. Решетките на науката още са много редки, пропускат много и важни неща. Справили ли са се Фройд и неговите ученици с гносеологията на Кант, или с учението на Мах? Определения от учените състав на въздуха, **не е действителния му състав.** Ако в него се постави едно живо същество, то ще умре. Техните решетки са пропуснали най-важното, това, което поддържа живота.

Състава на въздуха е много по-сложен от това, което учените знаят за него! Същото се отнася и за състава на водата! **Изобщо нашите мерки, разбирам мерките на науката, не са мерки на реалността.** Това се отнасяше за физическия свят, за предметите, за осезаемите неща, а какво е това отношение за неосезаемите неща, за евентуалната анализа на това, което наричат „душа“?

Душата е реалност от по-висш от нашия материален порядък, затова не може да бъде обект на анализ със средствата на материалния свят, който е обект на изследване и анализ на науката.

– От какъв порядък е душата според вас? – запита лекарят психоаналитик.

– **На Ваш език казано – душата е същината от един четириизмерен свят.** Цялата съвременна, така наречена „положителна“ наука, разглежда света и нещата в него от **триизмерно гледище.** А светът според Айнщайн има „п“ измерения. Челниците на човечеството вече са на границата с този свят. Било е време, когато човешките същества са схващали света като **едноизмерен**, после като **двуизмерен**, сега **триизмерен.** Предстои им да познаят света като **четириизмерен.**

– Пояснете се, как да разберем това?

– Не можете да го разберете, защото **нямате органи, които да схващат четвъртата координата.** Както на слепият, както и да обясняваме света на Слънцето, той не може да го разбере, защото органа, с който може да се разбере света на Слънцето, той го няма. **Мога да Ви го обясня, но без орган ще остане само обяснение, а не преживяно.**

– Вие имате ли тези органи? – забеляза с подигравка българинът лекар. – Щом говорите така, предполага, че го имате. Ако обичате, покажете ни го.

Христов на това не обърна внимание, продължи мисълта си:

– Представете си едно същество, което е загубило **способността си да схваща нещата в тяхната височина.**

– Кое е такова същество? – запита лекаря немец.

– Ясно казах: „Представете си!“ – рязко отговори Христов, и продължи – **каква представа ще има това същество за човека?** Представата му за човека ще бъде дирята, която краката на човека оставят върху земята. – И начерта върху хартия две ходила. – За нас, които виждаме нещата и в тяхната височина, това човекът ли е? И ако това **двуизмерно същество** реши да прави анализ на човека, какъв ще бъде той? – И посочи рисунката на ходилата. – В неговото изследване няма да влизат ноктите на пръстите, глезените, коленете, стомаха, сърцето, мозъка, главата... А какво е човекът

без всичко това? Но човекът до тук не свършва, той е още много неща и неговите мисли, чувства, настроения, противоречия, страдания, радости..., за които това двумерно същество няма представа и отношение, не е помислило и не може да мисли! Такива са анализите и изследванията на душата от разни Фройдовци, Юнговци и Адлеровци... Те са само фантазии, и като такива може да са интересни, но да се покриват с истината, изключено е!

Истина е, **древните маги са работили с магията, познавали душата и нейните закони. За тях душата е била така реална, както за Вас предметите.** Пък и това, което наричате предмет – предмет ли е, това което наричате материя, какво е останало от него? **Скоро, много скоро очите на хората ще се отворят и те ще видят много неща, които не са виждали, и за много неща ще им се изменят отношенията! Ще стане едно основно преобразование на Психологията, Химията, Физиката и на целокупния живот.**

– От къде **знаете** за тези преобразования? – запита лекаря немец.

– В невидимият свят, в света на **душата**, в света на **четвъртото измерение**, в света на причините, който е този същия свят който Вие познавате, **но гледан от друго съзнание, от същество с повече органи на познанието**, в този свят вече са направени преобразованията – те там са вече факт.

167. ОТ КЪДЕ СА ВЗЕТИ И ОТ КЪДЕ ИДВАТ НОВИТЕ ФИЛОСОФСКИ УЧЕНИЯ

– Но Вие господин Христов много се отклонихте, нали ставаше дума за Фройд? – настоя немецът, който държеше да се изясни въпросът за Фройд.

– Вие направихте отклонението – забеляза Христов и продължи: – Фройд и други като него, взели от тук, от там...

– Кажете от къде е взел Фройд? – вече нервно го прекъсна фройдистът.

– **От индийската философия, от древногръцката митология, от Библията...** Нещо от тях скъсил, друго удължил, трето обърнал както се обръщат стари дрехи и заприличват на нови – стари форми назовава с нови имена...

Обаче за тези, които знаят съдържанието им и смисълът им – сочат откъде са взети! Това, което Фройд и неговите предшественици и следовници пишат и обясняват, **ние отдавна го знаем и работим с него** и постигаме това, което искаме. Фактът, че Фройд е взел за основа на своите изследвания **древногръцката легенда за Едип цар**, показва, че това е **било известно на старите гърци**. В тази област те са знаели много повече, за да кристализира всичко това в легендата. Защо Фройд не намери друг начин и други форми, да изрази идеите си?

– Господин Христов, всичко това е много общо. Наверно, ползвали сте се от коментари върху Фройд от недостатъчно осведомени писачи? – забеляза вежливо фройдистът. Обещавам Ви, когато се завърна в Германия, ще Ви изпратя съчиненията на Фройд, да ги прочетете в оригинал.

Христов строго и някак втръчено го загледа, и каза:

– **Трябва да Ви кажа, Вие повече няма да се върнете в Германия!**
– И пресегна се, извади от една етажерка няколко обемисти тома и му ги подаде.

Лекарите ги прелистиха и казаха:

– Имате ги, но вече за Фройд не ме интересува – каза немецът.

– Вие ме заинтригувахте! **От къде знаете, че няма да се върна?**

– запитва фройдистът смутено и загледа въпросително колегата си, който също беше смутен.

– Видях го с **шестото си сетиво** – и ги изглежда тържествено! – Видях го със специалния орган, който имам.

– Но Вие господин Христов, трябва да се изясните – защо си служите с този маниер?

– Аз съм свободен и Вие не можете да ми определяте с какво да си служи и с какво да не си служи!

– Добре, тогава на въпроса: Откъде е взел Фройд идеята за **Пансексуализма**? – запитва вече нервно фройдиста.

– **Отворете Библията и прочетете легендата за грехопадането. Там Фройдовият пансексуализъм е даден като първият грях – ядене от забранения плод, половото сношение, желанието на първите човеци да творят и да бъдат като Бога.** Това отровно семе, родило се в душата на първите човеци, се разсява по цялата Земя, разцъфва в най-разнообразни цветове и дава интересни плодове, които Фройд нарича Пансексуализъм... и на дълго обяснява това.

Ясно, че на лекарите не им се слушаше и затова фройдистът го прекъсна:

– Ние ще прочетем легендата, но Вие какво бихте ни казали за това, което Фройд нарича „**нарцизъм**“?*

– Не трябва много знания и специално виждане, за да се разбере, че както името, така и съдържанието е взето от **древногръцката легенда за Нарцис**. Както и в легендата за Едип цар, така и в легендата на Нарцис, древногръцките посветени, в мистериите са **скрили великите истини за човешката душа и нейния път и отклонения**. по-голямата част от **предписанията на религиите**, са правила за хигиена на тялото и душата, и правилно познаване на света. А за да бъде правилно познат света, хората трябва да бъдат здрави. Обективния свят се вижда по един начин от здравия и различно от болния.

– Нас не ни интересуват религиите, дайте пример за Фройд – възбудено и злобно забелязва българинът.

Пред бюрото на Христов имаше етажерка, на която бяха подредени беседите на Учителя, до тях бяха подредени двадесетина Библии на различни езици, различни преводи и издания. Христов извади една Библия от тях и зарови в нея.

А през това време двамата лекари разглеждаха Андрей и тихо си споделяха нещо, после разтвориха съчиненията на Фройд, запрелистваха ги, старяха се да разчетат забележките по полетата, направени от Христов, също се спираха и на подчертаните редове, разчитаха и поставените от Христов листове, изписани с негови размишления, и тихо си споделяха на немски:

– Основно е проучавал Фройд – каза българинът лекар.

– по-късно идеите на Фройд бяха разработени, и изяснени и разширени от неговите ученици – отговори немецът.

Христов, макар да не говореше немски, но разбра този разговор и отговори:

– Имам ги! – Посегна се и извади **два тома** на Адлер и на Юнг. – Имам и от Цвайг, но неговото съчинение е дилетантско.

Христов им отговори, прелиствайки Библията. Намери, извади една **немска Библия**, намери в нея **същия текст** и я подаде на немца. Но преди да почне да чете и обяснява, погледна Андрей, който макар да не разбираше нито френски, нито немски, с голямо внимание следеше и слушаше всичко – искаше по тона, лицеизраза да разбере нещо, за какво говореха.

Христов му се усмихна дружески и зачете: „Първа книга на царете, гл. 17, ст. 45 и 46: „А Давид отговори на филистимеца: Ти идваш против мене с меч, копие и щит, аз пък **против тебе в името на Господа Саваота**, Бог на израйлското войнство, Който ти оскърбяваш; сега ще те предаде Господ в ръката ми, и аз ще те убия, ще сменя от тебе главата ти... И цялата земя ще узнае, че има Бог у Израил.”

Прочете и заговори на български, за да разбере и Андрей:

– Не разбирам какво искате да ни кажете с този цитат? – запита предизвикателно българина.

– Ако на мястото на Давид беше един българин, щеше високо да заяви: „Аз ще те убия, без ничия помощ... Аз те убих!...” Или, ако на мястото на Давид беше един турчин, той щеше да се удари в гърдите и да каже: „Венада бендерлер!” Ако пък беше немец, щеше да запее: „Дойчлан, дойчлан юбералес!” – Немецът почна да се смее, и каза:

– Ясно, ясно!...

– А Давид каза: „**Не аз, а Бог ще ми го предаде да го убия.**” Който е възпитавал Давида е бил добър педагог, предпазил го от гордостта, да не се възгордее като убие филистимеца и с това да се **изложи на заболяването** – „нарцизм”.

На хората още преди 3 000 години била известна тази болест, и те не знаели как да се предпазват от нея.

168. РАЗШИРЯВАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО У ЧОВЕКА СТАВА С ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

Немецът изслуша внимателно Христов, и после каза:

– Бихте ли приели един публичен диспут върху Фройд?

Христов се усмихна, защото си спомни, че и той когато първия път отиде на улица „Опълченска” 66, беше искал диспут с господин Дънов.

– Няма защо публичен, може още сега тук.

– Искам публичен, за да могат повече хора да се запознаят с учението на Фройд. Аз вече имах такива диспути в Берлин, Мюнхен и Виена. Салоните бяха преглънени, интересът беше голям! Аз и без това искам да изнеса няколко сказки в България, например в София, Пловдив и Варна.

– И това може, но сега се очакват в България политически събития. Това ми налага да остана скрит от погледите на обществото. Пък и Вие нямате интерес да излизате на показ.

– Защо, Вие преди загатнахте, че няма да си отида в Германия, сега нова загадка?

– По много причини! После ще видите колко много съм имал право. Цитирам Ви Библията, не защото това са единствените ми основания против Фройд. **Аз искам с това да Ви разширя съзнанията, да ги насоча в една интересна посока – да четете Библията.** Аз Ви говоря не, за да Ви убеждавам, **Вие сте за мен като една добре разорана нива, която трябва да засея с новите идеи.** Мене малко ме е еня за вашето мнение, аз мога винаги да ви докажа, което съм казал! Аз кореспондирах с ученици

на Фройд, те идваха при мене, водихме разговори и се убедиха в правотата на моята теза.

Лицата на двамата лекари изразяваха, **че те не вярват** в думите на Христов. Той без да ги погледне, извади цяла папка с писма, които им подаде. За някой от тях немецка каза, че са негови учители, други приятели.

– Независимо от всичко това, аз искам повече и при по-свободни условия да си поговорим, и поне една сказка да изнеса.

– Публична сказка не те съветвам да изнесеш. В събота вечерта да дойдете с някой ваши съмишленици от София тук при мене, **да си поговорим. Ще Ви убедя документално, че посветените в миналото са владеели много по-съвършено това, което сега учи Фройд.**

А Учителя от преди 30 години и аз от 10 години, работим с повдигнати методи и идеи, имаме по-широко и по-дълбоко **познаване на душата** от Фройд и учениците му.

После прочете няколко цитата от Учителя и ги преведе на френски, направи и обяснения по тях.

– Господин Христов, предложението Ви за беседване приемам с удоволствие, но искам да изнеса и сказка – колегата ми ще превежда.

– В събота ще Ви обясня, че това само **ще усложни живота Ви!**

– Не виждам защо, това не е ли пак някаква загатка или недомлъвка?

– **Изнудвате ме, евреи сте! Вече е даден тон – и у нас да бъдат преследвани евреите!**

Двамата лекари останаха изненадани, погледнаха се въпросително и не знаеха какво да му отговорят. После загледаха Христов неудобно. Тогава той каза:

– Изкушихте ме, принудихте ме – и погледна Андрей. – И те го гледаха, но той не беше разбрал.

169. КАК ДА СЕ ЛЕКУВА БОЛНИЯТ ЗАВИСИ ОТ СТЕПЕНТА НА СЪЗНАНИЕТО МУ

– Добре, по този въпрос точка – каза немецка и загледа Андрей. – Какво мислите да правите с младежа, ще го лекувате ли с Вашите методи? Очите му горят, има температура, бих искал да го прегледам.

– Ще го лекувам и излекувам от много болести, които Вие не виждате.

– Без клинично лечение ли? – запита българинът.

– Клиничното лечение е най-лошото лечение! Цялата обстановка на болницата внушава непрекъснато на болния, че е болен. До събота той ще бъде здрав – тогава ще го прегледате.

– Ако го излекувате до събота, ще Ви обявим за втори Христос! – каза българинът.

Христов на това съдържано отговори:

– Бог и на подигравката помага.

– Как ще проведете лечението? – запита немецка.

– Утре ще го заведа на планината – и погледна Витоша, върховете на която бяха задимени от ветрове.

– Това е лудост! – извикаха двамата лекари.

– Хората обикновено виждат собствената си лудост в другите! Каква по-голяма лудост искате от тази, на здрав човек да правите операция?

– Ние мислим, че веднага трябва младежа да бъде поставен на

клинично лечение, утре ще бъде късно!

– Той ще издържи днес и довечера, а утре ще се изкачи на планината с мене. И Вие, ако обичате елате. Малко ще Ви подуха вятъра, но това е полезно.

Христов и тях искаше да хване, да ги изкачи на планината, защото според него всяко изкачване на височина е посвещение, защото става същото изкачване и в съзнанието.

– Да освидетелствуваме смъртта му ли, и Вас да изпратим в затвора ли? – злъчно забеляза българинът.

Но Христов не се подаде на непосредственото си чувство да го наругае, заговори за друго.

– Вие мислите, че само физическите лекарства могат да лекуват? Има още много методи за лечение. **За да се приложи един или друг метод, зависи от болния, от степента на съзнанието му!** Един вярващ болен може да се лекува с молитва! – дръзко заяви Христов. – В събота между другото и това ще Ви докажа.

Една дума, казана от този, който знае как да я каже, може да има въздействие на валериан. Тя може да повдигне духа на болния, да му подеждава като най-добрата инжекция. Тя може да събуди спомени от детството, от първата любов, от някой щастлив момент, които са пълни със сила и живот и тези сили да забликат в болния! Една дума може да предизвика скритите сили на организма, които са цял океан! Още много неща може да направи една дума!

При този начин на лекуване, изключени са пораженията на лекарствата, инжекциите и операциите! Аз от тази сутрин го крепя с думи–инжекций, това ще правя до утре. А когато отидем на планината, тя ще си каже тежката дума.

Защото планината – природата лекува 50%, лечителя – 25% и болния – 25%. Но ако болния не иска и не вярва, нищо не може да се направи!

170. ЛИНИЯТА НА ЖИВОТА НА ДЯСНАТА МУ РЪКА ПОКАЗВА, ЧЕ ТОЙ ИМА ДЪЛЪГ ЖИВОТ

– Господин Христов, известен ли Ви е д-р **Рудолф Щайнер*** и неговия университет в Швейцария – Гьотеанума?

[*За Рудолф Щайнер–виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 284–287.]

Христов вместо отговор, продължи за Щайнер това, което не му каза: – И нещо повече ми е известно – този университет е посветен на Гьоте, който е ученик на ученика Ралф, а аз съм ученик направо на Учителя. Тук има нещо повече от Гьоте и Щайнер – Учителят!

Лекарите се погледнаха иронично, и погледнаха през прозореца Изгрева, бараките и минаха на друг въпрос:

– Какво мислите да направите с инженер Киров?

– Аз направих каквото мислех. Поздравете го и му кажете след обед да дойде при мене!

– Ако го намерим умрял? – запита с насмешка българинът.

– Не, той има още живот! Ако пък му направите операция, веднага ще умре.

– Откъде знаете, че има още да живее?

– **Линията на живота му ми показва това.***

[*Виж „Изгревът“, т. 4, с. 149–150.]

– Интересно, във Вас науката е съчетана с метафизиката и суеверието! Как сте ги примирили? – запита немецът.

– Това е така, защото мен ме интересува всяка наука в нейната чистота, а Вие се ръководите от мисълта за парите на инженер Киров. Вие сте проучили какви влогове има той в Швейцарски банки, знаете и стойността на богатството му в България.

Това беше силен удар, който Христов нанесе на двамата лекари, които се смутиха толкова много, че **не можаха нито дума да кажат!** На вратата се почука. Христов стана да отвори, като каза на двамата лекари:

– За днес толкова Ви стига! Ще Ви чакам в събота, 20 часа.

Така Христов ги сне от високите им пиедестали на западноевропейски лекари, до степен на момчета. Това стана с тях, то ставаше и с много други.

Главната сила на Христов беше в това, че ако не го питаха, интимното му желание, той и тях и другите не би погледнал, не би се занимавал, без да се интересува какво те биха мислили за него. **Но сега, като го движеше голямата и велика идея – да съдействува за установяване Царството Божие на Земята**, той всичко правеше, като че в тези спорове влагаше лично жар, ентузиазъм, заинтересованост, палеше се, горещеше се, но само отвън.

Докато двамата лекари се обличаха, той отвори вратата.

171. ЗА ДОБРОТО НЕ СЕ ГОВОРИ – ТО СЕ ПРАВИ. ДОБРОТО Е ОСНОВА НА ЖИВОТА

– Честита ти Новата година господин Христов, т.е. брат Христов!

Лекарите и Андрей слушаха, защото Христов съзнателно беше оставил и двете врати отворени. Българинът преведе на немеца, и тримата почнаха да се смеят. Христов не отговори на поздрава му, чакаше да каже защо беше дошъл, а посетителят явно искаше да го покани вътре.

– Имам една великолепна идея, която мисля много ще Ви хареса, затова да вляза, за да Ви я разкажа.

– Кажете тук – отговори Христов кратко, и се подпря на вратата.

– Решил съм да започна Новата година с правене на добро, затова съм дошъл да си поговорим.

– Искаш да кажеш, решил си да започнеш Новата година **с приказки за правене на добро** – коригира го иронично Христов.

– Може ли така да мислите брат? Такова нещо не съм казал, нито дори помислил!

– Нали каза „да си поговорим“? **Доброто не се говори, то се прави!**

– Точно и аз така мисля. Искам да вляза вътре, за да Ви обясня моите планове, как да направя едно голямо и велико добро.

– Не! – категорично отговори Христов. Аз предпочитам да направиш едно микроскопично добро, но без обяснения. Аз ясно ти казах да дойдеш, когато направиш едно най-малко добро.

– Как не може да ме разберете, брат Христов, нали Ви казвам, идвам да си поговорим върху плана на доброто, което ще направя?

– Махай се от главата ми хитрец такъв, нямам време да се занимавам с тебе! – И се обърна да си влиза. – А посетителят му завика:

– **Какво добро мога да направя, когато нямам пари?**

Българинът превеждаше на немеца. Двамата лекари и Андрей, вече се смееха с глас.

– Да се направи добро, не са нужни пари! – Христов се полуобърна, каза му и си влезе вътре и зад вратата продължи: – Когато направиш доброто, тогава ела. Какъв човек си, ако за десет дни не си направил нито едно добро? Аз се чудя как още живееш?! **Защото доброто е основа на живота!** Ти си без основа!

Господинът не си отиваше, като се молеше:

– Господин брат Христов, моля Ви, кажете ми конкретно какво добро да направя, за което не са необходими пари, веднага ще го направя!

Христов, като че това чакаше, веднага отвори вратата и най-сериозно му каза:

– Иди в гората, и в продължение на половин час изтърсвай снега от дърветата. Някой от тях от натрупания върху им сняг са се пречупили, а има които са наведени и до земята.

– Господи Боже мой! – извика той, и започна да се кръсти. И това ли доживях да чуя? Как се сетихте, тъкмо такова добро да ми искате? Както ми казват някой, простеем съм, но аз имам два факултета завършени и съм син на бедняшко селско семейство. Който ме види, какво ще си помисли?

– Аз те карам да правиш това, което аз правих тази сутрин. – И отново си влезе.

Лекарите стояха сред стаята облечени. Андрей веднага му заговори:

– Тази сутрин, когато идвах при Вас и аз изтърсих снега от едно дръвце, и то се изправи.

– **Тъкмо за това добро те приех и ще ти помогна, защото такова дръвце си и ти, на което сега изтърсвам натрупания сняг по него!**

– По шосето никой нямаше, от къде сте ме видели?

– Това, което човек прави, то веднага се написва на него. Всичко в тебе ми говори за това.

– Господин Христов – започна българинът лекар, който всичко беше превел на колегата си – защо карате господинът да изтърсва снега?... Аз мисля, че това е желание за оригиналничене.

– Ако ме питате мене, не бих приел никого, защото нито Вие, нито той, нито който и да било друг **можете нещо да ми дадете**, още по-малко можете да задоволите тщеславието ми, ако имам такова.

Това, от което аз имам нужда, никой друг не може да ми го даде, освен Бог и Учителя!

Този човек е много користен – иска само да взема, всичко прави само от непосредствен интерес! Затова го накарах това, защото от дърветата като ги изтърсва от снега – не може нищо да вземе. Искам поне едно нещо да направи **безкористно**.

172. В СЛУЖБА НА БЯЛАТА ЛОЖА

Христов се обърна към Андрей без повече да обръща внимание на лекарите, които стояха облечени с палтата си сред стаята:

– Продължи!

– **Майка ми преди мене, родила 5 момичета.** Още когато се родило първото, баща ми бил много недоволен, защото искал момче. С раждането на всяка от следващите ми сестрички, недоволството му все повече и повече растяло. Когато се родила последната ми сестра, цяла седмица **не се завърнал в къщи** и решил да напусне майка ми, като казал: „С тези момичета, публичен дом ли ще правя?“

Маминка – майката на майка ми, му казвала, че това е от Бога. Той

се съгласявал, защото бил много религиозен и милостив, но после под влиянието на осемте си сестри, пак знаел своето – **момче**, та момче искал.

Веднаж маминка довела у нас една циганка, която дала на майка ми **разни треви** – едните да пие, а с другите да се полива. Дала й **муски** да постави в дрехите на баща ми, други да зарови под прага на вратата, през който баща ми влизал и излизал, и трети – да зарови в пепелта на печката. А на майка ми дала различни наставления, между които тези: да яде много **картофи**, да мирише **карамфили** в определени от нея дни. И когато съм се родил, циганката дошла у нас, и маминка й дала една **златна турска лира**.

Христов почна да се смее, и като на шега каза:

– **Щом си купен със златна турска лира, показва, че си ценен, скъп и щом лирата е била турска, показва, че си бил турчин.**

– Не Ви разбирам! – нервно възрази Андрей.

– Ще разбереш, не бързай.

– Интересно е, че в характера ми има много турски черти – добави Андрей.

А Христов почна още по-високо да се смее! В този миг Андрей се сети защо беше дошъл, и забрави за какво говореше. – Христов, който го наблюдаваше внимателно, за да се сети, го запита:

– Баща ти не напусна ли майка ти?

– Не – му отговори, като си мислеше да му заговори това, за което беше дошъл.

– Само това ли имаш интересно в детството си? – запита го с интерес Христов.

– Не, но това сега не е важно. **Изобщо, майка ми и баща ми не се разбираха!** Баща ми ходеше по кръчми, връщаше се късно... Майка ми **молеше Бога** да не приличам на баща си. Искала да ходя на църква, затова **пъпа ми хвърлила в Библията**.

– И Библия ли сте имали?

– Баща ми, въпреки многото отрицателни качества, които е имал, бил много милостив и религиозен. Под влиянието на един **проповедник протестантин**, станал **евангелист** и си купил Библия. Приятелите му и особено сестрите му го подигравали и обвинявали, че напуснал правата си вяра, отново се върнал в православието, почнал отново да пие и да пуши и да не чете Библията.

– Знаеш ли в кой завет, и на кое място ти е бил изхвърлен пъпа? – Избърза с въпроса си Христов, за да отклони въпросите на Андрей, за които беше дошъл при него.

– Мисля в **Стария завет** – на онова място, **където се говори за синовете на Якова**, че били дванадесет.

Христов стана сериозен, помисли, пресметна и каза:

– Това са личби.

– Не разбирам – бързо отговори Андрей и лекарят българин, който превеждаше каза:

– И аз не разбирам! Мисля, че това са приказки, народни поверия, суеверия...

Христов не обърна внимание на тежките възражения, продължи мисълта си:

– **Черната ложа, на която си бил роб през миналите си съществувания, циганката като нейна представителка те провожда на**

Земята, за да бъдеш и през този живот роб на Черната ложа. Обаче, майка ти, независимо от знанията, които е имала, съображенията от които се ръководила, като хвърлила пъпа ти в Библията, може да се изтълкува като „случайност“, но с това тя променя съдбата ти – предава те в служба на Бялата ложа!

И този факт ми показва откъде идваш, че си един от шеснайстех библейски личности.

– Нищо не разбирам! – извика нервно Андрей, и в същото време изпитваше неопределена радост!

– И аз не разбирам! – присъедини се към него и българинът лекар – това са фантазии, измислици!...

Христов и сега не им обърна внимание. Само гледаше Андрей, и чакаше да му каже още нещо. И той каза:

– Да, но аз не вярвам в никакви църкви и мисля, че са заблуждения, опиум за народа, добро и изпитано средство на капиталистите да държат масите в подчинение и страх.

– Съгласен съм – отговори Христов, и видя в очите му как припламна нова радост, че и той казва нещо съществено, с което Христов е съгласен.

– Има разлика между Христовото Учение и всички християнски църкви.

– Как може това, нали Христос, църквите и поповете са все едно – защо ги разделяте? – забеляза лекарят българин.

– Много просто, защото между християнските църкви и Учението на Христа, почти няма нищо общо, освен името! Христос е велик Учител на хората, Той не е нито поп, нито папа, нито патриарх!...

– Това са забъркани неща! Капиталистите съзнателно ги объркват, за да не ги разбираме, но ние работниците сме реалисти, искаме всичко да ни бъде ясно, конкретно.

173. БИБЛИЯТА Е ЕДНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО – ПО-ВИСШЕ ОТ ЗАКОНОДАТЕЛСТВОТО НА ВСЕКА ЕДНА ДЪРЖАВА

Христов следеше своята мисъл:

– Ти дойде в колибата ми, още не си ми казал името си, но от това което ми каза, аз вече зная, че си един от дванадесетях синове на Якова в Библията.

Тогава си се казвал Дан, а сега се казваш Йордан или ти викат Даню.

Пресегна се и извади същите две Библии – българската и немската, и обърна на гл. 30, ст. 6 от Битие.

Намери същото място и в немската Библия, и я подаде на немеца и зачете: „И рече Рахил: Отсъди ми Бог, и послуша молбата ми и ми даде син. Затова го нарече с името Дан.“

Андрей гледаше с широкоотворени очи от учудване! А българинът лекар го запита:

– Как ти е името?

– Йордан, но ми викат Даню, а галеното ми име е Аню – Андрей!

Христов бързо разтвори и Новия завет – Евангелието на Матей, гл. 4, ст. 18, и зачете: „Като вървеше покрай Галилейското море, видя двама братя – Симон, наречен Петър и брат му Андрей, да хвърлят мрежи в морето, понеже бяха рибари.“

Христов обясни: – В Стария завет си Дан, преминаваш в Новия завет като Андрей.

Двамата лекари гледаха се въпросително, гледаха Андрей, гледаха и Христов, нещо си казаха на немски и българинът лекар запита:

– Как можете да правите такива **широки обобщения**? По това, че съвпадат имената, че пътят му бил поставен на някоя страница от Библията и пр. и пр., да вадите такива фантастични заключения?! Това не само, че не е наука, но и най-обикновения човек няма да го приеме!

– Добре – с усмивка каза Христов – върху едно парче хартия, на което има написано нещо, царя си поставя под него подписа и убиват един човек – как става това? Ако този лист с подписа на царя го гледа един дивак и види какво става с човека, какво ще си помисли?

– Вие господин Христов сте жонгльор, виртуоз сте във вашите вечни сравнения, но сравненията още не са доказателства! Царя има известни права, зад него има Конституция, зад подписа му стоят още много и много основания да си постави царя подписа, и после има цяла изпълнителна власт, а тук, при Вашия пример какво има?

– Ти си прост човек, не разбираш най-обикновените неща, а искаш да разбереш по-висшите! Ти знаеш какво имало зад царския подпис, но дивака – знае ли това? Разбира се, не! Аз зная законодателството, което има зад подписа в Библията.

Библията е едно законодателство, от несравнено по-висш ранг от законодателството, на която и да било държава! Това е законодателство, което решава съдбите на хората!

Царя, за да постави подписа си под една заповед, затова му е докладвано, че и на тази майка, за да постави пъпа на детето си в Библията, и то тъкмо на определено място, **това е нашепвано от същества**, които ръководят съдбите на хората! Поставянето на пъпа в Библията, може да се вземе като един подпис под един договор – библейския текст...

Аз виждам, че още Ви е смътно, но мислете, за да Ви стане ясно.

В разказа на Андрей за раждането му, има и други интересни идеи. Циганката е знаела повече от Вас лекарите и цялата съвременна наука – науката да ни се роди такова дете, каквото искаме. **А древните маги са знаели да раждат и светий, гений – учители на света.**

– Това може да е случайно съвпадение! – извика вече нервниран българинът лекар.

– Има едно племе, което живее в Сините планини в Индия, което от край време наброява само **700 души**, което се казва „тоди“. В него, когато умре жена, следващото раждане непременно е жена /момиче/, когато умре мъж, следващото раждане непременно е момче. Така че **съотношението** между мъжете и жените остава все едно и също, и общия брой на жителите му никога **не се променя**. Какво ще кажете на това? Запишете си и потърсете в Енциклопедията.

Как ще си обясните, че отгатнах името му? Ето, нека Ви каже казал ли ми е как се казва?

– Не съм му казал! – отговори Андрей.

Всички мълчеха и гледаха Христов.

– Тогава какво ще кажете за съдбата на Андрей? – запита немец на френски.

– Майка му като поставила пъпа му в Библията – **обърнала цялата му съдба на 180°**, и ако досега е живял лошо и страдал, има още малко да страда. **Това е докато измине пътя, определен му от циганката – пътя на Черната ложа, и да навлезе в пътя на Бялата ложа!**

Вие виждате още едно съвпадение – майката на Андрей се моли да роди момче. И **Рахил**, може би **преди 3 000 години**, също се моли да роди момче. И двете майки се молят да имат момчета – и двете имат момчета, и двете кръщават момчетата си с **името Дан**.

И пак случайно ли, че този Йордан е наричан Аню – Андрей, и Христос като **Андрей** го призовава за Свой ученик, и тази същата личност, независимо от походите си, идва да **търси** Учителя?...

Всичко това според Вас съвпадения и широки обобщения ли са? В Археологията по един **единствен зъб**, по една намерена кост от едно допотопно животно, възстановят цялото животно, защо и аз по толкова много „**съвпадения**“, „случайности“, **да не мога да направя** моите заключения? Разбира се, за моите заключения това не ми са единствените основания, аз имам още и други основания, но от съвсем друг характер, към които Вие нямате отношение, затова не Ви говоря за тях.

Андрей идва при мене, защото е **закъснял в пътя**. **След преражданията си като Дан... и Андрей – ученик Христов, той се е отклонил от правия път, бил пленен от Черната ложа и изостанал назад в пътя си!**

Сега Учителя идва и дава нов тласък на всички изостанали.

Както децата, за да учат, свързват уроците с игри, по този начин ги карат да учат, същото е и с възрастните. Ръководителите им използват съответните на съзнанието им **стимули**, да ги накарат да учат. Както майката на Андрей, така и самия Андрей, се ръководят от стимули, които отговарят на техните съзнания, но **ръководителите им използват това за постигане на своите цели**.

За Андрей в един друг свят, се борят две ложи! На тази борба тук в нашия свят са само проекциите, които ние наричаме „случайности“ и „съвпадения“.

174. СЛУЧКИТЕ ОТ ЖИВОТА НА ЧОВЕКА СА НЕГОВИТЕ СТЬПКИ В ПЪТЯ НА ВЪТРЕШНАТА ШКОЛА

Двамата лекари продължаваха да стоят прави, облечени в балтоните си и с шапки на главите си. Лекарят немец беше концентриран, искаше със знанията, които има, да си обясни всичко това и после заговори сдържано, вдъхновено и внимателно цедеше думите си:

– Господин Христов, някъде дълбоко или далече в мене, много смътно като зазоряване чувствавам, че имате право, без да мога да го докажа и да си го обясня. Такова чувство за първи път изживявам! Нещо в мен ми нашепва, че и аз съм дошъл при Вас за същото, провидението иска чрез Вас да ми помогне.

– Така е, чувството Ви е верно, право. Дръжте се за него, слушайте това нашепване – то е, което ще Ви спаси.

И Андрей напираше да каже, затова Христов го погледна и той започна:

– Може би всичко това, което видях и чух във Вашата колиба има значение да ми дадете съвета. Моля Ви, дайте ми го и да си отивам, за да имам време да напиша изложението си и да Ви го предам утре.

– Не! – рязко каза Христов. – Аз вече ти казах, идването ти при мене има съвсем друг смисъл, независимо от твоите мотиви. Това, което аз мисля, то ще реши всичките ти противоречия сега и за бъдеще. Ти не току така си се запътил рано сутринта да дойдеш при мене! – И погледна двамата лекари, дошли от Париж и Берлин. – На тебе ти остава само да ме слушаш,

и всичко в живота ти ще се нареди така добре, както не си помислял!

Андрей се зарадва и уж отпусна, но в дъното на душата му пак остана нещо стегнато – съмнение. И разказа без стеснение за нещастieto си, за прочетеното в парчето вестник за убийството на жена му, как го разпитвали следователите, и накрая му каза, че иска да го научи и той да срази бъдещите си следователи и да му покаже начин как да го приемат отново в кооперация „Напред“.

Христов с разположение го слушаше и гледаше, а Андрей продължаваше да разказва:

– Мразя широканците, те са „катраници“! Вие не знаете на кои викат катраници! И естествено е да не знаете, защото тук във вашата колиба сте откъснати от живота. Вие политически работи не разбирате, затова аз ще Ви ги обясня. Комунистите наричат широките социалисти „катраници“, защото се прикачват към всяка каруца – управляваща партия както катранено гърне, за да бъдат винаги на власт. Нали има приказка: „Където е мършата, там са орлите лешояди!“ А за широканците казват: „Където са парите, капиталите: Учителската каса, Чиновническото дружество, Кооперативна Централата „Напред“, Популярните банки..., там са широканците. Когато ми тръгнат добре работите, един ден специално ще дойда да Ви обясня тези неща.

Зеленикавите очи на Христов засветкаха, някой мускули на лицето му потрепнаха! Светкавична мисъл прекоси съзнанието му – да изгони Андрей! Но друга мисъл, не закъсна да го спре. Затвори си очите и почна да се моли. Нито Андрей, нито стоящите прави двама лекари подозираха какво беше станало в душата му. После си отвори очите, те бяха пак кротки:

– Добре, сега вече си спокоен, разказа ми нещастieto си и какво искаш. Аз ти казвам, съвета ще го имаш и всичко в живота ти ще се нареди приказно добре, но срещу това искам да ми направиш една услуга.

– Кажете – каза Андрей с готовност да послужи и зарадвал се, че и той можеше да послужи на един такъв велик според него човек. Не само това, но в този момент той се почувствува равен на Христов. Всичко това Христов съзнателно подготви Андрей да го изживее, защото понякога и самоизмамата има значение в живота на хората.

– Искам да ми разкажеш случки из живота си. Ти вече разбра, че аз съм писател, събирам сюжети за разкази и романи.

Млъкна и зачака да се извършат някой процеси в съзнанието на Андрей. – И наистина, той си помисли с радост: „Интересен съм му, затова иска да ме направи герой на някой свой роман!“ – Изправи се, издаде си гърдите напред и каза: „Това ми е най-лесното!“ – Отговори и пак знаеше своето, въпреки обещанието на Христов, той знаеше своето:

– Друг път специално ще дойда, специално да Ви разказвам, сега бързам. Дайте ми съвета, веднага да си отивам, защото нямам пари, нито въглища, нито хляб, от вчера не съм ял, едвам ще издържа до утре без да ям!...

Христов му се усмихна снизходително, като че му казваше: „Можеш, можеш, още много неща можеш! Нямах представа колко неща можеш, още и много по-трудни от глада! **Ти можеш да издържиш без работа не три дни, нито три недели, нито три месеца и три години, а три пъти по три години.** А колкото до храната, ще се храниш на същата трапеза, на която се хранят безброй насекоми, птички и животни... Няма да умреш от глад!“

Андрей не разбра тази особена усмивка и по-добре, че не разбра нейния смисъл, защото инък само при мисълта, че **девет** години ще бъде без работа, би се ужасил и не би помръднал нито крачка напред!

175. АКО БЪДЕШ СЪБУДЕН ПРЕЖДЕВРЕМЕННО, ЩЕ СТРАДАШ ОЩЕ ПОВЕЧЕ

По лицата на двамата лекари беше изписано едно продължително учудване! Всичко това им беше много интересно, затова немецът запита на френски Христов:

– Може ли да останем още?

– Да, но съблечете си палтата и снемете шапките! – И погледна Андрей, който още стоеше в стаята с балтон и шапка.

Двамата лекари си спомниха какво беха помислили за Андрей и какво им каза тогава Христов, затова се изчервиха. И почнаха вече в тях да се явяват наченките на страхопочитанието, защото виждаха в него **човека, който нищо не забравя**, който не само е ясновидец, но и знаеше неща, които другите не знаят; човек, който може, и който проследява целите си до край. Така Христов, с постъпките и думите си изграждаше своя образ в тях. Те се съблякоха и отново седнаха на местата си.

– Добре, ще ти намеря и работа, само работа да искаш! Ден и нощ да работиш, да работиш цял живот и пак няма да я свършиш!

Андрей го гледаше изненадан, мислеше си, че прекалява вече с тези свои драстични изказвания, защото знаеше каква страшна безработица вилнееше в България!

– Не ме гледай учудено! – закачи го Христов приятелски. – **Работа има, но работници няма!**

„Това пък вече е безобразие!“ – си помисли Андрей. – „Нали затова, че няма работа, бяха изхвърлени от фабриките и работилниците над 100 000 работници в продължение на една година, нали затова Партията свикваше митинг с лозунга „Поход на гладните“ за сега, за февруари.“

Както вече казахме, Христов беше по парадоксите. **Той и Андрей, говореха на два различни езика.** Христов много добре го разбираше, но го оставяше да живее със своите разбирания.

– Казвам ти, не се безпокой, няма да умреш от глад! Ако си спомняш, разкажи ми нещо за Балканската война или за родословието си или каквото искаш, каквото се сетиш! – Андрей си мислеше: „Тъкмо така започват романите!“

– Ще Ви разкажа, но преди това, ако обичате разкажете ми кои са причините, че заеквам?

– За това засега е по-добре да не знаеш.

По лицата на лекарите се изрази любопитство. Христов го забеляза и продължи: – Да откриеш причините на заекването си, е твоя работа. Когато трябва, и това ще знаеш, но както за всяко знание се заплаща и за това знание ще заплатиш скъпо. **Ако бъдеш събуден преждевременно, ще страдаш още повече.** Аз мога да ти кажа още сега, за да видиш, че зная тъкмо това, което професор Кръсников не е знаел – при какви обстоятелства си започнал първия път да заекваш. А причините за това, ще откриеш сам.

Българинът лекар преведе на колегата си, и двамата зачакаха с интерес.

Христов се концентрира, затвори си очите, за да отвори вътрешните си очи и заговори като в унес:

– Три пътя се кръстосват и заграждат една декоративна градина. Градината има посока от изток към запад. Тя е нещо като алея, защото от другата страна на двата пътя има постройките – нещо като булевард. На североизточния ъгъл на градината има стара турска чешма, с чучур и улук отпред. На юг има казарми, пред вратата на които пише: „10 конен полк“. Много деца играят, между тях си и ти. Панталоните ти са под коленете, на всички останали деца панталоните са над коленете. Твоите панталони са скъсани и изцапани, ти си изпотен, по лицето ти тече кална пот, с увлечение играеш. Изтича до чешмата и налага целия чучур, бързаш да утолиш жаждата си. **Майка ти идва, хваща те за ухото и почва да те плеска. Ти се уплашваш, искаш да кажеш нещо, почваш да заекваш.**

– Да, да, спомням си, така беше!... – изумен говореше Андрей. – Много добре зная чешмата и трите пътя... Всичко точно така беше!

Българинът с ирония превеждаше на немец. Христов, макар да не говореше немски, разбра, че не му преведе верно и на немски правеше коментарий:

– Не може ли да се предположи, че момчето симулира, той му внушава тези картини и случки?...

Христов с яд отговори на френски, за да разбере и колегата му:

– Допустимо е да симулира и аз да му внушавам... Но питам, Вие двамата ще симулирате ли, ако Ви кажа, че **и двамата сте оперирани от апандисит?**

– Това е допустимо, защото повечето от европейците са оперирани от апандисит – отговори заядливо българинът.

– Вашия апандисит е бил съвсем здрав.

– И това не е трудно да се познае, защото българите много по-малко страдат от апандисит, и при всяко заболяване на тази област, биват веднага оперирани.

– Сливците и на двамата Ви са извадени.

– Това е както при апандисита, най-честата операция.

– Ще Ви кажа още едно нещо, ако и при него така упорстваш, ще ти разкрия едно престъпление. Запомни, всичко това го правя не от тщеславие, а за тези – и посочи немеца и Андрей. **Ти си дошъл да убиеш брат си, да вземеш парите му, и с една жена да заминеш за Франция. А за смъртоносната операция, която ще направи колегата ти, ще му дадеш пари да замине за Америка.**

И двамата лекари не можаха да се овладеят, те с ужас на лицата си гледаха Христов! Очите им бяха се разтворили силно, пак в уплаха!

176. ВЕЛИКИТЕ ИДЕИ СЕ ДАВАТ НА ВИЖДАЩИТЕ И МОЖЕЩИТЕ

Христов прояви жестокост, от чекмеджето на бюрото си извади едно огледало и им даде да се видят и каза: „**Лицата на двамата Ви показват явна „симулация“, нали?**“ – После се обузда, стана кротък и продължи тихо да им говори:

– Както виждате, **на мен е дадено да зная нещата**, а на професор Кръсников и Фройд и други като тях, като слепци **да напипват нещата!** Но великите идеи не се напипват, те се дават на хората и учените и великите посветени в тайните на битието, **на виждащите и можещите**. И после на учените, на слепците остава да доказват на другите слепци какво са

напипали. Вие и всички като Вас мислите, че причината на заекването е в **уплахата**, което е все едно да кажете, че причината за Първата Световна война е убийството в Сараево, станало на 28 юни 1914 г. от 18 годишния сърбин **Принципо**. По всички граници са ставали и стават хиляди убийства, но не предизвикват световна война. **Причината за заекването му е далечна и дълбока!**

Лекарят немец едвам чуто запитва:

– Можете ли да излекувате Андрей от заекването му?

– Той вече е излекуван, скоро ще почне съвсем добре да говори! Сега заекването при него е като **отбита** вода на река, която продължава да изтича по коритото, докато се изтече напълно. **Зная, че го лекувам преждевременно, преди да е поправил погрешките си!** Той сега ще бъде като спасен престъпник, пуснат от затвора преди да се е разкаял – може да направи още по-големи грешки! Тогава положението му ще стане още по-тежко! Разбира се, зная защото е закон, че първия на когото ще изпита острия си език, ще бъде аз!

– Защо го карате да разказва случки из детските си години?

– **Защото тези спомени са наситени с много живот и сила**, които аз впрягам, за да му изтеглят колата от блатото в което е затънал!... Те са, които го лекуват.

– Господин Христов, бих искал да Ви запитам нещо друго – каза немецът.

– Питайте.

– Какво бихте казали за Хитлер и Мусолини?

– Много, защото това са две много интересни личности на нашето време.

– На кого от тях сте привърженик? – запитва немецът с усмивка.

– На никого. **Аз съм привърженик на моя Учител!**

– Предполага се, че владееете Астрология, навярно сте им правили хороскопи, което на запад и особено в Америка е цяла епидемия?

– **По-важно е тълкованието на хороскопите! А за това, трябва да бъдеш и ясновидец!*** [*Виж „Изгревът”, т. 22, с. 545–586.*]

Аз виждам нещата и събитията, затова нямам нужда от хороскоп да правя. Ясновидецът може да вижда и без хороскоп.

По мое мнение Учителят в този момент е най-добрия астролог в света!

С Него, ако обичате може да говорите по тези въпроси повече. – Христов подметна това, за да направят връзка с Учителя.

177. НЕСПРАВЕДЛИВИТЕ МИРНИ ДОГОВОРИ

– Защо според Вас Хитлер и Мусолини са интересни?

– **Защото са рожби на онеправдани народи** – те са реакция на съдбата срещу неправдата на победителите.* [*Виж „Изгревът”, т. 25, с. 320–328.*]

Но когато освен правдата, започне да ги стимулира желанието за власт над другите и големство, това е болестта, от която заболяват всички диктатори. Диктаторът е като човек, който ходи по обтегнато въже. Всяко падане, за него е катастрофа! Равновесието, това е справедливостта, която го крепи, излезе ли от нея, той е загубен. И двамата работят за растене на колективното съзнание, нация, индивид. Ще дойдат след време в сътълкновение с други нации. Само братството може да разреши въпроса.

– Ще победят ли Англия и Франция?

– Рано е още да се говори за това. **Англия и Франция ще платят за несправедливите мирни договори, които наложиха на победените народи през Първата световна война.** Предстои им да разберат, че в света има правда. На Англия още не е дошло времето да бъде победена.

Тя ще бъде най-напред победена икономически – плана за това вече е направен от Америка.

– Ако Америка изтегли златото ѝ, както беше изтеглила френското злато?

– **Не, Англия е мозъка на света, това с нея не може да стане.** Могат много неща да станат, които ние не предполагахме. Има много предположения за победата на Англия. Според едни от тях СССР ще нахлуе в Европа, и с превзетите от нея германски и френски флоти, ще удари Англия. Затова Англия създава силна Германия, която да бъде като бариера.*

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 530–532.]

– При една засилена Германия, не може ли да се предположи, че тя ще нападне Англия?

– Не – замислено отговори Христов – колкото и да се въоръжи Германия, не е само до въоръжението, има друг по-важен фактор – Германия е гладна, и английският остров е гладен. **Англия съществува, благодарение на огромния ежедневен внос.** Германия как ще изхрани това 50 милионно население? Тя и за това държи сметка. На Германия очите са насочени към богатите със суровини земи на Украйна. Във връзка с това е насочена и английската политика.*

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 533–534.]

– Според Вас, как може Англия да загуби икономическата си мощ?

– Аз вече казах един начин, а има много още начини. Както много велики империи преди английската са били побеждавани, така и Англия ще бъде победена по някакъв начин. Стария борец, колкото и да бъде силен, когато и да е, ще бъде победен от един млад борец. Това е закон.

– Тези борби и приготовления за борби, какъв е според Вас смисъла им?

– Смяната на ценностите – прави се усилие златото да бъде заменено, сменено с трудовия еталон. Златото вече може да се получава изкуствено, и то прави господството му невъзможно – обезценява го. **Трудът го имат, които са най-далече от властта.** Всичките социални борби ще бъдат около това. Златото дава печалби на тоя, който го притежава, макар и само номинално, и който може да не работи. **Трудовия еталон** ще иска духовни и физически качества и чувства за повишаване на **социалната справедливост.**

– Искате да кажете за СССР ли, когато трудът ще бъде златната валута, а СССР го има най-много?

– Според мене това не е точно така. Китай, Япония пък и други страни имат много и евтин труд. А колкото до СССР, тя ако не създаде по-висша справедливост, както за своя народ, така и за другите народи, тогава работниците вместо да имат господар срещу когото да се борят със стачки, **ще имат срещу себе си държавата,** която в името на общото благо може да потиска още повече. Защото след революцията или след войната, ще е необходим още повече труд, **не само, за да се поддържа живота,** а и да се поправи онова, което революцията, войната и борбите в своя ход **са разрушили.** В такива случаи държавата може да преживее и по-лоши дни, отколкото във време на златния еталон.

– Каква критика бихте направили на Англия?
– Глупавите критикуват, а умните се учат. Ние трябва само да се учим от Англия.

– Какво бихте казали за България? – запита сега българина лекар.
– И Арабийската пустиня е малка и бедна, но е родила три велики религии: Юдеизма, Християнството и Мюсюлманството.

България е страната, която ражда духовното!

Тя даде писменост на голяма Русия.

Ние сме народ, който е единствен сред Европа, който пише със собствена азбука. Всички останали народи си служат с латинската азбука.

Той е родил **Богомилството***, с което е известен в цял свят, а тъкмо то е, което промени целия облик на Европа, тласна я напред, даде началото на реформацията, Ренесанса и основните идеи на Френската революция.

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 301–304.]

В България имало жени кметове още преди 1 000 години, когато средновековна Европа е тънела в невежество!

Духовната страна на живота, винаги се налага!

И за бъдеще България ще изиграе важна роля като духовен център. Тя ще бъде духът на новата култура!

178. РОЛЯТА НА КОМУНИСТИТЕ

– Какво е според Вас новото?

– Всяко нещо, което е по-справедливо от съществуващото, е новото. Някой искат да разрешат въпросите чрез интересите. Но там дето има интереси, няма справедливост. Ако един човек не е готов да разреши един въпрос тъкмо против интересите си, в името на справедливостта, тогава тая дума му е непозната по същина. В името на интересите си и вълците и разбойниците се събират, но в името на справедливостта към всички, може да работят само хората – братя!

– Какво ще кажете за СССР?

– **Това е място, където се правят опити за цял свят.** На нея предстои да преобрази света! Но англичаните не спят, дебнат, защото преобразованията ще станат за тяхна сметка, затова ще гледат да спънат този марш на СССР.

– Какво мислите за комунизма?

– Как да мисля, по-добре едно учение, което отрича всички религии, но носи светлина и е в унисон с науката, като я само разрешава.

Комунистите искат да разделят богатствата, но не ги отричат.* Те ги смятат като резултат на заграбен труд. Това е право, но донякъде – не само трудът на работника е там! Този въпрос ще се разреши, когато вместо труда, дойде работата, т.е. да се работи с любов, по свобода – **всеки със съзнание да отдава силите си за общото благо, без да мисли дори, че това ще му даде някакви права или привилегии.**

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 616–649.]

– А това объркване, което става в СССР?

– Както къщата пред Великден – всичко е объркано, но на Великден всичко ще бъде подредено добре.

– Не разбирам – каза немецът.

– Нещо, за да се оправи, трябва да се разбърка. Великден е Новата култура. културата на любовта, която идва.

– Господин Христов, не забелязвате ли, че Европа се ориентира към диктатурата?

– Да, сега на мода са диктатурите. А при това те са най-старата форма на управление. Всички видове управления са своего рода диктатури, света още не познава друга система на управление, освен диктатура.

Не само физическото благоденствие е целта в живота! Физическо благоденствие може да се създаде и на една свиня!

Но по-скъпо от това е свободата, да се ползваш от тия блага. **Еволюцията на съзнанието в обществения ред*** и на неговите единици, ролята на индивида в колективитета – по този начин ще се повиши цялото ниво на обществото, а не само тия, които водят. Диктатури е имало под разни имена всякога, но и дворец без свобода става затвор!

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 673–677.]

– А какво бихте казали за диктатурата на пролетариата?

– **Масите правят революций, участвуват в тях с живота си, но те никога не са управлявали и не могат да управляват.**

– Защо? – запита българинът.

– Защото водачите на революцията, които са излезли от пролетарските среди и заели властта след революцията, или по какъвто и да било начин да са я взели, **техните интереси вече не са интересите на масите, на пролетарийте.**

– А на кого са техните интереси? – Запита немеца, защото това го приближаваше до целта му, да разбере на коя страна е Христов – на германска или на болшевишка.

– **Много просто, те вече като управляващи, имат интереси на управляващите.** Те вече не са работници физически, те вече не са маси, те вече са управляващи, които имат свои специфични интереси.

Комунистите мислят, че да се управлява е лесно! Ще вземат в ръцете си средствата на производство, ще вземат земите на земевладелците и селяните. и всичко веднага ще тръгне добре, така както си мислят те. Те най-важното не могат да вземат, без което не могат да тръгнат работите добре.

– Ксе е това според Вас? – запита немеца.

– **Умът, опитностите и знанието на тези, които не са „масите“, не са „трудящите се“...**

Революцията е насочена обикновено към върховете на културата. Като ги унищожи, тя ще обезглави цялата култура, ще обезкръви живота ѝ, ще спъне развитието ѝ за десетки години. **Местата на избития квалифициран кадър, ще заеме невежеството.** И ще минат десетилетия, ще се сменят няколко поколения, докато се достигне висотата на културата до надвечерието на революцията.

А през това време народите, които не са правили революция, са отишли напред. Така че положението на масите, на тези, които са правили революцията, няма да се промени, дори ще се влоши, защото на селяните земята ще бъде взета, по причина на това, че ще са избити много работници в революцията. Те ще трябва да работят повече отколкото са работили преди революцията, те ще трябва да бъдат **закрепостени** към фабриките, защото всяко тяхно текучество ще се чувства силно в производството.*

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 660–664.]

Произведенията на земята и тези на фабриките ще имат по-висока цена от същите произведения на световния пазар, и за да могат техните произведения да излязат на световния пазар, това ще става за сметка на

печалбите на селяните и работниците, респективно на целия народ... Но ние много се отклонихме, това сега не е важно, за нас е важно нещо друго.

– Какво? – бързо, нервено и нетърпеливо запита немецът.

– Повече не мислете да се връщате в Германия! – Немецът се изчерви и погледна българина, и каза:

– Това вече го предсказахте! И аз така мисля, но!...

179. ОНОВА, КОЕТО Е ИЗРАБОТЕНО У УЧЕНИКА, СЕ ДЪЛЖИ НА УЧИТЕЛЯ

Христов го прекъсна:

– За другото аз вече съм се погрижил. **Винаги, когато предсказвам, аз трябва да направя всичко каквото е по силите ми казаното от мен да се сбъдне, затова ще се опитам да ти помогна.**

– Интересен човек сте господин Христов! Разбирате, умен сте, но думата „умен“ не се покрива с това, което искам да вложа в нея. Вие сте нещо по-голямо, по-широко от това, което означаваме с думата „умен“! Аз познавам и други умни хора, но Вие ги превъзхождате с нещо специфично, което сам Вие притежавате, и което ясно чувствавам, но което не мога да определя, нямам съответната дума. Може би като помисля, като се справя с някой речници, ще намеря точния израз на това, което чувствавам.

Господин инженер Киров абсолютно Ви вярва и казва за Вас, че и в неговата област като инженер сте по-добър от него, но той е и добър архитект, математик... От този няколкочасов разговор, аз не видях област, която аз зная и която Вие да не познавате! А колко много неща знаете, които аз не зная! Това ми дава право да мисля, че Вие сте една всеотдавна развита личност. За първи път ме видяхте, изключено е някой да Ви е говорил нещо за мене, а ми казахте интересни и верни неща. Като имате предвид, че аз съм обиколил на много пъти Европа като журналист и кореспондент на вестници и списания от 1920 г., на два пъти съм прекосил СССР.

Седите си тук във Вашата колиба, нямате телефон дори, нямате никакви връзки, освен с тези, които от нужда Ви търсят, а сте осведомен по всички въпроси, които интересуват един интелигентен човек! В момента си мисля, ако при Вас дойде един друг човек, със съвсем различни от Вашите интереси, но от професорски ранг – математик, физик или биолог, бихте ли могли и него да задоволите и да му кажете нещо, което не знае от областта в която е специалист?

– Не зная – отговори и хвърли поглед на книгите в една въртяща се етажерка, където се мъдреха шедьоврите на Минковски, Лубачевски и Айнщайн, и после добави: – Пратете ми, ако имате такива познати! – Като и сега не изпускаше предвид основната идея на своя живот – да направи нови връзки, да пусне нови корени в техните души и **да посее идеите на новото Учение в още души.**

Лекарят българин се обърна към колежата си немец:

– Ти не изчака господин Христов да каже, какво се е погрижил за нас.

– От целия досегашен разговор с господин Христов, логически следва, че се е погрижил нещо добро за нас – това, което нямаме и най-много искаме.

– Все пак аз моля да ми го каже, ако обича. – И двамата лекари загледаха Христов в очакване.

– **С всички си кредит, който имам пред инженер Киров, ще го помоля да Ви даде приживе всичките си пари, които има в чужди**

банки, за да заминете за Америка без да му правите операция – да остане жив и да изживее останалата част от живота си с рентите от имотите си в България.

– Това е сладко, много е сладко, но има една доста силна жилка от горчивина. – каза българинът лекар. – Ние Ви благодарим за всичко!

Тогава лекарят немец възторжено заяви:

– Господин Христов, и аз Ви благодаря с едно смесено чувство на сладост и горчивина, и чувствавам, че сте и много добър и много жесток! Сега ще ми позволите и аз да Ви направя едно предсказание: най-късно през другия месец, за Вас ще излязат статии в няколко европейски вестници и списания.

Вие наистина сте едно необикновено явление в нашата култура! На България трябва да се завижда, че е родила такъв син!

Очите на Христов съвсем леко се навлажниха от умиление, но веднага се овладя и сериозно заговори:

– **Това, което виждате, хубавото в мен, от което се възхищавате, това е изработеното от Учителя в мен! То се дължи на Учителя! А колкото до това, че ще пишете за мене, моля Ви в никакъв случай не пишете нищо, защото предстои ми важна обществена и политическа работа, трябва да стана скрит за обществото, инак работата ми много ще се усложни и затрудни.**

– И това е интересно и оригинално. Всички на Ваше място биха желали света да знае за тях, да се изработи за тях обществено мнение, а Вие обратното – криете се от света. Аз съм интервюирал личности със световна известност, но Вие сте първия, който не се изкусихте! Ясно ми е, че лично, азът не участва в обществения Ви живот, а това ми показва, че във Вас има нещо по-голямо, по-високо, от което се ръководите.

180. КОЙ Е УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ

Христов стана сериозен, едвам изчака да се доизкаже лекарят и веднага си затвори очите и почна да се моли, и когато ги отвори, каза:

– **Съветвам Ви да се срещнете и с Учителя, за да видите един истински ВЕЛИК ЧОВЕК, защото светът не познава истински великите си хора!*** Дано Ви приеме, вижте и Той какво ще Ви каже.

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 122–124, 714–720.]

– Всичките Ви съвети, ще изпълня с най-голяма точност. Където и да съм, ще Ви държа във връзка с живота си. Сега искам още един и последен въпрос да Ви поставя: – Не е ли по-добре вместо да заминавам за Америка, да остана в България, защото имам нещо предвид?

– Не, в никакъв случай! – категорично каза Христов.

– Във Франция? – запита немецът.

– Не!

– Англия?

– Не, не, никъде в Европа! Виждам Европа в пожари... реки от кръв!

– А в СССР?

– Не, всичко от Москва насам, виждам го в пожари до небето! Казах и създавам Ви условия, заминавайте за Америка, не губете време.

– Ясно ми е – каза замислено немецът. – И още един въпрос: – А Вие и Учителят Ви, къде ще бъдете?

– За Учителя ще питате Него, но аз ще остана тук сред народа, ще гледам да спася каквото мога, от надвисналите над Европа черни облаци!

Корабият капитан, последен напуша потъващия кораб.

Това го каза на български и погледна Андрей, който си помисли за Димитров и Коларов, които след Септемврийското въстание през 1923 г. избягаха в Югославия и **оставиха народа**, който беше подложен на смърт...

– Господин Христов – отново се обърна към него немеца – никога въпросите в душата ми не са никнали така обилно, както сега при Вас! Простете ми, но ще Ви попитам още нещо.

– Питай – каза Христов, и зачака.

– Докато говоря с Вас, на много пъти се сещах за граф Сен Жармен. Аз не съм окултист, но много съм чел окултна литература.

– **Ти много правилно забеляза, че четенето на окултна литература и знанието кой окултист какво е казал и направил, това не е още окултизъм.**

Немецът помисли върху тази идея на Христов, и продължи мисълта си:

– Аз съм добре запознат с Масонството, с Розенкройцерството...*

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 287–290.]

– Аз не съм Сен Жармен!

– Това ми е ясно, но искам нещо друго да Ви кажа: чух и Вие казахте – всички, които приемате, поставяте им за това условие. Мен да ме приемете само на четири очи, какво условие ще ми поставите? Не разбира се да спорим върху идеите на Фройд, отказвам се от този спор, той изгуби смисъл! Вярвам, Вие може да го познавате и да го критикувате, но Вие не сте интересен като критик на Фройд.

– Добре, но аз държа за предложената в събота вечерта среща. Искам да ми доведете и други привърженици на Фройд в България.

– Аз дойдох в България, имах една идея, а стана съвсем неочакваното! Мисля, че съм дошъл, за да се срещна с Вас.

– Аз пък добавям – непременно се срещни и с Учителя, но затова се помоли дано те приеме. Затова си изчисти мисълта.

– Как да си изчистя мисълта?

– Ако не знаеш, сега да ти обясня няма време и няма да те ползва. Само мога да ти кажа – за Учителя имай само една идея – положителна.

– Това наистина ще ми бъде много интересно, защото срещал съм много окултисти, но такива които владеят сили, не съм срещал! Вие сте първия, и щом Вие се прекланяте пред господин Дънов, Той трябва да е голяма величина. Но кажете ми господин Христов, кога ще ме приемете на четири очи?

181. ТРЯБВА ДА СЕ ПРИЕМЕ ХРИСТА

– Утре не мога, защото с младежа съм на планината. – И погледна Андрей, който беше се превърнал цял на слух, като правеше свръхусилие да разбере какво се говори по тук-таме казаните мисли на български! – Ще Ви приема други ден. Елате, ако има посетител, като го изпратя и Вас ще приема.

– А условията за това? – запита очаквателно немеца.

– Вие ги изпълнихте.

– Не разбрах!

– Достатъчно ми е, че аз зная.

– Моля Ви, изяснете се?

– Достатъчно е, че предлагате условие, че сте готов на условие. При това положение, условията губят смисъл. Когато поставям условие, аз с това меря желанието и готовността на жертви за това. Всичко това във Вас е на лице.

– Благодаря Ви господин Христов! Довиждане! – И по навик си подаде ръката, но Христов пак не подаде своята ръка. Германецът стана сериозен, и ядосано запита:

– Защо правите това?

– По много причини. **Вие сте еврейин* – представител на един народ, който ще бъде поставен на тежки изпитания!** Аз съм пък представител на българския народ. Не искам да свързвам съдбата на еврейския народ със съдбата на българския народ. Довиждане! В неделя, в 10 часа елате на беседа и след това ще Ви приема на четири очи.

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 572–576.]

По този начин, без да забележи еврейинът, Христов му постави условието.

– Прието! Много съм зает, но за Учителя Ви и за Вас ще намеря време.

Христов се зарадва, че все пак прие Учителя, макар и на думи. **Но най-важния въпрос за немеца еврейин беше не толкова да приеме Учителя, а трябваше да приеме Христа, към Когото като еврейин имаше задължение.** Затова може би като се разделиха, каза му:

– До тогава, ако имате време поне прочетете едно от четирите Евангелия. Там има интересни неща, за които може да говорим, когато се видим.

– Ще намеря време, но нямам Евангелие. Могат свободно да ползвам от немски, френски и английски.

Христов се върна и му донесе едно немско Евангелие.

– Вземи го, подарявам ти го!

– Благодаря!

– Вземете си бележки, неща, които Ви направят впечатление.

Българинът лекар, който тези неща почти не слушаше, мислеше си нещо и неочаквано и не във връзка с всичко, което стана досега, каза:

– Господин Христов, нали ще дойдете да направите контра внушение на брат ми?

Това прозвуча като дисхармоничен акорд!

– Не, не, моля ти се, не! – завика немеца. – Нали се разбрахме, това вече няма смисъл! Ще чакаме да проверим истинността на предсказанията на господин Христов.

Христов се навъси, и все пак каза:

– **Аз в престъпления не участвувам!** Съветвам и Вас на същото. **Бъдете доволни от малкото, за да не го изгубите.**

– Господин Христов – започна немеца, може би, за да внесе отново хармония – кажете защо сме дошли при Вас от Ваше гледище? Искам да затвърдите в мен мнението ми, че сте окултист, който „знае“ и който „може“, владеещ окултните сили.

– **Дошли сте, за да Ви дам паспорт да заминете за Америка, но паспорта трябва да представите на Учителя да го подпише.**

– Отлична фигура на речта, която пълно изразява мисълта Ви! Трогнат и възхитен съм от Вас! Довиждане до неделя!

– Но аз държа да изпълните всичките си обещания, затова ще дойдете и в събота вечер.

– Ще дойда – неохотно каза немца, но нещо се колебаеше. И като направи няколко крачки, обърна се и като видя, че Христов стоеше на прага, каза:

– Некрасиво е от моя страна, но ще Ви помоля за нещо.

– Какво? – запита Христов отдалече.

– Ще имате ли нещо против да останем да присъствуваме и на останалите Ви разговори с младежа, защото всичко това много ни е интересно?

– Може – безразлично каза Христов.

Двамата лекари за трети път се връщаха. Заеха отново местата си на леглото.

182. ЗА ДОБРОТО И ЗЛОТО СЕ ПЛАЩА ПО ВЕДНЪЖ – ИЛИ СЕ ЗАПЛАЩА НА ЗЕМЯТА, ИЛИ НА НЕБЕТО

На външната врата се почука. Това чукане на Христов беше познато, затова веднага излезе и след себе си остави двете врати отворени.

На външната врата върху площадката беше застанала жена на **около 35 години**, много млада и запазена. Лицето ѝ правеше впечатление със сериозността си, то беше намусено и недоволно. Както дрехите, така и фигурата ѝ не правеха с нищо впечатление. Тя веднага заговори:

– Брат, моля Ви, приемоте ме!

– Заеет съм.

– Тогава дайте ми в заем още 100 лева, към края на месеца ще Ви върна и тези, и миналите 200 лева.

– Сестра, ученикът нито взема, нито дава в заем пари. **Той дава безвъзмездно, а иска – моли всичко от Бога.** Иди си в къщи, помоли се, ако нуждата ти е действително важна и голяма, непременно ще ги получиш.

Бог никого не лишава от необходимото му! Ние сме ученици, и затова трябва да постъпваме както ни учи Учителя – да прилагаме Учението Му в живота си. – И затвори вратата под носа ѝ. А сестрата с яд и гняв задекламира:

– Не искате да ме приемоте, не искате да ме изслушате, бързате да се освободите с най-малкото и философствувате! Какво бил казал Учителя! Аз пък ще ти цитирам цитат, в който Учителя казва да не връщаме нуждаещ се...

Христов си седна на стола, погледна Андрей и го запита:

– Нали и ти мислиш като тази сестра?

– Да.

– Но ти я превъзхождаш с това, че си искрен, поне не ме лъжеш. Не е добро нещо да се проси! **Тя вече е при Учителя 10 години, научи се лошо да проси и стана нещо много лошо с нея.**

Българинът лекар превеждаше на немца, който веднага извади портфейла си да ѝ даде, но Христов го спря:

– Ако трябваше, аз щях да ѝ дам, но тя утре пак ще дойде. Постоянно да ѝ се дава не трябва, защото даването не решава въпроса. С всяко даване, положението ѝ става все по-лошо и по-лошо – **загубва си свободата** и човешкото достойнство. Светът има нужда от свободни хора – всяко вземане заробва! – И извади от чекмеджето на бюрото си 150 лева, постави ги в един плик и извика:

– Детка! – Чуха се стъпки и на вратата се почука. – Прати по някоя сестра този плик...

– Аз чух разправията, и тъкмо мислех да отида от твое име да ѝ занеса 100 лева.

– Още по-добре – занеси и твоите, и тези. – И добави строго: – Лошо правиш, че подслушваш!

Момичето взе плика и излезе, без дума да каже.

– Господин Христов – запита Андрей – защо всичко правите някак особено, мистериозно?

Българинът лекар преведе на немец. Немецът се усмихна и потупа по рамото Андрей дружелюбно, като каза:

– И аз мисля като теб.

Българинът лекар преведе на Андрей: – Говорел съм и с Айнщайн. И той не е така особен в обикновените си разговори, както нашия общ приятел господин Христов. Андрей се радваше, че беше и той включен в общите разговори! На измъченото му лице, разцъфна усмивка! И Христов му се усмихна дружески, и каза:

– На тебе давам задачата да обясниш, защо съм такъв. Аз говоря и постъпвам така, както ме е научил Учителя. – После се обърна към немец, като каза: – Бехте ме питали в какво се състояло „Новото“? **Новото е в това, в особеното, това което не прилича на общоприетото – старото.** Затова и някак дращи на съзнанието, като че ходите не по отъпкан път.

– Господин Христов – намеси се по-смело Андрей – когато четох романа „Клетниците“ от Виктор Хюго, мислех че това са писателски измислици – лъжи, че в реалния живот такива неща, постъпки няма.

– Какво в „Клетниците“ имаш предвид?

– Дето свещеникът казал на полицаите, че е дарил сребърните свещници на Жан Валжан, които той бил откраднал, което ми звучеше нереално, но сега го виждам в реалния живот. Вие постъпвате дори по-велико от свещеника! Вие на pewno сте привърженик на сантименталното течение? – Христов му се усмихна благо и отговори:

– Тепърва има да чуеш и видиш още по-интересни неща. Сантиментализъм, натурализъм, реализъм..., това са само различни форми на една и съща реалност – живота – вода налята в стомна, гърне, чаша, кана... **Обаче същината навсякъде е все водата, респективно живота.** Водата е, която утолява жаждата на всички жадни.

– Да, но аз мисля, че Вие всичко това правите, за да покажете колко сте добър и великодушен. – Българинът преведе, немецът изгледа учудено Андрей.

– Добре, добре, мисли както искаш, това е твоя работа, но помни, че после ще се срамуваш. – Но Андрей, като че не чу това и продължи:

– Мисля, че Христос беше казал: „Когато лявата ръка дава, дясната да не знае.“ А при Вас освен, че дясната Ви ръка знае, зная и аз, знае Детката и двамата господа!

Очите на Христов засвяткаха! Едва дето не скочи да го изрита! Българинът лекар превеждаше, и лукаво се усмихваше, а немецът беше явно възмутен.

– Андрей, дал си устата си под наем на дявола! Същия този дявол те докара до това страдалческо положение. Но той не знае, че аз съм алхимик, че ще го впрегна да ми слугува, да върши моята воля, че ще превърна всичката тази нечистота в добро. Аз за своите дела отговарям пред Бога – твоето и на когото и да било мнение, не ме интересува! Ти сам отговори

на въпроса си... Тук всичко е особено, както никъде другаде – осъществен сентиментализмът...

Запомни, за доброто и за злото се плаща по веднаж – или се заплаща на Земята, или се заплаща на Небето.

Ако го правиш **явно**, получаващ заплата си **на Земята**: в похвали, писане във вестниците, издигане на паметници и пр. и пр. **Ако правиш доброто тайно, заплаща ти се на Небето.** Това, което би ми се заплатило на Небето, аз го жертвувам, като заплата си получавам тук, за да дам тази заплата на тебе, като те науча на нещо – **да уповаваш на Бога**, което упование си мислил за нереално. Искях да ти покажа, че реалността се простира много по-далече от твоя нос.

– Ясно ми стана, ясно, разбирам, разбирам! – заповтаря Андрей, чак сега разбрал какво казал.

– Ако не беше искрен, бих те изгонил! Но много си невъзпитан! Дошъл си да ти оправа работите, а какво лошо отношение имаш!

183. ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА Е ТЯЛОТО НА БОГА. ВСИЧКИТЕ СЛЪНЧЕВИ ГАЛАКТИКИ СА КЛЕТКИТЕ НА НЕГОВОТО ТЯЛО

Почука се. Христов отвори.

– Брат, Честита ти Новата година! – Каза усмихнат като дете добродушен, симпатичен мъж на около 40 или 45 години, и подаде на Христов един пакет – подарък за Новата година.

Христов си подаде ръката, те хванати влязоха в стаята. Христов го представи на гостите.

– Честита да бъде Новата година на тебе, жена ти, децата ти, да Ви носи живот, здраве, светлина! – пожела му Христов възторжено. А Андрей си помисли: „Виж като му носи подарък, как се ръкува и поканва вътре!...”

– Брат Христов – започна добродушния човек – аз и жена ми отдавна искахме да Ви направим подарък, но се смущавахме да не си помислите, че искаме да Ви подкупим, затова чак след като ни направихте услугата, Ви носим този скромен подарък.

– Това е правилно, добре е, че след услугата не сте ме забравили.

– Ах, как може да забравим Вас? Жена ми искаше лично да дойде да Ви благодари и да Ви честити Новата година, но времето е лошо, студено, а тя е още много слаба! Знаете ли господин Христов, че всичко стана както казахте? **Жена ми я върнаха на работа**, ако е казал Бог от 15 януари ще започне работа.

И му разказа и други неща, които Христов бил предсказал, че ще станат, и станали. Христов погледна Андрей, който внимателно слушаше, искаше да му каже, че и на него всичко, каквото е казал ще стане.

– Но да си ходя брат, дойдох само да Ви честитя! То при Вас човек да остане ден и нощ, няма да му омръзне, но аз зная колко много Ви е скъпо времето. Дано вече да не става нужда да идвам при Вас за помощ и услуги, за да имате достатъчно време да помогнете на тези, които не познават още Учителя. Пък и Вие, елате ни на гости. Аз, жена ми и децата ще се зарадваме много, ще бъде празник за нашата къща! Кажете кога да Ви изпратя кола?

– Бива, бива, бива, ще бъде и това. Аз имам крака, нямам нужда от кола. Да ходят с коли, които нямат крака или са болни! Но важно за тебе и особено за жена ти е Вие да дойдете при мене, хем да се разходите, хем да подишате чист въздух.

– Още сега ще доведе жена си с кола.
– Ти като, че не слушаш какво ти говоря! Не с кола, много ще разглезиш жена си! – каза на смях Христов и веднага заговори сериозно: – Аз Ви благодаря за подаръка, но по-важно е за Вас, както Бог Ви зарадва, така и Вие да зарадвате някого, някой нещастен човек.

– Още днес, още сега! Благодаря Ви брат, че ме подсетихте! Кажете, ако Вие имате някого предвид?

– **Не аз, Вие дръжте съзнанието си будно. Щом имате желание, Бог ще Ви изпрати да зарадвате, когото трябва. Но още по-важното е жена ти да не греши, и да се държи здраво за Учителя.**

Господинът стана и си отиде. Христов леко разтвори грамадния пакет, от края му извади ябълката, която беше най-отгоре, сложи я отпред на бюрото си, без да разтваря повече пакета. Извика високо:

– Детка, донеси една кошница!

Скоро вратата леко се притвори и подаде кошница. – Ти, професоре – както той обичаше да нарича Детката, когато се опитваше да хитрува – това кошница ли е, това е кошничке! – Детката се върна и донесе кошница.

Христов постави пакета с подаръците в нея, постави и той няколко портокала, киви, смокини и др., подаде кошницата на Андрей и каза:

– Както виждаш, Бог промисли и за тебе, остава на тебе само да го слушаш!

Българинът превеждаше на немеца, който гледаше с интерес Андрей и чакаше да чуе как ще реагира, и бръкна в джоба си да си извади портфейла, но Христов го спря, като му каза на френски да не бърза.

– За всичко това благодаря само на Вас, господин Христов! – отговори Андрей и **взе кошницата**. И после добави: – Аз не съм дете господин Христов. На децата обикновено разказват бабите им, че щъркелите носели бебетата – аз видях, тези подаръци ги донесе господинът, и Вие ми ги дадохте!...

– Ти си бил голям простак! – каза му Христов с хубава усмивка на лицето. Действуваше на Андрей едно след друго: с топло – подаръка, и студено – обидата. И го загледа в очите, да види какво става зад тях. Немецът почна да се смее с глас, а Христов продължи:

– **Цялата Вселена – това е тялото на Бога. Всичките Слънчеви системи, Галактиките и съществата по тях, са клетките на Неговото тяло... ръце, крака, очи..., които осъществяват Неговите мисли, желания.**

Бог беше, Който ми нареди да те приема тази сутрин, и когато не исках да те приема. Той беше, Който ми се скара, затова те приех. И сега, пак Той ми нареди да ти дам подаръците... Всичко, което правя, все Бог ми нарежда да го правя!...

Андрей ядосано възрази:

– Но кажете ми, виновен ли съм, че така помислих, виновен ли съм, че когато господина дойде и Вие видяхте пакета с подаръка, и любезно се ръкувахте и го приехте, защото Ви носи подаръци?

– Ти си като красива, благоухайна теменуга сред търналак – да помилваш зайче, и после таралей! Има много красота в твоята искреност и откровеност! Смел, готов си да носиш последствията за лошата си мисъл, но си живял при лоши условия, много си се нацапал, мислил си, чувствувал и постъпвал неправилно, за което сега плащаш. Питаш ме кой е виновен, че мислиш така, отговарям ти: – Ял си чесън, затова миришеш на чесън – неприятно! Някога си ял, мислил мисли, които имат неприятна миризма, от

която сега се срамиш. За бъдеще ще почнеш да ядеш храни, които имат приятна миризма, ще мислиш мисли, от които ще се гордееш. Сега още нещо мислиш, кажи го!

– Вие казахте, че Бог Ви нарежда да правите това и онова, а питам Ви, кой нарежда хората да убиват, кой нарежда на капиталистите да експлоатират работниците и селяните?...

– Сега дяволът ти нашепва да мислиш това! Когато хората мислят и чувствуват и постъпват – правят добро, тогава са **удове на Бога**, а когато правят зло – **удове на дявола**. За дявола е казано, че той е от край време човекоубиец!

184. ТРЯБВА ДА ИМАШ ЯСНА ПРЕДСТАВА ЗА СЕБЕ СИ КАКВО И КОЛКО ЗНАЕШ, И КАКВО И КОЛКО МОЖЕШ

– Беше почнал да ми разказваш за **майчиния си род** – подсети Христов Андрей.

– Да, той е чисто български, селски. Дядо ми бил голям земевладелец и овчар, клъвнал го петел и умрял много рано, но прадыдо ми доживя 104 години, баща му – 121 години, маминка живя 95 години...

– Който живее дълги години показва, че право мисли – поясни Христов.

Андрей продължи:

– От този род имаме много способни и даровити хора. Една издънка от него е Васил Коларов, един от главните организатори на славното комунистическо въстание през септември 1923 година, за което при по-свободно време ще го говоря.

Христов се усмихна снизходително и добави леко злъчно:

– **Който с Георги Димитров след въстанието благополучно избягаха, а народа оставиха да се пече като риба на скара!** [*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 546–552, 546–553; т. 20, с. 982, № 552.]

Андрей се ядоса, но не възрази, продължи да разказва:

– От този род има и революционери. Едвам помня един мой братовчед, казваха го – Мъглата Милю. Той като комита през турско време бил хванат в гората Памара – Дели-Орман и окован във вериги, бил откаран в Русчук. Дядо ми – чорбаджи Христо, гарантирал и го освободили. Неговия син – бати Кръстю, забягнал в Русия да участва в революцията. Имам и двама вуйчовци, много добри хора. Единия – Димо, хванал жена си в изневяра, от мъка отишъл да освобождава Македония и там бил убит. А другия – вуйчо Димитър още е жив, на 80 години. Той е тих, спокоен, кротък човек – света да изгори до него, няма да се помръдне.

– Такъв трябва да бъдеш и ти! Такива хора могат да бъдат щастливи! Те дълбоко в себе си, имат едно упование!

– Истина е, той е истински щастливец – здрав, запазен, често обича да казва: „Аз няма да умра, докато не мина стоте!“ – Една далечна братовчедка на майка ми е оперна певица...

– Кажи нещо за бащиния си род – запита Христов.

– **Бащиния ми род е също чисто български, но градски.**

Дядо ми бил златар. С хубавия си кон, ходел по панаирите да си продава стоката. Веднаж като се връщал от Османпазарския панаир, разбойници го ранили, но конят му го донесъл мъртъв в къщи. В този род всички са най-обикновени хора – еснафи, занаятчий, хора, които обичат да си похапват и попияват, да се веселят.

Христов правеше усилие, да намери нещо интересно в този разказ.

– Какво помниш от Балканската война? – запита той.

– Преди нея помня други неща. Бях бебе, спях в люлка, която беше над леглото на майка ми. Една вечер лампата светеше силно в очите ми, това ме дразнеше и аз плачех. Баща ми почна да ми се кара и силно да люлее люлката, бутна лампата и тя угасна. Майка ми и баща ми се скараха.

– Може би това по-късно да си го сънувал, или пък някой да ти го е разказвал?

– Не, много добре го помня, като бебешки спомен. Спомням си също, когато съм бил на две години и половина, сестра ми умираше. Помня, сложиха ме да седя на един стол и ми казаха да стоя мирно, да не събудя сестричката си... Все тогава видях как заклаха един бял овен за курбан.

– Ако това е истина, че помниш толкова ранни спомени, това показва, че си необикновен човек, макар сега да нямаш такива прояви!

На Андрей стана приятно и той се разприказва, започва да се хвали, тъкмо което искаше Христов:

– Аз отвън изглеждам груб, бакалин съм..., но отвътре съм милостив! Бях на 5 години, за Коледа видях как заклаха нашата свиня, ядосах се и счупих прозореца.

– Но нали яде от месото й? – запита бързо Христов.

– Да – отговори колебливо и недоволно Андрей, но веднага се съвзе и отговори: – Но малко по-късно, когато вече ходех на училище, за Гергьовден баща ми купи бяло агънце. Аз му се радвах, затова му свързах червено герданче със звънче. И каква беше изненадата ми, когато се върнах от училище, **видях агънцето да виси на едно дърво** с главата надолу, и един касапин да го дере. Ядосах се и пляснах касапина! Той веднага грабна ножа, ако не беше майка ми, щеше да ме заколи! От месото на това агънце не вкусих нито мръвка, въпреки увещанията на майка ми и тормоза, и заканите на баща ми!

– Интересно детство си имал! Разкажи ми и други случки от живота си. – искаше това Христов, за да се изяви, за да даде на много погрешни постъпки в живота положително обяснение. Тщеславието на Андрей беше предизвикано, и той високомерно заяви:

– Мога да Ви разказвам и по-интересни случки от живота си до утре сутринта, ако искате! – Почувствува се свободен, голям, велик! Всичко това се подсили още повече като си мислеше, че с това прави услуга на великия според него – Христов.

Лека, въпросителна и иронична усмивка се появи върху лицето на Христов, после стана сериозен и заговори строго:

– **Необходимо ти е преди всичко и при всички условия, да имаш ясна представа за себе си – какво и колко знаеш, какво и колко можеш, това което говориш колко процента е истина. Без това знание, те очакват страдания и катастрофи!**

Ти не беше ли същия, който преди около един час ми каза, че в живота ти няма нищо интересно? А сега ми казваш, че можеш да ми разказваш интересни случки от живота си до утре, т.е. 24 часа? Как ще съчетаеш, примириш тези две твои изказвания, кое от двете е верно? Ти имал ли си случай някога в живота си да си разказвал 24 часа? Предстои ти да ми разказваш 24 часа – да ми докажеш на практика какво можеш!

Лекарят българин, веднага се намеси на страната на Андрей:

– Господин Христов, той искаше да каже, че може да разказва дълго

време, а не 24 часа, Вие се хванахте за буквата! Това на господина беше само една фигура на речта, художествено изказване.

185. ПРИРОДАТА Е НЕИЗЧЕРПАЕМ ИЗТОЧНИК НА НАЙ-РАЗНООБРАЗНИ ФОРМИ И ИДЕИ

– Разбирам и него и тебе, разбирам и фигурите и формите на художествената реч, **но вие не ме разбирате, защото по-далече от формите не отивате.**

Неговото изказване между другото, ми послужи и като повод един педагогически метод.

Трябва да знаете, тези наглед невинни, но неверни, наречени художествени преувеличения, стават причина за много нещастия и страдания не само на четеца или слушателя, но и на самия писател. За тези техни преувеличения живота ги държи отговорни, защото както в живота, така и в литературата – важна е истината!

За всяка неистина, дума казана или написана, се отговаря – **заплаща скъпо**, което при някои писатели достига до убийство и самоубийство, независимо от това дали те знаят или не знаят за причините на своя песимизъм, убийство или самоубийство.

– Например? – апострофира го българинът лекар.

– Ако почна да цитирам – Гьоте, Джек Лондон, Пушкин, Лермонтов, нашия Яворов и др., ще отида много далече, ще се отклоня от главната си мисъл, затова сега ще кажа само: – В какво положение ще бъдеш, ако отидеш на пазаря с мисълта, че имаш пари, а в действителност нямаш? Или какво те ползва, ако другите мислят, че ти имаш пари, а ти в действителност нямаш? Това какво ползва и тях – нищо, тъкмо напротив – такова неверно мислене носи разочарования и излишни страдания!...

Художественост не значи лъжа. **Художествеността** трябва преди всичко да изразява истината, **защото само истината прави хората свободни, а само свободният може да види красотата** и да я изрази. Художникът не трябва да преписва на действителността **неверни неща**, нито да съчетава несъчетани в природата неща, или пък да накачулва фактите с панделки, дрънкулки, които нищо не допринасят. **Това няма смисъл, защото реалността – природата е неизчерпаем извор, океан от най-разнообразни форми и идеи, много по-съвършени от тези, които ние бихме сътворили!**

Всяко нещо, което ние добавяме на природата, я опошлява, опорочава. Тя няма нужда нищо да ѝ се добавя. **Достатъчно ще бъде да видим и изразим нейната красота и нейното дивно разнообразие! Но затова трябва съответните очи и съответно съзнание, и най-главното – съответен живот, т.е. приложение на великото и красивото!** Действуването е много важно, то трябва да се покрива с мислите и чувствата.

Ако мислиш, че можеш да разказваш 24 часа, а в действителност разказваш едва един час, тогава всичките ти мисли, чувства и постъпки са верни само една двадесет и четвърта част. Какво значение има ако кажеш, че можеш да разказваш 100 часа? Виждаш как хората под формата „художествено“, са изкривили и речта и живота си. Те лъжата наричат – художественост! Съвсем друг е въпроса, ако художественото преувеличение се покрива от този, който го казва с живота му, с моженето му, тогава то има смисъл.

– Да, но е приятно и красиво!... – Христов бързо го прекъсна:

– Това красиво и приятно е като алкохола! В него няма никаква хранителност, той не носи живот, тъкмо напротив – трови живота! Макар да е приятен на вкус, да повишава настроението, но това е само илюзия, а после глава боли!...

Ако пък мислиш, че можеш да разказваш 24 часа и наистина разказваш 24 часа, това показва, че мислите и чувствата ти се напълно покриват с постъпките.

Затова, постави си като задача в живота да говориш само, което знаеш, което си проверил, и което можеш да направиш – истината. По този начин, много скоро, живота ти ще се оправи!

186. ФАНТАЗИЯ, ТЩЕСЛАВИЕ И СМИРЕНИЕ

Лекарят българин отново се намеси:

– Тъкмо напротив, ако постоянно правим такива проверки, ние ще изгубим свободата си и ще изгубим волността на речта си!... На какво ще заприлича живота ни? Според Вас, какво е мястото на фантазията в живота и поезията?...

И пснеже с това той отклоняваше Христов от главната му мисъл, която беше насочена към Андрей, и която старателно беше подготвял, затова отговори кратко:

– Какво е живота сега? Отговарям: Болница, Лудница, Касапница, Морга... Ад! За което има голям дял това така наречено „художествено“ преувеличение. А относно **фантазията**, тя има смисъл дотолкова, доколкото с нея се излиза напред в живота и се разкрива неизвестната ни още реалност. – И веднага се обърна към Андрей да си направи извода, който така старателно беше подготвил:

– Колкото е верна мисълта ти, че можеш да говориш 24 часа, толкова е верно, че си туберкулозен, че положението ти е безизходно, толкова са верни и всичките ти мисли, които те тормозят.

На Андрей изведнаж като че му светна, стана му ясно.

Христов продължаваше да държи съзнанието му на същата висота, и да го осветява със същата светлина:

– Истина е – за тебе и всички като тебе, които „не знаят“ и „не могат“, положението ти е безизходно. Аз те виждам – затънал в едно бласто с милиони още като тебе, **но аз виждам и чудната пътека, по която мога да те изведа от това бласто** и още по-интересното – да те изведа на един приказан свят, за който не си помислял и мечтал! На тебе ти остава само да ме слушаш, да правиш това което ти казвам, а то не е трудно и не превишава твоите сили и възможности. Ти трябва с широко отворени очи и внимание да гледаш от двете страни на тази приказна пътека по която ще те вода, и после всичко видяно, чуто да опишеш. Ето ти един идеал и работа за цял живот.

– Господин Христов, не чувствувате ли, че проявявате голяма доза **тщеславие** и има опасност да изпаднете в маниакалност? – забеляза българинът лекар, и после като на себе си тихо добави: – Нямате елементарно смирение!

– Не – рязко отвърна Христов – тук тщеславието ми е на място. След намирането на Учителя и стъпването на „пътя“, формата на тщеславието може да остане, **но съдържанието и смисълът основно се променят**, а това е най-същественото. И тщеславието както и всяко нещо, което

съществува, има свой смисъл, **сложено на местото му**, то е полезно.

То не ме възгордява към Бога и Учителя, което е фаталното!

Пред Бога и Учителя аз съм абсолютно смирен!

Смирение – но пред кого, пред невежите ли? Това е грешно разбиране на смирението! Разбирам смирение пред Бога и Учителя! Аз пред Тях съм смирен!

Всичко каквото съм казал, ще стане! Допущам нещо да не се сбъдне, по причина на мои грешки. Само Бог е абсолютен, затова оставям Той да си каже последната дума, да промени това, което съм казал.

Погледна Андрей и продължи: – Аз тук развивам голям, сложен, с много неизвестности педагогичен метод. **Това, което говоря и това, което събуждам в него, то ще се вплете по най-разнообразен начин с миналото и настоящето му, и ще изтъче платното на бъдещето му.** Както казва народа: „Бог е високо“, Учителя далечно, аз съм най-близо до него, най-много приличам на него. Ето къде е местото на моите лични чувства. **Аз трябва да раста в неговото съзнание, за да повярва в мене, да получи упование в нещо, което вижда, чува... После аз ще го отправя към Учителя, Който пък ще се погрижи да го отправи към Бога.** Между многото неща, които постигнах още днес, две неща са най-важните.

– Кои са? – запита българина.

– Че ме обикна, и станах идеал в живота му!

– Да, но той не е съгласен с много неща, които му говорите!

– Това няма значение, дори е необходимо, защото хората по пътя на отрицанието повече се свързват, отколкото по положителните пътища.

– Не ми е ясно защо и как?

– **Войните повече съдействуват за опознаване и сближаване на хората – народите, отколкото дружбата им.**

187. ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА – ТОВА Е БОГ ДНЕС, КОЕТО ТИ КАЗВА

На вратата се чукна веднаж и леко, и на процепа се показва бледото и измъчено лице на момичето със змийте на главата. То заговори тихо, като гледаше в пода:

– Часът е 9.30. Ето, **брат Влад*** донесе тези коректури – които подаде на Христов. – Само ако веднага почнете да коригирате, ще успеете до утре, защото брат Влад ще мине утре сутринта да ги вземе. [**Влад, Влад Пашов – виж „Изгревът“, т. 18, с. 256–511.*]

За всичките посетители стана ясно, че им казва да си отиват. Двамата лекари с интерес изгледаха момичето, и си помислиха: „Жена, приятелка или дъщеря е на Христов?“ – Той ги изгледа и отговори:

– И трите в различни времена!

Те с широко разтворени очи го загледаха с изумление! А Андрей се радваше, че веднага щеше да получи искания съвет и щеше да си отиде. На него две неща му бяха ясни: Христов може да го накара да разказва 24 часа, и че той няма да може.

Обаче Христов с насмешка загледа момичето, и му отговори:

– Ти „професоре“ – така той наричаше момичето, когато то се опитваше да хитрува – ти всичко разбираш, все много знаеш, все предсказваш, и никога предсказанията ти не излизат верни! Нали виждаш, не съм свободен! Защо смушаваш хората? Бог ги е пратил, ти коя си, която ги пъдиш?

– Но нали трябва да устояваме на обещанията си? – Каза то външно тихо, меко, примирително, а отвътре яд бушуваше, кипеше, беше твърдо и

настойчиво. – Но Христов го прекъсна ядосано:

– по-важно е да устоим на Божествените обещания! – Погледна Андрей и продължи: – Ти не беше ли тая, която тази сутрин ми даде да разбере, че Бог праща този човек?

– Нали Вие ми казахте вчера, че трябва да Ви напомня за коректурите? – отговори то пак, без да го погледне.

– Казах! Аз зная какво съм казал! Ти „професоре“ не можа да разбереш, не е важно какво аз съм казал вчера, важното е какво днес и в този момент казва Бог! **Пътят на ученика – това е, което Бог днес в този момент казва!** Ти имаш големи претенции, но още не си стъпила на този път, все трябва да ти обяснявам, да ти дъвча! – Момичето без да каже дума повече и да погледне в стаята, затвори вратата.

– Цял „професор“! Ще ми разказва тя, не знам какво съм бил казал!... – говореше си Христов по стар навик, и преглеждаше коректурите. Спря се на една страница и зачете: „Това, което ще Ви кажа, не е за силните, богатите и тщеславните“... – Българинът превеждаше на немеца.

– Само за такива като мене – добави Андрей.

– Не случайно Бог те е пратил, и аз ти чета тъкмо това – отговори му Христов, без да го гледа.

– Аз сам дойдох – никакъв Бог не ме е пратил! – отговори му нервно Андрей, като натърти гласа си на „Бог“.

188. ЗА РЕАЛИЗИРАНЕТО НА ВСЯКА ИДЕЯ ИМА СЪОТВЕТЕН МЕТОД

– После ще видиш – отговори му Христов като на себе си, и продължи да чете: „Те – богатите и тщеславните, нека се радват на своето богатство, сила и щастие, то е за тия, които са искали да станат здрави.“ – И погледна Андрей, който слушаше внимателно, с очакване да чуе по-нататък: „Не съжалявай за това, което си загубил, радвай се на това, което си намерил.“

Въодушевано го прекъсна Андрей:

– Работата си изгубих, изгубих, изгубих... всичко..., **но Вас намерих!** Интересно съвпадение.

– **Не съвпадение – Бог нарежда, а ти слепеца мислиш „съвпадение“!** – му отговори Христов, като съзнателно пак повтори „Бог“, като искаше поне на първо време да го свикне с думата Бог. И продължи да чете: „Мисли само за това, което носи живот в себе си...“ Погледна тримата победоносно, и каза: „Това е една програма за живот.“

Немецът го прекъсна:

– Когато бъде напечатана тази книга, непременно искам да я имам.

Вън се чу някаква разправа и вратата отново се чукна, и на процепа ѝ се показва момичето, което пак гледаше в пода:

– Един шофьор търси двама лекари.

– Да, да, ние съвсем забравихме за нашия шофьор – и погледна колегата си немец, който каза:

– Много ми е интересно, хайде да останем, да си отиде шофьора, ние ще си отидем пеша.

– Да, но нали обещахме? – Немецът го превърна на смях, каза:

– Нали е важно какво днес, в този момент казва Бог! – Христов се засмя доволно и отговори:

– Бог и на подигравката помага.

Двамата лекари се облякоха. Пак подадоха ръцете си на Христов, но той и сега не се ръкува с тях. И двамата лекари извадиха луксозните си портфейли и му дадоха по 500 лева, като му казаха на френски: „За Новата година на Андрей!“

Христов ги взе и постави в чекмеджето на бюрото си. А Андрей си помисли: „Един час им говори и спечели 1 000 лева, за които аз трябва да работя цели 20 дни!... И той ще ми говори за Бог... човештина! Само как ме погледна, да види дали видях, че парите бяха 1 000 лева!... Щом Господ все му говори и той винаги го слуша, защо сега Господ мълчи, защо не проговори, защо не му каже да ми даде поне половината? Нали господина всичко виждал, не вижда ли, че аз нямам нищо?... Каквото иска да ми говори и той е както всички, и като широканците! Добре си знае сметката и интереса – очите му са на парите!...“

Христов го изгледа страшно, искаше да му каже, че знае какво мисли, но не му се скара. Изпрати лекарите, и на вратата им каза:

– **За реализирането на всяка идея, има съответния метод.** Идеята Ви да заминете за Америка е добра, аз ще Ви помогна да я реализирате, но с методите на любовта, а не с методите на насилието... смъртта. Поздравете Киров и му кажете да дойде следобед или довечера.

Върна се и каза на Андрей:

– Хайде да видим, ще можеш ли да ми разказваш 24 часа? Това ще ти бъде мярка, колко процесите от мислите, чувствата и постъпките ти са верни.

189. МЛАДЕЖКИТЕ СРАЖЕНИЯ ЧРЕЗ ИГРИТЕ

Андрей въздъхна и започна:

– Това беше през Балканската война. Аз живеях в най-бедната част на града – „Чобан–махле“, децата на която бяха най-лошите деца, както можете да си представите – гамени и крадци.

Когато родителите ни и по-големите ни братя се биеха по фронтовете, **ние учениците от отделенията, прогимназията**, а имаше между нас и момчета, които бяха завършили прогимназия, по причина на войната не бяха отишли на занаят, играеха с нас, всички се биехме с учениците от съседната махала – „Страже–махле“.

Сраженията ставаха в лозята. Обект на сраженията беше един баир, кой да го владее – Чобан–махленските деца или Страже–махленските деца. После много пъти съм се питал – родителите ни се бият, за да пазят родината и нейните интереси, а ние защо се биеме? И не можех да си отговоря!

– Родителите Ви да се бият, не е причината родината и нейните интереси – те са същите причини, които и Вас са карали да се биете. Но друг път ще говорим за това, сега разказвай!

Но Андрей като се замисли върху тези проблеми и като се зарадва, че Христов пак ще го приеме, забрави за какво говореше. Христов го подсети:

– Кога се биехте?

– Щом се върнем от училище, захвърлях си книгите на масата, отрязвах филия хляб, насолвах го с шарена сол и лют домашен червен пипер и изхвърквах на улицата. Там другарите ми също бяха с филий в ръцете, събирахме се под старата върба. Майка ми и сестрите ми, напразно

ме викаха да обядвам с тях! Хлябът горчеше, миришеше на мухъл, защото беше направен от брашно от **мухлясали царевици, смлени с кочаните**, но в устата ми хляба ставаше сладък.

– Защото си бил здрав – забеляза Христов.

– Може – и продължи – под върбата ние се надпреварвахме да разказваме с огън и жар небивали истории – от страшни, по-страшни, които често завършваха със сбиване. Под върбата се сговорвахме и за предстоящото сражение. След това, цялата „ордуя“ потегляхме за баира, за да го завладеем.

– Мотивът е бил баира, но причината съвсем друга. Като превземете баира, какво Ви ползва той – нищо – забеляза пак Христов.

– Може – отговори Андрей, обхванат от силно желание да разказва.

Тези сражения ставаха със сапанджии /прашки/, много често имаше и ранени. Затова в бреговете на реката, която течеше под баира, ние изкопахме пещери за лазарети. В тях постоянно гореше огън и до него имаше купища вълна, наскубана от гърбовете на овцете, които пасяха по полето. Имахме и санитарии, които изгаряха вълна и налагаха с нея раната, която веднага завяхваше и скоро оздравяваше. А по-големите и тежки рани, превързвахме с бинтове, които събирахме от боклуците на болницата. Най-интересното беше, че нито едно дете не се зарази и не умря, само няколко момчета се удавиха в реката, в която отивахме да се къпем през лятото.

Христов слушаше с интерес и никой не би си помислил, че го чакаше толкова много работа, че Андрей беше разбъркал плановете му, и че имаше лични тревоги и страдания! А Андрей, увлечен в детските си спомени, като че не беше същия Андрей, който тази сутрин щеше да се самоубива!... Разказваше свободно, високо, вдъхновено, без следа от страдания или заекване:

– Санитарите имаха и задачата да крадат **тикви от бостаните** и покривите на сайваните, носеха ги в превързочната, там в глинените брегове бехме изкопали пещи, които санитарите опалваха с колове, откраднати от лозята. И когато бойците от първата бойна линия се връщаха на почивка, отваряхме капациите на пещите, лъхваше ни приятна миризма и пара на печени тикви, устата ни се изпълваха със слюнки. Всеки грабваше по-голямото парче тиква и лапахме направо с устата си, без вилици и ножове, с нечистите ръце както сме хвърляли калните камъни. Да знаете само как сладко ядохме – всички имахме страшен апетит!

Често се случваше брат или баща да се върнат от фронта ранени, превързани или накуцвайки да се движат по улиците заедно със сина си, също превързан, ранен в нашите детски сражения. Първата работа на бащите ни, когато се връщаха в отпуск беше да ни заведат на баня и после на бръснар да ни подстриже, защото приличахме на калугери с дълги повиснали коси.

190. ОДРИН ПАДНА В БЪЛГАРСКИТЕ РЪЦЕ

Андрей млъкна, помисли и после се усмихна, лицето му още повече просветна, юношеска сияйност пламна на него и вдъхновено заговори:

– Веднаж както винаги, всичките деца от махалата бехме се събрали под върбата сред махалата и от там всички наедно тръгнахме на училище, придружавани от децата, **които още не ходеха** на училище. Те оставаха на двора, чакаха ни, за да играят с нас междучасията. Те се завръщаха в къщи пак с нас, за да не изпуснат нещо от геройските разкази за небивали

подвизи, на които всеки от нас беше герой. Много често ставаха бурни спорове, кавги, които стигаха и до бой.

Тази сутрин по средата на пътя, църковната камбана заби тревожно! Църквата се намираше в двора на училището. Всички учудено се спогледнахме, и веднага се разбрахме. Изтичахме при клисаря, който беше камбаната.

Той хълцайки ни разказа, че град Одрин паднал в български ръце!

Христов се усмихна мило, очите му се просълзиха и каза:

– И аз бях там – разузнавах за позициите на турците от балон! Те ме обстрелваха с артилерия! Българите първи използваша балона като бойно разузнавателно средство!

– Много интересно! – замислено каза Андрей – разкажете ми, ако обичате?

– И това ще бъде, но сега ти разказвай. – И Андрей продължи:

– Ние учениците с поглед се разбрахме. **Всички отидохме пред църковната врата.** От страните ѝ бяха насядали много просяци, които протягаха ръце за милостиня. Майки, бащи с наведени глави и разплакани очи, безшумно влизаха в църквата. Ние веднага се наредихме двама по двама, така както учителите ни нареждаха, разбира се с големи усилия, когато ни водеха на църква и после тихо и смирено влязохме в църквата.

Веднага забелязахме, че всички, които влизаха, отиваха на пангара и си купуваха свещи, а от нас нито един нямаше пукнат петак в джоба си. Пак се погледнахме и разбрахме. Едни отидоха и заговориха нещо на епитропа, който продаваше свещите, а други дигнаха няколко топчета със свещи, и раздадоха на всеки ученик по няколко свещи. **Отидохме пред иконите, почнахме да се кръстим, да правим поклони и да палим свещи както останалите богомолци.** Хората си помислиха, че сме доведени от учителите, затова не ни обръщаха внимание.

В това време, заниманията в училище започнали. Направило впечатление на учителите, че много деца отсъствуват, и то най-немирните. Обяснили си, че сме отишли някъде да правим пакости. **Главния учител научил се, че сме в църква.** Дойде, хвана първия ученик за ръката и ни изведе навън. И на него, и другите направило впечатление, че сме били много мирни, както никога! Вкара ни в канцеларията и почна да ни разпитва. Нищо не разбра, защо бехме влезли в църквата и кой ни е накарал, защото и ние самите не знаехме. Може би биенето на камбаната, църквата с нейната тайнственост, освен дето ни направи мирни, но и религиозно настроени. Наистина, ние много пъти бехме чували тази камбана да бие, много пъти учителите ни бяха ни водили на църква, но сега въображението ни работеше, ние си фантазирахме и някой даде идеята: в двора на артилерийските казарми има навес и под него камбана, която много пъти бехме виждали, когато се биехме със „Страже-махле“.

През междучасието се събрахме около най-големите фантазори между нас, и те ни разказаха страхотния си план – **да превземем баира с атака, както нашите бащи и братя превзели Одрин,** и в знак на великата победа – да ударим камбаната! Някой дадох идеята да избягаме от училище, и веднага да отидем да ударим камбаната. Това предложение беше отхвърлено, защото и Стражемахленските деца са сега на училище, а въпроса беше да ударим камбаната, но след като с бой превземем баира. Други дадох идеята да превземем казармата, да си вземем пушки и да направим истинско сражение. Едвам изчакахме последния час, всички

изхвъркнахме от стаите и заедно тръгнахме за домовете си с викове, крамоли и разкази.

Аз се завърнах в къщи, захвърлих си книгите на масата, грабнах всичкия хляб, който ми се полагаше, защото тогава хляба беше с купон, намазах го със свинска мас и насолих с лют червен пипер, и веднага бях между своите си под върбата. Там всички ръфахме хляб, охкахме от лютия червен пипер и разказвахме страхотий! Наредихме на дечурлигата да събират камъни по улицата, да пълнят джобовите си, защото където ставаше сражението, нямаше камъни.

Не знаейки как, но Страженци бяха разбрали за намеренията ни, затова много преди нас бяха се вече настанили на баира. Баира се чернееше от деца! Те пееха, и ни се заканваха. Като ни видяха, слезоха надолу да ни посрещнат. Невъзможно беше да превземем баира, затова първенците на махалата – най-възрастните и силните момчета, се събраха да обмислят как да превземем баира.

191. ВОДАЧЪТ НА ЦЯЛАТА МАХАЛА ПРИ СРАЖЕНИЯТА

– Кои бяха те?

– Водачът на цялата махала беше **Дакеолу** – момче на около 16 години, преди една година завърши прогимназия – едро, широкоплещесто, здраво, силно, набито, с широко и красиво лице, черна къдрава коса, огнени **хищни зверски очи**. Друг беше Стефу–Жижата – висок, сух и много зъл, брат му – Весу–Песу – слабо и много страхливо момче, но затова пък беше силен в псувните. Танас–Зайчинас – истински красавец, с орлов и благороден поглед, затова някой го викаха орелът. После отиде във френския легион, и там беше убит. Герчо–Козата – кротко и възпитано богато момче, но не знаейки защо ние му допадахме и предпочиташе да играе с нас.

– Какво правеше при вас буйните? – запита Христов с интерес.

– Той даваше съвети.

– Други кои бяха от първенците Ви?

– Христо–Юдата – беше хитрецът на махалата, затова пък повтаряше във всяко отделение, Кръстю–Бирлика – син на кмета на града. Те бяха няколко братя. Всяваха страх и ужас във всички деца! Рачу–Чутурата – син на овчар. Беше едър, здрав, набит, приличаше на мъж. Той беше най-отмъстителния, не прощаваше на никого, нямаше никакво чувство за милост. Рачу–Циклопа – безумно смел, затова и остана с едно око...

Всички бяхме около 100 души, а Страженците бяха повече от 500 души.

– Е как можете 100 души да се биете с 500 души? – запита Христов.

– Ние в никакъв случай не можехме да се бием с тях, дори да бяхме и колкото тях на брой, защото те бяха слезли до самите ни лазарети и ние не можехме да се разгънем, и трябваше да хвърляме срещу баира, а те да хвърлят надолу.

Но Дакеолу беше нещо страшно! Той имаше любовници женени, и налиташе да се бие с мъже. Той винаги беше навъсен, недоволен и винаги на страната на слабите. За него нямаше значение кой е виновен, той вземаше сраната на слабия. Правеше му удоволствие да гледа равностойни да се бият и винаги, когато единият вземаше надмощие, разтърваваше ги. А той можеше да се бие до смърт!

А да знаете как само псуваше – знаменито! Знаеше безброй псувни и сам съчиняваше, измисляше псувни. За всеки отделен случай, той имаше

специална псувня. Казваше ги по особен, шакемблийски начин. Пък как разказваше срамни разкази! Слушахме го захласнати, с часове! Ние мислехме, че Дакеолу е най-силния човек на света, и че всичко може. Изобщо, един беше Дакеолу, с него никой не можеше да се мери! Много добре играеше на лост и успоредка – учудваше войниците и офицерите, когато се хванеше на лоста или халките! Винаги той даваше идеите, как да извършваме кражбите. Всички се хвалехме с него, той беше гордостта на нашата махала. Мълвеше се, че най-хубавата булка в махалата му била любовница, която е с 10 години по-възрастна от него. Когато той ни водеше, успехът ни беше сигурен. Той за всички нас беше мечта, идеал! Дакеолу, колкото беше добър и великодушен, когато се ядосаше, ставаше страшен! Тогава силите му нямаха мяра – очите му се накръвяваха, черната му лъскава и къдрава коса щръкваше като четина на глиган!...

– Какво стана после с този Дакеолу? – запита Христов.

– Дойде в града ни чуждестранен цирк. На едно представление, когато един цирков акробат изпълнявал някакъв много труден номер, от публиката излиза Дакеолу, както е с дрехите си, изпълнява същия номер с някакви добавки, които го правят по-труден. Една от актрисите се влюбва в Дакеолу, и двамата заминават за чужбина. по-нататък какво е станало, не зная. Тази сутрин, когато ми говорехте за Мойсей, аз непрекъснато си мислех за Дакеолу. – Христов почна да се смее и каза:

– Разказвай за сражението.

– **Дълго време се бихме все около нашите лазарети, и не можехме да напреднем. Дакеолу напразно тичаше по целия фронт!**

Той беше смел, но нас ни беше страх. Дакеолу събра отново първенците, съветва се с тях и после изчезна от очите ни.

В това време Тодор Стомничката, който беше любимец на Дакеолу, запя и се хвърли напред, но беше отблъснат, защото ние не го последвахме. Страженци се държаха здраво, не отстъпваха, а времето минаваше, скоро щеше да се мръкне. Върха на баира беше далече, а камбаната още по-далече. Стомничката се ядоса, изпсува и се втурна отново напред. Ние всички видяхме, че ще го пленят, но не помръдвахме да го спасим. Дакеолу излезе от лозята и се втурна да спасява Стомничката, като ни псуваше, че не напредваме. Ние много вяло пристъпвахме напред, а Стомничката вместо да остане на местото си, връза се в позициите на Страженци още по-дълбоко. Те съсредоточиха камъните си на него. Някой от тях дори си снеха сапанджиците, и се спуснаха да го хванат. Дакеолу не тичаше, но летеше на там. Един камък се удари в една череша, отхвъркна настрана, и като от невиделица удари Стомничката в главата. Той си хвана главата с две ръце, а Страженци в един глас ревноха: „Стомничке, Стомничке, счупихме ли ти мамичката?...“ Кръвта шурна и обля лицето на Стомничката! Той писна с всичкия си глас! Всички се изплашихме! Боят спря, като по заповед. Но за обща изненада Стомничката не падна на земята мъртъв, както помислихме – обърна се и хукна към лазаретите, като плачеше с колкото глас има. Страженци почнаха първи сражението с песни. Сапанджиците плющяха, камъните бръмчаха, далече се чуваше плача на Стомничката.

Дакеолу побесня! Той псуваше на лево и на десно, ругаеше тези, които били около Стомничката, че не се спуснали да хванат този, който го ударил, и че го оставили самичък, и накрая всички ни окуражи, а не се заканваше люто на този, който отстъпи или не изпълни заповедта му! После слезе до превързсчната, и когато се върна, каза: „Щом плаче, нищо му няма.“

Хвана едно момче, което беше до него и го слушаше с отворена уста, заповяда му да отиде от тях да открадне килима, който бил прострян на двора, за да завие с него Стомничката, после каза:

– Война без жертви не може, но Страженци не могат да хвърлят камък, който да пробие чобанска глава, а още повече главата на Стомничката! Сега ние ще им..... И изтърси една мощна, страшна и километрическа псувня!

192. ПСУВНИТЕ ЗА НАС БЯХА МОЛИТВА И ТЕ НИ ДАВАХА СИЛА

– Защо всичко разказваш в най-големи подробности, а псувните не ги казваш? – запита Христов.

Андрей с усилие се откъсна от разказа си, и като помисли, отговори:

– Защото е срамно да се говорят такива неща! Майка ми за една такава дума, на времето ми напълни устата с цяла шепа червен пипер, а друг път хвана с двата си пръста устата ми, щеше да ги разчекне, ако не беше ме отървала сестра ми!

– Хм, срамно! – Христов каза като на себе си: – Мен тези нещо ме живо интересуват! Тук майка ти я няма, разказвай ми ги.

– Не, не мога, свито ми е тук под лъжичката!

– Не можеш да си ги спомниш ли?

– Помня ги много добре, ние всички от махалата ги знаехме наизуст.

Те бяха за нас като молитви, и най-интересното беше, че те ни даваха сила! Аз много пъти сутрин съм се събуждал с тях, по улиците като ходех си ги казвах...

– Тогава кажи ми поне една, най-невинната – замоли го Христов.

– Не, не мога да се отпусна. – Тогава Христов му каза няколко. Очите на Андрей светнаха! Как можеше Христов – неговия идеал, да говори така?!

– Тези съм ги чувал от Дакеолу, но по друг начин.

– Как? – запита с интерес Христов и Андрей му каза.

– Виждаш, нищо особено не стана, и аз не си развалих мнението за тебе.

И все пак това направи много лошо впечатление на него, и беше ново противоречие. Как можеше неговия Бог, великия Христов да говори и да го поощрява той да говори такива неща, и то с истинските им имена?!

– Господин Христов, за първи път виждам човек като Вас – и светец, и най-лошото да говорите... и добър и лош като звяр!... Просто не мога да Ви разбера!

– Ще разбереш, има време и пак в края на краищата ще остане много неразбрано. Но сега разказвай за сражението. Как превзехте баира, и ако има псувни, ще ги казваш както ги е казал Дакеолу.

– О, аз не мога никога като него! Аз много съм слушал и всичките ги знам, но никога не съм ги говорил, аз никога не съм псувал! Не мога да разбера какъв е Вашия морал, всичките дъновисти ли са така мръсни? – Христов беше засегнат.

– по-добре ли е да ги знаеш, да си ги мислиш, да си ги шепнеш, да стоят в тебе като клозет в главата ти и да вонят под носа ти? Като не ги говориш, хората си мислят, че си много добър, чист... Помисли и ще видиш нещо, което не си видял досега. **Не е ли по-добре да ги кажеш, да излязат навън, да изчистиш съзнанието си, както клозетите чистят, и повече да не мислиш за тях?** И в същото време, чрез общественото мнение да

заплатиш, че си мислил нещо, което не трябва да мислиш, и най-после хората да имат за тебе такова мнение какъвто си наистина.

– Като че има нещо верно в това.

– Хайде, разказвай, разказвай направо и всичко казвай! – И Андрей започна отначало стеснително, срамежливо, колебливо, червеше се, но и казваше. Христов го подпомагаше, донанизваше ги. После Андрей се отпусна, привикна с тях. В него почнаха да се събуждат много заспали и други подтиснати като с корица на гнойна рана мисли, чувства и състояния. Христов беше този, който я разкъсваше. Фалшивия морал и гнойта изтичаше навън, освобождаваше съзнанието на Андрей!

– Но това не е морално! – извика Андрей. – Христов му се усмихна, като че виновно и каза:

– Щом го има в тебе, не е от особено значение дали ще го кажеш или няма да го кажеш.

– Сега ми стана ясно, това което се говори за дъновистите е верно.

– Въпреки това, разкажи ми всичките такива неща, които знаеш.

Андрей, както и всички, които идваха при Христов, бяха си окаляли душите в калта на живота. Тъкмо тази кал според Христов беше причината за техните болести, противоречия и страдания. Христов, за да оправи живота им, той трябваше да канализира, за да изтече тази нечистота навън.

В тази работа той се цапаше, въпреки че знаеше да се пази, изолира и психически дезинфектира, той се и заразяваше.

Затова след всеки такъв случай, а такива имаше всеки ден, **той се чистеше, затова с часове се молеше, правеше дихателни упражнения, изкъпваше си тялото, пиеше големи количества гореща вода, отиваше на планината, за да възприема чисти, хармонични, природни образи и форми, които бяха наситени с чистота, свежест и живот.**

Срещу погълнатото отрицание, поставяше в съзнанието си положително, за да възстанови равновесието в душевния си живот.

193. БЯХА СИ ОКАЛЯЛИ ДУШИТЕ В КАЛТА НА ЖИВОТА

– Хайде това сега да оставим, продължи за сраженията. Бяхме стигнали, дето на Стомничката пукнали главата.

– **Другари, викаше Дакеолу, ще минем през труповете си и пак ще ударим камбаната, както нашите храбри бащи и братя превзеха град Одрин!**

И той важно и тържествено си сне сапанджика от ръката, извади си камата, която блесна зловещо. По земята се аленееше кръвта на Стомничката. Дакеолу си потопа пръстите в кръвта, смесена с кал, помаза първо собственото си чело, после се изредихме, всички ни помаза с тази кръв и всички се закълнахме, че ще ударим камбаната.

– През това време какво правеха Страженци? – запита Христов.

– Те нападаха, но сега вече със страх, защото знаеха какво значеше яда на Дакеолу. Ние се радвахме, че ще победим.

Дакеолу запя и се втурна като фурия напред. Сапанджиците често-често заплюяха, камъните бръмчаха, бойната песен се носеше вече по баира нагоре. Страженци бавно, но отстъпваха. Никой не можеше да устои на побеснелия Дакеолу, който ругаеше, псуваше, заканваше се! Ние, които го слушахме и гледахме, тръпки ни побиваха, а колко по-страшен беше за Страженци! Понякога, когато ние се огъвахме, той ревеше като луд:

– Напред и само напред! Който се спре, ще го пребия! – А той тичаше във всички посоки и съвсем не обръщаше внимание на камъните, които барабаняха около него по земята.

Страженци бяха отделили четири най-силни момчета, които носеха тояги. Те непрекъснато следяха Дакеолу – където той отиваше, отиваха и те там. С това не му позволяваха да пробие фронта, нито да хване някого. На самия връх Страженци се задържаха, защото бяха се събрали там от всички страни, от малко място се хвърляха много камъни. Ние ги наближихме, но те не отстъпваха – снеха си сапанджаците, да се хвърлят в ръкопашен бой. И ние си снехме сапанджаците, готови за ръкопашен бой. Срещу всеки един от нас имаше по 4–5 Страженци, но ние разчитаме на Дакеолу, и те се страхуваха от него. От едно лозе излезе Стефу–Жижата с един грамаден кол на рамото, и с цялото си падарско гърло ревна:

– Дръжте ги, дръжте ги – заградени са – ловете, ловете, аз ще ги бия!

И всички се спуснахме към върха. Страженци почнаха да се озъртат, да се обръщат и така превзехме баира.

– Ти служил ли си войник? – запита Христов.

– Не, аз мразя военщината, затова **се откупих**.

– Добре, продължи нататък.

– Като превзехме баира, ние ги насметохме и не им дадохме вече да отдъхнат!

– Те нямаха ли водач като Дакеолу?

– Имаха, и той беше страшен, казваше се Еланджоолу – сухо, високо момче, в раменете широко, здраво, красиво и много хилаво. Носеше висок рунтав калпак, който го правеше още по-високо и страшно. Той имаше барабанлия пищов, и понякога стреляше. На нас ни правеше удоволствие, когато стреляше, защото тогава сражението приличаше на истинско. Дакеолу постоянно му се заканваше да го хване, и да му вземе пищова.

Изгонихме Страженци чак до къщите им. **Дакеолу заби камбаната**. Ние се струпяхме около него. Беше станало много страшно! Жените от махалата, учудени и изплашени излязоха, и не можеха да разберат какво става.

194. ВОЙНИЦИ, ОФИЦЕРИ И ЖЕНИТЕ НА ФРОНТОВАЦИТЕ

Дакеолу произнесе дълга реч, накара един да прочете молитвата „Отче наш“. Ученика почна да я казва на старобългарски. Той му се скара важно: „Чети на чисто български език, народа да те разбере!“ Друг ученик я започна, но някой се обади:

– Идва войник с пушка! – Загледахме към **казармата**, готови да бягаме, но Дакеолу ревна:

– Никой да не е посмял да мръдне, докато не се прочете молитвата! И нареди отново да се каже, и след това нареди да се пръснем, но никой да не бяга, да отстъпваме като ходим.

– Ще му вземем пушката, ще си имаме и пушка!

Дакеолу отстъпваше най-отзад с още няколко силни и смели момчета, като често-често се обръщаше да гледа бързо приближаващия се войник. Войникът се ядоса, че не можеше да се приближи до нито до един от нас и затова изгърмя два пъти, но във въздуха. Всички се зарадвахме, че заприлича на истинско сражение с гърмежи! Войникът се увлече и изгърмя още няколко пъти, този път вече срещу последния от всички ни – Дакеолу.

И Дакеолу ревна:

– Стой, изгърмя си куршумите! Никой да не е посмял да бяга!

Войника дигна приклада на пушката, и го стовари върху Дакеолу. Но Христо Юдата се спусна и впи в кръста на войника, но той успя да му хване главата и със силен тласък го залепи на земята. Но Стефу–Жижата го стовари с един кол в рамото, но войника успя да удари още веднаж Дакеолу, и от главата му потече кръв. Той побесня и като звяр се хвърли върху войника, и го събори на земята. И ние веднага се нахвърлихме – биехме с ръце, ритаме войника с крака...

– Дайте сапанджици да му вържем ръцете и краката – извика Дакеолу. Вече беше се мръкнало, и нас ни обхвана страх – избягахме!

– Кой го върза?

– Не видях, но предполагам, че Дакеолу.

На другия ден в училище дойдоха няколко офицери и войници с натъкнати ножове на пушките си, водеха около двадесетина ученици от прогимназията и всички празноскитащи момчета, начело с Дакеолу. Водеха ги да покажат кои ученици от отделението са участвували. Изглежда, че Дакеолу беше се съпротивлявал или беше правил опит да бяга. Един войник го водеше с извита назад ръка. Учениците от трето и четвърто отделение бяха се събрали в една стая, там бяха и всичките учители. Тъкмо тогава дойде и продавача на свещи от църквата, изправи се пред главния офицер и каза:

– Тези същите разбойници вчера ми откраднаха от пангара 60 свещи.

Офицерът нареди на войника с папката да запише.

Работата ставаше все по-страшна! Дакеолу стоеше навъсен, всички очаквахме той да направи нещо, да се ядоса и да избие офицерите. Лицето му беше окървавено и подпухнало, в ъглите устните му потреперваха – чертите на лицето му бяха в постоянно движение. Ние виждахме как с поглед оглеждаше пушката на един от войниците. Главния офицер беше седнал пред масата и каза:

– Всички, които вчера са били на баира, да излязат тук.

Но никой не излизаше. Тогава стана и хвана Дакеолу за ухото, на когото ръката извита назад държеше войника и му каза:

– Кажи, кои бяха?

– Това са деца, никой от тях не беше.

Офицерът го плесна. Той се дръпна, но един войник си насочи пушката с ножа към него.

Камбаната заби бързо, разбъркано, тревожно – личеше, че я биеха неопитни хора! По двора се разнесоха остри, рязки женски гласове. Две стъкла на прозорците със силен трясък се строшиха на парчета, няколко камъка се търколиха в стаята.

Вън на двора бяха се насъбрали всичките жени от махалата!

По прозорците се появили жени, които махаха с юмруци и замерваха войниците с камъни. Майката на Тодор Стомничката – къса, дебела, набита жена, няколко жени отдолу я държаха, а тя махаше ръка и крещеше с прегракнал глас:

– **Пущайте децата ни, че сега като влезем, ще разплачем вашата мама офицерска! Мъжете ни изпратихте на фронта, храните ни с кокаляшки от царевица, сега пък сте прибрали децата ни!**

И един залп от кал се изсипа в стаята. Настана паника!

Дакеолу силно се извъртя и освободи от войника – блъсна го назад, и с един скок се намери на прозореца, до майката на Стомничката.

Офицерът пребледня! Даде знак на войниците да освободят и останалите задържани. Излязоха, и повече не ги видяхме!

Андрей разказа и млъкна, сияещ от радост! Беше доволен, че и той можа да каже нещо интересно, и то на такъв човек като Христов, за когото мислеше, че е най-великия човек на света /разбира се от света, който той познаваше/, от което беше си извадил заключение, че и той е необикновен.

Обаче, Христов продължаваше да чака. Отначало това съвсем леко, като сянка нащърби доволството и радостта му, и скоро напълно го развали, защото мислеше, мислеше и не можеше да се сети нищо интересно, което да му разкаже. Особено почна да се ужасява, като си помислеше, че Христов можеше да го накара и през нощта, цялата нощ да му разказва! От всичко, което беше видял от тази сутрин до сега, беше се убедил, че той можеше да го накара на това и на още много, много по-такива особени неща.

Андрей и без това не можеше да понася мълчанието, а това мълчание, придружено с чакане, беше му страшно и съвсем непоносимо! И в желанието си да се освободи от това, заговори каквото и да е. Обаче Христов прецени, че да слуша такива обикновени епизоди е губене на време и нищо не можеше да допринесе за Андрей, а това мълчание, на което го подлагаше така безмилостно, щеше да развие сила и да събуди скритите сили на организма му, които щяха да го лекуват, да го освободят от тези стари изживявания. Но този метод беше много мъчителен и даже опасен! Все пак Христов го приложи, като чакаше отвън някакъв сигнал на Бога, на справедливостта в света да му даде сигнал, за да го прекрати.

195. ГОСПОЖИЦА ОТ ДВОРЕЦА ДОНАСЯ ПОДАРЪЦИ ЗА НОВА ГОДИНА

Христов въпреки, че умееше да се владее и да не издава вътрешните си смущения и борби, днес във всичките му прояви се забелязваше прикрито неспокойствие, нервност, едно очаквателно състояние! Затова при всяко почукване на вратата, едвам забелязано потрепваше, затова може би, и често си поглеждаше часовника!

Най-после дойде многоочакваното! Почука се на вратата с познатото и очакваното почукване.

Лицето му светна, засия! Стана, но преди да отвори вратата, обърна се към Андрей и му каза:

– Ти мисли за какво ще ми разказваш 24 часа! – И след себе си остави и двете врати отворени, за да слуша Андрей, защото и тези слушани разговори с другите имаха значение в неговата педагогика.

– Добро утро, господин Христов!

Андрей надникна през процепа и видя **красива госпожица**, която се ръкуваше с Христов. Госпожицата очакваше да бъде поканена, защото беше научена винаги да бъде най-добре приемана и канена. Искаше вътре да започне своите Новогодишни пожелания, но Христов не я поканваше.

Това я изненада! Тя се огледа наоколо и смутена, стана това, което никога не беше ставало с нея, и без да съобрази, надникна през процепите на вратите в стаята. Веднага си отмахна погледа виновно, сконфузено:

– Извинете ме господин Христов, че погледнах, но никога не съм предполагала, че **толкова рано** ще имате посетители, и то на Нова година!

– Почти е обед. Струва ти се рано, защото си легнала в малките часове! – Използва случая Христов, както винаги да я упрекне, че си ляга късно.

Тя му се усмихна любезно. Той така говореше отвън, но вътре беше силно развълнуван – не разбира се от царската почит!

Госпожицата* беше от двореца, и беше дошла да му донесе традиционните дворцови подаръци за Новата година.

*[*Госпожицата от двореца е принцеса Евдокия – сестра на цар Борис III. – Виж „Изгревът“, т. 20, с. 907, № 92, 94; т. 21, с. 431–433.]*

Христов много добре знаеше, че тези неща стават по протокол, по списъци, за които дори царя често нищо не знаеше. **Той не се вълнуваше** и от красивата елегантна госпожица, още по-малко от нейните пожелания!... Не, той очакваше от нея да чуе това, което очакваше от месеци насам, **от последната му среща с царя, когато се разделиха скарани**, и царя не беше му се обадил досега... да чуе решенията на царя, които може би щяха да бъдат съдба – живот или смърт на хиляди българи.

Госпожицата се примири и изказа пожеланията си за Новата година, разбира се предаде най-напред пожеланията на царя, както е протокола. И Христов на свой ред пожела:

– Честита да бъде Новата година на Негово величество и на семейството му, на тебе, на българския народ и на всички хора по света! – Млъкна и зачака да чуе най-важното. – Но госпожицата следваше своя протокол:

– Негово величество Ви изпраща тези подаръци за Новата година. – И даде знак на близко спрелите се двама служачи от двореца, които пренесоха **грамаден сандък**.

– У, как сте ги носили чак от двореца? Какво ще ги правя толкова много? – каза Христов, и надникна в сандъка.

– Камиона е на шосето – отговори тихо и кротко един от служителите.

– Занесохте ли на Учителя? – запита Христов госпожицата. Тя разбрала едва сега пропуска си, съобрази и отговори:

– И за Него има – като си мислеше да Му занесе един сандък с подаръци, определени за други дворцови хора.

Христов я изгледа въпросително, и сериозно и каза:

– Този занесете на Учителя!

Госпожицата познаваше характера на Христов много добре, че той не търпи възражения и още по-малко убеждаване, затова даде знак на служещите да тръгнат след нея с подаръците за Учителя. Но след няколко крачки, обърна се и с пресилена усмивка каза:

– На господин Христов, Негово величество лично постави един грамаден портокал в сандъка, и ми каза да Ви го дам от ръка.

Христов се зарадва, както много отдавна не беше се радвал! Това значеше, че царя не му се сърдеше! До тук беше добре, но по-нататък, дали щеше да изпълни съвета му или не, не знаеше, пак оставаше една загадка. И с пренебрежение каза:

– Не, всичко занесете на Учителя.

Госпожицата се усмихна пак пресилено, и продължи недоволна. Като измина още няколко крачки, Христов ѝ извика високо: – Хем да не

забравите, от Учителя елате да ме сурвакате! – Госпожицата от това беше доволна, и с радостна усмивка отговори:

– Непременно ще дойдем! Тъкмо си мислех – как силно исках да дойда! Отдавна чаках тази сутрин с нетърпение, и идвам най-напред при Вас, макар съвсем да не сте ми на път! Една моя грешка, пропуск лишаваше ме от радостта да си поговорим с Вас!

– Непременно, непременно елате, чакам Ви!

196. ЦАРСКИТЕ ПОДАРЪЦИ ОТ НАЙ-СТРАШНАТА ЧОВЕШКА ФОРМА

Христов се върна в стаята. Погледна Андрей, за да види въздействието на царските..., който да разказва за своите детски спомени. След това, което видя и чу, съвсем не можеше! Христов веднага излезе някъде в мазето, остави сам Андрей, за да може да помисли върху всичко, което стана, да се опомни от шемета, и най-важното – да си направи заключенията.

В първия момент, Андрей беше като не на себе си. Гъста мътилка от мисли, чувства, състояния, умраза... натрупана от няколко поколения назад и от неговия бедняшки живот, се надигна от дъното на душата му! **Тази госпожица, тези царски подаръци** и отношението на Христов към всичко това, като че бръкнаха в дълбините на съществото му и силно разбъркаха цялото съдържание на съществото му! Всичко в него затича нагоре-надолу, залудува, забесня както кукери – мисли и чувства с уродливи животински лица, разни митични образи, облечени в лудешки дрехи...

Андрей като чу само „Негово величество“, ужас го обхвана, защото то беше по-страшно от „Бог“! За него „Бог“ беше нещо недействително, което съществува само в главите на разни бабички и на заблудените, и служи само да плаши и да заблуждава простолюдието, но на невярващите не може да направи нищо лошо. Обаче „цар“ – това е **истинско осезаемо същество**, което всеки може да види, да напипа... **То има най-страшната човешка форма!** За разлика от „Бог“, то може да подписва смъртни присъди, в негово име се наказва..., то е най-силното оръдие на капиталистите против работниците и селяните!

Андрей се запита: „**Какво търся аз при този Христов, който има работа с Бога, на когото всяка трета дума е Бог, царя му е приятел?!...** Как не се срамувам да чакам помощ от него?... Ясно ми е като бял ден – царя му е приятел! Но защо тогава живее **в тази колиба**, а не в някой разкошен апартамент или вила?...“ – Тази мисъл – въпрос, дълго остана в съзнанието му, без да може да си отговори, и накрая каза: „Чудак! Опасен човек!... И царската госпожица му се страхува!“

Мислите му се редяха бързо една след друга, и съвсем леко се огъваше тяхната посока, докато се завъртя на сто и осемдесет градуса: „Ако царят каже или някой от неговите хора в двореца се обади на кооперация „Напред“, особено ако тази красавица си направи труд лично да отиде при главния инспектор да му почурулика нещо хубаво за мен, той веднага всичко ще потули и аз отново ще си бъда на работа!“

Андрей се зарадва силно, и отново се видя зад бакалския тезгях сред толкова много лакомства! Приятно се ухили и облиза, като плъх подал си главата от хамбар. Но изведнаж почувствувал трагедията си, каза рязко и злъчно на себе си: „Не, презирам се – цял негодяй съм! Как мога да си мисля за помощ от един народен изедник – в никакъв случай! Ние работниците можем да разчитаме само на нашите собствени сили... на революцията!“

Само когато вземем властта в ръцете си, когато средствата за производство, работилниците и фабриките станат наша работническа собственост!..."

И нова вълна от радост го заля, като че всичко това, както и първото вече беше факт!... Постоя, порадва се, помисли, но като се сети, че това е само мисъл, настана в него отлив: „Това е далечна работа, само перспектива. А аз сега съм гладен, безработен!... Трябва да направя още сега нещо, за да се нахраня..."

И сети се, че беше чувал да казват другарите му от клуба на улица „Позитано": „Комуниста трябва да бъде гъвкав, бързо да се приспособява към всичко и винаги с оглед той последен да нанесе смъртоносния удар – удара на победата." – **Отчете се в Партията като грешка дето комунистите не взеха участие в юнските събития през 1923 година на страната на земеделците против Цанков, и после щяха да бият и земеделците...*** [**Димитър Благоев не е разрешил Комунистическата партия да се намесва. Приели са, че това е борба между две буржоазни течения.*]

Не току така гениалния Ленин е казал: „Една крачка назад, две крачки напред." А народа казва: „Стани с дявола ортак, докато минеш моста." И накрая реши – Христов вместо да му дава съвет, да му издействува чрез двореца да го върнат на работа в кооперация „Напред"...

Христов се върна и без да обръща внимание на Андрей, почна да рови нещо из етажерките, после в чекмеджето на бюрото си. Разгъна три ниски сгъваеми столчета, и ги нареди едно до друго срещу своя стол.

197. ЛЮБОВТА ДА НИ ДОЙДЕ НА ГОСТИ

На вратата отново се почука.

Христов весело посрещна госпожицата, и ѝ посочи да седне на средното столче, а двамата служачи постави да седнат от двете ѝ страни. Тя се почувствува стеснена, защото това никога не беше ставало в двореца!

Андрей имаше сега всичките условия да наблюдава красивата госпожица. Тя беше непринудена, свободна и смела. Андрей най-напред погледна краката ѝ. Харесаха му, едвам си откъсна погледа от тях, и веднага очите му още по-здраво се прилепиха за бюста ѝ. По навик опита се да бръкне в джобовете си, но палтото му пречеше. И цяла фурия от мисли, като стадо животни запреминаваха през главата му – само за някой, от които ще кажем: „Като е толкова красива, симпатична и богата, трябва да е много щастлива!... За когото се омъжи, ще го направи най-щастливия човек на света!... Ех, да съм аз този щастливец!"

Това той помисли със страх, защото се чувствуваше нищожен! Сети се за своята любима Мими, за която по-рано мислеше, че е красива, но сега му изглеждаше грозна, глупава, проста, невъзпитана... и си помисли: „Как съм можал да я обичам такава?"

Госпожицата почувствува острия и брутален поглед на Андрей като пипане. Стана нервна! Изглежда го, но той не разбра възмущението ѝ. Гледаха го с учудване и двамата служители, после тримата: госпожицата и двамата служители. Запитаха Христов: „Кой и какъв е този така невъзпитан господин, който може да гледа така нахално, и да стои в стаята с шапка и балтон?" Христов ги изгледа с упрек и те почувствуваха мисълта му: „Той ми е гост, щом аз го търпя такъв какъвто е, кои сте Вие, които се възмущавате?" – Веднага тримата загледаха пред себе си, и Андрей престана да съществува за тях.

Госпожицата почна да докладва: „Господин Христов, ходихме при Учителя“. – Възпитанието ѝ налагаше да употребява „Учител“, вместо господин Дънов, макар да не Го признаваше за Учител. Христов знаеше това, но му даваше особено тълкувание. Той си мислеше: „Госпожицата от приличие приема на думи само Учителя.“ Това според него като начало беше добро, после живота щеше да изпълни тази готова в нея форма със съответното съдържание.

Госпожицата продължаваше:

– Той ни покани в кабинета си. Там беше идеално чисто, по-чисто отколкото е в двореца! **Ръкувахме се, целунахме Му ръка, казахме Му, че подаръците са изпратени за Вас и Вие Му ги пращате, без да сте взели нито един портокал!**

Господин Христов, за първи път виждам човек, който така внимателно и търпеливо да изслушва, да изчаква! Беше много добър и благ! Пита ни кой има при Вас, казах – един господин.

И всички погледнаха Андрей, който слушаше със захлас! Христов му се усмихна, като приятел. Той с погледи, мисли и усмивки... го включваше незабелязано във веригата на царските хора, като всичко, което не му достигаше да бъде приет от тях, той му придаваше, добавяше от своето изобилие на авторитет и кредит.

Учителят ни пожела най-милото нещо на света: „**Любовта да ни дойде на гости.**“ Аз много се зарадвах, защото почувствувах направо с душата си пожеланието Му като Божие благословение.

– Разбра ли сега защо те пратих при Учителя? – започна да ѝ обяснява Христов. – Искях да Ви зарадвам с най-големия подарък за Новата година, а ти се нацупи! Друг път да знаеш, да не се цупиш, а да слушаш и да правиш каквото ти кажа! – Пресегна се и дръпна ухото ѝ нагоре галено.

– Ха-ха-ха – почна тя да се смее, сияйна от радост! – Ще ми дойде любовта на гости! **Ще ми дойде любовта на гости!** – повтаряше тя. – Ах, господин Христов, да знаете само колко е мила любовта! Учителя е старец, както в приказките: „Добрият старец с хубавата бяла брада!“

– Ще знаеш, всичко каквото казва Учителя – става – прекъсна я Христов. – Отначало може да има малко страдания, но после всичко става добро. **Защото, за да бъдеш щастлив, непременно най-напред трябва да бъдеш нещастен!** Затова с радост приемай страданията, защото след тях идва щастието.

Неочаквано за всички, Андрей запита:

– Това само за царските хора ли се отнася? – Христов едвам не заплака от умиление, защото Андрей вече очакваше след страданията – радостта и щастието!

– **Това е закон! Пред Бога няма царе, няма слуги – всички са равни!** Негови чада, както синовете и дъщерите пред баща си са равни. В едно семейство има 5–6 деца, родителите еднакво ги обичат, но отношенията им към всичките не са еднакви. Най-малките гледат да ги нахранят добре и да ги облекат с топли, но каквито и да са дрехи, може и с преправени от по-големите братя и сестри; учениците обличат в униформи; на студентите правят хубави костюми, дават им и джоб харчлък. **Ако пък имат и мома за женене – цялото им внимание е насочено към нея, чудят се с какви по-хубави дрехи да я облекат и нагиздят.**

Да бъдеш цар – това е специален университет, да изучаваш специална наука, да бъдеш слуга – това е друг университет, със специална програма. Но в единия или в другия университет, **най-важното е ученето.** Царят,

за да бъде добър цар, непременно трябва да бъде преди всичко добър слуга, и слугата, за да бъде добър слуга, трябва да е цар. И за бъдеще те непременно ще си разменят ролите, защото цар и слуга, това са само роли.

– Как така? – възрази Андрей.

– Много просто – царят е слуга на Бога!

– А пролетариата на кого е цар? – запита нервно Андрей, без да заеква.

– И това ли искаш да ти обяснявам? Слугата е цар на милиардното население на своето тяло, това са клетките на тялото, с които всеки трябва да се обхожда добре, както царя трябва да се обхожда добре с народа си.

Христов говореше. Всички слушаха внимателно, и всеки от свое гледище преценяваха. Андрей си мислеше: „Това са празни приказки, прах в очите на масите! Човек да бъде цар в обикновения смисъл на думата, все е по-добре, отколкото да бъде например разсилен, слуга или работник!...”

– Христов хвана мисълта му и отговори:

– Ти и твоите приятели сте против царя, но не отричате и не отхвърляте длъжността цар – всички искате да сте на негово място! Това е много обикновена мисъл, която някои наричат завист.

Андрей се изчерви! Госпожицата достигна до най-трудното място в своя доклад – показа на Христов ябълката, която Учителя беше й дал. Лицето ѝ подчертано показваше недоволство: „Учителя ми даде тази ябълка!”

Двамата прислужници несъзнателно погледнаха своите ябълки, които бяха по-големи и по-красиви от ябълката на госпожицата. Тя хвърли крадлив поглед към техните ябълки, и едвам не заплака!

– Не разбирам, господин Христов, защо тъкмо на мен Учителя даде тази ябълка?! – Тя говореше като най-нещастен човек на света! – Наистина, аз имам ябълки, колкото искам – от всички най-благородни сортове, но защо?... Случайно ли го направи това Учителя, или искаше нещо да ми каже? Още повече, това стана на Нова година! През цялата година да ми върви така!

Тя макар да беше дворцова дама, мислеше като „един от милионите обикновени хора”. Двамата служители със задоволство заслушаха. Христов заговори тържествено:

– Така е, да видиш, че тук не е както в двореца! Учителя прави всичко строго съзнателно, с определена цел и идея. Това, което ти се случило при Него, това е Неговия говор. При Него няма лицеприятие, при Него няма царе и слуги, Той се ръководи от съвсем други идеи.

В двореца ти винаги си първа*, получаваеш най-голямото, най-хубавото, най-красивото! Никога не си изживявала състоянието на последния в живота – да получиш най-малкото, най-лошото, най-грозното!... Това беше една празнина в твоя живот, в твоето съзнание. Учителя като ти даде най-малката ябълка, попълни тази празнина. Учителя те въведе в класа на тези, които изучават живота от последното място...

[*Това е принцеса Евдокия – родена сестра на цар Борис III. - Виж „Изгревът”, т. 20, с. 730–734, 739–745.]

– Това е много интересно и оригинално обяснение! Право да Ви кажа, никога не бих се сетила да помисля така и да си обясня това по този начин – каза тя и се замисли.

198. ДАЛИ ЩЕ ТЕ БЪДЕ ИЛИ НЯМА ДА ТЕ БЪДЕ

– В кои дни и в колко часа говори господин Дънов? – запита един от слушащите.

– За външни хора говори всяка неделя от 10 часа.

Госпожицата стана, станаха и двамата служачи. Тя си подаде ръката на Христов. И той беше станал. Без да мисли и Андрей стана, може би по подражание, или по друг някакъв стимул. Христов му се усмихна поощрително, да не се стеснява, да се включи във веригата на царските хора. После се обърна към госпожицата и ѝ заговори:

– Поздрави Негово величество, предай му моите пожелания, разбира се да не сбърка пак след пожеланията на Учителя!

– Вече зная, зная! – завика тя. Христов ѝ се усмихваше и продължи:

– **През тази година да му дойде на гости Мъдростта**, но той да я задържи при себе си през цялата година! Предай му и този подарък. – Подаде ѝ един пакет. – Аз зная, той си има всичко, но аз му пращам, което си няма – **Живото Слово** – това, което осмисля всичко, което има, и най-важното – животът му!

После Христов на тримата даде по една ябълка.

Андрей чакаше и на него да даде. Христов схвана пропуска си, затова грабна ябълката от бюрото си и му я даде, като му пожела: „На тебе, да ти се оправят работите през тази година!“ Всеки гледаше своята ябълка, и я сравняваше с ябълките на другите. **Ябълката на госпожицата сега беше най-хубавата, най-голямата!**... После Христов поясни:

– **Това е за уравновесяване – всички да са доволни!** Учителя винаги оставя и ученика нещо да направи.

– Колко много е умен Учителя, и на каква мъдрост Ви учи! – с искрено възхищение каза тя.

Христов се ръкува с първия прислужник, после с втория, но на него задържа ръката и я отнесе към ръката на Андрей, и с него да се ръкува. Това наложи и на другия прислужник да се ръкува. Госпожицата, след моментно колебание си подаде ръката, и дори му се усмихна.

Андрей не забеляза какви бяха ръцете на прислужниците, но **нейната ръка** и особено усмивката ѝ ги почувствува като усмивка и ръкуване с Бога! От радост, не се чувствуваше на земята! Колко малко му беше необходимо, за да бъде щастлив!

Христов го гледаше, и му се радваше на радостта! Христов си служеше с много прости средства, за да направи хората щастливи.

Служачия, който се интересуваше кога говори Учителя, сега запита:

– От къде да си купя книгата „Живото Слово“, която подарявате на Негово величество? – Христов веднага се върна и донесе 4 различни томчета беседи от Учителя, и им ги раздаде. Този път не забрави и Андрей. А на служачия каза:

– Ако искаш повече, ела в неделя, 10 часа сутринта на беседа. Там в Салона, се продават и други беседи.

– Непременно ще дойда, но...

Христов разбра, че не е свободен, затова погледна госпожицата и каза: „Ще те чакам, непременно да ми се обадиш.“ После го загледа ясновидски и продължи: „Много скоро ще излезеш от тези условия! **Предстои ти бърза еволюция, но знай, че момичето, за което мислиш да се жениш ще те спъне в живота!**“

– Знаменит сте господин Христов! – възкликна госпожицата. **За него вече има заповед – правят го началник на един от дворците, но той още не знаеше!** Чудно нещо, как познахте?! И Негово величество веднаж в канцеларията разказваше, че нещо сте му казали, което само той знаел. На мен кога ще кажете нещо такова господин Христов?

– Ще бъде, ще бъде! – И тя разбра, че сега да каже на нея не е удобно, затова го запита кога да дойде.

– Когато почувствувах, тогава ела.

Прислужникът беше цял озарен и едвам задържахше това, което искаше да каже.

– Аз исках да доведа това момиче, за което Вие казахте, че ще ме спъне, исках да Ви питам дали да се ожена за него – и Вие, без да Ви кажа, ми казахте!

– **Отлагай, момичето не е за тебе!** – добави Христов.

И Андрей помисли, отвори си устата, но нищо не каза, защото Христов го погледна, усмихна му се дружески и каза:

– Зная и ти искаш, но ти си вече при мене. **Радвай се, че си пред всичките!**

Когато гостите излязоха на двора, госпожицата стана сериозна, замисли се и колебливо, тихо запита:

– Не влизайте, сега от камиона ще Ви донесем и на Вас подаръци.

– Не, в никакъв случай повече подаръци! Аз те пратих при Учителя, за да научиш закона, че **най-напред се дава на Учителя – на големия**, и да направиш връзка с едно същество, Коего ще стане съдба в живота ти!

– Благодаря, благодаря господин Христов – за друг път ще зная! Но пак щях да забравя – Негово величество каза да Ви напомня, че **колата винаги е на Ваше разположение**. Кога да я пратя, да се разходите или нещо да си услугите?

– Благодаря, и това ще стане, ще бъде.

– Вие все така казвате: „Ще бъде“, и все нито веднаж досега не е било!

– Ще бъде, ще бъде, когато каже Бог. – И погледна Андрей, който не беше доволен, че помена името на Бога.

– Господи Боже мой, щях да забравя най-важното! – заговори госпожицата. – **Негово величество* на няколко пъти ми казваше да Ви кажа: „Ще бъде!“**

[*Цар Борис III е син на цар Фердинанд. За него виж в „Изгревът“, т. 20, с. 904, № 79, с. 928–929, № 182.]

За Христов ясно вече беше, че ще изпълни съвета му.

Тримата тръгнаха към колата на шосето. Те на няколко пъти се обръщаха и усмихваха на Христов, а той им махаше с ръка.

199. УЧИТЕЛЯТ ГОВОРИ КАКТО БОГ ГОВОРИ. ГОВОРЪТ НА БОГА, ТОВА Е ПРИРОДАТА

Андрей остана за малко сам в стаята, докато Христов изпращаше гостите и се замисли върху това, което беше му направило най-силно впечатление – Христов как можа изведнаж да се промени до неузнаваемост пред тази дворцова госпожица!

Той пак говореше както досега беше говорил, почти със същите думи, а изглеждаше като да беше живял цял живот само в двореца! Излъчваше особен чар, който като мантия загръщаше простите, старомодни и оръфани дрехи, изпъкналите кости на краката му, големите му и неподравнени мустаци!... Тези и още много неща, които не бяха така както би трябвало да бъдат, госпожицата или не ги виждаше, или при него не й правеха впечатление. Той сега беше достоен кавалер или баща на тази прелестна и елегантна госпожица. Как беше станало всичко това, Андрей не можеше да си обясни!

Христов се върна, той пак беше какъвто преди идването на госпожицата. Христов надникна в кесията, която Учителя беше му изпратил по госпожицата. Извади портокала, който беше най-отгоре – той беше най-големият – същия, който царя специално беше му изпратил. Христов го погледа, затвори си очите и като ги отвори, постави го отпред на бюрото си.

После извика: „Детка!“ Тя веднага дойде, и той ѝ подаде **втория портокал** от кесията:

– Този портокал Учителят ти изпрати за Новата година! – Тя се усмихна радостно, подаде си ръката като паничка, в която той го постави.

– Благодарим! – Каза тя с характерното за Христов ударение на „а“, и веднага излезе. Андрей я видя като мадона. Христов я гледаше в гърба, а Андрей си мислеше: „Влюбен е в нея като младеж!“

Христов отново бръкна в кесията и извади последният и **най-малък портокал**, подаде го на Андрей и каза:

– Както виждаш, Учителя и за тебе се погрижил! За Новата година ти изпраща този портокал.

Андрей си изправи лявата ръка като паничка, както Детката, по същия начин се опита да каже „Благодарим!“, но всичко излезе много нескопосано.

Христов почна да се смее с глас и доволно, както родителите се смеят и радват, когато детето им направи първите неуверени стъпки.

– Така, така, добре че се учиш! Обикновено първия път човек не може да направи както трябва, но втория, третия път ще го направи.

Андрей за похвалата се зарадва, но си помисли нещо и запита:

– От къде разбрахте, че господин Дънов е изпратил за Детката и за мене портокали?

– Госпожицата ми каза.

– Аз слушах внимателно и не чух нищо да Ви каже, тя само Ви подаде пакета с портокалите.

– Аз и по-рано ти казах, при Учителя всяко нещо има значение. Нали чу, че Той запитал госпожицата кой има при мене?

– Да, да, стана ми ясно.

– Като ти се светне, става ти ясно! **Учителя говори както говори Бог. Говора на Бога, това е природата.**

Той говори не като хората с приказки, а с действие и символи, а понякога говори и като хората, за да Го разберат, и за да направи мост между себе Си и тях. **Той никога не обяснява нещата в подробности! Ученика трябва да има будно съзнание и пъргава мисъл – сам да се сееща!** Не само това, но Учителя може нещо да каже пред стотици хора, така го казва, че го разбира само който трябва.

– А защо Му изпратихте всичките подаръци, изпратени за Вас на Него?

– Закон без изключение е в природата – никой не може да вземе нашето!

– Не разбирам!

– Този портокал – и погледна портокала на бюрото си – царя специално за мене го изпратил, искал нещо специфично да ми каже. Портокала послужил на царя като едно писмо. Аз го прочетох, то си свърши работата. Аз го изпратих и Учителя да го прочете. Аз Му изпратих и подаръците, които са пък друго писмо. Учителя обратно ми връща портокала, защото той е мой. Ако някой нещо ти вземе, това показва, че не е твое.

– Защо не ти върна сандъка с подаръците?

– Защото те не са мои! **Аз да имам цял сандък с подаръци, а в същото време има с милиони хора, които нямат нито един подарък!** Те ми са изпратени като на касиер – да се дават пари, да ги раздава.

– Но госпожицата нищо подобно не Ви каза!

– Ти си голям простак! Нали ти казах, това е специално писмо, което нито тя, нито царя, който ми го праща, не разбират! Те са като пощаджийте – пренасят само писмата, а аз като го получа, пратим го и изпълнявам, каквото е писано в него.

– Тогава защо Вие не раздадохте подаръците?

– Давам да ги раздаде Един по-справедлив и по-знаещ, на кого да ги даде.

– Учителя сега няма ли да си ги запази и да си ги яде малко по малко, да си има за по-дълго време?

– Ако Той или аз направим така, както ти и всички хора биха направили, биха си скътали подаръците и малко по малко биха си ги яли само те или и децата им, Учителя щеше да бъде като всички останали хора! – На какво щеше да ги учи?

200. ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ

Андрей направи гримаса на недоумение, и най-различни мисли прелитаха през съзнанието му. Някой оставаха за по-дълго, а други отлитаха и се заместваха с нови и все по-нови и интересни, и тогава спонтанно каза:

– А правото... **частната собственост*** – кое е мое, и кое на другите? Тогава Вие сте комунисти! Не, приличате ми на анархисти, но на особени, или както баща ми употребяваше думата „бамбашка“ комунисти и анархисти. [**Учителят за частната собственост – виж „Изгревът“, т. 22, с. 651–659.*]

Христов си постигна целта, раздвижи и друга област от съзнанието на Андрей, най-важното, накара го да мисли, и сега се задоволи само да му каже:

– Човешкото право само обърква нещата и хората! – В главата на Андрей непрекъснато възникваха толкова много въпроси, че не знаеше кой

да зададе, спря един въпрос и го зададе:

– Защо Ви изпраща царя подаръци?

– Защото ми е приятел – каза го така, като че царя да му е приятел, е нещо много обикновено нещо.

– Приятели сте? – И Андрей в себе си повтори много пъти това „приятели“, и в него изпъкна мисълта, той да използва това приятелство за себе си. И запита, като че не искаше да вярва на това:

– Вие срещате ли се, говорите ли с царя?

– Може ли да сме приятели, и да не се срещаме и да не говорим?

– Как се запознахте, кога се срещнахте първия път?

– Напомни ми друг път да ти разказвам това, сега искам ти да ми разказваш.

Андрей не можеше да си откъсне вниманието от това, което се случи и не можеше да не мисли за това, а да разказва свои спомени му беше невъзможно! Това забеляза и Христов. Андрей искаше да задава въпроси, но Христов отбягваше това, за да останат в него неразрешени, за да мисли, да има с какво да бъде заето съзнанието му, за да не мисли за болестта и страданията си.

– А тази красивата госпожица, каква беше? – Неочаквано и за самия себе си запита Андрей.

– Чиновничка в двореца – троснато и недоволно кратко му отговори Христов, за да разбере Андрей, че не желае повече да бъде разпитван.

Като че и самото провидение дойде на помощ на Андрей, който не можеше да разказва нищо за себе си след виденото преди малко, а Христов беше суров, държеше на своето, мълчеше и чакаше да започне.

201. ПРОСО ЗА ВРАБЧЕТАТА. ВСИЧКИ ХОРА СМЕ ЗА БОГА ТАКИВА ВРАБЧЕТА

Около южния прозорец на колибата бяха почнали да се събират **врабчета**, които цвъртяха силно и настойчиво, някой дори почукваха на стъклото, а други се блъскаха в него, искаха да влязат вътре.

Христов ги гледаше любопитно и каза на Андрей:

– Това е **техния говор** – гладни са! При тях глада определя отношенията им. Когато не са гладни през лятото, никакви ги няма... И извади от шкафчето на бюрото си един пакет с просо. Отвори прозореца, врабчетата не само, че не хвъркнаха, а почнаха да кацат по ръцете му, да се мушкат, блъскат в ръцете му и да цвъртят. Той им **изсипа просо** на малката дървена площадка, специално направена за тази цел, но те го разпиляха на земята. От съседните дървета и покриви, се спуснаха и няколко гугутки и гълъби. Скоро просото беше изкълвано, а птичките стояха, бяха още гладни.

Христов извика високо:

– Детка, донеси хляб. – Скоро тя се показа на вратата и без да го гледа, каза:

– Днес фурните не работят, за нас няма да има.

– Донеси хляб и не философствуй!

Тя донесе цял хляб, който той почна да троши и хвърля на птичките. Но изведнаж всичките птички изхвъркнаха със сила и шум! Една **котка** беше ги издебнала, и захапала една гугутка за опашката. Тя силно пляскаше с крилете си! Христов светкавично остави хляба, грабна четката, която му падна под ръка и я запрати върху котката. Гугутката изхвъркна, перушини

се понесоха из въздуха! Христов въздъхна облекчително и каза:

– Разбойник! – Котката беше се спряла надалече, гледаше го и се облизваше. Той пак извика: „Детка, донеси кашкавал!“ – Тя веднага донесе, но изрезки от корите на кашкавал. Той ги изгледа, усмихна се и каза:

– Ти професоре, все много знаеш, все ще измислиш нещо! Иди сега да донесеш редовно парче кашкавал, а не изрезки от кашкавал.

Момичето донесе едно тънко **парче кашкавал**. Той го гледа, гледа, но този път нищо не каза, хвърли го на котката, заедно с изрезките от кашкавала.

И тъкмо да затвори прозореца, пак се дигнаха птичките с шум. Котката беше се покатерила на дървото – **кучето** беше я подгонило, и сега **ядеше кашкавала** ѝ. Той почна да се смее и да гледа Андрей съучастно, и отново извика момичето и му каза да нахрани котката и кучето, да ги прогони далече и после да нахрани и птичките и да прибере четката. И след това се обърна към Андрей:

– Като ходиш по града, купи просо. – И му даде **10 лева**.

– Господин Христов, защо храните врабчетата, каква полза имате от тях, пък ги храните и с просо? Те са малки и за нищо не стават! Не е ли по-добре да храните кокошки, те поне ще Ви носят яйца? – Той се усмихна и възрази:

– И ти си една птичка като тях, която иска да яде, да живее, да бъде щастлива. Каква полза има от тебе Бог, който е създал храната, с която ти се храниш? – Като даде възможност на Андрей да помисли върху казаното от него, после добави: – На кокошките даваме едно, а очакваме да вземем десет! Това е прастара философия, против която се бориш ти и комунистите. Нали и капиталистите дават едно на работниците, а вземат десет. **Следователно ти не си против капитализма, ти си за него, но искаш само да си на мястото на капиталистите.** И ако един ден и ти станеш капиталист, няма да помислиш за комунизъм.

Андрей се изненада от тези изводи и тъкмо щеше да възразява, Христов го превари: „**И аз и ти, и всички хора и същества сме за Бога такива врабчета! А ние за врабчетата сме Богове!**“

Андрей направи гримаса, че не вярва. Христов го видя, но не се спря сега на това, продължи: – Гугутките и гълъбите гонят врабчетата, за да изядат те просото; котката гони гугутките; кучето гони котката, за да изяде кашкавала ѝ. Аз мога да изгоня всичките, имам тази власт и сила, но аз, разумното същество, на всяко от тях давам нужното да живее. На врабчетата и гълъбите, работата е да се пазят от котката, а тя да се пази от кучето!... Това е живота на животните, да се гонят едни други.

– Играта на мишка и котка – децата пеят на мишката да бяга, а на котката да я гони.

– Това е. А като се дойде до човека, той **има власт да гони и убива** и едните и другите, да прави каквото иска с тях, **но разумния човек, човека на новата култура – на всяко по-нисшо от себе си същество дава това, от което то има нужда.** Така постъпват с него и по-висшите над него същества.

Андрей го слушаше, гледаше и мислеше с цялото си същество върху всичко какво му казваше, и най-различни мисли нахлуваха и изпълваха съзнанието му. И понеже Андрей по природа във всичко търсеше отрицанието, искаше винаги да възразява, затова от безбройните мисли, даде да се появи тъкмо тази, която най-много му допаднаше:

– Да но има хора, които гладуват, а Вие храните котките и кучетата с хляб и кашкавал, а на птичките специално купувате просо!

– Давам им, храня ги, грижа се за тях, защото са дошли и искат това от мене. Всеки, който и да е той, който е гладен – ще го нахраня!

Андрей насмалко щеше да каже: „Ето, аз съм дошъл!“, но се спря. Разбира се, Христов хвана мисълта му и отговори:

– И ти ще получиш това, което ти е необходимо, и ти вече го получаваш.

А колкото до хляб и кашкавал, и ти можеш сам да си ги купиш.

Аз ще ти дам това, което никой не може да ти даде, което от никъде не можеш да купиш!

202. АКО ОТНЕМЕШ ВРЕМЕТО НА ЧОВЕКА, ТО ТОЙ ЗАГУБВА ТОВА ВРЕМЕ ЗА ЖИВОТА СИ

Пак се почука. Андрей направи кисела гримаса! Беше недоволен, че прекъсваха така интересния разговор! Христов го забеляза, и за да поощри това, направи и той същата гримаса.

– Господин Христов, Честита Ви Новата година! – каза един господин. Обаче, Христов вместо отговор, го запитва:

– Какво обичате?

– Дошъл съм да Ви честитя и да ме приемете.

– Много етино, почти с нищо, само с едно честитене искаш да ми заплатиш така скъпия прием!

– Защо пък скъп? – запитва господина.

– Защото ще ми отнемеш това, което с нищо и от никъде не може да се купи и не можа да се върне!

– Кое е то?

– Времето и живота ми! Това време, което ще ми отнемеш, аз трябва да откъсна от целия ми живот, което време аз мога да използвам за свои цели!

– Вие такъв сметкаджия ли сте?

– Такъв съм.

– И все пак, приеми ме.

– Не съм свободен!

– Да, но работата ми е много важна и спешна!

– Работата, която за сега върша е по-важна и по-спешна от твоята.

– Откъде знаете, че Вашата работа е по-важна и по-спешна от моята?

– Откъдето Вие знаете, че Вашата е най-важна и най-спешна. Всеки мисли и знае, че неговата работа е най-важната.

– Ето, казвам Ви, болен съм, приеми ме. Какво по-важно от това?

– Не съм свободен сега, вътре има по-болен от Вас! Ще Ви кажа какво да направите, за да ви мине. След това, ще дойдете да ми разкажете.

– Не е морално през пръсти да се гледа на чуждите страдания! Казвам Ви, главата ме боли! Изходил съм всички лекари и професори, най-различни специалитети съм опитал, и нищо не ми помага!

– Чуй какво ще ти кажа. – Но господинът продължаваше да говори и да го обвинява. Христов почна бавно да затваря вратата. И тъкмо щеше вече да я затвори, той каза:

– Кажете ми лекарство. – Христов изведнъж отвори вратата и заговори:

– Утре няма да закусите, ще вземете една доза английска сол или рициново масло за възрастен човек. Когато се почувствувате изчистен добре, ще си направите две горещи клизми, и след това ще си направите супа от картофи и магданоз – няма да ѝ сложите никаква мазнина, нито ще я застроявате. Изцеждате ѝ лимон, и така докато е гореща я изсърбвате.

– Да, но Вие не сте си направили труд да ме чуете, че Ви казах – главата ме боли, а не стомаха.

– Чух те, но главата те боли, защото стомахът ти е разстроен!

– Откъде знаете това?

– Дъхът ти миреше страшно лошо!

– Това може да е от развалените ми зъби?

– Като си дошъл при мене, това предполага, че мислиш, че разбирам, и че ти не разбираш! Затова слушай, и прави каквото ти казвам! Ти си се разболял от много философствуване!

– И все пак, приемоте ме.

– Не, изпълни каквото ти казах, тогава ела! – И му затвори вратата.

203. БОГ ГО Е ИЗПРАТИЛ

Тъкмо седна на стола си Христов и Андрей щеше да почне да му разказва, и отново се почука. Андрей подведен от Христов от миналото почукване, с възмущение каза:

– Това е вече непоносимо, безобразно! Не отваряйте господин Христов! – Христов стана сериозен и рязко отговори:

– И ти си вече непоносим! Дошъл си в моята къща, и искаш да ме командваш да не отварям. – И отвори, като остави Андрей да мисли сега пък върху това. Беше същият господин.

– Моля Ви господин Христов, повторете ми какво да направя. – Христов вежливо и кратко му обясни, и го изпрати. Върна се и седна на стола си.

– Но господин Христов, Вие и от медицина ли разбирате?

– Учителя на всичко ни учи.

На вратата отново се почука, и на процепа се показва лицето само на момичето:

– Брат, брат Ви Андрейко Ви чака вън. Обедът е готов, часът е вече

13!

Христов без да погледне момичето, каза на Андрей:

– Говорил си около 5 часа, остават още 19 часа да ми разказваш истории из твоят детство. И пак му повтори: – За да бъде верно всичко, което мислиш за себе си, включително и това, че си болен, и че положението ти е безизходно.

След това се обърна към момичето:

– На Андрейко кажи да дойде утре, или не утре, **защото утре с господина сме на екскурзия.** С това той подготвяше Андрей да свикне с тази мисъл. – Кажи на Андрейко да дойде друг ден. Щом обедът е готов, донеси го.

На Андрей направи впечатление, че момичето му вика „брат“ – брата си връща заради него, и че помни и ще иска да му разказва 24 часа. Андрей се чувствуваше вече много свободен в стаята на Христов, затова можа да запита:

– Госпожицата родна сестра ли Ви е?... – Но Христов го прекъсна ядовито:

– За каквото си дошъл, само за това ще питаш! – И веднага през

цялото същество на Андрей премина един болезнен ток, който отмина, но в душата му остави продължително неприятно състояние.

Момичето стоеше на процепа и отново запита:

– Обед за двама ли?

– Защо ме питаш неща, които знаеш? Нали ти казах, **Бог го изпратил** – човекът не е ял от два дни!

И на момичето се скара, както на Андрей. Това, като че превърза раната в душата на Андрей от скарването му, и той си помисли: „Колко е несправедлив към бедното момиче, как само го тормози! Какво толкова е направило, като го запитало? Просто без причина му се кара!“ – И още малко, и щеше да го защити, но чувствуваше страх.

– Обеда ще бъде забавен, защото съм го приготвила само за Вас.

– Прави каквото знаеш, махай се от главата ми! – каза Христов отегчително. – Ще дадеш на човека една **супа**, ще му избърбориш цял камиион с приказки.

204. БОЛЕСТТА Е КАТО ЖИВО СЪЩЕСТВО, КОЕТО СЕ ВПИВА В ЧОВЕКА И ГО ОБСЕБВА И ЖИВЕЕ В НЕГО

Доста постояха и помълчаха, после Христов му показва някаква картина, някакви рисунки, и когато отново се почука Христов стана да отвори, но преди това погледна Андрей, който сега не се мръщеше.

– Любезни господине, нали Вие сте господин Христов, моля Ви, приемете ме! – чу се нежен, мек, културен и интелигентен глас на мъж.

– Не мога, зает съм! – отговори Христов кротко, като го разглеждаше внимателно.

– Моля Ви, приемете ме, ще си платя колкото струва! **Аз съм лекар психиатър**. И аз много пъти съм бивал зает, и пак съм намирал време да приема...

Христов стоеше и не казваше нито „да“, нито „не“. Мълчеше и наблюдаваше лекаря, който веднага започна да си разказва болестта:

– **Лекувах един болен, и сега не мога да се освободя от мисълта за него и болестта му. Имам чувството, че болестта му е като живо същество – някакво животно, което се е впило в мен, забило ноктите си в душата ми, или като че се заразих от болестта му, без болестта му да беше заразителна!**

Чел съм Фройд, Юнг, Адлер, Раймен, Хоке, Влойлер и всичко печатано относно нервните и психичните заболявания. Чел съм също и окултна литература, но не мога да си помогна! Един колега, изглежда последовател на господин Дънов, ме насочи към Вас. Абонат съм на вестник „Братство“, и на списание „Житно зърно“. Бях в Париж един от най-надеждните студенти, после бях асистент.

Всичко това Ви говоря не от тщеславие, тъкмо напротив, от безсилие! И за да видите, че случая е сериозен! Аз съм специалист тъкмо по тези болести. Нали разбирате ме, за да дойда, да сляза от висотата на един научен работник и да потърся помощ при Вас, колко ми е тежко положението?!

Христов продължаваше да мълчи, да го слуша внимателно и да го разглежда. Най-после проговори много тихо и спокойно:

– Вие много сте чели, без да разбирате, че четенето още не е разбиране и знание – моженето е същественото! Вие знаете как да се пазите от заразните болести, без да разбирате, че всяка болест носи психическа зараза, към която Вашата наука няма отношение! Вие не

знаете как да се дезинфекцирате, да се изолирате от болестите.

– Така е, но какво може да се направи?

– Днес не мога да Ви приема! И утре не мога, защото ще отида на екскурзия. Ще дойдете друг ден. До тогава може да отидете на екскурзия, и да си намерите една Библия и да прочетете четирите Евангелия, като се спрете на онези стихове, където се казва, че **Христос изгонил духовете от болните (лудите), и тези духове влезли в свинете.***

[*Виж Евангелие на Марка, гл. 5, ст. 2:17.]

– Но ми се струва, че до друг ден ще полудея! Ще бъде късно! Нещо отвътре ме надума, напъва да почна да правя това, което правеше пациента ми – да лудувам! Да хвана покривката на масата, и със сила да я дръпна и всички прибори, които са на нея, да изпочупя и много още други такива фикс идеи ми идват, които едвам спирам!

– **Тъкмо това ни учи Учителя – как да се пазим от болестите и от тези фикс идеи!**

Вие сте научили първата буква от азбуката – как да се пазите от физическите болести. **Вие мислите, че психическите заболявания не са заразни! Тъкмо напротив, те са по-заразни и по-опасни!**

Всеки болен орган на пациента действа на вашия съответен орган, и когато в него и в съзнанието се наплатят много такива въздействия, вие се разболявате като, че без да има външни причини за това.

Вие лекарите, като възприемате все болни образи, като получавате впечатления от болни, вашето съзнание, вашия душевен живот се наклонява на една страна, изгубвате равновесие, а здравето е равновесие, вътрешно психическо и физиологическо равновесие!...

Липсват Ви знания да се изолирате от психическите зарази; липсват Ви знания да запазвате равновесието на живота си; липсват Ви знания да се чистите от психическата нечистота, която приемате от болните с които се занимавате!

– Това е истина господине, това е една празнина в нашата наука! Но кажете ми, ако знаете сега в конкретния случай какво да правя със самия себе си?

– **За днес, още сега идете на екскурзия до където стигнете – вятърът да Ви одуха!**

– Истина е, вятърът възстановява кръвообращението, но моето кръвообращение не е нарушено.

– Всичко в живия организъм е във връзка. Тези смущения, които изживявате, непременно са нарушили и кръвообращението Ви!

Съществата, които са се вкопчили в тебе, не обичат планината, височините! Те живеят в низините, също и психичните низини са тяхни благоприятни условия. Щом се изкачите на високо, става и съответното изкачване и в психиката Ви, с което създавате за тях неблагоприятни условия да останат във Вас. Те не обичат студа и неудобствата! Създайте им неудобства, и те ще Ви напуснат!

Можете също утре да вземете изчистение, направете си клизма и после изпийте няколко литра гореща вода.

– Като че ли има нещо верно, правдиво в съветите Ви, но ми се струват много наивни!

– **Тези същества, които са Ви обсебили, най-добра среда за техния живот са болните стомаси, болната храносмилателна система! Лишете ги и от тези благоприятни условия!**

му недостатъци, беше справедлив, добър, макар и много строг. И особено беше много милостив, и подпомагаше бедните хора. **Срещу празници той купуваше подаръци на бедните деца. Ходеше всяка сутрин на църква и от там отиваше на работа, и от там в кръчмата.** Той макар и обикновен човек, еснафин, но по-късно разбрах, че е имал много противоречия между доброто и злото в себе си. Майка ми беше красавица с руси коси и **сини зли очи**, и от нея **съвсем охладнях**, когато я чух да плаче пред смъртния одър на баща ми и да нарежда: „Мъжо, мъжо, на кого ме оставяш, кой ще ме храни?...“ Мислех си: „Човекът отива в черната земя, а тя се размислила, кой ще я храни!“ Това много силно го изживях!

206. ПОЖЕЛАНИЯ ЗА НОВАТА ГОДИНА ЧРЕЗ ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Зачу се песен на приближаващ се отдалече певец. Мелодията ставаше все по-ясна и по-ясна, и думите почваха да се разбират.

Андрей млъкна и заслуша. И Христов млъкна, остави и песента да му въздействува, защото и тя щеше да допринесе нещо към идеята на Христов.

„Блага дума на устата, туй е ключа на сърцата...“ – пееше певецът.

Всеки, който го слушаше и не го виждаше, щеше да разбере, че беше селянин – добър и сърдечен човек, който пее, защото нещо в душата му пееше. Пееше от изблик на радост, сила, доброта, пееше, защото тревожни и лоши мисли не го смущаваха...

Когато дойде съвсем близо, Андрей ясно чу:

„Милий поглед на очите,
туй език е на душите.
Нежно чувство проявено,
всяко зло е разтопено,
разтопено, разтопено, разтопено!...“

Той млъкна и извика високо:

– **Дядо Благо*** – „Само Божията Любов е Любов!“ – Веднага му отговори тънко гласче на старче: „Само Божията Любов носи пълния и изобилен живот!“

[*Дядо Благо е Стоян Русев. Виж „Изгревът“, т. 3, с. 36–38; т. 5, с. 539–540; т. 20, снимки № 18, 19, 20.]

– За много години „младо момче“! Да си ми живо и здраво, все така сладко да ми пееш и благо вести да ми носиш! От ранна сутрин съм те очаквал, не можах да те изчакам и излязох, но дара ти е приготвен, чака те.

– Наред ходя, както са нещата в природата, както след пролетта идва лятото и после есента, и най-после зимата. Като ти дойде редът, и при тебе ще дойда.

– Виждам, с много писма и подаръци си се натоварил – все благи вести носиш!

– Брат Христов – завика певеца пред вратата на колибата – ти получаваш писма, колкото целия Изгрев! Как имаш време да четеш толкова писма, и да им отговаряш? – Певеца каза това, за да получи и по-голям подарък. Вместо Христов, отговори на певеца дядо Благо:

– Намира време брат Христов, намира като превръща нощите в дни. Август Форал е спал през денонощието само по 4 часа, и брат Христов спи по 4 часа, а Учителя спи още по-малко! Хайде бъди живо и здраво

Ако изпълните всичките така наивни съвети, ще се освободите и може би няма да стане нужда да ме търсите повече. И Христов му каза: „Сбогом!“ – И без дума повече да каже, си влезе.

Ясно беше, че господинът не остана много доволен, но с една малка надежда си отиде.

– Вие господин Христов, и лекари лекувате! – каза Андрей учудено. – Дали и аз не съм луд?! Струва ми се като съм всичко, което видях при Вас!

– **Най-трудното нещо е, на лудия да му докажеш, че е луд! Щом допускаш, че си луд ти вече си излекуван.** Ти още много малко си видял и още по-малко разбрал от това, което има тук, **което става около тебе и в тебе!** А колко още много има, но не можеш да носиш!

– Всичките, които живеят тук, все като Вас много ли знаят?

– Да провериш това, е твоя работа.

205. ДА СИ НАЙ-УМЕН, НАЙ-СПРАВЕДЛИВ И НАЙ-ВИЖДАЩ – ОЗНАЧАВА, ЧЕ БОГ ЖИВЕЕ ЧРЕЗ ДЕЛАТА СИ

Отново се почука. Христов преди да стане, погледна Андрей, но Андрей прикри недоволството си. Христов стана и с усмивка му каза:

– Щом криеш нещо, показва, че не е за пред хора – и отвори вратата.

– Любо, честита ти Новата година! – се чу женски глас. – Видж Учителя какво ми даде. – И му показва **един портокал**, няколко смокини и други плодове. – Учителя за Новата година раздава подаръци. Иди да ти даде.

Христов стоеше намръщен, като че щеше да я изгони.

– Учителя ли каза да отида? – запита той рязко.

– Не, аз ти казвам.

– Ти много добре знаеш граматика – кажи, да те разбере, че ти казвам.

– Моля те, извини ме Любо, реших да ти кажа и да те видя.

Христов нищо не каза, но отвори двете врати широко и ѝ показва грамадния портокал на бюрото си.

– Твоя е много голям! Кога ти го даде, кога беше при Учителя? Аз Му поисках да даде и за тебе, но Учителя ми каза, че няма нужда. При тебе има посетител, тогава да отида при – и посочи мазето, където беше Детката.

– Няма нужда! И ти получи Новогодишния си подарък от Учителя.

– Жената продължаваше да стои на вратата, и явно нямаше желание да си отиде. И през мисълта на Андрей премина мисълта, че е влюбена в Христов.

Христов затвори вратата под носа ѝ, но тя отвън заговори:

– После пак ще дойда. – Христов не отговори, а Андрей го запита:

– Защо не оставихте за себе си всичките подаръци, които царя Ви изпраща?

– **Защото са пот, кръв, мъка и неволя на народа!** – Андрей се изненада и помисли: „Той е комунист, ще се разбера!“

– Защо ги дадохте на господин Дънов?

– Той да ги раздаде.

– Защо Вие не ги раздадохте?

– **Защото Учителят е най-умен, най-справедлив и най-виждащ – Той най-правилно ще ги раздаде.** И защото, за да ми ги изпрати царя, Учителя е причината, Той ме е научил на мъдростта, за която царя ме търси и изпраща подаръци.

– Учителя Ви изпраща на Вас само един портокал от толкова много!
– Ако беше ми пратил два, някой нямаше да има и един.
– Това е много интересно! – каза Андрей и се замисли. – Царя търси ли Ви?

– Както и ти – когато му трябва!
– Какъв сте комунист, когато ходите при царя, вярвате в Бога, молитви четете?

– Не бързай, има време, ще разбереш! Но интересува ме нещо друго – ти ми разказа за твоите махленци, а за себе си почти нищо не ми каза. Разкажи ми случка, в която ти си главния герой.

– Няма такава! Аз между другарите си бях много обикновен, и да исках, не можех да бъда необикновен. В нищо не бях пръв, но не бях и последен, винаги по-близо до силните, отколкото до слабите. Още тогава правеше впечатление и на мен и на другите, че съществено се отличавам от останалите си другари, макар да правех всичко каквото правеха и те.

Но всичко правех някак насила, само за да бъда с тях и да не им преча. Всичките ми другари псуваха, само аз не псувах. Имаше нещо в мен, което ме спираше, може би защото мислех, че това е много гнусно, много по-нечисто от кражбите и всички пакости, които правехме. Аз също бях много милостив. Когато се сбивах с някое дете, то като почне да плаче и аз заплаквах, извинявах му се, дори го молах и то да ме удари няколко пъти, без аз да се защитавам.

Не можех да гледам като колят животни, не можех да мъча котки и кучета! Моите другари с удоволствие връзваха на опашките на кучетата тенекий, на котките режеха ноктите, заравяха живи гъски, като оставяха само главите им да стърчат над земята. В тези мъчения аз не вземах участие, дори когато можех, освобождавах животните, или пречех да ги хванат. Всичките ми другари от рано почнаха да пушат, а аз никога не съм пушил.

Интересното беше, че колкото растях, толкова повече се отдалечавах от тях! Между тях се чувствах като чужденец. **Аз бях като чужденец и между братовчедките и братовчедите си. Често роднините ми се питаха на кого от рода ни приличам, и не намираха такъв!**

– Ти как си обясняваш това?

– Не зная, но си мисля, че на улицата бях под лошото влияние на другарите си от махалата, а вечер бивах под доброто влияние на голямата ми сестра. Преди да заспя, тя ме разпитваше подробно за всичко, каквото съм правил през деня. Каквото и да бях й казал, признал, тя никога не ми се караше, нито ме упрекваше, но и каквото й поверях като тайна, тя не казваше нито на майка ми, нито на баща ми. После почваше да ми разказва приказки за добрите деца, и техните постъпки. С часове ми говореше за вредата от пиенето и пушенето! Но за разлика от моята и другите майки на децата, тя никога не ми казваше: прави това или не прави онова. Понякога заспивах, и тя продължаваше да ми разказва.

Денем с другарите си като вършех глупости, сецах се често за сестра си и за добрите деца, за които беше ми разказвала. Явяваше се в мен желание да се противопоставя на лошото, исках да подражавам на добрите деца, но игрите ме увличаха като буен поток, и все пак имаше една граница в лудориите, която аз не преминавах.

Баща ми ме обичаше, но не помня да беше ми се усмихнал. **Той никога не ме биеше, но майка ми много ме тормозеше и биеше често, на ден по няколко пъти.** Майка си не я обичах, а баща ми въпреки многото

„младо момче“, хем да не ме забравиш, приготвил съм се да приема благовестител!

– Ще мина, ще мина – каза селянина певец и продължи песента, докато чакаше да излезе Христов.

„Силна воля увенчава,
всяко дело и проява...
Любовта с тях съгражда
тоз живот, що тук се ражда,
ражда, ражда, ражда...”

Христов излезе, подаде ръка на стареца, изслуша красивите пожелания на благовестителя, после и той направи своето и му подаде един грамаден пакет с подаръци и един плик с пари, пое пощата си.

– Да излезе и Бенита*, и за нея има писма.

[*Бенита е псевдоним на Невена Неделчева – „Изгревът“, т. 23, с. 588–695, на с. 644–646 е отбелязано името Бенита – Невена Неделчева].

– И пак запя:

„Благост, благост, благост,
носи, носи, носи светлина, светлина, светлина.
Радост носи за живота, за живота тя.
Стари вдига, млади вдига от леглото тя,
болни милва, здрави радва, кога идва тя...”

Момичето със змийте на главата излезе. Андрей си помисли: „Казва се Бенита*, може би е чужденка! Има нещо чуждо, прилича ми много на гъркия!...”

Селянинът дигна ръка и извика високо: „Няма Любов като Божията Любов!“ – „Само Божията Любов е Любов!“ – каза брата селянин. И момичето му отговори с нещо подобно, но много тихо и неразбрано.

Селянина благовестител започна:

– Честита ти Новата година сестра! Пожелавам всичко в живота ти да стане през тази година, както е рекъл Бог!

– Амин! И на тебе да бъде Честита Новата година! – отговори момичето.

Селянинът благовестител й подаде писмата, като му поблагодари и го помоли да почака за малко, и то отново слезе в мазето, а селянинът запя:

„И реки текат обилно,
и цветя цъфтят красиво,
кога иде тя, кога иде тя, кога иде тя.”

Момичето излезе и подаде подаръците на благовестителя. Той благодари и отмина с песен по другите къщи.

207. НАЙ-ДОБРИЯТ ПЕВЕЦ НА ИЗГРЕВА СПОРЕД УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

– Кой този певец? – запита Андрей Христов.

– **Той е брат Васил – изгревския благовестител!*** Той ни носи писмата.

[*Виж „Изгревът“, т. 13, с. 525–526 – „Кой е най-добрият певец на Изгрева?“; т. 31, с. 309–313. Снимка на Васил Карагеоргиев (Вуйчото) – виж т. 22, № 53.]

– От пощата ли ходи да ги взема?

– Не, Изгрева има адрес в града – къщата, в която е живял някога Учителя на улица „Опълченска“ 66.

– По гласа личи, че е възрастен човек, а другият му вика „младо момче“.

– Той е на средна възраст човек, а този с когото говореше беше известния български писател дядо Благо и народен учител, който му пожелава да бъде младо момче. За младостта и старостта, годините не са от значение!

– Вие тук и писатели ли имате?

– Да, имаме и писатели, и художници и музиканти. Тези песни, които брат Васил пееше, бяха от Учителя.

208. НАЙ-ГОЛЯМАТА МЕЧТА – ДА БЪДЕ ПИСАТЕЛ

Христов млъкна, мълчеше и Андрей, мислеше върху чутото и незабелязано мислите му преминаха, върнаха се към старите изживявания – защо беше дошъл... Съвет. И жално погледна Христов в очите и каза:

– Трябва да си ходя, затова дайте ми съвет.

– Добре де, добре, както искаш, но за всичко има време! Нали ти казах, няма смисъл да бързаш, всичко вече е наред! – И без да говори, изпрати му мисълта: „Нали видя, царят ми е приятел, имам толкова познати, ще уредим въпроса – няма да останеш без работа и гладен!“ И когато разбра, че Андрей му улови мисълта – измисли това, почна да му говори за съвсем други неща: – В тебе забелязах нещо интересно, което е много по-важно от това, за което си дошъл, по-добре е да поговорим за него.

Христов така му говореше, като че той имаше нужда от това Андрей да остане при него.

– Какво особено сте видели в мен? – изненадано и с интерес запита Андрей, отново оживен.

– Добре разказваш.

– Наистина ли? – зарадван запита Андрей.

– Да, нали вече знаеш – аз само истината говоря, никога не говоря неверни неща.

– Е, да – с приятна виновност му отговори Андрей.

– Ако искаш, можеше да станеш писател – му заговори Христов леко, меко като мълвене на младите листа в пролетна утрин!

Така той хвана Андрей за душата, напипа там съкровената мечта на живота му! Това беше най-великото нещо, което можеше да му каже. – Необикновена радост заля душата на Андрей, която скоро се превърна в щастие и блаженство!

Христов го остави да помечтае. Слезе в мазето, после някой почука и дълго говори с него на вратата. От този разговор, Андрей сега нищо не чу. Нещо се изтрополи и той се стресна, събуди като от приятен сън. И за своя голяма изненада видя, че Христов стоеше на стола си, и го чакаше търпеливо да си помечтае.

– Господин Христов, започна Андрей – като ученик, най-голямата ми мечта беше да стана писател, но това се страхувах да кажа на някого, защото винаги съм се чувствувал прост и нищожен! Да стана писател, това беше една младежка мечта, която аз погребях преди да беше се родила.

Щом издумахте „писател“, тази мечта в мен изведнаж възкръсна! И струва ми се, че душата ми литна високо-високо – в царството на мечтите! Не можех да се нагледам на нечуваната и невиджана красота – бях в Рая! И в същото време чувствавах, че съм в стаята. В това,

което видях, думата „красота“ не може да го изрази, тя е много малка и нищожна.

– Да разбереш, че **Раят** не е някъде на небето, нито в Месопотамия, а **е в нас самите, това е едно състояние**. Ти можеш да бъдеш писател, но за това се иска много работа, много жертви.

Андрей поднесе сърцето си на Христов, и го остави завинаги при него.

– **Господин Христов, готов съм на всичко – да стана писател!**

Вие сте единствения човек, който вижда направо какво има в душата ми, или да й говори – единствен сте, който ме разбирате и уважавате!... [*Бележка на съставителя на „Изгревът“: Успяхме да изпълним най-големата му мечта, и публикувахме неговият материал „Съветникът“! В моето изложение се вижда, че това е колективен акт на много човеци, който бе ръководен от Небесният човек. Амин!]

Христов, като че беше бръкнал в душата на Андрей и там завъртя тъкмо този ключ, който тласна Андрей по **пътя на необикновените хора!** Зазида в него огромен и **мощен заряд**, който да го движи напред и нагоре през целия му живот!

Христов работеше с Андрей без усилие, и си постигаше целите. Но когато работеше с държавниците, обществениците и царя, на които интересите се кръстосваха с неговите разбирания и идеи, той биваше доволен от сто случая да реализира един. Разбира се, той постигаше много повече. Често имаше случаи, когато заставаеше срещу цял Парламент, Министерски съвет и цар, и със силата на логиката и знанието си, налагаше своето.

209. В ПРИРОДАТА ИМА ЗАКОНИ – КОЙТО ГИ НАРУШИ, ПРАЩАТ ГО В ЗАТВОРИТЕ НА ПРИРОДАТА – ТОВА СА БОЛЕСТИТЕ

Христов, още когато първия път Андрей му заговори, забеляза, че Андрей обикновено започва една мисъл и преди да беше я завършил, минаваше на друга, трета, четвърта и нито една мисъл не завършваше. Христов използваше този недъг на Андрей за своята цел, като той завършваше незавършените мисли на Андрей по свой начин, все във връзка с идеите, които имаше.

– Господин Христов – започна Андрей без връзка – сетих се нещо друго: Вие ме излекувахте от заекването за около 3 часа, а господин Дънов ме излекува само за една минута! – И започна да му разказва как господин Дънов го излекувал:

Беше минала пролетта. Бях ходил на екскурзия – заваля ме дъжд. Вечерта спях на двора – пак ме наваля дъжд. Сутринта ставам със силна болка в левия дроб, не можех да дишам. Когато се навеждах, струваше ми се, че ще се изсипе дроба ми. Три-четири дни търпях, ходих на работа, но положението ставаше все по-тежко! Имах клиенти лекари, които ми казаха, че е плеврит, и че трябвало да се лекувам в болница. А нямаше на кого да оставя в магазина, защото няхах доверие на никого. Бях чувал, че господин Дънов можел да лекува както Христос лекувал, само като казвал на болните: „Здрав си!“, и болните бивали здрави.

Бавно и с големи усилия, стигнах до Изгрева! Тогава минах покрай Вашата колиба, питах Ви кой сте, а Вие ми казахте: „Кого търсите?“ Аз Ви отговорих, че търся господин Дънов. Вие ми Го посочихте с пръст. Господин

Дънов беше на двора, аз отидох и Му разказах за болката си. Той ми каза, като на шега: „Здрав си!“ – И аз бях здрав – започнах свободно да дишам!

– Това е една много добра опитност!

И Христов използва разказа на Андрей да го подготви да приеме Учителя, което беше и най-главната му цел. Защото отношенията му с Андрей щяха да бъдат поставени на големи изпитания, да се натъкнат на джунгли, мътни и дълбоки води и непроходими планини! Андрей на много пъти щеше да се разочарова от Христов, затова Христов трябваше да подготви по-висока инстанция, за която да се хване и да продължи пътя си, която беше Учителя. Учителя трябваше да израстне пред Андрей.

– Три часа колко минути имат? – запита Христов неочаквано.

– Защо ми задавате този въпрос, не виждам никаква връзка!

– Аз пък виждам. Ти много неща не виждаш, и още дълго време няма да ги виждаш. Затова трябва да слушаш какво ти казват тези, които виждат.

– Добре, 180 минути – отговори насила и после добави – това е много проста задача.

– Самата задача не е цел и не е важна, но и трябва да ти кажа, че живота на някой хора често зависи от решението на такива прости задачи.

– Аз още не виждам връзката.

– Учителя, на Когото аз съм ученик, те излекува за една минута, аз пък те излекувах за 180 минути. Учителя е 180 пъти повече от мене! – Сега видя ли връзката? Това е най-елементарната представа за Учителя, както за детето най-елементарната представа за Бог е неговия баща.

Андрей гледаше Христов с учудване, както на много пъти днес го гледа така.

– Как ме излекува господин Дънов, аз не разбрах?!

– Както в обществото има закони, и който ги наруши – пращат го в затвора, така и в природата има закони, които, който ги наруши, изпращат го в затворите на природата.

Болестите, това са затворите на природата!

За да оздравее болния, първото нещо, което трябва да направи е да престане да греши и второто – да си изплати задължението. Обикновено всеки се разболява, когато вземе от природата повече отколкото е дал и го задържи за себе си, което нарушава равновесието на живота му, което е болестта.

– Така ли? – възкликна Андрей – дайте пример!

– Когато човек яде повече отколкото трябва, натрупва тлъстини повече отколкото е необходимо, което вече е начало на болести.

– Не разбирам!

210. УЧИТЕЛЯТ Е ИЗДЪЛЖИЛ ЗАДЪЛЖЕНИЕТО МУ КЪМ ПРИРОДАТА, И ТОЙ ОЗДРАВЯВА

– Недей бърза, приеми го сега така, после ще ти стане ясно и на другите ще го обясняваш – каза Христов и продължи: – **Ако нямаш средства да издължиш на природата задължението си, ти оставаш болен. Ако пък някой друг, какъвто е случая с тебе – Учителят ти е издължил задължението, затова си оздравял!**

– Е как може това, аз нищо не видях!

– Това е знание, което Учителя знае. Знаел го и Христос.

– И Вие ли така ме излекувахте?

– Да – и после като съобрази, добави – грешката на Христа е в това, че **лекуваше така масово хората.**

– Защо?

– Защото, когато един пияница пие и прави задължения, скоро кръчмаря преставя да му дава и той преставя да пие. Ако пък някой му издължи задължението, той отново ще почне да пие, и положението му става още по-лошо!

На Христа хората почнаха да гледат не като на велик Учител какъвто беше, а като на **лечител**, като човек, който изплаща задълженията на хората.

Той мислеше, че като излекува хората, те ще повярват в Него и ще престанат да грешат. Както ти, въпреки, че Учителя те излекувал по този чуден начин, не си повярвал в Него! **Щом си се видял здрав, веднага си почнал да грешаш – да лъжеш, крадеш, мошеничествуаш!...**

Учителя в това отношение отиде по-напред от Христа! Той не лекува, или само в много редки случаи, но затова пък нас учениците учи да се лекуваме сами и да лекуваме другите, да им показваме сами да се лекуват.

Всъщност, болестите са велика благодат за хората, защото болестите са **говора на природата**. Това е рядка привилегия за човека – да говори непосредствено с природата. Това става, когато е болен.

– Болестта да е благо, това не мога да си представя!

– Блага са болестите, защото учат хората на смирение и на още много неща.

– Например?

– **Ако не беше се случило това нещастие с тебе, ти не би се разболял, нямаше да дойдеш при мене, щеше да се мъкнеш по театри, кина, забави... и да губиш безценно време! А виж, болестта ти те доведе при мене, и колко много неща научи и още колко много ще научиш!**

– Така е, това разбрах, но не разбирам защо е така?

– **Не търси края на нещата. В природата нещата нямат начало и край.** – Те образуват окръжности, или се движат в спирали, а в човешкия живот започват от някъде и свършват някъде, защото преди човека живота и нещата са били и след него ще бъдат.

– Как тогава да се излезе от тежкото положение на болен?

– Много просто! **Като се разболееш, ще се смириш, ще станеш малък, съвсем малък, кротък, добър и ще почнеш да раздаваш всичко, което си взел в повече и ще видиш, че като по чудо ще оздравееш и обърканите ти работи ще се оправят!**

Андрей се замисли за нещо друго, и не чу съвета му:

– Вярвайте ми господин Христов, че никога в живота си не съм чувал за толкова кратко време толкова много неща, и все по-различни и по-различни, които никога не съм помислял!

– Добре, добре, радвай се, че си научил, и че имаш още много да учиш.

211. КАК СЕ РАЖДА ПОЕЗИЯТА

– Кажи ми, опитвал ли си се да пишеш разкази или романи? – Христов отново се върна към най-интересната и животрептяща тема за Андрей.

– Писал съм, как да не съм писал! – Започна Андрей с жар и огън, святащи очи и просветнало лице. – **В гимназията издаваха вестник, в който поместиха един мой разказ.** Писал съм и стихове, но не са печатани, аз ги знам наизуст. – Ясно беше, искаше да издекламира някой от тях.

– Наверно са хубави?

– Разбира се! – Отговори с широк размах, изгарящ в пламъците на радостта.

– Издекламирай нещо – каза тихо Христов.

– Щом искате, не мога да Ви откажа – отговори той важно, макар едвам да спираше желанието си.

Христов му се усмихна иронично, но за щастие на Христов, той увлечен в своите пориви, не забеляза това. Но Христов веднага се почувствува виновен за ироничната си усмивка! Затвори си очите и почна да се моли и да благодари на Бога, че Андрей не забеляза това, защото само с това щеше да унищожи всичко, каквото беше постигнал.

– Господин Христов, но преди всичко, трябва да Ви обясня при какви обстоятелства **се роди стихотворението**, което ще Ви издекламирам.

– Това е много важно!

– Бях в последния клас на гимназията. Още в началото на годината ме изключиха. Това е една голяма история, която няма да Ви разкажа, само ще Ви кажа резултатите от това. Директора на гимназията искаше от мене да се призна за виновен, нещо, в което не бях виновен. Аз не се съгласих, въпреки увещанията на учителите и роднините ми. **Трябва да Ви кажа, че аз във всички класове на гимназията ме изключваха.**

– Че и аз като ученик и студент и после като офицер, на много пъти бях изключван, уволняван и понижаван.

– Така ли? – Извика Андрей, като си мислеше, че това беше още една прилика с Христов.

Христов в работата си с другите, не винаги търсеше логика и истината... В такива случаи, за него беше важно да помогне. Често използваше собствените заблуждения на другите. За него доброто беше мярка.

– Живо ме интересува, започвай! – той подкани Андрей.

– Тогава много страдах, и в една ужасна и безсънна нощ станах и **на един дъх го написах.** Казва се: „**Зовът на живота**“.

Андрей задекламира стихотворението, без нито веднаж да заекне:

„Виж, нивата там житейска,
проточила в безконечност
рало, хомот – там в браздата,
проводили те в неznайност.

Деди ти са това морни,
били нявга с горди чела,
пълзят сега унизени
кът сенки в тъмнината
Хайде, влизай и ти в хомота!
Докле живееш в теб младост.
Чупи, огъвай си гръбнака,
инък мъчно е на старост."

Стихотворението сега на Андрей не му хареса, може би защото го казваше в присъствието на Христов. А видя в лицето на Христов възторг. Веднага, като че сам дяволът пъхна в главата му като клин мисълта: „Възторгът на Христов е пресилен, само защото иска да ме поощри!..." – Но и Христов беше буден, забеляза това и промени намерението:

– **Стихотворението ти е добро, но трябва още да работиш над него.** Начина, по който разрешаваш проблемите, не е добър. В него вее песимизъм, безизходност и тъмни ноти на победен, на човек огънат от живота!...

В природата понятието песимизъм, не съществува, то е изобретение на изопаченото човешко мислене! **Ти трябва да бъдеш поет на новото, изразител на новата философия на живота, на новото решение на житейските проблеми.** Затова, преди всичко ти трябва да решиш проблемите на живота правилно, по нов начин, за което пък е необходимо коренно и основно да промениш целия си живот...

Андрей беше се превърнал на слух и зрение! Въпреки това, мисълта му пак се отплесна:

– Да, да, аз трябва много да работя! Аз съм много прост, не съм чел достатъчно, трябва много да чета романи, стихове...

212. ИСТИНСКОТО ЩАСТИЕ Е В ПРОЦЕСА НА ПОСТИЖЕНИЕТО

Христов не беше съгласен с това, и затова се пресегна и извади от една етажерка една дебела книга голям формат, прелисти и зачете: Която и област на мистицизма да изследваме, мъчно можем да намерим един по-дълбок, вътрешен мистик от бедния и необразован **Гьорлицки обущар – Якоб Бьоме**. Неук според както този свят разбира учеността, той все пак прониква в сърцето на нещата, като се **докосва** до дълбочини, каквито напразно са се опитвали да достигнат и най-отявлениите философи, и най-проницателните мислители. Там където най-тънките метафизики са фалирали в търсенето на истината, този беден обущар, чрез смирената си като на дева вяра, успява да **открие** началото на всички неща..."

И после Христов даде на Андрей сам да провери истинността на прочетеното, да види портрета на Якоб Бьоме – на този неук и в същото време най-великия от мистиците.

– Бих искал да прочета цялата тази книга.

– И това ще бъде, но друг път. – Христов затвори книгата, и я постави на мястото ѝ.

– Все пак, нали трябва да чета, да работя – нямам стил, не владея добре правописа, нямам красив израз, нито форма, нямам..., нямам...

– Естествено, трябва да четеш, да учиш, да работиш... но най-важното го имаш – **желанието да учиш**, поетична душа и още неща, които не подозираш, че притежаваш! Всичко, което искаш – можеш да постигнеш, зависи само от едно, на какво си способен.

– Защо както аз, така и моите познати не виждат това, за което казвате?

– Я ми кажи, кой е намерил по повърхността на земята диаманти? **Земята отвън е като всяка земя, но дълбоко в нея са заровени диамантите.** Трябва много работа да се извадят, за да ги видят всичките. Аз виждам какво има дълбоко в земята, а ти и твоите познати **не виждате.**

– Така е – съгласи се Андрей, без да разбира, само защото искаше да бъде така. – Всичко бих жертвувал, да извадя тези диаманти! – каза Андрей вдъхновено.

Христов беше доволен от отговора му, защото и празните обещания за него имаха значение, и те ангажираха този, който ги е казал. И за да го предпази от разочарованията, които непременно щяха да му дойдат и то не веднаж, а много пъти, каза:

– **В действителност, щом постигнем нещо, то вече става безинтересно! Истинското щастие е в процеса на постижението, който е придружен с много перипетий.**

– С това не съм съгласен! – каза малко недоволен Андрей. – Ще се мъча, ще работя, ще страдам, ще мизерствам и като стана писател, ще имам пари, хората ще ме уважават, ще заживея охолно!

– Добре, и така да е – съгласи се Христов, защото видя, че съзнанието му е достигнало до там. Не биваше да му премахва, да му отнема този обект, преди да беше му създал друг.

В същия момент, в съзнанието на Христов се явяваха няколко мисли, които заспориha коя да се прояви: **че неговите идеали и желания ще се осъществят през вековете, а не в този живот само, че от работата и жертвите сега няма да се ползва, и че още по-красиво и възвишено е да не очаква да бере плодовете от работата си.**

Но прецени, че не трябва, защото това беше идеал и разбиране за бъдеще, затова спря всичките си мисли и заговори за друго. **Защото според него, когато в съзнанието се явят две и повече мисли за едно и също нещо, това показва, че съзнанието е нечисто, раздвоено и нещата не могат да се осъществят по липса на сила, на импулс, и че на това състояние на раздвоение се дължат противоречията, то самото е противоречие. И в такива случаи, за да се вземе правилно решение, трябва съзнанието да се изчисти, да стане единно, да има една идея, едно решение.** – „Добре, добре“ – казваше Христов като клатеше глава. – „Ще бъде, ще бъде както каже Бог.“

И този път думата „Бог“ прозвуча на Андрей неприятно, но я прие, защото сега тя съвпаднаше с интересите му и чувствуваше, че беше некрасиво след всичко така хубаво да запротестира. Така той направи малък и съвсем незабелязан от самия него компромис, така Христов почна да закръглява островършията на неговите стари и следователно погрешни разбирания.

– Господин Христов, знаете ли от мене какво точно ще стане? – запита Андрей и се изчерви, защото почувствува, че този въпрос не беше уместен.

Андрей и всички, в присъствието на Христов **ставаха много критични** към изказванията и въпросите си, получаваха отговорите и разрешенията направо в душите си. Христов имаше способността всяко и каквото и да било изказване на другите, да ги използва така, че **постигаше** своята принципна цел – доброто.

– Зная – отвърна той тържествено и с апломб. – Ако не знаех, бих ли си оставил всичката работа да се разговарям с тебе вече толкова часа? И да знаеш още колко часа и дни, ще се разговаряме! Ти видя колко хора преди и след тебе върнах или приех само за малко – и доктори от чужбина, и царски чиновници!...

И Андрей си помисли: „И брата си върна заради мене!“

По този начин Христов повдигаше тщеславието на Андрей, то сега му беше необходимо. После, когато си свършеше работата, щеше да почне да говори против тщеславието, щеше да го унищожава, защото после то щеше да стане вредно. Той беше свободен, понеже нямаше личен интерес всяко положение да използва за доброто на другите. Според него често на хората е необходимо **да живеят в заблуда** като временен стадий в живота им, и ако ги **освободеше** от заблудата им преждевременно, **те нямаше с какво да живеят** – също както ако разчупим черупката на яйцето по-рано от когато трябва, пилето умира.

Ако и още по-далече отидем в тази посока за заблуденията, както е казано „Светът в лукаваго живее“, следователно от единия до другия край на обикновения си живот, **ние живеем в заблудение. Едно малцинство виждат нещата каквито са, и това са водачите на човечеството – светийте и Учителите.** – „Ще стане нещо хубаво! Всичките ти мечти ще се изпълнят!“ – Но за щастие, Андрей не запитваше кога.

Блажена усмивка се разля по цялото лице на Андрей! Той беше щастлив, като че ли беше вече всичко постигнал. Защото същественото е човек да бъде щастлив, а как ще бъде щастлив – като постигне или като има нещо, или като не е постигнал, като не е получил това, което мисли, че ще го направи щастлив? Това са само поводи, мотиви за щастие – и без тях може да бъде щастлив.

– Вие вече казахте господин Христов, че писател ще стана, а певец кога ли да стана? Мога ли да дам някога концерт от най-хубавите песни в света?

– Разбира се! Разбери веднаж завинаги, че можеш да бъдеш всичко велико и красиво, каквото пожелаеш! В тебе има огромни възможности!

Христов така му говореше и не го лъжеше, той му говореше за неизчерпаемите възможности на неговата душа, които чакаха да се проявят. И че Андрей разбираше както му се искаше, той го оставяше да мисли със своите разбирания. Въпроса беше да бъде щастлив, да се радва, да преживее тези тежки моменти от живота си. После той щеше да разбере и сам истината.

И Андрей се видя красив, добре облечен в хубави нови дрехи, на подиум, опрял се леко на грамаден роял, както беше виждал певците и пееше, пееше... После публиката ръкопляскаше!... Той се покланяше с лека, доволна усмивка.

Христов виждаше какво става в душата му и му каза:

– Изпей ми нещо.

– Нищо не зная.

– Някоя училищна песен?

– Аз никога не съм пял, защото не можех да пея. – Христов леко си прехапа долната устна и добави:

– Все пак изпей каквото и да е.

Андрей запя „Лилияна платно белеше“. Пееше погрешно, фалшиво и лошо, и Христов направи свръхусилия, за да изтърпи и да не даде израз на изживяванията си! За щастие Андрей не я изкара докрай, престана.

– И все пак можеш да станеш певец, на първо време да си пееш за себе си само. Бог когато поиска, и от камъните ще направи чада Аврамови – каза той тихо.

213. ЕДИН ЧОВЕК, КОЙТО МОЖЕ ДА ГОВОРИ ИСТИНАТА

Почука се. Христов отвори, намръщи се и веднага затвори вратата и се тросна на стола си.

– Една дума, само една дума да Ви кажа искам – казваше гласът отвън. Христов се замисли, после си затвори очите и почна да се моли. Стана и отвори вратата.

– Кажи!

– Виновен! – каза господинът и се разплака.

Христов мълчеше и чакаше още нещо да му каже. А господинът, плачейки се обърна и си тръгна. Христов стоеше на вратата и чакаше още нещо да му каже, и като видя, че отминава, каза:

– Кажи още нещо.

– Мога да кажа, че всичко, което казахте беше верно – аз Ви излъгах! После ме обзе мъка до смърт, затова дойдох да Ви кажа истината! – И Христов беше сломен и победен.

– Не идвайте утре, елате друг ден – започна той, без да беше станало изобщо дума да идва господина. – Или ела още сега.

Христов влезе и каза на Андрей:

– Излез, разходи се, хем си свърши някой работи и веднага ела.

Андрей излезе, и господина влезе вътре.

– Вие лъжете, но докажете, че можете и истината да говорите, което е най-важното. Аз за Вас мисля, че сте човек, който може да говори истината.

– Въпреки всичко това, аз не мога да остана при Вас повече! Много ми е тежко, много пъти съм лъгал, но защо сега така силно ми подеждва Вашето така брутално изобличение, не разбирам? Не мога да стоя на едно място, ще си ходя! – И стана.

– Твоя работа! – И когато се разделяше с Христов, обърна се и каза:

– Аз повече при Вас няма да дойда, и повече няма да излъжа за нищо на света!

214. В ПРИРОДАТА ИМА ЗАКОН, СПОРЕД КОЙТО ВСЯКО НЕЩО СТАВА НА СВОЕТО ВРЕМЕ И МЯСТО

Андрей се върна и седна на мястото си. Ясно личеше, че напрегнато мисли.

– Господин Христов, кой Ви научи на всичко това – кой Ви научи? – Ето аз, господинът и всички, които видях да идват при Вас, карате им се, ругаете ги, гоните, а мене разплакахте!... Плачем и Ви благодарим! Вие сте велик човек!

– Учителя, Учителя, Учителя е велик! Но за какво бехме говорили? – запита Христов, като че беше се завърнал много отдалеч.

– Щяхте да ми кажете точно какво ще стане от мен.

– Достатъчно е, което ти казах. Знай, ще стане нещо хубаво. Да оставим по-нататък Бог да си каже думата, Той да го направи още по-хубаво. Ако настояваш, ще ти кажа, но с това ще се загуби една част от вероятността да се сбъдне – такъв е закона. **За красивите, великите неща не трябва да**

се говори, те трябва да останат в тайна, в мълчание! Цветята цъфтят в мълчание, плодовете зреят в мълчание. Никой не знае как става това!

По този въпрос и по всички въпроси, които само загатнахме, ще говорим друг път, ще имаме време да говорим и върху други въпроси. **В природата има закон, според който всяко нещо става на своето време и място.** Мен ме интересува друг въпрос.

Андрей си помисли: „И той е егоист, иска да говорим само това, което го интересува, а което мен интересува, казва – друг път!“ Христов само го стрелна с поглед, и тази мисъл се изпари от главата на Андрей.

– И друг път ли ще ме приемате? – запита Андрей объркал се, като хванат на местопрестъплението.

– Аз вече ти казах, няма какво повече да ти декларирам. Всичко, което кажа, го правя! Ще те приемам още много пъти – с тебе имаме да разискваме по важни въпроси.

Андрей в себе си на няколко пъти повтори: „Да разискваме“.

Христов знаеше, че след няколко часа Андрей го **очакваха големи страдания и противоречия**, че смъртта цяла нощ щеше да чука на вратата му, затова искаше да създаде в него надежда да се **противопостави на смъртта**.

Христов отново надникна в коректурите на бюрото си и зачете: „... Но онзи, който вижда плитко, ще се спре на противоречията, а който вижда дълбоко, ще мине зад противоречията и ще измери **единството**, в което е истината.“

Андрей го прекъсна:

– Вие сте писател, и пишете много особено!

– Писател съм – и извади от една етажерка няколко книги, и почна да му казва заглавията им. – На Андрей направи впечатление заглавието на една – „С Христа“, и си помисли: „Пак нещо църковно, религиозно, попско, мирише на тамян!“ – Христов му хвана мисълта и каза:

– Не бързай да си даваш мнението – прочети я, пък тогава.

– Аз мисля, че има връзка между заглавието на една книга и съдържанието ѝ – възрази Андрей.

– Има, разбира се, че има. Ако няма връзка, какъв смисъл би имало заглавието?

– Вие на книгите си поставяте особени заглавия, които звучат религиозно, проповеднически..., а това на мен никак не ми харесва!

– Добре, ще говорим, когато ги прочетеш. – И продължи да чете от коректурите: „Падането трябва да е предговор за по-високо качване, стъпало за по-високо повдигане, условие за еволюция. **Не падането, а изкачването трябва да се посочи като идеал.**“

– На моето падане, Вие така ли гледате?

– За мен няма друг начин на гледане.

И тази мисъл, беше още една живителна струя в живота на Андрей. И думите, мислите, интонациите, усмивките при Христов бяха средства, той с тях действуваше на душите, също като с киселини, основи и соли, реактиви, катализатори и пр. действа опитния химик в кабинета си.

215. КАК СЕ СТАВА ВЕГЕТАРИАНЕЦ

– Хайде сега продължи. Беше стигнал до преврата през 1923 г.

– Виждахме всеки ден да докарват **селяни** от селата с вързани назад ръце, и през нощта ги изкарваха в писти местности и там ги **убиваха**. Така много граждани земеделци, изчезнаха безследно! Една моя учителка полудя, когато така задигнаха и мъчеха съпругът ѝ.

Кръволоктът Цанков* потопи ръцете си в българска кръв!
[*Александър Цанков – виж „Изгревът“, т. 20, с. 903, № 71.]

Андрей пак без връзка, премина на друга мисъл. Христов знаеше причините за това, и понеже разказите на Андрей не го интересуваха, **те бяха само средство да освободи душата му от нечистотата, натрупана в душата му** от родители, прародители и от неговия живот, да задоволи желанието му да бъде и той активен и да го остави по-дълго време при себе си.

– Вие знаете ли, че аз съм участвувал в противоцанковите борби в университета?

– Нали си бил на работа тогава в кооперация „Напред“, нали не си бил студент?

– Аз бях записан в Свободния университет, **затварях** магазина и отивах в университета на демонстрация, и от там всичкото прогресивно студентство излизаше на митинг из града. **Срещу нас властта изпращаше конния ескадрон** на Салабашев, **стражари и войска** и пожарната команда на Захарчук. Пожарникарите насочваха маркучите, и ни заливаха с вода. Беше през зимата. Веднаж така бяха ме измокрили, че като се върнах в къщи, не можех да си съблека дрехите, те бяха замръзнали на мене. Стана нужда да ги разрязвам.

Христов го слушаше внимателно и нищо не казваше. Това в Андрей усили желанието да се хвали, затова скочи на друга мисъл:

– **Вие знаете ли, че аз съм и вегетарианец?** – заяви той тържествено.
– **Още на другия ден след смъртта на баща ми 1923 г., аз станах вегетарианец.** – Искаше да докаже, че имаше данни за необикновен човек, че ще стане велик.

Христов разбираше това, но той го използваше за своята цел – да повдигне още повече духът му, затова възкликна:

– Вегетарианец ли? – И лицето му изрази истинско учудване! Казвам „истинско“, защото толкова обикновения живот на Андрей и на хилядите, които идваха всеки ден при него, съвсем не му беше интересен. Дълго трябваше да търси сред пустотата на съзнанията им нещо интересно, което наистина да му бъде интересно, за да бъде искрен, и за което да го хване и изтегли от блатото, в което беше затънал. **Той знаеше, че каквито и да бяха хората, в тях имаше нещо Божествено**, здраво, красиво, интересно, което непременно трябваше да намери и като цвете да го разкопае и полее, почисти, за да започне по-буйно да расте и да цъфти, за да се радва на живота и плодовете му.

Андрей побърза да добави:

– Аз и сега съм вегетарианец. Аз обичам необикновените хора, защото нали и аз съм необикновен! – Но веднага почувствува фалша на това, и настроението му се понижи.

Пред Христов пък остана картината – митаря и фарисея в храма. И чу дори фарисея да казва: „Благодаря ти Господи, че не съм като другите!“ – И после чу гласа на Учителя в себе си, който му казваше: „Каквито и да са

тези два типа хора – митари и фарисеи, щом Христос си е послужил с тях да изрази една Своя мисъл, **те двата са необходимост в живота, те са стъпала, само трябва да се намери съответното им място в живота.**”

Е, че тъкмо фарисеят в Андрей го доведе до тази катастрофа, за да намери него и Учителя!... Досега фарисеят в Андрей беше скрит, подтиснат от лошите условия на живота, но щом малко се **пооблекчи**, той веднага се показва и започна да се проявява. Нека Андрей да бъде фарисея, той има нужда от това, той трябва да се възгордее, за да се повдигне. Гордостта има отношение към личните чувства, в които има много скрити сили, които фарисейското ще събуди и ще възстанови самочувствието му. Защото без добро самочувствие, той никога не би могъл да излезе от това положение. Затова Христов веднага поправи фалша в душата на Андрей:

– **И аз мисля, че ти си необикновен, но затова трябва да вървиш по пътя на необикновените хора!** – Андрей го слушаше зарадван. – Разкажи ми, как стана вегетарианец? – запита Христов и зачака.

– В гимназията имаше един учител по френски, той единствен в града беше вегетарианец. Той беше и най-учения човек в града, беше завършил литература в Англия. Той често изнасяше сказки. Сестра ми редовно ги посещаваше. Тогава не гледах с добро око на жени, които вечер ходят сами. Тя винаги ме водеше с нея. Сказките си той изнасяше в градския салон, който през най-големите студове на зимата беше неотоплен, но така говореше и то по два часа, че никой не чувствуваше студ. Аз отначало не го разбирах, но по-късно не само, че почнах да го разбирам, но той ми стана **идеал**. Тогава прочетох един роман „Ученикът“ от Назимир Тет Майер. И тогава в мен се роди желанието да стана ученик на някой велик учител. Много време живях с тази мисъл.

– **Ти на много пъти си бил ученик, но си забравил!** Този роман и този учител, само са ти напомнили за това!

– Не разбирам!

– Ще разбереш, сега продължавай.

– Той изнасяше сказки за вегетарианството. Особено силно впечатление ми направи една: „Под воала на смъртта“. Тогава плаках! И същата вечер реших повече да не ям месо, но баща ми ме застави, като ми каза: „Аз в къщата си антихрист не искам!...“ – **И когато умря, още на другия ден станах вегетарианец.** Един мой братовчед ме убеди, че съм станал вегетарианец от тщеславие, защото всеки човек искал да обърне вниманието на другите с нещо, и понеже аз съм нямал с какво да обърна вниманието на другите, станал съм бил вегетарианец.

– И тщеславието може да е имало някакъв дял. Доброто може да се предизвика от най-различни мотиви. **Мотивите** при този случай не са важното, **те са само средство**, те после ще отпаднат, **а доброто**, което са предизвикали остава като трайна придобивка – но да станеш вегетарианец са много по-дълбоки! **Ти и друг път си бивал вегетарианец, сега си припомняш и продължаваш.** Как се казваше този учител? – запита Христов.

– Янко Христов Попов.

– Както виждаш и той е „Христов“.

– Не разбирам?

– Какво има за неразбиране – бил е човек на Христа, човек, който служи на Христа.

– Така е.

– Нали книгата „Етични проблеми“ е от него?

– Да, чели ли сте я, нали е гениална книга? Така мислят за нея и други.

Христов се усмихна снизходително, но нямаше смисъл да разрушава веднаж съграденото положително. Не му възрази, напротив, слезе до неговото ниво.

– От него има още една книга: „Вегетарианството от гледището на висшата етика“.

– И нея съм чел. Това бяха първите книги, които съм чел с такова съдържание. С тях започнах да чета този вид литература – отговори Христов.

– Сериозно ли? И за мене те бяха първите книги с такова съдържание.

Андрей отново се зарадва, че и този неоспорим факт съвпаднаше с Христов. Андрей жадно търсеше такива съвпадения с Христов, дори беше готов да измисля, за да се увери, че наистина прилича на него. Не само това, но той почваше вече и да му подражава! Загледа го в грамадните му мустаци, и помисли да си остави и той мустаци като него, и се опита да се види как би изглеждал с мустаци.

През това време Христов се наведе, и от една най-долна лавица на една етажерка извади една с избелели ръбове книга. Андрей продължаваше да търси в главата си и други прилики с Христов. Фактите от живота като зъбци на зъбчати колелета се захващаха едно с друго, и задвижваха живота му в посоката, в която се движеше живота на Христов. И понеже най-много искаше да стане писател, върна се на мисълта за писателя.

216. НОВИЯТ ПИСАТЕЛ ТРЯБВА ДА СЪДЕЙСТВУВА НА ЕВОЛЮЦИЯТА В ЖИВОТА НА ЧОВЕЦИТЕ

Крилете на фантазията на Андрей се разпериха и той литна!... Видя се писател!... Беше привечер, излязъл да си направи разходка по булевард „Цар Освободител“, и се отби в кафенето на писателите, в което всяка вечер отиваше. Познатият му келнер го посрещна с поклон и усмивка, предложи му свободната маса до витрината, която гледаше към булеварда, застана мирно, готов да изпълнява всичките му заповеди. Андрей като писател, заговори с писатели и от съседните маси, покани ги на своята маса, поръча и на тях кафе и потъна в разговори за изкуството. Разбира се, той не забравяше от време на време, уж мимоходом да погледне към булеварда, дали минувачите го гледат. И там срещаше любопитните погледи, дори чуваше да си казват: „Това е известния писател!...“ И после си отмахваше уж разсеяно погледа, и продължаваше сериозния разговор с колегите си...

Друг път Андрей си мечтаеше как съчиненията му ще бъдат издавани много пъти, той ще стане богат, ще бъде притежател на многостаен апартамент – най-комфортно обзаведен, ще се ожени за красива жена, ще си има красиви и способни деца, ще си построи вила, кола... И за още много неща мечта. През това време Христов почистваше праха от книгата, и го наблюдаваше. После прекъсна мечтите му, като го запита:

– Какво си мислиш?

– **Видях се знаменит писател!**

– Така ли, че това е много хубаво! Всички неща най-напред се осъществяват в мисълта, и после във физическия свят. С това ти си поставил вече началото. Разкажи ми как се видя? – И Андрей най-чистосърдечно, което му беше естествено, разказа в най-големи подробности. Христов го

изслуша внимателно, и когато Андрей млъкна, заговори сериозно:

– Ти и всички хора и сега могат да се разхождат по булевард „Цар Освободител“; да ходят в кафенето на писателите; да пият кафе с писатели; да гледат през витрината... Много са хората, които имат разкошни апартаменти, жена, деца, вили, коли и правят и имат още много неща, без те да са писатели!

Андрей го гледаше и слушаше въпросително. – Наистина писателя е човек, както всички останали хора и в същото време е и нещо друго, каквото не са останалите хора – писател. Като писател той прави това, което останалите хора не могат да правят.

– Това ми е и ясно и не ясно – възрази Андрей: – Но кажете, ако обичате Вие как разбирате писателя.

– Аз вече ти казах. Остава още да добавя, какъв трябва да бъде новия писател.

– Тъкмо това и мене интересува, защото аз искам да съм от новите писатели, да съм първия! – Христов го погледна и радостно и снизходително, и после си помисли: „Ще ти пати главата, косата ти ще побелее!...“ И като прецени какво може Андрей да разбере, заговори му за писателя в границите на неговото съзнание:

– Писателят, новият писател е много зает с четене, писане и мислене върху проблемите, които трябва да прокара в своите съчинения, затова той няма време да се разхожда по булевардите и да стои по кафенетата.

– А от къде ще черпи сюжети на своите произведения, от къде ще черпи вдъхновение? Нали има нужда да се разхожда, да си почива, да разговаря с други писатели? Всичко това е най-удобно в кафенето на писателите.

– Тежко е на този писател и на неговите четци, които четат произведения, написани от сюжети и вдъхновения от булевардите и кафенетата! Това са псевдо писатели. Техните писания са опушени, миришат на тютюн, алкохол, в тях се чува шум от търкане на подметки по паваж. В кафенетата, булевардите, кръчмите, вертепите е показан живота, който не трябва да се живее, защото това е отричане на всякакъв живот – това не е живот!

– Но нали трябва да се покаже на четците и тази страна на живота? – сvari да възрази Андрей.

– Тя е факт, всички я познават, и ако някой не я познава, по-добре е, че не я познава. С такива писания светът е препълнен, те нищо добро не са донесли на хората. **Такива писатели поднасят на своите четци в красиви подноси отрова – смърт!**

– Например? – извика, не можал да се въздържи Андрей.

– Джек Лондон в своя „Мартин Идън“ – цялата световна литература е препълнена с такива произведения. За нас е важно какъв трябва да бъде новия, истинския писател.

Новия писател* чувства непрекъснато отговорността за това, което пише, какво въздействие то ще има върху читателите и върху самия него, дали то съдейства на живота, на еволюцията или на смъртта и инволюцията.

[*С настоящето издание на „Съветникът“, се прави един опит за съдействие от съставителя на „Изгревът“!].

Този писател знае, че дали той съзнава или не съзнава тази отговорност, той отговаря и заплаща скъпо със страдания.

– Защо? – запита Андрей.

– Ако обърка пътя на четците си, техните страдания тегнат върху блюдото на неговата везна.

– Но и това ли трябва да мисли писателя?
 – Разбира се, това за писателя е най-важното!
 – Добре, но писателя няма ли да увисне във въздуха, ако няма връзка с народа, с живота? – забелязва важно Андрей.
 – Въпросът ти е уместен, но кафенетата, булевардите, вертепите..., това не е живота, това е отрицанието на живота!
 – Тогава според Вас кое е живота?
 – Великото и красивото в природата, в обществото и душите на великите хора. Какво е отношението между бащата и детето? Принципно бащата е миналото, а детето е бъдещето. Бащата е излязъл напред в живота, минал е пътя, по който детето за бъдеще ще мине. Бащата съдържа живота на детето в себе си тъй, както миналото на природата, обществото, великите хора и бъдеще на народа. Бащата, природата, великите хора, писателите са излезли напред в живота.

217. ЖИВОТЪТ НА САМИЯ ПИСАТЕЛ ДА Е ОБРАЗЕЦ

Писателите всичко каквото са видяли, разбрали, преживяли в този бъдещ път и живот на хората, го отразяват в своите произведения, които са като пътеводители. Затова трябва абсолютно да са верни, за да не объркат, а да оправят народа и личността в пътя на живота и еволюцията. **Те трябва да построят мостове между старото и новото**, между природата, обществото и човека, между обикновените и великите хора. Природата трябва да бъде майка, учителка и вдъхновителка на писателя.

Каква нужда имат истинските писатели да се срещат в задимените и усмърдени кафенета, когато могат да си ходят на гости, да се срещат в природата, градините, парковете, планината?...

На новия писател предстои да създаде произведения, които да са образци на правилен живот! **Но за това, най-важното е живота на самия писател да е образец!** Той в живота си да е разрешил правилно проблемите, до които народа – неговите четци сега и за бъдеще ще се изправят. Произведенията на новите писатели трябва да създават в душите на хората високи идеали, мощни копнежи, да зазидат в тях велики импулси, които да ги движат макар и през джунглите, блатата, през бури и мразове напред и нагоре.

Но за всичко това е необходимо те да са преминали този път, да са пресъздали своя живот, а не както обикновено, както е сега – писателите предлагат на народа идеалите на своята душа, народа да живее по техните идеали, а те си живеят както народа живее. – Живота им по нищо не се отличава от живота на всички останали, дори често е много по-лош! Трябва да се прави разлика между това, за което душата копнее и това, което човек живее и осъществява.

Писателя трябва да описва това, което е преживял, проверил и приложил в собствения си живот и му е дало положителни резултати. Душата на писателя е като психическа лаборатория, в която той прави своите опити, и всичко каквото получава в нея, търси го в останалите хора, в живота на великите хора, прилага го в собствения си живот. И ако му е дало добри положителни резултати, тогава в произведенията си описва, предлага, разбира се без преувеличения и лъжи. Копнежите му за правда, равноправие, съвест, милост, красота и др. да не остават само копнежи, но да ги е приложил в собствения си живот, в семейството си, което е едно малко общество, в отношенията с приятелите си, и чак тогава да пише!

Ако той пише само за копнежите на душата си, а живее един обикновен живот, най-първо за него става нещо много лошо – той **раздвоява** съзнанието си, живее два живота – по един начин говори, по съвсем друг живее. Това носи големи поражения в неговия живот, физически болести, душевни болести, които могат да го доведат до полудяване и самоубийство, най-малкото ранна смърт, а за народите води към катастрофи.

– Това е много интересно! – каза Андрей.

– То е интересно, но то още за тебе не е. Сега друго по-важно има за тебе – да се научиш правилно да живееш.

С **отрицанието** могат да се занимават само най-великите хора в света, както лекарите се занимават със заразните болести. Отрицанието е най-заразния микроб, то е по-страшно от чумата!

218. ФАРИСЕЙТЕ В ЛИТЕРАТУРАТА

Хора или писатели, които едно говорят и пишат, а по съвсем друг лош начин постъпват ги наричат фарисей.

Не току така **Толстой*** е наричан от жена си фарисейн, защото тя най-добре го познава, тя е в досег с целокупния му живот, а останалите хора виждат само парадната страна на живота му.

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 297–300.]

Той едно е писал за народа в произведенията си, а по съвсем друг начин е живял! **Той е водил двойствен живот, двойна кореспонденция – едно писмо е пишел за хората, за обществото, а друго оставял за себе си.**

Това знаела жена му, научили се и журналистите. Ти прочети „Ана Каренина“, „Възкресение“.

Толстой в живота си съвсем не е постъпвал така, както героите в тези произведения! Той съвсем не е бил свободен човек, бил е зависим от жена си! А жената в живота, това е половината от живота. Всеки мъж, трябва да разреши правилно проблемата с жената, както и всяка жена трябва да разреши правилно проблемата за мъжа, защото това е половината от живота на единия и на другия...

Андрей погледна книгата на Попов върху бюрото на Христов и запита:

– Истинските писатели като господин Попов ли са?

– Да – каза тържествено Христов, понеже Андрей търсеше нещо конкретно.

– Той скиташе ли по булевардите, ходеше ли по кафенета?...

– Не! – резко отговори Андрей. – Той не приличаше на нито един от учителите, които познавах. През междучасията се разхождаше сам из парка на училището, седеше замислен на някоя скамейка или четеше книга. Да, така беше, но и за него се говореха лоши работи! – Христов бързо го прекъсна, не го остави да му разкаже, трябваше да заличи лошото в съзнанието му – образа на Попов трябваше да остане чист.

– **Аз вече ти казах – новия писател се интересува само от великото и красивото!** Всеки човек има лице и гръб и меки части. Но човекът е лицето, очите, главата и най-главното неговите мисли и идеи. **Затова новия писател трябва да гледа и мисли за лицето, за идеите на хората,** както влюбения младеж мисли за любимата си, представя си нейното лице, нейното говорене, нейните красиви постъпки, нейната усмивка. За останалото не мисли, и избягва да гледа лошите.

– Сега ми стана ясно. Аз като ученик обичах едно момиче, и не можех да си помисля за него нищо лошо.

– Това показва, че си го обичал. Точно такъв трябва да бъде писателя в отношенията си с хората. Трябва да вижда красивото и великото в тях, защото във всеки човек има нещо красиво и велико, но то трябва да се открие, защото ако нямаше велико и красиво, той не може да живее. Щом човек изгуби великото и красивото в себе си, той умира.

– Това не разбирам.

– Ти не само това не разбираш! Но благодари, че не разбираш, защото има какво да учиш.

– Но как всички хора са велики и красиви?

– При едни красивото и великото са на повърхността, а при други са дълбоко в тях, както има скъпи руди, които са на повърхността, а има руди и особено диаманти, които са заровени дълбоко в земята. Всички живи хора, ако разкопаят своите недра, ще изкарат на повърхността своите диаманти и те тогава ще станат, ще бъдат признати за велики.

Въпреки всичко това, което му каза Христов, Андрей искаше да бъде писател както всички досегашни писатели, затова възрази:

– Всичко това е хубаво, но мисля, че е едностранчиво, не е пълния живот, писателя трябва да отразява пълния, целокупния живот.

– Още веднаж ще ти повторя, разбери го и повече не ме питай за това. Мисли върху това – защо когато обичаш едно момиче с чиста любов, виждаш само хубавото в него, не вярваш когато някой ти говори лошо за нея, готов си да се караш и биеш, **също така и писателя трябва да обича народа и да вижда хубавото и красивото в него.**

– Това ми е ясно, но това не е целия живот, защото после, когато разлюбих това момиче аз видях много лоши неща и се разочаровах!

219. ЖИВОТЪТ ЕВОЛЮИРА. ШКОЛАТА Е ЗА ОПИТ И РЕАЛНИ ЗНАНИЯ

Христов почна да се смее и каза:

– Биж как не можеш да разбереш! Не си ли забелязал, че всичките череши на дървото не узряват едновременно? Най-напред узряват тези, които са от южната и източната страна на дървото и тези, които са по върховете и после, по-късно узряват другите, които са на запад и север и по ниските клони. Това което си виждал красивото в любимата си, когато си я обичал, това били узрелите и затова сладки плодове на нейния живот, а после почнал си да гледаш зелените плодове. Като отидеш при една череша, от кои череши се интересуваш?

– От зрелите.

– Така е, гледаш зрелите, а от зелените не се интересуваш. Но зелените череши и това, което си виждал лошото в любимата си, под влиянието на топлите лъчи на живота и те ще узреят, и ще станат сладки.

Андрей усилено мислеше, и като в захлас каза:

– Вие всичко в мен обърнахте с главата надолу!

– Не, всичко в тебе обърнах с главата нагоре – към Слънцето! Че всичко в тебе е било с главата надолу ми показва, че работите ти не вървяха добре. Сега, като почнеш да мислиш, чувствуваш и постъпваш както ти казах, работите ти ще тръгнат добре. Ти се наведи и между краката си гледай света. Така днес хората гледат света, и затова имат обърнати.

– Но Балзак, Зола, Достоевски?...

– И това ще ти кажа. Балзак, Зола, Достоевски, Джек Лондон и др., са писатели от старата школа. **Живота еволюира, всичко се мени!...** Живота се придвижил напред, и пейзажа на живота сега има друг изглед.

– Кой е той?

– Който ти казах.

– Още не мога да си представя, как може злото да е факт и писателите да пренебрегват този факт.

– Ти си висок 1,7 метра.

– Точно толкова съм, от къде знаете?

– Сега това не е важно! Само мога да ти кажа, постигнал съм го с упражнения. Аз зная колко ти са дълги ръцете, краката, трупа...

Ти трябва да разбереш, че си влязъл в една Школа, която не е Школа на приказки, а на опит, на реални знания!

Във връзка със знанията, които имам за тебе, аз ти говоря това, което отговаря на тези данни. Защото и височината на ръста и дължината на ръцете, краката, не е случайно, то отговаря на нещо в човека, но за това друг път. Ако ти влезеш във връзка с джуджета, които са високи да кажем 20 сантиметра, те какво ще видят от тебе – миризливите ти крака и по-горе, най-много до пояса, по-нагоре – лицето ти няма да видят. Те ще виждат само лошото в тебе – миризливото, косматото. И ако такова едно джудже стане писател, какво от тебе ще опише? – Миризливите ти крака и нагоре докъдето вижда, а за главата ти, за нейните желания да стане нов писател, да стане певец, твоята постъпка да изтърсиш снега от дръвчетата – към тях и още много неща, това джудже писател няма отношение, и не може да ги опише! То ще опише действителността, която видяло през своята 20 сантиметрова височина, своите очи, своите ноздри и това. Това е, което всичките джуджета знаят за тебе. Но представи си, че ти хванеш едно джудже и го повдигнеш да види лицето ти, разкажеш му по някакъв начин за своите мисли, чувства, идеи, всичко което другите джуджета не виждат от тебе?

– Но Вие пак обърнахте нещата! – ядосано извика Андрей.

– Не ги обърнах, а ги изправих на краката им и с лице към тебе. Такива и по-малки духовни джуджета са повечето от хората по отношение на хората великани като Мойсей, Христос, Учителя..., на които ние виждаме грозното, отрицателното, което е най-близкото до нас, това и ние знаем. Защо трябва и писателя да ни го описва, за какво ни е необходима тази действителност, която знаем?

Но това лошото, което ние виждаме в другите, има свои представители в нашето съзнание в мозъка, и като мислим и говорим за него, **в съответните мозъчни центрове нахлува повече кръв, те се подхранват, подсилват, а някой отрицания**, които съпътстват нашите глави, някъде в подсъзнанието ни се събуждат и става нещо много страшно на един писател, на когото съчиненията се четат от стотици хиляди хора, в които се подхранва и събужда отрицанието.

Затова аз казвам – да оставим злото да спи, а да разбудяме доброто, желаното, красивото, като мислим и пишем за него. С това ние го поливаме, разкопаваме, чистим от плевелите. И понеже всички мисли, чувства и постъпки дават своите плодове, **плодовете на доброто са сладки**, ще ядем сладки плодове. Това е работата на новия писател – да сее семена на сладки плодове, да събужда великото, красивото и доброто в себе си и хората, да жъне той и народите сладки плодове.

220. ПИСАТЕЛЯТ ТРЯБВА ДА БЪДЕ ВЕЛИКАТА СЪВЕСТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

– Господин Христов, право да Ви кажа, не зная какво да мисля! Вие сте много убедителен. Аз не съм учен, нямам Вашето образование и знание, затова Вие си играете с мене както котка с мишка, казвате ми каквото искате и ми го доказвате както искате, но аз чувствавам, че нещата не са така както ми ги казвате и доказвате. Така ли бихте говорили за писателя, ако при Вас дойде един начетен **комунист** като например Георги Бакалов, Крум Кюлявков, Георги Димитров, Благоев, Кирков?...

– Верно, така не бих им говорил, но принципното в говоренето ми ще остане същото. Аз с тях бих говорил на техния и с техния език тези същите твърдения. Георги Бакалов, Крум Кюлявков и Георги Димитров **са ми приятели** и сега често ми идват на гости тук – ние си говорим като приятели.

– Така ли бихте говорили и на **Димо Казасов** – най-големия политически въжеиграч и голям журналист? И той има така пъргава като Вашата мисъл, както иска, така доказва нещата, **участва в преврата на 9 юни 1923 година** и после пише книга „В тъмниците на заговора“. След като изби толкова работници и селяни, после доказва, че е прав.*

[*Виж „Изгревът“, т. 3, с. 208–209; т. 4, с. 512–517; т. 31, с. 166–167.]

– Димо Казасов ми е съученик, но това не е важно, да се върнем на това, за което говорехме. Ти например, би ли приел в къщата си един човек като Смердяков от „Братя Карамазови“ на Достоевски? Ако героите на Зола и Балзак са действителни хора, ти би ли ги приемал в къщата си, би ли им ходил на гости, би ли се разхождал по улиците с тях? Хората биха помислили, че те са ти приятели, и щяха да почнат да странят от тебе. Би ли седнал с тези герои на една маса в кафенето на писателите и то на витрината, за да те виждат всички, че те ти са приятели?

– Разбира се, не.

– А писателите като ги описват в книгите си, те влизат в много библиотеки и къщи, на които стават приятели, те разговарят с тях, после техния живот става съдържание на тяхното съзнание – отиват на гости в главите им, съзнанията им.

Следователно тази нечистота в широк смисъл на думата, като влиза в главата им, носи там своята неприятна миризма, мръсотия и нацапва всичко, до което се докосне в главата ти – мислите, чувствата, съзнанието ти! Ти вече ги носиш в себе си и със себе си.

Или още по-ясно да ти стане, това не е ли все едно да ти дойде на гости един от чистотите на градските канали с работните си дрехи? Какво ще ти бъде положението, ако тези всичките герои от световната литература ти дойдат на гости? Всеки един от тях носи една специфична неприятна миризма, и ти и къщата ти ще се усмърдите толкова много, че хората ще те заобикалят, когато те срещнат, ще си затуляват носа!...

Затова ти казвам да се **създават такива герои** от писателите, които на всекиго да са приятни, всеки да чувства желание **да ги покани в къщата си**, да се гордее, ако някой го види да се разхожда с тях и да има желание и той да стане като тях.

Христов гледаше със снизхождение учудения Андрей, и затова може би му каза:

– Аз виждам, чашата ти се препълни, повече не може да побере, затова за днес толкова ти стига, ти мисли върху това, а друг път пак ще

говорим.

– Все пак кажете ми, ако обичате какво бихте ми казали за **Гьоте**, който е най-големия писател на Германия и в света?

– Какво си чел от него?

Андрей помисли, помисли – нищо не беше чел! Сети се за „Фауст“, който бяха разглеждали в гимназията, после се сети за „Страданията на младия Вертер“, който скоро беше гледал в Народния театър. – Христов отгатна мисълта му и без да чака отговора му, му отговори:

– Знаеш ли какво казва Гьоте за своя Вертер? – „Ако Вертер не беше се самоубил, аз щях да се самоубия.“

Гьоте чрез Вертер изхвърлил навън всичката отрова на душата си, която беше насъбрал от своите неправилни мисли, чувства и постъпки.

Когато Вертер е излязъл от печат, самоубийствата под негово влияние са станали на мода във Виена. Във Виена много млади хора са се самоубили, в желанието си да подражават на Вертер!

Затова новите писатели трябва да пишат произведения, които да карат хората да живеят, да стават добри, благородни...

Писателят трябва да бъде великата съвест на човечеството. Те трябва да кажат чрез устата на героите си как човек може да намери щастието.

Христов още много говори за новия писател, думите му бяха като снаряди, които бомбардираха и унищожаваха старите разбирания на Андрей. После Христов взе „Етични проблеми“ на Попов, прелисти и на една страница имаше подчертани редове, които зачете: „Първия психолог в България и една от най-нравствените личности в света г-н Петър Дънов, има някога любезността да ни напише следните съдържателни думи, във връзка с вегетарианския режим...“

– Но това, което казва господин Попов, за Вашия Учител Петър Дънов ли се отнася?

– Разбира се, в България да не има десет Петър Дъновци? Ето на, прочети, ако не вярваш! Това е писано на **114** страница. Виждаш ли сега колко по-гениален е Петър Дънов от господин Попов, който Го признава?

За Андрей не оставаше нищо друго, освен да приеме Учителя, защото според него Попов беше най-учения човек в техния град.

– Господин Попов не лъже, щом казва, така е! Той много добре познава хората. Веднаж на една своя сказка предложи, който иска да излезе, за да му определи публично характера. Много граждани и ученици излязоха. На всички без изключение, с удивителна точност определи характерите, определи и професията, в които могат да успяват. На учениците каза кои предмети им се отдават. Но казваше само положителните качества и доброто.

– Видя ли, че и той е бил за доброто? – Христов му говореше и прелистваше „Етични проблеми“, и на една страница зачете: „**През месец януари 1918 г., ние се допитахме до едно лице, което бе посетило Петър Дънов през декември 1917 г., дали последният е говорил пред него по въпроса за края на войната. Ние чухме с удоволствие, че мирът щял да се сключи на 3 март 1917 г.**“*

[*Виж „Изгревът“, т. 20, с. 961–962, № 387, № 1 и 2 – „Предсказанията на Учителя Дънов“]

– Ето на, провери, това е писано на последната страница.

– Щом господин Попов казва, истина е! – каза многозначително Андрей.

221. ДА СТАНА УЧЕНИК НА ВЕЛИК УЧИТЕЛ

Андрей отново мина на съвсем друга тема, имаща много малко общо с това, което говореше:

– Бях в 6 клас на гимназията, не зная защо, дълбоко в душата ми се яви силно желание непременно да стана ученик на някой Велик Учител!

И понеже в нашия град нямаше друг по-подходящ, отидох при господин Попов, но не можах да му кажа, защото се чувствах много нищожен, за да си губи времето той с мене. Не само това, но той беше и много студен. Изглежда беше зает със своите научни занимания. Почувствах, че чака по-скоро да си отида.

– Пак ти казвам, ти си бил ученик на велик Учител!

– Не помня.

– Ти много неща не помниш, но ще си ги спомниш.

– Сетих се нещо друго – господин Христов, Вие нали разигравате масички, хайде да извикаме някой духове... Бих искал да ми каже нещо...

– Разбира се – отговори шеговито Христов.

– Искам да видя поне един дух. – Христов почна да се смее.

– Те ако се виждаха, нямаше да бъдат духове!

– Но масичките?

– Ние всичко това можем, но не се занимаваме с това, защото е излишно и много вредно. На тебе поне веднаж ще ти покажа картини от миналото, но сега искам ти да ми разказваш това, което мен интересува. – Андрей сети се нещо и отново запита:

– Вие господин Христов как мислите, господин Попов нали е велик човек?

– Да, но както виждаш от него има по-велики, какъвто е Учителят, Когото и той признава за велик.

– Аз мисля, че и Вие сте велик! – Христов го гледаше с поглед, който питаше: „Кое ти дава повод да мислиш така?“ – Господин Попов едвам ме изтърпя един час, а Вие вече ме държите повече от 5 часа!

Христов се усмихна, това му се виждаше интересно, че мери величието на хората с тяхното търпение и жертвуване на времето им. Христов понеже във всичко търсеше и намираше смисъл и там, където другите дори не подозираха никакъв смисъл, отговори:

– Търпението и времето, което хората могат да жертвуват за другите безкористно, действително може да се вземе като мярка за величие! Културния човек можеш да го познаеш по това, че времето за него е много ценно, то е невъзвратимо – като кълбо, което може да се развива, но не и обратно да се навива. Като се развива, живота намалява и като се развие напълно, ние умираме. Човек трябва да има друга по-голяма ценност, за да може да жертвува по-малката – времето, трябва да се е докоснал до света извън времето и пространството – вечния живот. Такъв човек, наистина е необикновен!

– Аз като ти казах това, съвсем не съм мислил за всичко това, което ми казахте.

– Ти даде формата, а аз я изпълних със съдържание и смисъл.

– Нали и Вие господин Христов сте вегетарианец?

– Да – му отговори Христов с повишен възторжен глас – може ли един разумен човек да не бъде вегетарианец?

Андрей си помисли: „Ето, още по едно нещо си приличаме.“ Христов подсили тази мисъл: „Ти в това отношение приличаш не само на мене и Учителя, но и на Виктор Хюго, Бърнард Шоу, Сократ, Плутарх, Буда, Русо, Ламартин и много други още велики като тях. **Наредил си се до тях и може да станеш като тях или подобен на тях, но трябва много работа – време за губене няма!** Трябва да четеш, да пишеш, да наблюдаваш, но от всичко най-много е необходимо себе си да наблюдаваш и проучаваш и да ставаш все по-съвършен и по-съвършен в постъпките си.

– Велик ли? – Възкликна Андрей, цял грейнал от радост, възторг и щастие, като че вече беше такъв.

– Да – отговори Христов, и в същото време му текнаха стихове от Евангелието: „Велики Ти са делата Господи!... Незнайни са пътищата Ти!... За Бога всичко е възможно!... Бог като иска, и от камъните ще направи чада Аврамови... И по-големи дела ще правите от мене!“

Андрей не слушаше, защото не беше на земята от радост, летеше! Дълбоко от душата му бяха почнали да се въземат красиви мисли, чувства и плътни мечти, които за пръв път изживяваше. Лицето му зарумения, очите заблестяха, изгледа с възхищение Христов и в един необуздан изблик извика:

– Вие господин Христов, сте най-великия човек на света! **Виждам през Вашите очи да ме гледа нещо велико, красиво, голямо... неописуемо! Ако наистина има Бог, аз го виждам да ме гледа през Вашите очи!** Вие ме запалихте! Аз не живея, а горя във Вашите пламъци! – И се хвана за гърдите. – Това, което пламти тук, никога вече няма да угасне, нито да изгори! Изникнаха ми криле, изхвъркнах като лястовица!... Разбрах и видях безброй неща в този така дълъг миг. Обичам Ви господин Христов, обичам това, което ме погледна през Вашите очи и запали огън, неугасим с нищо огън в гърдите ми!...

Христов се смути, затвори си очите и можа само да каже: „**Търси славата, която идва от Бога!**“ – Но Андрей вече беше слязъл на земята:

– Господин Христов, как мога да Ви се отплатя за това, което изживях?

Христов днес за втори път беше поставен на страшен изпит! Той се зарадва от резултатите на работата си, и като че нещо му нашепна, събуди приспаното или контролирано с будно съзнание „аз“, и си помисли само за миг, че това постижение е негово, стана благодарение на неговото знание, сили и мощ. И веднага мрак забули душата му, лицето му потъмня!... Стрясна се като на сън, уплаши се като човек, който е извършил престъпление, позна гласа на своя „аз“ – радостта му изчезна!

Но той веднага се съвзе, бързо мобилизира силите си и потъна в дълбока молитва. Искаше да настигне в необятните небесни простори мисълта си: „На мен се дължи това състояние, на моите знания, сила и работа“, която летеше между звездните пространства към престола на Бога. Той искаше да я превари, да се яви пред Бога, да падне ничком в краката Му и да каже: „Велики Господи, не слушай мисълта ми, която ще дойде – тя е зачатие и отроче на дявола. Аз зная: **Ти Си Единствен, Който знае, работи и може, на Когото се дължат всички постижения!** Аз съм само една клетка, уд, с който Ти Господи благоволи да се проявиш! Но Ти Господи, имаш безбройни възможности да правиш добро! Аз се радвам и Ти благодаря, че тъкмо чрез мене изпрати това добро, от което и аз се ползвах, че ме направи съучастник на Твоята работа!...“

И накрая си каза, може би за стотен път: **„Трябва да бъде буден, на шрек, да се пазя от заразата на тщеславието!“** После потърси и намери процепа в съзнанието си, от който беше се промъкнало без да го забележи това себично чувство, затвори процепа, и чак тогава си отвори очите.

– Господин Христов – започна Андрей – не мога да разбера, Вие защо се молите толкова много, когато сте толкова силен, и знаете и можете? Аз мисля, че трябва да се молят само слабите, да искат помощ от Бога.

– Не бързай, всичко ще разбереш, има време. **Твоите хвалебствия са като киселини, които могат да разяждат съзнанията!**

– Нищо не разбирам.

222. АЛЕКСАНДЪР СТАМБОЛИЙСКИ

– Сега за тебе е по-важно да ми разказваш за управлението на Александър Стамболийски.

– През управлението на **Александър Стамболийски***, хиляди инвалиди от загубената война **мизерствуваха**. Те бяха разочаровани, че на пусто бяха се били, и дали част от живота и удове те си!

[*Виж „Изгревът“, т. 20, с. 898 – № 42, 43; т. 1. 2. изд., с. 519–521.]

Никой не им признаваше! Те движеха произволно ръцете си, тътреха краката си, лицата им бяха **обезобразени** от раните и ужаса на войната и от озлобление против всичко! Често по улиците се срещаха жени или деца да водят слепци от войната.

Но положението на инвалидите беше са влошило още повече, когато те поискаха от правителството на Стамболийски да им бъдат изплащани **редовно мизерните пенсий**, защото тогава заплатите на чиновниците и пенсийте на пенсионерите се изплащаха с големи закъснения – **на два-три месеца веднаж**. Инвалидите също поискаха повишение на пенсийте им.

Но Стамболийски беше жесток, най-безсърдечно им заяви: „Идете да ви дадат пенсий тези, които ви пратиха на фронта, ние ще ви отнемем и тези!“

Той беше безогледен, късоглед, едностранчив дребнобуржоазен водач, затова така брутално го свалиха през 1923 г., когато беше на върха на силата си! Но положението на народа и след свалянето му, не се подобри, тъкмо напротив – **влоши се още повече**.

Народът беше обхванат от страшна паника! Масово почна да си изтегля мизерните спестявания. Македонствуващите вилнеяха, убийствата сред града и посред бял ден зачестиха. Тежко беше положението на народа и през **„Демократическия сговор“**, и още по-тежко стана при **„Народния блок“**, който и сега управлява. Но вече упорито се говори за диктатура. Ще влезем отново в крак с Хитлерова Германия.

– Много малко ми каза. Направи ми впечатление, че все лошото виждаш, с черни очила гледаш. Нищо ли хубаво нямаше, например през управлението на Стамболийски? – Андрей го гледаше учудено, това не беше мислил. Той знаеше едно, че това бяха капиталистически правителства, в тях всичко е само лошо.

– Вие господин Христов и другите Ваши съмишленици – **дъновистите**, сте напуснали живота! Не вземате участие в живота и борбите на народа, затова тези работи не ги разбирате! **Не сте се занимавали с политика и икономия**. Живеете си тук далече от живота и света, и като **кротки овчици** пасете си тревица и не се интересувате от ужаса, който е обхванал народа!

Христов му се усмихна снизходително и погледна към една лавица, на която дремеха много политически и икономически книги на френски и английски. Там бяха и речите на Александър Стамболийски с автографа му, но не счете за нужно да възразява на Андрей.

223. БИЛО Е ВРЕМЕ, КОГАТО СЪЩЕСТВАТА СА СЕ ХРАНИЛИ САМО СЪС СВЕТИНА

Чукна се и момичето със змийте на главата влезе.

То носеше поднос, едвам беше отворило вратата. Андрей се спусна да му помогне, но Христов го превари. Явно не искаше Андрей да направи връзка с него. Може би беше недоволен, че Андрей го гледаше! Пое подноса, и го постави на малката масичка пред Андрей.

– Какво толкова беше това готвене – ще ни измориш от глад! Помислих, че си ни забравила! – Момичето го изгледа сериозно и му отговори:

– Много добре знаете – не обядвам преди Вие да се обядвали!

– Добре, добре професоре, ти все много знаеш, все доказваш – говореше й галено и с обич Христов.

Андрей почувствува, че не трябва повече да гледа. Но не можеше, беше свикнал всяка жена да я изглежда отдолу до горе.

И момичето го изгледа, но по съвсем друг начин, искаше да му каже: „Днес е Нова година, и ние сме хора, искаме да останем сами двама да се нахраним!...“ Но Андрей не разбираше този зов на жената, която поддържаше традициите, защото на него тук му беше приятно – топличко, пък и Христов го задържаше. Но Христов долови нейната мисъл, и каза строго:

– Професоре, не се меси дето не ти е работата! – То нищо не отговори, и си излезе.

Андрей с бърз бакалски поглед обхвана съдържанието на целия поднос, и си помисли: „Това всичкото, само мене няма да нахрани!“ – И почна поотделно всяко блюдо да разглежда, и си размишляваше: „Поставила десетина маслинки в една чинийчица, купичка със супичка, три-четири картофчета се гонят под плувналия ситно нарязан магданоз като плаващи водорасли в блато, без капчица масълце и без застрояка с яйчице! Направо гола картофена супичка, пък кусур и черен пипер. Защо ли се мъдри до нея и този лимон?! Само лимон не й стигаше, затова и него сложила! Пак малка чинийчица с някакво ядене с картофи и ориз или нещо подобно, и една прозрачна филийка хлебец. Това е изглежда менюто само на господин Христов! А моето има около 200 грама от същата супица и малко подебеличка филийка хляб, и това е всичкото. Пък откъде да зная, после тази Детка може да донесе още нещо! Днес е Нова година, на pewno е останала от снощи баница, или тази сутрин е станала рано и е разточила!...“

Христов се изправи и почна да се моли. И Андрей за приличие стана, затвори си очите и почна да си повтаря „Отче наш“, като често, често с края на окото си поглеждаше кога Христов ще престане да се моли, за да почнат да ядат. Молитвата на Христов продължи дълго, Андрей прочете 10 пъти „Отче наш“ и вече изгуби търпение, а Христов продължаваше да се моли.

Христов разряза лимона на две равни половини, и едната даде на Андрей, който веднага го изцеди и набърже залапа супичката, и почувствува само измиване на устата и стомаха си. Беше още по-гладен и без стеснение запита:

– Вие господин Христов, много бавно и по малко ли ядете?

– Съвършените машини с малко гориво, много работа свършват. Ако е автомобил – с малко бензин по-далече стига. **Може да ядеш много и питателна храна, но зависи от организма какво ще извлече от нея.** Останалото се изхвърля, само напразно е изразходвана нервната енергия!

Многото ядене не само, че не е полезно, но и много вредно!

Стомахът и червата се разширяват, не могат да смелят храната. Многото храна, за да изгори, трябва много въздух – кислород, пък образуват се отрови, които тровят организма.

Било е време, когато съществата са се хранили само със светлина, после почнали да се хранят с въздух, с вода и сега с твърда материя.

Но вече е почнал обратния процес – връщаме се вече към храненето със светлина. Ние и сега се храним със светлина, чрез очите си.

Както винаги, и сега Христов премина от обикновения разговор към необикновения, възходящия, далечния, бъдещия живот, с което създаваше широки перспективи както пред Андрей, така и пред всички, които идваха при него. Трасираше пътя им в непреходимото бъдеще, по който път те и човечеството щяха да минат.

– Идва епохата, когато ще бъдат впрегнати на работа за човека цял океан от енергия, хиляди, милиони, безкрайно пъти по-голяма от енергията на Великия океан. Идва епохата, когато всички досегашни средства за производство на енергия ще станат безпредметни и смешни, защото всичкото движение ще става от този неизчерпаем извор на енергия.

– Кога? – запита с интерес Андрей.

– Когато Любовта и Братството зацаруват на Земята. Тогава много и от сегашните противоречия също ще стават безпредметни и смешни, тогава хората ще се чудят как е можело това да бъде противоречие.

– Кои са тези противоречия?

– Класите и борбите между тях. – Христов каза и разкри една нова перспектива пред Андрей. И веднага извика:

– Детка, донеси супа! – Тя веднага донесе грамаден супник със супа, и го постави пред Андрей.

Христов ядеше бавно, всеки залък отделно сдъвкваше добре, като че не ядеше, а свещенодействуваше.

Андрей пък набърже излапа и тази супа, и зачака за още. Той чувствуваше нужда от нещо мазничко, соленко, което да го засити.

И почна да си мисли: „**Чудни хора са това дъновистите! На Нова година ядат картофена супа, и то без масло и застрейка! Колко хубаво ще бъде Детката да донесе сега една тепсия баница! Може би чака да си отида, тогава да я донесе!**”

И погледна към прозорците, вече се смрачаваше. И продължаваше да си мисли: „Да, така ще направи. Не мога да допусна, че за Нова година да не е направила баница! А пред мене само за демагогия, както поповете през постите скритичко си хапват пържоли!...”

Христов му хвърли един поглед, разбра му мислите, но нищо не каза, продължи да яде съсредоточено. После дълго се моли, а Андрей четеше „Отче наш”. После извика момичето. Андрей си помисли, че ще му нареди да донесе баница, защото си мислеше, че дъновистите щом са толкова особени, за тях всичко е възможно, затова може би баницата ядат след молитвата. Но се разочарова! Детката влезе с празни ръце, и като видя Христов колко малко беше ял, каза:

– Защо не сте изяли маслините и яденето?

– Хайде прибирай, нали знаеш, аз не обичам да давам обяснения. –
Тя нищо не отговори, прибра подноса и излезе.

224. БОЛЕСТИТЕ И ПРОТИВОРЕЧИЯТА ВРЪЗВАТ ХОРАТА. ИМА ВРЪЗКА МЕЖДУ ФИЗИЧЕСКИЯ И ДУХОВЕН ГЛАД

Христов се поколеба да обясни на Андрей, защо не го нахрани добре. Важен, макар и отрицателен метод в творческата работа на Христов над характеристиките на тези, които идваха при него да ги лекува и да им разрешава противоречията беше, да създаде в тях условия да го критикуват, което използваше естествено създадените такива, или ги създаваше – те, за да проявят своето „знание“ **да го критикуват**, което според него **беше причината** за техните болести и противоречия и да го потърсят.

По този случай той често обичаше да казва: „**Болестите и противоречията връзват хората, както те връзват злите кучета, за да не хапят!** Аз ги развързвам, и почувствуваха се свободни те първия, когото захапваха, бивах аз! После им светваше да видят истината, че не били прави“. И после винаги, когато виждаха в него неща, с които не бяха съгласни, вече не бързаха да критикуват, а допускаха, че не са прави – не разбрали, не видели добре..., потърсваха положително обяснение и изчакваха края. Друг път пък, когато им говореше явни за тях парадокси, те допускаха, че са възможни и опитваха се да си ги обяснят със знанията, които имаха или най-важното, не търсеха парадоксалността във фактите, още по-малко в Христов, а търсеха я в своето ограничено знание и виждане.

Резултатите от този метод биваха съжаление, че са критикували, вяра, уважение и любов към него. И тогава почваха да учат с жажда, и придобиваха не само знания, но и най-важното – сила.

Христов не даде на Андрей да изяде останалата храна – за негово добро! Защото Андрей цял живот беше живял неправилно: хранил се с неестествена храна и неправилно; беше мислил, чувствувал и постъпвал неправилно; изживял силни противоречия; наследил и сам създал много отрицателни предразположения, и още много обстоятелства бяха замърсили кръвта му.

В тъканите му бяха се натрупали много отрови! Кръвта му беше кисела, тя беше, която разнасяше храната и живота по тялото.

Нечистата и отровна кръв, разнасяше нечиста храна и живот по тялото. Беше нарушено съотношението между киселинността и алкалността ѝ, следователно и равновесието в душевния му живот.

За да оздравее, трябваше организма му да се изчисти от натрупаните в него отрови, кръвта му да се алкализира – да се възстанови равновесието в нея.

Всичко това Христов постигаше между многото начини и с **краткотрайни и частични гладувания**, с хранене с „**Ангелска супа**“, направена от картофи, вода, магданоз и лимон – без мазнина и застройка. Тази супа имаше силно алкално въздействие.

Христов също беше констатира, че по стените на храносмилателната система на Андрей бяха застояли и загнили храни, които троваха организма му и предизвикваха отрицателни състояния, които предаваха своя тон и цвят на целия му душевен живот.

Той също беше установил, че **консумира повече храна** отколкото трябва, без да получава за това съответното количество въздух, респективно кислород, за да изгори и се разпадне до краен предел. **Оставаха остатъци**

недоразпадат, които навлизаха в кръвта като утаечен материал, който я замърсяваше и правеше кисела. Тя ги утаяваше в различни части на тялото, а те бяха добра храна за много микроорганизми, причинителите на много болести. С глада, една част от тези утаечни, чужди материали биваха изконсумирани от организма, а другата биваше изхвърлена от отделителната система навън.

Имаше също връзка между физическия и духовния глад. Физическия при дадени условия преминаваше в духовен, а тъкмо това беше и целта на Христов – да задоволи изобилно духовния глад в Андрей, като само отчасти задоволяваше физическия, за сметка на духовния.

Според Христов, всяка болест започваше с поражение на волята, която систематически отстъпваше пред чувствата – удоволствието, което е и началото на болестите. Отстъпването на волята пред чувствата съпътствува развитието на болестта много преди още да се е проявила, докогато болният вече съвсем изгуби волята си – умре.

Затова Христов при всеки болен започваше с подсилване на волята, възстановяването ѝ. Това постигаше, като използваше вече създадения авторитет към себе си, както в конкретния случай подпомагаше Андрей да се противопостави на глада, който беше един от най-силните инстинкти, за което се искаше воля.

Христов следеше глада да не премине определените граници и възможности, също и противоречията от него да не са по-силни от тези, които можеше да понася, и при крайния баланс както физическите така и психическите придобивки да са по-големи от загубите, винаги да остава един плюс от сила. Понякога той оставяше противоречията, които живота създаваше да се развихрят и само тогава се намесваше, когато вземаха размери, опасни за живота! И тогава го подпомагаше с толкова сила и знания само колкото не му достигаха, след като приложеше всичките свои сили и знания.

Христов яде от същата храна, и по-малко от Андрей. Той с него щеше да гладува и да изпълни лично той съветите, които му даваше, за да бъде по-близо до това, което ставаше в душата му и да получи това, което глада дава.

Общоприето е да се мисли, че гладът нищо не дава, само взема, но според него гладът дава това, което никой друг не може да даде!

Ситостта и глада, доброто и злото, денят и нощта, черното и бялото, живота и смъртта, дясната и лявата страна... са две еднакво важни страни на единния живот; две страни на едно знание за живота.

Затова глада дава толкова, дори повече от ситостта, и без това знание на глада, живота не може да се разбере!

Всички култури, през които човечеството е преминало, създадо – от грехопадането до сега, са рожби на глада, на мисълта за осигуряване на неизвестното утре.

Христов като работеше с хората, се раздаваше, губеше сили, импулси, знания..., изхаяваше се! Рискуваше да обеднее и да изпадне в положението на тези, които идваха при него за помощ! Да стане голословен фарисей, както много писатели говорят и пишат за велики идеи, а живеят живот по-посредствен и по-лош от живота на най-обикновените хора.

Затова Христов държеше думите и делата му да се покриват, което беше източник и на сила.

225. ЕСТЕСТВЕНАТА БАРИЕРА, КОЯТО СПИРАШЕ МНОЗИНА

Често посетителите на Христов биваха свидетели на неща, с които не бяха съгласни, защото те не съвпадаха с техните разбирания и не можеше да бъде другояче, защото целокупния живот на Христов се основно различаваше по форма, съдържание и смисъл от живота на всички останали хора. Тъкмо в това различие, беше новото. Посетителите биваха свидетели само на част от процеси, не знаеха тяхното минало, не знаеха и какво щеше да бъде тяхното бъдеще. По тази причина **изваждаха си погрешни заключения**, което създаваше в тях условия за критика.

Също, повечето от посетителите не бяха осъществили много от своите мечти и идеали и вместо да потърсят начин, да направят усилие да ги осъществят в собствения си живот, те ги проектираха, искаха Христов да ги осъществява, без да знаеха, че всеки човек имаше нещо специфично, което да осъществява в живота си. Затова искаха от Христов да мисли, чувствава и постъпва както те мислят, че е право. Разбира се, Христов не се смущаваше от това какво те мислеха за него, той държеше за техните разбирания дотолкова, доколкото те да не превишават противоречията, които можеха да носят.

Всичко това и още много неверни неща те разпространяваха сред обществото, което излагаше него и Братството.

Разбира се, той не мислеше за себе си, че могат да го изложат, още по-малко можеха да изложат Братството, защото диаманта според него нищо не е в състояние да го изцапа! От това се интересуваше дотолкова, че **разпространителите ставаха проводници на тъмните сили** и щяха да носят последствията от това, и че те вече създаваха условия в себе си да постъпват погрешно, което щеше да им донесе много и силни противоречия.

Христов и това използваше за добро, намираше положителното му място в живота, защото знаеше, че ако той не им го каже, те когато и да бъде, ще видят истината. **Тези клюки бяха взели такива размери, че той на няколко пъти беше изправян да отговаря пред следователите.** Той, понеже познаваше законите на човешката душа и нейните пътища в живота, не се сърдеше, нито възмущаваше и отчайваше, и още по-малко отказваше от своя път в живота – да помага на всички, които искаха неговата помощ. Напротив, използваше това, за да направи връзка със следователите и прокурорите си, и в техните души да посее семената на новото. За своята работа той на никого не даваше никакви обяснения. Отговаряше направо пред Бога и Учителя. Това разбира се не показваше, че не признава и не зачита обществените закони, тъкмо напротив, написаните закони, от които се ръководеше включваха в тях и обществените.

Клюките и неверните слухове, за него имаха и друго значение. Те служеха като естествена бариера, пред която се спираха всички, които идваха при него! При тази бариера се премерваха техните нужди. Ако наистина бяха големи и жизнено важни, те я преодоляваха, въпреки всичко отиваха при него. А тези, които го търсеха само от любопитство, оставаха отвъд бариерата. Ако всички, които пожелаваха да отидат при него, не биваха спирани от тази бариера, той не би бил в състояние да ги приеме по липса на време и сила. Затова не се сърдеше.

Андрей вървеше по друг път от другите, по съкратен. Както Христов обичаше да се изразява „по съкратената процедура“, защото беше

изостанал много. Сега трябваше да тича! И все пак, държеше сметка за възможностите му, и винаги му даваше необходимата почивка.

226. СТРАХЪТ ОТ УВОЛНЕНИЕТО НА РАБОТНИКА И ЧИНОВНИКА

– Хайде, разкажи да видим, какво е положението на днешния чиновник – каза Христов и се намести удобно.

Андрей сега беше като навита грамофонна плоча – готов да разказва, защото през целия си живот силното му желание да разказва, беше възпрепятствувано от заекването му.

– **В главата на всеки чиновник беше залегнал страхът от уволнението**, страхът за насъщния, защото освен обикновените изненади, които му носеше всеки ден, той можеше да бъде изненадан с уволнение, без за това да има някаква причина. Съвсем не се гледаше дали е чиновника добър или лош в службата си – това са неща без значение! **За службата на някой набелязан за уволнение чиновник, чакаха най-малко стотина души.** Кандидатите често посещаваха учреждението, където очакваха назначение, влизаха в кабинета на началника, личния състав, там шушукаха, показваха му разни документи: квитанции **за изплатени членски вноски на партията**, от която беше министъра на това учреждение; документи, че е записан за съответния партийен вестник; внесъл доброволната си за Партийен дом, за печатница и др., които началникът уж мимоходом разглеждаше като маловажни. Почваше да ехти, да пухти, уж се тревожи, че няма вакантни места, взема загрижени пози, после с отегчение взема телефона – уж говори с министъра, и след тази подготовка пристъпваше към най-важното.*

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 617–622: Учителят Дънов за болшевизмът и комунизмът.]

На шега пита кандидата:

– Годината колко месеца има? – Много проста гатанка, всяко дете ще я реши, но ако кандидата за службата я реши както детето – 12 месеца, сигурно няма да бъде назначен! Ще го остави да зрее, да походи без работа, да погладува, да мисли върху гатанката. И чак, когато отговори, че годината има 11 месеца, или за още по-голяма сигурност, ако каже – 10, непременно ще бъде назначен!

Някой от тези началници са толкова нахални, че направо казват: „Ще те назначим, но ако два месеца във ведомостта **само се разпишеш!**...“ А чувал съм, че някой дори вземали по три заплати. Разбира се, назначението става по-леко и по-бързо, ако кандидатът има красива и млада жена, и тя ходи да му търси работа. Днес, за една писарска длъжност се подават по сто–двеста заявления. Разсилните и писарите, се назначават лично от министрите.

Тук се намеси Христов:

– Затова положението на държавата и министерствата е толкова лошо! Министрите се занимават с назначаване и уволнение на разсилни, а министерската работа няма кой да работи.

– Точно така е господин Христов! – извика Андрей и продължи:

– Сутрин чиновниците отиват на работа със страх, подсилван от мяркащите се и шушукащи с началниците кандидати за техните длъжности. Когато началникът излизаше, чиновниците почваха да си разказват сънищата, които бяха сънували през нощта и ги тълкуваха все в светлината на уволнението им, което с ужас очакваха, като че от живота щяха да ги

уволняват!

Целия ден те преминаваха под този тормоз на страха! Ако не дай боже началникът погледнеше някой от чиновниците по-особено, или го запиташе за някакви справки за семейното му положение, веднага пред очите на чиновника заставаше като прокоба страшната картина на **безработицата**. Той изтръпва, езикът му обезсолява, смъртен ужас го обхваща!

[*Учителят Дънов за класовата борба – виж „Изгревът“, т. 22, с. 660–664.]

Разбира се, уволнението не ставаше без необходимата за това демагогия, защото управляващите се грижеха уж за уволнените, гледаха при това за семейното им положение, но никой не им вярваше. Набелязания чиновник веднага сгасваше в краката на началника жалките останки от честолукбието си, и почваше да се моли, да обяснява, че няма странични доходи, поддържа не само жена и няколко деца, но и стари родители, има партийна книжка, изплатил членските си вноски до края на годината, дал „доброволно“ пари за Партиен дом и вестник. След кратко колебание казва, че е назначен само преди една година и още не е изплатил задълженията си към хлебаря и месаря, и че е решил гатанката – годината има **10 месеца!**...

Фабриците и работилниците се затварят, работниците остават на улиците, занаятчиите отдавна са затворили дюкяните си. по-силните станаха хамали, общи и фабрични работници, слабите и възрастните станаха просяци.

Преди няколко месеца уволниха 50 000 работници, ето от днес уволняват още 50 000 работници. Икономическия живот все повече замира. Всичките тези 100 000 уволнени, навлизат в армията на безработните.

Четете вестниците „Ехо“ и „Пладне“, за да видите и се уверите в тежкото положение на работниците. **Но и на селяните не е по-добро положението, защото цените на техните произведения всеки ден спадат, по липса на пазар.***

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 623–626 – „Учителят Дънов за болшевиките и за българите, които трябва да намерят своя Учител”.]

Изобщо, положението на целия трудящ се български народ е много тежко! Чиновници, работници и селяни са **бездушни роби**, които от сутрин до вечер треперят за службите си! Но затова пък дълбоко в душите си са непримирими, те гледат хищно към богатите, чорбаджиите, виждат в техните натрупани богатства своята пот и кръв, незаплатения си труд. С идването на всеки ден злото расте, нещо подмолно клокочи, бушува!

Министрите, управниците, захласнати и увлечени от властта и своите гешефти, не могат да видят къде отива положението на народа и държавата и какво ги чака, когато това стихийно недоволство се отпуси!

Това, което Ви разказвам е нищо в сравнение с това, което е в действителност. **Вие елате на събрание или митинг на работническата партия**, да чуете и видите лично какво е положението на работниците и държавата, да чуете от устата на другарите Русинов – Червения поп, Милев, Коферджиев, Кюлявков...

За нашите управници е в сила максимата: „След нас и потоп!“... Но подмолните потоци се показват тук и там на повърхността в демонстрации, митинги, протестни събрания, уличните борби на студентите против Цанков, провокации... Ето, и аз от днес съм безработен, влизам, вливам се в този буен и мътен поток на безработните, но казвам: „Колкото по-зле, толкова

по-добре!" Питате ли ме как ще си намеря работа, в тази страшна като смъртта безработица? Само като си помисля, обхваща ме лудост!

И млъкна. И после, като че подтикван от самия дявол, каза: – **На Вас тук ви е добре! Напуснали сте реалния живот, нищо не знаете от положението на народа!**

227. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА ПРОБУЖДАНЕ НА КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ*

– Нищо не Ви пречи както на тебе, така и на всички, на които не е добре да дойдете при нас, за да Ви стане добре! – отвърна Христов вече малко разсърдено, защото с голямо усилие понасяше тези наивни и банални списания на левите сподвижници. Но Андрей не разбираше това, и продължаваше предизвикателно:

– И аз ще дойда и другите ще дойдат, но кой ще ни храни? Това да дойдем, не е никакво разрешение!

– И тук има работници. Те откъде живеят, кой ги храни, те как разрешават работническия въпрос?

– Не така господин Христов – възрази важно и авторитетно, с тон на [...]. Ето от къде получавате – говорихте един час с двамата лекари, и „люп“ – в джоба Ви капнаха 1 000 лева! За тези пари аз трябваше да работя 20 дни, от ранна сутрин до късна вечер! И аз, ако имах и аз щях да Ви хвърля най-малко 50 лева. Довечера като дойде инспектор Киров, когото поканихте, и той ще Ви хвърли 500 лева!... – Христов се усмихна снизходително, и ядосано отговори:

– Нищо не пречи на тебе и на всичките работници да поговорите на тези или на други лекари, и да „люпнете“ по 1 000 лева! **За да дойдат тези двама лекари и всички, които видя да идват и хилядите, които идват и не си ги видял, за да им говоря, знаеш ли колко много труд съм употребил?**

– Не видях никакъв труд – говорихте им един час, и то между другото! В същото време говорихте и с мене, и други! Това труд ли е, в сравнение с труда на един миньор или на един хамалин?...*

[*„Изгревът“, т. 22, с. 626–628 – „Леви и десни течения“.]

– В това ти е трагедията, че си ограничен и късоглед! **Ти що не взе думата, защо не им поговори два-три часа, за да ти дадат няколко хиляди лева?**

Ти знаеш ли, за да достигна до това положение да ми дават по 1 000 лева за един час колко много книги съм прочел, колко много жертви съм направил, колко страдания съм изстрадал?!... – После почна с глас да се смее, и да казва: – Когато после видиш истината, ще се срамуваш!

– Това не е съществено, ние работниците знаем от къде ще вземем средствата. Те ни чакат в касите и банките на капиталистите.

Христов го прекъсна:

– **Защо си дошъл при мене, а не отиде от там да си вземеш колкото ти трябват пари?*** [„Учителят Дънов за частната собственост“ – „Изгревът“, т. 22, с. 651–660.]

– И пак се смееше.

– Бие се смеее предизвикателно, но ще видите какво ще направим

*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 673–677.

ние онеправданите работници, когато се класосъзнаем и масово навлезем в редовете на Партията! Но тук трябва да се отклоня, да Ви обясня нещо много важно.

– Обясни да видим това, което не зная! – каза тихо със снизходителна усмивка Христов.

– Ние съзнателните работници, няма да навлезем в партията на широканците, на катраниците – единственото спасение на работниците е в **Партията на комунистите.***

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 629–633: „Болшеvizмът е камшикът на Бога”.]

Само там, със собствени сили ще извоюваме икономическата, политическата, финансовата и човешката си свобода. Това Вие разбирате ли какво значи? Ще Ви обясня – да вземем в ръцете си средствата за производството!...

Андрей толкова беше се въодушевил, че вече викаше. Христов, за да го остави да се прояви напълно, вече му се усмихваше виновно, като слабак, като притиснат до стената. Христов беше завъртял Андрей на 180 градуса, за да види другата страна от съществото му.

– Парите и средствата за производство да се владеят и управляват не е лесно, трябва знания! Това съвсем не е така лесно, както го казваш и мислиш!

Вие работниците ще вземете парите и средствата за производство, но не можете да вземете ума и опитностите им, с които са натрупали тези капитали и тези средства за производство, защото те не са само вашия труд, но и техния организаторски ум, тяхното широко и далече виждащо съзнание, и още много неща, които вие работниците не притежавате! Затова най-безжалостно ще разпилеете капиталите, ще разсипете средствата за производство, ще превърнете собствения си живот и живота на народа в нещо още по-страшно от сегашното – Ад!

Парите и средствата за производство не може да ги владее и управлява този, който не ги е придобил!* Той е както комарджията, който не може да запази парите, които е спечелил на комар. Вие ще поставите притежателите на парите и средствата за производство в сегашното ваше положение.

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 628–629: „Комунизмът съществува от как свят светува.”]

228. ЕДНА ВЕЛИКА БЕЗСМЪРТНА ИДЕЯ – СВОБОДАТА НА НАРОДА

Андрей нервно го прекъсна:

– Разбира се! **Не само това, но ще ги избием тези паразити, народни изедници!** Точно както направиха в СССР – избиха капиталистите и помешниците. Как живеят и управляват парите и фабриките?

– Не знам как са нещата там.

– Ние работниците знаем. Вие не знаете, защото нямате интерес да знаете!

– Ти комунист ли си? – попита Христов още по-виновно.

– Разбира се, **комунист съм*** – гордо, рязко и отсечено заяви Андрей.

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 629–634 – „Камшикът е в Христовата ръка”.]

– Наистина, **още не съм член на Комсомола и Партията, но ги обичам**, работя за тях, това са истинските хора. **Ясно виждам, че посочения път от тях е най-реалния и единствения да се освободят работниците, да няма бедни и богати, всички хора да живеят добре...**

Аз вече направих постъпки да бъда приет в Партията, доказал съм, че смъртно мразя капиталистите, мога да се боря и да умира за тези велики и безсмъртни идеи. **Без да съм член на Партията, ходя на митинги**, заставам рамо до рамо с комунистическите народни представители, които са наистина истински народни представители, защото с живота си устояват интересите на работниците...

И заедно с тях **срещам камъни** – конната полиция на Салабашев. През студентските демонстрации против главореза на българския народ – Цанков, излизах на манифестация на „Света Неделя“, където Захарчук – верното куче на капитала ни срещаше с водните струи на пожарната команда.

Връщал съм се вкочанен, дрехите ми замръзнали на мен, станали на кокали, не мога да ги съблека!... И въпреки това, нищо няма да спаси капитализма. **Аз ще стана още по-активен борец** и ще изпълнявам потрудни и по-отговорни задачи, които Партията **ще ми възложи**. Може да ме убият, но нали всеки, когато и да е, ще умре? Но да се знае, че поне съм умрял за една велика **безсмъртна идея – свободата на народа!** – И издекламира: „Да каже народа, умря сиромаша за правда, за свобода!“

Христов все така го гледеше виновно, като притиснат до стената и си мислеше: „Как преди няколко часа този същия „революционер, готов да мре“..., щеше да се самоубива, плачеше в краката ми..., а сега?“

– Аз зная, Вие не обичате комунистите – продължаваше Андрей – защото не вярват като Вас в Бога, не се молят на ден по сто пъти, защото разчитат само на себе си, не като Вас на някакъв несъществуващ Бог. – „Свободата не иска екзарх, а Караджата!“

Андрей все повече и повече се отпускаше, и с необуздания си сега **развързан** от Христов език, го обиждаше и предизвикваше да го изгони.

Разбира се, той нямаше подобно намерение, само си мислеше как би го изритал, ако така му говореше преди да беше намерил Учителя. **Христов, зад всичко това виждаше духът на отрицанието – как Черната лежа искаше да погуби Андрей**, както беше погубила хиляди като него: от една страна, на Андрей диктуваше да го предизвиква, като говори опako, а Христов караше да го изгони. Тогава Андрей, лишен и от последната подкрепа, щеше да стане жертва. Разбира се, Андрей не можеше и да помисли какво ставаше в душата на Христов, и това от което се ръководеше той.

– Вие дъновистите, на какви жертви сте способни? – Очите на Христов засвяткаха, но се овладя. – Вие ако знаехте какви хора са **комунистите**, бихте се върнали отново към живота... бихте станали комунист. Моята приятелка **Мими** е комунистка, пише във вестник „Ехо“... – И внезапно млъкна, прехапа си долната устна и загледа подозрително Христов в очите.

– Не бой се, бъди спокоен, няма да те предам! Говори спокойно, аз съм безопасен, можеш всичко да говориш! Приличам ли ти на човек, който може да те предаде? Попитай този вътрешния си глас каквото ти каже, прави това, говори без страх. – И за миг си затвори очите, и когато ги отвори, категорично каза: „От днес нататък, след **един месец**, ако мислиш,

говориш и най-важното, ако постъпваш по този начин, ще бъдеш убит, затова внимавай!"

229. КОЙ МОЖЕ ДА ТЕ ОСВОБОДИ

– Ще бъда убит ли? – смутено запита Андрей. – От къде знаете това? – И млъкна. Мълчеше и Христов със затворени очи, молеше се за Андрей. Андрей пръв наруши мълчанието. Толкова беше смутен, че гласно си мислеше: „Откъде ли знае, че разнасям вестници, позиви и разлепвам афиши, пиша по стените лозунги с нелегално съдържание?...“ – И още по-изпитателно загледа Христов в очите. – Нали след Христа всички пророци са фалшиви? Нито Вие, нито който и да било друг, може да каже какво ще стане с човека след един месец! – Млъкна и зачака, но не можа да изчака, отново заговори:

– Разбрах, сетих се, ясно ми е – предсказвате, като имате **предвид митинга**, който Партията подготвя за **1 февруари 1934 година** – протест против изхвърлянето на новите 50 000 работници от фабриките?*

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 634–635.]

Действително, тогава може да бъда убит! Нека бъда убит! Ние знаем, има провокатори! Всеки ден ги откриваме и чистим като въшки, но те никнат като гъби след дъжд! Въпреки всичко, ние с труповите си ще постелем, калдаръм ще направим, по който свободата ще мине триумфално. **Вие господин Христов сте само комунист**, защо не станете член на Партията? – И веднага изостави тази мисъл, и заговори друго: – Нашите, комунистическите и истинските народни представители **протестираха** в Народното събрание против издевателствата на „Народния блок“, затова ги изгониха от Народното събрание. Но напразно, те никога не могат да изгонят недоволството! Аз лично видях, как жестоко бяха бити студентите в Университета през Цанковите събития, как ги **хвърляха** през прозорците озверените жандарми на Салабашев, как сечаха българските синове!... Но въпреки това, ние начело с Червения поп викахме: „Смърт на българоубиеца Цанков!... Долу окървавения професор!... Вън от Университета на убиеца на тридесет хиляди верни синове на народа!“

Христов беше оставил да изтече тази мътилка от душата на Андрей, макар на няколко пъти го поблазни мисълта да му каже: „**Щом знаеш толкова много, какво търсиш при мене? Иди при комунистите да ти дадат съвет, и да те освободят!**“

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 635–637: Учителя Дънов: „Болшевизмът е идея на адептите“]

Искаше му се да му каже още много неща, но знаеше, че не трябва да се ръководи от чувствата си и от това, което му се иска, защото ако направеше както му се искаше, още тази нощ Андрей щеше да замръзне или да се самоубие!

– По тези въпроси и по много още други, ще има тепърва да говорим, и ти много да мислиш. Сега аз ти повтарям, има много работа, която те чака – да бъдеш готов за нея – тогава няма да ти остава време да ядеш и да спиш!... Относно работата, повече не говори и не мисли, това предостави на мен.

От насъщния, както птичките и всичките животни не са лишени, и ти няма да бъдеш лишен! **Природата е сложила една огромна трапеза, която не се вдига от сутрин до вечер и от вечер до сутрин; на която се хранят всички живи същества – от микробите до слоновете и китовите.**

На тази трапеза има храна за всеки вид животно според естеството му – месо за месоядните, трева за тревопасните и плодове за плодоядните. Всички идват, нахранват се и си заминават, без да заплащат и без да работят.

Андрей с учудване гледаше Христов, и интензивно мислеше.

– Това е много интересно! Как не съм го забелязал до сега, че трябваше Вие да ми го кажете?

– Хм, ти нямаш представа колко много неща не виждаш, които стават около тебе и в тебе! – И пак се върна на мисълта:

– Щом имало според Вас толкова много работа, да отида да кажа на работниците, които сега ги уволняват да дойдат да им дадете работа.

Христов силно се ядоса, но се овладя и отговори сериозно, като че не разбра подигравката:

– Идеята ти е добра – да се грижиш за другите, да искаш да споделиш благото, но по-добре е ти да започнеш да работиш, и ако ти хареса работата, тогава повикай другите. Бъди сигурен – щом мислиш и се грижиш за другите, макар и на подигравка, гладен никога няма да си легнеш! – Но Андрей отново се сети това, за което беше дошъл, изведнаж стана унил и с жален глас каза:

– Дайте ми съвет, защото вече трябва да си ходя, за да имам време да напиша изложението си, **за да ме приемат веднага на работа.***

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 637–638 – „Социалисти и комунисти“]

Христов го изслуша внимателно, и в себе си се чудеше как можеше да мисли, че след всичко това, като направи някакво изложение, може да бъде върнат на работа? Христов беше сериозно загрижен за Андрей, защото наближаваше да си отиде! Как щеше да прекара нощта?...

Излезе навън, разгледа небето, което беше ясно и звездно. Още от сега беше много студено. Важното за него беше, Андрей тази критична нощ да остане жив и здрав! Затова гледаше да го задържи по-дълго при себе си на топло, макар да му разказваше наивни и безсолни разкази, в които трудно намираще нещо интересно, как мислят хората от низините на живота по тези кардинални проблеми.

Андрей беше изморен, беше се прегърбил, очите му се затваряха за сън, имаше и температура.

Христов се върна, и отново подхвана Андрей:

– Аз ти казах – писател съм, разказите ти живо ме интересуват. Като ми разказваш, правиш ми голяма услуга.

• **Искаш работа – ето ти работа – седни и напиши ми каквото знаеш за работниците, заедно с това което ми разказа. Ще ти заплащам по средната работническа заплата.** Ти знаеш ли, че има много писатели, които търсят сюжети.

– Добре – съгласи се Андрей и беше доволен, че и той можеше нещо да даде на един човек като Христов.

230. ЗА КОГО ТРЯБВА ДА СЕ ОЖЕНИШ

Христов слушаше разказите му, и го сравняваше с главния герой на своята трилогия „С Христа“ – Генко Орлето. Андрей беше един действителен Генко.

Хората, които идваха при Христов, колкото да бяха като кривоъгълни, остроъгълни и неправилни форми, характери, **той като добър майстор зидар, който строи с недялани камъни, намира мястото на всеки камък в градежа си.** Христов всичко, което съществуваше, поставяше на съответното му място, осмисляше го, като се ориентираше от нещата в природата. Не само това, но той това правеше и със собствените си мисли, чувства и постъпки.

Андрей се сети нещо друго, и спонтанно запита:

– Колко е часа? – Христов му посочи часовника на бюрото, защото по принцип не изпълняваше чужди воли. – Пет е, а в шест и половина имам среща. За да съм точен, от тук трябва да изляза в шест часа. – И очите му се затваряха, а той климаше за сън и умора.

– С кого имаш среща в този студ? – Запита Христов и си помисли: „Ако тази сутрин беше са самоубил, щеше ли да отидеш на среща?“ Но друго му отговори: – Какво ще ходиш на среща в този студ? Виж, тук как е топло, как интересно си говорим, ще останеш до 20 часа, да се знае, че си направил визита от 12 часа. – Андрей имаше едно смесено и неразбрано чувство на страх и срам да каже с кого има среща, и все пак макар и със смущение започна:

– Господин Христов, Вие сте умен и добър човек, ще Ви разкажа, защото зная, че ще ме разберете. – И още повече се смути, че ще каже и иска нещо нередно, не както трябва – тъкмо сега да отиде на среща! Но насили се, и започна: – **Годен съм, разбира се негласно, и след Коледа мислех да се венчая.*** [*„Изгревът“, т. 22, с. 638–641.*]

Тези неприятности, които изживях, ме изнервиха! Веднаж се нервирах и скарах с приятелката си. Въпреки това тя дойде срещу Нова година, влезе в магазина, тъкмо когато и инспекторите влязоха да ми правят ревизия. И тя ми предложи заедно да прекараме Новата година. И понеже бях възпрепятстван тогава, обещах ѝ за тази вечер да се срещнем.

Христов спонтанно си мислеше: **„Всичко ти тръгнало по мед и масло, само това ти липсваше, да ходиш на срещи и да се жениш!“** Андрей почувствува мисълта му и млъкна, дръпна се вътрешно и поиска да отклони тази тема на разговор с друга. Но това Христов никога не позволяваше нито на Андрей, нито на когото и да било друг, затова заговори сериозно:

– Оженването наглед е най-лесната работа – тя всякога може да стане! Но казвам ти, голяма услуга ще ми направиш, ако още тази вечер ми разкажеш всичко каквото знаеш за положението на работниците. Отложи срещата си за друг път, още повече, бил си скаран с любимата си!

– Но аз я обичам – от две години сме приятели! Тя макар да ми простей, но е много добра!

Христов се усмихна снизходително и въпросително, искаше да каже: „Съмнявам се в нейната доброта и в твоята обич! Като видя тази сутрин дворцовата чиновничка, очите ти бяха останали по нея!“ Но веднага го освободи, поне външно:

– Твоя работа, каквото искаш прави, аз казах моето мнение и желание.

– Но до срещата има още два часа, през които ще Ви разкажа всичко каквото зная за работниците.

– **Младий човече – започна Христов строго, твърдо и ядосано – запомни веднаж завинаги – така както си тръгнал, далече няма да стигнеш! Начина, по който мислиш, чувствуваш и постъпваш, са те довели до това положение, в задънената улица на живота! Така повече не можеш!**

Ти не беше ли същия, който ми каза, че можеш да ми говориш ден и нощ – 24 часа – сега, за два часа всичко ще ми разкажеш – кое е верното?

По мое мнение, едното и другото от единия до другия край са лъжа! Ако искаш да успееш в живота, трябва да имаш една постоянна абсолютно неизменна мярка, с която да мериш и когато купуваш, и когато продаваш; когато имаш интерес, и когато нямаш интерес, която да е абсолютна, неумолима, и при всички условия на живота да бъде една.

Ето, часовникът е там – когато искаш, отивай си! Описваш ми тежкото положение на работниците, казваш, че искрено им мислиш доброто, готов си да дадеш живота си за тях... Откъде знаеш, че аз не съм този, който мога още тази вечер да подобря положението им, нали виждаш? – Искаше да му каже: „Царя ми е близък, този най-важния фактор в България!“ – Ти и работническите водачи декларирате, готови сте да умрете за живота и свободата на работниците, а когато дойде до непосредствени дела ти не си готов да пожертвуваш някаква глупава среща с някаква жена!

От това следва, че жената за тебе е по-скъпа от живота и свободата на работниците!

Видя ли сега какво си, какво се крие в тебе, как се заблуждаваш, заблуждаваш и другите? Но на мене това не минава, аз искам дела! Едно говориш, а по съвсем друг начин постъпваш, нямаш линия в говоренето и постъпването. И капиталистите и буржоазните водачи и стражарите, и всички – говорят и постъпват като тебе. И ти си капиталист и стражар, но без капитали и пагони. Говоря ти така, за да видиш какво се крие в тебе и твоите побратими. **Всичките – и работници и капиталисти и водачи, се ръководите само от непосредствените си интереси, а само кокетирате с великите идеи!**

Така не може! На тебе ти е крайно необходимо, да дойдеш в реално отношение със себе си и действителността и със стимулите, които те движат – да видиш какво си, какво можеш и колко от това, което говориш и мислиш, отговаря на действителността.

231. КОЙ МОЖЕ ДА НАПРАВИ РЕВОЛЮЦИЯ

Андрей кипеше, отново се беше оживил и закрещя:

– Не, не господин Христов, Вие трябва добре да знаете и да запомните – аз и работниците не искаме и не очакваме помощ от такива като Вас, които само спъвате работническото движение в победния му марш към **вземането на властта!** Ние не очакваме това да стане по някакъв магичен, мистичен, тайнствен начин, ние сме реалисти, гледаме нещата и живота право в очите и такива, каквито са! **Ние сами със собствени сили ще се освободим, като се класосъзнаем, сгъстим редиците си, ще се вдигнем като един, и ще вземем властта.*** Тогава ще бъде ден първи на нашия живот.

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 642–643.]

Аз дойдох при Вас само за съвет и нищо повече, а не да ми разказвате разни бабини деветини! – И Христов пламна:

– Ти работник ли си? – запита го строго.

– Разбира се! – отговори също строго и сепнато Андрей.

– Кой е виновен за сегашното ти положение?

– Обществения строй, условията, капиталистите!

– **Тогава защо си дошъл при мене?** При тези условия, твоето положение според тебе е непоправимо. За да се поправи, трябва най-напред да се променят условията. **Иди при твоите вдъхновители**, при представителите на вашата Партия, те да ти дадат съвет, направи революция и чакай след революцията **да ти се оправи положението**. – И Христов, изведнаж пак стана кротък и заговори тихо: – Но това сега не е важно, не е ли по-добре да използваме тези два часа да ми разказваш за положението на работниците? Аз мога да напиша статия или брошура по този въпрос... Когато искаш, стани и отивай да си трошиш главата.

Андрей беше силно възбуден, имаше желание да говори, да спори, но се сети, че трябва да бъде гъвкав, както са гъвкави комунистите, които влизат в съюз с всички, за да **победят общия враг и после бият съюзниците си** един по един. – Така трябва и аз да действам сега с Христов, докато имам нужда от него. Той е човек с такива връзки, да ги използвам трябва, а после?... Ще го наругая здравата! – Затова се върна отново на интересувания го въпрос, без да виждаше и чувствуваше противоречията си:

– Господин Христов, нали е по-важно да говорим за това, за което съм дошъл?

– Че ти от като си дошъл, все това ми говориш – главата ми писна от това! Аз вече всичко зная! И аз правя само това, което ти искаш – давам ти съвет. Но нещо друго искам да ти кажа, което е по-важно за тебе.

– Кое е то?

– **За тебе кое е по-важно – твоите лични интереси или интересите на работниците?***

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 644–648.]

– Разбира се, интересите на работниците!

– Ако не мислиш, че се заблуждаваш, престани повече да се грижиш за своите неоправени работи! Аз с всичките си връзки, които имам, вече поех оправянето на твоите работи! – И се обърна към бюрото си, отвори книгата, която затвори тази сутрин, когато Андрей дойде и зачете.

Андрей помисли: „Разсърди ми се!“ И го обхвана състояние на загубено нещо много скъпо, видя мечтите си рухнали! Започна се борба в него, и то различна от досегашната. Той днес за втори път почувствува, какво беше Христов за него! Затова веднага заговори високо, но в гласа му звучеше тъга и загуба.

– Господин Христов, ще остана, ще разказвам до когато искате, и до когато мога, ако кажете и цяла нощ! За работа и съвет вече няма да Ви говоря, няма да отида на среща!

Христов го погледна бащински, и му се усмихна доволно!

– Добре си реши задачата! – каза, и зачака да почне да му разказва.*

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 649: „Бележки на съставителя“]

232. КЪДЕ Е БОЖИЯТА ВОЛЯ И КЪДЕ Е ЧОВЕШКАТА ВОЛЯ

Почука се и на вратата се показва **Елен***.

[**Елен е стенографката Елена Андреева*]

– Любо – започна тя любовно – „Каза ми се“, да ти донеса тези подпалки и дръвца – утре лесно да си подпалиш печката. Тази вечер е много студено!

Христов се намуси, и тъкмо да я изгони както тази сутрин, погледна Андрей и си промени решението. Но пак със сърдит глас, каза:

– Добре – и посочи с пръст площадката, да ги остави на нея. И тя беше очаквала да я изгони, както от няколко дни все я гонеше. Зарадва се, че не я изгони, затова любовно му каза:

– Ще се разпилят, прибери ги вътре, може и някой да ги вземе. Много е студено!

– Щом мислиш така, завържи ги добре и остави, където ти казах!

– Добре, добре Любо, веднага ще ги завържа!... – Но тя придоби кураж и предприе настъпление:

– Приготвила съм раницата си за екскурзия. Да отидем утре на екскурзия. Не вземай нищо, аз всичко съм взела. Да знаеш само колко много имам да ти говоря. Другите страдат, приемаш ги – ето това момче, днес целия ден го държиш! Какво толкова му говориш, а мен не искаш да приемеш и аз страдам?!

– Иди при Учителя, на Него си кажи мъката. А утре ще направим, каквото ни каже утрото. Ти за всеки случай донеси раницата и я остави тук в коридора, до вратата.

Влезе си и затвори зад себе си вратата, а отвън продължаваше да се чува напевното на Елена:

– Добре, добре, нека бъде както е казал Бог, нека бъде волята Му!

– Така говори, а иска покрай Божията воля да прокара своята воля – си казваше Христов, и гледаше Андрей. Искаше да му каже: „И тя е като тебе – едно говори, а друго мисли!“ – И пак на себе си каза: „Утре ще те гледам, как ще се опиташ да ми пробутах твоята воля за Божия!“

233. СТЕНОГРАФКАТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Христов стана рязко и отвори веднага вратата. В коридорчето беше **момичето със змийте** на главата. Тази сутрин, когато излизаше от мазето, Андрей чу стъпките му по стъпалата, а сега нищо не чу.

– Преслушваш ли? – запита го строго Христов. Вместо отговор, тя го запита:

– Елен ли беше, исках нещо да ѝ кажа.

– Елен*. [**Елен е Елена Андреева – стенографката на Учителя. Виж „Изгревът“, т. 9, с. 576–668: „Моят роман“*]

И затвори вратата. Като си седна на стола, замърмори:

– Вече десет години живеят на Изгрева и двадесет години слушат Учителя, и няма да им уврат главите, няма да се откажат от женските си дребнавости, заплели се в долнопробни клюки!... – Изгледа Андрей, да види как му подежда това, а той го запита:

– Какво работи Елен?

– Гимназиална учителка, но е уволнена и сега е стенографка на **беседите на Учителя**. Всичко каквото говори Учителя, през нейните ръце и през още една, но и двете са само женички и нищо повече! – „Вода газят, жадни ходят!“ Но да не губим времето си с разни приказки – разказвай!

Но Андрей не знаеше какво да разказва. Затова Христов го подсети: – Ти нали си от провинцията? Разкажи ми – как дойде в София?

234. КЛАСОВАТА БОРБА КАК ЩЕ СЕ РАЗРЕШИ

– Това е дълга история! Като завърших гимназия, въпреки страшната безработица, веднага ме назначиха **деловодител при държавен бирник** в Делиорман. Бирникът беше стар, нервен и почти луд! Още от първия ден почна да ме тормози! Поведохме страшна борба! Веднаж той ми каза: „Бръмбарът минава и заминава през паяжината на паяка, това е законът, а мухата се оплита в нея! Аз съм бръмбарът, а ти мухата.”

И в един прекрасен ден ме уволни, въпреки че няхах никакво провинение – тъкмо напротив, той беше виновният. **Взе две тенекий със сирене рушвет, за да отложи изплащането данъците на един турчин.** Аз занесох тенекиите със сиренето в данъчното управление, и след няколко дни бях уволнен. В заповедта изрично пишеше: „Защото заеква.”

– Едната тенекия щяла да бъде за началника – каза с усмивка Христов.

– Тогава и до този момент това не си помислих – възможно е, но това не е важно. **За шест месеца не бях си получавал заплатата.**

– Как живя, кой те храни?

– Турското население.

– От къде вземаш пари да му заплащаш?

– Без пари.

Христов го изгледа с учудване, защото Андрей го каза като нещо в реда на нещата.

– Как може без пари?

– Там е така – няма хотели, нито гостилници.

– Ясно, някога дедите и прадедите на това население, така безплатно били хранени от българите. Както виждаш, възстановява се правдата.

– В Делиормана всичко може. Да имам време, ще Ви разкажа ужасни неща! Сега българите там се държат с турците така, както някога турците се държали с българите.

– А ти не чувствуваше ли, че според възможностите си, си експлоатирал населението?

– Нә, моето е нищо – капка в море!

– Но ако можеше повече, повече щеше да експлоатираш, затова не се сърди, че си бил експлоатиран. Но разкажи какво направи с парите, които си спестил като те хранило турското население без пари? **Народа казва: „От крадени пари хаир няма!”**

Андрей помисли, обясни си много случки в живота си и каза:

– Секретар-бирника, за да ми ги изплати, ми взе **едномесечна** заплата.

– Откъдето дошло, там отишло, но ти си платил лихвата със страдания. Но разказвай по-нататък, какво стана?

– Веднага заминах за Варна. И тогава и сега, не мога да си обясня защо заминах. Може би защото повечето от другарите ми като завършиха, едни отидоха в София, а други във Варна да следват. И аз исках да следвам, но няхах средства. А може би заминах за Варна, защото като дете, богатите ми другари отиваха с родителите си на курорт или на колония във Варна, а аз оставах с бедните си другари в прашния град, или като по-голям отивах през ваканцията да работя. Така всяка година в мен оставаха

много неосъществени желания, между които и това да отида на Варна. Със завист слушах разказите на другарите си за Варна, и си мислех: „Когато имам пари, и аз ще отида!“ Непосредствения ми предлог беше да стана фабричен работник, да се включа в **работническото движение**, и да отдам целия си живот за борба с капиталистите и потисниците... Но струва ми се, че това беше само параван.*

[*Класовата борба, как ще се разреши – виж „Изгревът“, т. 22, с. 662–664.]

– Ти си бил много смешен! **Ти самия не си бил свободен, а искаш да освобождаваш другите!** Самия си без работа, а искаш да даваш работа на другите! Как можеш да дадеш на другите нещо, когато ти самия го нямаш? – Андрей гледаше с учудване Христов и заговори:

– Господин Христов, не мога да разбера що за хора сте вие дъновистите, откъде се сещате така да мислите и говорите? Генийте на света: Маркс, Енгелс, Ленин, Сталин, Димитров... обмислили всичко. Работата е много проста: **когато ние работниците се класосъзнаем**, дигаме се като един, парализираме целия държавен апарат, арестуваме потосмукачите и автоматически ставаме господари на средствата за производство, на капиталите и на собствения си живот. Какво общо има това с това, което Вие ми говорите? Вие само замъглявате нещата в главата ми!

Христов почна да се смее от сърце, и през смеха каза:

– Истина е, че генийте на света са обмислили всичко, **но за тебе е важно ти какво мислиш, как разбираш нещата**, защото зад тези идеи, милиони работници си поставят живота. Както за тебе така и за тях, тези въпроси трябва да бъдат ясни. Пак те питам – как можеш да дадеш на някого 100 лева, когато в джоба си нямаш нито петак? Или ако твоите ръце са завързани, ти как ще развържеш ръцете на други, на които са завързани – **нали най-напред трябва своите ръце да развържеш?** Ако ти си един лъжец, кой може да те освободи от лъжата? Ако си крадец, кой може да те освободи от кражбата? Ако си пушач, кой може да те освободи от пушенето? И от още много недъзи, които те заробват, кой може да те освободи?

Капиталистите, които имат средствата за производство и капиталите, мислиш ли, че са свободни или са щастливи? Да не бъде! Това са най-нещастните хора! И те пият, и те пушат, и те боледуват и повече от работниците! Какво ги ползват техните капитали, ако стомасите ги болят и не могат да ядат? Какво ги ползват всичките им възможности да отидат където искат, ако краката ги болят?

Всяка болест е като верига на ръката, крака, врата, стомаха, сърцето!...

– Наистина, аз малко съм чел, но за тези неща никъде не се говори! Аз редовно посещавам събранията на Партията, ходя на митинги, никой от ораторите нито дума не е казал за това.

– Ти мисли. Мислил ли си колко яде един фабрикант? Той не яде на ден, на едно ядене сто, двеста или триста вола, нито се вози наведнаж в хиляда коли, нито носи милион костюми – **той яде по-малко от тебе, лекарите са му наредили да яде много по-проста храна от тебе.** Защо му са парите – да ги трупа ли, да им се радва ли? Разбира се не, той ги пуца в обръщение, в производството. Има някакво съотношение между заплатите на работниците и тяхната консумативна способност. Ако фабрикантите **заплащат на работниците мизерни заплати**, кой ще им купува производството? Накарай някой да ти обясни тези прости неща.

Ти със затворени очи, най-наивно отиваш в огъня! Кога овцете ще се освободят от овчаря? Вие работниците, които не сте мислили по тези и по още много въпроси, които възникват при управлението, сте в положението на овцете.

Да се управляват тези средства за производство, за които мечтаете, да се управляват и оползотворяват тези капитали, се иска много знания и ум, а вие работниците нямате нито знания, нито ум! Но това не е важно, продължи какво стана като отиде във Варна?

– Веднага се разочаровах! Другарите ми от ученическата скамейка, сега студенти ги почувствувах много далече от мене! Бехме вече съвсем различни, като че на училищните скамейки бехме ликвидирали с нашето другарство! След първите студени срещи, повече не ги потърсих, престанах и да ги поздравявам.

– А какво стана с Дакеолу и другите ти другари от махалата?

– Някой от тях станаха комунисти, **навлязоха** в работническото движение, други **станаха постоянни клиенти на затворите**. За Дакеолу чувах, че станал цирков артист със световна известност. Но това сега не е важно – каза Андрей по подражание на Христов, и продължи за живота си във Варна.

Станах работник в една фабрика. Намерих си другари работници и се записах в **общия работнически синдикат**. Неделни дни ходехме на екскурзии с новите си другари. В истинска другарска среда прекарвах неделните дни. Там разисквахме въпросите, засягащи нашите интереси – **освобождението ни от капитализма**. Много беше хубаво! Бехме все идейни и ентузиазирани млади хора, обладани от идеите за свобода, равенство и братство.

Веднаж, по нареждане на Партията взехме решение да стачкуваме, за да ни увеличат заплатите. Имало провокатори, които държали фабрикантите в течение, те си намерили работници и нас уволниха.

235. НЕОСЪЩЕСТВЕНИТЕ МЕЧТИ

Преди да ни уволнят, аз се запознах с пет работника, които бяха завършили „Специалните школи“, бяха моряци. Те решили да заминат за СССР, затова купили един стар турски платноход, но нямали пари да го ремонтират. Аз им дадох моите пари, за да ме вземат с тях. Платнохода беше скрит в соргуклука при Аладжа манастир. Всеки ден ходехме да го поправяме.

Аз цял живот бях мечтал да замина за СССР, още повече като се има предвид, че Васил Коларов ми е роднина! Много мои братовчеди и братовчедки и съученици, бяха заминали за СССР и вече **следваха**. И понеже бях дал всичките си пари за поправка на платнохода, няхах за хляб, а заминаването ни щеше да стане, когато Луната почва да се пълни след 14 дни. До тогава и платнохода щеше да бъде ремонтиран. Затова отидох с една циганска компания да бера липов цвят. Циганите миришеха лошо и цял ден бърбореха, караха се, биеха се, а аз потънал в сладките си мечти не ги чувах.

Една вечер изживях страшна трагедия! Горските стражари ми конфискуваха всичкия цвят, който бях набрал за три дни и аз си легнах гладен.

Андрей разказваше с последни сили, беше преуморен, гласът му едвам се чуваше.

236. КАКЪВ Е СМИСЪЛА НА ЖИВОТА

Почука се. Христов запали грамадната лампа над външната врата и отвори.

– Вие ли сте господин Христов? – запита мъжки глас. – Христов само кимна с глава. – Искам да поговоря с Вас.

– Зает съм!

– По много важна работа!

– Разбирам, но зает съм.

– Поне за десет минути.

– Нито за една! По-добре утре станете рано и елате на екскурзия.

– Къде?

– На Витоша.

– Това ми е невъзможно! Много е студено, буря има. Защо не отидете Вие?

– Зная че има буря и тъкмо затова те пращам, и аз ще отида утре. И когато планината е най-страшна, тогава най-много дава!

– Тсва, което искам да Ви говоря, няма никаква връзка с планината, бурята и даването.

– Не мога да Ви приема, друг път елате.

– Добре, тук на двора ще Ви кажа. Не мога да разбера какъв е смисъла на живота! – Христов се усмихна и отговори:

– Тъкмо затова трябва да отидеш на планината. **Като те одухавятъра, като подишаш чист въздух и потрепериш... планината ще ти каже какъв е смисъла на живота!**

– Но...

– Няма „но“, няма „да“! Без да бърбориш, направи това, което ти казах – утре иди на планината, и други ден ела да ми кажеш какво ти е казала планината. – Затвори вратата и си влезе.

– Господин Христов – започна Андрей, откъде се сещате все такива особени работи да карате хората да правят?! Особено ми беше смешно дето му казахте да вземе рициново масло...

– И ти няма да останеш назад, и за тебе съм приготвил нещо специално!

237. ГЛАДЪТ

– Продължавай – каза Христов.

– Гората беше добре запазена от горски стражари, затова не можех повече да бера липов цвят. **Аз буквално гладувах**, а заминаването ни още беше далеч. Трябваше да чакаме, когато Луната изгрее от свечера и веднага залязва, тогава става много тъмно, за да не ни забележи бреговата стража.

Един цял ден гладувах. Реших да изляза да се разходя по Морската градина. Късно вечерта, когато се завръщах, дочух в тъмнината интересен разговор на двама влюбени. Морски офицер вървеше с девойка и й говореше:

– Миличка, кажи защо мълчиш, съгласи се най-после. В неделя ще се венчаем и ще заминем на дълъг воаяж: Цариград, Александрия, Италия... – Девойката глезено му каза:

– Искам, искам е онова цвете там! – И посочи му към една леа с цветя, огряна от електрическия фенер.

– Глупости!... Аз ти говоря сериозно, ела в бижутерния магазин, избери си каквото искаш украшение.

– Не, искам това цвете! Аз имам много бижута, баща ми ще ми купи още. Това цвете мога да искам само от тебе.

Аз се приближих тихо до тях, повиках офицера малко настрана и тихо му казах: „Гладен съм, кажете утре къде да Ви донеса това цвете?“ – Той дори не ме погледна. Извади разкошен портфейл и ми подаде една банкнота, също без да я погледне. Аз я грабнах и казах: „Утре в 9 часа пред хотел „Мусала“ ще имаш цветето!“ – И изчезнах да търся хляб.

Всяка вечер капризната девойка пожелаваше различни цветя, аз през нощта ги обирах и ѝ ги носех – така живеях. Но скоро и от там ми пресякоха пътя. Градината беше завардена от стражари, защото вестниците бяха писали с големи заглавия: „Кой бере цветята в Морската градина?“ Пак останах гладен, два дена не бях ял.

Пак отидох в Морската градина, дано срещна някой познат да ме нахрани. Влизам от централния вход на градината и насреща трима мамини синчета, облечени по последна мода, между тях и едно момиче. Те нещо спореха и се смееха високо и доволно. Единият от тях се отдели и тръгна уверено към мене. Удари ми една плесница. Аз веднага се хвърлих и замахнах да го ударя, той леко се дръпна, усмихна ми се приятелски и ми даде **300** лева, като ми каза: „Много Ви моля господине, извинете ме, хванахме се с моите приятели на бас, да ударя една плесница на първия, който видя да влиза в градината! Заповядайте половината. Сбогом!“ – Обърна се и отиде при веселите си другари.

И тези пари свърших. Пак два дни не бях ял, но отидох на плажа, къпах се и играх на прескочи кобила с богати чехкини. Разделихме се, те отидоха в ресторанта на градината, а аз в къщи се прибрах с последни сили съвсем прегладнял. Следобед и през нощта спях, на сутринта бях още по-гладен и имах много лошо настроение! Легнах си и реших да лежа, да не ставам докато умра! Ако има Бог, да намери начин да ми изпрати храна.

Този ден беше студентски празник. Студентите бяха на разходка далече от града, хазяите ги нямаше, кухнята беше заключена, не можех нищо да си открадна както друг път правех. Имах един приятел студент, с когото станахме приятели, защото бях единствен, който можеше да го слуша да говори все за неговата симпатия – Ленчето. Този студент, когото наричаха Уруш понякога ми носеше хляб и ядене, но днес и той беше на екскурзия.

Привечер толкова изгладнях, че ме хващаше лудост! И чувам, някой отвори уличната врата, после вратата на коридора и почна да се изкачва по стъпалата. Почука на моята врата. Беше Уроша! С влизането заплака като дете, и да ми разказва как се скарал с Ленчето, затова се завърнал веднага във Варна и идва да ми разкаже. Макар и гладен, аз го изслушах до край. Той отиде и донесе от тях да се нахраня.

– Ти имаш много хубави опитности! Бог непрекъснато над тебе е бдял, и намирал начин да те нахрани! Това е знамение, личба! Бог ти проговорил! Той и друг път ти е говорил, но ти както сега – не Го разбираш!

– Говорил? Съвпадение и нищо повече! – И пак по подражание на Христов, каза: „Но това сега не е важно!“ – Христов му се усмихна за подражанието и каза:

– Как да не е важно Бог да ти говори? Какво по-важно има от това – Бог да ти говори?! Той е най-богатото същество! Като си помисли само,

всичките ти работи ще се оправят!

– Добре и така да е, но както виждате, работите ми не се оправиха и до ден днешен, напротив – ставам все по-нешастен!

– **Ти си глупаво момче, не разбираш – това е подготовката към щастието!**

– Така ли? – зарадва се Андрей.

– Разбира се! – тържествено заяви Христов. – Когато отиваш при симпатията си – щастието, нали трябва да вървиш по разни улици? Ако е зима, може да потрепериш, може да имаш и някакви прекеждия, но отиваш при любимата – щастието.

– Дано да е така, но аз Ви се чудя как измисляте тези отговори?

– Гледам живота и каквото виждам, говоря го.

– Нали и аз живея, защо не виждам?...

– **Защото вървиш в тъмнина, а аз си имам фенерче – и си светвам!**

– Но това сега не е важно – каза Андрей, и продължи разказа.

238. ПЛАТНОХОДЪТ И АРЕСТА МИ

Платноходът беше готов и дойде многоочакваната нощ. Тази част от живота ми беше живот само на мечти. Живеех близо до морето в къщата на един морски капитан, на тавана. Той пътуваше с парахода по два-сет дни на месеца, завръщаше се за десетина дни и пак заминаваше. Той беше единствения човек тогава, който ме обичаше може би пък затова, че можех да го слушам продължително да ми разказва за своите морски приключения, с което беше омръзнал на жена си и на всичките си познати. Направи ми впечатление, че напоследък все ми говореше за бягства по море. Аз се мислех за много умен и съвсем не ми минаваше мисълта, че той ме подозираше и изпитвал.

Привечер всички, които щехме да бягаме, се прибрахме на платнохода. Всичко беше готово. Каквото имаше да си кажем, бяхме го казали по много пъти, затова мълчахме. Всички бяхме потънали в мечтите си, които бяха забелязани с воала на страха. Слънцето залезе, всички го гледахме и се прощавахме.

Никога не бях се вглеждал така в залеза! Тази вечер, като че за първи път го виждах! Ето, и Луната изгря ниско по хоризонта и скоро щеше да залезе някъде към Галата. Подухна и многоочаквания вятрец – лъхна ни радост. Някой каза като на сын: „Попътен!“ Морето като воал нежно се набразди. Всички лежахме по гръб на пода с ръце под главите, всички бяхме със затворени очи – мечтаехме и чакахме Луната да се скрие. След дълги и страшни приключения, бяхме стигнали в страната на мечтите си, земния Рай – СССР. **Посрещнаха ме моите роднини**, целувахме се, прегръщахме се, радвахаме си и ме питаха какво искам да следвам... Аз вече записах и следвах медицина, инженерство, модерна архитектура... Радвах се, щастлив бях!... Завърнах се в България. Майка ми и сестрите ми ме срещнаха, радвахаме си, защото бяха мислили, че съм се удавил!...

Изведнаж един глас, страшен като смъртта, отвратителен като ада, рязко като с нож разрява въздуха и дръзко разкъса воала на мечтите ми!...

– Горещите! Никога да не е посмял да мръдне от мястото си!

Всички скочихме на крака, и дигнахме ръцете си. Много дула на пушки и блясъци на ножове, бяха насочени към нас. Луната изпрати последните си поздрав, и се скри. Вятърът духаше към морето. Една моторница

присветка и се приближи. Натовариха ни. Мечтите ми се сгромолясаха, аз бях съкрушен! Погледнах в посока на Одеса. Беше ми страшно до смърт!

Откараха ни в комендантството на Варна. Там ме срещна моя хазяин – капитана. Той ми се усмихна любовно, потупа ме по рамото и бащински ме помоли да не му се сърдя.

– Момчета – започна той – напълно разбирам младежките ви души и копнежи. И аз съм бил като вас. Постъпих така, както бих постъпил със собствените си деца. Ако ние не бехме ви заловили, **румънците** непременно щяха да ви заловят! **А да стигнете до руските брегове, е изключено!** Още повече в СССР не е за похвала, само мечтите ви са напразни! Направо ви казвам, в СССР е много по-лошо от България! Аз съм говорил с много, които са били, всички казват, че е Ад – било Адът на Земята! Да се молим на Бога, и в България да не идва този „Рай“! – Всички като един отговорихме:

– Защо не ни оставихте да отидем в тази „Ад“? Ако толкова много ни мислите доброто, създайте ни условие да работим и да живеем като хора! Хазяинът се смееше, и веднага премина на практическата страна на въпроса:

– Сега ще ви пратят в родните ви места, **с препоръка да ви намерят работа**. После се обърна към мене: „Ти ще останеш у нас, докато завърши учебната година сина ми, на когото аз помагах да учи. Ще видим после какво ще правя с тебе! Щом искаш толкова да пътуваш, ще ти намеря работа на парахода.“ Отново мечтите ми възкръснаха!

– Какво стана с платнохода и приготвеното за пътуване?

– Нищо не знам.

– Виждаш, парите, които **спести** като експлоатираше бедните турци, секретар–бирника и платнохода – ти взеха. **Да разбереш, ако искаш да ти върви, трябва да живееш с честно припечелени пари! Това запомни добре.**

239. ПЛЕСНИЦАТА И РЪКАТА НА БОГА

– Ще го запомня, но богатшите, банкерите?...

– За тях не мисли, себе си гледай!

– На другия ден събитията се развиха съвсем по неочакван начин!

Към 11 часа излязох да се разходя по Морската градина. Тръгнах по алеята, която водеше за мостчето, което свързваше двете части на градината. От едната му страна имаше чешма, при която продаваха семки, а от другата – езерце с водни лилий. Отдалече чух, че се плесна шамар и започна продължителна разправа. Затичах се и видях **стражар** да държи извита ръката на един **семкаджия** – искаше да го арестува. Аз се спуснах и хванах стражаря, и му викнах високо:

– Нямаш право да биеш! – Стражаря ме изгледа от краката до главата и ми удари един шамар, и се обърна към семкаджията. Аз кипнах, не толкова, че ме заболя, колкото, че не ми обърна внимание и като беше гърбом към мене, хванах го с двете си ръце за хълбоците и го **бутнах в езерото**. Той камбурна и се скри във водата. Помислих: „Удави се!“ Но той изплува, изтри си очите и почна да вади пистолета си.

Хукнах да бягам към Търговската академия. Морската градина беше пълна със студенти, но никой не ме хвана, защото мразеха властта и стражарите! Тичах, без да се обръщам. Стигнах шосето за Евксиноград и тъкмо, когато се провирах през бодливата тел, изстреля се зад мен,

последваха втори, трети... изстрели, куршумите пляскаха по шосето около мене.

Стана страшно! Обърнах се и видях полицаей съвсем на близо, беше се спрял, пълнеше пистолета си. Помислих: „Свършено е с мене!“ Затичах още по-силно, но струваше ми се, че тичам съвсем бавно, просто стоя на едно място.

Навлязох в Добруджанския квартал и хукнах по първата улица, която ми попадна пред очите. Не видях как беше станало, но видях пред себе си двама стражари. Веднага кривнах в друга улица. Хората излизаха от къщите, гледаха ме, но никой не се впускаше да ме хване. Чух още изстрели. Но ето, че като из земята пред мене изскочи още един стражар! За щастие, не беше си извадил пистолета! Отново кривнах в друга улица. Чух зад себе си старшията на стражарите да издава заповед, да блокират квартала.

Но скоро се отзовах пак на Евксиноградското шосе, от двете страни на което народ и студенти бяха се наредили като на колоездачно състезание. Ако не бяха хората, непременно щях да бъда застрелян! Всички полицаи тичаха след мене с пистолети в ръце и викаха: „Стой, стой, ще стреляме!“ – Но аз не спирах, тичах, но не знаех накъде да тичам!

Тъкмо тогава, чух от един балкон на една двуетажна къща женски глас да ми вика на име. **Погледнах, беше Катя – моя съученичка, която сега живееше във Варна.** Беше широка социалистка и мен убеждаваше да вляза в техния синдикат, но аз останах верен на нашия. Тя ме викаше, и сочеше вратата на тяхната къща. Аз се отбих, но в бързината и страха си не можах да намеря вратата, може би защото се сливаше с желязната сграда пред обезумелите ми очи. Помислих да прескоча, но нямах време, затова върнах се отново на шосето. Отново чух командата: „Всички стражари на шосето! Преследвайте го, не му давайте да откъдне!“ Пак от време на време чувах по някой изстрел. Колко съм тичал, не зная. В дясно ми се мярна улица и хукнах по нея, пак кривнах и пак кривнах. Как стана не зная, но отново се отзовах пред къщата на Катя.

– Можеш ли да влезеш поне в Катината къща? – запита съучастно Христов.

– Да – отговори Андрей, като че и сега го гонеха, без следа от умората и сънното състояние преди да заразказва тази случка. – Катя широко беше разтворила вратата. Втурнах се, и чух „щрак“ на ключалката. Помислих, за малко съм спасен и бегишком влязох в коридора и по стълбите стигнах чак на тавана. След мене тичаше Катя. Гледахме се дълго, без да можем да си кажем дума! Аз едвам си вземах въздух, сърцето ми щеше да се пръсне! Тя като сестра, почна да ме милва и успокоява. Знаете ли, господин Христов тогава каква радост изживях?!

– Как може? – възкликна Христов.

– Може! Всяко докосване ръката на Катя до челото ми и особено, когато оправяше разбърканите ми и потни коси. Преди много пъти сме се разхождали по градината и съм искал да я помилвам, но тогава тя се сърдеше, теглеше, обиждаше ме и казваше, че това **не било другарско!** А сега тя ме милваше! Какво щастие! Защо и как тъкмо сега, когато всеки момент можеше да бъда убит, защо са така нещата в живота?

– Това е ръката на Бога. Тя се пресяга и в най-голямото нещастие, граничещо със смъртта! Тя е била, която те е милвала и правела щастлив! Да разбереш, че за всяко нещо се плаща. **За да бъдеш обичан, непременно трябва да има за какво да си обичан.** Геройте винаги са обичани!

– Не видях никъде Бога, а видях само ръката на Катя! – каза троснато Андрей. – Колко бих бил по-щастлив, когато бивах спокоен, и когато аз исках тоза! Защо са така нещата, защо щастieto не идва, когато го искаме а идва, когато не можем да му се радваме?

– Да благодарим, че става така, иначе щехме да бъдем още по-нещастни!

240. ПОД АРЕСТ

– Това пък сега какво е, как го измислихте не мога да го разбера? И то е пак в светлината на Учителя Ви – каза иронично Андрей и поясни: „Като дете исках силно да имам гълъби, но няха пари да си купя. Когато пораснах, имах пари а желание вече няхах. Как ще ми докажете сега, че това е било добро?“

– Това е толкова просто и ти се чудя как не го виждаш! Да се види това, няма нужда от светлината на Учителя. – Христов отговаряше на иронията му с принизяване, като набиваше в съзнанието му мисълта, че е прост.

– Ясно, разбрах вече, че съм прост, но не виждам в какво ми е простотата, предстои да ми я посочите!

– Щом толкова настояваш, и това ще направя. Ако като ученик имаше гълъби, по цели дни щеше да тичаш по тях, щеше да им правиш кафези... вместо да си учиш уроците или да прочетеш една хубава книга. Видж, спомни си момчетата от вашата махала, които имаха гълъби, завършиха ли училище?

– Знаете ли, че това е истина! Имаше един съсед, казваше се Лаю Цигулката. Той имаше гълъби, и действително **не завърши училище!** – Христов се ухили на Андрей, той се замисли и после продължи за Катя: „Успокой се, успокой се – казваше ми мило Катя и ме милваше – тук няма опасност! Аз заключих всичките врати – докато ги отворят, аз ще те скрия!“ – „Но те ще ме застрелят!“ – „Не, те стрелят във въздуха“ – казваше тя и продължаваше да ме гали. Виждах я като сестра, макар да не вярвам в никакви светий, виждах я като Света Богородица, в която никога не съм вярвал!

Стражарите чукаха силно на уличната врата!

Катя ме успокояваше: „Нека си чукат колкото искат! Вратата е желязна, не могат да я счупят! Ние сега ще офейкаме от задния двор!“ – говореше ми тя, като че това беше най-лесното нещо на света. Тогава се сетих за хазяина – само той можеше да ме спаси. Казах на Катя адреса, който беше само през няколко улици. Тя веднага излезе.

Аз гледах през малкото таванско прозорче към Евксиноградското шосе. Около сградата бяха се насъбрали стражари, а шосето беше задръстено от народ! Всички чакаха да видят какво ще стане. Времето минаваше страхотно бавно, а Катя още не се завръщаше! Почнах да се тревожа за нея, дали не са я хванали.

– Катя върна ли се? – запита Христов, погълнат от разказа.

– Тъкмо бях решил от задния двор и аз да избягам, **чувам от улицата басовия капитански глас на хазяина.** Душата ми се изпълни с радост!

– Той пък е бил за тебе като ангел спасител! – каза Христов предизвикателно. – Андрей млъкна, помисли и рязко каза:

– Не видях ангел – видях хазяина в капитанската си лятна униформа!

– Андрей, Андрей, веднага излез! – Разряза като с трион въздуха баса на хазяина. Но аз не излизах и чувствавах, че хазяина вече се ядосва, че не излизам, защото беше научен веднага да му се изпълняват заповедите, затова му извиках от скривалището си:

– Страх ме е!

– Също както Адам, когато съгрешил и Господ го повикал – забеляза му Христов, без да се интересува за мнението на Андрей. Използваше случая да го заинтересова с нещо много важно.

– Не съм видял Адама, нито чул гласа на Бога – отвърна Андрей ядосано, и продължи разказа си: – Аз не слизах, хазяина извика още веднаж явно ядосан: „Слез де слез, не бой се!“ – И понеже не слизах, скоро вратата прискърцна и Катя засмяна влезе. Гледаше ме по най-мил начин, после ме помилва, оправи ми косите и нежно ме поведе.

– Пистолетите още ли са в ръцете на стражарите?

– Виж, погледни през прозорчето, всички стражари са строени пред хазяина ти.

И двамата като младоженци, хванати под ръка излязохме на улицата. Стражарите бяха кротки, кротки като агнета, или по-право като вързани лъвове. Хазяина ме изгледа кротко, и загрижено и нежно запита:

– Ранен ли си? – Аз не можех да говоря, затова вместо мене отговори Катя. – Да вървим! – каза хазяина на стражарите, а на мен: – Не се страхувай, успокой се!

Старшията изкомандува взвода и те тръгнаха напред, и ние след тях. Беше цял митинг! Евксиноградското шосе беше задръстено. Всички се трупаха, мушкаха, блъскаха, искаха да ме видят и чувах по мой адрес да се говорят какви ли не фантазмагории: „Браво на момчето, здравата напердашило един грамаден „фент“!... Всичките тези стражари го гониха, и не можах да го хванат!...“ – Правил репетиция за маратонско бягане – каза един ученик, и килна смачканата си шапка на темето. – Какво напердашил, той дигна фента над главата си и го запрати в езерото, и после му натисна мръсната мутра във водата!... Измил му немитото от раждането му лице!

– Аз видях, стражаря веднага го откараха в болницата! – каза един гражданин.

– Ама това дете ли? – възкликна една дебела възрастна жена, която се буташе в навалищата по-добре да ме види...

И какво ли още не чух! По едно време, искаше ми се да се изправа и да им се усмихна, но не можах. Кожата на лицето ми беше се опънала, щеше да се скъса! Хазяина ми, като цирков борец вървеше важно, и на всички се усмихваше! Той ме тупна бащински по гърба и каза:

– Изправи се бе, не бой се, началника на участъка ми е приятел! Откъснал си главата ми! Като бях на твоите години, и аз имах много такива истории! Какво би ми взел да ми дадеш твоите буйни години, пък нека ме гонят тези тулуми!

Христов стремглаво преследваше своята основна идея на живота си, затова прекъсна Андрей:

– Знаеш ли, две неща ми правят впечатление: едното е, че великолепно разказваш, много добре изпускаш несъщественото и казваш само най-важното. Ясно ми е, че имаш набито писателско око, ти разказваш като поет. Искам всичко това да ми го напишеш, ще ти платя разбира се.

Андрей беше като пеперуда в последния стадий на какавидата, разкъса какавидата и литна на свобода!

241. КОЙТО ИЗТЪРПИ ДОКРАЙ

– Наистина ли? – запита Андрей, обхванат в пламъците на радостта.
– Нали знаеш, аз не лъжа, говоря само истината! И аз имам един герой като тебе, казва се Генко.

– Син ли?

– Героя на моята повест „С Христа“ – син, роден от душата ми!

– А второто кое беше, което Ви направило впечатление?

– Аз мисля, че ти вече си се сетил.

– Не.

– **Ами ти вече не заекваш!**

С това Христов направи решителното внушение, като използва това повишено състояние, защото имаше много голямо значение за него състоянието, когато се прави внушението. Не е един и същ резултата, ако се направи в понижено състояние!

– И после какво стана? – запита Христов. – Андрей помълча, зарадва се и после продължи:

– Влязох ме в стаята на дежурния стражар, той скочи и отдаде чест на хазяина.

– Къде е началника ти?

– В кабинета.

– Няма да е в обора, е! Но къде е кабинета му? Не знаете да отговаряте! Пък какво ли знаете! – Старшията му посочи постройката на двора. – Оставям ти този герой, този пехливанин. Да не си посмям с пръст да го пипнеш! Разбрано ли е?

– Тъй вярно, господин капитан!

– Аз ви знам вас колко ви е верното и колко си разбрал, но после да му мислиш! – Хазяина излезе, а аз останах при старшията със свито сърце. Той почна да ме разглежда и да четка с езика си, учудваше се и после ме запита:

– **Откъде се взе у тебе толкова сила и кураж, да изхвърлиш наш Марко в езерото?**

Нищо не му отговорих, и той повече не ме запита. Край прозореца почнаха да минават стражари и да надничат, други идваха уж по работа, а не си отделяха погледите от мене!

Скоро началника на участъка и хазяина, хванати под ръка, влязоха. Те си говореха като стари приятели и се смееха. Старшията скочи и отдаде чест. Началника не му обърна внимание, и на мене не обърна внимание. Почна да се оглежда, търсеше да види някой друг.

– Старши, изведи тези и доведи арестанта!

– Господин началник, кой е арестант? – запита старшията.

– Като че си паднал от небето! Този... за Марко.

– Този е господин началник – и ме посочи. Началникът изумен, дълго ме гледа, после погледна старшията, очите му се накървиха! Имах чувство, че ще се хвърли и ще ме разкъса на парчета!

– Къде са другите?

– Съвсем няма други – доложи старшията. – Това още повече вбеси началника. Тогава хазяина се намеси:

– Андрей, кажи, не се страхувай, че сам си хвърлил неговия Марко в езерото! Удари се в гърдите и кажи: „Аз!“ Какво му се страхува?

Началника се сепна, като че се събуди от кошмарен сън, изглежда хазяина, цял занемаял! А хазяина продължи: „Трябваше честните български

граждани да се пазят от куршумите на полицаите, които като не можаха да хванат крадеца на цветята в Морската градина, разпищолили се по улиците!"

Аз веднага разбрах, че се отнасяше за цветята, които аз бях брал.

– Всичко се плаща! Макар тогава да не те хванали, сега и за това си платил.

– И така да е – каза Андрей, и продължи разказа: – Твоите тулуми със стрелбата си, взели ума на момчето! Те да се благодарят, че не съм бил там, да им кажа как се стреля!

Началникът беше се изпотил от гняв!

– Старши, доведи Марко.

– Марко!

– Аз, господин началник!

– Това дете ли те хвърли в езерото?

– Господин началник – започна да обяснява Марко.

– Млък! Не искам бабини деветини, направо кажи!

– Но, господин началник...

– Само с една дума! – Стражарят заекна и отговори както искаше началника му: „Да!“ – И после добави: „Той!“

– Как той бе – този мъж ли е, човек ли е – това е дете! Добре, хвърли те, хвърли, после не можа ли да го настигнеш и ей тъй да го хванеш за гръцмуля? – Пресегна се и ме хвана за гушата отпред с грамадната си, твърда и силна ръка. Щях да издъхна, но нито охнах, нито помръднах. Почувствах как началника изпрати и последните си сили в пръстите, искаше да изпищя, но аз реших да изтърпя до край.

„До край!“ – хареса на Христов, и той го използва за своята цел:

– Много добре си направил, че си изтърпял до край. Казано е: „Който изтърпи до край, спасен ще бъде!“ Ти и сега като изтърпиш до край, велико бъдеще те чака!

„Велико бъдеще те чака!“ – Тази мисъл прекоси като царица съзнанието на Андрей, и седна на специалния трон за нея в душата му.

242. НА ПЛАНИНАТА ЩЕ СВАРЯ АНГЕЛСКА СУПА

Псчука се. Момичето със змийте на главата [Бенита – Невена Неделчева] отвори, и каза:

– Аз ще си ходя. Оставила съм Ви вечеря и закуска.

– Отивай си! Нали знаеш, когато закъснея не вечерям! Утре също няма да закуся. Ако е казал Бог, на планината ще сваря ангелска супа.

Всичко това го каза по-скоро на Андрей, защото се отнасяше само за него, че и той тази вечер не трябва да вечеря и утре не трябва да закуси...

– Ти и днес почти не яде, ако и утре не ядеш?...

– Добре, добре, няма какво да ти давам обяснение. Прибери вечерята и закуската и си иди. Занеси ги на някой гладен. Отивай си и повече не ме безпокой, защото сега имаме важна работа! И изгледа Андрей. Когато момичето излезе, заговори на Андрей:

– Аз зная, ти си герой! Много трудни неща можеш, но все пак искам да те запитам: „Ти днес почти нищо не си ял, можеш ли утре и други ден също да не ядеш, като имаш предвид, че и аз с тебе няма да ям?“

– Вие като кажете – мога, особено пък и Вие, ако не ядете.

– Да, двама с тебе няма да ядем – повтори Христов.

243. ДРЕБЕН ИНЦИДЕНТ

Почука се. Христов отвори и покани инженер Киров в стаята, помогна му да си съблече палтото, посочи му да седне на леглото му до Андрей.

– Как, сполучлива ли излезе операцията? – запита на смях Христов.

– Ще направят? Момчешка работа! Били парижки и берлински лекари! Аз си вярвам в тебе. Станах и дойдох. Това момче, ако иска да ми помогне после да си отида, много е плъзгаво.

– Не, аз ще те заведа – му отговори Христов. – Хайде докато си почиваш, той да ми доразкаже и тогава ще си говорим.

– Сякаш ще я наредим – отвърна Киров. – Христов се обърна към Андрей:

– Продължи! Хем да не се разбързаш, да ми разказваш през куп за грош – всичко подробно искам. Беше стигнал дето началникът беше те стиснал за гушата.

– Да, хазиянът разбра положението ми, хвана ръката му и каза много сериозно: – Не си играй с момчето, пусни му врата! И ти и аз, и всеки може да стиска до смърт един беззащитен човек, но твоите тулуми да бяха го хванали! Тогава вече може да стискаш колкото искаш, но хванат и докаран от мен, това не позволявам! Пусни го, ако си ми приятел!

– Господин началник, той много силно бяга! Аз още в градината изпразних по него два пълнителя – каза Марко. А хазияна почна да се смее с висок глас, като ми освободи гушата от ръката на началника:

– Пусни го, пусни, той ми трябва на парахода. Не знаеш ли, че тича по-бързо от Марковите куршуми? – Като чух за парахода, отново мечтите ми възкръснаха! – На момчето едно му е само лошото: не пуши, не пие, не псува и за хубави женички още не се сееща! Истинските моряци пият, пушат, гуляят и ценят хубавите женички!... Но Бог е добър, никой не се е родил научен и той ще се научи.

Началникът ме пусна, но ме гледаше учудено, а Марко го изгони и сериозно каза на хазияна:

– Ще трябва да снемем дознание, а то не става лесно, затова трябва да преспи тук. – Аз бях погълнат от мечтите си, това чух като на сън.

– Да де, че на нас ли тези? – застърга баса на хазияна.

– Давам ти честна дума, никой с ръка няма да го пипне!

– В това не се съмнявам! Защо да ви болят ръцете с бичове, като можете да го налагате? И баба бийва готов, хванат, вързан! Ако вие бехте го хванали, и два дни тогава да остане – бийте колкото искате, но сега в никакъв случай!

Като сте такива бабаити, защо не хванете този, който бере цветята от градината? Ето, него хванете и дръжте го колкото искате! Но не можете! Какво щехте да хванете, ако вместо госпожицата беше излязъл той? Да се разберем като приятели – момчето ми е съвсем чуждо, живее у нас на тавана, но се застъпвам и няма да отстъпя – ти ме познаваш! И какво толкова е направило – намокрило един стражар! Голямо чудо, да не е царски син! Ако е въпросът за дознанието, направете го още сега в мое присъствие. **Но съветвам ви, по-добре за вас да не правите дознание, потулете всичко да мине като дребен инцидент**, защото може утре вестниците да излязат с грамадни заглавия: „До къде достигна некадърността на нашата полиция?“, „Цял взвод стражари гонят и стрелят по едно момче, и не могат да го хванат!“, „Девојката, която преминала през кордон от стражари, без да я забележат!“, или „Цветята в Морската градина редовно се обират, и

крадеца още не е хванат!"...

Началникът слушаше замислен, не знаеше какво да прави. Най-после се оживи и заговори:

– Ние с тебе сме приятели от 30 години, може ли така да си говорим? Действително, хлапакът е симпатяга и заслужава да го защитаваш, и аз на твоето място бих го защищавал!

– Какъв хлапак, двацетгодишен мъж, но твоите тулуги щели да му вземат ума! Изведнаж е отслабнал най-малко с десет килограма, не мога да го позная!

– Дай си бе момче личната карта – изкомандува с престорена усмивка началника.

– Е, това може, позволявам – и ми направи знак да я дам.

– Утре сутринта ела да си я вземеш, както му е реда.

Хазиянът му смигна, искаше да каже, че разбира тези трикове. Сбогуваха се, но началникът и на мене подаде ръка. Аз изтръпнах като видях грамадната му ръка, като крокодилска уста! Той с особена хватка я хвана в дъното, и силно стисна! Щях да издъхна! Помислих, че ми счупи пръстите, но външно останах спокоен и не помръднах! Видях по лицето на началника как направи последни усилия, и капитулира! Хазиянът ме дръпна, и той със съжаление ме пусна.

– Капитане, герой момче!

– И аз така мисля, тъкмо момче да се бори с бурите на Черно море. – Христов добави:

– Така ще побеждаваш и житейските бури! Такава буря те изхвърли на моя остров. И сега ще победиш!

244. ЗА ТЕБЕ БОГ СЕ ГРИЖИ

Върнахме се в къщи, хазиянът отиде да даде последните си разпореждания на парахода – на другия ден щяхме да пътуваме. А на мен ми каза, че от днес съм назначен за камериер на парахода.

Жената на капитана не ме обичаше! Хазияна като се върна вечерта от пристанището, пак ми повтори да се приготвям.

Цяла нощ не заспах от радост, но на сутринта, под влиянието на жена си, ми каза да си замина за родния град. Има влак в 9 часа, и повече да не се мяркам във Варна, защото стражарите може да ми одерат кожата.

Още веднаж мечтите ми рухнаха! Преди да тръгна за гарата, отидох да си взема личната карта от участъка. Хазияна се сетил и ме настигна пред участъка.

– Не ти трябва карта, ще си извадиш нова, но ще си отидеш без кожа. Изпрати ме на гарата, извади ми билет...

Андрей се разплака. Инженер Киров го гледаше с интерес.

– Това ли е момчето, което сварили двата доктори?

– Да.

– Те ми казаха, че заеквало, а аз не забелязвам никакво заекване, говори много добре. Още тази вечер ще Ви кажа, че момчето е излекувано.

– Добре разказва – сега остава да ми го напише – добави Христов

– Аз много съкращавах, но историите са много дълги.

– Всичко в подробности ще опишеш, може да започнеш още тази вечер. Доброто трябва веднага да се прави – без отлагане, а злото да

се отлага – каза му Христов, за да го подпомогне да изживее тази нощ. – А колкото до твоите работи, затова съвсем не мисли – аз имам грижата за тях!

– Господин Христов, какво ще кажете ако Ви го напиша с всичките разговори, на които бях днес свидетел в своята колиба?

– Това е великолепно хрумване, непременно го направи!

– **Хайде, ако каже Христов, ще те взема като доверено лице** – надзирател на обекти, а след някоя и друга година може да станеш и предприемач. Ще те оженим за някое роднинско момиче, и всичко ще стане от хубаво, по-хубаво! Аз вече имам предвид едно – каза инженер Киров.

Христов почна с глас да се смее:

– **Видя ли, видя ли, ето – и работа и женитба!** Нали напразни бяха тревогите ти? Ако беше се самоубил, това добро щеше да отиде на вятъра! **Аз ти казвам – за тебе Бог се грижи!** Нали ти казах, работа има но трябва добри, честни работници. Друг път да не се безпокоиш за такива глупави работи!

Христов погледна часовника и стана, стана и Андрей, и запита:

– Утре в колко часа да дойда?

– В осем.

– Ако времето е лошо?

– Лошо, добро, ще отидем – нали сме герои! Ще си вземем дебели дрехи и две ризи за преобличане.

В коридора Елен беше оставила една грамадна раница, натъпкана с продукти.

– Ето, Бог се погрижил и за храната ти! – Щракна ключа и на външната лампа, и отвори вратата. На площадката имаше една обемиста връзка с дърва и подпалки, добре завързана. – И за дървата ти се погрижил Бог. Какво искаш повече от това? Вземи ги, остава ти само да вървиш в Божийте пътища, да благодариш и да не мислиш за утрешния ден.

Но чакай, чакай, ти забрави кошницата с Новогодишните подаръци, и най-важното – портокала от Учителя! Върна се и му ги донесе. – Запали си тази вечер печката.

Андрей слушаше и си обуваше галошите. Пръв обу левия. Този път Христов не даде да се разбере, че е недоволен, защото имаше по-важно.

– Хайде, всичко добро, бъди здрав! – каза Христов, и си дигна дясната ръка.

И Андрей направи същото. Като измина тясната пътечка, обърна се. Христов продължаваше да стои на прага, и почна да му маха с ръка.

Андрей надолу по шосето се обръщаше, и виждаше лампата над вратата на Христов да свети като фар в тъмната нощ на живота!

III. НОЩ НА БОРБА

245. СТУДЪТ НА НОЩТА ГО СГРАБЧИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ

Нощ – ясна, звездна, изцъклена от студ!

Потайна злоба се разливаше в помръзналата тишина! Звездите, потънали в небесните бездни силно светеха, сякаш взираха се в мрака, както вечно бдящите очи на Бога – търсеха протегнати ръце за помощ.

Тази сутрин снегът беше като новороден младенец: чист, свеж, пухкав, топъл, лъхаше младост, живот и на всички се усмихваше. Но след изминатия ден като един живот, той вече приличаше на старец, на коминочистач, покрит със сажди, прах и боклуци. По средата на шосето беше отъпкан, премазан от валяка на хиляди крака и колела.

Докато Андрей беше в колибата на Христов, той го импулсираше да живее и се бори с противоречията си. **Прогонваше прокобните му мисли** вън от него, които като се скитаха по улици, булеварди, кафенета, механи, на главите на разни хора, срещаха се със своите побратими, разказваха им за жертвата си – Андрей, и привечер всички наедно се струпяха пред колибата на Христов – изгладнели, настръхнали, чакаха да излезе Андрей.

Андрей излезе.

Студът на нощта, изведнаж го сграбчи от всички страни! Безброй игли като оси го зажиха, смукала на октоподи засмукаха, като змий го прегърнаха! Нощта го пови в ледения си саван!

Реакцията веднага започна. Той плътнo почувствува как противоречията му се надигнаха от най-големите дълбочини на душата му, и като лава на вулкан заизригнаха с тътен и вой смрадлив пушек... Те бяха предрешени като глутница вълци, свирепи тигри, змий, скакалци, въшки, бълхи... и кръвожадно се нахвърлиха отгоре му, хапеха, късаха, лазеха неприятно, яхаха. Натъпкаха се в устата, ушите, стомаха, навсякъде където можеха. И всяко му натрапваше да проявява неговото естество. И едно страшно и подтискащо състояние на съмнение, подозрение, умраза... припадна като гъста мъгла над душата му. И пред тази тъмна, нацапана, изкривена, надраскана... призма, той почна да разглежда и анализира всичко, което беше видял, чул и разбрал, всичко което беше му се случило в колибата на Христов.

В първия момент и дълго след това, той не вярваше, че всичко това беше истина. Мислеше, че беше един чуден сън, от който сега се събуждаше и виждаше „действителността“. Погледът му се спря на фигурите по снега край канавката.

– Стъпки на пиан – помисли той – дали и аз не съм пиан? Може ли един трезв човек да тръгне специално от града, да дойде при тези дъновисти при Христов за съвет? Той убил жена си!... Аз ще искам съвет от убиец?... – Продължаваше да върви и да си говори: – Чудно нещо, как стана всичко това? – И погледът му се спря на браздите от колела върху снега. – Някой колар защо ли се отбил от отъпкания път, от средината?

И аз като него днес се отбих от средината на живота, по която всички ходят, по която са вървели дедите, родителите ми и аз до днес! Те всичките и аз до днес, все дъновистите ли търсихме за съвет?... И пак доживяхме...

Студено е – каза и се сгуши в издигнатата още от тази сутрин яка на палтото си, и се заслуша в песента на тънкия като опъната струна вятър по телефонните жици край шосето. – Без работа, без корица хляб и бучка въглища, при това болен и може би скоро ще ме арестуват! – **Обаче, като отговор на този призив, почувствува тежестта на снопчето дърва и кошницата с подаръците.** Тогава възрази: – Е да, истина е, имам дърва и подаръци, но само за тази вечер, а утре, друг ден?... Нямам!... Защо тези дъновисти искат цял живот да живея от подаяние, както просеците на гробищата? – И веднага мислите на Христов, вложени в главата му почнаха да го апострофират:

– Не мисли за утрешния ден, той не зависи от тебе! – Утрешния ден идва от неизвестността! Не знаеш какво ти носи! Ти беше ли мислил за това, което днес ти се случи?

– Истина е, не съм мислил – примирително си отговори Андрей. Но ето, и друга мисъл на Христов му блясна. Тя беше мощна, силна, светла, радостна, пълна с живот, като младеж изпълнен с копнежи пред дверите на живота: „**Велико и светло бъдеще те чака, за каквото нито си мислил, нито си мечтал!**“ Пък какво ли може да е това бъдеще? – Тази мисъл се спря и остана продължително върху екрана на съзнанието му както всичко, което прави удоволствие и носи радост и надежда. И пак: – Чудно нещо, какво става с мен? Луд ли съм или полудявам – спя и сънувам! Всичко в мен се обърна с главата надолу! Истина е, че днес всичко стана както никога не беше ставало и не съм помислял. Такова ли велико бъдеще ме чака?... Каквото и да е, но аз на всяка цена трябва да се оправя всред тази бърканица на Христовите думи, идеи и методи. Трябва да не се отделям от хората, да живея както всички живеят!...

Андрей така си размишляваше, вървеше бавно, стъпваше внимателно по хлъзгавото шосе и леко се полюляваше от насрещния вятър.

– Хм, този Христов е особен човек, пък и **всички дъновисти** са като него! Какво особен, направо смахнат! – Но думата „смахнат“ му прозвуча лошо и несправедливо и най-главното, почувствува макар и смътно, че реже клс на който беше стъпил, а под него беше бездната на смъртта! – Какво съм аз без Христов и неговата Любов? – Този въпрос като зигзага на светкавица блесна и изчезна в тъмната нощ. Сепна се. Помисли, помисли, търсеше друга дума по-мека и по-справедлива. Но в този момент се намеси гордостта му и най-важното, защото беше сам и защото мислеше, че може да мисли и говори каквото иска безнаказано. Разсърди се на себе си, тросна си главата и демонстративно каза: – **Да, не само Христов, но и всички дъновисти са смахнати!** Това е факт, по който няма какво повече да разсъждавам!

Няма никакъв Бог! Ние комунистите, сме го изгонили от живота на работниците. Каквото иска Христов нека ми говори, и аз ще мисля и говоря каквото искам! Никой нищо не може да ми направи.* [*„Изгревът“, т. 22, с. 665–670 – „Идва религията на труда след 1945 г.“ – беседа от Учителя, държана на 9 февруари 1919 г. Сбъдва се след 26 години.*]

Но въпреки това чувствуваше, че беше несправедлив, може би затова в реда на мислите си се опита да си спомни поне още един дъновист, когото познаваше, и като не си спомни такъв, с леко угризение премина на друга мисъл.

246. ХОРАТА ЕЖЕМИНУТНО НАРУШАВАТ ЗАКОНИТЕ НА ПРИРОДАТА, А ПОСЛЕ ИСКАТ АБСУРДНОТО – ДА БЪДАТ ЩАСТЛИВИ!

Относно броя на дъновистите в България има много и най-различни мнения, които се срещат в десетките политически книги, брошури, статии във вестници и списания.

Самите дъновисти се наричат „бели братя“ и мислят, че всички добри хора по света са бели братя и въпреки, че на всяка крачка в живота **злото** се натрапва най-брутално, доброто и добрите хора са повече и по-силни от злото и лошите хора, защото ако не беше така – злото би унищожило доброто, и злите хора биха унищожили добрите.

Според тях хората стават все по-добри, въпреки, че ни се струва обратното. Според един софийски вечерен вестник, белите братя в България са **144 000 души**, според друг вестник – 50 000 души. Ако приемем за достоверно, че са само 5 000 души, Андрей беше извадил заключенията си за 5 000 дъновисти, за техния живот, идеи, характер... само от един, единствен – Христов. При това, знаем и него колко познаваше.

Всеки, който може да извади заключение за 5 000 души само от един единствен, и познаването на когото беше равно на непознаване, имаме пълно право да мислим, че е несправедлив.

Мисленето и изказването на Андрей за Христов и дъновистите беше реален резултат от неговото гледане на света, резултат от целокупния му живот, който беше се изкривявал, деформирал в продължение на много години. Наистина, затова той можеше да се оправдава по много начини, което беше без значение за реалния резултат в живота. Защото понятията оправдание, случайност и несправедливост са нереални и човешки изобретения. Такива не съществуват в реалния живот и природата – всичко, което е и става е най-справедливото. Ако гонения заек от кучето направи един погрешен скок и се намери между зъбите на кучето, както и да се оправдава и да обяснява погрешния си скок, и цял свят да го оправдава и да му съчувствува, това нищо няма да му помогне, с живота си заплаща!

Така и хората всеки ден с всяка своя мисъл, чувство и постъпка, които ако не са в унисон с природните закони, са между несравнено по-страшните зъби на тези закони. **Хората ежеминутно нарушават законите на природата и си измислят различни оправдания, без да подозират, че природата остава глуха на това и всичко хроникира в тях и във от тях.**

Баланса е абсолютен, това е състоянието всеки момент. Несправедливостта е градеж без отвес, а както атома, клетката, организъма мирозданието, душевния живот са изградени върху законите на равновесието – справедливостта.

Хората нарушават природните закони, и после искат абсурдното – да бъдат щастливи!

Съзнание изградено без отвес и с лоши материали, в един прекрасен ден рухва от само себе си! Защото силата – тежест, която крепи постройката, когато се гради без отвес – **правда**, същата тази сила събаря постройката.

Андрей беше мислил, чувствувал и постъпвал несправедливо, и тъкмо което го накара да потърси Христов. Той беше поставен лице с лице със своя неправилен живот, който беше се проектирал в настоящата му катастрофа. Тя беше най-реалния и единствен резултат от живота му.

Зад всяка катастрофа на човек, народ или на цялото човечество, трябва да търсим серий от погрешки, на които тя е резултат.

Следователно, всеки човек или народ е поставен при тези външни или вътрешни условия, които най-много заслужава – жъне плодовете на посятото!

247. НА НОВА ГОДИНА ЩЕ МЕ ГОЩАВА СЪС СУПИЧКА ОТ КАРТОФИ!

– Те белите братя, не са както другите хора! – продължаваше да си мисли Андрей. – Тъй ме убеждава Христов – да не мисля за „утре“. А за какво да мисля – за Слънцето ли, както те мислят?

Каквото иска и да ми говори Христов и както и да ме убеждава, **все е по-добре да си осигурен, да си имаш нещичко отхвърлено настрана** за месец-два, за десетина години, за цял живот. Всички хора се запасяват, защото не знаят какво ще стане с тях утре. Ах, това страшно „утре“! То може да донесе уволнение, нещастия и болести! Когато човек има нещичко скътано настрана, разчита на него, тогава е смел, не мълчи, не търпи на капиталистите. Да си имах сега спестени парици, да си кривна шапката!... А не да идвам при този загубен Христов да ме унижава!... – И премина на други размишления:

– Туберкулозен съм! Както иска да ме убеждава Христов, по това няма две мнения – ще умра!... На него му е добре, има си всичко! И аз, ако съм на неговото място, бих философствувал по същия начин. **А ние бедните работници**, експлоатираните от капиталистите, работниците с разядени дробове – смърт ни чака! – И пак друга мисъл: – **Хм, Христов е луд, просто безумен – утре иска да ме води на екскурзия!** Не мога да разбера, откъде се сеща все такива невъзможни и небивали, чудновати неща да иска да му правят другите! **Толкова ли не разбира, че съм болен, храча кръв, имам огън?...** Какви по-силни от тези доказателства иска?

Една мисъл често се мяркаше в главата му, и когато речеше да я прояви, убягваше му, или друга я пререждаше и се изгубваше всред гъстата навалица от мисли. Но ето, най-после тя изплува като пълна Луна върху хоризонта на съзнанието му: **„Разбери, не си туберкулозен, повярвай ми, нямам никакъв интерес да те лъжа!“** – каза ми той много пъти.

На Андрей това му се искаше да бъде истина, затова така старателно търсеше в главата си тази мисъл. И си каза: „Може пък да не съм туберкулозен! В живота всичко е възможно!“ – И после пак: „Как да не съм туберкулозен?“

Но ето друга мисъл: „Всичко, което мислиш за себе си и за другите, наполовина е верно!“ – каза ми той. Следователно и това, че съм туберкулозен е наполовина верно. – Как да си обясня това?

Но Христов беше му казал: „Не си обяснявай всички неща, остави нещо необяснено. Понякога е по-добре някой неща да не се обясняват, защото ако се обяснят, ще изгубят смисъла си...“ При този случай, съмнението изигра положителна роля. Раздвои мисълта му, че е туберкулозен и с това чувствително намали нейната сила. Остана да действа разликата от двете мисли, че е туберкулозен, и че не е.

И пак старата песен: „Трупът ми ще заведе утре на екскурзия! На екскурзия хората ходят, когато всичко им е добре, когато всичко си имат, когато са нахранени.“ – И устата му се напълни със слюнка. – „Вече втори ден не съм ял, не съм спал – ходя като пребит!... При това ми положение

може да мисли за екскурзия само един безумец, а колко повече да отида на екскурзия! А той как смело го каза, като че е дребна и най-лесна работа! Чуден човек е този Христов! Всичко в него е абсурдно!... Няма да отида! И не защото не искам, а защото не мога! Разбира ли той какво значи „не мога“? Решено е вече, по този въпрос няма какво повече да мисля!“

– **Този Христов ли, голям демагог е! На Новата година ще ме гошава със супичка от картофи!** Защо в супичката не видях поне една звездичка масълце? **Какво е струвало на Детката да я застрои с яйчице?** Това не беше никаква супица, а **направо водица**, в която с кон да гониш няколко картофенца! При това, казах му: „Не съм ял вече втори ден, цяла нощ съм работил и нямам петак в джоба си!“ – Дъновисти – „Божий хорица“, добрички, религиозни, на мравката път правят, врабчета хранят, **а човек като тях в къщата им от глад може да умре!** Той не изяде маслините, нито манджата изяде, която утре ще хвърлят, а на мен не я даде. Безсърдечни егоисти!... Как ми се яде нещо мазничко!

За около един час празни приказки с докторите, взе 1 000 лева. Това е моята заплата за двадесет дни по дванадесет часа на ден работа. Аз му казах ясно: „Нямам пари!“, а той не се сети да ми даде поне 100 лева! Няма дете, няма коте – кой ще му ги яде?

Колко много прилича на широканец! Какво прилича, той е широканец, демагог, катраник, католик, йезуит, фарисей!...

248. ЗВЕЗДНИ РАЗСТОЯНИЯ ДЕЛЯТ ХОРАТА ЕДИН ОТ ДРУГ

Андрей наричаше Христов широканец, още и защото председателя на кооперация „Напред“ в София носеше неговото презиме, когото пък не беше нито виждал, нито чувал да говори, само бяха му разказвали.

Кооперация „Напред“ беше идеологическо социалистическо предприятие за осъществяване идеите на социализма – освобождаване на работниците и консуматорите без революция от експлоатацията на капитала.*

Работниците и консуматорите тръбяха на всички страни, че широканците използват възвишените идеи на социализма като параван, за да ги експлоатират, затова ги мразеха.

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 674–675.]

Христов, макар да носеше презимето на председателя на кооперация „Напред“ и той да му беше **чичо**, нямаше нищо общо както с кооперация „Напред“, така и със Социалдемократическата партия в България.

Андрей нямаше богат речник от думи и мислови форми, с които да изразява това, което мислеше и виждаше, затова си служеше с ограничен брой предварително приготвени форми като калъпи. И всяко нещо, което срещаше в живота, преценяваше и го намъкваше в най-подходящия калъп. Че нещо от него стърчеше извън калъпа, че хълташе или се деформираше, това за него не беше от особено значение.

Разбира се, с такива знания и изрази той не можеше да оперира в реалния живот! Така каквито бяха широките социалисти за работниците от кооперация „Напред“ и консуматорите, същите бяха евреите за хитлеристите; комунистите за капиталистите; дъновистите за източноправославната църква... А каква голяма разлика имаше между всеки широк социалист, евреин, комунист, дъновист!...

Звездни разстояния делят хората един от друг!

Всеки човек е нещо особено, веднаж дадено и неповторимо! Върху

блюдата на житейската везна, думите и изводите имат дотолкова значение – тежат, доколкото се покриват с истината. Затова на Андрей не му вървеше в живота.

249. НОВОТО СЪЗНАНИЕ

По пустото и тъмно шосе, насрещния вятър се усилваше. Андрей получаваше тревожни сигнали от всички краища на своята държава – тялото си. Студените и невидими ръце на вятъра, гладът, противоречията... всички, които искаха да го унищожат от всички страни и отвън, го шурмуваха!

Но Христов всичко това беше предвидил, взел мерки, за да го предпази и в него беше направил предмостово укрепление на „Новото“, **беше образувал едно ново съзнание**, което наистина заемаше малка територия в централното, голямото съзнание, но беше вече фактор в живота. То беше като едно заговорническо правителство, което искаше да свали старото и да заеме властта. В цялата територия – тялото и съзнанието на Андрей, вече ставаха първите схватки. Някой мислят, че всяко старо трябва да бъде унищожено и заменено със съвсем ново, както става при войни и революции.

Христов беше за приемствеността и нищо да не се унищожава, на всяко нещо да се намери местото му в живота – доброто и здравото да премине в новия живот, а излишното, негодното, изживялото си времето, живота сам да се освободи от него. Той е най-добрата мярка за новото и старото.

Андрей още много пъти щеше да се връща към старите идеи и методи, както човечеството отдавна е излязло от животинския стадий, но още дълги години ще изживява животински прояви.

Всичко, което сега Андрей изживяваше – неверни мисли, размишления наивни и лекомислени изводи... имаха значение за спасението му. Защото цялото му внимание беше насочено към тях. Не мислеше за своите страдания, които по този начин намаляваха, и **новото в него** пущаше все по-дълбоки корени.

250. „МАКЕДОНИЯ – ПЪЛНА АВТОНОМНОСТ“ – РЕШЕНИЕ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

– Не може другояче да се обясни – продължаваше да си мисли Андрей гласно. – Този Христов има някаква задна цел! Може би иска да ме има под ръка за осъществяване на някакви пъклени свои цели!

И сети се за честилите **македонски убийства***, спомни си също разказа за един познат как македонствуващите завербували своите агенти за убийства. Те като ходят по улиците на София и срещнат някой безделник като мене... – каза той и се спря. „Безделник“ му задраска неприятно в съзнанието, като хрип на честолюбието му! – „Извинявай, но аз не съм безделник!“ – си каза той.

[*Виж „Изгревът“, т. 27, с. 848–845: „Надгробната плоча на България“, „Македонци на Изгрева“.]

И продължи – **ВМРО търси млади хора**, буйни глави, които материално са зле, а сега такива има колкото щеш. Осигуряват им **ядене, пиене, жени...** и когато им потрябват да убият някого, да им са под ръка. – Да, ясно ми стана, и колко просто било само! Христов е приятел с царя, а той с македонствуващите – ВМРО, които са оръдия на царя. **С тях той**

се освобождава от всички, които му пречат. С какво ли съм направил впечатление на Христов, че се спрял на мене да ме прави убиец? Но господин Христов, аз внимавам, на **чурук дъска не стъпвам**, с мене това не може да стане! И външно дори взе поза на умен човек, но отвътре нямаше съответното съдържание. Но затова пък вляха няколко капки живот в бързо отслабващото му тяло. – Но защо ме нахрани, защо ме задържа 12 часа, защо беше любезен, защо, защо?... Всичко това ми показва, че има някакъв интерес от мене.

Андрей съзнателно или несъзнателно изпущаше много факти, които му разкриваха истината. Това и още много неща правеше само, защото така му се искаше да бъдат. – За всеки случай аз трябва да го дебна, да бъда много внимателен и предпазлив! Да, да – с оживление си каза Андрей. – А дали не е решил да ме прави дъновист? – Помисли, помисли и иронично се усмихна: – Ако е така, горчиво се мами! Аз и дъновист? Не мога да си представя как бих изглеждал като дъновист!

Аз не вярвам нито в Бога, нито в Христа, още по-малко в Дънов! Не мога, и не желая да се моля! Не вярвам в Бога, защото няма такъв, и ако имаше такъв, не могат да се оправдаят толкова многото нещастни хора по света. Трябва да се пазя от всички страни! – И въпреки всичко, можа да се усмихне самодоволно.

Докато Андрей беше в колибата на Христов, той създаде в него един особен порядък, но като излезе навън, старите му състояния бързо почнаха да се възстановяват. Състоянията му бяха като махало, което се люлее от едно крайно положение до друго и обратно. Съзнанието му беше разделено, разединено, за всяко нещо имаше най-малко по две мнения – всяка мисъл, чувство и състояние бяха против всички останали, което го парализираше. Силите му не можеше да насочва, където искаше и където трябваше, съпротивителната сила на организма му беше стигнала до своя минимум, **силите му като че изтичаха, а разрушителните сили вземаха надмощие.**

– Кое ли беше това момиче, дето той го нарича Детка? – се запита Андрей. – Положително не му е дъщеря, защото му вика „брат“! Живее под бараката му в мазето, а само за демагогия спи уж другаде! – И макар едвам да преодоляваше студа и насрещния вятър, подмигна си и си каза: „Ясно, аз тези неща ги четкисвам!“

Коя беше тази, дето така сладко му вика „Любо“? – Любовница? Утре и тя ще дойде с нас на екскурзия. Глупости, защо включвам и себе си? Нали реших, няма да отида на екскурзия!...

251. КАК МОЖЕ ЧОВЕК ДА ВЯРВА В БОГА

Предмостовото укрепление, което Христов беше създал в главата на Андрей, вече действуваше успешно, подготвяше го утре да отиде на екскурзия, като измъкваше от време на време тази мисъл за екскурзията. Андрей, макар отначало да реагираше, да се противопоставяше енергично, но скоро щеше да свикне с нея и да се убеди и осъществи.

– Не мога да разбера тези хора дъновистите, при тях винаги остава нещо неизяснено, тъмно! Края на всичките им работи остава винаги неразбран. Изглежда верно е дето се говори, че братя и сестри **спели наедно**, че сутрин посрещали слънцето голи!... Ех, те не знаят кой съм аз и какво мога! – Каза и се опита да се изправи, да издаде гърдите си напред и да тръгне по-смело. Но това остана само желание, тялото му остана

прегърбено. – Каквото ще да става, аз ще надникна във всяка барака, и то когато аз си избира времето!

Тук тези мисли се прекъснаха от спомените на Андрей за любовните му приключения, за които само той знаеше. Това бяха тъмни и неприятни истории, затова тези спомени ги изостави и се върна на мисълта си: „Ще се запозная с всички от Изгрева, ще ги изуча подробно, ще се намъкна някой ден и в стаята на Дънов, ще издебна и Христов, ще го сваря!... На тези „Божий хорица“ ще извадя кирливите ризи на пазаря, всеки да ги види!“

Андрей вървеше, мислеше, говореше си и често потръпваше от възбуждение. Отрицанието му даваше сили да продължи. Текна му мисълта: „Ще се върна да видя дали Елен не се е върнала при Христов, ще се сгуша до южния прозорец и всичко ще чуя и разбера!“ – Но се отказа от намеренията си, защото нямаше сили.

Интересното беше, че виждаше само отрицателното, за него продължително мислеше, а положителното или не го виждаше и почти не мислеше, или само мимоходом.

– Този Христов, не мога да го разбера що за човек е! **С тези големи знания и връзки, как може да вярва в Бога?!** Ако аз знаех поне на половината, не бих помислил за никакъв Бог, впрочем аз и сега не мисля.

Дали с всичко това не ме е заблудил? Дали не е някой по-префинен Тартюф или Абат-Жул? И пак: – Защо ли пък ще ме лъже и заблуждава, какво ли очаква от мене да получи, когато аз нищо нямам? Чудно нещо, как ме излекува от заекването ми! Нищо не разбрах! Дали не беше ме хипнотизирал? Всеки случай, интересен и силен човек е!

В кооперация „Напред“ идваха в моите магазини най-различни хора: и лекари и професори, и артисти, и офицери. Всичките горе-долу си приличаха, те в много неща приличаха и на мен, особено в обикновения си живот, а Христов във всяко отношение се отличава от всички, които познавам и от мене. Никой от тях на него, по нищо не прилича.

Андрей така вървеше с оклюмнала глава, и какви ли не мисли не минаваха през главата му. Но ето, че му блесна една особена мисъл: „Цели 12 часа, аз бях център на внимание от този необикновен човек! Имах разговори с този велик човек, който е приятел на царя! Той ми каза, че ще ме приеме пак. Ето, утре ще отидем с него на екскурзия!“ – Каза това и се сепна: „Как мога да мисля за това, нали реших, че няма да отида на екскурзия? Затова няма какво повече да мисля!“ – възропта той, но вече много по-меко и анемично.

– Истина е, видях много и интересни неща! – започна пак да си мисли Андрей. – **Как можеше всичко това да се случи в тази колиба? Как може такъв велик човек да живее в такава колиба?! Това е една великолепна приказка! Но дъновистите са врагове на прогресивното човечество, на работническата партия!***

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 636–638.]

Ако всичките дъновисти са като Христов, кой може да излезе насреща им? Те ако образуват партия, веднага ще грабнат властта и ще задължат всички хора да се кланят на Слънцето!...

Властта трябва да вземе мерки против дъновистите! И Партията трябва да бъде предупредена, и тя да вземе мерки против тях, защото те заблуждават трудящите се и парализират революционния им дух!

252. ИДЕИТЕ НА КОМУНИСТИТЕ – ПРАВИМ РЕВОЛЮЦИЯ

Изведнаж пред погледа на Андрей блясна София с хилядите си разноцветни светлини, които пропиваха цялото същество на Андрей.

Всяка светлина беше като лъч от едно непостигнато негово желание! Той чуваше техните примамки, и протягаше безнадеждно желания към тях. Те като свредели на сонди, промушваха дълбините на съществуването му и изсмукваха жизнените му сокове! Той беше и като фокус, в който се събираха всичките неосъществени желания на хората там долу, и му разказваха за своите неволи. Той стоеше пред тези светлини като сираче пред разкошна витрина, пълна с най-разнообразни играчки и погледа му се губеше сред тях, и във фантазията вече си играеше с тях, но когато посегнеше, срещаше леденото, дебело и безчувствено стъкло.

Тази разкошна витрина – София, като натруфена блудница – всичко му предлагаше, но зад стъкло. Тя беше кръв от кръвта му и плът от плътта му, но непостижима! А Христов, даром беше му предложил да стане жител на света от мечтите му!

Андрей се разпъваше между тези два свята! И като неразбиращо дете, посегна към огъня – поиска да съчетае, примири тези два живота.

Колкото повече се приближаваше до София, толкова повече страданието в него растеше. Много от противоречията му, които тази сутрин за изгрева го изпуснаха, сега го посрещнаха и отново изпълниха, за да му ограбят полученото от Христов. И наистина, скоро Андрей почувствува още по-голямо безсилие и празнота, беше по-нещастен отколкото тази сутрин, когато отиваше, с тази разлика, че сега имаше перспективи и Христов.

– Христов ми разказва приказки от „1001 нощ“! Било имало толкова много работа, че нямало да ми остане време да ям! Откъде пък все такива ги измисля? – каза си с възмущение. И после: – **Не така господин Христов, аз не искам празни приказки, искам нещо реално, искам работа**, която да ми дава възможност да живея свободно и независимо, да се обличам и живея като културен човек, да се забавлявам, да се удоволствам до насита..., а не като тебе – да ям картофена супица! Аз не искам да живея от подаване! **С паничка супица и залъче хлебец, мислиш, че ще ме нахрани ли?** Ще ми разказваш за бъдеще какво щяло да бъде – планини от пилаф – турски рай!

Така говорят и широканците от кооперация „Напред“, как щял да бъде устроен живота, когато кооперация „Напред“ вземела в ръцете си всичките блага, когато България и света станели социалистически – как тогава работниците щели да живеят! И Пастухов и Янулов и Лулев, и **всичките широкански водачи все така ни говорят, но те самите и семействата им вече живеят в социализма и комунизма, живеят си на широко при всички удобства и имат да ядат каквото пожелаят!**

Ние работниците искаме още сега да живеем не в разкош, но в довольство. Това може да ни даде само работническата партия – комунисти... Яд ме е, че хапнах от тази супица на Христов, защото каквото с нея такова и без нея!

Колко ясни и прости са идеите на комунистите – правим революция* – които останат живи, вземат властта, богатата и средствата за производство, и веднага на всички работници е добре! Няма мизерия, няма нещастни и много просто и ясно, как няма да бъде добре на тези, в ръцете на които е всичко, и те няма какво да го правят, освен да го раздават на народа. Тези Маркс, Ленин, Сталин са умни и човеколюбиви хора, това

са хората, които истински се грижат за работниците, за трудящите се!... А не като този Христов, който ми разправя бабини деветини!...

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 632–634.]

Вървеше и продължаваше да върти вече старата плоча на своите вечни въпроси и размишления, но този път като че някой в него поведе мислите му и ги изведе в друга посока. Той предвкушаваше, че в него иска да се роди някаква радост, както през пролетта се носят различни аромати, без да се виждат самите цветя.

Най-после радостта, като замъчило се на хоризонта слънце, изгря: „Писател ще стана!“*

**[С настоящата публикация изгрява и неговото слънце на писател! Но то става чрез „Изгревът“]*

В това вярваше, защото му се искаше макар много мисли в него да му говореха противното, но той не ги слушаше, не им обръщаше никакво внимание. И накрая си пошепна с благодат: „Христов е добър човек, има ме предвид за нещо добро!“

Това беше един висок връх, на който Андрей не можа да се задържи. Затъркаля се като откъснат камък надолу по урвата на мисълта. Сети се пак за македонските убийства, и се спря на сензационното убийство, което беше станало посред бял ден по обед пред двореца на цар Борис. Двамата убийци се облекли като ловци и водели куче, уж чакали трамвая, там причакали жертвата си. За това македонско убийство, вестниците много и противоречиво писаха. Разнасяха се фантастични слухове от „очевидци“, и скоро разказите вече нямаха нищо общо с истината. Но те се пречупваха и осветяваха сега по особен начин в Андрей. Той се хвана само за един единствен факт от многото такива.

Говореше се, че един от убийците бил дъновист. Този слух Андрей сега почна нишка по нишка да разнищава и всяка нишка да гледа под микроскоп, и разбира се винаги да вижда, което му се искаше. – Полицията тръгнала след кучето на ловците – убийци, и то я завело в дъновисткия квартал. Оказало се, че кучето е на дъновист. Следователно един от убийците е бил дъновист – си мислеше Андрей – защото кучето не може да тръгне след чужд човек. – Но един хрип застана на гърлото му, като че го хвана за гушата, и който му казваше: „Защо лъжеш?“ – Андрей се видя срещу себе си. Той знаеше истината. Нямаше как да се самоизлъгва, не можеше!

Ето, и навлезе в потъналия в мъгла град. Задиша наситения с мъгла, сажди, миризми... въздух. Закашля се мъчително! Пак нещо се откърти от дробовете му. Изплю една хрчка, вгледа се, но не видя нищо, защото беше тъмно. Мина край аптеката на улица „Граф Игнатиев“, и на прозореца термометъра показваше 17°. Стана му по-студено! Животът в него затърси опора и като не намери, каза си той с примирение: „Всеки който се е родил, когато и да е все ще умре, без особено значение е дали още сега, тази вечер, утре или след 20 години!“ – И понеже Христов беше станал център, около който се въртяха всичките му мисли, размишления и целия му живот. – Той ми каза: „Мисли колко от това, което говориш и мислиш е верно?“

Христов още от първата среща беше насочил съзнанието на Андрей към самия него. – Аз бих му отговорил с въпрос: „Аз мисля, ще умра – и това на половина ли е верно?“ – И мисълта му се спря на това. Прецени, че е умно, то вля в него капка живот и той се опита да се изправи. – Утре на екскурзията ще му задам този въпрос, и той няма да може да ми отговори!

Зарадва се пак, но почувствува и една горчивина дето каза, че ще отиде на екскурзия и без реакция преглътна.

253. КОЙ Е ИЗМЕННИКЪТ И ОТСТЪПНИКЪТ

„Пъстрата маса хора“ бяха препълнили тротоарите на улица „Граф Игнатиев“, движеха се във всички посоки като мравки в мравуняк. Над улицата се носеше един характерен шум – смесица от пошли разговори, смехове, закачки и търкане на подметки по тротоара.

Андрей пак вървеше по левия тротоар. Скоро беше изтласкан към бордюра, но и там не се задържа. Беше принуден да слезе на паважа, като недостоен вече член на „пъстрата маса хора“, **изменник, отстъпник от нейните принципи**, живот и идеали, който ял от забранения плод за „пъстрата маса хора“, който растеше на Изгрева.

Пътя на Андрей вече беше определен – стръмните и недостъпни върхове на живота, за които на „пъстрата маса хора“ не беше дори позволено да помисли!

Андрей натоварен със снопчето дърва, кошницата с Новогодишните подаръци и главата му изпълнена с видяното и чуто при Христов и с конфликта между старото и новото, се довлече до улица „Три уши“, влезе в двора на една триетажна къща. Там, в дъното на двора имаше стара паянтова полуразрушена къщичка, в която той влезе.

254. ЗАЩО СИМПАТИРИЗАШЕ И РАБОТЕШЕ ЗА ПАРТИЯТА

Горният етаж беше накривен настрана като пиан, и беше необитаем. Част от покрива му беше отнесен. От цялата постройка, само една стая беше обитаема, в която се влизаше направо от двора. Тя само проформа беше заключена, ако по-силно се натиснеше, вратата заедно с касата, щеше да се откърти. Пък и кой би си направил този напразен труд да влиза в такава стая? Към двора зееше и един полуотворен прозорец.

Преди да беше се случило всичко това с Андрей, той живееше другаде – в стая и кухня, които беше мобилизирал, защото щеше да се жени, но след нещастното разпродаде всичко и от три месеца живееше тук.

Щракна електрическият ключ. Веднага насочи погледа си към завития в бял чаршаф костюм от ластикотин, който беше си направил като венчален, единствен останал непродаден. Въздъхна и каза: „Слава Богу, и днес не го откраднаха!“ После видя руло хартия под прозореца, и си каза: „Донесли сте ми нелегални вестници, позиви и списания, но кога ще ги разнеса като съм болен?“ – **Той не беше член на Партията, но ѝ симпатизираше и работеше за нея.** Някой си неизвестен му куриер, често му пушаше през този **прозорец** такива рула с нелегални материали, които той с успех разнасяше или разлепваше по стените на улиците.*

[*Виж „Изгревът“, т. 22, с. 623–626.]

Миришеше на студена, непроветрена стая и мухъл, смесени с приятна миризма на дюли. Дъските на пода изскърцаха, може би защото Андрей сега тежеше с повече от двадесет килограма. Разхвърленото легло, нечист чаршаф на юргана, на отсрещната стена беше изправен стар бакален рафт, който беше в стаята, когато я нае и остана да го ползва.

Върху старата печка тип „циганска любов“ постави снопчето дърва, тя изскърца недоволно, щеше да се събори, затова го пусна на пода. Две дъски от пода потънаха, а другите им краища се издигнаха. Андрей ги изгледа с безразличие и си помисли: „Ето, отваря се гроба ми!“ На единствената масичка имаше неизмити чиний, и трохи от хляб. Избута чинийте и на тяхно място постави кошницата с подаръците, и с цялото си тяло се отпусна

на единствения стол, който направи геройско усилие да го задържи на разклатените си и разкривени крака. И разсеяно заразглежда попуканите тавани, паяжините в ъглите и спонтанно си каза: „Тук всичко заедно с мене, е вече получило призовка за оня свят!“

Вятърът от двора подухна и прозореца и вратата се разтвориха широко, из стаята се дигна прах. Направи усилие, стана и отмахна одеалото, което завиваше върху най-горния рафт на шкафа много едри кехлибарени дюли. Те единствени в стаята му бяха още свежи, млади и изпълваха с аромата си стаята. – „Но може и те вече да са замръзнали!“ Погледна ги продължително, особено една – най-голямата, на десния край я гледа продължително. Тя беше едра и много красива! Той можа да ѝ се усмихне и каза: „Утре ще те занеса на Христов и той ще ми каже: „Велико бъдеще те чака... и писател може да станеш!...“ – И се видя в кафенето на писателите при витрината, пиеше си кафето...

Закашля се и изплю на пода грамадна кървава хрчка. С яд я разтри с крак, и почна да пали нервно печката. Издраска цяла кутия с кибрит и не можа да я запали! Реши да си легне на студа. Счупеното стъкло на прозореца затисна с една стара възглавница и го подпря със стола, вратата подпря с едно дърво. Но сети се за Мими. Часовникът на дружество „Балкан“ удари 21 часа.

– Рано е още за спане, затова ще отида у Мими – си помисли, защото тази мисъл беше приятна и примамлива и затова може би беше забравил, че когато беше при Христов примираше за сън, че не беше спал миналата вечер цяла нощ.

И затърси из джобовите си някое забутано левче за трамвай. Не намери. Парите на Христов за просото дремеха в портмонето му, извади ги, постави ги на масичката и дълго ги гледа, после ги постави отдясно в портмонето и си каза: – Като ги изхарча, с какво ще купя просо за птичките? Какво тогава ще помисли за мене Христов – бъдещият писател изхарчил!... Не, не искам Христов да мисли лошо за мене!... И нали му обещах да не отивам у Мими? Откъде ще знае – ще отида пеш, за връщане ще поискам от Мими, ще я излъжа, че съм си забравил портмонето!

Да, да, сега се сетих, светна ми, разбрах истината. Христов е страшно хитър! Вместо направо да ми каже: „Туберкулозен си, не отивай у Мими, защото ще я заразиш!“, разказа ми цял куп бабини деветини. Много ме е яд, че веднага не му разбрах машинацията и да го разоблича! – И закашля се, не изкашля нищо, но се почувствува безсилен. Помисли, Мими далече живее и няма смисъл да отива. – Но утре ще кажа на Христов, че съм ходил у Мими – да видя какво ще ми каже.

И изгаси лампата, легна си с дрехите и обувката. Леглото беше студено като гроб! Пъхна си главата под юргана, сви се на кълбо.

Мисълта за смъртта отново му се мярна: „Това живот ли е? На кого е нужен моя живот? На никого! Ще умра!“ – Отпусна се. Цял трепереше, а очите му пламтяха, ушите му писнаха! Помисли: „Кой ли говори или мисли за мен? Каквото и да е, тази вечер смъртта ще сложи край на всичко! Но може би Христов мисли за мен?!“

И всичките случки днес при него запреминаваха през съзнанието му, и като че малко му олекна, постопли се.

255. ЗАЩО СЕ РЕЦИТИРАТ ЧУЖДИ СТИХОВЕ

Като по някаква заповед, скочи от леглото и излезе на улицата, като си каза: „Що за идиот съм, че съм заслушал някакъв си дъновист? Ще ми разказва той на мене, че не съм болен! Ще отрича той цялата култура, цялата наука – Медицина! Ще отида на лекар! Той да си каже научната дума, и да ми даде съответния научен съвет!“

През няколко къщи имаше лекар. Позвъни. Лекарят го покани, прегледа внимателно, премери температурата му, която беше 39°. Направи отрицателна физиономия, като че му каза: „Няма да те бъде!“

Андрей изпи погледа на лекаря до дъното. Изтръпна! – Ще умра значи наистина!

Лекарят тежко и важно заяви:

– Болен си момче, много си болен! Защо си чакал досега? Веднага си иди в къщи, затопли се добре и не мърдай, легни по гръб. **Необходимо ти е продължително клинично лечение!** А докато постъпиш в болница, ще вземаш следните лекарства. – И написа му дълга рецепта с лекарства, и накрая му каза: – Веднага трябва да почнеш да ги употребяваш, за да издържиш докато влезеш в болница!

Андрей като бакалин, имал е много случай, когато честни клиенти, забравяха да платят покупките – и той сега направи се на забравил да плати на лекаря, и той не му напомни.

Веднага се върна в стаята си, и си легна. Студът отново го сграби с ледените си пръсти! Унесе се. Сънуваше или само му се стори – излиза от стаята си, и почна да слиза в тъмно, влажно и страшно мазе. Помисли, че е вече умрял и слиза в ада. И после почна да бълнува и да декламира различни стихове, части от разкази и романи, които когато беше чел, бяха му харесали и допадали със своето песимистично, отрицателно на живота съдържание, от които в будно състояние не помнеше нищо, защото беше ги прочел веднаж или два пъти, и не беше запомнил. Сега ги рецитираше безпогрешно, или така погрешно, както беше ги чел някога:

„Спомен – и треска между тях
оголени стени, втрещен
гъстиящ полумрак наднична
подава се от всеки кът.
Нали без топливо
отворена уста готви
проклятие да изрекът.

Затварям пламнали очи,
ала напразно – няма сън.
Не мозък, а олово сякаш
в разрязан череп се разлива.
Възглавето – камък същи
леглото тръне и коприва.

.....
В душата хаос и тревога

.....
ехтят отчаяни въздишки зловещо.
И гладни плачове и диви
не земни писаци.

И мъка, знайна мъка
нокти в сърцето ми забива.

.....
Смъртта – ужасен призрак в най-ранна възраст още,
когато по-далеко от майчини си пазви
светът едвам познавах, един безумен страх
загnezден бе у мене; и може би то беше
страхът от нея само, в гърдите ми проникнал
из родна гръд изсмукан.
Но късно аз разбрах началото и края
на цялата човешка тревога под небето.
– Също тъй пред нея трепереха
и старци отдавна своя дял, отдали на земята,
и млади в свидна пролет на кратката си младост.”

.....
Събуди се. Гореше в адски огън! Стиховете горяха душата му. Но ето,
образа на Христов му се мярна и му каза: „Хем да не забравиш – утре като
идваш, вземи си две фланелки за преобличане.”

– Глупости, аз умирам, отивам, а той ми говори за фланелки!...

И отново премина през главата му всичко, което беше чул и видял при
Христов. И през студа и неволята, като че ги забрави и замечта по-скоро да
се съмне, за да отиде и да го види. Защото Христов в него беше свързан
с мисълта „велико бъдеще"... И той повтори много от тези красиви за него
думи на Христов. И после, като че автоматично стана и сви две фланелки
в един вестник.

Легна и реакцията отново започна: – Нали казах, няма да отивам на
планината! Само това ми липсваше! Защо мисля за това? Ако има друг
свят, душата ми ще отиде в него на екскурзия.

И закашля се, дълго се мъчи, но нищо не изкашля. Унесе се и заспа.
Смъртта отново ум се мярна... и той задекламира:

„Сред чудни сенки, с които скръбта
прибулва напред моя път безначален.
С път мой печален, де с поглед прокален
не лъхат, не вдъхват надежди цветя!
За тебе отново душата мечтай
и в съд пак за тебе може да узнай
ти отдиш жален, като в рай.

.....
Навявайки с черни криле непрестанно
прокоба на тъмна невидима смърт!

.....
Угасват в миг факли, свещи и лампади.
И ето над жалки гърчащ се рай
с полъх на саван завесата пада
сред вопли, скимтене и вой...

.....
Че тази пиеса се казва „Човекът”,
а червеят нейния герой!”

Очите му пареха, челото пламтеше, задушаваше се и в същото време вътре дълбоко в себе си чувствуваше ужасен студ! В унеса си чувствуваше, че всичко може – само като помисли за някое място, вече там биваше... И пак го обзе силен като вихрушка изблик и задекламира. Стиховете от устата му се лееха като ручей – леко, непринудено. И сега, сред този буен порой от думи, забеляза, че не заекваше. Зарадва се и веднага мина в другата крайност – обгърна го страшна тъмнина:

„Печален черен ангел, ми дава чаша черна,
а в нея мозък кървав. И смъртно бледа уста.
Аз впих и пия до дъно, отровен с жад безмерна.
Какъв възторг на ужас! Чар в безнадеждността.

Като отрова страшна, о мисъл ти безверна,
гръд гориш, убила надежда и мечта!
На черна магия с властта ти злонамерена,
без жал навеки ти разделяш сърцата в самота.

На гниещ труп миришеш, о вино ти проклето.
Видях – и знам аз: че всичко нищожност е в този свят,
и мрът без да разцъфнат цветята ми в сърцето.

И го посреща – чужд на всяка химера
тук всичко, както призрък лъжлив примамно блед.
И цветето най-мило остава – револвера.”

256. НАЙ-ВЕЛИКИТЕ ХОРА – НАЙ-МНОГО СА СТРАДАЛИ! ТЪКМО СТРАДАНИЯТА СА ГИ НАПРАВИЛИ ВЕЛИКИ!

Събуди се за миг, и пак отново забълнува неясно. Само едно се разбираше: „Револвер, револвер... Дайте ми револвер, да сложа край на това безсмислено съществуване!”

И на вратата се зачука силно. Андрей дълго не разбираше дали наистина се чукаше, сънува или бълнува. Трудно, като отдалече се върна, запита тревожно:

– Кой чука?

– Защо крешиш и викаш сине, изплаши ни! Вече десет минути чукам, бълнуваш револвери!... Защо когато дойде не ни каза, че си налудничав, не щях да те взема за кираджия? Вече цяла седмица не съм те виждала! Стани, стани, плати ми наема, защото и аз имам нужда, пък си излизай.

– Махай се дърта вещице! Не пари, а олово още сега ще ти дам! Махай се, остави ме да умра!

Старицата умълчана се отдалечи. И нов вихър грабна Андрей:
„Аз черният поет, роден да носи смърт.

.....
По сред мълчанието черно и ужаса разлян далеч.

.....
А гарвани в съня ми към мене прелитат с грак,
тялото ми студено да ръфат с хищна злоба.”

Зъбите му затракаха от студ! Стана, взе от пода нечистото килимче и го хвърли върху юргана, над него намета всичко каквото имаше в стаята, легна и задекламира:

– Революер, революер, революер! Цвете най мило! Мизерия! А колко много има хора с безкрайни излишци!... Не знаят какво да си правят парите!... И пак чу познатия вече глас на Нея: „Нали казах, може и под трамвая!...”

О, смърт, аз не само чувам твоя глас, но те виждам: страшен скелет с коса на рамото! Ти си същата, която тази сутрин излезе из под трамвая... Тогава се страхувах, но сега не. Ти си страшна, но затова пък носиш края на страданията и на безсмисления живот!

– Не философствуй – чу той гласът на смъртта – тръгвай след мене!

И Андрей скочи от леглото си, дълго търси дрехите си, беше забравил, че си легна с дрехите и те сега бяха на него. Погледът му падна на дюлята, крайчеца на която се показваше из под одеалото.

Часовникът на застрахователно дружество „Балкан” отмери два равномерно удара. Дюлята, като че му каза: „Легни си, сега трамвай няма!”...

И още нещо му каза, но той не го разбра. И в същото време се сети за мисълта на Христов: „Велико бъдеще те чака! Можеш да станеш каквото пожелаеш, само от тебе зависи!... **Най-великите хора в света, най-много са страдали! Тъкмо страданията са ги направили велики!...**”

– Това са глупости и нищо повече! Как мога да сложа край на живота си? Защо да страдам до 5 часа, когато тръгнат трамваите? – И пак: „Велико бъдеще те чака!” – Не, как мога да стана нещо велико, когато досега нищо велико не съм нито направил, нито казал! – Но сети се за един свой съученик, който в долните класове на гимназията беше слаб ученик, а после стана най-силния ученик в гимназията...

Малко по малко, мисълта за самоубийство отстъпваше и накрая той си каза: „Няма смисъл да умирам, ще изтърпя тази нощ... Велико бъдеще ме чака!... Христов не лъже, пък и няма интерес да ме лъже!...”

Зази се през глава. Душата му беше арена, а той зрител и увлечен в импозантното зрелище, заспа. На сън се въртя, много пъти се закашля и на разсъмване се събуди със силна и неприятна горчивина в устата, от която се заизливаха злословия против Христов и Бога. Без да знаеше защо, но тях смяташе виновници за своите страдания. Видя се в краката на Христов, когато го молеше да не го изпъжда. Обхвана го ужас!

– Той щеше да ми унищожи човешкото достойнство!... – И пак старата песен: „Но няма да се самоубия сега. Ще отида утре сутринта и най-напред него ще убия, ще оставя писмо и тогава и себе си ще убия. Да разбере света какви са тези „Святи хорица!” – Разбира се, той това нямаше никакво намерение да го направи, но душата му търсеше, правеше с всички тези неща мост към живота, защото целта беше Андрей да отиде при Христов. От там насетне всичко щеше да бъде лесно. А той лудо, неудържимо искаше да отиде при Христов, да го види, да види своя осъществен идеал и той да му каже не веднаж, а много пъти, безброй пъти: „Велико бъдеще!...”

Впрочем, всичко във Христов само това му говореше, защото Христов беше откривателят и олицетворението на този велик живот. По този начин Христов на няколко пъти тази вечер, го измъкна от обятията на смъртта.

Андрей дълбоко в душата си чувствуваше, че Христов непременно ще го спаси, ще прогони далече от него тази натрапница – смъртта. Андрей беше като войник на първа бойна линия, който знаеше своето минало и настояще. И бъдещето му вече беше определено, решено, но той не го знаеше. В щаба на частта му беше подписана заповед, с която частта му в определен час щеше да влезе в бой. Той и частта му бяха вече жертвувани, с тази разлика, че Андрей беше решено да живее, защото имаше да свършва работа.

Смъртта вече отстъпваше пред любовта му към Христов. Затова може би си помисли: „Аз винаги мога да се самоубия, това зависи само от мене.“ Това беше достатъчно да отиде при Христов, който не само, че беше пророка на този велик живот..., но той правеше и щеше да прави за неговото осъществяване.

Андрей си спомни и размисли за една картина, която беше наблюдавал: По едно асфалтирано шосе се движеше кола, теглена от два грамадни бивола, а отзад на колата беше превързан за рогата един овен, който не желаше да върви след колата. Беше на особено мнение, теглеше се назад и настрани, тътреше се по копитата си, които бяха почнали да пушат от търкането по асфалта. А биволите вървяха с присъщата си бавност, приказваха си, махаха с опашки ту на една, ту на друга страна и съвсем не чувствуваха, че отзад овена се теглеше, беше на особено мнение.

Накрая Андрей си каза: „И аз се чувствавам като този овен. Теглен съм на някъде от някаква невидима сила! Тя е силата на Христов!“ – Просветление изпълни главата му, и той можа да се усмихне.

Часовникът на „Балкан“ удари 5 монотонни удари.

Андрей си направи сметка: „Остават още 3 часа, когато ще видя Христов.“ Сега отвън му беше студено, а дълбоко отвътре топло. Вътре в него имаше една главня, която го топлеше.

Отново заспа, пак сънища, видения, бълнуване, въртене в леглото, закашля се. Събуди се в още по-страшно и отвратително състояние, почувствува мокрота под бузата си. Изплашен скочи, запали лампата и ужасен видя по възглавницата си размазана кръв.

– Имал съм кръвоизлив! Свършено е с мене! Туберкулозен съм, и то в последната фаза!

Глазата му се завъртя, падна на леглото, но веднага се съвзе, пхна се под юргана и в унеса си видя се като муха, която летеше в празна стая, и през стъклото на затворения прозорец гледаше красиви гледки – Райската градина. И той – мухата, бръмна и литна към градината, но блъсна се в стъклото и падна на пода. Почувствува силни болки в гърдите си, но се съвзе и отново литна към прозореца. Пак се блъсна в стъклото, начука си главата, краката и крилето, и безсилен се строполи под прозореца с мисълта, че ще падне на твърдо, а почувствува, че лежи на меко върху една грамада, цяла планина от изсъхнали трупове на мухи като него, които също бяха се разбили в същото стъкло в устрема си към Райската градина. И чу бръмчене като своето. Изправи се на болните си крака и се приближи до побратимата си, която беше без крака и криле. Андрей бръмна и я запита:

– Кой си ти и как си попаднал тука?

– Аз съм Адам, твой и на всички човеци бащата. Живях в тази градина, която се вижда от стъклото на прозореца. Ти и всички знаете моята трагедия, защото тя е и ваша трагедия. Аз бях изпъден. От тогава аз и всички тези, на които трупите образуват тази планина, на която върховете достигат до небето и по цялата Земя, се търкалят костите и крилете им, те всички се борили да се възвърнат в изгубения Рай, но има нещо невидимо, в което се забиват.

Всички търсим Рая, щастието, а намираме страдания, нещастия и свършваме със смърт!

По-нататък сънят продължаваше. Слънцето изгря. В стаята влезе господарят и отвори прозореца. **И Андрей, макар със счупени крака, ръце и орфани криле и подута, превързана глава – литна към градината!**

Часовникът на „Балкан“ удари 7 удара.

Андрей отхвърли юргана, стана, взе каната да се измие, но тя беше замръзнала. Изчисти си лицето от кръвта. Сви кървавата калъфка във вестник, в друг вестник зави красивата дюля, но му се видя малко да занесе на Христов само една дюля, затова зави още две, и трите пакета постави в раницата, метна я на гърба си и излезе от стаята.

IV. ПРЕЗ ОЧИТЕ НА ХРИСТОВ.

ПОСВЕЩЕНИЕ

„Няма по-красиво нещо от това, да срещнете човек, в когото няма абсолютно никакво желание да ви използва, но да е готов нещо да ви даде. Пред такъв човек всеки отваря душата си...”

„Само онзи човек ви обича, в присъствието на когото вашите мъчности постепенно намаляват и изчезват.”

/Учителю благи, с. 23/

„Който има, ще му се даде, а който няма, ще му се отнеме и това, което има.”

/Марка, гл. 4, ст. 25/

„Всички преди мене са били крадци и разбойници.”

/Евангелията/

257. ТОЧНОСТТА Е КОЛЕКТИВНО КАЧЕСТВО. ПОСТИГАЙ ЦЕЛИТЕ СИ С ИЗРАЗХОДВАНЕ НА НАЙ-МАЛКО ЕНЕРГИЯ И НАЙ-ПРОСТИ СРЕДСТВА

Андрей се довлече до колибата и почука.

Христов отвори и видя очите на Андрей пълни с мъка, безсилие и моление! Покани го в коридорчето, заговори му възторжено, приятелски с нежен хумор и любов, **защото имаше като принцип да си постига целите с изразходване на най-малко енергия и най-прости средства.** Обикновено започваше леко с обикновени, непосредствени и елементарни методи. Ако с тях не получаваше резултати, влагаше още сили, послужваше си с нови средства и с по-сложни методи.

– Браво бе герой, аз си знаех – герой момче си ти! Днес най-много от когато и да било, трябват герои.

Тези думи подеждоуаха на Андрей както подеждоува парфюма на цъфналите сливи край пътя на много уморен пътник – нежно, приятно, но слабо, като капка вода в океана на мъката му! Но те подсилиха и реакцията, защото Андрей през целия път до Изгрева беше обмислял планове: да спори, да се кара, да доказва, че е туберкулозен... Наистина, сега като видя Христов, зсичко това в него се разбърка и обърна нагоре с главата. Почти

нищо не можа да каже, и което каза беше слабо, анемично като мяукане на прегладняло коте и съскане на недоубита змия:

– Туберкулозни ли хора днес трябват на България? – И потърси очите на Христов, да види в тях ефекта. Разбира се нищо не видя, затова може би си помисли, че не го е чул. Разочарование и съжаление се разля по лицето му. Помисли да ги повтори, но затова нямаше импулс. Христов видя и разбра всичко каквото ставаше и стана в него. Вместо отговор, показва му часовника си.

– Точно осем! Ти си цял англичанин!

И струя от живот бликна към Андрей, вля се в гъстилката на мъката в душата му и я разрези. Но и тази струя не беше достатъчна да възстанови хармонията му, затова отприщи нови пълни с живот струи, които като войскови части се вливаха в сражението, за да решат победата – да неутрализират мъката на Андрей и да му дадат живот и сили за предстоящото му изпитание на планината.

– Това ми показва – продължаваше Христов ласкаво – с тебе може да се работи, ти си тъкмо човек за работа! Точно такива хора ми трябват! Колко много работа има, а работници няма! Ти оправда доверието ми. Работите ти непременно ще се оправят! **Тази точност ще се предаде на цялото ти същество** – по цялото ти тяло, органите и съзнанието ти, на всичките му мисли, чувства и постъпки, както като завъртиш едно зъбчато колело, завъртват се всички колела, които са свързани с него и на цялата инсталация.

Точността е колективно качество.

Англия дължи своята сила на точността.

Идването ти на време е реален израз на това, което има в тебе, което си ти. **Можа при тези лоши условия, да бъдеш точен! Работите ти в един друг свят – в света на причините, са оправени!** Казвам ти, радвай се!

И сега в Андрей се яви реакция, но тя беше задушена от стихията на живот, която излизаше от устата на Христов. И наистина, Андрей се зарадва като разплакано дете, помилвано от майчина ръка. Той подаде на Христов пакета с просото и остатъка от парите. Христов взе просото, и мигновено преброи парите в ръцете на Андрей. Бяха точно. Той с упражнения беше достигнал да може да преброи, види, различи без грешка много повече неща от обикновените хора! С широк жест на ръката си отмахна ръката на Андрей и каза:

– Не ги връщай, нека да ти се намират!

В този сублимен момент за Андрей, те бяха играли ролята на опора... те имаха да играят и още по-важна роля от тяхната номинална стойност, защото всяко нещо в устата и ръцете на Христов, когато той искаше, придобиваше **такава стойност**, каквато той му дадеше според това какво му беше необходимо. Не само това, но той можеше да придава на нещата и свойства, каквито те обикновено не притежаваха. Можеше нещо много просто и обикновено да използва така, че то да стане решително в живота на някой посетител. За него не само парите, но и всичко каквото имаше: мисли, чувства, воля, опитности, знания и това, което беше предоставено на негово разположение, за да помага – **той всичко щедро и галантно, но разумно раздаваше** на всекиго според нуждите и това, в което най-много вярваше – ценеше. И понеже за Андрей както и за повечето хора, парите бяха най-ценното, най-силното и най-здравата им опора, **затова му даде пари** и най-после понеже държеше много за свободата му, да не я докосне,

беше му ги дал във форма уж **да му купи просо**. – „Задърж ги, ако нещо много ти притрябва, купи си с тях.“ Говореше му благо и даваше всичката възможност и свобода, свободно да изяви вътрешното си съдържание без грим и маска. – А Андрей си мислеше: „От вчера ме познава, адреса ми не знае, а как ми вярва! Този човек наистина е необикновен, прилича ми на Христа!...“ А Христов продължаваше да му се учудва и възхищава:

– Снощи си отиде късно, кога спа? Сега навреме идваш. Как намери отворен магазин толкова рано? Ти си човек за сериозна и отговорна работа! – А Андрей си мислеше за царя, за царската госпожица и чрез тях за някаква по-висша служба...

– Но това за мене е много проста работа – подаде се Андрей.

– Така ли, можеш и по-трудни ли работи да правиш?

– Не зная какво мога, но зная кои магазинери от кооперация „Напред“ са старателни и **отварят по-рано** от другите магазинери.

Христов разгръщаше и разтваряше душата на Андрей, даваше му условия да се прояви, което беше крайно необходимо.

– Ти си чуден човек! Защо ти трябваше да си правиш труд? Просто не е толкова важно сега.

– Не, важно е! – възрази Андрей. – С какво щяхте да нахраните тази сутрин птичките – всичко е затрупано със сняг?

– Хм, птичките? Те могат един, два и повече дни да не ядат – какво може да им стане? На Изгрева много сме ги разглезили.

Христов му подхвърляше въдици да се хване, да се присъедини към неговото недействително мнение, да прояви това, което имаше в душата му. И тъкмо да каже: „Нали ние с тебе се нахранихме, какво ще мислим за птичките?“ – сети се, че Андрей от вчера не беше ял. За храна не трябваше да се поменава, да не пробуди глада му!

Христов даде възможност на Андрей да разбере, че той се радва дето беше донесъл простото и не беше похарчил парите за лични нужди, че беше си напънал силите да издържи. А колкото до птичките, Христов можеше да ги нахрани и с хляб. Но за такива важни неща като храната на птичките, той не разчиташе не само на Андрей, но и на когото и да било друг. Птичките и просото сега бяха само възможност да се изяви Андрей, и да поощри положителното в него.

– Много **евтино** си купил просото! Всички, които досега ми купуваха просо, купуваха го на по-високи цени.

– Обикновено магазинерите от кооперация „Напред“, а частните магазини още повече на случайни купувачи, на двойни и по-високи цени, особено ако разберат, че купувача не разбира. И аз това съм правил, и какви още по-страшни неща съм правил!

– Така ли? – Запита го Христов, като му даде да разбере, че се възхищава от откровеността му, с което я поощряваше. **Да се казва истината и то горчивата истина е трудно**, затова поощрението й действа възпитателно. – Много добре, радвам се, че имам приятел – познавач на бакалските хитрини! Задърж парите, **ето ти и още сто лева – да ти се намират**. За бъдеще само ти ще ми купуваш просо и други бакалски стоки, ако и на тебе за нещо ти потрябват, купи си. Аз още ще ти дам, аз имам, не ме жали. Като видиш по бакалниците нещо хубаво, евтино и не те мързи, купи ми, купи и на себе си, аз отделно ще ти заплатя труда.

Андрей слушаше и си мислеше: „Какво доверие ми има!“ – И ставаше му приятно, изпълваше се със сила и любов към Христов, защото той беше първия човек, който постъпваше с него така и в същото време си

мислеше: „Хвали се, че познавал хората, а не вижда и не разбира, че съм **мошеник!**“

– Господин Христов, снощи насмалко щях да похарча парите за просото за лични нужди! Голяма борба водих, но реших и изпълних да умра, но да не ги похарча!

– Парите са дадени за харчене. Друг път не му мисли толкова много – когато ти трябват – харчи.

– Да, но щяхте да имате лошо мнение за мене.

– Това не е важно, и това е само моя работа. По-добре ли е да умреш от глад? Живота ти е по-ценен от всяко мнение.

– Аз пък чувствавам обратното – Вашето мнение за мен е много ценно! Вие ще ме обичате повече, ако не ги похарча.

– Добре, както искаш така мисли и прави.

Христов натискаше различни клавиши и от душата на Андрей прозвучаваха красиви акорди, и твореше композицията – характера на Андрей. Тъкмо сега Андрей се сети да почне да обвинява Христов, както беше мислил по шосето. Но при това голямо доверие към него, невъзможно му беше, чувствуваше, че ще развали това хубавото, което Христов беше създал!

Христов влезе в стаята си, отвори прозореца, изсипа просото на птичките и бързо се върна, за да се възползва от благотворното действие на психологичните инжекции, които беше му бил, преди да беше изтекъл срока на действието им.

– Заприказвахме се, увлякохме се и закъсняхме, закъсняхме! – завика той. – Давай по-скоро ризите, да тръгваме! – каза той абсолютно уверен, че Андрей ще дойде на екскурзия. И се наведе, почна да разкопчава каишите на раницата.

Андрей се стресна и сети, че беше болен, и веднага направи опит да възвърне войнствеността си, която имаше по пътя, и която тогава му придаваше сила, както мундир с пагони, на който го носи. Но сега се оказа, че беше без мундир и следователно без сила. Войнствеността му беше се стопила както сняг от слънцето, от Христов и похвалите му.

За своя изненада, Андрей му подаде двете ризи, дори го направи с известна сервилност... И когато Христов се изправи, за да тръгнат, Андрей му подаде полуразвит пакета с дюлите.

258. ДАВАНЕТО И ВЗЕМАНЕТО СА ДВА ОСНОВНИ ЗАКОНА, НАРУШЕНИЕТО НА КОИТО Е ПРИЧИНА НА ВСИЧКИТЕ НИ НЕЩАСТИЯ

– **Вземете тези дюли – каза развълнуван той.**

Христов го загледа в очите и едвам не се разплака от радост и вълнение, разбира се не заради самите дюли, но за красивата постъпка на Андрей. Подаде напред лявата си ръка като паничка, Андрей ги постави в нея, Христов с дясната си ръка ги задържа. Андрей си помисли: „Пое ги също както вчера Детката пое от него портокала.“ – Лицето на Христов изразяваше красота, благост и смирение като на човек, който обича Бога и получава от Него дар.

– Блáгодарим, Блáгодарим, Блáгодарим! – казваше той с възторг и умиление, като че не беше получил дюли, а най-големия диамант в света! И сега както и вчера на вратата думата „блáгодарим,“ произнасяше с ударения на „ата“, и тя прозвучаваше действително благо. От очите му

бликаше радост, която преливаше в радост и доволство, които заплатиха на Андрей за красивата постъпка.

Но Христов знаеше много добре, че **всяко благо носи в себе си и отрицание, съблазън, изкушение**, и че отношението му към благото е мярка за вътрешното му съдържание и реално до къде беше достигнал в „пътя“, затова съзнанието си държеше будно. Не се увличаше и в радостта, защото ползването и от нея трябваше да става с мярка. Но сега той и нея подели с Андрей, използва я да го научи на много неща.

– Нямало нужда да ми носиш дюли! – започна той нежно и мило. – Ти си толкова беден, нямаш пари, хляб!... **А пък аз имам всичко, мога да си купя каквото искам и колкото искам** – говореше той и гледаше дюлите с възхищение, особено голямата! – Толкова голяма дюля, за пръв път виждам! Колко е красива! Цветът ѝ е много приятен! Ти имаш само три дюли, и трите ми даваш – също както вдовицата от Евангелието, която имала само две аспри и двете дала, пуснала в съкровищницата – каза му Христов, за да го заинтересова от притчата, евентуално да я прочете. Да научи колко дюли има и колко дава, да го поощри да дава, и че той обича повече тези, които дават.

Имаше предвид двата основни закона, които изчерпват счетоводството на природата – **вземането и даването**, нарушението на която е причината за всички нещастия на хората. **Всеки се стреми повече да вземе и по-малко да даде**, с което нарушават равновесието, баланса на живота си и от там следват всичките им нещастия. Андрей според Христов беше нарушил този баланс, затова страдеше. **Трябваше сега да започне с обратния процес – даването, за да се възстанови равновесието на живота му.**

Андрей плуваше в кристалните води на щастието! Беше готов да даде не три дюли, не всичките дюли, които имаше и щеше да има, а той вече беше дал сърцето си на Христов!

– Господин Христов – възкликна той радостно, съвсем забравил, че беше болен и мъките си – аз имам не три дюли, а 30 килограма – около 90 дюли. Бих Ви донесъл всичките, но нямаше как да ги нося!

– Все така големи и хубави ли са всичките? – запита с подчертан интерес Христов.

– Да, но тази – и погледна грамадната дюля в ръцете на Христов – освен, че е най-голямата, но и най-красивата – като царица! Продавача беше я поставил за реклама. Взех цялото кошче с дюлите, без да правя дума за цената, за да взема и тази красавица.

За Христов тези искрени и непосредствени отговори на добре замислените му и целенасочени въпроси, имаха голямо значение. Те му показваха, че Андрей **разбира и цени хубавото и красивото**, също може и да заплаща за него добре, знае как да дава, знае как да обича... И за да поощри в него тези качества, даде открит израз на възхищението си. Той знаеше, че Андрей с цялото си същество искаше да го хвали като му се възхищава, затова беше готов на всичко. С това Христов все едно, че му заплащаше тези добри прояви с похвалите си.

Той остана верен на един от главните си педагогически принципи – да поощрява великото и красивото, като не се интересува от лошото, но го има предвид. Тук трябва да забележим, че според Христов имаше деца – възрастни и възрастни – деца, че педагогическите принципи са еднакво валидни за едните и другите. Повечето от които идваха при него, той третираше като деца, имащи нужда от педагогично отношение.

– Ти нали имаш само дюли? Кой ти каза да ми носиш? Защо ми носиш три, а не една или две?

– Истина е, имам само дюли. Никой не ми е казвал, сам се сетих. Една ми се видя малко, затова взех три.

259. БЛАГОДАРНОСТТА ОТИВА НАПРАВО ПРИ БОГА

Христов знаеше, че това беше му продиктувала любовта. Андрей в радостта си се отклони, заговори за друго, но Христов и това използва да го научи на нещо, което не знае.

– Вие господин Христов споменахте за „вдовицата“ от Евангелието, но аз не мога да си спомня нищо за нея.

– Всеки културен човек предполага се, знае това.

– Да, но аз не зная.

– Ще прочетеш в Новия завет.

– Къде точно?

– Това е вече твоя работа. Ще прочетеш Евангелията и на мене ще кажеш къде се намира, за да я прочета и аз още веднаж. Колкото повече се четат Евангелията, толкова повече се виждат нови неща. Евангелията са като златна мина с неизчерпаеми залежи на Мъдрост, Истина и Любав.

Христов искаше да го накара да прочете Евангелията. Не беше случайно, че му заговори за „вдовицата“, която дала последната си аспра. Той знаеше, че Андрей непременно щеше да я прочете, защото той искаше това. Андрей много още неща правеше и щеше да прави, без в момента да представляваха за него някакъв интерес – само защото Христов ги искаше. А Христов тъкмо това използваше, за да поощри, възстанови чувството му за достойнство, както за тази фаза от развитието му бяха за него много необходими и да го освободи от чувството за малоценност, да повдигне духа му, което имаше голямо значение, като лост, който да го извлече от тежкото му положение.

Изобщо, Христов използваше всичко да си постигне целта – доброто на Андрей.

Всичко това ставаше в тясното коридорче на Христовата колиба, и то на крака. Христов възстановяваше пораженията, които беше му нанесла кошмарната нощ и го подготвяше за предстоящото му изпитание.

Христов влезе в стаята си, постави ги върху една етажерка, за да може да ги гледа като седи на бюрото си, за да държи по-продължително време Андрей в съзнанието си, и той като идва да ги гледа. Искаше да заработват тези мозъчни центрове, които беше свързал с тях. После се върна, като продължаваше да благодари!... Тези благодарности се отразяваха направо в душата на Андрей, и действуваха като Божествен балсам върху тежките ѝ рани. Но като че ли той малко прекали с възхищенията си, затова предизвика реакция!

– Господин Христов, защо толкова благодарите за някакви три дюли, пък били те и най-хубавите и най-големите на света – какво толкова са? – запита Андрей нервно.

– Как защо, как какво – въпросът е много важен! – Христов реши и пораженията си да използва, за постигане друга цел. – **Ще знаеш – благодарността отива направо при Бога, което е все едно да говориш направо с царя – каквото поискаш, веднага ще ти се даде!** Всички други молби минават по йерархически ред.

Затова те съветвам винаги и за всичко да благодариш. Устата ти винаги да бъде готова, да изкаже благодарност. Благодарни и за доброто, благодари и за злото. **Защото злото е неразбраното добро!** То скоро ще се превърне в най-голямото благо! по-добре е да благодариш предварително.

– Защо?

– **Защото роптането, недоволството... образуват в организма силни отрови, които го тровят.**

От злото, което ти се случва, вземи си поука, благодари и повече за него не мисли! – Но ние до кога ще бърборим? – развайка се Христов – хайде да тръгваме!

Погледна Андрей в лицето и видя нежеланието му, затова каза: – Ще отидем до някъде, да не сме сключили договор да се качим чак на планината! – Изглежда го от главата до краката, влезе в стаята си и донесе една стара авиаторска шапка, ръкавици, шалче, едно кожухче и няколко въжета, и всичките хвърли приятелски върху раницата на Андрей, като каза: „Хайде, слагай ги!“

260. ЧОВЕК, КОЙТО ИМА ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНИ КАЧЕСТВА – ОЧАКВА ГО ВЕЛИКО БЪДЕЩЕ

– Господин Христов, аз няма да дойда на планината! – започна смутено Андрей, като разтваряше третия пакет. – по-право искам да дойда, но не мога и не трябва! Ето вижте, това се случи снощи. – И погледа му заснова от окървавената калъфка до очите на Христов и обратно... като си мислеше, че Христов ще се изплаши, ще почне внимателно да разглежда кръвта и още по-внимателно и загрижено да го разпитва, и накрая ще го изпрати да лежи по гръб, да не се движи както снощи лекаря! Но стана най-неочакваното:

– Тъкмо затова трябва да дойдеш на планината! – каза Христов смело и категорично, като на калъфката не обърна никакво внимание и нехайно почна да си намества раницата на гърба.

– Да, но в гърдите, в дробовете ми има рани. Аз съм туберкулозен, трябва да взема бързи мерки. Ходих на лекар и той ми каза...

Христов кипна, но се спря:

– Хм, лекаря казал! Нали ги видя вчерашните диванета какви простаци са, при това са видни европейски лекари, а колко повече са простаци нашите! Освен че не си разбират от работата, но не знаят какво говорят! Те не говорят, защото говори този който мисли, а бърборят, раздвижват въздуха.

Да си лекар, иска се и призвание, голяма и широка култура, да имаш знания не само върху физиологията, биологията, анатомията и всичко, което се изучава в Университета, но по-важното е да познаваш законите на човешката душа.

Тъкмо това не знаят нашите лекари, защото я отричат. Те вместо да изпишат вежди, изваждат очи със своя наивитет – здравите правят болни!

Веднаж болестта „чума“ като влизала в един град, запитали я колко жертви ще вземе, тя каза – хиляда. Тя отговорила, че взела хиляда, а останалите 19 хиляди умрели от страх.

Та и нашите лекари се чудят как да плашат хората, за да умрат от страх – помагат на болните да умират. Те самите са болни, и имат нужда да бъдат лекувани. Слепци ще водят слепци!

261. КЪДЕ ЛИ Е СПРАВЕДЛИВОСТТА

От някъде дотича черното куче с бялото петно на челото, което вчера захапа палтото на Андрей. То се радваше на Христов, хвърляше се на коленете му и той му отговаряше с ласки и му подхвърляше зальци хляб, които беше предварително приготвил в джоба си за него. А на Андрей не обръщаше внимание, като че за него той не съществуваше.

– Господин Христов, при Салона е Елен. Ще ѝ дам раницата, а аз ще се върна. Тя е облечена в туристически костюм – смутолеви Андрей.

Христов си сви очите и загледа нататък. Елен вече бързаше, прикривайки лекото си накуцване, искаше да ги пресрещне на кръстопътя. Христов забърза още повече и я превари. Обърна се, изглежда я страшно и смразяващо! Тя се спря и загледа след него унила, гледа неподвижна, докато двамата туристи се скриха на завоя.

– Много ми е мъчно за Елен! – каза Андрей – И тя да беше дошла с нас!

– Хайде млъкни, не се занимавай с неща, които не са твоя работа! Защо не допуснеш, че съм поне колкото тебе **справедлив**? – каза Христов студено и действително сърдито.

262. ЩЕ ВДИШВАШ ВЪЗДУХ ПРЕЗ НОСА СИ! ЩЕ ИЗДИШВАШ ВЪЗДУХ ПРЕЗ НОСА СИ!

Христов и Андрей вървяха един след друг, потънали в мълчание, всеки вгълбен в своите мисли. Те прекосиха кварталчето по пътеката, която криволичеше между дворчетата без огради и излязоха на пътеката край гората. Спуснаха се към околоръстната железопътна линия. Преминаха горичката от американски дъбове, от там се отправиха по широката алея и стигнаха околоръстната линия. Преминаха я и излязоха на незаселеното още шосе за село Симеоново, което пресичаше една борова и брезова гора, и по тясно мостче над поток преминаха. От лявата страна беше „Ловния парк“, и скоро излязоха на открито поле. **Срещна ги насрещен студен вятър**, който като с игли ги бодеше по лицата и свободно преминаваше през **тънките дрехи** на Андрей.

Андрей чувствуваше силно желание, нужда да заговори, за да прекрати това убийствено за него мълчание. Той предпочиташе Христов да го наругае, но да му заговори. Тази мъчителна атмосфера, която Христов създаде, чувствуваше и кучето. То вървеше умълчано настрана със свита опашка.

Цялото съзнание на Андрей беше заето с мисълта как да излезе от това мъчително мълчание, а своите предишни страдания беше забравил.

Христов широко и в различни варианти, практикуваше силата на мълчанието и могъщата сила на словото. Според случая и какво целеше, сменяше ги, като по този начин заместваше в Андрей старите и с дълбоки корени страдания със страдания, които той му създаваше, и на които беше абсолютен господар. Винаги можеше да смени мъчителното мълчание с приятно говорене, и по този начин да смени състоянието на Андрей. Когато мълчанието изиграеше своята роля, той щеше да го смени с говорене на интересни случки, с каквито беше богат така особения му живот. И щеше да бъде господар на положението до когато иска.

Както Андрей, така и хилядите хора, които посещаваха Христов, започваха да мислят, постъпват и говорят **както той искаше**. Той даваше

Като отиваш при лекар, най-напред провери ако е болен, не се лекувай при такъв лекар, защото той ако е добър най-напред ще излекува себе си. Много от това, което лекарите вземат за болести, не са никакви болести, а атавистични изживявания. Кръвта която ти взела ума, още нищо не показва! И аз и много хора са плюли кръв, и нищо им няма!

– Но господин Христов, лекарят е виден софийски лекар! Той ме прегледа много внимателно и каза, че е напреднала фаза на туберкулоза, която бързо се развивала – скоротечна. Едвам дойдох! Нямам сили за планината! Ще се опитам полека–лека да се завърна и да чакам смъртта си.

– Глупости! – извика Христов, едвам изчакал да се изкаже. – **Ти си човек, който има забележителни качества и чака те велико бъдеще!** Защо искаш да те съжالياвам? Вчера нали ти беше, който ми се разсърди, че съм те съжالياвал? Това ми направи добро впечатление. Ти си млад и силен, нямаш нужда да бъдеш съжالياван! Ето, аз ти казвам, можеш прекрасно да дойдеш на планината – нищо лошо няма да ти се случи! Нека това бъде последния случай, когато не ми вярваш! Веднаж завинаги се увери, че каквото кажа, става.

Христов говореше и си наместваше раницата. Никой не би помислил, че Христов си намества раницата, за да печели време, за да убеди Андрей да дойде на планината.

– Господин Христов, да отложим за друг път – каза с молящ глас Андрей.

– Да не бъде! – заядливо отговори Христов. – Момче, сгрешил си адреса. Това което съм, и което ти харесва, то не съм създал, защото съм се връщал!

Аз не се върнах, нито дори залегнах, когато англичани и французи бълваха огън и желязо върху нашите позиции, та сега ли да се върна от един нищожен студ! Ами ако живееш на полюсите, какво ще правиш? Ако се връщаш така, ти никога не можеш да бъдеш като мен!

Напред е огън, назад е сигурна смърт!

И намести си раницата и тръгна, говорейки: – Пък каквото искаш, това прави! Истина е, времето е лошо и ще става още по-лошо, на планината е студено и има вятър. Ще отидем до юзината или до селото, пък като видим, че много духа, ще се върнем.

Андрей беше като замръзнала шейна, трябваше да се откърти от леда, за да тръгне. Думите на Христов действаха като откъртване. Христов излезе и заповяда на Андрей да си изнесе раницата навън, който се колебаеше, може би затова запита:

– А какво да направя с калъфката? – Като че тя беше единственото препятствие! В очите на Христов проигра съвсем лека усмивка и каза:

– Завий я във вестника и остави зад вратата, довечера ще си я вземеш.

Андрей едвам повдигна тежката си раница, и с усилие я постави на раменете си. Христов не му помогна. Андрей почувствува болка в гърдите си – там, където каишите се опираха на ребрата му.

Христов си постави авиаторската шапка, заключи вратата с ключ и кофар. С намусено лице и вирната глава тръгна напред, а след него Андрей се заклатушка натоварен с противоречията си.

Вървеше след Христов, както вързания овен след биволската кола.

посоката, линията, идеите и темите на разговорите, дори и когато ги оставяше да говорят, да разказват за себе си. За него и говоренето и мълчанието и всичко, всичко до което се докоснеше, вече му служеше като средство и метод за работата му за доброто на хората.

Всеки, който идваше и носеше своите болести и противоречия, за Христов беше нещо съвсем друго от всички останали. Затова към всеки прилагаше различни методи, които водеше от неизчерпаемата си хранителница.

Андрей се закашля – чувствуваше силни болки в гърдите си, челото и очите му пареха. Той беше с чувството, че още малко ще падне мъртъв! И на него самия му се искаше да падне, да умре но някак пак да остане жив, да види какво ще прави Христов! Това той мислеше и искаше, защото имаше желание на всяка цена дори и със смъртта, но да се наложи, без да разбираше, че ако бъде неговата воля, ако се наложи на Христов, тогава щеше да бъде най-нещастния човек! Защото щеше да отреже клона, на който стоеше, щеше да падне в обятията на страданието – разделянето с човека, когото обичаше, **щеше да смене своя Бог от високия му пиедестал.** Но това Христов много добре разбираше, и никога нямаше да допусне.

Андрей си мислеше, че Христов е жесток човек и в същото време, ако само му каже една дума, веднага ще оздравее. Това беше друга форма на желанието му да се наложи на Христов – да му заговори, да бъде неговата воля и да изпита удоволствието от това, без да разбираше, че за такова удоволствие може да се заплати и с живота.

Андрей пак се закашля, спря се, продължително кашля и изкашля грамадна кървава храчка, която беше добре дошла, за да се наложи. Христов продължаваше да върви, но бавно.

– Кръв! – Извика тържествуващ Андрей, с известна доза радост, че имаше вече силен аргумент против волята на Христов, че беше наистина болен... да се върне и в края на краищата да бъде неговата воля. Христов без да се обръща, каза:

– Като дишаш през устата си, както дишат глупавите! Недоразвитите само дишат през устата си, хаплюват! Ти ще изплюеш и дробовете си! Веднага започни да вдишваш и издишваш през носа си, и дишай с коремната част на дробовете си! Скоро ще видиш, че всичко ще ти бъде в ред.

– Да, но лекарите казват да се вдишва през носа, а да се издишва през устата.

– Остави ти лекарите, особено нашите – те са по-глупави от тебе!

Те са с конски капаци, да не гледат настрана, да не мислят със собствените си умове! Те не знаят и не искат да знаят повече от това, което някога са учили, което отдавна е остаряло.

Окултната наука и окултната медицина, вървят с хиляди години напред пред официалната наука!

– Господин Христов, Вие само от желание да ми се противопоставяте, да бъдете на особено мнение казвате да издишвам през носа, когато цялата положителна наука с огромния ѝ дял Медицината твърдят, че трябва да се издишва през устата! Имате ли за това Ваше твърдение никакви научни основания? – забеляза важно и многозначително Андрей.

– Това което си ти, мислиш, че и аз съм като тебе! Не, ти мислиш и постъпваш както знаеш, затова си болен... Ако аз мислех и постъпвах като тебе, щях да съм като тебе – болен.

– Кажете тогава защо?
– Много просто и ясно – въздухът е студен – ако се вдишва през носа и издишва през устата, носът ще замръзне!

Този факт лекарите, които за тебе са кумири не виждат и не знаят, затова учат хората така както не трябва да дишат. Затова тези, които ги слушат – умират преждевременно.

Въздуха като се вдишва и издишва през носа, той затопля носа.

– От това следва, че през лятото може да се диша и през устата?

– Не, при всички условия трябва да се диша и издиша през носа! В това има дълбок физиологически смисъл. А това, което ти сега можеш да знаеш е, че въздухът обикновено е прашен – като се вдишва през носа, прахът поглъща по стените на носа, и когато се издишва през носа, заедно с въздуха се издишва и праха. Ако въздухът се издишва през устата, този прах остава в носа и при следващите вдишки отива по-навътре, и стига дробовите.

За днес това ти стига. За тебе сега е необходимо това да го приложиш, защото ако не го приложиш, това знание не само че няма да те ползва, но ще ти бъде в тежест и задължение.

263. НЕВИДИМИТЕ СЪЩЕСТВА

– Всичко това може да е така и може да не е така, но аз зная едно с положителност, че трябва да се върна. **Вървя с последни сили, и всеки момент може да падна мъртъв!**

– Прави каквото щеш – връщай се! – Така той каза, но неговите думи в Андрей отекнаха: „Върви след мене, и ще вървиш докогато аз ти кажа!“ – И отново пред Андрей се мярна картината: биволите и овена, който се теглеше след колата и копитата му пушеха!

Христов здраво беше хванал Андрей за сърцето!

Трудно, много трудно беше Христов да бъде обичан, защото той като ветровете бродеше по високите и непристъпни върхове на живота, и който го обичаше, там трябваше да го следва!

– Но господин Христов, трябва да се разберем като хора, въпросът е много сериозен! Аз дойдох при Вас за съвет и нищо повече! Ще ми дадете ли съвета си или не – кажете направо! **Аз от Вас никога не съм искал да ме мъкнете като гуреливо коте по планините в това студено време!** Вие може да имате някаква особена цел **да ме правите дъновист, но аз нямам такова намерение!** Ако обичате дайте ми съвета, ако не аз ще се върна и не желая повече да Ви познавам!

– Аз вече ти казах – започна още по-силно и ядовито Христов, като че съвсем не се интересуваше от това, че Андрей беше болен, че можа да умре и още по-малко, че ще се върне. Но в гласа му се чувствуваше съвсем леко някаква бащинска нотка, което затрогваше и подчиняваше: – **Отивай си, никой не те е вързал! Не аз съм те търсил, знаеш много добре – ти ме потърси! Всичко което досега съм правил с тебе и ще правя, влиза и моя съвет! Това са неговите съставки.**

– А кое е главното? – запита неочаквано Андрей.

– **Ти вече знаеш – ще ти се оправи живота!**

– Защо не ми казахте, че съветите Ви са такива дълги?

– Такива са моите съвети. **Ти защо не ми каза, че искаш къс съветник?** От краткия съвет няма да имаш никаква полза! **Ти си умно момче, ще разбереш после смисъла на моя съвет, сега повярвай ми,**

послушай ме, **направи усилия и върви след мене.**

Разбери, велико бъдеще те чака, но затова трябва да го придобиеш, да преодолееш известни препятствия! Без това, великото и красивото не можеш да ги достигнеш. Аз съм човек с много връзки, ето вчера нали видя: цар, министри!... Само да кажа, веднага ще бъдеш на работа, но каква полза за тебе, като си болен, и когато пак ще повториш същите грешки – ще се върнеш на същото място, където си сега.

– Но кажете ми, обяснете ми какво точно бъдеще ме очаква?

– Ако ти обясня, съвета ми ще бъде изложен на несполука, защото има **невидими същества, които са против тебе, които като чуят съвета ми, веднага ще го провалят.*** Наистина, аз пак ще ти оправя работите, но това ще стане бавно и много трудно. Защо да си усложнявам работата? [**Виж „Изгревът“, т. 22, с. 669–672.*]

– Но това са приказки за деца, това е както се казва „Приказка работа“. Хайде, аз може да съм прост, но Маркс, Енгелс, Ленин, Сталин, Благовоев и Димитров, които са учени и умни хора, трезвомислящи и са стъпили здраво на земята, **не летят в облаците както вас дъновистите**, никъде и нищо не казват за тези **невидими същества!** Защо Дарвин и Кропоткин, които са най-великите естествоизпитатели, никъде в природата не са срещали тези същества? Как е възможно само Вие и Дънов да ги виждате? Вие знаете ли, че аз и целия български народ, ще Ви държим отговорен за това, което правите с мене! – Андрей вече беше почнал да се кара на Христов.

Христов прецени, че нишката, с която държеше Андрей беше се опънала до крайност, затова опита друг метод. Съвсем незабелязано за Андрей – отстъпи. Защото си мислеше, ако Андрей се върнеше, какво би правил – да умре или да се самоубие? Той виждаше, че Андрей така говори, но дълбоко в себе си непреодолимо искаше да следва Христов, пък ако ще да умре по пътя, но в желанието си да бъде неговата воля, всичките тези въртели правеше. Ако се върнеше, той нямаше да намери мир на душата си, че се е разделил с Христов!

264. КОЛКОТО ПО-ДЪЛГИ СА СЪВЕТИТЕ, ПО-ДАЛЕЧЕ ГИ ВОДЯ

– Аз вече много пъти ти казах, и с това станах банален: – **Отивай си, не съм те вързал със синджир! Хайде, връщай се!** – Разбира се, веднага побърза да добави: – Ти си умен и разумен човек, изслушай ме за последен път, после чупи си главата.

Така Христов и Андрей се разправяха и вървяха. – Ти имаш много механично разбиране за „съвет“. Ти мислиш, че моя съвет е като на адвокатите – да те хванат за дойна крава, вече да не можеш да се отпуснеш; или като съветите на лекарите – прегледа те, изпише ти рецепта, вземе си хонорара и спокоен си отива, че си е изпълнил дълга; или като на попа – дойде на две на три, прочете Евангелието, прибере вземането си и си отива спокоен, изпълнил своя дълг – „Изпълнил волята Божия“; или професорът, който си прочете лекцията, отива си и повече нищо друго не го интересува! **Всичките повтарят години наред все едно и също, а през това време живота е отишъл напред, а те с техните стереотипни съвети, са останали назад.**

Обаче, ние мислим и постъпваме съвсем по друг начин. **Какъв смисъл има да ти дам съвет, който няма да можеш да изпълниш?** Аз вече от 15 години, давам съвети на хиляди и хиляди хора. Много често ги гоня, ругая, някой бия и пак идват. Това е, защото за съветите си и за съветниците се

265. МОЕТО СЪЗНАНИЕ Е МНОГО ПО-ШИРОКО И ВИСОКО, И ВИЖДАМ МНОГО ПОВЕЧЕ И ПО-ДАЛЕЧЕ

– Но защо Вие все ми искате парадоксални неща?

– Така е, но ти не разбираш и това, че тъкмо в парадоксалността на моите съвети е тяхната сила и реалност! Какъв смисъл има да ти казвам нещо, което ти и всички знаете? То и без мене не ти е дало резултат. Аз не съм глупав също да ти давам съвети, които ти знаеш, и които не са ти дали резултат. Аз виждам много добре какво ти знаеш, и какво не знаеш. Това което за тебе е парадоксално, за мене е реално, възможно, защото **моето съзнание е много по-широко и високо и виждам много повече и по-далече**. Затова ти казвам, слушай ме и не се бой – знай, че всичко което вчера и днес говорихме, това което става с тебе е подготовката за съвета.

Повярвай ми, твоите работи са вече оправени!

Това и ти ще видиш и разбереш по-късно. Водя те към местото, от където ще видиш това. Пак ти казвам, повярвай ми, послушай ме, изпълни което ти искам. Ти виждаш коджа ми ти цар ме слуша... нищо лошо няма да ти се случи!

Бог те пази заради това, което е скрил в тебе, а то е велико, красиво!

Ти си като една банка на Бога, в която Той е вложил Свои капитали и затова бди над тебе!

Помисли си само, колко скъпо струваш на Бога!

Най-после, все един ден – рано или късно ще умрем. Ти вчера нали беше решил да се самоубиваш? Нали мисълта за моя съвет те спря вчера да се самоубиеш? Да живееш до днес, аз съм причината. Направи това, което ти казвам, пък после каквото искаш това прави.

– Защо не ми казахте, че съветите Ви са толкова дълги?

– Ако така ме питаш, ще ти отговоря – Защо не ми каза, че искаш къс съвет? Право да ти кажа, съжалявам, че се захванах с тебе, взех си на главата бела! Прави каквото искаш, не съм те спрял! Но и аз и ти ще съжаляваш, че нещо голямо и велико ще остане непроявено!

Христов така кротко и бащински му говореше, и така двамата вървяха по шосето, духани от насрещния студен вятър. – Впрочем ти още не ми каза защо дойде и какво искаш, аз само се досещам!

– Да Ви разкажа сега.

Христов с насмешка изглежда побелялото поле и пушеците, които се дигаха във Витоша – местността „Кумините“, където планината и небето се сливаха, като че вулкан изригваше!

– Ти си като глезено дете, което не позволява на лекаря да го пипне..., глезоти се!

Христов искаше да предизвика в Андрей и други сили, амбицията, мъжкото и срама от постъпките си. И млъкна. Винаги, когато му казваше да прави каквото иска, да си отиде или нещо подобно, веднага след това му казваше нещо, с което да го задържи. Андрей със страх чувствуваше, че всеки момент може да му каже категорично: „Махай се!“ – и повече да не го погледне. Той също чувствуваше, че тогава щеше да настане най-страшното за него. Но въпреки това, и двамата това не го искаха! По този начин Христов го поотпушаше малко, за да го захване още по-здраво и по-отдълбско за душата.

Може би затова го погледна в устата. **Веднага радост изпълни душата на Андрей, защото от тази сутрин до сега не беше заекнал нито**

грижа като за мои деца, защото и съветът ми е моя рожба, той трябва да се роди, отгледа и да му се направи място в живота. **Аз държа съветите ми да бъдат изпълнени, за да дадат съответния резултат.** Моя съвет не е съвет на дълга, а съвет на Любовта, за който съвет отговарям пред Бога.

– Извинете господин Христов, но на всички ли давате такива дълги, километрически съвети, все по планините ли ги водите?...

В работата си над другите, Христов не се ръководеше от чувствата си, затова не се предизвика, защото това не щеше да бъде в негов интерес да си постигне целта, съвета му и в интерес на Андрей. Той като вещ алхимик, превръщаше неблагоприятното, неблагоприятното в благоприятно, благоприятно.

– Разбира се, разбира се – и по-дълги съвети давам, и по-далече ги водя. Всичко каквото изисква моя съвет, аз го правя. **Понякога подготовката може да трае години.** Преди всичко ти, за да ми изпълниш съвета трябва да бъдеш здрав, иначе не ще можеш да го разбереш! Болния не може да вижда реалността правилно, той няма правилни отношения към живота и света.

Аз не съм глупав, да давам съвети на болни хора!

За болния от всичко на света, най-важно е да оздравее! Затова най-напред го лекувам, и после съветвам. Болния всичко вижда през призмата на болестта, той е черноглед. **Той трябва да бъде физически и психически силен.** Моите съвети не са механични, те изискват съответни условия и възможности, те са изкачване нагоре... **Ти си пропаднал, защото си слизал надолу, загубил си перспективите.** Трябва да те извадя от долината, да те изкача на висок връх, от който се открива широк хоризонт. Без това не може да се оправи живота ти.

Това, което чувствуваш като мъка, тежест, нежелание..., това е защото правиш усилие, качваш се. Ти видя колко много неща научи, това е качване вътрешно, духовно и при всякой красив изглед ти се радваш. **Аз ти давам съвет, но ти трябва да имаш силата и знанието да го изпълниш.** Ако нямаш сила и знание, ще ги придобиеш. Това се постига с работа и усилие, също както при физическите, но тук плюс тях, трябва и психични сили.

Трябва да си спокоен, да имаш мир в душата си, защото само тогава можеш да виждаш верно, само тогава можеш да видиш положението, в което се намираш! Аз трябва да укротя развълнуваното море в тебе, и когато настане вътрешната тишина, чак тогава верно ще видиш света и нещата. Трябва да ти дам методи, да те науча да ги прилагаш, да те убедя, че са верни и ще те заведат където искаш. Трябва още много неща да знаеш, и най-важното – да можеш. Ако направо ти кажа **съвета**, ти ще се дръпнеш и ще ми кажеш: „Това е невъзможно!“ Спомни си от вчера насам колко пъти ми каза, че не можеш, и въпреки това можа. Аз не съм глупав да ти искам нещо, което не можеш!

веднаж! Само с това Христов му каза толкова много, че беше излишно и щеше да развали ефекта, ако нещо кажеше.

Но и духът на отрицанието, който беше претендент за живота на Андрей – смъртта, не спеше, не беше се отказал да има живота му, дебнеше го, затова сега му нашепна:

– Каква полза от това, че не заекваш, когато след малко ще бъдеш мъртъв?

Усиления вятър носеше зърнестия сняг по полето, който удряше двамата туристи по лицата като сачми. Те вървяха настрана, като криеха лицата си и излагаха гърбовете си на вятъра. Христов чувствуваше всичко, каквото става в Андрей. Спря, сне раницата си, **извади от там кожухчето**, облече Андрей в него и отпред го загърна бащински както майка детето си.

Въпреки всичко, на Андрей му стана необикновено приятно!

Христов извади от неговата раница въжето, което му даде, **накара го с него да си завърже галошите**, за да не излизат като нагазват вече дълбокия сняг. Това беше една малка почивка и физическа и психическа, и отново тръгнаха. Но скоро Андрей се спря, и изохка:

– Не мога повече, разберете лошо ми е, не ми се сърдете! Като ми се сърдите, става ми още по-тежко! Пипнете ми челото, цялото пламти!

266. ИМА ДВА ВИДА КОМАНДВАНЕ – КОМАНДВАНЕ НА СЕБЕ СИ И КОМАНДВАЩ ДРУГИТЕ

– Още нещо ще ти кажа – започна Христов спокойно – после каквото искаш това прави, троши си главата. Всеки човек повече или по-малко иска да командува другите, да им се налага. **Но има два вида командуване – едното е да командуваш себе си, и второто – да командуваш другите.**

Да командуваш другите е наглед лесно и приятно, макар то да е най-трудното, то е цяла наука и велика педагогика, а **да командуваш себе си е още по-трудно и още по-голяма наука.**

За да командуваш добре, преди всичко трябва да си здрав, да имаш бистър ум и разум, широк и висок поглед върху живота, да имаш силна воля, любов...

– Да си **Мойсей!** – забеляза спонтанно Андрей.* [*Виж „Изгревът”, т. 22, с. 593–615.*]

– Много добре, така е! От това вадя заключение, че ме разбираш. Ако командуваш другите, без да си **Мойсей**, без съответната сила и добродетели, отначало това ти прави удоволствие, защото грешките стават за сметка на другите, но много скоро ще заплатиш много скъпо за това удоволствие. Ако с тези добродетели, които имаш, **командуваш себе си**, ще имаш много неудоволствия, защото **грешките ти ще стават само за твоя сметка**, но затова пък ще придобиеш самокомандуване, самоналагане, самообладание, всичко което е притежавал **Мойсей**.

Командването на себе си е условието, за да командуваш другите. Когато се научиш да командуваш себе си, непременно другите ще те потърсят, и непременно ще те намерят и ще предоставят живота си да ги водиш, защото ще бъдеш най-разумния водач. Тогава правилно и по естествен път ще изживяваш удоволствието от командването и да се налагаш разумно, тогава ще имаш радостта като възнаграждение.

Глупавият се познава по това, че иска да командува другите, а умния – себе си.

267. ДА БЪДЕШ МОНАРХ

Ти нали си забелязал, че когато си бил болен, без да си разумен и без да знаеш качествата на Мойсей, си се налагал на близките си. Те стоят пред тебе на крака, гледат те в очите, каквото пожелаеш, веднага ти го доставят, изпълняват всичките ти капризи и прищявки. Когато си болен, ти в къщи си неограничен монарх. Когато оздравееш, ти пак искаш да имаш това удоволствие, и понеже не го получаващ, ти кога съзнателно кога подсъзнателно пожелаващ да бъдеш болен, за да си доставиш това удоволствие. И някой ден си леко неразположен, веднага виждаш как твоите близки се разтревожават, и почват да ти угаждат. Тяхното внимание ти прави удоволствие, затова ти несъзнателно или съзнателно подсилваш неразположението си.

– Точно така е, така е – спомням си... сега разбирам...

– Това като си разбрал, много си разбрал! Наблюдавай се, и не го прави. Но да вървим, че времето изтече. – И погледна загрижено върховете на Витоша.

От „Кумините“ се издигаха пушеци до небето като черни стълбове, и продължи мисълта си: – Тези така да ги нарека „монархични заболявания“, като се повтарят, стават навици. И винаги, когато почувствуващ желание от това удоволствие – **да бъдеш монарх, ти се разболяваш**, без да има каквито и да било обективни причини.

Закон е: всяко нещо, което е свързано с удоволствие, като се повтори няколко пъти, става съставка на характера. Такава болест не може да лекува никой лекар, нито лекарство. Такива болести са неизлечими, и винаги водят до смърт! **Това запомни добре – за да се излекува болестта, трябва да се намери причината, която е затрупана с много и разнообразни изживявания.**

– Разбрах, разбрах! – извика високо Андрей с широкоразтворени очи, зад които прозираше напрегната мисъл. – Вие или Вашия Учител, не можете ли да лекувате такива заболявания?

– Учителя може и аз мога дотолкова, доколкото съм Негов ученик, и доколкото Го разбирам. Разбира се, това което ти казвам, това е най-елементарното и опростеното. То има безброй и разнообразни варианти и нюанси, които се разпростират върху целокупния живот. Но ако искаш да научиш за него най-много, и най-точно и най-важното – да се излекуваш и другите да лекуваш, **трябва да насочиш мисълта си към своите изживявания.**

Наблюдавай се, наблюдавай всяка своя мисъл и чувство – желание, наблюдавай и другите. Тогава ще ти се разкрие един цял свят на отклонения от правия път на живеене, мислене, чувствуване.

– Това е интересно като приказка, ако обичате разкажете още!

– Добре е щом ти е интересно, защото показва, че го разбираш.

Христов говореше, но и вървеше към планината, и след него се мъкнеше Андрей като пребит, превърнал се цял в слух и размисли – както нарушителите на обществените закони, обществото смята за престъпници и никой не ги гали или изпълнява прищевките им, тъкмо напротив властта се отнася с тях сурово... като им налага наказания и мъчения. Това обществената власт не го е измислила, тя го научила от природата, защото най-добрия учител е природата.

268. БОЛЕСТИТЕ СА АРЕСТИ ЗА ПРЕСТЪПИЛИТЕ ПРИРОДНИ ЗАКОНИ

Как се държи природата със своите нарушители? Болестите са нейните наказания и затвори! Всеки, който е болен, това показва, че е нарушил някой от природните закони!

Както всеки нарушител или престъпник на обществените закони се срамува от това, така трябва и всеки болен да се срамува, че е болен, защото е престъпник на природен закон!

Това е едно ново разбиране на болестите, и ново отношение към болните. Ако близките им наистина ги обичат и са разумни и знаещи хора, трябва с тях да се държат поне наглед и външно сурово, но отвътре с любов. Да се държат с тях така, както биха се държали, ако те бяха откраднали или убили и властта ги арестуваше, **защото болестите са арести за престъпниците на природните закони.**

Близките на болния, трябва прецизно да преценят колко болния е болен, какво може болния сам да си услужва и да му помага само толкова, колкото не му достига силата и възможностите да си услужва сам. И ако самия болен е разумен и съзнателен човек, трябва сам да провери кое и колко може и не може, кое мисли, че не може, а в действителност може. Защото не винаги нашите мисли се покриват с истината, мисълта има нужда да се провери покрива ли се с опита. Тази проверка е крайно необходима, за да не стане болния „неограничен монарх“ над своите близки.

Болния от каквато и болест да е болен, трябва да прави усилия да не ляга на легло, да не се предава на болестта, да се бори с нея, защото **всяка болест е като живо същество и то паразитно, което иска да живее за сметка на живота на болния**, и болния трябва да се бори с него да се освободи, а за това се искат усилия.

Когато човек се отпусне, болестта го завладява и с него е вече свършено! А като прави усилия, които може в началото да не са резултатни, но с течение на времето те култивират сили и имунитет, и болния побеждава болестта – оздравява!

Човека като наруши някой природен закон, все едно че навлиза в пределите на друго, чуждо царство, населено с други същества, за които той е храна както за хората – заека, който влезе в тяхната градина го убиват и изяждат.

Човека като наруши природните закони, той изпълнява с това други закони на друго царство, и става роб на неговите жители! Те почват да го използват за свои цели или го изяждат! Болния бива обсебен, обхванат от болестта от съществата на това царство, и те започват да живеят за негова сметка, както паразитите живеят за сметка на жертвите си, точно както и хората живеят за сметка на кравите, овцете... като ги доят, използват за храна тях и децата им.

– Извинете ме господин Христов, но Вие пак навлязохте във въпрос за някакви същества, които защо хората на науката не знаят, не познават?

– Как да не ги познават, познават ги – това са *микробите, микрогъбите, вирусите* и още много други открити и неоткрити още.

Хората с **неправилния си начин на живот, на мислене, чувствуване и постъпване, образуват храна в своя организъм за тях и те идват и се настаняват в организмите им, и остатъците от техния живот тровят нашия организъм или нещо подобно.**

Ако ние **не създаваме** в организма си храна за тях, те минават и заминават край нас и през нас и отминават, без да могат нещо да ни

направят. Също както, ако една котка или едно куче са живи, мухите минават и заминават край тях или кацват върху тях, но нищо не могат да им направят, но като умре котката или кучето и почне да се разлага, то привлича мухите, те снасят своите яйца и от тях се излюпват червей, които ядат от трупа.

Такива трупове са нашите черва и органи за микробите на различните болести.

269. АКО ПРЕСТАНЕШ ДА ГРЕШИШ, САМАТА ПРИРОДА ТЕ ЛЕКУВА

– Това е интересно!

– Ти нали си учил дескриптивна геометрия?

– Да, но това какво общо има с дескриптивната геометрия?

– Като изяснение, идея, аналогия – има. **В дескриптивната геометрия** нали се изучават различни проекционни равнини и телата, линиите или повърхнините в пространството, имат различни **проекции** в различните проекционни равнини? Така и тези микроби са микроби или точки в нашата проекционна равнина, но **същите същества в други проекционни равнини имат съвсем друг изглед**. А има и проекционни равнини, в които те **се явяват в истинската си големина и вид**. Там те са големи, имат съвсем друг изглед, форма, както корените на растенията се намират в земята в гъстата материя, а стъблата, листата, цветовете и плодовете са в друг свят, света на въздуха. И както корените не приличат на листата...

Каква представа ще има една къртица за растението ябълка, каква представа ще има една гъсеница, която живее по стеблото ѝ, каква представа ще има човека за ябълката, каква представа ще има една свиня, която намира плодовете на ябълката на земята, и никога не си издига главата към небето и короната на ябълката? Мисли по това. Ние пак отидохме много далече в нашите размисли. Това са само надигания крайчеца на завесата на тайните, загатване. Въпросът за болестите е много сложен, трябва много време, работа и съответно съзнание, за да се разбере.

Учителя хвърля изобилна светлина върху тези въпроси. Сега аз ти казах, надигнах дотолкова тази завеса на тайните, доколкото да можеш да си разбереш положението. Кажи, докъде бяхме достигнали – запита го Христов, не защото беше забравил докъде беше стигнал, а за да провери Андрей беше ли внимавал и за бъдеще да внимава.

– Лекарствата не лекуват...

– **Да, лекарствата не лекуват – те лекуват само, ако болния си изправи грешките, нарушението на природните закони. А ако престанеш да грешиш, самата природа те лекува, защото болестта е дисхармонично състояние, а природата е хармония, която не търпи дисхармонията.**

Лекуванията на така наречената официална наука са палиативи, това не е никакво лекуване, защото е подтискане на болестта, както диктатора подтиска поданиците си, но им дава да се проявят, въпреки че не са доволни от него. Това лечение, както и диктатурата, не са истината за нещата, това лечение е като допълнителни страдания към естествените страдания, следствие на нарушението законите на природата.

Така Христов говореше и поправяше пагубното действие на лекаря, при когото Андрей беше ходил снощи, като беше му внушил, че е болен от

скоротечна туберкулоза. Андрей слушаше внимателно и беше забравил за болестта си, и че не можеше да върви!

Така те двамата бяха изминали повече от два километра, и то при насрещен вятър, и се приближаваха при **юзината**, която беше на около 6 километра, но от София.

Христов в същото време тук-таме засягаше и честолюбието на Андрей, или отнасяше съзнанието му в други посоки и той не се сещаше за болестта си:

– **Природата е много разумна, прецизна и никои по никакъв начин не може да я излъже! Тя е абсолютно справедлива, на всекиго дава заслуженото! Трябва да ти е ясно – щом си болен, ти заслужаваш това и болестта е сигнал, за да вземеш мерки.**

Природата никога и никого не ощетява. Ако тя това направи, ще настане катаклизъм в Космоса и от света няма да остане нищо!

270. УНИВЕРСАЛНОТО ЛЕКАРСТВО: ДА ИЗПЪЛНЯВАШ САМО ВОЛЯТА НА БОГА

– Но господин Христов, Вие с Вашите хипотези отричате медицината!

– Не, аз съм за медицината, но за медицината, която лекува, а не съм за медицината, която не лекува, която умъртвява, която помага на хората да умират! Ако отидеш при един прост обущар и му занесеш скъсаните си обуща, той ще ти каже: „Кога да ги поправа?“ и ги поправа. Ако отидеш при един лекар, той може ли да ти каже, че ще те излекува – не може!

– А Вие можете ли?

– **Като видя болния и му кажа: „Мога да те излекувам!“, ако изпълнява каквото му кажа – ще го излекувам. Но не за цял живот! Той ще бъде излекуван, здрав до тогава, докато пак наруши някой закон на природата.**

Защо това те учудва? Ти нали вчера ми каза, че Учителя те излекувал само с едно духване? Ти не беше ли същия, който вчера като дойде, не можеше да продума дума? – Днес вече не само, че говориш свободно, но ми се и караш и подиграваш! Аз направих с тебе каквото трябваше, останалото остава ти да направиш. – И като помълча малко продължи: – Аз виждам какво има в душата ти. Ти силно искаш да дойдеш с мен на планината и не е болестта, която те спира, а те спират дефектите на възпитанието ти, които трябва да превъзмogneш. **Ти трябва да престанеш да се налагаш на другите, да не налагаш своята воля.**

– Е, какво е лекарството на моята болест? – запита Андрей, цял погълнат от мислите на Христов.

– Нали досега все за това лекарство ти говорих. Както народа много хубаво го казва: „Не кани дявола“, т.е. направи това, което ти иска Бога, а не това, което ти подшушва дявола. Въпреки това вътрешно нежелание да дойдеш на планината с мене, ти трябва да дойдеш. Нищо да не правиш от това, което ти подшушва дявола, а да правиш това, което ти нашепва тихия глас в тебе – Бог.

Лекарството на твоята и на всички болести е – да изпълняваш само волята на Бога.

Нали в себе си чувствуваш две желания: едното да дойдеш на планината, и другото да не идваш, да се върнеш?

– Добре така е, а какво е болестта?

– **Болестта е параван, зад който се крие азът ти, втората мисъл.** Азът винаги намира някакво оправдание, но някъде в тебе чуваш един тих глас: „Не си прав!“ – Но ти не искаш да слушаш този глас. Затова той, същия този глас ти заговоря отвън, чрез моите уста. Това което чуваш от моите уста, не е моята воля и напразно ѝ се противопоставяш.

Ти трябва сам да осъзнаеш грешките на неправилното си възпитание, и да поведеш борба с тях в себе си. **по-добре е сам да се коригираш, отколкото живота със сила и насила да те коригира! Защо ще страдаш излишно – спести си излишните страдания.**

Запомни много добре – природата никога няма да отстъпи – ти си, който ще отстъпи! Виж колко е просто и лесно. Почни да постъпваш така, както ти нашепва в тебе този глас. Ако не го чуваш, чуй мене – прави всичко каквото ти казвам, и живота ти ще се оправи.

– Но да твърдите, че не съм болен, това е абсурд! А повишената ми температура, кръвоизливите?...

– Ти пак знаеш своето! Нали ти обясних, много трудно е да се обясни на невежа човек. Има хора, които като ги хипнотизират, дават им да ядат лук, а им внушават, че е ябълки и те изпитват вкус на ябълки. Като им внушат, че е зима, почват да треперят посред лято, ако пък им внушат, че са на морски плаж, почват да плават по сухо. Почти целия живот на сегашните хора е едно такова внушение. Ако на хората отвън им правят внушения, колко повече те самите могат да си правят внушения, и според тях да мислят, чувствуват и да постъпват!

Хората в по-голямата част от живота си са **хипнотизирани**, и живота им протича всред едно такова внушение...

271. ДА ПРИЗНАЕШ САМО ЕДИН БОГ И НЕГОВИЯ ПРЕДСТАВИТЕЛ НА ЗЕМЯТА – УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Андрей на няколко пъти се послуша и после се обърна назад:

– Господин Христов, някой тича след нас! Нещо вика и маха с ръка, иска да се спрем, да го чакаме.

Христов не се обърна, продължаваше да върви и да говори:

– Като тича, нека си тича; като маха, нека си маха; като вика, нека си вика – това е негова работа. Ако пък толкова много сме му потрлявали, нека да направи усилие да ни настигне! – И леко намали бързината на ходенето.

Защото имаше като правило да не се обръща, когато го викат отзад, за да не бъде, да не изпълня волята на тези, които го викат. По този начин се пазеше в него да не се напластят такива обръщания, подчинения, които да го изненадат най, когато не очаква да му отнемат свободата. Така той пазеше свободата си много отдалече. И Христов от своя страна искаше да подчини на своята воля този, който го викаше – искаше съзнателно или несъзнателно да го подчини на своята воля – както началникът командува войниците и отзад и отпред, от всички страни: „Кръгом!“ – и те се обръщат на 180°. Гражданите си имат имена и като ги извикат отзад, обръщат се на 180°, т.е. изпълняват волята на този, който ги вика.

Христов беше достигнал до там в „пътя“, че имаше и признаваше само един началник – Бог и Неговия представител на Земята – Учителя!

Андрей на няколко пъти се обръща и информираше Христов за господина, който тичаше след тях:

– Скоро ще ни настигне, едвам диша, цял е запъхтян!...

И наистина, господинът скоро ги настигна и мина от лявата страна на Христов, защото от дясната беше Андрей.

– Нали Вие сте господин Христов, да се запознаем – каза господинът. Подаде ръката си, каза името и псевдонима – Благовест.

Христов както вървеше, извърна си главата към него, без да си извърта тялото и да спира да върви, почна да го разглежда. Благовест се изненада от това, че Христов не си подаде ръката, нито каза името си, но рязко му заповяда както се заповяда от началник на войник:

– Снеми си очилата! Толкова ли ти е светъл светът, че го гледаш през тъмни очила? После ще се чудиш защо си песимист, и защо имаш противоречия!

– Те са против слънце и сняг. На запад всички културни планинари ги носят през зимата, а през лятото по плажовете.

– Аз не се интересувам от запада – залеза, а от изтока – изгрева. Светлината е достатъчно пречупена, няма защо и ти да я пречупваш по този глупав начин като я боядисваш тъмно!

Това необщоприето отношение на Христов, за каквото Благовест никога не беше помислял, силно го смути и обърка, всичко в него се завъртя на 180° и наопаки! Плановите, които беше правил като ги догонваше, изведнаж рухнаха! Като че Христов като ненужна повече коректура, ги смачка и запрати в коша! Или ако тези планове представляваха една постройка, Христов с един замах на мощната си воля и безскрупулен метод, я сринва до земята!

И сред тези развалини, Благовест сега стоеше като човек след земетресение – не знаеше какво да прави! Помисли да се върне, но имаше нещо в него, за което той не мислеше и не забелязваше в себе си, което отпъди тази мисъл и той си помисли: „Ще остана да видя какво ще стане по-нататък!“ И в него се забеляза едно продължително колебание, с което волята му се раздвои и парализира. Тъкмо което беше и целта на Христов – да му наложи своята воля, първата проява на което беше като му наложи да си снесе очилата и разбърка всичките планове.

Благовест беше леко облечен с дрехи за града, но на лявата си ръка носеше **преметнато кожухче**, което Христов беше виждал на **окачалката** в кабинета на Учителя и си помисли: „Учителя иска да ми каже да го заведе на планината, и времето ще бъде студено. Още какво ли иска да ми каже?“ – се запита и затърси. **Кожухчето за него беше като писмо, изпратено му от Учителя.** – И после си помисли: „Останалото той ще ми каже.“ – И погледът му бързо затича по него от краката до главата му.

В съзнанието му почнаха да се редят мислите: „Скъпи обуца и костюм – богат е, има вкус към красивото; малки ходила на краката – неустойчив характер; бедрата му са дълги, а трупа къс – идеалист и фантазър, непрактичен; широк и дълбок гръден кош – физически добре сложен, здрав, енергичен; вратът му е тънък и дълъг – предразположен към туберкулоза и често го навествяват мисли на завист; главата над веждите е широка, лицето крушообразно – меркуриев тип с много Слънце в очите и челото, с артистични и писателски дарби; на около 35 години; по-висок от среден ръст...“

След това Христов почна да разглежда особеностите по лицето и главата: **рус със светло лице и сини очи – северен тип; високо и широко**

чело с издутини над веждите – нещо маймунско, развита наблюдателност и музикалност; умът му е като костелив орех, **обича да чопли нещата**, както костеливите орехи се чоплят с игла; очите му са по-близки едно до друго от нормалното – обича подробностите, затова изпуска общото и мисълта му може да се провира там, откъдето никой не предполага, може да изненадва, да прави засади – ако е крадец, трудно ще бъде заловен; черни и големи вежди, които стърчаха над сините му големи и изразителни очи. На тези очи отговарят тъмни вежди и тъмен цвят на кожата – роден е с изградено в съществуето му противоречие, затова е непрекъснато в противоречие както с околната среда така и със себе си; красив гърбав нос и на върха едвам забелязано изкривен, като клъвка на граблива птица – иска да властвува, но няма данните за това, защото брадата му е малка и тънка, наистина остра и издадена напред – волята не му достига да осъществява идеите си и да може да се налага на другите; устните му обикновени, само долната по-дебела – приказлив и умерено страстен, обича да разказва на дълго и широко и с големи подробности; устата голяма и тя без особености. Накуцва леко – борил се с Бога...

Христов мигновено видя и прецени това и още много неща, и също така мигновено си състави план на действие. Но още веднаж погледна кожухчето, искаше или очакваше Учителя чрез него още нещо да му каже, за да се държи в по-голяма пълнота в духа на Учителя, да работи с Благовест така както иска от него Учителя.

Едно от удоволствията на Христов в неговата работа беше изведнаж или с най-малко и прости средства, да си постига целта. Времето беше студено и кратко, нямаше време да умува много. Затова изведнаж го изведе от досегашния му начин на живот: мислене, чувствуване и постъпване. Потъпка грубо етикецийте, протоколите, предразсъдъците и условностите, с които Благовест беше натоварен – унищожи всичко несъществено. И щеше да започне да изгражда нова сграда, постройка по свой маниер и със свои методи.

Той прецени, че този младеж, за да тича след него и то с километри в тази ранна, ветровита студена зимна сутрин, имаше защо – **неразрешени противоречия**, останал в задънена улица, където стигат всички, които имат неправилни мисли, чувства и постъпки, в живота на които несъщественото е взело връх.

Те бяха го довели при Учителя и при Христов. Те повече не му бяха нужни, затова Христов почна безцеремонно да ги събаря и да налага своите – тези на Учителя. И още в началото го направи играчка в ръцете си, и можеше да му дава каквато посока иска на разговорите, да налага своя тон и идеи.

272. ПОСТАВЯШЕ ОБРАЗА НА УЧИТЕЛЯ НА ЕДИН ВИСОК ПИЕДЕСТАЛ

Както Андрей, така и Благовест, пък и всички, които по различни поводи идваха при него, трябваше да благодарят, че беше член на **Бялото Братство** и нямаше лични интереси към тях. **Всичко правеше за тяхно добро.** Неговите интереси не бяха от света на тези, които идваха при него. Те нищо не можеха да му дадат, нито той нещо можеше да вземе от тях, техните ценности не бяха неговите ценности.

Благовест все пак се съвзе от бързите и светкавични удари, прецени още веднаж, че няма смисъл да се връща след като беше тичал толкова, но тази мисъл беше му изпратил Христов, за да подкрепи неговото желание да не се връща. Благовест си събра разбитите сили, за което му помогна Учителя, дойде му на помощ. Защото Учителя следваше законите на природата, която на мишката казва: „Бягай!“, а на котката: „Дръж!“ Благовест забеляза важно и многозначително:

– Но, изпраща ме господин Дънов – Вашия Учител!

– Така ли? – С учудване и някак виновно запита Христов и продължи: – Тогава въпросът е съвсем друг. Защо не ми казахте веднага това? Кажете ми да видим какво искате, защо те праща Учителя? – С което искаше да му каже, въпреки, че изглежда страшен и лош, но се страхува от Учителя, че Учителя е по-силен, по-многознаещ от него, и че той Го слуша безусловно. По този начин почваше да изгражда образа на Учителя в съзнанието на Благовест. **Поставяше образа на Учителя на един висок пиедестал, сега предстоеше да Го задържи и изкачи още по-нависоко.**

Благовест въздъхна облекчително и помисли: „Дързък, груб, невъзпитан и лош, но се страхува от Дънов! Добре е, че има от един поне човек да се страхува! Мога да разчитам на Учителя му против него!“

Христов си постигна целта – Учителя да стане опора на Благовест.

– Кога можете да ме приемете господин Христов? – запита вече окуражен Благовест.

– За какво?

Христов не обичаше да отговаря направо и на зададени въпроси, защото и това нарушаваше свободата му, но той държеше да му се отговаря. С този си ръбат въпрос и отговор, той като че тласна назад Благовест. И в него отново се яви желание да се върне, но Христов следеше какво става в него, защото всичко каквото му казваше, казваше го с определена цел и следеше да я постигне. Затова внимаваше на всички реакции, които ставаха в него.

И за да го сломи окончателно и направи послушен, даде му възможност сам да види положението си – всичките разрушения и опустошения, които беше направил на „старото“ в него. Остави го, обърна се към Андрей, който вървеше до него и когото като, че беше забравил.

Андрей беше всецяло на страната на Благовест против Христов, когото остро критикуваше в себе си за лошото му държание с Благовест. Христов знаеше това, защото те двамата не бяха първите, които идваха при него. През него бяха преминали с хиляди: учени, упорити, своенравни, полковници, генерали, министри и един цар, пък и той самия беше преминал през същия път, но при Учителя – затова много добре го познаваше. Знаеше всичките ефекти и реакциите, които произвеждаха думите му и постъпките му.

– Андрей! – извика му той високо: – Дойде благата вест! – Учителя ни изпраща инструкции и помощ – ще победим! Без страх и тъмнина, с любов и светлина напред! И погледна Благвест: – И този е от типа на евреина. Той е четвъртия евреин, който идва на Изгрева. Този тип ученици не се задържат при Учителя.

Нито Благвест, нито Андрей разбраха нещо от тези думи. Благвест и сам не знаеше защо, но каза:

– **Аз не съм от Бялото Братство и нямам намерение да ставам негов член. Аз не съм за сектите, църквите и религиите, искам само да проуча Учението на Бялото Братство.**

– Пък на кого ли си притрябвал? – Нагло му отговори Христов, което обиди Благвест.

Андрей запита:

– Аз нищо не разбрах от това, което казахте – обяснете, ако обичате?

– Ще разбереш, има време, ти все бързаеш! – И погледна Благвест през рамото си, за да му каже и той какво мисли.

– Господин Дънов – започна той, защото си мислеше, че срещу този груб човек може да излезе само с господин Дънов напред – ме прие на Нова година. Беше много любезен, дълго говорихме, по-право аз му разказах и накрая ми каза да дойда при Вас.

По погрешка влязох в колибата на едно **малко човече**, което от прозореца си ми посочи къде живее и **ми каза, че Вие не сте от Бялото Братство**, което се потвърждаваше от виковете и крясъците, които се чуваха да излизат от Вашата колиба. Вие се караете високо на някого, затова не Ви обезпокоих! Тази сутрин Ви потърсих, но не Ви намерих в колибата Ви.

Мислех да си замина с обедния влак, защото аз съм от провинцията, но преди това се отбих при господин Дънов. При Него беше сестрата **стенографка**, която плачеше и нещо разказваше на господин Дънов. Тя ми каза, че току що сте заминали за планината, и че ако побързам, мога да Ви настигна.

В стаята на господин Дънов имаше няколко барометри, Той надникна във всеки от тях, после погледна през прозореца и каза:

– Времето е лошо и ще продължава да става все по-лошо и по-лошо – на планината има буря! После ми подаде **това кожухче**, и ето – аз Ви настигнах.

– Всичко това какво ме интересува? – с пренебрежение му отговори Христов.

– Но моля Ви господин Христов, кажете ми кога можете да ме приемете? – вече ядосано запита Благвест.

– Говори, да видим какво искаш.

– Но тук е неудобно! Как ще говорим сред тази гола поляна, на вятъра и студа?

– Какво може тогава да се направи? – запита Христов, като че беше готов на всичко. А в себе си прецени, че беше в духа на Учителя, и това го зарадва: – Довечера не мога да те приема, защото вчера върнах брат си. Ето, и Андрей е свидетел! С брат си имам важни политически разговори.

И забеляза как думата „политически“ потъна в съзнанието на Андрей. Същото стана и с Благвест.

273. НИКОГО НЕ ВИКАМ И НИКОГО НЕ ПЪДЯ

Христов още по-здраво хвана и двамата, за да ги заведе на планината:

– Не мога да те приема и утре, защото преди обед имам други отдавна обещани разговори, а следобед имам важен разговор с Андрей, който от вчера сме започнали и трябва да продължим утре.

Благовест се замисли, но мисълта „политически“ и „важен разговор“, и с Андрей, завладя съзнанието му и той погледна изпитателно Андрей и си помисли: „Пък какво ли може да говори с това момче?“ – Андрей забеляза това, и му стана приятно.

– Но какво може тогава да се направи? **Аз съм в София от два дни** преди Нова година. Дойдох за покупки за семейството си, а днес е вече втори януари. И днес като не си отида и утре като не си отида, това е равно на развод с жена ми. Аз за разговорите си с господин Дънов, не бях при семейството си за Нова година – пренебрегнах го.

– Това е твоя работа – отговори Христов, като си сви раменете съчувствено.

– Но тогава мога ли да Ви придружа донякъде, да Ви разкажа накратко и после с писма да се доизясня?

Точно това чакаше и искаше Христов, помисли: „Той да тръгне, пък докъде ще стигне, това вече не зависи от него!“, защото след тази психическа подготовка, той не можеше да не тръгне, да не слуша и да не се подчинява, но пак опако му отговори:

– **Никого не викам, никого не пъдя, пък като искаш, ела!** – Даде вид, че от немай къде му каза да дойде.

Благовест го почувствува, като че го тласка да се върне назад. Христов почувствува, че може би прекаля и че може да се върне, затова избърза и каза:

– Разказвай!

– Ще започна отначало. – И се опита да се изравни с Христов, защото Христов непрекъснато не го оставяше да се изравни напълно с него – винаги вървеше половин крачка назад след него.

– Твоя работа, от където искаш от там почни.

– Но не мога да разбера господин Христов, защо така отговаряте, защо така се държите?

– Това е само моя работа! Ако имаш намерение да разказваш, разказвай! – И с нахърнено честолюбие и болка в душата Благовест започна, но съвсем не така както беше намислил, когато тичаше след Христов. В него беше окастрено и отпаднало всичко лъжливо, престорено, превзето, беше останало само истинското.

– **Син съм на богат селянин – оризар.** Като дете предпочитам да чета, вместо да играя. Завърших Колеж – френска филология, и специализирах във Франция. Още като ученик прочетох всичко забележително от световната литература. После станах **специалист**, познавач на френския роман и разказ. Превел съм няколко романа, много разкази и философски студии. Самия аз пиша.

Ожених се. Получих голямо наследство. Скоро и баща ми почина, и от него получих пари и имоти. Насъбрах ми се толкова средства, че аз, жена ми и двете ми деца можем да живеем цял живот добре, без да работим!

Това ми даде условие да осъществя единствената си заветна мечта – да пиша, да стана **писател**. Започнах да търся в непосредствения живот

героите за моите разкази и романи.

– Но чакайте, чакайте, това са интимни работи, които да се говорят на четири очи! – И се обърна към Андрей, който беше се превърнал на слух и мисъл и мечти, защото и той нали мечтаеше да става писател. И точно в момента, когато си мечтаеше да завърши поне българска филология и философия и той да се отдаде на писане, Христов най-брутално прекъсна мечтите му:

– Андрей, ти вече може да се върнеш, ето минахме юзината! Нали ти е много лошо?

Това прозвуча като изпъждане и после, като че го покани отново: – Ние ще отидем хе там до „Сухата река“ или до селото, и може да се върнем. Не сме взели на акорд планината, е.

А истината беше както знаем, и двамата да ги заведе на планината – на „Бивака“.

Ако двамата или единия се върнеше, за Христов това щеше да бъде най-силния удар, който можеше да получи! Но те не можеха да се върнат, защото здраво беше ги хванал за сърцата!

А така говореше на Андрей, не защото това му правеше удоволствие, а да го излекува от дефектите на неправилното му възпитание. Вчера и днес Андрей не беше толкова зле, колкото искаше да каже, но искаше непременно да се наложи на Христов, както беше се налагал много пъти на своите близки, и да си достави това скъпо удоволствие – да бъде неговата воля. Но както винаги, и за него дойде края на това. Той трябваше или да престане да се движи в тази посока, да си доставя това удоволствие, или да умре. Срещна непреодолимата преграда към това – Христов. Христов искаше да провери и Благвест, ще пожелае ли Андрей да се върне в този студ сам, за да му разказва своята история насаме.

– Не, не – каза кратко Благвест – аз нямам нищо против – да присъства и господинът! Може ли, дошъл до тук, да се връща?

А Андрей беше изтръпнал! Обнадежден от думите на Благвест, каза:

– И аз ще дойда докъдето Вие отидете.

– Твоя работа, но нали каза, че си много болен и не можеш да вървиш! Може да паднеш, че ще ме държиш отговорен, ако ти се случи нещо лошо!... Затова ти повтарям: върни се, предупреждавам те пред свидетел. Ако ти стане лошо, да не ме държиш отговорен! Времето е студено и ще става още по-студено! **Горе в планината има буря!** Погледни, планината цялата е запушена, дигат се пушеци до небето! Виждаш ли там онзи черен облак, който се проснал над върховете като някакво допотопно животно – змей? Това предвещава нещо много страшно! Това животно ще ни нападне!

Благвест и Андрей се спогледаха учудени, как можеше облак да напада, но Андрей отговори:

– Виновен съм господин Христов, моля Ви простете ми, искам да дойда!

– Друг път като ти казвам, да вярваш и да слушаш.

– Но какво да правя, в момента ми е лошо като мисля така!

– Добре, че си забелязал това. Следствие на неправилното мислене, всичко в тебе е обърнато с главата надолу. Затова трябва да слушаш по-умния от тебе и да правиш въпреки всичко това, което ти казвам. От вчера насам толкова много опити ти направих, и пак не ми вярваш. **Това показва, че много си лъгал и старото е хванало дълбоки корени в**

тебе. Страдаш, защото кривото в тебе е право. Да си знаеш – криво гледаш и криво мислиш!

– Какво да правя? – запита Андрей.

– Всичко каквото мислиш, че е право, ще правиш обратното или слушай и изпълнявай това, което аз ти казвам.

И се обърна към Благовест, който чакаше, за да започне да разказва.

274. СРЕЩИ С ПРИЯТЕЛИ – ДЪНОВИСТИ

– Залових се с всички сили и с най-голям ентузиазъм и сериозност, да чета и пиша. Имах много идеи за романи и разкази, за които исках да намеря герои от реалния живот. Исках моите герои и разказите ми да са научни, всяко нещо да бъде строго и логично доказано, както са доказани проблемите в науката.

При тези търсения, се натъкнах на вашия стар брат от Пловдив – зъболекаря **Стоицев**¹, който наистина е един изработен човек като характер – възпитан, благороден, добър, културен, вегетарианец – човек, в когото думи и дела се покриват. Това е първия човек, когото срещнах и останах в абсолютен възторг! Той има свои здравни разбирания, препоръча ми да чета Луи Куне, Платон, Кнайп и нашия народен лечител – Димков. Аз си набавих тези книги, той ми подари и свои.

[¹Д-р Михаил Стоицев – „Изгревът“, т. 23, с. 4–204.]

Той ме запозна с **Казанлъклиева**² – също сестра от Бялото Братство. Тя пак е истинска **светица**! В нейния характер не видях нищо отрицателно! Толкова мила и интелигентна старица – за пръв път видях! Тя е и ясновидка, предсказа ми много неща, които се сбъднаха. Посъветва ме да участвам в сеанси, да беседвам с медиуми, чрез които ще ми се даде да разреши всичките си противоречия и да разбере дълбоките истини на Битието.

[²Елена Казанлъклиева – „Изгревът“, т. 7, с. 54–64.]

Както Стоицев, така и Казанлъклиева ми говориха за господин **Петър Дънов** – Вашия Учител.

Аз специално дойдох в София, срещнах се с господин Дънов. Прие ме любезно, покани ме на първата Си беседа в новопостроения Салон на Изгрева. Това беше преди около 10 години, може би през 1924 или 1925 година.

– **Нали беше застанал прав до вратата на Салона?** – запита Христов.

– Да, откъде знаете?

– Спомних си, още тогава ми направихте впечатление.

– С какво?

– Друг път ще ти кажа.

– След сказката, господин Дънов ме прие. Аз му разказах за бъдещите си планове. Той с голям интерес ме изслуша. Много добър и възпитан човек!

– Добър, защото те слушал! Намерил си един търпелив човек, да Му говориш с часове!

При Учителя като се отиде – малко се говори, много се слуша! Да показваш на Учителя, че много знаеш, няма смисъл!

Андрей си мислеше: „И аз ще отиде при господин Дънов, и само ще слушам!...“ – И после, правеше си планове като стане писател какви ще бъдат героите му, на какви теми ще пише... Христов продължаваше да говори:

– Вие нямате представа, че се намирате пред най-великия човек на епохата!

– Извинете ме господин Христов, но аз не мисля така! – възрази Благовест самонадеяно, вече напълно възстановил се от поражението.

– **Какво мислят простациите за умните не е важно, важно е какво мислят за тях умните и знаещите!** Ето, ти и сега грешиш като бързаш не да говориш, а ти бърбориш! Остави да ти каже как мисли един човек, който позече знае от тебе. – Христов съзнателно свързваше какво трябва да бъде отношението с Учителя с една обида, която Благовест непременно ще запомни, защото отрицателните неща по-лесно и по-трайно се помнят, по този начин да запомни и отношенията с Учителя.

– Добре, нека бъде така – отговори Благовест, като преглътна тази горчилка и продължи: – Винаги когато идвах в София по работа, идвах и при господин Дънов. Той ме приемаше и поканваше на беседа, а по-късно и на лекциите. Веднаж като нямаше какво да ми говори...

На това Христов се изсмя и повтори:

– Учителя нямал какво да ти говори! Как можеш да мислиш това? Че това е все едно да кажеш, че в океана няма вода!

– Нека и така да бъде – съгласи се, за да продължи: – Изпрати ме в редакцията на Вашето списание „Житно зърно“. Там вече беше съвсем друго – там бях в моята си среда, в средата за която съм мечтал.

Запознах се с елита на Вашето общество, които бяха хора възпитани, културни, изобщо изискани във всяко отношение!

Първия с когото се запознах, беше **Жорж Радев**³ – много фин и деликатен човек, наистина слабицък и много нежен – само чист дух. Лицето му приличаше на птичка, челото му е много полегнало назад. Сравнително млад, на моите години, а колко много знае! Цитира френските класици на френски, немски и английски, свири добре на чело, в него няма нито следа от грубост! – Каза това Благовест с малко повишен и натъртен глас, в който се чувствуваше и страх. Искаше да каже на Христов: „Не е като тебе грубиянин!“

[³Георги (Жорж) Радев – „Изгревът“, т. 18, с. 6–161.]

Там се запознах с известния български писател **Северов**⁴, на когото съчиненията, когато на времето прочетох го – „писателя със златното перо“. Той ме покани в дома си, подари ми с автографи всичките си съчинения, които едвам носех. Той е красив човек, с хубави бистри сини очи, с широк и отворен поглед, също много нежен, възпитан и внимателен.

[⁴Северов – е псевдоним на Георги Томалевски – „Изгревът“, т. 18, с. 235–255.]

Запознах се с **д-р Елиезер Коен**⁵ – доктор по естествените науки, геолог. Той пък веднага ме абонира за списанието „Житно зърно“, и ми продаде всичките минали годишници.

[⁵Елиезер Коен – „Изгревът“, т. 7, с. 288–292, т. 18, снимка № 18.]

Там се запознах с още братя, които списват списанието. Всички до един бяха възпитани хора – каза и погледна Христов в очите, да разбере дали разбира, че той е невъзпитан.

– Христов разбираше повече отколкото предполагаше Благовест, но нямаше смисъл сега на това да реагира. Той си постигаше целта, а личното оставяше настрана.

– Тогава в редакцията тъкмо сглобяваха книжката, четоха ми извадки, беседвахме върху някой статии.

Там, за първи път чух думата „посвещение“!

Помолих ги да ми я обяснят. Те ми дадоха много оригинално обяснение – дадоха ми речника „Ларус“, и си продължиха работата. От обяснението в речника, аз не останах доволен. Тогава ми дадоха адреса на книгоиздателството Ст. Атанасов, от което си набавих всичките окултни книги, прочетох ги и отидох при господин Дънов.

Пак на дълго Му говорих, накрая Той ме прати при брат **Боян Боев**⁶, който за мене е **ангел в човешка форма**, човек с големи духовни постижения – добър, чист, постигнал простотата на дете, а в артистичните науки и педагогиката – специалист от рядка класа, завършил в Германия естествени науки!

[⁶Боян Боев – „Изгревът“, т. 3, с. 29–35.]

И него след дългия разговор го запитах, да ми обясни „посвещение“. Интересно беше, че и **той не ми отговори**, каза ми да прочета съчиненията на **немския окултист Рудолф Щайнер** – основателя на „Гьотеанума“. Набавих си съчиненията му и ги прочетох. По мое мнение Щайнер е колоса на духовната наука в света, най-големия душевед!

Друг път, на една беседа на господин Дънов, се запознах с един много скромен Ваш брат – **Тахчиев**⁷, който пък е истински мистик. Като говори човек с него, чувствава ясно дълбочините на душата му.

[⁷Георги Тахчиев – „Изгревът“, т. 9, с. 189–190.]

Той ме запозна с редактора на също Вашия вестник „Братство“ – **Сава Калименов**⁸, който ме абонира за вестника си и ми продаде всичките издадени от него книги. От тях направи ми силно впечатление „Агни Йога“ и „В градината на Мория“.

[⁸Сава Калименов – „Изгревът“, т. 30, с. 3–991.]

Друг път пък се запознах с едно остроумно човече – **Цочо Диков**⁹ – човек без образование, но много интелигентен, особено в областта на астрономията. Има и свое разбиране върху пръстените на Сатурн. Колибата му беше като аптека. Той ми подари съчиненията на Ани Безант, на Летбитер, на Рада Бай и много теософски книги.

[⁹Цочо Диков – „Изгревът“, т. 3, с. 118; т. 7, с. 376–380.]

Но трябва да Ви кажа, че през това време аз написах няколко статии, които бяха напечатани в списание „Житно зърно“, много мои разкази бяха напечатани във вестник „Братство“. И двете редакции ми поискаха още материали.

Запознах се и с брат **Петър Пампоров**⁹ – гимназиален учител по философия, пътуващ сказчик из България и чужбина, който владее много добре есперанто. Той ме посъветва да науча есперанто, за да мога да вляза във връзка с цял свят. Разбира се, аз от това нямам нужда, защото зная френски като матерен език, зная немски и ползвам италиански и английски. Той също ми препоръча да чета много Толстой, философското съчинение „За всеки ден“ да ми станело настолна книга, както било на него, в което била събрана мъдростта на цял свят.

[⁹Петър Пампоров – „Изгревът“, т. 5, с. 445–446; т. 7, с. 140–141.]

Веднаж по шосето за Изгрева настигнах един брат с големи черни очи, който беше голям сладкодумец – гимназиален учител по философия – казва се **Михаил Иванов**¹⁰. Той ме изслуша внимателно, с интерес и категорично ми каза: „Много необходимо ти е преди всичко да четеш, и то много беседите и лекциите на Учителя, за да влезеш преди всичко в духа на Учението на Учителя, а после всичко друго чети.“ Влязохме в Салона, той

се отби при Цочо Диков, който продаваше братските книги, купи томчето с беседи „Пътят на ученика” и ми го подари.

[¹⁰Михаил Иванов – „Изгревът”, т. 1. 2. изд., с. 340–369, 556–559; т. 30, с. 378–381.]

Същия ден, на братския обед, който ставаше на двора пред Салона, обядвахме един до друг с брат **Петър Манев**¹¹. И той бил сътрудник на „Житно зърно”, завеждал отдела „Астрология”. След обед ме заведе у тях и ми показа огромно количество астрологически книги на различни езици, хороскопи на велики мъже. Обеща и на мен да направи хороскоп и ми каза, че за да разбере човек духовната наука на Учителя, трябва непременно да бъде добър астролог, и ме посъветва да науча тази велика наука.

[¹¹Петър Манев – „Изгревът”, т. 3, с. 123; т. 18, с. 162–234.]

Аз и него запитах за думата „посвещение”. Тогава той ме заведе при Жорж Радев в редакцията на „Житно зърно”, и го помоли да ми даде **трите книги на Бо Ин Ра, преведени от него**. Те бяха: „Книга за човека”, „Книга за отвъдния свят” и „Книга за Бога”. Жорж Радев много се зарадва от проявения интерес към тези книги, подари ми ги с автограф и двамата с Манев в един глас ми казаха, че сега ще разбере какво значи „посвещение”.

При друг случай, се запознах с един заядлив брат – **д-р Паскалев**¹², който ми подари неговата книга „Въведение в асоционизма”.

[¹²Д-р Паскалев – „Изгревът”, т. 4, с. 142–443.]

Аз съм посещавал и беседвал със **Софрони Ников**¹³ – водача на теософите в България.

[¹³Софрони Ников – „Изгревът”, т. 1. 2. изд., с. 318–324.]

Той пък ми подари „При нозете на Учителя” от **Кришна Мурти**.

Срещал съм се и съм беседвал с още много братя и сестри от Изгрева. И те са интелигентни и напреднали, но те не представляваха особен интерес за мене!

В продължение на около **10** години, прочетох и **6** тома беседи и лекции от господин Дънов, посетил съм и около **20** беседи и лекции на господин Дънов. Много мислих върху прочетеното.

Пред Нова година дойдох в София да направя някой покупки за семейството си, отбих се при господин Дънов и с цялата чистота и искреност на душата си му разказах за всичко прочетено в областта на окултизма, за размислите си и възхищенията си от **Бо Ин Ра, Ледбитер, Ани Безант, Рада Бай, Щайнер, Кришна Мурти, Мория, Сидер...** и за неговото Учение и неговите ученици.

И като заключение му казах, че него не го виждам между тези върхове на окултизма и духовната наука! Дори по мое мнение неговите ученици като Жорж Радев, Боев, Северов и др., са повече от него!...

Но направи ми впечатление, че господин Дънов не се трогна от това, нито се обиди, нито разсърди! Остана същия както и преди това, какъвто е бивал винаги, когато съм отивал при него.

Накрая го запитах, аз като съм прочел всички по-съществени окултни съчинения на световната окултна литература – окултист ли съм, посветен ли съм в тайните? В неговото Учение има ли „посвещение”, и ако има такова, той би ли ме посветил в тайните на своето Учение?

275. ОТРИЦАНИЕТО

Господин Дънов пак така безстрастен, безразлично ми каза, че по въпроса е писал брат Христов няколко статии, които били изпратени в редакцията на „Житно зърно“. Прати ме да отида да кажа на редакционния комитет да ги напечатат, или да ми ги дадат да ги прочета.

Веднага отидох в редакцията на „Житно зърно“, и всичко разказах на Георги Радев какво съм казал на Учителя, и какво той ми е казал. Той се изчерви и ядоса, но веднага се овладя и ми каза: **„Статиите в този вид, в който ни ги е пратил брат Христов не можем да ги напечатаме в списание „Житно зърно“ по две причини: редакцията не е съгласна с начина, по който брат Христов третира въпроса за посвещението и още, защото не са написани на необходимата художествена, стилна и аргументирана висота! Списанието се чете от най-културните хора в България и чужбина, има вече изработени проекти, ние държим да го запазим. Редакцията предложи на брат Христов да преработи статиите му, но той не позволи нито запетая да коригираме! Редакцията скоро ще излезе със статия по този въпрос.“**

Веднага се върнах при господин Дънов, и му разказах всичко. Той ме изслуша и пак безстрастно ми каза, да дойда при Вас. Идвах, но по погрешка отидох в колибата на малкия брат – някакъв изрод, който се казвал **Антончо**.

Той ми показа през прозореца си Вашата колиба, че **Вие не сте от Братството**. Това беше срещу Нова година, имах още един влак, с който можех да се завърна при семейството си и да посрещна Новата година с него, но господин Дънов ме покани да посрещна Новата година в братския Салон на вечерята и братския концерт. Много се колебах, но като взех предвид, че тази вечер може да ми послужи в моята огромна книга да я опиша, телефонирах на жена си, че ще остана в София за Нова година.

Братската вечеря ми направи необикновено впечатление!

Тя приличаше на Тайната вечеря на Христа!

Видях в умален мащаб бъдещото човешко общество – братско семейство. На вечерята бяха 200–300 души братя и сестри със семействата си, имаше и външни хора. Направи ми впечатление задущевността на всички. В това имаше много красота!

До Жорж Радев седеше и изрода – малкия Антончо. Двамата ядяха и се разговаряха. Сервираше се плодове, варено жито и варен ориз. След вечерята беше даден братски концерт. Пяха братя и сестри братски и други песни, свириха на пиано и цигулка, казваха хуморески из братския живот.

Казваше ги един брат – **Тодор Байденишкия** го казваха. Той разказа как **брат Епитропов** проповядвал в провинцията новото Учение, как една сестра с търлъци отишла на опера и много други.

[*Петко Епитропов – виж в „Изгревът“, т. 5, с. 545–547.]

Никога през живота си не бях виждал такава красота на човешки отношения, затова не съжалявах, че не бях при жена си и децата си!

През деня на Нова година Ви потърсих на няколко пъти, но едно момиче излизаше и все ми казваше, че сте зает. Ето, това е всичкото, което имах да Ви кажа. Искам да ми отговорите на въпросите, на които и господин Дънов **не ми отговори**.

Андрей слушаше най-внимателно Благовест и беше съгласен с всичко, каквото казваше. В същото време правеше усилие да върви в крак с него, който сменяше краката, понеже накуцваше. На Андрей Благовест

повече хареса отколкото Христов, и застана на негова страна безрезервно. А Благвест постави на голямо изпитание търпението на Христов, като му разказваше на дълго и широко за всичко това, за тези братя и сестри, с които всяка седмица по три пъти седеше в един Салон и слушаше беседите на Учителя. Но Благвест имаше по-далечната мисъл – като ги представи в тази светлина, да ги **противопостави на грубия Христов**.

Накрая му заговори нежно и внимателно, както искаше Благвест, което веднага му направи впечатление и си извади заключението, че Христов си взел бележка от неговите намеци.

Андрей, който от вчера познаваше Христов, но с него беше преживял толкова много, като че го познаваше от 10 години, знае че това меко държание можеше да се тълкува като затишие пред буря, и че невъзможно беше Христов да се повлияе от емоциите на Благвест.

– Защо ми разказа всичко това? – запита Христов.

– Всичко това е материала за бъдещия ми роман.

– Само това ли е, което си чул, видял, разбрал от срещите си с Учителя, братята и сестрите и от прочетената окултна литература?

– Това е най-същественото. Студено е, и не мога да се отпусна, още повече, Вие сте груб и държите нервите ми изопнати!

– Най-важното ти си пропуснал! То минало и заминало край тебе, без да го видиш! **Ти си като магаре в библиотека!** Какво ще види и разбере едно магаре, ако влезе в една библиотека – саксийте с цветята по прозорците, но това ли е същественото в библиотеката?

– Господин Христов – завика Андрей вдъхновено – искам нещо да Ви питам?

– Питай, да видим.

– Могат ли да се напишат два и повече романа с една и съща тематика, защото и аз мисля да напиша роман с идея, която има господина?

– Разбира се, че може. Не два и три, а десетки! Върху идеята за доктор Фауст са написани много съчинения, но най-хубавото е на Гьоте. И аз имам намерение да напиша роман със същата тематика. Вече съм събрал с хиляди страници печатен и ръкописен материал, и продължавам да събирам. Ще имаме възможност да се състезаваме.

– Сериозно ли казвате? – запита изненадан Благвест, забравил обидата.

– Аз говоря само сериозно.

– Господин Христов, аз предварително се отказвам – унило каза Андрей – защото трудът ми ще отиде напразно, защото не мога да помисля това Вие колко много знаете и продължавате да се учите!

– Тъкмо напротив – започна възраждан Благвест – аз приемам състезанието и мисля, че ще успея, защото се чувствавам добре подготвен. **Още повече за Вас господин Христов казват от редакцията на „Житно зърно“, че не пишете добре.**

– Андрей, ти още не си започнал и капитулира. Такива хора като тебе, които се отказват, не могат да напишат нищо! **Дори ако мене питаш, ти имаш най-добри условия да напишеш такова съчинение.** Но това съвсем не значи, че аз и Благвест да се откажем – да не бъде!

От друга страна, въпросът не е до самото написване, колкото до работата над тази идея, защото като мислиме и работим върху тази идея, заедно с нас мислят и работят върху същата идея по съдържание и различна форма и всички, които имат връзка с вас и мене, и те с нас ще растат. И самата идея вече работи върху нас за изграждане на нашия

характер и мироглед. Това е един от многото и най-добрия метод да се проучи Учителя. Затова трябва всички да работим, и да видим Бог на кого ще благоволи да напише най-хубавото съчинение.

276. ЗАЩО ИСКАШ ДА НАПРАВИШ ГЕРОЙ НА ТВОЯ РОМАН ТЪКМО УЧЕНИЦИТЕ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Ние трябва да работим и тогава, когато не успяваме, без да се тревожим и безпокоим и отчайваме, защото такава е волята Божия. Той може с неуспеха ни да ни е приготвил нещо още по-велико и по-красиво, и не знаем кога ще ни го поднесе.

Но Бог никога не остава задължен, никога трудът на хората не отива напразно. Затова трябва да работим, без да мислим да берем плодовете на нашия труд, защото ние сега живеем от плодовете на други преди нас, които са работили и продължават да работят. Такъв е закона на живота. Ти Благовест, беше почнал нещо да говориш, извинявай, че те прекъснах! – Благовест се изненада – Христов и извинение, и отговори:

– Аз съм готов да се състезавам и мисля, че ще успея, защото в съзнанието ми е като на длан цялата световна литература. По въпроса много съм мислил, план съм си направил, общо идеите съм нахвърлил.

– Това ме радва! **Работи, пък ако случайно нещо не знаеш, нещо не ти достига, ела, не се смущавай.** Аз мога да ти бъда много полезен, особено в изграждане **височините на твоята работа**, защото това, което ти имаш е основата, тя е широка, **но небе нямаш. Учителя още не е изграден, не е създаден в тебе, а това което в тебе го няма, това което ти не си, ти в никакъв случай не можеш да го дадеш, напишеш.**

– Не, няма да става нужда да идвам при Вас. Изобщо нямам нужда от някого, защото аз достатъчно съм чел, имам всичката необходима опитност, сила и знание, остава ми всичко това да го превъплотя. – По този въпрос, стига толкова – каза самонадеяно Благовест, възстановил се напълно от поражение и готов вече да контраатакува. – Господин Христов, готов съм да слушам това, което според Вас не съм чул, видял и разбрал.

– Ами ти си цяло диване! – Каза Христов кротко и погледна отстрани Благовест, който в себе си веднага се разочарова, че Христов не си взел бележка от неговите подмятания.

– Но защо сте така груб, защо обиждате на всяка дума?

– Това после ще разбереш. Ти си човек, който има уши и не чува, има очи и не вижда, има ум и не разбира. Трагедията ти е в това, че не схващаш положението си! Мислиш, че да обиждам, е в мене садизъм или глословие. **От обидите, които отправям към другите, най-напред аз страдам, аз поглъщам отровата им и после другите.** Но понеже много си закъснял, сега трябва да тичаш, затова обидите ми са като камшик. Обиждам те, защото както на тебе, така и на всички, най-много пречи азът да видят истината. С обидите си аз натискам азът ти, поне докато го натискам през него да видиш истината.

Отговори си на въпроса: – **Защо искаш да направиш за герои на твоя роман, тъкмо учениците на Учителя?** Защо не вземеш за герои на своите писания учениците на Щайнер, на Бо Ин Ра, на Кришна Мурти, на Ани Безант и на когото щеш други от тези, за които ми разказа цяла сутрин? Защо Учителя, Който ти говори благо и кротко, ти не Го разбираш? Той ме знае и те праща при мене, за да ти говоря грубо, дано разбереш тогава.

Това е говора на природата. Отначало тя говори съвсем нежно, после по-грубо и най-после те изрита, дано с ритници да разбереш. Ако е въпрос за грубиянин, аз не познавам нито между хората, нито в литературата по-груб човек от тебе!

277. ТИ НЕБЕ НЯМАШ. УЧИТЕЛЯТ ОЩЕ НЕ Е ИЗГРАДЕН, НЕ Е СЪЗДАДЕН В ТЕБЕ

– Как, защо? – извика Благовест учуден и възмутен, защото мислеше, че е нежен и възпитан.

– Ще ти кажа – отишъл си при най-добрия човек на света, Който кръст не е превил, Който разгръща тревата като върви, за да не я смачка, а ти простака – най-безочливо Го обиждаш, под прикритието на някакво чистосърдечие и искреност, че не бил между твоите върхове и небостъргачи, че не бил дори като Жорж Радев, Боев и др.

И на тебе ти направило впечатление, че не Се засегнал, нито обидил, че не те наругал както аз те ругая, а леко и кротко нито следа от обида, търси с любов най-благия начин да Го видиш и разбереш!

Ти си много малък, много далече и много ниско, за да видиш света и нещата, и още повече Него!

Ти си едно жалко човече! Той е както Слънцето – то е милиони пъти по-голямо от нашата Земя, а колко повече е голямо от нас, но ние го виждаме по-малко от нас. Ти си простака! **Учителя те праща при учениците Си, и ти си във възторг от тях! Питам те, колко повече е Учителя от учениците Си?**

Преди 2 000 години Христос каза: „Никой не е по-горе от своя Учител, доста му е да бъде като Него.“ Хубавото, красивото, което си видял в учениците Му, това са плодове от Неговата работа. Не може Той да създаде или да даде нещо, което Той сам няма! Всеки от учениците Му е като статуя, над която Учителя е работил и продължава да работи, както скулпторът вае своите статуи. Питам те, кое е по-велико – произведението или неговия създател? Много просто – създателя! А според тебе произведението на един Рубенс, Леонардо Давинчи, Рафаел, или който и да е от великите майстори на изкуството, са по-велики от техните създатели!

Учителят те праща в редакцията на „Житно зърно“ – **ти защо не се потруди да видиш, че това списание е орган на Бялото Братство?** Ти навярно си ходил и при брат **Толев*** – редактора на списание „**Всемирна летопис**“, което също е било орган на Бялото Братство, на което Учителя е основател.

[*Иван Толев – „Изгревът“, т. 15, с. 583–874; Списание „Всемирна летопис“ – „Изгревът“, т. 15, с. 635–745, 750–854, Бележки на съставителят – с. 746–749; т. 30, с. 72–75.]

– Да, аз забравих, пропуснах много неща, защото Вие ме смутихте и тук е студено!... Аз си набавих и списание „Всемирна летопис“, списание „Светлина“.

– Всичко което не ми каза аз го зная, прочетох го между редовете на това, което ми каза.

Ти проследи всичките списания и вестници, които са били през различни времена органи на Бялото Братство в България – уводните им статии са писани все от Учителя. Статиите, под които има знака „X“ и

„XXX“* или три звездички и други, са все на Учителя.

[*Всички статии, обозначени с „X“, „XXX“, са на Учителят Дънов, и сме ги отбелязали в „Изгревът“, т. 15.]

Най-после направи простата аритметика: списание „Всемирен летопис“ е излизало 4 години по една книжка всеки месец, това са 40 статии. Списание „Житно зърно“ излиза от 1924 година, сега сме 1934 година – 10 години по десет книжки, това са 100 статии.

На тебе оставям да прочетеш статиите във вестник „Братство“ и другите списания и вестници, и да провериш също кой друг автор е написал толкова много статии. Проследи творчеството на всички, които ми цитира. **И останалите статии и материали, са все разработка идеите на Учителя от Неговите ученици.**

Подреждането на материалите в тези списания и вестници, са все в духа на Учителя. Аз лично съм издавал списание „Анхир“ и вестник „Живот“. – **Всичко в тях е взето все от градината на Учителя!**

Но запомни – в градината на Учителя влизат само жадните за Истината и тия, които знаят да се събуждат пред прага ѝ. А ти както си се натоварил, трудно ще се разтовариш!

– Защо?

– Това ще видиш, когато дойде време да се разтоварваш.

– Но обяснете.

– Ще ти обясня, когато аз искам! Който иска, ще се смири, наведе, за да получи, защото инък трябва да ти хвана дебелата глава и да я натисна в извора, за да се напиеш. Никой не може да пие вода от извора прав, трябва да се наведе.

278. УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ГОВОРИ С ОБРАЗИ И С ДЕЛА И РАЗРЕШАВА ПРОБЛЕМИТЕ ИМ В ЖИВОТА

Ти обиждаш Учителя, затова оставаш жаден!

Не можеш да разбереш – Той те кани на братската вечеря, на собствената Си вечеря, защото това, което си виждал е Неговото семейство, Неговите деца, Той те нарежда между тях, а ти като си диване, не разбираш!

Учителя малко говори с приказки, Той говори с образи, с дела. Поканва те на концерта, че тези които изнесли този концерт са Негови чедра, отгледани в духовно отношение от Него. Той е, Който ги е импулсирал да станат музиканти и те са изпълнили Негови музикални произведения.

Къде си виждал такова семейство от 200–300 души, които се събрали в името на една Божествена идея?! И това не са всичките.

– **Да, но неговите ученици ценят други учители! Както и Вие ми забелязахте, те ме пращаха при други учители, а не при господин Дънов!** Редакционния комитет на „Житно зърно“ не послуша господин Дънов, не напечатали Вашите статии за посвещението и...

– Да, да, ясно, ясно! – завика Христов, като прекъсна Благовест. – В кое семейство децата винаги слушат своите родители и затова страдат, така и тези деца на Учителя са немирни, непослушни, и както всички деца правят грешки и редно е да се възхищават от чуждите бащи, но само техния баща е, който им дава храна и задоволява нуждите.

Такъв син си и ти на Учителя! **Идваш при Него, ползваш се от Неговите знания, от създаденото от Него, а не Го признаваш!** И виж Той с каква бащинска любов се отнася към тебе! – Прави всичко възможно.

по най-безболезнения метод да те вкара в правия път, да ти помогне да Го видиш!

Запитай се – **защо ти за бъдещия си роман не вземеш за герои учениците на Бо Ин Ра, на Щайнер и др., които според теб са върхове?...** Че Щайнер е приятел на Боян Боев, защо не е останал при него? Д-р Елиезер Коен е ходил при него в „Гьотеанума“, защо и той не остана при него? И сестра Магдалена е ходила при него и е разговаряла и с Кришна Мурти, но защо и тя не остана при него?

Всички се завърнаха и завръщат при Учителя. Кой бяга от хубавото и от доброто?! Учителя е разрешил всички проблеми на живота най-правилно!

Защо не вземеш за герои на твоя роман ученици от Египет, от Индия, от Хималайските адепти?...

Питаш ме защо те обиждам? **Това е най-малкото наказание, което ти заслужаваш!** Учителя какво лошо ти е направил, че така безцеремонно Го обиждаш? В света, на кой човек би говорил така, както ти си говорил на Учителя? Ти направи опит, иди при някой писател и му говори за произведението му така, както си говорил на Учителя, или иди при който и да било от познатите си и се опитай така да им говориш, виж как ще се отнесат с тебе, и после сравни как се е отнесъл Учителя.

Учителят не иска да се цапа, да ти обяснява и да те наказва, защото по закона на правдата, равновесието и Той трябваше поне на половина да те обиди, а вместо Той да се цапа, праща те при ученика Си – при мене. **На него му е позволено още да се цапа – аз да възстановя правдата, да те обидя, защото инък те очакват много големи страдания!** Това, което получаваш като обида и грубост, това е най-малкото наказание, което заслужаваш!

Ти гледаш само половината от нещата, а точно половинчатите неща са причина за злините в света. Това черното, което виждаш в света, то е в тебе! Затова ти казах – сними си черните очила и ще видиш, че света не е черен.

– Някой от тези неща са може би верни, но мнението ми за господин Дънов е мълчаливо мнение на много от учениците Му.

– Ти пак не разбираш! Ами и те са като тебе диванета! На тебе какво ти пречи да кажеш, че си най-добрия ученик на Учителя? Наглед имаш всичките данни за това – чел си много окултна литература, чел си беседи и лекции на Учителя, слушал си Негови сказки и лекции, разговарял си с Него, вегетарианец си... Получаваш списание „Житно зърно“, вестник „Братство“.

Тези, които ти преценяваш, че са първи, нито знаят повече от тебе. Обаче, важното е как са нещата в действителност, какво мисли за тях и тебе Учителя.

А ти какво познаваш от Учителя – бялата Му брада и костюма Му? Та това Учителя ли е?!

279. КАКВА Е ЦЕНАТА НА ОТКЛОНЕНИЕТО

И тези, при които си ходил – или ти дават своите произведения, или те пращат там където те са били.

ТЕ ОЩЕ НЕ ЧУВСТВУВАТ, НЕ ВИЖДАТ ВЕЛИЧИЕТО НА УЧИТЕЛЯ, ЗАЩОТО УЧИТЕЛЯ Е ЗА ТЯХ ОЩЕ МНОГО ДОЛЕЧ!

Затова Го виждат малък, но като се приближат, ще видят, че е необятен! Защото който наистина е видял Учителя, Той става всичко в живота му, остава всичко и тръгва след Него!

За когото Учителя е всичко, той само за Него говори с думи и дела, и всички при Него праща.

Ти виждаш, че само онзи ученик от град Варна – **Михаил Иванов***, те праща при Учителя и ти дава единствен да четеш беседи.

[**Михаил Иванов – виж „Изгревът”, т. 1. 2. изд. 2011, с. 357–360.*]

Той и още един брат – **Кръстю***, се бяха обявили за братята **Кирил и Методий** сега преродени и бяха се възгордяли, и бяха си объркали живота! Но той се оправи и затова го очаква велико бъдеще. А другия – брат **Кръстю** нагази в блатото на Астрала, и все повече затъва! Бог да му е на помощ!

[**Кръстю Христов – виж „Изгревът”, т. 23, с. 304–307.*]

– Тогава господин **Дънов** е много отмъстителен!

– Ти нито мислиш, нито говориш, а бърбориш! Учителя не е отмъстителен! Ако е такъв, най-напред би трябвало на тебе да отмъсти, а Той дори не ти даде да разбереш какво си направил!

Жорж Радев като преведе **Бо Ин Ра**, се раздвои между Учителя и **Бо Ин Ра**, а всяко раздвоение води до катастрофа! Както съзнанието се раздвоява, така и силите на организма се раздвояват, и остава да действа само разликата от тях, която не е достатъчна да се противопоставя на външните сили – организма непременно ще заболее.

Майката предупреждава детето си да не си играе с огъня, но то като не слуша и се изгори, майката ли е виновна за това?

– Кой е огъня в случая?

– При наличието на Учителя – **Бо Ин Ра**, **Щайнер**, **Мория...** са огън за **Жорж Радев** и другите като него!

Учителя в беседите ни учи да не се раздвояваме, но ние като мислим, че много знаем, не Го слушаме.

Учителя обикновено меко и леко казва, както на тебе е казал, но както ти, така и те – не Го разбирате. Тогава срещате живота с голямата тояга – изпищиш, боли, но не разбираш защо!

– **А Боев?**

– Че и той е раздвоен между Учителя и **Щайнер** – с единия си крак върви след **Щайнер** – с другия след Учителя.*

[**Боян Боев и Рудолф Щайнер – „Изгревът”, т. 8, с. 485–492; т. 30, с. 71–72.*]. Затова и куца!

При единство на съзнанието, съпротивителните сили на организма са предостатъчни да се борят със смъртта и болестите. Тогава няма чупене на ръце и крака, няма и куцане!

– А другите братя?

– А те са раздвоени между себе си и Учителя, затова ти предлагат своите произведения, вместо на Учителя!

Положението на Учителя е деликатно! Ако им каже по-ясно, тогава ще стане по-лошо, отколкото ако ги остави да се опарят.

– Защо?

– Защото ще си помислят най-лошото и фаталното за тях, че Той не иска другите да Го засенчат. Той не е като тебе и мене, да се бие в гърдите и да се хвали какво и колко може, и колко е чел! Той мълчи, оставя направеното да говори.

Това, което света вече изхвърля като негодно, разни корделки, панделки и огледалца, някои ученици ги събират и с тях се гледат. Те ми приличат на шопкиня, която се нагиздила с битпазарджийски цветя, разни [.....] и др. и мисли, че е най-красивата.

Разбери, светът е много обеднял, идва и ще идва да търси нещо ново от нас, и ние какво ще му дадем – това което ти ми разказваш и се перчиш като пук, че много знаеш! Изхвърлените от света дрипи ти и тези при които си ходил, ги събирате и казвате: „Виждаш ли колко много знаем?“ Но това е старото, това което е вече било, а новото и бъдещето – това е новото, и което Учителя дава.

– Но какво ще ми кажете за стила и формата на беседите и лекциите на господин Дънов? Аз мисля, че това е най-слабата страна на господин Дънов.

– Да, ти се спъваш в черупките, без да си вкусил от ядката. Този стил и тази форма, **това са стила и формата на бъдещето**. По този начин, по който Учителя говори, ще се говори в бъдеще, в новата култура. **Светът в развитието на формата много скоро ще дойде до своето крайно развитие за епохата, и ще бъде принуден да потърси нови форми и нови пътища за израз във всички области на изкуството и живота.**

Трябва аз да ти прочета и разясня една беседа или лекция на Учителя, да ти отворя очите да видиш формата и стила на Учителя, да видиш логиката, последователността, красотата и художествеността в живота и Словото на Учителя, да видиш идейността, разбиранията на Учителя, **но за това трябва да ти дадат ключа.**

280. РАЗДВОЕНИЕТО НА СЪЗНАНИЕТО ДЕЙСТВУВА ПАГУБНО

– Но това се отнася и за Жорж Радев, Северов, Елиезер, защото между тяхното и моето разбиране няма почти никаква разлика.

– **Щом не са те пратили при Учителя, не са ти дали беседа, не са ти разяснили лекция, показва, че или сами са си учители или имат други учители, но както физически така и духовно, те получават храна и живот от Учителя, защото инък не биха стояли при Него – биха отишли при Бо Ин Ра, Щайнер, Летбистер...**

Ти и те не познавате най-елементарния окултен закон – пагубното действие на раздвоението на съзнанието!

Жорж като преведе Бо Ин Ра, отрязва клона на който беше стъпил, **с което се ликвидира!** Остава това да слезе на физическия свят, защото раздвоението е още в областта на съзнанието му. Скоро, като слезе на физическия свят, нищо няма да бъде в състояние да го спаси!

Той направи друга, още по-голяма грешка от неразбирането си! Направи си **хороскоп**, според който трябва да умре на **44** години. В себе си постави този въпрос по най-лошия за себе си начин – науката му Астрологията или е наука, или не е. Ако е наука, следователно е верна, следователно той трябва да умре на определената дата от неговата наука; щом е наука, тя е верна и следователно нищо не е в състояние да го спаси – трябва да умре!

Но той не знае, че знанието с това не свършва, тъкмо напротив – от тук започва, че силата на Учителя е тъкмо в това, че може да променя съдби, че това, което се предсказва по какъвто и да било начин, затова се предсказва, за да се преодолее! Което е абсолютно, то никой освен Бог не го знае, което се знае то се знае като предупреждение – да се вземат мерки, за да се преодолее, но за това трябва едно верно, чисто отношение с Учителя.

Но това е за тези, които Го виждат и разбират. Ако Христос помаза очите на онзи слепец и той прогледа, Христос не е ли съдба за него? Колко повече Учителя може да бъде съдба в живота на Жорж Радев, Който има тези огромни знания и възможности! Та Жорж със своето половинчато знание, сам си подписа смъртната присъда!

– Какво ще кажете за **брат Северов**?

– Той от единия до другия край е евреин, фарисеин! Ето, ожени се и за еврейка. Той е същия еврейски началник и учител Никодим – сега прероден, който отиде нощно време при Христа. И тогава не Го разбра, и сега Учителя не разбира! Ще Го види и разбере на другия ден, след като Учителя Си замине.

– А за **Елиезер**?

– Той още не е ученик – **съвсем хабер няма** нито от окултизъм, нито от Учителя! Другите поне познават външно Учителя, чувствуват Го с душите си, но не могат да направят превода, да свържат чувствуванието си с физическото си виждане и разбиране.

– Как може, Елиезер пише и то толкова смислено във **всички броеве** на „Житно зърно“?

– **Неговото писане** не е резултат на непосредствено разбиране, а е **спекулативно**, както някои писатели – прочетат десетина романа и написват единадесети роман. Елиезер може да пише, да говори, да сменя звезди от небето, но на него е написано по недвусмислен начин, че не е окултист, ученик и няма нищо общо с Учителя!

– Къде? – изненадан запита Благовест.

– Ученик и окултист не може да бъде, който има **дебел врат и голям корем**, каквито има той, защото всеки вижда това, което има в него!

А Учителя няма нито **дебел врат**, нито **дебел корем**. **Дебелия врат, това е качество на вълчатата физика**. За да стане врата **дебел и корема голям**, трябва да е бил продължително време насочена мисълта му към тях, вместо към висшите светове.

– **Петър Манев**?

– **Не ти ли направи впечатление, че има нещо отблъскващо в лицето му?** Това се дължи на това, че **щитовидната му жлеза е болна** и в **черния му дроб** има органически изменения, има и други смущения.

Болния не може да бъде ученик!

Дотолкова може да бъде ученик, доколкото е **здрав**, защото болния не може да види и Учителя, още по-малко може да Го разбере.

Ученика трябва да бъде здрав.

Ако е болен – да се излекува, и то по методите на Учителя.

Всяка болест е нечистота. Лекарствата на официалната медицина повече увеличават нечистотата, замърсяват организма. А само чистия може да види и разбере Учителя. Затова ученика не взема никакви лекарства.

281. ВСЕКИ СЕ СПИРА НА ОНАЗИ ФОРМА, КОЯТО ИМА ОТНОШЕНИЕ КЪМ СЪЗНАНИЕТО МУ

– А какво ще кажете за операциите?

– Учителя казва: „Това са излишни страдания, на които окултния ученик не трябва да се подлага. Ученика се лекува само по методите на Учителя, и те са различни за различните съзнания.”

Аз отивам по-далече, като съветвам да не се четат вестници, списания, романи и други книги, на които авторите са болни, защото те са напоени с тяхната болест, която се предава на четците.

– Всичко това е интересно, но на въпроса господин Христов – **формата** – забеляза важно Благовест. – Христов се усмихна на себе си и заговори:

– Добре, представете си, че някой професор – критик литератор влиза в книжарницата и си купува последното издание на книгата „Война и мир” на Толстой, с нови и интересни илюстрации и предговор на известен коментатор и познавач на Толстой. Книжаря, завива му книгата в пъстра амбалажна хартия.

Професорът се връща в къщи, той има двама сина и две внучета. Най-малкото среща дядо си, грабва книгата от ръката му, разопакова я, взема амбалажната хартия, оставя самата книга настрана и почва да разглежда картинките по хартията и да си играе с амбалажната хартия. По-голямото внуче взема вече самата книга, разглежда подвързията, гледа портрета на Толстой и илюстрациите, прелиства книгата и ги търси. Синът на професорът, който не е в добри отношения с жена си, взема „Война и мир” и почва да търси из нея **къде се говори за Наташа**, за отношенията ѝ с княз Болконски, после търси в предговора да види какво е казал автора му за отношенията на **Толстой с жена му София**, понеже знае, че **тя му е изневерявала** и не мислела за Толстой тъй както останалия свят мислят. Това го навява на мисли за Ана Каренина и любовта ѝ с Вронски, или за Катюша и Нехлюдов от „Възкресение”... Остава книгата. Взема я и другия син на професора, който е историк и почва да търси онези места в книгата, в които Толстой изнася своите разбирания за историята. Най-после професорът остава сам в кабинета си, разтваря и той „Война и мир” и почва да я разглежда от своето гледище...

Всеки разглежда „Война и мир” от своето гледище, от съзнанието на което се намира.

Даза се концерт, салона е препълнен, жените се спират на тоалета на певицата, защото и той има форма, съдържание и смисъл; други се наслаждават от пеенето, което също има форма, съдържание и смисъл; трети проследяват постановката на гласа, внимават на височините, как ги взема открито или закрито и т.н.

Всички говорят за форма, съдържание и смисъл, но всеки говори за това до което е стигнал, това което вижда.

– Господин Христов, Вие сте гениален! – възкликна Андрей. – Как можете да виждате всичко това?! Аз съм отивал много книги, но никога не съм се сещал да мисля това.

– Това не е важно! – Благовест се скара на Андрей: – Остави, не прекъсвай със своите наивни възхищения, нека продължи.

– **Всеки се спира на онази форма, към която има отношение съзнанието му и по това се познава докъде е стигнал.** Ако се спре на обвивката на книгата – дете е, ако се спре на картините – юноша е...

– Това е ясно, продължете по-нататък – раздразнено забелязва Благовест. Смътно се сещаше вече, какво иска да му каже Христов.

– Учителя не Се занимава с амбалажите на нещата и живота, Той не Се занимава с подвързията, нито с шифъра на буквите... **Той Се занимава със същината на въпросите в живота, най-важното и същественото, и за тях ни говори, и то направо на съзнанието, и то така както говори природата.**

Природата е създала растението бор, в него е написала много свои принципи, съдържания, форми и закони, които ние научаваме от бора като почнем да го наблюдаваме и изследваме. В природата няма хартия и печатници, тя говори и пише като твори – творчеството е нейния говор и писане. По този начин ни учи и Учителя.

Той не казва: „Аз съм това или онова!“ Праща те в редакцията на „Житно зърно“ да видиш Неговото творчество, поканва те на концерта да видиш Неговото творчество, поканва те на Новогодишната вечеря да ти говори Неговото духовно семейство...

Но има хора, които стоят пред дървото бор с години, и нищо не научават! Същото е и при Учителя. Той е разумно същество. Отначало те слуша, после ти говори леко, меко като човек и по човешки, после те праща при тези, които са като тебе, те дано ти кажат нещо да разбереш. И от тях като не си разбрал, праща те при мене – аз с огън и мълния и трясъци да ти обясня. **Ако и от мене не разбереш, ще дойдат действителните страдания.**

Затова ако хората страдат, това показва, че не са чули и разбрали, когато природата им е говорила меко, благо, сладко – затова им заговаря с огън и трясък.

Учителя дава нещата: законите, принципите и съдържанията без амбалажни обвивки, без подвързии, за да се насочи съзнанието ни към същественото, а може и често го прави – дава направо ядката, най-същественото.

282. ПОИСКАЙ ДА ТИ СЕ ОТВОРЯТ ОЧИТЕ, ЗА ДА ВИДИШ ХРИСТА И УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ

Това ти и диванета като тебе, наричат слаба форма: „**Формата не е на достатъчна висота.**“ Питам те, в Евангелието, в Библията, псалмите, книгите на истински посветените, говори ли се за крака, ръце, глава, носове, дрехи, качулки, дрънкулки? Никъде! Защото всичко това и други подобни са само подвързии, обвивките, амбалажа, които са без особено значение! **Съдържанието, смисълът, идеите, методът и най-важното – запазване свободата са съществените.**

Всички, които са истински познавачи на художественото в произведенията са единаомислени, че притчите на Христа, библейските разкази, псалмите са ненадминати в художествено отношение произведения. Кажи ми някоя от Христовите притчи, а аз ще ти я кажа текстуално, защото всичките ги зная наизуст.

– Но аз не зная нито една, защото само мимоходом съм ги прочел веднаж – отговори Благовест.

– Ясно, ясно, ти си като онзи, който искал да се занимава с висша математика, а не знаел таблицата за умножение. Както ти, така и всички братя при които си ходил, най-първо трябва да си насочите **вниманието към Библията, към беседите на Учителя**, като ги проучите, после може

да ги подвързвате с каквато искате подвързия, да ги обвивате с каквато искате хартия, но всичко това няма нищо да допринесе към това, което са те.

Преди всичко, научи се като окат да четеш Библията, Евангелието и беседите, но преди това иди при Учителя с кротост и смирение и **Му поискай да те научи на това, да ти отвори очите да видиш Христа и Учителя.** Тогава, като си помислиш за днешните си глупости, които ми наговори, ще видиш, че наистина си бил простак! Ще видиш как си промушил Учителя със своето копие – острия си език! – Този – най-добрия човек, от сърцето на Когото блика любов, Който е влязъл в Ада, за да те извади!

Така Христов вече по-кратко му говореше, и за да го остави да се съвземе от шемета, обърна се към Андрей, който като че не беше на земята, а от болестта му не беше останало следа! Не чувствуваше силния насрещен вятър, който носеше зърна лед като сачми, и тъкмо него най-силно и направо брулеше, защото беше от дясната страна на Христов – от западната страна, откъдето духаше вятърът.

Той вече в мислите си беше отишъл при Учителя и се държеше с Него точно така, както Христов учеше Благовест. Беше си купил Библията, беше я прочел, беше изчел всичките беседи и всичките книги, за които беше споменал Благовест, и тъкмо беше почнал да пише най-великия роман в света, Христов каза:

– Андрей?

– Какво господин Христов? – отговори Андрей, като сега събуден от сън. – Срам ме е!

– Не те питам срам ли те е, това е твоя работа, но кажи ми коя притча от Евангелието знаеш?

– Притчата за вдовицата, която дала и последните си две аспри.

– Добре, аз ще Ви я кажа текстуално: **Евангелие от Марка, гл. 12, ст. 41:** „Седна Исус срещу съкровищницата, и гледаше как народът пуска пари в съкровищницата. Мнозина богати пуснаха много. А една вдовица като дойде, пусна две лепти, сиреч два кодранта. Като повика учениците си, Исус им рече: „Истина ви казвам, че тая бедна вдовица тури повече от всички, които пуснаха в съкровищницата. Защото всички пуснаха от излишека си, а тя от своята немотия тури всичко що имаше, **цялата си прехрана.**”

Ето виждате, Христос нищо излишно, художествено не казва, нищо не говори за краката, ръцете, очите, дрехите, за разните качулки и дрънкулки... за амбалажа. Питам те сега, къде е формата, къде е онова пишно великолепие на най-големия мислител и пророк на света – Христос? Всичко е от просто, по-просто, но най-същественото, затова блести с Божествена красота.

Дайте която искате от притчите. Знаете ли от тези притчи на Христа върху псалмите, колко от най-големите художници са работили и като ги пресъздали, станали велики? Питам, колко по-велик от всички тях е Христос?

Христов не току така само случайно процитира тази притча за бедната вдовица! Той имаше идеята, към която свеждаше всичките тези разговори, тя беше за посвещението и да намерят Учителя а преди всичко това, за да бъдат здрави, трябва да се научат да дават.

– Да, но в беседите и лекциите на господин Дънов, няма такива притчи!

– Слепец! – извика високо Христов.

285. ИМА СЪЩЕСТВА В СВЕТА, КОИТО СЕ ПОЛЗВАТ ОТ ЖИВОТА НА ХОРАТА

Един, който пие алкохол, пуши, яде разни деликатеси от раци, живи миди, бутчета от жаби... не може да му хареса ябълката, защото вкусът вече му е извратен! Така е и с литературния вкус на днешните хора – той е извратен!

– Господин Христов, Вие претендирате, че виждате нещата без да Ви се говорят, защо тогава ми говорите, давате ми пример с пиене, пушене, когато аз нито пия, нито пуша, нито ям месо?...

– Ето къде е твоето неразбиране! Ти държиш за формата, както децата за обвивката на книгата, амбалажа. Казваш, че не пиеш, не пушиш, не ядеш месо... и не виждаш, че всички тези неща и още много можеш да ми изредиш. Те всичките са само форми на едно и също съдържание.

– Кое е това съдържание?

– Удоволствието! Ти също не виждаш и смисъла. Ти си насъбрал много форми, знания и мислиш, че това е то всичкото. **То ти е дало широка повърхност, но в тебе височината я няма, постройката я нямаш, материалите са разхвърляни.**

– Моля Ви, изяснете се.

– Много просто, аз вече го казах. Водата има формула H_2O . Това е казано на химически език. Формите, които водата може да заеме, са безброй. В съд с каквато форма искаш може да я налееш, тя ще заеме формата му, но във всичките си форми ще си остане една и съща: H_2O . Тогава същественото във формата остава, да пренесеш същественото – водата. Мисли по това, защото то е колкото просто, толкова и важно.

Помъчете се да направите превода: формата – вино, съдържанието – удоволствие; формата – цигара, съдържанието – удоволствие; формата – безброй пищни ястия, удоволствието пак съдържание.

– Това вече разбрах, но кажете за смисъла – обади се и Андрей.

– Смисълът на удоволствието в природата е един, а за съвременните хора е тяхното пропадане.

Има една особена категория същества в света, които нямат собствен живот, не искат и да си го изработят, не искат и да поискат от Който има всичко – Вечния извор на живота.

Тези същества не искат и да се наведат да пият от извора, защото не признават този извор – Бога. А трябва да живеят, затова си намерили леснината – да се ползват от живота на хората, както хората се ползват от живота на животните и растенията, които ги ядат!

– Това е много интересно! – възкликна Благовест.

– Не си ли срещал писано в литературата, която си чел по този въпрос?

– Не си спомням.

– Интересно е, но трябва да ти се светне, за да го видите, и колко и по-интересни неща има в градината на Учителя, но нямате очи да ги видите, защото сте дървени философи!

– Моля Ви господин Христов, стига с обидите, говорете по съществото на въпроса, продължете мисълта си, защото почнаха в мен да се раждат интересни мисли. Моля Ви, продължете, продължете. Много се страхувам да не изпусна мисълта си!

– Момче, да се разберем, аз ще говоря както си искам и разбирам, и за всичко отговарям само пред Бога – Учителя! Обидите ми влизат в

Благовест се разтърси както мрамора, ударен с чука на майстора ваятел, и отхвъркнаха открехи от достойнството му! – **От единия до другия край беседите са изпълнени с бисери на изкуството и философията!**

– Например?

– Да ти дам примери, колкото искаш. Аз лично съм събрал и издал **едно цяло томче с примери и разкази от Учителя***, но какво ще те ползва всичко това като не си чел беседите и лекциите?! [*Виж „Изгревът“, т. 20, с. 41–54.]

Прочети „Пътят на ученика“. – И не пак случайно наслуки му посочва тази беседа – това беше все във връзка с намирането Учителя. – Прочети разказа за дядо Пенджурски, или разказа за трагедията на „петела“.

283. ТРЯБВА ДА ИМАТЕ КЛЮЧ, С КОЙТО ДА ОТВОРИТЕ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

– Господин Христов, а аз мога ли да ги прочета? – запита Андрей.

– Можеш, никой не те е спрял! **Пак повтарям, трябва да имате ключа, за да разберете Учителя. Трябва да си здрав, да изправиш извращения си вкус към света и нещата. Защото вкусът на пияницата, на месоядеца са извратени.** Така са извратени и литературните вкусове на много хора. За да разбереш Учителя, трябва да възстановиш естествения си вкус.

– А ключа? – запита Андрей.

– **Като приложиш това, което казва Учителя. Само с четене и спекулаций, невъзможно е да се пристъпи към Учителя!**

– Но Вие господин Христов и мене бихте с всичко, което казахте.

– Ти сега не си подлагай гърба, когато ти дойде времето и тебе ще набъхтя! – И продължи към Благовест: – При тази светлина ти помисли как художествено ти е говорил Учителя, **но твоя покварен вкус не е можал да разбере** вкуса на тази художественост.

284. СВЕТЪТ ЩЕ ИЗУЧАВА БЪЛГАРСКИ, ЗА ДА ЧЕТЕ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ В ОРИГИНАЛ

– Аз за тези неща ще си помисля по-обстойно, но кажете ми сега защо господин Дънов говори така особено?

– Ти искаш да говори като простациите ли? **Неговото говорене е най-умното, защото разделя нещата на съществени и несъществени.** Той прази и говори съществените неща, а несъществените, обвивките и подвързийте... остава да се занимават тези, за които са – децата. Затова казвам и на Вас – **търсете в живота същественото**, и за него говорете и него правете. Природата залъгва глупавите, умните занимава, а на разумните разкрива своите тайни.

– Гледам, ти си тънко облечен, каза ми каквото искаше да ми кажеш и аз ти отговорих, затова можеш вече да се върнеш, за да свариш за влака, за да се върнеш при семейството си. Вече достатъчно ме изпрати, ето я и „Сухата река“.

– Ако може, бих искал още да Ви придружа – възрази той.

– Това е твоя работа! После и ти като Андрей, да не искаш да ме държиш отговорен, **че си простинал заради мене**, или че не съм ти дал възможност да се **върнеш** при жена си! Може да се върнеш, когато искаш, не съм те вързал!

Добре ще направиш да облечеш кожухчето, защото Учителя не току така ти го е дал. Ти виждаш как Учителя се грижи и за тебе, въпреки че ти със своя език си Го намушкарал – предвижда какво ще ти бъде необходимо! Каква по-голяма красота и художественост търсиш от тази? Той много добре знаел, че ти не само ще ни настигнеш, но и че ще дойдеш на планината, затова ти дал кожухче. Ето, виждаш ли как говори Учителя? Той не почна да ти говори, че те обича много, не те прегръща, не те целува, но ти дава това което ти е необходимо – **предпазва те от студа и безлюбието**. Ето това е символ на любов.

– А на Вас какво Ви казва?

– Това, което направих, правя и ще правя с тебе.

– Какво точно?

– Да те набъхтя. Защо Той да Се цапа, защото ругането е цапане? Защо да свързва карма, а ти имаш и ми дължиш, затова мога да те наругая, за да сме квит? Има неща, които Учителя не може и не бива да прави – **да бие, да причинява страдания...** защото е завършил еволюцията Си, ликвидирал с кармата Си с всичките Си вземания и давания. Учениците трябва това да разбират и своевременно да влизат в тази роля. **На ученика още е позволено това, защото има много вземания и давания с хората.**

Благовест пак се подчини, облече кожухчето, а Христов продължи:

– Виждате ли този нищожен Изгрев, който е нищо в сравнение със София, Париж, Лондон, Ню Йорк?...

Но скоро светът от всички краища ще дойде тук, ще изучава тъкмо този стил – стилът – говорът на Учителя!

Ще изучава български език, за да чете Словото на Учителя в оригинал!

Светът е „бъхтън“ от панделки, корделки, дрънкулки и огледалца, той вече търси нещо ново, свежо, реално, същественото което да осмисли обезсмисления му живот, нещо, което да има съдържанието и смисъла на новата епоха, на епохата, която идва и нейните челници вече са навлезли в нея.

Съдържанията се изразяват, изливат във форми, но формата не е най-същественото. За жадния не е важно в каква чаша – стъклена, пръстена или дървена... с една или друга форма ще му я поднесат. Когато водата я има, той може и с шепи и дори да се наведе да се напие направо от извора.

Учителя така подрежда Словото Си, да отговаря на природните закони, законите, които управляват Вселената, затова то е живо.

Словото на Учителя е вода за жадните и хляб за гладните. Учителя когато говори, има предвид много и много неща и **строго определени въздействия върху съзнанията на хората** сега и за бъдеще да отговори на най-важните изисквания на времето, и тези, които ще възникнат след 100, 1 000 години – затова една голяма част от беседите не ги разбираме. Учителя може би вече живее в две хилядната година пред нас.

средствата за постигане на целта ми.

– Не разбирам!

– То да е само това, което не разбираш е добре, но благодари, че не разбираш, инък живота е безсмислен.

– Но моля Ви, не изоставяйте мислите си неизяснени!

– С обидите аз ти изваждам вирнатата глава, за да я натопа в извора да пиеш и да оживееш, защото с това самомнение ти никога няма да пиеш от извора, ще умреш от жажда. Обиждам те, подтиквам азът ти, за да се смириш и да видиш Учителя.

– Съгласен, съгласен, съгласен, но моля Ви продължете първата мисъл. Имам чувство, че едвам с върховете на съзнанието си, и като се издигам на пръсти, докосвам една интересна идея.

– Много хубаво го каза. А нагоре още колко много има, а ти мислиш докъдето си достигнал, че света и знанието там свършват. Ти не разбираш, че още не си стъпил на първото стъпало. Ти си като шоп, който мисли, че от Искъра по-дълбока река няма и от Витоша по-висока планина няма, и ти престака с това ниско съзнание, взел си да даваш преценка за Учителя. Ти не си се качвал още на Витоша, а даваш мнение за Еверест. Ти си едно просто момче!

– Добре, добре, признавам, но продължете онази мисъл.

Христов го обиждаше безпощадно и му се радваше, че за знанието жертва азът си. Това според него беше голяма крачка напред.

– Ти си сега в първото посвещение. Ще се упражняваш и ние ще те повдигнем малко, за да стъпиш на него, а колко много сила и знание трябва, за да стъпиш и на другите!

Като настояваш толкова много, ще ти кажа. **Тези същества нямат свой собствен живот, и понеже са горделиви, не искат да се наведат да поискат от Бога, крадат от живота на хората – от глупавите хора!** Примамават ги в кабарета с алкохол, тютюн, пикантни ястия и други още много примамки. Тровят ги, те преждевременно умират, и остатъка от неизживения им живот те изживяват. – Също както ние убиваме животните и с техните тела живеем, и с това продължаваме живота си, а лишаваме животното от живота му.

Удоволствието в различните му форми, е стръвта. За различните хора тази стръв е различна, както различните риби и през различните сезони ги ловят с различна стръв.

286. ВСИЧКО, КОЕТО ВИЖДАМЕ В НАШИЯ ЧОВЕШКИ СВЯТ Е КОПИЕ ОТ ЕДИН ДРУГ СВЯТ

В това време един селянин се зададе от селото. Той носеше увиснала на една тояга **лисича кожа**. Христов я загледа с интерес, и почна да се смее.

– Виждате ли тази кожа? – Това е формата, с която е облечена лисицата, а съдържанието на която е хитростта.

Такива и най-различни други форми имат и нашите мисли и чувства, и когато тези същества със стръвта – удоволствието ни подмамат да помислим някоя лоша мисъл или да почувствуваме някакво лошо чувство, хващат ни, одират ни психическите кожи и като този селянин помислят да ги продават, защото не само в нашия свят има пазари, и в другите светове има пазари. Всичко каквото виждаме в нашия човешки свят, е копие от един друг свят.

– Нали искате да кажете, както Платон се изразява за „Света на идеите“ на първообразите – забеляза Благовест.

– Да, всичко което ние мислим, че сме измислили и това, което за бъдеще ще измислим, го има някъде в природата от която едни неща явно очевидно ги копираме, а несравнено по-голям брой копираме несъзнателно по безбройните пътища на съзнанието и подсъзнанието. **Природата ни посветила в идеите си**, навела ни на дадени мисли и ние си мислим, че ние мислим, че ние сме се сетили, че ние сме открили това и онова или изобретили, че сме творци.

Това е най-голямата ни измама! Природата, от която сме частица, от милиони и милиони години **прави своите опити и твори** още много преди създаването на човека. Цялата природа, това е една величествена култура, **затова ние не можем да творим, можем само да подражаваме и да копираме от нея**. Това трябва да става точно и правдиво, **да не изопачаваме първообразите**. Тъкмо в това е смисълът на Учителя, **да ни посочи смисъла и значението на нещата в природата и в самите нас**, за да се ползваме от тях правилно в духа на тяхното предназначение в природата.

Както за детето най-голямо значение има неговата майка, която може истински да го обича и да му дава необходимото, нашата духовна майка е Учителят. Дали формата Му е такава или онакава, дали е облечен с един или друг костюм, дали има връзка, дали е облечен като Христа със сандали... това за тебе няма значение. За тебе има значение да ти дава храна, и като я ядеш, да придобиваш сила.

– Господин Христов, ето сега като Ви слушам, и за Вас мисля, че повече знаете от господин Дънов!

– Зная? Глупости зная! Аз не мога да се сравнявам и с малкото пръстче на Учителя! **Че нали това, което зная, Той ме е научил, Той ми е отворил очите да го видя!**

– Така ли?

– Разбира се, така! Виж, Слънцето се показва през облак, като че отвори прозорче. Питам те така като ни гледате – мене и Слънцето, кой от двамата ни е по-голям? Факт е, че аз съм по-големият – факт е, но не е истина. Така е, защото Слънцето е на милиони километри, а аз съм под носа ти.

– Въпреки многото неприятни неща, до тук всичко ми хареса, но обяснете, защо не казахте всичките тези неща кротко като възпитан човек, така както говори Учителя и братята от редакцията на „Житно зърно“?

– По много причини, някой от които аз вече казах. **Това са условията, при които аз давам моите знания!** За всяко нещо се заплаща, и за знанието се заплаща.

Аз не искам пари, изобщо знание с пари не се купува, но поставям условието **да бъде груб, за да си запазя свободата да бъде какъвто искам**, а не какъвто ме искат. Твоя идеал за отношение с другите се отнася за тебе, как ти да се държиш. Ти ще приложиш своя идеал в живота си, а мене ще оставиш аз да приложам моя идеал в моя живот. Друг е въпросът, ако те питам какви трябва да бъдат моите отношения с тебе. Ти като си дошъл при мене, ще ме търпиш такъв какъвто съм, ще се подчиниш на моя закон. Аз съм този, който ще определя какви да бъдат отношенията ми с тебе, каква да бъде тяхната форма.

– Господин Дънов е добър, благ, а Вие!

– Аз съм си аз – който не ме харесва, да си гледа работата! Ти и без това каза, че само до някъде ще ме изпратиш, можеш вече да си вървиш.

– Но аз няма да се върна – заяви Благовест. – Моля Ви, по това повече да не говорим! Кажете ми, ако обичате, защо сте избрали за екскурзия тъкмо този студен ден?

– Този ден аз чакам от цяла година! Той е най-богатия ден! От него ще получа най-много и то това, което от никой друг не мога да получа.

Който иска да бъде силен, трябва да избира трудните пътища в живота!

Азът ти е като броня, която от всички страни те обгражда и ти пречи да видиш света такъв какъвто е, и за който свят душата ти копнее. Като те ругая, аз като с чук и длето откътвам открехи от тази броня, правя по нея дупчици, през които ти можеш да надничаш в мечтания свят. Така че ругаейки те, аз пак ти давам, давам ти възможност да видиш света отвъд твоя аз. Мрамора не може да обвинява скулптора с неговия чук и длето – той вае мрамора. Аз съм работник, затова аз може да се цапам, да бъда напращен...

287. ОКУЛТНАТА НАУКА ИЗУЧАВА СВЕТА ОТВЪН НАШИТЕ 5-ТЕ СЕТИВА, А ТЯ Е ЖИВОТ В ДРУГО ИЗМЕРЕНИЕ

– И това е ясно! Кажете какво значи според Вас окултна наука?

– Уместен и навременен въпрос. **Науката, която се занимава с изучаване света отвън нашите сетива и нашето аз, се нарича окултна наука.**

Стана ли ти сега ясно, че ти не си никакъв окултен ученик, защото нямаш никакви окултни знания – **знания, получени не по пътя на петях ти сетива?!**

– Тогава не са окултисти и всички останали ученици на Учителя Ви, за които преди малко Ви говорих!

– Разбира се, че не са, те не са окултисти в този смисъл.

Ти имаш право, че всичките те, всеки в своята област е много напреднал! **Георги Радев** по математика е от ранга на професор по математика, по литература и преводи е от класа също на професор, той е много добър астролог... **Георги Северов** е писател от висша класа, но той е много добър и астроном.

И всичките останали и още много, които ти не познаваш, са необикновено интелигентни и големи специалисти в областта на литературата, писателството, философията, науката и др., но **техните познания са познания, получени от петях сетива**, чистия и практическия разсъдък, но те нямат познания, каквито имат светийте, Учителите – **познания за четириизмерния свят, познания върху същината на нещата, от света на Възкресението, те нямат знания за небесните йерархии.**

Техните знания са знания за ширина, дължина и височина и спират до тук. Разпространяват се на дължина и ширина, без да получават това, което се казва небе, откъдето да се вижда миналото, настоящето и бъдещето, където времето и пространството изчезват. Това е един висок вътрешен поглед на живота и нещата.

– Те не са ли окултисти?

– Има два вида окултисти: едните изучават окултизма от това какво са писали, казали и направили някой хора, а другите са окултисти, за които **окултната наука е живот.** Те знаят и могат да имат знания, получени не по

пътя на сетивата им.

– Кои са тези знания? – запита като че забравения Андрей.

– **Това е яснovidството – да лекуват без лекарства – с полагане на ръка върху болния, това е телепатията и др.** Едните изучават какво са казали и направили вторите, вторите са които знаят и могат.

– Как тогава пишат на тези теми? – запита пак Благовест.

– То и написаното от такива, е толкова и верно! Те влизат в духа на Учителя, в духа на беседите Му и се **досещат до някой неща** като спекулират и с други факти, които са казали тези, които знаят. Но това написаното, ако го **прочете един**, който е наистина виждащ и знаящ, един, който е жител на този свят, **ще се хване за главата!**

Тяхното невежество, те го прикриват с превъзходната форма. Човек който няма пари, парадирва с прелестната форма на портфейла си, хората иска да съдят за неговите пари по превъзходния му портфейл. А който има парите, може да ги държи и направо в джобовете си, но когато дойде да плаща, той вади и плаща – по това се познава, че е богат.

Христов говореше и си загръщаше палтото отпред на гърдите, защото ставаше все по-студено, и потърси с поглед кучето, което беше изостанало назад. Викна го весело, потупа с ръце по коленете си, то дойде, той му подхвърли зальци хляб, като му говореше приятелски. И отново се обърна към Благовест:

– Ето ти тема за размисъл: какво разбира кучето от мене? За него аз съм същество, което от време на време подхвърля нещо за ядене, както ябълката за нас е същество, което от време на време през годината дава ябълки. Това са все форми. Кучето познава една моя форма и вие познавате формата ми, но между вашето познание и това на кучето, има огромна разлика, а каква е истинската ми форма, никой не знае. И ако почне кучето да ме описва, как би ме описало, как вие бихте ме описали, как би ме описал Учителя?

Христов пак се обърна към радващото му се куче, което се хвърляше на коленете му, а той като на човек му говореше:

– Ти извинявай, че те забравихме и изоставихме, но нали ти си герой! Не изоставай, нали въпреки студа ще излаеш на Бивака?

Андрей и Благовест разбраха, че това се отнасяше за тях. Без да споделят, и двамата бяха решили въпреки всичко, да се изкачат на Бивака.

288. ЧЕТЕТЕ И МОЛЕТЕ СЕ БОГ ДА ВИ ОТВОРИ ОЧИТЕ И ДА ВИДИТЕ УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ

– И все пак господин Христов, **аз не виждам връзка** между заглавията на беседите и съдържанието им и отделните пасажки, нямат връзка помежду си и с цялата беседа. Аз някой беседи съм чел по много пъти и търсил съм връзката, както със заглавието така и между отделните части. И Вие малко като господин Дънов говорите не по-ясно, и накрая се изясняват, всичко обобщавате.

– **Не, не е така, така ти се струва защото си много ограничен, връзката е навън от границите на твоето съзнание!** Като те слушам така да говориш, като че себе си слушам, когато за първи път дойдох при Учителя. Бил съм направо бърборко като тебе. Но друго по-интересно има, защото диванетата като тебе и тогава като мене ги е имало, и ще ги има дълго време.

Тогава ми обърна внимание един еврей върху търпението на Учителя. И тебе и мене, и още хиляди ни търпи, чака да се опомним. И тъкмо Неговото търпение ме ангажира, **сега да те търпя** с цялото ти невежество и глупост. Учителя прави това, което Бог прави, а аз се стремя да правя това, което Той прави.

Ти не чувствуваш каква привилегия и благодат е за българския народ, че Учителят Се е родил в България, че можем да видим ако не друго, поне палтото Му, панталоните Му – формата Му!

А Учителя палтото ли е, панталоните ли е или брадата ли е? Да не бъде! Защото Той в Своето съзнание и любовта Си е нещо голямо, велико същество, тъкмо към тази форма, на която ние още нямаме отношение. Та ще дойде някой да описва Учителя какъв бил, или ще го фотографира!

Вън от физическата Си форма, Учителят е ангел – един от възвишените духове на Небето. Цяла благодат за нас е, че можем да четем беседите Му в оригинал!*

[*КОЙ Е УЧИТЕЛЯТ? – виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 730–782. – „Космогония“, с. 730–782.]

Нашето отношение към Учителя е каквото е отношението на един **плъх** от една библиотека, който пълзи по книгите, но към съдържанието им няма никакво отношение! Виждаш ли там стълбата, по която Учителя Се качва и слиза, парапета за който Се хваща? – Ще дойдат хора от цял свят, ще си отдялват трескички за здраве като от свято място, както когато отиват на „Божи гроб“ и си вземат трескички от кръста, на който е бил разпънат Христос!

Е, питам те – какво ще им кажем за Учителя на тези хора, какво ще им покажем? Ще им покажем това, което ти на мен ли бърбори или техните стари скъсани дрипи и парцали, книги и изкуство, които вече за нищо не струват?!

Те са ги изхвърлили на боклука, и такива като тебе диванета ги събират, поодухват, поочистват и се гиздят, както ти се гиздиш с разните Шайнеровци или Индуската или Египетската – **отдавна изживени култури!** Те ще ни кажат: „Ако е въпрос за това, ние го знаем, с това знание Индия и Египет завладяха. Дайте ни знание, с което да живеем! Дайте ни Учителя! Кажете ни за Учителя, за Бялото Братство.“

Такива диванета като тебе, ще започнат да заецват, и тогава ще разберат какво е бил Учителя и какво са пропуснали!

Не беше ли същото и с Христа?

Ние, които сме били съвременници на Учителя, сме задължени най-много!

Светът ще ни държи отговорни, че сме били при такава голяма светлина и толкова малко сме видяли! Увеличали сме се по европейското като диваци по стъкълца, огледалца и разни дрънкулки!...

Затова казвам: – **Бъдете редовни на беседите и лекциите, изпивайте Словото на Учителя до дъно, вгледвайте се внимателно и съсредоточено в Учителя – да видите и запомните всички подробности от Него.**

Всичко това съзнателно да стане съдържание на вашето съзнание. Четете беседите и лекциите, препочитайте ги много пъти. Всякога ще виждате нови неща. Набавете си всичко от Учителя.

Четете и молете се Бог да ви отвори очите, за да видите дълбочината на Учителя. Мъчете се зад формата да видите съдържанието и смисъла, не оставайте само до формата, защото

в нея няма живот. Същественото е в съдържанието и смисъла, както същественото на ореха е ядката, а не черупката.

А колкото до нашите братя, всеки от тях дава, което има и прави, което може. Посочват като **единствен път** да се дойде при Учителя пътя, по който те са минали.

За вас най-важното е Учителя!

Разберете, формите не са същественото! Те служат само в тях да се вмести съдържанието, посредством формата да се запази и пренесе!

Наистина, в природата има съответствие, съотношение между формата от една страна и от друга съдържанието и смисъла, но който е жаден ще пие вода с чаша, с каквато и да била форма..."

– Както животните ли? – апострофира го Благовест.

Христов го изглежда продължително и продължи мисълта си.

289. ДУХЪТ Е ТОЗИ, КОЙТО СЪЗДАВА ФОРМИТЕ НА ЖИВОТА

– **Духът е, Който създава формите, той ги моделира и най-важното – той е, Който ги изпълва със съдържание и смисъл.** Но когато една форма достигне до най-високото си възможно развитие и по-нататък не може да се развива, **Духа, който е обитавал в нея я напуска и отива и почва да вае друга** – както скулпторът, когато извае една статуя, оставя я и почва да вае друга.

Духът работи над формата, докато тя се поддава на неговата работа, т.е. докато нейната материя е пластична. Щом се втвърди и той не може повече да я извайва да изявява своето творческо естество, той я напуска, и заедно със себе си отнася и живота – отива да търси нови целини и материй, **които са по-меки, пластични и податливи на творчество.**

– Щом мислите така, какво бихте казали за древното изкуство, което и сега след хиляди години има живот и стойност? – запита Благовест.

– Като излееш водата от чашата, нали остава мокрота, влага по нейните стени? **Когато Духът е работил над материята, той я заливал със своето огнено дихание.** С тази мокрота и следите от това дихание, произведенията на това изкуство живеят още. Но колко по-голям, красив и разнообразен е бил живота на техните ваятели! **Скулптурата е една нищожна изява на Духа.**

– Вие против изкуството ли сте? – запита замислено Благовест.

– Аз съм за изкуството, което **носи живот**, аз съм за пълната с вода чаша, където утолява жаждата, това е в нейното съдържание и нейния смисъл.

Формата на ореха е черупката, но тя сама за себе си няма никакъв смисъл освен да бъде хвърлена в огъня и изгорена. Тя има смисъл доколкото запазва съдържанието – ядката. Черупката може да е красива, може някой да се възхищава от нея, но нас ни интересува ядката, а черупката ни интересува дотолкова, доколкото може да ни отведе до съдържанието, и чрез него да открием смисъла!

Наистина, може да има колекционери на разни черупки, това е тяхна работа. Ние се стремим да поставим всяко нещо на неговото място, което му е определила природата, защото чувството за красота не е наша рожба, то най-напред го има в природата. Ако не го има в природата, ние няма от къде да го вземем, няма да имаме никакъв усет към него.

Природата по своите безбройни пътища ни го е предала, присадила и чак тогава ние сме го видяли отвън и изживяли отвътре, и сме се опитали да го пресъздадем. Ако нашето изкуство иска да има някакъв живот и смисъл, то в никакъв случай не бива да противоречи на изкуството в природата, където формата има смисъл да запази съдържанието и да покаже смисъла.

Духът е алфата и омегата на всичко в света, и той е най-непосредствената изява на Бога. Всичко в което Духът не присъствува, е мъртво! Било мъж, жена или нещо от природата, ако в него не е Духът, ако е мъртво защото **Духът е който оживотворява нещата**, нищо е!

Може една форма да бъде грозна по човешки казано, но ако в нея **присъствува Духът** – живота, тя е несравнено много повече от най-красивата, но мъртва форма. Виждаш ли, хе онова там дървце в полето? – То нито е красиво, нито е голямо, нито прави с нещо впечатление..., но то е много повече, то е по-красиво и от най-красиво нарисуваното дърво, защото **това дървце носи в себе си живота**, искрата на живота от дървото на жената от рая. То на пролет ще се разлисти, ще цъфне и ще завърже плод.

Тази поезия, за която ти говориш и се възхищаваш, знаеш ли какво представлява – все едно най-видния актьор в света, но който е мъртъв! Наистина, той е облечен в най-красиви дрехи, поставен е в златен ковчег, затрупан е с най-хубави и ароматни цветя, за него са изписани и разлепени най-красивите и най-съдържателните некролози...

Всичко е красиво и хубаво, но липсва най-важното – живота. Живота с нищо не може да се запълни! За мене много по-голямо значение и красота има в един дървен шоп, едно свито гъдуларче обуто в цървулки, пред мъртвия па макар и най-велик цигулар!

Вятърът духаше от запад с голяма сила, носеше по полето снежни замръзнали топчета, които като сачми се набиваха в лицата и дрехите им! Затова бяха си извърнали главите на изток, изложили гърбовете си срещу вятъра. Но на студа, на вятъра и на неудобството, никой не обръщаше внимание!

Благовест слушаше, и най-различни и пълни с великолепия идеи и картини се мяркаха в главата му във връзка с написването на неговата книга. **Той гледаше със съжаление сринатото до основи книжно знание и разбиране**, всичките литературни ценности, които беше събирал цял живот с такова старание и благоговение – сега ги гледаше разхвърляни като град след земетресение!

Въпреки всичко това, в него се раждаха нови планове и Христов като слънце, което изгрява, почваше да изгрява като главен герой на неговия дълго мислен роман, и той почваше вече да гледа на него като бъдещ свой герой.

290. ТРЯБВА ДА ПРЕМИНЕШ ПРЕЗ 4 ПОСВЕЩЕНИЯ

– Но това което говорите господин Христов, Вие ли пръв го казвате, то оригинално Ваше ли е, други мислители преди Вас не са ли го казали? – запита пак Благовест.

– Аз ти казах, че ти си човек, който не разбира! Нали това ти говоря цяла сутрин – **нищо няма наше – всичко е на природата.** Дали е оригинално или не, това не е важно, важното е **да носи живот, да осмисля живота,** да дава правилно природосъобразно гледане и отношение към нещата. Въпроса е да дойдем в правилно отношение със създаденото вече. С тридесет и двата знака на азбуката, са написани хиляди съчинения, или с латиницата са написани книгите от берлинската библиотека, лавиците на която са 40 километра дълги. **Това, което става в твоята душа, това е което е оригинално.**

– Господин Христов, идвам до заключение, че във Вашите ругатни има много красота! – извика Андрей и напомни за своето съществуване.

– Така е, защото си видял зад формата съдържанието и смисъла. Ако беше се спрял на формата, щеше да пропуснеш ядката и да се спънеш в черупките.

Благовест дълго гледа с изкривена глава Андрей и после Христов, и в размисли заговори:

– Слушам Ви и пред мене е картината на „Страшното езеро“ в Рила – Рупите: зъбатите забити в небето върхове над езерото и разхвърлените в безпорядък каменни блокове около езерото, и си мисля – кой беше разкъртил и разхвърлял тези блокове – като че този някой бяхте Вие като някой разядосан Бог!

Христов се усмихна и нищо не каза. Но Благовест продължи: – Аз досега с всички хора съм се държал добре, внимателно и никого не съм обидил съзнателно, и това отношение съм срещал винаги в живота. Но това което видях и чух от Вас ме изненада, ме жестоко нарани, и аз не зная какво да правя – в безпът съм.

Христов му се усмихна благо, а Андрей каза:

– Спънал си се в черупките.

Благовест го изгледа ядосано, но Христов превари, заговори и Благовест не отговори на Андрей.

– Така е, живота е училище. Ти досега си изучавал едната страна на живота – гладката, напарфюмираната, но това не е целия живот. За много хора целия им живот е това, което за тебе беше само тази сутрин. Ти надникна тази сутрин в област, която досега не познаваше и научи нещо ново. Затова всичко, което стана имаше смисъл, защото най-важното е всеки момент и ден да научаваме по нещо. Това е смисъла на живота. Днешния ти ден е осмислен.

– Не са точно така работите в моя живот – каза Благовест, бързо погледна Андрей и после Христов.

– Зная какво искаш да ми кажеш, но сега не е време. – **Христов знаеше вече: жена му на Благовест му изневерява и той знае това.**

– Аз добре бях си подредил живота, но защо се разбърка, защо дойде нещастиято? – Христов погледна Андрей, той беше потънал в мечти и не разбираше за какво става дума или мислеше, че става дума, че Христов ругаеше Благовест.

– Да разбереш какво правят хората, когато ги сполетят нещастия. – Какво прави Андрей, който цял живот се е борил? Затова като му се карам

и ругая, не му прави толкова силно впечатление, дори иска още.

– Е, да – каза Благовест и въздъхна дълбоко.

– **Първото посвещение в живота е да имаш приятел и после да се разочароваш!** – Благовест се оживи и загледа изпитателно Христов:

– А второто посвещение кое е? – запита той.

– **Да се ожениш за любима жена.**

– Третото да ти изневери ли е? – с болка каза Благовест.

Христов му се усмихна, погледна пак Андрей – той не разбираше нищо, може би защото не беше женен, и мисълта за изневяра не познаваше!

– Не – отвърна Христов – **третото е да имаш деца.**

– Четвъртото? – запита Андрей.

– **Да минеш през смъртта.**

– Каква полза ще има от това посвещение, щом умра, аз нищо няма да зная?

– Това е, че няма да умреш, само че **ще минеш в един друг свят.**

– Вие вече затова ми говорихте, което аз не вярвам. Но друго има отчайващо в това, че аз няма да бъда посветен нито в едно от тези посвещения, **защото нямам приятели, не съм женен и нямам деца.** Днес ако умра, ще вляза изведнаж в четвъртото посвещение.

– **Няма да умреш, защото имаш тук много задължения. Докато не ги издължиш, няма да те пуснат да избягаш!**

291. КАКВО ТРЯБВА ДА ПРИТЕЖАВА УЧЕНИКА В ШКОЛАТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

– Тук, на този студ и вятър, нямаме време да си губим времето с такива обикновениности – каза Благовест и изгледа Андрей обвинително, и запита Христов: – Какво ще кажете за Кришна Мурти?

– **Ани Безант обяви Кришна Мурти за Миров Учител.***

[*За теософите и Кришна Мурти – виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 318–331.]

Заедно с нея, го обявиха за такъв и всички теософи. Но аз му писах две писма, в които му казах, че **той не е Мировия Учител, че Мировият Учител е в България** – ако обича да дойде да се запознае с Него. И само след няколко години, на един конгрес на теософите, Кришна Мурти публично се отказа от своето учителстване, защото се почувствува слаб да понесе голямата тежест и отговорност...

Както виждаш едни те пращат при теософите, други при антропософите – Щайнер, трети при Кришна Мурти, четвърти при йогите на Хималаите... **Аз пък те пращам при Учителя.**

– Не, аз познавам господин Дънов повече от десет години.

– Това, което си познавал, не е било Учителя! **Ти от днес започваш да виждаш Учителя!** В този момент Учителя е, Който носи новото в света.

– Вие на всичко намирате възражения и се промъквате през места, през които никой не предполага.

– На това ме научи Учителя. Ти ме питах дали си окултист, след като си прочел всичко по-съществено от тази област. Ти категорично ти казвам – не си окултист!

– А тези от редакцията на „Житно зърно“?

– Аз вече ти казах, ще ти добавя и това – **трябва да си владееш органите, да владееш мислите си, чувствата си, да си придобил знания получени не по петях сетива, и да владееш силите на природата.**

– Какво значи това?

– Да си здрав, по-здрав от обикновените хора, да си ясновидец, телепат, кабалист, силен сензитив, лечител с магнетизиране и молитва, да имаш развито шесто чувство и верна интуиция...

– На Изгрева от учениците на господин Дънов, колко души има, които отговарят на тези условия?

– Това ти ще провериш.

– Тогава според Вас всички ученици, които живеят на Изгрева и редовно слушат беседите и лекциите на господин Дънов, **не са** окултисти?

– Те всички в една или друга област на официалната наука владеят я добре, те имат и окултни познания кой какво е казал за феноменалните явления и някой особени прояви на хората. Върху тях правят ред умозаклучения, изследват тези явления, **но въпроса е какво могат те лично да направят**. Те са още оглашени в окултизма, те се подготвят за другия живот да се проявят, защото което сега силно желаем и мислим, в идните животи ще имаме условия да го постигнем.

Това да не ти се вижда чудно – така беше и с Христа и Неговите ученици. Докато бяха с Христа, те не Го разбираха. Не само това – ходеха с Него, слушаха Го, **но не Му вярваха**. Затова един от тях се отказа три пъти – Петър, другия не повярва – Тома, третия пък го предаде – Юда.

Едва след 2 000 години, когато тези, над които Христос работи се преродиха и заработиха, създадоха мощната вълна на Християнството.*
[*Виж „Изгревът“, т. 11, с. 448 – на събора в Търново в 1910 г. Учителят Дънов Се обръща към присъстващите – виж на с. 446 и казва, че те всички са били ония, които по времето на Христа са викали: „Разпни го!“ Те сега се събуждат, за да изправят грешката си от миналото си.]

Да ти стане по-ясно, ще ти дам един пример. Това, което досега си учил и чел е било как се прави баница, какви баници има и как се правят от различните баничари. Сега ти предстои – ти лично да почнеш да правиш баници, най-после и да ядеш баници. Предстои ти да започнеш да подреждаш, после да правиш и собствени изследвания на неизвестното, на световите и най-после и да ядеш – да придобиеш силата и знанието.

Ако знаеш всичко в света и какво са казали нейните представители за вегетарианството, знаеш и за вредата от яденето на месо – ядеш месо, питам те, ти вегетарианец ли си? Разбира се, не! Ще бъдеш вегетарианец, ако не ядеш месо, а може и да не знаеш кой какво е казал за вегетарианството. Можеш да си ясновидец, без да знаеш кой какво е казал за ясновидството.

Силата и моженето е решаващият фактор!

Може цял живот да четеш как са правили хората баници, но това никак няма да те ползва, докато и ти **не се опиташ, и не почнеш да правиш баници**. Само тогава всичко каквото си прочел ще се осмисли, и когато имаш и плодовете на работата си, ще владееш и силата. Дали си посветен, ти вече знаеш.

– Как, не зная! – възрази с интерес Благовест.

– Много просто, както Учителя казва: „**Натовареното магаре с най-красивите и съвършени икони, светия ли е?**“ Ти си се натоварил като магаре с толкова много знания, мъкнеш тези **икони** насам-нататък, разказваш за тях, искаш да покажеш с това, че си светия – окултист. Това знание не ползва нито тебе, нито когото и да било! Не само това, **но то ти е бreme, товар**, то те затруднява, защото знанието, което макар да не е материално, то има своя специфична тежест, то тегне и обременява...

както тегне на съвестта едно парично задължение, и ако не го впрегнеш на работа, то ще те смаже.

– Как не са се разболяли тези братя от „Житно зърно“ и живеещите на Изгрева, които несравнено повече знаят от мене – аз ги познавам от десет години?

– Как нищо им няма?! **Не ти трябва много знания, разбирания и специално виждане, за да видиш как са се огънали под тежестта на техните знания.**

Единият изсъхнал под тежестта на своите огромни знания, и защото **държи знанието само за себе си**, радва му се както скъперница се радва на златото си, защото той не е поставил в услуга на хората.

– Нали пише, работи в списанието?...

– **Трябва работа непосредствена – да отиде сред народа да разнесе това знание, или както се изразява Учителя – да пусне корени в душите на хората, тогава ще се развива нормално.**

Другият тъкмо обратното – физически се толкова натоварил, че **млад човек е, а едвам ходи!**

Третият* пък се продал на една еврейка за няколко милиона лева, и главата му тепърва има да пати, защото ако не се опомни, може да си замине! [**Първият е Георги Радев, вторият е Борис Николов, третият е Георги Томалевски – Северов.*]

Те не виждат и не познават Учителя!

Това се вижда при Жорж Радев, който преведе Бо Ин Ра, вместо да направи Учителя достояние на хората.

292. АЗ НЕ МОГА ДА ВИ НАУЧА НА НЕЩО, КОЕТО НЯМАМ

– Господин Христов, мисля, че е уместен въпроса: „Във Вас всичко в ред ли е?“ – язвително запита Благовест.

– Не съм казал това. Аз ти казвам как трябва да бъдат нещата. Ако той, и посочи с пръст на Андрей, който се беше изкривил настрана, за да си пази от вятъра лицето – дойде при мене в положение да се самоубива и му разреших противоречията, ако вчера като дойде не можеше да говори от заекването си, ето днес нито веднаж не заекна! Ако при мене всеки ден идват по десетина такива като него, в годината с хиляди, те после водят и други... **Ако и тебе Учителят те прати при мене** и ето, ако ти продължаваш да ме следваш в този студен и ветровит ден, да ме търсиш с моя брутален характер да те обиждам, и въпреки това да ме следваш! Казвам ти, и на него – като погледна Андрей, **отивайте си, пъдя Ви, а Вие продължавате да ме следвате...** Отговорете си сами, защо правите това – защото аз лично не съм в ред, или защото?...

– Верно е, но кажете го Вие.

– **Показва, че сте видяли, което другаде не сте видяли и не сте прочели.** Не само това, но това е по-ценно от Вашето самолюбие, тщеславие и азът Ви, които аз безпощадно тормозих.

Ето, и Андрей вече втори ден от както го обиждам непрекъснато, болен е, а иска да върви след мене на планината!

Аз не мога да Ви науча на нещо, което аз сам нямам. Ако пък Ви заблуждавам, това ще бъде за кратко, после ще настане най-страшното – разочарованието.

– Макар да ми е болно от раните, които ми нанесохте, но много ми приличате на Ницше. Словото и находчивостта Ви са като на Ницше, и

пак картината при „Страшното езеро“ на Рила. Като че виждам как Вие разхвърляте тези грамадни каменни блокове, като че един от великаните, които са ги разхвърляла, сте Вие...

И всичкото ваие виждам в думите Ви, които са най-обикновените, но това ми се натрапва направо в съзнанието. Вие действувате направо на въображението ми! Аз отивам още по-далече – Вие може би мисля не сте толкова прав. Това което говорите, мога да се опитам да го опровергая, но го казвате с такава логика и динамизъм, насищате го със страшна сила, и като че го запращате направо във главата ми, и като че всичко което казвате е абсолютно верно и неопровержимо. Просто не давате човек да помисли друго освен, което казвате!

Това е истината – властен, силен човек сте! Чувствувам, че зад Вас, ако мога така да се изразя има нещо голямо, мощно, което Вие владеете и насочвате, където искате и към когото го насочите, не може да устои...

Но и Вие както всички други, отбягвате въпроса за посвещението, но не посвещението, за което досега говорихте – посвещението в живота, а посвещението, което са правили великите посветени на своите ученици. Вие ясно разбирате какво искам – тъкмо затова най-много тичах след Вас!

– Не, ти тича и за друго...

– Да, да разбирам какво ще ми кажете, че съм разочарован от приятел. И така да бъде, аз разбрах от Вас, че **не съм посветен, че не съм окултист**, така и предполагам. Но кажете ми, как да бъде посветен и как да стана окултист от Вашия маниер? Господин Дънов може ли да ме посвети?

293. „ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА“ – СЪБОРНИ БЕСЕДИ ОТ 1927 ГОДИНА

– Цялото Учение на Учителя – от единия до другия край, е подготовка и посвещение във всичките му форми, видове, категории и степени.

– Това е интересно разбиране и оригинално, но кажете ми нещо по-конкретно.

– И това ще бъде. **Има един том от девет беседи на Учителя, който се казва „Пътят на ученика“.**

– Аз я имам и съм я чел.

– Чел си, но не си разбрал нищо! Ако беше разбрал, нямаше да тичаш след мен!

Още в първата беседа, Учителя разделя хората на **четири категории**: старозаветни, новозаветни, праведни и ученици.

Всичките хора, които ти познаваш и не познаваш, които са живели и ще живеят, всеки човек е в една от тези четири категории по съзнание и **през всичките преминава всеки ден**, но се определя в тази категория, която преобладава в него.

Така, ако се **озлобяваш**, или когато се озлобяваш, ти си **старозаветен**; ако се **наскърбяваш** – **новозаветен**; ако навсякъде в живота **търсиш правда** – в категорията на **праведните** си. Днес като те обиждах и ти се обиждаше – беше старозаветен, ако се наскърбяваше, беше новозаветен. Ти си отговори. Ето как категорично говори Учителя. **Другите може да ги излъжеш, може да се оправдаеш или заблудиш, но себе си – никога!**

Затова Учителя насочва всичко към самия себе Си, и от самия себе Си. За да разбереш Учителя, трябва преди всичко да се научиш да си насочваш съзнанието към самия себе си, после да завладееш азът

си. Той трябва да стане безчувствен и да не те ръководи той, но затова трябва да видиш и намериш нещо повече, по-ценно от него, за да можеш да пожертваш азът си за него.

Ти издържа този изпит – въпреки обидите ми, студа, ти ме следваш! Това ми показва, че това което си видял в мене, е било повече от твоя аз. Ти също виждаш, че всичко до тук съм правил не току така, защото така ми се е искало или от слабост, а със строго определена цел и с определени средства.

– Тогава Вие сте голям душевед! Вие наистина сте свободен човек – съвсем не се интересувахте от това какво ще си помисля за Вас, поставяте си задача! Истина е, не съм видял друг човек като Вас!

От Вас лъха един особен чар, сила и мъжество!

Имате право, това което ми казахте за формите и наистина, и на практика за Вас формите са само форми – средства към съдържанието и смисъла. На жадния давате вода, с каквото Ви попадне в момента.

– А колко повече е Учителя от мене, а за да Го видиш и почувствуваш, трябва да те допусне близо до себе Си. Но за това се иска смирение и жертва.

Сега разбра ли защо Учителя те праща при мене?

Ти имаш право, мене не ме интересува мнението на когото и да било, защото съм видял нещо повече от всяко човешко мнение. **Това е мнението на Бога, и на Земята – на Учителя, но това не са само приказки, а реално.**

Така че аз не се озлобявам, не се наскърбявам, не търся правда защото зная, че **всичко каквото става, Бог го е допуснал, то е правото в момента.** Така че тези три категории хора аз съм ги надживял, аз нямам отношение към тях.

– Но Вие забравихте четвъртото.

– **Не съм го забравил! Томчето „Пътят на ученика“* съм прочел досега 14 пъти. То ми е настолна книга – това е книга, която трябва да се чете всеки ден, цял живот и през вековете!** [**, „Пътят на ученика“ е публикувано в „Изгревът“, т. 29, с. 595–715 – фототипно със снимки, от събора 1927 г.*]

– Нищо особено не видях.

– Това очаквах да ми кажеш. Не си видял, защото нямаш светлина, защото нямаш ключа. Като си отидеш и отвориш това томче, ще видиш много неща, които по-рано не си виждал.

Но въпроса беше за четвъртата категория – учениците.

Пътят на ученика не може да го намериш нито в Стария завет, нито в Новия завет, нито в обществените закони, нито в правовите отношения! Пътят на ученика не можеш да го намериш и в нито една от всичките съществуващи окултни книги. **Тъкмо в този смисъл ти казах, че всичко на Запад, Индия, Египет... е дрипи и парцали, защото там не е дадено най-важното – „Пътят на ученика“!**

– Как Ани Безант най-подробно описва в книгата си „Посвещение“?

– Ти пак не разбираш, бързаш да бърбориш – отново натисна Христов аза на Благовест, който беше се пак понадигнал.

294. НАМИРАНЕТО НА УЧИТЕЛЯ НЕ Е ВЪНШЕН, А ВЪТРЕШЕН ПРОЦЕС. УЧЕНИКЪТ ВОДИ УЧЕНИКА ПРИ УЧИТЕЛЯ

Пътят на ученика не е описан никъде, защото той е новото, което всеки момент живота ни поднася! Учителя само насочва погледа ни към него, да го гледаме и проучаваме.

Пътят на ученика е тъкмо това, което ти днес научи, което **го няма никъде писано, това, което стана в душата ти**. В това сблъскване ти издържа, през цялото това време ти беше в пътя на ученика.

Ти си търсил Учителя, макар на много пъти да си бил при Него.

Той те е прасал при тези и онези, за да те заведат при Него – Учителя, и понеже те **Го нямат в себе си и отвън не Го познават**, затова те пращали при други, които познавали – пращали те при своите учители!

Затова най-после Учителя те праща при мене. И понеже аз имам в себе си Учителя, **веднага разбрах мисълта Му да те заведе при Него, защото ученик води ученика при Учителя си**. Ти самичък не можеш да отидеш при Учителя.

Намирането на Учителя не е външен акт, това е вътрешен процес.

Ти може да стоиш, да клечиш с хиляди години при Учителя, и пак да не Го видиш, и още по-малко да Го намериш! Че това е така, показва твоето познание, мнение, че тези от редакцията на „Житно зърно“ стояли по-високо от Учителя. Те самите, понеже не са Го виждали, така си мислили, а отвън били мазни, лъскави, напарфюмирани.

Никой от хората на Земята в този момент, е несъизмерим с Учителя!

Ти в дъното на душата си беше против Учителя, спомни си мислите, които преминаваха през съзнанието ти.

– Така беше, мислите ми бяха страшни и лоши, но най-интересното беше, че нямаше никакви причини за това. Той нищо лошо не беше ми направил! – каза Благовест, като се учудваше на себе си.

– Ти в съзнанието си изживял състоянието на апостол Павел, когато пътувал за град Дамаск, където отивал да преследва християните. Разбира се, това преследване след 2 000 години чувствително избледняло, и днес се изразява вече само като краткотрайно **състояние на умраза**.

Тогава Павел беше пред първото си посвещение. Ето, вече навлизаме в това, което те интересува – каза Христов. – Когато Савел чу гласа на Христа, Който го запитва: „Кой си ти, който Ме гониш?...“ Христос го **бутна от коня** и му отговори: „Аз съм Христа, Когото ти гониш.“

Да се намери Христос, да се намери Учителя, това е вече второто посвещение. Пак ти повтарям, не става дума за приказки и цитати, а за нещо реално, действително. **Пред тебе Учителят да застане като най-великото същество в света – да не има нищо по-велико от Него в живота ти!** Това е процес, **еволюция**, дълга и трудна работа над себе си. Затова ти казах, че после ще се чудиш как да се освободиш от **всичкото знание**, към което са те насочили тези, при които те пращал Учителя. Те само затруднили и усложнили процеса на намиране Учителя.

– А как мога всичко това да проверя?

– Според това, какво можеш да жертвуваш! Човек винаги жертвува по-нисшото, по малко ценното за по-ценното. Какво можеш да жертвуваш,

за да познаеш Учителя? Ако жертвуваш един лев, за един лев ще познаеш Учителя, за един лев си от новото Учение – за един лев си окултист.

– Аз във второто посвещение ли съм?

– Не, за тебе още са учители: Рама, Кришна, Хермес, Мойсей, Зорастър, Орфей, Питагор, Мория, Кришна Мурти, Щайнер, Бо Ин Ра...

295. ЩЕ БЪДЕШ УЧЕНИК САМО, КОГАТО ПРИНАСЯШ ПЛОДОВЕ

Сега ти предстои да се изкачиш на тази висока планина – Учителя, за да видиш и се увериш, за да се увериш, че наистина **Учителя е и най-великото същество**. А ти за това нямаш нито силата, нито чистотата, нито краката, т.е. добродетелите, нито имаш такъв импулс и любов, за да се изкачиш на този връх. Трябва много да се упражняваш, да придобиеш самообладание и любов, за да се изкачиш на този връх.

Трябва много да се упражняваш, да придобиеш самообладание, да станеш господар на мислите, да си изчистиш съзнанието...

Това не е лесно, като да четеш кой какво казал и после да го преразказваш и да минаваш за знаещ. Днес ти направи първите крачки към това. Факта, че си послушал Учителя и ме настигна, показва, че доста си Го познал. Но тук има нещо, което ще те спъне. Учениците на Христа, когато Го намериха и оставиха всичко и тръгнаха след Него, те бяха във **второ посвещение**.

Още веднъж ти казвам, **посвещението не е приказки, то е работа, живот, жертва на старото**, то е постигане на специалното познание, което никъде не е писано. Ти още много малко си пожертвувал! Днес жертвува само крайчеца на азът си, остави топлатата стая, жена си, децата си и идваш на планината, а това е още нищо в сравнение с това, което се иска от тебе, за да познаеш Учителя.

Ще бъдеш ученик само, когато принасяш плодове.

Всичко което си прочел, което ти разказали разните братя и сестри, **без плодове е нищо** – просто забавление, игра на ученичество, както децата играят на мъже и жени със своите кукли.

Един много ясен образ за търсене на Учителя е даден в Евангелието на Лука, гл. 18, ст. 18., когато при Христа отива един богат младеж.

– Като господина ли? – запита Андрей неочаквано.

– Аз ходих при Коньовския ясновидец Влайчо и при ясновидеца Георги Нанев – и двамата ми казаха, че този същия младеж от Евангелието, който е ходил при Христа преди 2 000 години **съм аз**, преродил съм се.

– Не са те излъгали, не току така Учителя Се е занимавал толкова с тебе! – И се обърна към Андрей: „Ти вече може да се върнеш, стигнахме до селото, по-нагоре да се изкачиш, няма да издържиш!“

– Ще издържа, ще се опитам макар, че много ми е гладно.

– Е, както искаш! Добър признак е, че си гладен – това показва, че вече си здрав. **Днес ти разбра, че може да се живее и с всяко Слово, което дава живот**. Ще удовлетвориш глада си със знания.

– Това вече го зная, но моля Ви разкажете ни за богатия младеж.

– Той отишъл при Христа и му казал: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?“ – Защото бил много богат, искал да живее вечно, за да може да се **ползва от богатството си**.

– Това го зная! – с отегчение каза Благовест.

– Но аз не го зная! – бързо и бойко възрази Андрей.

– Като си отидеш къщи, ще си го прочетеш – отвърна му Благовест.

– Нямам Евангелие – отговори Андрей и Христов почна да разказва:
– Христос му казал да изпълнява десетях Божий заповеди, а той му отговорил, че от младини ги изпълнява. Тогава му казал: „Още едно не ти достига: Всичко що имаш, продай и раздай на сиромасите и ще имаш съкровища на небето, па тогава дойди и ме последвай.”

Както виждате, не става дума за земни съкровища, а за небесни, за окултни знания – знания, които се придобиват не с петте сетива.

296. ПОСВЕЩЕНИЕТО СЕ ПОДЧИНЯВА НА ПРИРОДНИ ЗАКОНИ

– Господин Христов – заговори Благовест, забравил какво беше казал преди – какво съвпадение, отчаян съм! **Иска ми се да се върна, защото нямам сила да раздам имота, който имам.** Това препятствие е непреодолимо за мен! Като че по-добре беше да не бях Ви настигал, да бях се върнал когато ми предложихте да се върна, по-добре да не бяхте ми казвали всичко това! Страшно ми се развали настроението! Много трудни са условията! Действително, не било лесно човек да бъде посветен!

– Стана ли ти ясно, че не е все едно да четеш за посвещението – какво е казал този или онзи посветен и да бъдеш посветен?

– Но има един друг въпрос.

– Кажи.

– Какво ще получа срещу тази жертва? Разбира се, да ми се каже и да ми се обещае каквото ще, пак не мога да го направя – такова ми е положението и състоянието!

Христов веднага измени тактиката, защото Благовест беше достигнал до границата, до която можеше да достигне.

– Не се тревожи, не се отчайвай! – говореше Христов меко, бащински го успокояваше, вече без следа от ругатните и обидите. Беше най-милият, най-нищожният и деликатен човек! – И за това има изход! **Ти не виждаш изхода, защото се движиш в тъмнина, но сега като ти светна, ще видиш изхода. Посвещението не е вън от природата, и то се подчинява на природните закони.** Семената както всички семена, най-напред трябва да се посеят, да поникнат, да пораснат, да цъфнат, да завържат – да дадат плодове, а всичко **това става във време и пространство**, искат се за това условия. Никога от семената не изникват изведнаж плодовете. Днес разкопахме почвата и посадихме семената. Тебе те заболя, защото това беше оране. Така и земята я боли, когато я орат, за да сеят.

Андрей стана неспокоен, искаше нещо да каже. Христов млъкна и му даде възможност.

– Аз нямам нищо! Нямам какво да давам! Лесно ми е! Като се изкача на „Бивака” Ви, ще бъда ли посветен във второто посвещение, макар че за първи път чувам думата „посвещение”?

– Ти пък каквото видиш и чуеш, все искаш – много си лаком!

– Какво да правя като съм такъв? Наистина, аз съм много грешен, но да знаете, тук вътре – и посочи гърдите си – какво има! То копнее за нещо неизказано хубаво и сега си мислех, че тъкмо при посвещението ще го имам.

– Право си помислил. **И ти трябва от много неща да се откажеш. Въпросът не е само до физическото богатство, но повече се отнася до старото знание и разбиране – грехове наследени от 4 поколения назад, които трябва да изплатиш.** Ще знаете, че всяка жертва се заплаща

с много по-ценни неща, само че от по-друга категория, от по-висок порядък и с радост.

– Господин Христов, кое е третото посвещение?

– Ти пак бързаш! Когато му дойде времето, ще го научиш.

Тримата мъже минаха край селото, и почнаха да се качват по планината. Тук ги срещна още по-силния вятър от Владайското дефиле. Бяха образувани високи преспи, в които кучето цяло потъваше. То беше умно и вървеше последно по направената от тримата пътека. Най-напред водеше Христов, след него вървеше в крачките му Андрей, Благовест и кучето.

297. ВРАТИТЕ НА ПОСВЕЩЕНИЕТО, ПРЕЗ КОИТО ТРЯБВА ДА ВЛЕЗЕШ

– Господин Христов, Вие почти нищо не казахте за четвъртата категория – учениците?

– Напротив, казах много, но понеже Вие нямате тези изживявания, затова не ме разбрахте. – **Ученикът нито се озлобява, нито се наскърбява, нито търси своето право. Всичко, което става е допуснато, то е справедливото. Затова ученика от всичко само се учи.**

Затова никъде нищо не е писано, това което е писано е вече старото, затворено във форма и пречупено през някое съзнание, **а Духът е свободен и не обича затворените форми.** Затова щом дадена форма се затвори, втвърди, престане да може да се обработва, усъвършенствува, **Духът я напуска или разпуква.** Ученикът пие само от изворите на живота. Учителят само му посочва какво да гледа и му светва да види, а той гледа със своите очи.

Беседите и лекциите са суров материал, който трябва да се обработи и приложи. А за да се приложи, трябва да се обработи, разясни. Щом се обработи и приложи, тогава ще се домогнем до вътрешната страна на знанието.

Ако само четете и разказвате на този и на онзи какво е казал този и онзи, напразно си губите времето! Ако не се следва пътя посочен от Учителя, в съзнанието на ученика се напластяват много непрiloжени знания, в които ученикът се спъва.

Такъв пример представлява редактора на списание „Всемирна летопис“ – Толев, редактора на списание „Житно зърно“, на вестник „Братство“, които много са чели, а много малко приложили, затова нищо не „могат“! Те вече са спънати. Своето неможене те компенсират с разказване за тези, които могат, което разбира се **нищо не ги ползва.**

Също трябва да знаете, че някой може да бъде посветен, без да знае сам това, защото **посвещението е станало от самия живот и във всяко време на сън.**

Така ясновидеца Влайчо от село Коньово, ясновидецът Георги Нанев и други още ясновидци и народни лечители, са наистина окултисти и посветени.

– Колко посвещения има според господин Дънов? – запита Благовест.

– Учителя следва линиите в природата. Светът е сътворен в седем дни, което може да разбираме като седем епохи, може да ги разбираме като слънчеви дни. Посвещенията отговарят на седемте тона на гамата, на седемте цветя в спектъра. И сътворението на човека следва този ред.

В „Пътят на ученика“ има цяла беседа върху това, прочетете я.

– Кажете ни, ако обичате поне реда на посвещенията.

– **Първото посвещение** е – търсене на Учителя; **второто** – намиране на Учителя; **третото** е да бъдеш поставен между хора, които не те обичат и да можеш да се справиш, искрено да им простиш; **четвъртото** е да бъдеш поставен между хора, които те обичат, и да можеш да им благодариш; **петото** е разпятието и **шестото** – Възкресението.

Но това са вече думи, това е много голяма работа, за която не може да се говори. Всяко говорене е опошляване. При Учителя **самия живот** поставя ученика на изпит, разбира се това има отношение към степента на съзнанието му. **Ако съзнанието на ученика не е на необходимата висота**, случките и събитията минават край него и отминават, без той да ги забелязва, няма отношение още към тях. В едно семейство жената изневерява на мъжа си, мъжът страда от това, децата гледат и слушат разправийте, но не ги разбират, защото още нямат отношение към тези проблеми.

Изпитите на всички не се дават в един и същи ред и по един и същи начин, защото различните хора вървят напред с различни страни на своето естество. **Понеже живота е непреривен процес – може да минаваш през едно посвещение, и в същото време да бъдеш подготвян за всички останали посвещения.**

Най-важното при посвещенията е, че нищо не се говори – моженето е решаващото!

За всеки ученик се дават в различен ред в посвещението, в зависимост от техните особености. За тебе второто посвещение може би ще бъде най-трудното, а за Андрей то ще бъде най-лесното, но затова пък третото ще бъде много трудно, ще му ангажира много време, а за тебе няма да представлява почти никаква трудност, защото досега винаги си бил много внимателен към всички хора, и те също са били внимателни с тебе. Твоя характер е такъв, че не настройва хората против себе си – да имат лоши отношения с тебе. Андрей пък е тъкмо обратното, той където и да погледне, врагове създава, сее ветрове и жъне бури, и сега му предстои с всичките тези хора да се помири.

Пак повтарям, и винаги това ще ви повтарям – тук не става дума за приказки, а за едно реално отношение, за единство на съзнанието. На тебе ти предстои да започнеш с най-малките опити, **да почнеш да се отказваш от старите си разбирания**, от цялото си литературно богатство, което си събирал от векове насам. Трябва да се откажеш от него.

После трябва да започнеш да си даваш десетъка, но винаги така, че даденото да не предизвиква в тебе реакция, съжаление че си дал, и тъкмо по реакцията ще познаеш най-реално наистина в посвещението докъде си достигнал. Защото реакцията е мимо твоето желание, тя не издържа на никакво умуване и философстване.

Даването е решителния момент при посвещението. Трябва да ти кажа, че това са необходими неща и във физическия свят.

– Кои са те? – запита Благовест.

– **Търсенето на Учителя, намирането Му, прощаването, благодарене, разпъване и възкресение.**

Това са като **врати**, през които влизаш в съвсем нови от досегашните ти отношения, за които не се пише, всеки трябва сам да го изживее. Христос казва: „Като ти ударят плесница от едната страна, обърни и другата.“ От тогава до сега изминаха 2 000 години. Целия културен свят, начело с

проповедниците на различните християнски църкви го повтарят, без някой да е направил опит.

Това са два различни свята, две врати през които се влиза в тях – входния билет да влезеш в тези светове. Никой не знае каква реакция ще настане в душата на този, който е ударил плесница и не е срещнал никакво съпротивление, напротив – предложена му е и другата страна, и нея да удари. Какво става в душата на този, на когото е ударена плесница, и той вместо да се подчини на природния закон – акция и реакция, той не реагира или реагира по съвсем нова категория реагиране – „Прости им Боже, не знаят какво правят!“

– Господин Христов, какво ще кажете лично за Вас – посветен ли сте?

– Това трябва да кажете вие. Ще ви подпомогна в това: **само посветен може да посвещава.**

298. ПОДГОТОВКАТА ЗА НАМИРАНЕТО НА УЧИТЕЛЯ И НАМИРАНЕТО МУ, ТОВА Е ЖИВОТА НА СВЕТА

– Тогава защо ругаете, защо се държите така?

– Аз вече ти отговорих, но още веднаж ще ти поясня – след като човек мине през посвещенията, а те имат смисъл, защото дават специални знания, за да работи, да помага, **да стане съработник на Бога**. Закон е, че всичко което съществува, има свой смисъл в живота – **то и ругането има свой смисъл** – както всички писани и неписани педагогики имат свой смисъл, всяка една от тях има отношение към дадена категория хора. И когато ругането аз го употребявам, за да помогна, то има един смисъл и едно действие и върху самия мен, и съвсем друго, когато го употребявам защото мразя, и защото съм свободен да го употребя и да не го употребя. Тъкмо свободата е най-важното и решителното.

При непосветените, грубостта не е свобода, а ограничение. Непосветения не може да постъпи другояче, освен грубо. Не ти ли прави впечатление, че никой от изследователите на Христа не Го обвинява като грубиянин, а Той се държи с **фарисейте** грубо, като ги нарича с разни обидни думи, изобличава ги... Това прави, защото ги обича. Любовта е важното, а в каква форма ще я облечете, то е вече метод.

– Вие можете ли да забогатеете?

Христов разбра, че ставаше дума как Благовест да постъпи с голямото си богатство:

– Разбира се, стига **да не се привързва към богатството** и да не си променя живота! – Да живея както сега живея без богатство, без да използвам богатството да се наслаждавам или с него да тормозя другите, **а с него да помагам**. Тогава богатството ми е, както са парите на касиера – дадени му са да ги раздава.

Затова се казва, че който тръгне по този път – всичко изгубва и всичко придобива! Тогава целият свят става негов.

– Това е и моето разрешение.

– Разбира се – му отговори Христов, за да започне да му направи мост към разрешение на задачата му. Ти сега можеш да започнеш с най-малкото, без да създаваш реакции в себе си, а останалото времето ще направи. Много неща изгубват смисъл и цена, която са имали, както цената на половото удоволствие на старини изгубва смисъл. Когато намериш по-ценни неща, изоставяш старите – по-малоценни.

Ако носиш в раницата си сребро и намериш злато – хвърляш среброто и взимаш златото! Така ще стане и с това, което имаш – като намериш нещо по-ценно от него, ще го хвърлиш, затова не бързай.

Тримата пътника и кученцето едвам-едвам се движеха, защото освен вятърът, сега се намеси и дълбокия сняг и нямането на никакви пътеки. И сега вятърът се обърна насреща им, и ги затрупваше със сняг. Христов, който вървеше напред, си провлачаше краката, правеше пътека за другите и те стъпваха в неговите стъпки. **Това пак беше говор, имаше смисъл, поставяше началото те и после в живота да вървят по неговите стъпки, да следват неговия път, ще му се подчиняват.**

Колкото и неудобно да му беше, той и сега продължаваше да им говори, защото желязото се ковеше докато е горещо. Сега и те бяха в най-изгодно положение да им говори и ги възпитава, макар тъкмо сега за него да беше най-трудно. **Той поставяше двамата си пътника на изпити, но и живота пък него поставяше на изпит да продължи своята работа.** Те вървяха съвсем близо в неговите стъпки, за да го чуват.

Подготовката за намиране на Учителя и намирането Му – това е живота на света. Всеки, когато и да е, ще дойде до задънената улица, до безизходното положение да се движи по-нататък, повече да живее по този начин – на света, със старите си разбирания! Там могат да го доведат и някой болести, които пак са резултат от разбиранията на света. **Всеки, който се ръководи от личните си интереси, колкото и да иска да бъде справедлив, винаги взема повече и по-малко дава.** По този начин нарушава равновесието на живота си.

Тогава идват болестите и противоречията.

Не е от особено значение наклоняването – било във физическия или в психическия живот. Тогава тръгва по лекари и професори да се лекува, които му вземат все по-големи и по-големи хонорари, от аптеките купува все по-скъпи и по-скъпи лекарства, специалитети, инжекции, правят му операции и др. **По този начин дава не само това, което е взел в повече, дава и десетъка си, а болките са заплащане за удоволствието, което е получил.**

299. ЧОВЕК ТРЯБВА ДА ИЗЧИСТИ ВСИЧКАТА НЕЧИСТОТА И РАЗДВОЕНИЕ НА СЪЗНАНИЕТО МУ

Но въпросът е как хората и вие да повярвате в това. Затова грешките като се повтарят и като довеждат все до едни и същи резултати, убеждават хората, и те почват да се стремят да вземат по-малко, да си дават десетъка, и по този начин да навлизат в един съвсем друг свят и живот.

Яденето, удоволствуването е примамката на съществата, които не работят, но които живеят с нашия живот.

Лекарите почват да му бият инжекции, да му правят операции... По този начин започва да изживява съответните дози неудоволствие и страдание, за да се уравни в него изживяните удоволствия – да настане равновесие!

Идете в някоя болница, за да видите мъченията на тези хитреци, на тези така наречени практични хора, сладострастниците и дървените философи!

Болният, защото и болестите са едно от най-големите противоречия, както и философът, който избродил цялата световна философия и не

намерил кой да му разреши противоречията, потърсва Учителя. Разбира се, отначало не е готов да приеме Неговите условия, **но страданията го шибат отзад и живота най-после го принуждава да приеме Учителя**, и тогава вижда, че е било много добре при Учителя! Както Христос казва: „...Югото ми е благо и бремето леко.“ Или както онзи младеж, за когото стана вече дума, потърсил Христа да го научи как да живее вечно, за да си яде богатството, **без да разбира, че възможностите на организма да се възстановява са ограничени, и че колкото повече яде и повече се удовлетворява, толкова по-бързо организма му се износва, идва до своя край.**

Ти още много пъти ще се връщаш към стария живот, ще се разочароваш от него и отново ще потърсваш Учителя и пак ще Го напущаш, с надеждата, че в старото ще намериш пролука и разрешение на противоречията си, докато окончателно се убедиш в отживялостта на старото разбиране. **Човек може да се роди и да живее един цял живот, и все да повтаря една и съща стара грешка**, и само едно—единствено нещо да види, да научи или да разбере, или само да се срещне с един човек или в живота да напредне **само с една крачка**. Развитието на хората в това отношение става много бавно, разбира се по нашето мерене на времето.

— Какво трябва да направя, че да разбира, че посвещението е нещо реално?

— **Първото е да бъдеш абсолютно здрав**, защото болестта боядисва със своя отрицателен тон целия душевен живот, тя боядисва всичките състояния, боядисва и гледането на природата, на самия себе си и на живота.

Всяка болест показва, че болния е взел повече от живота или от хората отколкото е дал, или че е нарушил друг някой закон от природните закони.

Учителя му дава методи да се излекува, дава му методи да разреши всичките си противоречия по най-различен начин. Тогава той вече почва да разбира Учителя. **Предстои му да изчисти както къщата си, така тялото, съзнанието, подсъзнанието... и всичката нечистота и раздвоение на съзнанието и от всяко второ мнение.**

Христов често се спираше, обръщаше се назад, за да види кучето като му подхвърляше хапчици хляб.

Андрей имаше много изморен вид, правеше свръхусилия, за да върви, въпреки това по лицето му не се забелязваха признаци на протест и недоволство.

Той като, че не беше в себе си, цял обладан от това, което говореше Христов, от своите мечти и планове за бъдещата си работа! Той приемаше с пълни гърди жадно чистия въздух, задържаше го в гърдите си както беше го научил Христов, и после бавно го изпускаше. Вече нито веднаж не се закашля!

Христов прецени, че вървяха бързо. Без Андрей дори да подозира, го остави да излезе напред той да води, за да определя той бързината на движението им. Христов виждаше, че трябва да поддържа това вътрешно напрежение на духа в Андрей, за да го изведе до Бивака. Ако това напрежение отпаднаше в него, той изведнаж щеше да рухне, затова започна:

— Някога имах грамадно куче, на което някой беше дал кокал с отрова, и когато се опитах да извадя от устата му отровния кокал, то ме захапа.

Андрей веднага си помисли: „Такова куче съм и аз! От вчера насам колко пъти с думи, да не говорим за помислите които нямат брой, се опитах да ухапя Христов, който се опитваше да извади от устата ми отровния кокал!“ Но тази мисъл само мигновено прекоси съзнанието му и отмина, изгуби се без следа. Андрей се обърна и запита Христов:

– Нали сте били офицер, имали сте пистолет, защо не го застреляхте?

Христов не отговори, но му грабна погледа и насочи към пътеката, по която вървеше.

Андрей забеляза, че Христов не вървеше по направената от него пътека, сам си правеше от дясната страна своя пътека. И тъкмо да го запита защо не върви по готовата направена в снега от него пътека, Христов почна да му разказва.

300. ЕДИНСТВЕНОТО СЪЩЕСТВО, НА КОЕТО ВЯРВАМ – ТОВА Е БОГ НА ЗЕМЯТА – УЧИТЕЛЯТ

– В Библията има един интересен разказ: При цар Давид се явил пророк Натан, който му казал: „Един много богат човек имал беден съсед. Веднаж богатия човек давал угощение на своите приятели, и вместо да вземе от многобройните си стада овце за това тържество, взел единствената овца на бедния си съсед.“ Давид веднага казал: „Смърт заслужава този съсед!“ – Пророкът отговорил: „**Този съсед сте Вие, защото отнехте жената на вашия полководец – Урия, а него изпратихте на първа бойна линия, за да бъде убит!**“

– Ясно, ясно, разбрах, че се отнася за мене. Но кажете ми, защо не вървите по направената от мен пътека, а правите нова?

– Добре е, че си почнал вече да забелязваш.

– Аз зная защо – веднага каза Благовест.

– Кажи да видим – отговори с интерес Христов.

– Искате да вървите по своите пътища, искате да си запазите свободата, за да не изпадате в нашето положение.

– Така е, но има и други причини, върху които мислите и ще ги видите.

Христов, като свършваше един разказ, веднага започваше друг, трети, както Шехерезада. Всеки разказ беше от интересен по-интересен! А в главата на Андрей отдавна се въртеше мисълта, искаше да каже, че въпреки всичко това, което снощи беше мислил за него и в промеждутъка от един до друг разказ, той успя да заговори:

– Вие казахте вчера, че всичко което съм мислил, било наполовина верно?

– Да, то беше логичен извод от твоите думи, дори аз отивам още по-далече като твърдя, че всичко, което мислиш за себе си и за другите, въобще е неверно!

АЗ ЛИЧНО САМО НА ЕДНО СЪЩЕСТВО АБСОЛЮТНО ВЯРВАМ! ТОВА Е БОГ НА ЗЕМЯТА – УЧИТЕЛЯТ!

– Аз пък мислех, че едно нещо е абсолютно вярно, което всички знаем, и което в никакъв случай не може да се опровергае от когото и да било.

– Кажи.

– Всеки който се е родил, когато и да е – ще умре – това е 100% верно – каза победоносно Андрей, и върху измъченото му лице се появи тържественост.

– Аз пък твърдя, че това е най-голямата лъжа и заблуждение, в което са се омотали хората, както какавида, и са превърнали живота си в Ад! Аз знам, че всеки, който се е родил – в никакъв случай не може да умре!

– Как така, Вие отидохте много далече – отричате явни и неоспорими факти! – Това и децата знаят, това е повече от аксиома на живота.

Вятъра задуха силно и изсипа върху тях цяла вълна сняг и силно зафуча, че вече нищо не се чуваше от това, което Христов говореше. Последните думи, които Андрей чу бяха, че съществото което сее това заблуждение в хората и което ги плаши със смъртта, за да ги държи в подчинение и страх сега се ядоса и не позволява да им разкрие тайната му...

От силното въздушно течение те едвам дишаха превили се почти до коленете си, но все пак макар и много бавно вървяха напред и нагоре.

Бяха преминали местността, наречена „Сипейте“. Това беше един баир, който беше много стръмен, почвата на който се ронеше и лятно време по него много трудно се ходеше. Но Учителя когато отиваше на екскурзия, винаги минаваше по него, затова и те минаха по него. И като го изкачиха, стигнаха на една поляна, където беше малко завет. Изтърсиха си снега, изправиха се и задишаха по-свободно. Христов погледна планината нагоре и каза:

– Много пътеки водят за онази там поляна, която виждате отсреща. Тази пътека тук, води направо за там. До нея в дясно пътеката води пак за там, но с големи завои, затова пък по нея по-лесно се върви, не е така уморително. От двете страни на тези две пътеки има още много пътеки, които водят за същата поляна. Всеки да вземе, която пътека иска, ще се съберем горе на поляната.

– Господин Христов, аз ще тръгна с Вас – заяви Андрей.

– Не, аз ще отида някъде на завет да се преоблека, че съм изпотен.

– Как така ще се преоблечете на този студ и вятър? – запита го Андрей изненадано. Насмалко щеше да се издаде, че помисли че ги лъже. Христов го изгледа изпитателно, усмихна му се и отговори:

– Моя работа, Вие тръгвайте.

И Андрей без да избира, тръгна по най-правата и най-стръмна пътека, която братята и сестрите наричаха „тунелът“, защото по нея лятно време много трудно се ходеше, защото клоните на дърветата образуваха нисък свод, затова ходеха преведени. Сега върховете на дърветата, стърчаха над режавия сняг като набучени клечки. Благовест помисли и като изгледа поляната, на която трябваше да се срещнат, каза:

– Толкова ми стига, тук на завет може да си отпочина и да се върна, аз съм женен, трябва да помисля и за семейството си.

– Твоя работа – каза Христов и тръгна надясно, и веднага той и Андрей се скриха в гората.

Вятъра беше превърнал снега в мъгла, която обвиваше всичко и на няколко крачки не се виждаше нищо. Благовест загледа към града, после към планината и тръгна бавно нагоре по криволичещата пътека към определената за среща поляна.

След около един час Христов и кученцето, което беше тръгнало след него, вече чакаше Андрей и Благовест на поляната. След него Андрей се показва като из облациите, цял обвит от сняг.

Тук беше завет, той се изправи, отърси снега и загледа там, където Христов гледаше – Черни връх, който беше забулен в пушеци и сняг, а високо над него и цялата планина се беше разпрострял облакът, подобен на

допотопно животно, което сега беше станало още по-голямо и приличаше на някой главнокомандващ, който стоеше на своя трон далече от сражението, наблюдаваше го и даваше своите заповеди. Чувахе се едно продължително и слато бучене, като тътнене под земята.

Тръпки побиха Андрей от страх! Христов си затвори очите и почна да се моли. После се обърна назад, с поглед търсеше Благовест, който скоро като провидение се показва из мъглата и дойде при тях, изправи се, изтърси си снега и каза:

– Ужасно е, вятърът беше тъй силен, че по едно време вече не можех да дишам, задушаваш се! От тук по-нагоре не мръдвам! Нали това е Бивака, а къде е построят? – Христов посочи нагоре.

301. НАПРЕД – „БЕЗ СТРАХ И ТЪМНИНА, С МИР И СВЕТЛИНА!“

– Виждате ли от тук на около 1000 крачки една грамадна купчина камъни – зад тях е Бивака. Вятърът на тази поляна е много силен, затова вие може да тръгнете надясно по онази долина. Там е завет и по-лесно ще излезете, ще се срещнем там.

Ще вървите смело и непрекъснато ще си казвате: **„Без страх и тъмнина, с мир и светлина!“** И няма да се боите от нищо! **Духовите на тъмнината и смъртта, се страхуват от това оръжие на Бялата ложа!**

Кучето беше си изпънало напред главата, с изцъклени очи гледаше към планината как бучеше зловещо.

Христов отново погледна планината и си спря погледа на облака над планината, и извика високо като за атака: **„Напред момчета! Без страх и тъмнина, с мир и светлина!“** – И тръгна направо към купчината камъни.

Но необяснимо защо се обърна след няколко крачки и като видя, че Андрей и Благовест не бяха помръднали от местата си, още по-високо и командно им викна:

– Ей момчета, това което виждате е нищо пред войната! На фронта всяка снежинка е куршум, който носи смърт. Там се бълва огън и желязо! Всичко кипи, ще ти вземе ума – земята се раздира да те погълне! – Отново се обърна към планината, каза високо: **„Без страх и тъмнина, с мир и светлина!“**

И тръгна срещу вятъра. Андрей го последва, след него и Благовест, а кучето се върна малко по-ниско в гората и се сви в един храст.

Но вятърът грабна Христов и го тръшна на земята. Той веднага скочи на краката си, и пак с шум тръгна нагоре. От това Андрей и Благовест се изплашиха и спряха, но вятъра със сила зафуча и се нахвърли върху тях, и ги смъкна в гората и тримата изчезнаха един за друг!

Христов стигна Бивака*, който беше една поляна, обърната на юг и заградена от към запад с дебела каменна стена – висока около един метър и малко по-долу от нея имаше чешма.

[* Виж „Изгревът“, т. 32, с. 1132–1133, снимки № 48–85 – „Бивака „Ел Шадай“ на Витоша“]

Той веднага разрови снега и отрови голямото огнище, извади от раницата си талаш и дръвца, прехвърли палтото си през глава и запали огъня. Вятърът раздуха силно огъня. После извади от раницата си чайник, отиде и разрови затрупаната със сняг чешма и го **напълни, постави на огъня** и отиде към долът да види какво става с двамата. Вятърът беше утихнал малко, в дола беше още по-тихо. Той слезе надолу и намери Андрей, потънал в снега до шията и не можеше да помръдне по-нататък, и

зад него на около 50 крачки още повече беше затънал Благовест.

Христов извади Андрей от преспата, после и Благовест, заведе ги при огъня и двамата в един глас запитаха:

– Къде е Бивака?

– Това е Бивака.

– Къде е хижата, постройката?

– Ако е въпрос за постройки и хижи, в града ги има колкото искате. Тук сме дошли да бъдем сред природата, да чуем какво ще ни каже планината, вятърът, снегът, студа, зимата...

Андрей и Благовест настръхнаха, те бяха вкочанени и бяха готови да се карат, но Христов веднага ги изкомандува:

– Аз започвам да се преобличам, и вие ще се преоблечете! – И извади от раницата двете ризи на Андрей, подхвърли му ги и каза: „Вземи ти едната, а другата дай на Благовест, и веднага почвайте да се събличате!“ И той бързо се съблече до кръста, облече си бързо нова чиста риза, и отгоре облече останалите си дрехи. И после изгледа страшно двамата, които изумени го гледаха и им извика: – Какво чакате? Веднага почвайте! Ако не се преоблечете, ще замръзнете и ще стане много лошо!

– Не, ще ни стане лошо, ще умрем ако се съблечем на този студ и течение! – възрази Благовест.

– Сега няма време за философстване, веднага почвайте!

Андрей и Благовест се разколебаха, спогледаха се и Андрей разкопча палтото си. Христов използва това, уж да му помогне, бърже го разсъблече, облече му сухата риза и почна като дете да го облича. Чаят вече вреше. Извади от раницата си едно голямо канче, напълни го с кипяща вода, постави му няколко бучки захар, изцеди му половин лимон.

– Хайде, вземай и бързо пий, че и ние с Благовест трябва да пием, защото друго канче нямам!

Благовест като видя какво стана с Андрей, предположи, че Христов и с него няма да се церемони, затова почна с нежелание да се съблича. Христов силеше Андрей да пие по-скоро, докато е горещо, за да се загрее. И щом Андрей изпи водата, веднага Христов си наля вода в същото канче, без дори да го оплакне, и почна бързо да сърба горещата вода. После оплакна канчето и наля на Благовест.

302. ГЛАВНОКОМАНДВАЩИЯТ НА ВЕТРОВЕТЕ

Андрей от горещата вода и от преобличането, бързо се съвзе, огледа наоколо и запита Христов:

– Вие бехте почнали да обяснявате за смъртта, но вятърът не Ви позволи. Ако обичате обяснете сега.

Христов го изгледа зарадван от ученолюбието му, макар да беше студено и да не му се говореше, заобяснява:

– Така беше, вятърът не позволи, той и сега няма да бъде много доволен дето ще ти обяснявам, защото зад него е този, който плаши хората със смъртта, за да не ви освободя от страха.

Най-голямата лъжа това е, че съществува смърт – тържествено заяви Христов, без да се стеснява какво ще си помислят на това. – Ти като си скъсаш костюма и го хвърлиш, да речем – заровиш, ти умираш ли – не! – Такъв костюм е и тялото на човека. **Кой е видял душата, духът или съзнанието да са заравяни заедно с тялото?** – Никога! Те реално съществуват и не гният! Какво става с тях, когато тялото бъде заровено? – Каквото

става с човека, когато си скъса костюма и го хвърли – облича друг, и продължава да живее. От всичко, най-невъзможно е човек да умре!

– Но това е цяло безумие! Как можете така да мислите, при това толкова сте умен и знаещ?! Вие дъновистите така ли мислите? – запита Андрей враждебно.

– Аз така мисля, а как мислят невежите като тебе, това не ме интересува! **Мен ме интересува само как мисли Учителя и знаещите!** – И като изгледа планината, каза: „Момчета, да тръгваме по-скоро! Виждате ли оня облак над върховете? Това е Главнокомандуващия на бурята! Седи на своя трон и дава последните си заповеди, да бъдем нападнати!“ – И бърже почна да събира раницата си.

Андрей почна нещо да възразява, но той го превари: „Хайде, хайде, по-бързо, няма време за бърборене!“ Грабна раницата си и излезе вън от оградата, отиде на върха на поляната, обърна се на изток, застана мирно, сне си шапката и почна да се моли. От двете му страни застанаха Андрей и Благовест, но те не си снеха шапките. Андрей си затвори очите и почна да се моли, като повтаряше на себе си молитвата „Отче наш“, а Благовест мислеше за семейството си.

Изведнаж всичко затихна, притъмня, мръкна се! **И после с фучене, вой, сила, мълния – връхлетя върху тях грамадно кълбо от сняг, което искаше като че да ги засипе и унищожи!**

Андрей и Благовест отначало се съпротивляваха, но не устояха, бяха запратени в близките скали, където беше завет. И от там през гъстата мъгла от снежен прах, можаха да видят Христов като силует, който развяван от вятъра, продължаваше да се моли. Но бурята отново връхлетя върху него с още по-голяма сила, обвини го и той изчезна от погледите им, и когато снежния прах отмина, **беше целият затрупан със сняг, но без да помръдне от мястото си продължаваше да се моли.**

После спокойно си изтри главата от снега, наложи си също така спокойно без да бърза шапката, разрови снега пред себе си, извади раницата си, метна я на гърба си и се обърна да тръгне към София.

Но зад него беше образувана преспа – по-висока от него! Нова вълна сняг с бясна разяреност, се изсипа върху него и по цялата поляна! Тогава той с усилие прегази снега, и дойде на завет при двамата. Те го гледаха изумени, като че гледаха някакво митично същество – Бог, на което не правеше никакво впечатление нито снега, нито студа, и което не знае що е страх! Той се приюти до тях и зачака да премине бурята.

Из душата на Андрей избликнаха въпросите, както водите от извор. Макар да му беше студено и да чувствуваше неудобство, надви това и запита:

– Господин Христов, откъде знаехте, че ще се извие тази страшна буря?

– **Не видяхте ли Главнокомандващия на ветровете да стои на своя престол, и да дава нареждания за регрупиране на ветровете, за да ни нападнат?**

– Аз Ви се чудя как можете така да мислите и говорите, мисля си дали не се шегувате? Как може ветровете да се регрупират?! Да се регрупират могат армии, живи хора... Защо ще ни нападнат, какво общо имат те с нас?

Благовест направи кисела физиономия и каза:

– Това е анемизъм – преписване душа на всичко в природата.

– Когато заживеете по-близо до природата, тогава ще разберете не само това, но още много неща, които сега ви са непонятни. **И тогава ще се**

чудите, но вече на това, как не сте могли да видите толкова явни неща, че всичко в природата е живо! Всякъде, където има движение, зад него има едно живо същество.

Бурята продължаваше с още по-голяма сила, за тримата абсолютно невъзможно беше да тръгнат, защото пред тях беше се издигнала пред очите им грамадна преспа, която продължаваше да расте, но и подсилваше още повече завета им! Около тях беше се образувало нещо като малко скривалище, колибка, в която бяха като арестувани.

– Няма да бъде волята на тези, които предизвикват ветрове и бури! Ние ще превърнем това зло в добро! – Христов каза и си сне раницата, и от нея извади един грамаден термос с горещ чай. И канчето почна да преминава от ръце на ръце с чай.

303. ХОРАТА НЕ СА НАЙ-ВИСШИТЕ СЪЩЕСТВА НА ЗЕМЯТА – НАД ТЯХ ИМА ДРУГИ, НО ХОРАТА НЕ ГИ ВИЖДАТ

Христов пак си отвори устата: – Понятието „нападение” и „прегрупиране” на облаците, които ви направиха толкова силно впечатление, са взети, копирани от природата, иначе няма откъде да ги вземе човек. Те най-напред са съществували в природата, а да ги измисли съвсем не може. Хората изобщо нищо не измислят, или ако нещо измислят, то непременно е лоша комбинация от взети неща от природата. „Учените” се самозаблуждават като мислят, че те измислят това или онова. **Природата по безброй начини отвътре и отвън ги подсеща за себе си, и им подсказва своите изобретения.**

Хората по отношение на природата са както децата към родителите, или към по-големите си братя и сестри. Детето какво може да измисли – нищо, то може само лошо да копира това, което правят по-възрастните. **Хората се самозаблуждават като си мислят, че те са най-висшите същества на Земята, че над тях няма други!**

Аз пък мисля, не, зная – **както под нас има по-нисши същества, животни, растения..., така и над нас.** Изобщо, във всички посоки до безкрайност има същества, формата на които както и по-рано казах, не е съществено. **Това че хората не ги виждат, това съвсем не е доказателство, че те не съществуват!**

По шосето минава кола, а до него има мравуняк, колата образува вятър, който отнася няколко мравки. Питам ви, мравките какво мислят за вятъра? И днес едно същество мина из планината с голяма скорост, откъдето мина, прави вятър и буря. Ние чувствуваме вятъра и бурята, но кой ги образува, не виждаме. Питам ви, мравките виждат ли колата, каква представа имат за колата, която е образувала вятъра, пък и да видят, какво ще разберат? Мислете, много мислете върху тези неща, пъмъчвайте се да си освободите мислите от сетивата, защото сетивата не могат да хванат всичко, което е около вас.

– Тогава къде остават обясненията на науката за ветровете и бурите? – запита Благовест.

– Това остава да обясните вие, които след всичко, което ви казах и направих, не ми вярвате.

– Извинете ме господин Христов – заговори Андрей – искам да вярвам, защото Ви обичам, но кажете ми какво да правя като не мога да вярвам, не мога да приема това? Нали казахте, че не било въпрос на приказки, а да казвам това, което е в мене? Кажете ми какво да направя, за да повярвам,

аз ще го направя?

– Това е твоя работа, **но то показва, че много си лъгал**. По този начин природата те наказва, защото безверието е голямо наказание.

– Защо? – запита Андрей.

– Защото колко много време и труд ти трябват да търсиш доказателства, да четеш, да проверяваш... А ако вярваше, щеше направо да знаеш, само после живота всичко щеше да ти докаже. **Всяка лъжа се наказва**, независимо от това дали знаеш това или не, а ако знаеш това, още по-лошо е, но показва, че **вече е започнало оправянето ти**.

– Разбрах, но пак не вярвам. Искam друг въпрос да Ви задам.

– Задай – с охота запита Христов, за да използва пленничеството за нещо Божествено, да им каже неща, които на друго място и време не може да каже.

– Вие казахте, че **Главнокомандувания на ветровете бил седнал на престола си**, който бил върху върховете на планината? И ние го видяхме, но това не беше никакъв човек – **облак**, който приличаше на човек, и нищо повече! Облаците непрекъснато се менят и образуват разни фигури, които изглеждат на разни животни, кули, крепости и на всичко, но те не са истински, а приличат както рисунките и портретите приличат на хора, но не са хора.

– Точно така е. Питам ви, какво е гръцката, римската или европейската култури по отношение да кажем на живота на Земята, който е няколко милиарда години? – Един миг! **Живота на един човек е мигновение от този миг!** Културите се зараждат, живеят и умират, преминават в нещо друго; човека се ражда, живее, изминава един път и умира, превръща се в нещо друго. **Ако тези процеси ги наблюдава едно дълголетно същество**, което живее с живота на Земята, тези промени в културите в тялото на хората **ще ги види като такива бързи промени**, както ние виждаме облаците като се менят, минават в разни форми: малко пеленаче, после дете, възрастен и старец... Пред него всичко това ще мине като облаци.

– Да, но това същество има мозък, стомах, живо е – а облака?

– И ако ние се спрем да разглеждаме тези облаци и фигури в техните подробности, **да потърсим да видим какво има в тях, ще намерим цели култури**, той се състои от безброй атоми. **Всеки атом е миниатюр на Слънчевата система** и следователно притежава всичко, каквото има на Слънчевата система – и животни и растения: микрофлора и микрофауна. Нашата култура, която гледана с нашите очи, нашия живот и нашето време и пространство ни изглежда нещо необикновено голямо, импозантно, но гледана от гледището на природата или на **едно същество, което живее милиони години**, всичко това няма да изглежда дори както се менят облаците. Промените, които стават в културите са много по-бързи въпреки техния вековен живот, а живота на един човек ще става толкова бързо промяната, че няма дори да се забележи.

Ще знаете, където има движение, зад него има едно разумно същество, което го предизвиква. Какво ще кажете, ако ви кажа, че водата е едно семейство, една брачна двойка – мъж и жена: водорода и кислорода. И те като мъж и жена, имат своя роля в природата...

– Това като размисли е много интересно! – учуден възкликна Андрей.

– Така е, когато се гледа през очите на природата. По този начин ще се приближите до действителните неща, до нещата такива каквито са. Затова трябва да се приобщите, слееете с природата, да се почувствувате едно с нея, защото в действителност ние сме едно с природата, част от нея.

Ние казваме – аз и природата, аз и света. Това се явило отпосле, то не е действителното и реалното гледане. **Всичките ни страдания се явили от това, че сме се отделили от природата и сме се противопоставили на нашата майка и учителка!**

Ние трябва да бъдем свободни хора, да не мислим, че ние и нашата култура сме всичко, че по-нататък няма друго. Както детето, за да проходи трябва да се отпусне от полата на майка си, така и вие трябва да се отпуснете, освободите от възприятията на петях си сетива, които образуват вашия свят, **защото отвъд него до безкрайност се простира друг свят** – много по-голям и много–много по-обширен, неизказано по-интересен! **Но за да го видим, най-първо трябва да го допуснем и да се насочим към него.** Това пак може да стане само, ако ми повярвате.

Така че лъжците са затворени в техния свят, не могат да излязат от него – както детето, което се хванало за полата на майка си, то познава този живот и този свят, хванато за полата на майка си, то не може да си представи друг свят, освен да се държи за полата на майка си. Как ще се задържи на два крака и държейки се за полата, то си мисли, че всичко, което вижда това е целия свят! Но като се отпусне от полата, като се научи да ходи, вижда, че света къде, къде е по-безкраен.

304. КАК СЕ ПРИГОТВЯ „АНГЕЛСКА СУПА“?

– Това е интересно, но аз страшно много съм гладен! – неочаквано каза Андрей.

– Много добре, това показва, че вече напълно си здрав! Ще ядеш, когато слезем – потърпи. **Гладът предизвиква, събужда скритите сили на организма.** Гладът и мисълта за него е построила цялата тази култура. Страхът от глада е нещо много силно! Не току така дяволът се явил при Христа да Го изкушава, след като е гладувал 40 дни в пустинята. Тази проблема Достоевски разглежда в романа си „Братя Карамазови“, в главата „Великият инквизитор“.

– Аз съм чел като ученик „Братя Карамазови“, но това не ми е направило впечатление, затова не си спомням. – И тъкмо да каже на Христов или Благовест да я обясни, глада отвътре му викна и той каза тъкмо това, което не мислеше да каже: „В къщи нямам нищо за ядене, освен дюли!“ – Христов насмалко щеше да каже: „Това какво ме интересува? Ако ми искаш съвет, ако те лекувам... и за храната ти ли да се грижа? Кой съветник, адвокат, лекар... се грижи и за храната на пациента си, какъв съм ти?“

Андрей почувствува мисълта му, и понеже го чувствуваше вече много близък, като баща и брат, някак особено го загледа и вътрешно се дръпна от него. Христов отговори, но вече съвсем друго:

– В раницата има всичко за цял ден, а може и за повече – всичко е твое. **Като си отидеш, ще си направиш ангелска супа.**

– Как?

– Много просто: обелваш три–четири картофа – около 300 грама, сваряваш ги в един литър вода, снемаш ги от огъня, ако имаш магданоз – поставяш една китка изчистен, измит и нарязан магданоз, изцеждаш половин лимон и докато е гореща, изсърбваш я. Но най-напред като се върнеш в къщи, ще си запалиш печката, затова ще минеш сега край нас да ти дам дърва.

– Аз живея на Солни пазар, там има грамади от щайги и сандъци, ще дигна няколко.

– Не, в никакъв случай! Повече не трябва да се цапаш, крадеш, след днешното пречистване.

– Но аз и вчерашните дърва, които ми дадохте не съм изгорил, защото снощи не можех да запала печката.

– И спа на студено ли? – Запита Христов, както майка детето си и страшно се ядоса, като че от очите му излизаха искри, но се спря и спокойно каза: – Друг път каквото ти кажа, ще изпълняваш точно. Ако снощи беше запалил печката да спиш на топло, днес много по-лесно щеше да излезеш на планината. Довечера непременно да си запалиш печката! Нищо че имаш, пак мини да ти дам още!

С това, пак го привлече към себе си.

305. ПОСВЕЩЕНИЕТО ОЗНАЧАВА НАМИРАНЕТО НА УЧИТЕЛЯ

– Господин Христов, извинете ме, но пак ще запитам: – Вие и Благвест, днес на много пъти употребихте думата „посвещение“, но аз не разбрах какво е?

– Всичко, каквото се случи с тебе откакто почнаха страданията ти, беше подготовка към посвещение.

– **А кое е посвещение?**

– **Намирането на Учителя!** Всичките ти несполуки в живота, те накараха да потърсиш Учителя, защото само Той може да те изведе от блатото, в което си затънал. А Благвест – **да получи правилно разбиране на Учителя, без познаването на Когото не можете да отидете напред**, да стигнете другите посвещения. До днес вярата и надеждата за вас бяха само думи, а любовта само едно чувствено изживяване. Ти вчера и днес живя в света на любовта, вярата и надеждата, и разбра какво значи да се обича безкористно.

– Истина е господин Христов, че никой не се е грижил така за мене!

– Ето, ти това не разбра с едно от петях си сетива, това не е сетивно познание. Посвещенията обикновено стават в специална обстановка – на планина, във време на буря...

– Всички хора, които изучават тайните на природата – науките физика, химия, изобщо естествените науки и хората, които ходят празнични дни на екскурзии на планината, това посвещение ли е?

– Това са най-елементарни посвещения на живота. Било е време, когато и най-учените хора на света са можали да броят едвам до десет. Те за това време са били посветени, защото останалите хора пък не знаели да броят. Хората които празнични дни излизат на екскурзии, макар за няколко часа, но там в планината получават нови впечатления, които имат голямо значение за техния живот и събуждат в тях техните духовни, вътрешни планини. Съвсем друга категория посвещение е, когато един посветен посвещава някой.

– А защо трябва да бъде на планина? – запита Благвест. – В Египет посвещенията не са ставали на планина.

– А Мойсей е получил посвещение в Синайската планина.

– Е, да.

– Аз вече казах – трябва да става на планина, защото **има закон за връзката между вътрешните и външните условия**. Планината, върховете отговарят на вътрешна планина, на вътрешни върхове, както когато гледате в езерните води отражението на един връх – вие го виждате в дълбочините на езерото, но на тези върхове в дълбочината на езерото

отговарят върховете на повърхността на земята. Тези вътрешни височини, са обект на проучаване при посвещаването.

На планината съзнанието е по-възприемчиво, още и защото въздушното налягане там е по-малко. Истинско посвещение в окултен смисъл е разкриване невидимите светове, които не са достъпни за петте сетива. Посвещение е получаване на свръхсетивни познания.

– Например аз днес какво свръхчувствено познание научих, аз не видях особени светове! – възрази Андрей.

– Светът е все един и същ и за човека и за плъха и за коня и за котката, но всичките те различно го виждат. Същият свят и хората различно виждат. – И се обърна към Благовест: – Ти нали си спомняш как **Кришна** беше посветен? Когато умираше Васища, той, душата му отлетя заедно с душата на Васища на небето. И върху виденото той размишлява **7 години**, тогава го изяви на хората.

И аз ви изкачих на една височина, от която се вижда, че смърт няма. Разбира се това е една предпоставка във вас, която с течение на живота, като мислите за това, самия живот ще набави всичките елементи, които са необходими, за да знаете, че **смърт не съществува**. Сега само чухте и не повярвахте, после ще повярвате и най-после ще знаете. Защото докато вярвате в смъртта, не можете да получите каквото и да било свръхчувствено познание!

А страхът е преградата, която дяволът поставя, за да спре еволюцията на хората. **Страхът е най-висшия закон в животинското царство**, това е абсолютното право на силния.

Винаги когато изживявате страх, ще знаете, че по съзнание вие сте сведени до нивото на животните! С животинско съзнание не може да се навлезе във възвишените светове, защото те са над човешкия свят! Аз затова ви дадох дадената от Учителя формула: „Без страх и тъмнина, с любов и светлина“, от която тъмните сили се страхуват, отстъпват!

Всичко което днес чухте, видяхте, разбрахте, и това което не разбрахте, но то влезе в съзнанието ви, стана негово съдържание и то има значение. Това бяха семена, посадени във вашите разкопани от мотиката на страданията градини. Кълновете, цветовете и плодовете ще идват с течение на времето. Вашите съзнания бяха насадени с нови идеи.

За първи път чухте за съществуването на Учителя, Който всичко знае и може, Който разрешава всички противоречия.

Аз ви извадих, изведох от този свят, от този ад и поведох към звездните простори! Но и завеждането и познаването на Учителя е пак процес, то е **вътрешно състояние**, което търпи развитие, еволюция. Днес аз ви заведох при Учителя. Учителя ми изпрати Благовест да го заведе при Него, да му покаже какво е Учителят, че аз и всичките Му ученици сме нищо в сравнение с Него.

– Андрей, аз те поставих на ред изпитания, едно от които беше глад. Като събудих в тебе физическия глад, събуди се в тебе духовния глад, без който глад не може да стане посвещение.

Първото и основно качество на ученика, е любовта към знания. В тебе въпросите започнаха да избликуват, ти чувствуваше духовен глад. Ти на много пъти ропта, така както евреите роптаха против Мойсея в пустинята, но роптанието ти беше на повърхността, то беше по-скоро като дефект на възпитанието и характера ти. Аз се интересувах от това, което беше дълбоко в тебе, от копнежите на твоята душа.

– Аз не зная и не мога да се сетя какво е имало в душата ми, което Ви накарало да ме посвещавате?

– Това е, че тъкмо мене потърси рано на Нова година. Мотивите при този случай не ме интересуваха, те само послужиха като **средство на ръководителите ти да те доведат при мене**, после, желанието ти да бъдеш като мене. Аз самият съм посветен и ти искаш да бъдеш като мене, тъкмо да бъдеш това, което ми е дало посвещението.

– Аз вече вярвам, че сте посветен – каза тържествено Андрей.

– Това ми казваш, за да ме поласкаеш. Но в същото време ти каза нещо много важно за тебе, че си повярвал, а това е голяма придобивка за толкова кратко време.

Ти си освободил дръвчето от снега! Това си направил благодарение на страданията, през които си минал. Благодарение на тях си станал толкова чувствителен, да чуеш молбата на дръвцето, научил си говора на природата, понеже и ти си част от нея, както всеки пръст на ръката чувства болката на всеки един от другите пръсти. Без отвътре да имаш връзка с природата и без тя в тебе да е събудена, ти отвън никога няма да я почувствуваш, да чуеш молбата на дръвцето. Тъкмо това чуване на болката му е свръх-чувствено познание, това е окултно знание. Всички вътрешни пробуждания започват с проблясъци, които се увеличават, съединяват, после стават един постоянен живот. Ти беше изпратен при мене, за да разкопая, поляя и очисти от бурени възвишените цветя на душата ти...

Аз ви отворих едно прозорче към невидимия свят – да видите Учителя, вярата, надеждата и любовта, за да видите, че в един човек съществуват реално, а не са само приказки. Днес Христос ви проговори отвътре, направо на душата. Някой от сегашните религиозни хора очакват Христос да дойде както някога в плът. – Не, Той сега идва отвътре и говори отвътре на хората – направо на душите им!

Вие може хиляди пъти да прочетете Евангелието, т.е. Христос отвън да ти говори, но по този начин ти никога не можеш да Го познаеш, както навремето не Го познаха еврейте, пък и от учениците Му, колко Го познаха? Сега, когато Благовест отиде при Учителя, или като четете беседите, ще има съвсем друго отношение, което ще бъде много по-близко до реалното

306. ЗНАНИЕ ДОШЛО ИЗВЪН СЕТИВАТА НИ, ОТИВА НАПРАВО В ДУШАТА

– Господин Христов, много въпроси се раждат в душата ми, но кой да Ви задам по-напред, не зная? В момента имам чувство, като да съм се издигнал на пръстите на краката си и с върховете на съзнанието си едвам докосвам едно особено знание, но което не мога да определя, да изкажа. Като че през проблясък на светкавица виждам това, което ни говорите, и когато река да го определя, кажа, като че в същия момент падам, смъквам се надолу и не мога да го докосна.

– Така е, право си схванал. Но за това знание **не се говори**, защото си го **видял не със сетивата си** като знание, което **идва направо от един друг свят в душата**. Затова не може да се изкаже **с думите на нашия свят**, с думите, които **са създадени от нашите сетива**, и за да определят отношенията на нещата към тях. **Това състояние може само да се живее**. На това знание човек може да се топли, то е приятно, то е същото, което прави човека силен и възвишен.

Ето и двамата днес получихте свръх-чувствени, окултни познания. **Вие и двамата сте сега външно същите, каквито бяхте преди да ме познавате, но съдържанието на съзнанията ви са съвсем други.** Хората дълго време ще продължават да мислят за вас и да имат отношения, каквито са имали преди днешния ден. Тяхното държание от днес нататък, ако е такова както е било преди, те няма да бъдат справедливи, защото вие вече сте съвсем други хора, затова ще почнете да се чувствувате онеправдани, с което ще си създадете нов род противоречия, за които вече стана дума. Ако от това се озлобите, вие ще бъдете за момента в положение на старозаветни, ако се наскърбите – ще бъдете новозаветни, ако потърсите правда – ще бъдете праведни.

– Тогава какво трябва да направим? – запита Андрей с интерес.

– Да бъдете ученици на Учителя, т.е. нито да се озлобявате, че хората не се отнасят с вас така както отговаря на сегашното ви съзнание, нито да се наскърбявате, нито да търсите правда.

– А какво?

– От всичко да се учите и да не обръщате внимание на азът си.

Благовест не можа да издържи напрежението на това възвишено състояние, затова слезе по-ниско – отклони въпроса:

– Господин Христов, чувал съм, че и масоните посвещаваха. Вашето Братство има ли нещо общо с тях?

– Нищо общо! Това ти ще проучиш, и на другите ще разказваш. Това, което сам можеш да научиш от книгите и по други пътища, няма защо да ме питате, и въпреки това пак му каза:

– **Знанието на обикновените хора за масоните е много обикновено и ограничено!** Посвещаването на някой български държавници и общественици в масонството, тези посвещения са най-нисшите и са механически, защото българските държавници и общественици, макар да са натуфрени по европейски, но са много невежи, груби, материалисти, карьеристи. **Затова тяхното посвещение е свързано със символи и ритуали, защото само каквото видят и чуят, него разбират.** Както всяка култура, колкото и да е възвишена, има един широк диапазон от представители, които се нареждат на една стълба.

Българските масони, това са метачите, боклукчийте на масонството, те влизат в техните ложи само **за да се издигнат** в политическия и обществен живот, защото техните съзнания не могат да отидат по-далече от техните интереси, **а истинското знание започва от там, от където престават интересите или остават само духовните интереси.**

Такива масони те използват, за да диктуват целокупния живот на света. Символите имат смисъл, когато се дават от самата природа, а не когато се дават от хората, и то по чисто човешки начин.

– Кажете ни нещо повече за посвещенията, и по-конкретно за моето посвещение – запита пак Андрей.

– Трите дюли, които ми даде тази сутрин, това беше един непосредствен символ, роден от душата ти естествено и непосредствено. Ти беше ръководен от едно **възвишено същество**, което е бдяло над тебе през целия ти живот, което те пазило, и говора на което ти не си можел да разбираш, затова те доведе при мене да ти преведа неговия говор.

– На какво са символ трите дюли?

– **Те са плодове от Сатурн** – на справедливостта, критиката и на тежките условия. А числото три е число на резултатите, това е детето.

А това, че носиш плодове – и за бъдеще ще носиш плодове, ще

станеш работник на Божествената нива! Посвещението, знанието което дава посвещението – задължава, то прави човека силен, знаещ, можещ..., за да изпълнява волята Божия, да работите за доброто на хората – да давате плодове.

– Аз нямам нищо – какво мога да давам, или ако дам нещо, то изведнаж ще се свърши.

– Точно това исках да ти кажа, както когато си чул гласа, молбата на дръвцето отвътре чрез душата си – душата на дръвцето е проговорила направо на твоята душа. Твоята душа е свързана с цялата природа, и се почувствувала едно с нея. Но в природата има не само говор, **на нейно разположение са поставени огромни космични сили**, които могат да протичат през нас, когато дойдем в хармония с нея. Тогава можем да правим чудеса, но за това трябва да имаме здраво тяло, за да не го пръснат силите, които ще преминат през него. Но ако само за една стотиционна от секундата помислим: „Това е мое!“, или „Да се запаса!“ – веднага крана на бликналите през нас сили се затваря, всичко спира и ти пак си един най-обикновен човек.

Любовта е свят само на даване, на жертвуване, на упование в Бога.

Точно по жертвата можеш да познаеш един човек, до къде е достигнал!

Ако той наистина е видял този възвишен свят с всичките му богатства и прелести, земните богатства са нищо пред тях! Той без всякакво съжаление дава всичко, защото има и е видял по-ценно!

Ако пък само повтаря какво е казал този велик окултист или онзи знаменит маг, той се държи за обикновеното, земното богатство. Хората мислят, че са скрити и покрити техните мисли, чувства и постъпки, но в светлината на Учителя всичко това се вижда като през прозрачно стъкло.

307. ПОСВЕЩЕНИЯТА СА КАТО РЕКА, ТЕ ПРОТИЧАТ КАКТО ЖИВОТА ПРОТИЧА

– Тогава кое е новото господин Христов? – мина на друга тема Андрей.

– Аз вече ти казах – всичко което днес помислихте, че е невъзможно, абсурдно и парадоксално и затова не ги приехте, това ми показва, че са нови за вас... Ти Андрей имаш едно рядко качество, което ми показва, че трябва да бъдеш посветен.

– Кое е то? – с радост запита Андрей.

– **Благоговението** – ти когато ми разказваше за сестра си, говореше с благоговение! Тя те учила, посвещавала, после те предала на нейния учител от гимназията – Янко Попов, но той не е съзнал своята мисия в твоя живот, той е имал други, свои планове, а не волята Божия. Ти и пред него си благоговее! **И той, ако беше схванал мисията си в твоя живот, щеше да те избави от много излишни страдания!** Ти в целия ваш град си бил вегетарианец.

Милосърдието ти също те атестира да бъдеш посветен – което си проявил към агънцето и прасето!

Благовест почна в себе си да ревнува, загледа по особен начин Андрей, затова може би отклони отново въпроса и сне разговора на още по-ниско:

– Колко посвещения има господин Христов?

– Аз вече казах: „Безброй!“ Но ти знаеш както ги разделят теософите символично: раждането на Христа, кръщението на Христа, преображение, разпъване и възкресение. Пак ви повтарям, важно е **съдържанието** а не красивите форми и приказките.

– Аз от кое посвещение съм? – запита Андрей.

– Въпросите ти станаха много банални! Който има разбиране, той не пита така. **Посвещенията са като река, те протичат както живота протича и той не е разделен, а хората го делят.** Те описват това разделение, но това описание и самото посвещение има такава разлика, каквато има между една нарисувана круша и една истинска, действителна, между нарисувана река и действителна река.

За вас днес най-важното е, че намерихте Учителя! Аз ви заведах при Учителя. Разбира се и това е процес, който става дълбоко във вас. **Посвещението е като една стълба, която води от Земята за Небето,** както стълбата на библейския Яков, която видял на сън, по която се качвали и слизали ангели.

Христов говореше и наблюдаваше Благовест, който силно искаше да бъде посветен – да получи това особено знание, за което беше чел, но цената му се виждаше много голяма, затова му каза:

– За днес и ти реши правилно задачите си, необходимото за днес направи.

– Не разбирам!

– **Ти заради знанието, за което душата ти копнее, пренебрегна семейните си задължения, пренебрегна една вековна традиция!**

Всеки където и да е, за Нова година се връща при семейството си – с жена си и децата си, да посрещне Новата година. Тези няколко дни, за тебе бяха проблясък. Ти дойде на планината без екип в студ и вятър, и насмалко щеше да загинеш в снеговете! Изтърпя толкова много оскъблени, колкото не си бил оскъбвяван през целия си живот! Всичко това, и още много жертви направи за знанието.

– Аз искам и утре да присъствувам на разговора Ви с господина – каза Благовест поласкан.

– Ето, още една жертва си готов да поставиш пред олтаря на посвещението! Ще видиш как нещата ще се наредят в живота ти, че това което така здраво държиш: **имот, пари, деца, жена...**, че било като сапунени мехури, които се пукат и не остава нищо от тях! Всеки като умре, оставя всичко тук. А можеш да умреш и приживе за всичко това, и да продължиш да живееш в нов живот.

– Вие имате право. Жена си много обичах, но тя обича друг..., провали семейното ми щастие! Нея повече обичах от цялото ми състояние! Бях готов всичкото да го дам, но тя да ме обича и да не отива при любовника си! Наверно и с останалите неща, които ми пречат да видя онова велико и възвишено знание, така ще стане. Тези няколко дни, които прекарах на Изгрева и сега с Вас, бяха дни на голяма мъка, защото знаех, че жена ми е с любовника си, и в същото време на голяма радост в съзерцание на една висша красота!

– И децата така ще се изнижат от тебе! Ще видиш скоро, че и богатството няма такъв смисъл, какъвто му отдаваш сега!

– Много право, като че и от него се отказвам, поне в момента така чувствавам.

– Това ще стане в момента, когато намериш нещо по-красиво и по-важно от него – когато дойдеш до положението да можеш да живееш с всяко живо Слово.

– Ясно ми е, но има едно нещо, което не мога да разбера! Всичко което днес чух от Вас, аз го знаех, бях го чел, но защо сам не видях тези неща, защо Вие трябваше да ми говорите за тях и тъкмо тогава да ги разбера?

– Ето и това не знаеше, и него ще ти обясня. Тъкмо затова те изведох на планината. Ти беше много ниско в съзнанието си, а си чел за високи планини, но нямаше отношение с тях. **Сега, като те изкачих на планината, събуди се своята вътрешна планина**, ти се изкачи и лично видя това, за което бяха ти разказвали книгите.

– Това и на мен стана ясно – потвърди Андрей – като се изкачихме на нашата вътрешна планина, видяхме тези изгледи, за които бяхме чували. Чел съм много описания за Мусала, но съвсем друго беше като се качих на него. Чел съм и за Пирин, но съвсем друга беше представата ми за нея, когато от Мусала я видях. – Христов изслуша внимателно Андрей и после продължи да говори, като гледаше Благовест:

– Съзнанието ти беше тясно и ниско – ти имаше **широка основа, но нямаше височина**. На това твое високо чело и висок лоб на главата ти, на тях отговаря едно високо **вътрешно небе**, затова трябва да ходиш по планините, за да се пробуди и да осъзнаеш вътрешното си небе. Ти ще имаш в къщи разправий и всичко това, което ми разказа и което премълча, но аз зная, все влиза в цената на знанието, което придоби и идеите които се родиха в главата ти, и които може да те обезсмъртят. За такива като тебе в Евангелието е казано: „Който не остави майка си и баща си, жена си и децата си и не тръгне след Мене, не може да ми бъде ученик.” И пак е казано: „**Близките му ще бъдат най-големите му врагове и те няма да го разбират!**”

С тези стихове е дал мярката, ключа се знае – кой Му е ученик, и кой е посветен в Христа.

Не може да получиш тези знания, и всичко в живота ти да е добре!

Но тук има една опасност от неправилно, погрешно разбиране. Някой като намерят Учителя, оставят жена си и децата си, престават да се грижат за тях. Това показва, че не са намерили Учителя.

Посвещението е преди всичко работа за другите, те са най – пред тяхната жена и деца, и тогава останалите хора по света.

Като обикнеш Бога и Учителя, не можеш да не обичаш близките си! Ти показва на дело, че обичаш Бога, Учителя и знанието повече от жена си, децата. Това е правилно и с това ново знание ще отидеш при жена си и при децата си, **и те трябва да почувствуват това ново знание в постъпките ти.**

Ти сега трябва да се държиш по-добре с тях – това е мярката, че си намерил Бога и Учителя! Има и нещо по-високо от това.

**308. АКО УЧИТЕЛЯТ НЕ СЕ ИЗДИГА,
НЕ РАСТЕ В ТВОЕТО СЪЗНАНИЕ,
ТИ НЕ МОЖЕШ ДА МРЪДНЕШ НИТО КРАЧКА В НОВОТО**

– Кое е то, кажете ми го? – с оживление запита Благовест.

– **Да обикнеш и своя враг – любовника на жена си!**

– Как, това е невъзможно! Не мога да си го мисля, не се събира тази мисъл, тази идея в главата ми!

– Това е като едно семе на растение. **В семето растението, неговите цветове и плодове не се виждат**, нито дори подозират, затова сега го посяхме в главата ти, и там то ще поникне, ще цъфне в красиви цветове и вкусни ароматични плодове – каза това Христов и веднага премина на друга мисъл: „Ти леко накуцваш, дефекта ти може да се изправи. Иди при Учителя, разбира се със смирение, извини Му се за раните, които си Му нанесъл и Го помоли **да ти оправи крака.**”

– Благодаря Ви господин Христов! Вие наистина сте рядък човек! Съгласен съм с Андрей, че за първи път вижда такъв човек! Вие сте и силен и душевед! Едно още остава в мене.

– Зная! – извика Христов високо.

– Интересно, и телепатията владее! Кажете, за да Ви повярвам без остатък.

– В човешкия живот нищо не е съвършено! Винаги трябва да мислим, постъпваме, да оставяме **Бог и Учителя да са по-съвършени**, да постъпват по-правилно от нас. Това е в духа на великия закон на еволюцията в природата, както украшенията по лицето и дрехите на момата не са най-главното, нито центъра а само допълнение, да подчертаят нейната красота.

Ти видя, че Учителя за този брат от „Житно зърно“, който не Го послуша, нито напечата моята статия, нито ти я даде да я прочетеш, не каза нито една лоша, обидна дума или не направи никакъв упрек, а аз казах толкова много лоши неща както за него, така и за други братя, макар това, което казах, беше истина и мое интимно разбиране за тях. **По този начин аз контрастирах, за да се издигне в тебе още по-високо Учителя**, като съзнателно себе си принизих – разликата да бъде още по-чувствителна. **Защото ако Учителя не се издига, не расте в твоето съзнание, ти не можеш да мръднеш нито крачка в новото.**

Трябваше да отрека всички и себе си, на хоризонта ти да остане само Учителя като **Слънце**. Аз лично против тези братя нямам нищо лошо, но това направих заради тебе, като в същото време използвах това отрицание да ти обясня що е окултизъм посвещение и Учител. Както излизация от дробовите въздух е вече нечист, наситен с въглероден двуокис и други газове, които са го замърсили, но Бог тази смет, този нечист и ненужен вече за организма въздух като го прекарва през гласните струни, той произвежда говора и красивите и затрогващи песни.

– Аз съм още веднаж възхитен от Вас, господин Христов! Как можете да намерите на всичко това такива логически, обосновани и при това красиви и интересни отговори, и винаги с оглед на една основна идея, която непрекъснато държите в съзнанието си?!...

– Преди всичко, на това ме е научил Учителя.

– Ще ми вземете ума господин Христов! И тази похвала и възхищение поднасяте на Учителя! Трогнат съм, и нямам думи да изразя възхищението си от Вас!

– Това е още и за това, защото аз не умувам, не лъжа, не се докарвам, аз го правя и после ти казвам защо го правя. Не само това, но и аз лично съм минал по този път, и по още много и по-стръмни пътища – зная какво става в душата ти.

Аз съм чел много, писал съм също много, но най-важното е, че и много съм приложил в живота си. Без приложение само ще се мъчите, ще умувате и другите, на които говорите това ще го чувствуват!

Запомни и добре го помни: „Боб може да варят всички велики учители, но за тебе, мене и за всичките ученици на Учителя, важно е как Учителя го вари, и ние трябва да ядем само от сварения от Учителя боб.”

309. ОКУЛТНО ЗНАНИЕ НЕ СЕ ПРИДОБИВА ОТВЪТРЕ

– Как сте придобили тази способност – телепатията?

– И това ще ви науча, но друг път, днес ще се преситите. Сега само ще ви кажа това: **иска се много работа, упражнения и жертви.**

Трябва преди всичко да владеете дишането си. Ние с дишането сме потопени в една обща среда – въздуха, както за рибите обща среда е водата. **Тази общата среда, отнася нашите мисли на другите.** Сега мога да ви кажа да дишате дълбоко, да завладеете дишането си, което динамизира мислите. **То е, което изпраща със сила мислите в исканата посока.** Повече ако искате, ще отидете при Учителя.

– Вие пак отправяте към Учителя.

– Така е, Той е Слънцето и на всички Го посочвам да гледат Него.

– Господин Христов – внезапно запита Андрей – Вие в кое посвещение сте?

– **Пето** – отговори Христов.

– Кое е **шестото** посвещение?

– Това е вече посвещението на Учителите. В него се посвещават тези, които са разрешили всичките си противоречия на Земята, и са готови **да работят за повдигане на някой народ с цялото си същество.**

– Коя е последната Ви задача, която трябва да разрешите, за да станете Учител?

– Ти вече се ръководиш само от любопитство, аз нямам време да задоволявам любопитства! По-добре е остави природата, вътрешното ти ръководство да те научи.

Това знание е окултно, то се придобива отвътре, не по пътя на говоренето – любопитството е за празните хора.

Христов реши и любопитството да използва за своята цел, като мина на това, което щеше, макар и за бъдеще да ползва Андрей:

– Жената! Млад, абсолютно здрав и развит мъж, когато е на върха на силите си – да съблече младо, красиво момиче, да го изкъпе и облече, без да му мине през мисълта похот! По този въпрос нищо повече няма да ти кажа, защото всичко, което ще ме питаш, не само, че е празно любопитство и няма сега да те ползва, но е слизване в долина – в **блатото на секса.** Ние трябва да се стремим да запазим за по-дълго време височината, която постигнахме с такива усилия. Ние сме като туристи, които са постигнали голяма височина, но са загубили пътя. Те в никакъв случай не трябва да слизат в долините, а по траверса на върховете да търсят пътеката, защото всяко слизване в долината, после изкачването е излишно хабене на сили. – И веднага заговори за друго:

– Сега сте в първото посвещение – изкачихме се на 1 500 метра височина, и във вас се събудиха съответните духовни върхове, които ви предстои да проучите. При второто посвещение ще се изкачите на 2 000 метра, и непременно пак в такъв студен зимен ден. Третото посвещение ще стане на 2 000 метра – на Черни връх. Четвъртото посвещение ще стане на 2 500 метра, и петото – на връх Мусала.

Но ако не се изкачите вътрешно, ако не придобиете вътрешния изглед на тези височини, всичко друго ще остане безпредметно! – Момчета, вече е време да се измъкнем от нашия арест. Вятърът престана. Няма да слезем, докато не намерим кучето!

Но Андрей, който беше ненаситен, пак запита:

– Никога през живота си, не съм гладувал три дни! Вече трети ден живея с Вашето живо Слово!

– Нали два дни? – упрекна го Благовест.

– Три дни, защото аз и първия ден – последния ми ден в Кооперация „Напред“, от мъка не ядох!

– Нали не си се познавал до тогава с господин Христов?

– Този ден живях с мечтите, вярата и надеждата в него.

– Това показва, че Словото ми е било Божествено.

– Още един въпрос, господин Христов – извика Андрей.

– Кажете да видим?

– Аз не видях никакви същества над облаците и зад ветровете!

– Това го обясни така ясно – къде си бил? – му се скара Благовест.

– Може би съм се замечтал или нещо друго, но не разбрах.

310. ВСЕКИ ПРИРОДЕН ЗАКОН, ТОВА Е ЕДНО ВЪЗВИШЕНО СЪЩЕСТВО. НЕГОВИЯТ ЖИВОТ ЗА НАС Е ЗАКОН

– Това ти е грешката, че ти искаш с ума си да разбереш неща, които с ума не се разбират, а с душата. Те са знания от друга категория.

Все пак ще се опитам да ти поясня – **всеки природен закон, това е едно възвишено същество.** Неговия живот е за нас закон. Съществото може да не виждаме, както не виждаме причините на вятъра, светлината, електричеството и много други неща.

– А какво виждаме?

– Резултатите от тяхната работа, действие от неговия живот. **Съществото живее, прави нещо, за да живее и този негов живот ние схващаме като закон,** а вие търсите да видите човешка форма или някаква друга форма, която познавате. Пак формите, черупките – те спъват.

– Пак не разбирам! – ядосано отвърна Андрей.

– Добре, представи си, че си се родил в един сутерен, от който през целия си живот не си излязъл навън – не познаваш света вън от сутерена. Този сутерен има прозорец към улицата, и тротоара минава край прозореца. От този прозорец ти можеш да виждаш нагоре около 60 сантиметра. И забелязваш от този прозорец, всяка сутрин към 7 часа същества две по две, едно след друго да отиват на изток да кажем, и после към 4 часа следобед същите същества, пак и по две по две, сега в обратна посока на запад се връщат. Това явление го наблюдаваш ден, два, три, четири, пет, шест и забелязваш, че на шестия ден съществата две по две не се връщат към 4 часа, а към 2 часа. А на седмия ден никак не минават и после пак всяка сутрин две по две отиват сутрин на някъде, и към 4 часа следобед се връщат. И тези явления се повтарят дълги години, които наблюдаваш и

си изваждаш заключение за закономерността, с която се проявяват тези явления пред твоя прозорец.

Андрей слушаше внимателно, и когато Христов свърши той преразказа всичко, което Христов беше казал, за да провери да не е пропуснал нещо и каза:

– До тук всичко ми е ясно, но какво искате с този пример да ми кажете, не разбрах?

Христов погледна Благовест, но и той беше разсеян, мислеше за семейството си и затова каза:

– Тези две същества, това са краката, които ти виждаш от своя сутерен само до коленете, това са краката на хората, които отиват сутрин на работа и същите хора вечер се връщат от работа. Първата закономерност е, че винаги без изключение те вървят винаги две по две като сиамски близнаци; втората закономерност, че в определен час на деня те отиват на изток и в друг определен час отиват същите същества пак два по две на запад; третата закономерност е, че на шестия ден тази закономерност се нарушава. При връщането на тези същества, вместо към 4 часа както обикновено, те сега се връщат в 2 часа и на седмия ден никак не минават. Това е събота, когато работниците работят до обед и се връщат по-рано. Ти който живееш в сутерена и няма как да излезеш от него, виждаш само това което може да се види от тези процеси и въз основа на това си изваждаш различни заключения и закони, а за този, който живее вън от сутерена, картината е съвсем друга.

– Това е интересно, премного интересно, как се сетихте пак? – извика Андрей възхитен и учуден! И после добави: – Кое е сутерена?

– **Това са твоите очи**, които надничат от своите орбити и **виждат само част от света**, виждат само краката на съществата – до коленете. Те не могат да видят, че това е едно същество, не виждат, че краката горе са свързани с тяло. **Света е безкраен във всички посоки, а ние с нашите ограничени очи виждаме много малка част от този свят** и въз основа на това ограничено гледане, вадим какви ли не „научни“ заключения и закони.

И ако аз, който познавам света вън от сутерена вляза при тебе в сутерена и почна да ти говоря за света вън от сутерена и ти твърдя, че тези две пръчки с особена форма, които ти гледаш през своя сутерен през очите си, това са краката на едно същество, на което ти главата и трупа не виждаш и което има уста, мозък и пр. и пр. – ти ще ме вземеш за луд. Как е възможно да ти говоря такива глупости, такива фантазии?!...

– Отлично, отлично, ясно ми стана! Бих Ви предложил да останем тук, още да си поговорим. Наистина че на друго място, като че ли такива неща не могат да се говорят!

– Много право си разбрал! Тук средата е облагородена, създадени са условия да се раждат такива мисли и размисли. Тук на този Бивак, който е образуван от Учителя, Той е идвал стотици пъти, с присъствието Си е обработил тук средата, подготвил я за това.

– Вие пак Учителя! – забеляза Благовест.

– Но момчета, да тръгваме...

311. ПОДГОТОВКА ЗА МИТИНГА

Постънал в размисли по чутото, видяното, разбраното, Андрей незабелязано стигна своята мизерна квартира.

Щракна електрическият ключ и светлина изпълни стаята му.

До полуотворения му прозорец той видя още един **грамаден пакет**, който го върна към един друг свят, за който днес нито веднаж не помисли – **борбата за освобождаване работниците от игото на капитализма**. Както казахме и по-рано, такива пакети с нелегална литература той получаваше често от неизвестен куриер на освободителното движение, а Андрей ги разнасяше по свои познати или **разлепваше** по улиците, по стените на къщите или хвърляше в дворовете. Тези материали бяха печатани в тайна комунистическа печатница.

Партията сега беше в усилена подготовка на масите за митинга „Поход на гладните“, който щеше да се състои на **1 февруарий 1934 година**.

Андрей разтвори пакета и разгледа внимателно материалите, и се замисли как да ги пласира.

После направи всичко каквото му каза Христов, легна си в топлата стая доволен. Изгаси лампата, поиска да заспи, но сънят не идваше! Всички днешни впечатления от планината и разговорите на Христов, редяха се пред вътрешния му поглед, **често насичани от мислите за този нелегален материал, за идеите които този материал пръскаше и на който той беше едно оръдие**. И скоро разбра, че **тези идеи на въоръжената борба** в него се стълкновиха с идеите, които Христов от два дни беше му насадил в душата.

Часовникът на дружество „Балкан“ удряше последователно 8, 9, 10, 11, но Андрей не заспиваше – мислеше, преценяваше и отново душата му беше арена на борба!

V. ПРОДЪЛЖЕНИЕ: РАЗКАЗА ОТ ПЪРВИЯ ДЕН

„ ... Ако ме питате, какъв трябва да бъде вашият идеал при сегашните условия, ще ви кажа, че вашият идеал трябва да бъде:

Любов, Светлина, Мир и Радост за душите.

Това не е някакъв идеал за вечността, но той може да се постигне още днес.”

„Пътят на ученика”, с. 12

312. КАК СЕ ЧЕТЕ ЕДНА КНИГА

Андрей почука, като очакваше не знаеше защо, да срещне усмихнатия поглед на Христов.

Вратата се отвори, обаче Христов съвсем не приличаше на вчерашния и завчерашния Христов, този Христов който Андрей познаваше, с когото беше прекарал цели два дни от сутрин до вечер.

Лицето му изразяваше необикновена съсредоточеност, концентрация, една неопределена далечина и студ... – същество без сърце, чувство и топлина! Тялото му стоеше на вратата, а духът някъде далече... – на север сред снегове, ледове и бури!

Вчера Христов го поздрави, а той не отговори, днес стана обратното. Андрей след поздравя му се усмихна, защото вече го чувствуваше близък, и понеже се чувствуваше добре, чакаше да го покани, за да почне да му разказва за преживелиците от снощи до сега. А Христов студено каза:

– Какво обичате? – като на човек, когото за първи път виждаше! – „Колко скоро ме забравил! – помисли обидено Андрей. Как може да ме забрави – нали чакаме „велико бъдеше“?! Това е може би, защото при него идват много хора, разказват му тайните си, той им дава съвети, отиват си и той повече от тях не се интересува. Да, но аз съм нещо съвсем друго!”

И усмивката му изчезна, и със себе си отнесе радостта му!

– Господин Христов, нали вчера бехме на планината, нали ме „посвещавахте”, нали ми казахте днес да дойда?

Андрей говореше с яд, недоволство, ирония и тон на кавга! Духът на Христов, като че с мъка се отделяше, откъсваше откъдето е бил, от работата, която е работил, книгата – чел или писал, и бавно се върна към обикновения живот. Той го изпълни и той пак стана познатия на Андрей – Христов.

Разбрал, че Андрей се обидил по негова вина, невнимание – лека, успокояваща, искаща извинение усмивка се появи на лицето му и бързо скри. Произнесе шаблонното: „Влезте!” – И пак се спря до вратата.

Андрей си мислеше, събувайки си галошите: „Забравил ме, а не забравил да ме наблюдава, както вчера и завчера как се събувам! Но този път аз вече зная, всичко правя както трябва, както той иска.“

Христов му посочи да седне на леглото му, без дума да му каже и да го погледне продължи **да чете книгата**, която беше върху бюрото му.

Днес Андрей си съблече палтото, сне шапката, постави ги на леглото до себе си както двамата лекари. Той обичаше да подражава, което правят хората които уважаваше. Радостта пак го посети. Докато Христов си дочиташе главата, той почна да разглежда стаята му.

313. КАКВО ИМАШЕ В СТАЯТА НА ХРИСТОВ

Габнаха погледа на Андрей смеещите се розови шарки на хартията, с която бяха облепени стените и тавана на бараката, както красиви бижута на витрина грабват погледите на жените. Струваше му се и, че от тези шарки го гледат безброй пленителни очи на красавици.

На едно от стъклата на южния прозорец, висеше окачена **тристенна продълговата призма**. На северната стена трептеше гальовно жива **картина** с безброй преливащи се багри на слънчевия спектър...

– Какво ли иска да каже като наредил по прозорците тези красиви и най-големи ябълки, круши, нарове и орехи, големи като юмруци? – се питаше Андрей, и му се искаше да отиде да избърше праха по тях.

Но по-силно му обърнаха вниманието, разхвърляните по пода вестници. Той се наведе, събра ги и ги постави на бюрото. Но Христов, без да си издига главата от книгата, **отново бутна** вестниците на пода и продължи да чете, без дума да каже. Това направи впечатление на Андрей, но го прие защото беше вече свидетел на много особености.

Над леглото имаше **грамаден портрет**. Христов беше нарисован с **маслени бои** с пенсне на носа, а сега и вчера четеше и ходеше без него. На левия долен ъгъл на рамката беше втикнато малко портретче, снимчица на Детката. – „Симпатия му е!“ – си помисли Андрей.

На другите стени видя няколко картини и пейзажи, но не ги гледа, защото от художество не се интересуваше и не разбираше. Обаче се спря продължително на **гипсовия френологически бюст в естествена големина**, поставен на етажерка до електрическата печка, която не беше включена.

В стаята нямаше друга **печка**, а беше топло. – „Дъновска магия“ – си помисли, но друг път ще намеря корена на тази дяволия!“

На източната стена имаше затикнати няколко дискови четалести пръчки – **багети** – **за търсене подземни богатства** – **подпочвени води и злато**. До тях имаше една стара сурвачка с избледнели шарки.

В бараката имаше **много етажерки**, натъпкани с книги в луксозна подвързия на чужди езици. На една цяла етажерка имаше само списания, на друга много томове от френския алманах, на трета отделни томове от английската енциклопедия. Имаше и малки етажерчици поместени на всяко място, където имаше празно място. Така че в малката стаичка 3 на 3, бяха побрани много неща и пак имаше достатъчно празно място да насядат няколко посетители.

На средата на тавана висеше грамадна **лампа с матов абажур**, друга лампа на красива стойка красеше бюрото, трета надничаше над леглото му, което беше разположено от север на юг, което беше много обикновено желязно легло, постлано с ярко червено одеало с черни шарки.

На северната страна дето си поставяше главата, имаше две големи бели възглавници. – „А защо ли няма ковчог?“ – си помисли и загледа бюрото, което беше поставено пред западния прозорец. Светлината влизаше от южния прозорец, между който и вратата имаше малко празно място, в което беше поместено столче.

До леглото се мъдреха четири други **сгъваеми столчета**. И Андрей си помисли: „В тази стаица значи могат да се съберат седем души – на петях столчета и двама, а може и трима на леглото.“

Христов стоеше на **стол-кресло** върху възглавничка.

Бюрото му беше направено от **варен бук**. В същия стил имаше и **две големи етажерки**, имаше и една въртяща се етажерка, препълнена с книги. Отпред на бюрото отпосле беше направена специална етажерка, на която бяха наредени беседите на господин Дънов, подвързани със синьо платно.

Андрей надникна в книгата, която четеше Христов отдалече, крадешком – редовете бяха подчертани с разноцветни моливи, полетата изписани със забележки и разни фигури, дори можа да прочете „ключ“. Отпред на бюрото имаше и няколко снимки на господин Дънов, имаше още разни моливи, пера, мастила, лупа за очи, друга естествоизпитална лупа, в една кутийка имаше едра пшеница и няколко бучки захар.

Андрей разгледа **цялата стая** подробно и остана с впечатление, че беше **разхвърляна**, неподредена добре и не много чиста, в едно кюше дори стори му се, че има забутани неща и по етажерките имаше прах. Спонтанно се пресегна и пипна една книга и си погледна пръста, имаше прах. Христов хвърли поглед нататък и затвори беседата, когато Андрей не беше си прибрал ръката. Усмихна му се, за да го избави от неловкото положение! Андрей му заговори:

– Господин Христов, един ден ще дойда да Ви подреда и изчистя стаята! Ще я наредя като образцова бакалница! – Христов почна да се смее и да повтаря: – Ще ми подредиш стаята като „бакалница“! – Защото беше му направило впечатление, че за Андрей бакалницата беше най-чистото и най-подреденото заведение. Както винаги, така и сега той разшири съзнанието на Андрей, като включи нови елементи в него, разшири и понятието „чистота“.

– по-добре е да я изчистиш и подредиш като аптека! – Но Андрей на това не обърна внимание, запита:

– Защо вестниците са по земята?

– Защото там им е мястото.

– Не разбирам – това не е ли желание да бъдете оригинален?

– Не, те това заслужават!

Андрей направи гримаса на недоумение и Христов му поясни:

– В моята стая всяко нещо е поставено на местото, което заслужава, а това се определя от отношението му към Божественото. Вестниците лъжат, съобщават престъпления..., затова са поставени на последно място – на пода.

– Тогава не купувайте тази жълта преса, купувайте „Ехо“, „Пладне“, „Дело“, които заслужават да бъдат поставени не на бюрото Ви, но и върху беседите на господин Дънов!

Христов се усмихна снизходително и продължи:

– Тук всекой предмет, който има пряко предназначение, има и символично, изразява една идея. **Креватът ми не случайно е поставен от север на юг!** – Когато спя, **главата ми да бъде на север**, и когато спя

да бъде изправен и **тялото ми да бъде успоредно на земната ос.**

Вестниците каквито и да са, те са проводници на лъжи, те са продажни..., затова не могат да стоят до беседите на Учителя, които са израз на Любовта, Истината и Мъдростта. Нещата трябва да се отделят и подреждат както вън, така и вътре в нас според тяхната служба и важността им за Божественото. Според тебе книгите в една библиотека, трябва да се нареждат по големина, форма и цвят на подвързията, а според мене по вътрешното им съдържание и то така, че и нощно време без лампа да можем да ги намираме, и ако някой като тебе промени местото им, „подреди ги“ както той разбира, аз веднага познавам не защото помня, но по идеята която съм имал при поставяне на едно или друго място по един или друг начин.

– А защо държите тези захарчета на бюрото си, те са прашни, не могат да се ядат?

– Аз не ги държа, за да ги ям, но да ми напомня да бъде сладък с тези, които Бог ми изпраща, но това не е важно!

314. МОЖЕ ДА СЕ ЖИВЕЕ И С ВСЯКО ЖИВО СЛОВО

– Снощи как прекара?

– Добре. Този път изпълних всичко, както ми казахте. Но сега пак чувствам болки в гърдите си.

– И те ще преминат.

– Едвам ще издържа да не ям до обед!

– Добре си направил, че не си ял! Мойсей, преди да получи десетиях Божий заповеди, **постил 40 дни**. Христос също преди да започне Своята мисия, гладувал **40 дни** в пустинята. Всяко велико начинание започва с физически глад, за да се събуди духовен глад, и за да стане изчистване на тялото.

– И мене да не мислите да ме накарате да гладувам 40 дни? Аз не мога да издържа толкова много!

– Бъди спокоен, това още не е за тебе. Щом човек може да се справи с глада, който е една от най-трудните задачи, повдига му се самочувствието, което пък подпомага организма му по-лесно да се справи с много болести.

– Когато хората са болни, лекарите им дават лекарства за апетит и им предписват да ядат силна и калорична храна, а Вие ми предписахте три дни да гладувам, две вечери не спях, в най-големия студ отидох на екскурзия, преоблякох се на течение и виелица!

– Така е, това ти най-добре знаеш – и се опита да премине по-нататък, защото не искаше да задържа съзнанието на Андрей върху болестта му, за да не възбуди и поднови болестта с мислите за нея.

– Право да Ви кажа господин Христов, изпълних всичко точно както ми казахте, само защото Вие искахте. Аз чувствах как с мисълта си ми помагате. Снощи си мислих и разсъждавах върху стиха, **дето можело да се живее и с всяко живо Слово**. Вчера което стана с мене, беше едно истинско чудо, или поредица от чудеса!

Христов го остави да говори, като тук-таме се усмихваше одобрително или поясняваше:

– В света няма чудеса – **има знания на закони**, които закони за другите са **неизвестни**.

И този отговор Андрей чу, хареса му, но не се спря да мисли, още по-малко имаше намерение да възразява, защото много силно искаше да

говори. Това което цял живот беше подпушвано в душата му от заекването, Христов беше отпушил, сега Андрей го заливаше, а той трябваше да търпи.

315. ОТ НЕЧИСТОТАТА ТРЯБВА ДА СЕ ОСВОБОДИШ – ДА СТАНЕШ ЧИСТ КАКТО ОТВЪН, ТАКА И ОТВЪТРЕ

– В раницата, която госпожицата даде, само от пиле мляко нямаше! А как добре беше я наредила! Всичко беше най-чисто и най-хубаво, също като малка образцова бакалница! Когато имам пари ще си отворя бакалница, която ще подрежда идеално.

Христов почна пак да се смее, да повтаря: „идеална бакалничка“. И пак намери нещо положително да каже:

– Добре, добре, че си забелязал хубавото, подреденото. Това показва, че го има в тебе, иначе не би го видял отвън.

– Бакалница ли има в мен? Аз съм бил магазинер на повече от десет магазина, но за чистота никак не ме бива.

– Това пък показва, че много нечистота има в тебе, затова я виждаш отвън – и погледна пипнатата от Андрей книга. – **От нечистотата си трябва да се освободиш, да станеш чист както отвън така и отвътре. Засега достатъчно ти е да имаш поне чувство за чистота. Когато и да бъде, ще се изчиштиш както външно, така и вътрешно.**

И тази мисъл мина и замина през съзнанието на Андрей.

– Господин Христов, кога ще почна да разбирам всичко, каквото ми говорите?

– Ще бъде, ще бъде, това само от тебе зависи.

– Аз искам.

– Щом искаш, ще бъде, но пита се какво правиш за това, какво жертвуваш? Как се движиш към целта си – с биволска кола или със самолет?

– Как да го разбирам това?

– За всяко нещо се заплаща. Трябва да откупиш знанието и разбирането с нещо – да започнеш да учиш. – Донесе ли раницата? – запитва Христов, за да сложи край на този разговор.

– Не я донесох, защото още не съм я изпразнил.

– Това не те оправдава – нищо не ти струваше да я изпразниш! **И трябва да благодариш на Бога за богатата, които ти изпрати.**

– Госпожицата Бог ли е, нали тя остави раницата?

– Ако свинята грухти под ябълката и яде попадалите на земята ябълки, земята ли й дава ябълките? Какво може госпожицата да направи – мед ли, ябълки ли, какво? Съвсем нищо! Е, че е дала няколко книжки – банкноти!

– Как, парите нищо ли са? Вие всичко, което цял свят цени и към което се стреми, Вие го отричате!

– Парите не правят ябълки, не правят круши, не правят мед, лимони!... Иди в една пустиня и с парите, които имаш си направи ябълки, круши, мед, лимони...

Ти и света, за който искаш да кажеш, вярвате в това което не е.

Парите са само едно средство за размяна и са една голяма и хуманна придобивка, но те не са цел! Ако не е Бог да създаде богатата, какво са парите? – Нищо! Но богатата са нещо, без което не можем да живеем.

Детето като се роди, дълги години живее без пари, **но без блага не може да живее**. Много преди да са създадени от човека парите, хората са живеели. Аз вярвам в действителните и съществени неща, затова имам реални резултати и затова съм това, което ти харесваш в мен.

316. НАД НАС ИМА ПО-ВИСШИ ХОРА И ЦЯЛА ЙЕРАРХИЯ ОТ НАЙ-РАЗЛИЧНИ СЪЩЕСТВА, КОИТО НЕ ВИЖДАМЕ

Вън на двора се чу гръм от пушка. Христов трепна и каза:

– Убиха кучето! – Затвори си очите и почна да се моли.

– Кой Ви каза? – запита също разтревожено Андрей и излезе на двора:

– Защо уби кучето бе идиот такъв?

– Ти да не обиждаш служебно лице, защото и не тебе може да ти тегля един куршум и няма да ми мигне окото! Кучетата без каиш и марка на врата са забранени, аз имам нареждане да ги застрелвам!

– Какъв си ти?

– Горски стражар. Ако още веднаж ме обидиш, ще получиш най-малко един приклад в дъновистката ти глава, да се научиш как се обижда служебно лице!

Бяха наизлезли много братя и сестри от съседните бараки, и правеха усилие да спасят умиращото куче.

Андрей влезе при Христов и му разказа всичко, но той продължаваше да се моли и не си отвори очите, нито го запита нещо. И когато ги отвори, каза:

– Не говори повече по това.

– Но Вие откъде познахте? Аз също не видях, защо не познах – нали бяхме наедно в стаята?

Христов се усмихна едвам забелязано и каза:

– **Ти не можа да разбереш, че аз и повече и по-далеко – и през прегради виждам и чувам, и повече зная и повече мога, и има още много неща, които ти не можеш да разбереш!**

Но за тебе е по-важно да разбереш, че аз станах проводник да бъде убито това куче. Когато то те захапа, мен ме „попитаха“ да бъде ли убито кучето. И аз се подписах под неговата смъртна присъда.

– Кой Ви попита? Аз никого не видях освен Детката, но тя не Ви попита нищо подобно!

– Ти си просто момче, по-добре е да си мълчиш и да се учиш!

– Всеки случай, ума ми взехте още веднаж! Вие може да бъдете много опасен човек, криминалист!... – Андрей остана продължително замислен върху случката.

– Все пак господин Христов, моля Ви, кажете ми кой Ви „попита“?

– **Както под нас има по-ниско стоящи хора, животни, растения, така и над нас има по-висши хора и цяла йерархия най-различни същества – едни от които мислят доброто на хората, а други – злото им!**

Те произнасят присъдите както на хората, така и на животните. Често, под тези присъди липсва само един подпис, за да бъдат изпълнени. Този подпис или за такъв подпис, може да послужи една наша случайна мисъл или предизвикана дума и ругатня.

– Аз като нарекох горския, който уби кучето „идиот“?

– Да, много добре се сети! Тебе те попитаха от оня свят съществата:

„Да стане ли този горски идиот?“, и ти каза: „Да стане идиот!“ Те при различни случаи ще предизвикат и други да се подпишат под призива „идиот“, и когато се съберат достатъчно подписи, **той ще стане идиот** или ще му се роди дете идиот.

– Фантастично, невероятно и недоказуемо обяснение!

– **Не е важно мнението на слепите, важно е на виждащите!** По същия начин ни проверяват и в мислите ни! **Нашите мисли също така тегнат на везните на чуждите и нашите съдби!**

– Наверно затова Ви търси царя, да виждате враговете му и да му казвате? Наверно много комунисти сте му предали, защото комунистите много го мразят?

317. КАК СЕ СТАВА РАБОТНИК

Почука се. Христов излезе и веднага се върна, затвори вратата на стаята, после и външната врата и продължително говори с някого много тихо, че Андрей не чу нищо. Андрей през цялото време мисли и размишлява върху случката с убиването на кучето и накрая си каза, че това е съвпадение и нищо повече!

Христов се върна. Андрей го посрещна с думите:

– Господин Христов, да не губим време, да Ви разкажа за най-важното!

– Е хайде, разкажи като искаш толкова – с насмешка съгласи се Христов.

– Като се върнах от Варна след перипетийте, за които Ви разказах вече, майка ми веднага ми намери работа за раздавач на писма. Това ми се видя много обидно, и затова ѝ казах: „Това няма да бъде!“ И веднага пратих телеграма до сестра ми, която беше учителка в едно село в Софийско да ми изпрати пари да отида при нея. Докато получа парите, няколко дни от сутрин до вечер се карах с мама.

– Това е било от любов!

– Защо?

– Кавгата е неразбрана любов. Ако на майка си беше безразличен, дума нямаше да ти каже!... И после какво стана?

– Заминах при сестра си, която имаше две деца, които гледаше една прислужница, която аз изпъдих и заместих, поех всичката домакинска работа и гледането на децата. Добре се справях с тази работа, **но разбрах, че не е за мене**, затова отидох в София. Две години се скитах, търсих работа. Работих по десетина-двайсет дни в разни фабрики, уволнявах, месеци **ме протакаха** за парите – кога успях да ги получа, кога не успях!

– **Тези които са ти задържали парите за себе си, бъди сигурен, че дали са ги на лекари и аптекари и за излишно ядене и пиене! С тези пари отнемали им най-ценното – живота и щастието!**

Но Андрей го прекъсна, защото непреодолимо искаше да разказва:

– Най-после се назначих на по-постоянна работа – продавач в бакалската кооперация „Напред“ – София. Изпратен бях на магазин № 12 – ъгъла на улица „Алабин“ и „Цар Самуил“. Беше срещу Нова година, имаше много работа. Аз не умеех да продавам – да смятам бързо, по бакалски.

– Да закръгляш все в полза на магазина ли?

– Да. Искат ми например червен пипер за 5 лева върху 200 лева, или лимонтузу – върху 130 лева. Смятам, смятам на ум и нищо не мога да сметна, вземам молива и почвам да смятам по простото тройно правило, и

накрая нищо не излизаше!

Кварталът беше аристократичен, поупките се правеха повече от слугини, шопкини. Те като ме гледаха безпомощен, изгубвах търпение, почвах да се подмушват една друга и да се подсмиват и по-нахалните ми викаха: „У-у-у, тоз пък не знае да смете! Дека е друго, искаме да ни даде той!“ Другият продавач беше 15 годишно момче, шопче – Нестор, дребничко и симпатично ергенче, което от дете работеше в „Напред“. То бързо смяташе, закачаше слугините и те много го обичаха.

Понеже не можех да работя, изпратиха ме на двора да мия варели от сирене и тенекий от свинска мас със студена вода и да попълвам хамбарите на магазина. Ръцете ми премръзнаха, кожата ми се напука, струваше ми се, че ще умра от болка! Стоях прав от 10, 12 до 15 часа на ден! Краката ме боляха, тръпнеха, вечер в леглото не можех да им намеря място от болки! Нямах въглища – лягах и ставах на студено. Много страдах! Бях решил да напусна, но отлагах ден за ден и така свикнах на всичко това.

318. РАЗДВОЯВАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО ЧРЕЗ ТЕЗИ 2 СИНДИКАТА

След три месеца ме направиха магазинер на същия магазин, и Нестор ми беше помощник. При постъпването ми на работа в „Напред“, партийните дейатели на Социалдемократическата партия веднага ме записаха за член на Свободните работнически Синдикати и почнаха да ми одържат от заплатата членски вноски, да ме задължават да ходя на събрания, които от никого не бяха посещавани.

Още на първото събрание почувствувах отвращение, нежелание да ходя и да плащам членски вноски. И не само аз, но и всичките честни работници не желяеха и не ходеха на тези събрания. Салоните и столовете бяха празни, както бяха празни думите на ораторите. Разбира се, тук-таме по столовете имаше по някой работник добре облечен, въпреки че заплатите бяха много ниски, по-ниски от заплатите на фабричните работници. Всеки от тези работници беше затворен в себе си, разсъдлив и предпазлив и пазеше определена дистанция между себе си и другите, като че постоянно очакваше да бъде нападнат, стоеше на събранията като виновен и готов за отбрана. Всеки от тях имаше свое мнение, но много добре беше преценил, че няма смисъл да го казва, защото всички го знаят, затова даваше вид, че с всичко е съгласен.

Ораторите лъжеха и работниците тихомълком, като се съгласяваха ги лъжеха. Когато трябваше, дигаха ръка, гласуваха, съгласяваха се с всичко.

Съвсем други бяха работниците от общите работнически Синдикати – комунистите, с които бях се запознал още във Варна и в Софийските фабрики. Те непосредствено чувствуваха, че Синдикатите защитават техните интереси. Всички имаха един интерес – освобождението на работниците от общия враг – капитала. Затова те високо и открито манифестираха своите интереси и мнения, в тях другарското чувство беше силно развито. Лошото за мен беше в това, че не можех да посещавам събранията им, защото когато ставах, аз бивах и на работа, но празнични дни редовно ходех с тях на Витоша и други излети. Там си правехме събранията, вземахме решения за митинги и провокации... Да знаете само как весело прекарвахме в игри и забавления, чувствувахме се като членове на едно голямо семейство, обединяваше ни един общ интерес!

Андрей изведнаж млъкна, прехапа си долната устна и загледа подозрително Христов, като си мислеше: „Ами ако е широканец, който навсякъде се набираха като въшки на чиста дреха? Ако ме предаде на полицията, и там почнат да ме бият да изкажа другарите си? Дали съзнателно този Христов не ме подведе? В полицията болните и ранените комунисти ги лекуват, за да ги изпитат и после ги убиват!“

Андрей продължаваше да гледа Христов в очите и се ядосваше, че от тези счи нищо не можеше да разбере! Христов млъкеше, чакаше да помисли, всичко каквото можеше да помисли и накрая се усмихна и каза:

– След като ти дадох толкова доказателства, защо не вярваш, защо се страхуваш? Лошо правиш на себе си, че мислиш за един и същи човек две противоположни мнения! **Това е нечистота, раздвоение на съзнанието – една от най-главните причини за всички болести!** Но как са те пуцали на събранията си, като не си бил член на техните Синдикати и Партията?

319. ЧЛЕНОВЕ НА ПАРТИЯТА И СБЛЪСЪЦИ С ПОЛИЦИЯТА

– Там имаше много като мене, затова никой не повдигаше въпрос, дори не се интересуваха от имената ни! Те чувствуваха, че ги **обичаме** с целото си същество и сме им предани. Скоро и аз ще стана член на Партията.

– В последното не се съмнявам – добави Христов.

– Аз и други като мене, още в началото искахме да станем членове на Партията, но те ни казваха, че най-напред трябвало да влезем в Комсомола, за което ми поискаха гаранции. Моята Мими, която е членка на Партията и сътрудник на вестник „Ехо“ и братята й са комунисти, и те казаха: „С две ръце ще подпишем за тебе!“ Но после отложиха, изглежда да ни проучат, даваха ни задачи, които аз изпълнявах по-добре и от редовните членове. Аз разпространявам много позиви, разлепвам афиши, разнасям вестници и пиша по стените на къщите лозунги.

Андрей пак млъкна и загледа подозрително Христов. И той млъкеше упорито. Най-после Христов му каза:

– Говори, разкажи всичко каквото има в душата ти и го криеш. Разбери, нямам намерение нищо лошо да ти направя. Аз още през **1913 г.** бях постоянен сътрудник на Бакаловото списание „Борба“. И Христов извади едно списание от най-долната лавица на етажерката със списанията, кориците на което бяха избеляли, а хартията пожълтяла. Подаде го на Андрей, като му посочи името си като **постоянен сътрудник на списанието.**

– Въпреки това, чувствавам страх! Сега страха ми е още по-голям, защото си мисля, че сте провокатор! Просто не зависи от мене да не се страхувам!

– Както искаш, така мисли.

– И въпреки това, нещо в мен ме кара да Ви се доверя. Когато бях магазинер, на много пъти делник затварях магазина и **отивах на събрание или на митинг.** Ще Ви разкажа нещо, пък каквото ще да става. Не разбирам защо е така объркано в мене.

На един митинг Салабашев, нали го знаете – началника на конния ескадрон на Полицията, спусна се върху нас като бесен с ескадрона си! Аз издебнах един полицаи, който връхлетя на една група работници, и тъкмо да замахне със сабята си, стоварих го в главата с един камък и той се строполи от коня като круша на земята. И какво стана с него, повече не видях. В Полицията подробно разпитали всички заловени демонстранти за мене, и понеже никой не ми знаеше името, нищо не ми направиха.

– Провокаторите към тебе били безсилни?

– Да – потвърди Андрей – понеже не бях никъде записан, и не ходех редовно на събрания. Друг път беше през Цанковите събития в Университета, пак затворих магазина и отидох на митинг, който стана пред църквата „Света Неделя“.

Захарчук – пожарния командир, яздеше на бял кон и даваше заповеди да разпростират пожарните черва, **за да ни пръскат с вода.**

До книжарница „Факел“ има една малка уличка, застанах на улицата като гражданин, сварила го демонстрацията. Захарчук дойде тъкмо срещу мене с коня си, искаше с водна струя да прекрати пътя на демонстрантите. Когато дойде съвсем близо, аз замахнах с камък да го перна в главата и на мястото да го убия, защото дясната ми ръка беше необикновено силна дет съм хвърлял камъни с прашка. Но спрях се, уплаших се от себе си – как ще убия човек? Реших да убия коня. Той беше много красив! Жално ми стана, още повече, в нищо не беше виновен! Тези преценки станаха мигновено. Затова пернах коня в коляното. Животното коленичи и Захарчук едва не падна на земята. Аз разбира се, офейках!

През изборите, когато Демократическия сговор загуби изборите от Народния блок, Полицията беснееше по Солни пазар, където на улица „Позитано“ беше клуба на Партията, от където съобщаваха резултатите от изборите. Аз бях се спрял пред една отворена шахта на улицата. Един полицай дойде и застана пред мене, и аз го бутнах в шахтата. Тогава блокираха целия квартал и насмалко щяха да ме хванат! Спаси ме един боклукджийски сандък, в който се пъгнах.

Андрей имаше беден речник, не винаги думите му изразяваха това, което искаше да каже, и често се чувствуваше дори несъответствие. Особено това силно пролича, когато Христов му каза, че ще стане писател – почна да се стреми да говори с особени и културни думи, на които не винаги знаеше точния смисъл. Христов и тогава го слушаше и не даваше с нищо да се разбере това, защото имаше друга идея – Андрей трябваше да се освободи от напластените изживявания, трябваше да се задоволи и тщеславието му, а формата после послушна на съдържанието сама щеше да дойде.

320. Вие се срамувате и страхувате, вместо да бъдете горди, че сте срещнали учителя

Почука се. Христов излезе и остави вратата полуотворена, а външната врата след себе си затвори, така че Андрей да чува всичко, а който беше вън да не може да види, че в стаята има някой. Защото както Андрей, така и всички посетители, като слушаха и някой от този разговор щяха да имат полза. Христов постигаше изведнаж две цели.

– Брат Христов, веднага елате при Салона, **дошли са трима свещеници**, които говорят много лоши работи за Учителя! – задъхано разказваше едно момиче.

Андрей наостри уши, защото това за него беше интересно. Христов излезе на площадката и си обърна гърба към слънцето.

– Учителя там ли е? – запита Христов сериозно.

– Не, само аз и още една сестра бехме. Не можахме нищо да им обясним, те ни замотаха. Не знаейки защо, но пред хора не мога да говоря, инък съм много приказлива? **Наричаха Учителя „луд“, „психопат“ и какво ли не още!**

– Това е за вас задача.
– Да брат, но нали знаете колко много са силни те, как много знаят, а ние със сестрата – не знаехме! Затова Ви викаме на помощ. Моля Ви брат да побързае, докато не са влезли при Учителя, може нещо лошо да Му направят!

– Ако трябва, Бог щеше да ги изпрати при мене. **Щом ги е пратил при тебе, това е твоя задача, която ти не си решила.** Непременно ще ти се даде поправителен изпит.

Нали помниш, когато ти казвах да работиш, да четеш беседи, да пишеш..., ти се подсмиваше, ходеше на кино, театър, или пишеше на някого ненужни стихове! Гледаше лесничкото, това, което ти прави удоволствие! И виждаш сега, благодарение на твоето нехайство, **Учителя е поруган.** Остави поповете, не се занимавай повече с тях, веднага се върни в къщи, запиши всичките въпроси, които са ти задали и на които не си дала изчерпателен отговор. Отговори писмено колкото и както можеш, после ела при мене да си поговорим.

– Но те не казаха, че ще дойдат пак.

– Нищо от това. **Сега си пропуснала, но поне за друг път да си готова. Ще им хареса тази лека победа, те пак ще дойдат и тогава ще си намерят майстора!**

– Аз ще напиша само една статия по този въпрос.

– Още по-добре, донеси да я прегледам и после може да я дадеш в „Житно зърно“ да я отпечатат или във вестник „Братство“ – говореше Христов всичко това, като нещо много лесно и близко, както се говори на дете, а госпожицата беше студентка по естествените науки.

– Да брат, но нали знаете, Жорж Радев е педант, много държи на науката. Искан „Житно зърно“ да бъде издържано и в научна линия. Аз бях дала един разказ. След половин година го потърсих. Жорж ми каза, че в списанието не печатили разкази и да не съм си губела времето да пиша, защото не било работа за мене. Аз се разплаках и отидох при Учителя. Той ми каза да дойда при Вас, Вие да ми прегледате разказа. **Но Жорж не ми върна ръкописа,** изпратил го в коша, в който изпратил и твои статии.

– Това е негова работа. Ти всеки случай, напиши, пък ще го изпратим във вестник „Братство“.

– Брат, как да си обясним – Жорж е математик, астролог, знае много езици, свири на чело, познава добре Учението на Учителя, а е студент и горделив?

– **Не искай да си обясняваш всички неща, само гледай как ще заплати заедно подпушва, както в другите така и в себе си импулсите.** С него има Кой да се занимава! Ти здраво се залавяй, чети, пиши...

– Но брат, аз имам и още неща да Ви говоря, изобщо работите ми не вървят добре!

– Кажй да видим какво имаш да кажеш, а аз през това време да си напека гърба на слънце.

– Аз писах за моите работи на татко, а той ми каза да дойда при Вас **да се посъветвам.** Едно хубаво, добро момче от нашия курс напоследък се увърта около мене. Ясно ми е, не е безразлично. Искан все да ме изпраца, а аз му отказвам, защото като се научи, че живее на Изгрева, че съм от Бялото Братство – **ще ме изостави.** Пък и в Университета не гледат на нас студентите от Бялото Братство с добро око.

Аз правя всичко възможно да не се разбере, че съм от Братството! Правителството взело решение да ни изключи от Университета. Брат

Петър Арабаджиев* беше гимназиален учител и мисля дори директор на гимназия – уволнен е, без да има никаква друга причина за това освен, че е член на **Бялото Братство**.

[*Петър Арабаджиев – виж в „Изгревът“, т. 16, снимка № 39.]

Баща ми ми писа, че и **брат ми** бил повикан от началника личния състав, който му поставил направо въпроса дъновист ли е или не. Той отрекъл, но не му повярвали.

– Какво да ти кажа сестра, от къде да започна? – започна Христов със съжаление. – Как искаш работите ти да вървят, като всичко в тебе и брат ти и в баща ти, е **обърнато с главата надолу?**

Това, с което трябва да се гордеее и да го манифестира пред света – вие се срамувате и страхувате, а от което трябва да се срамувате и страхувате – него манифестирайте!

За вас трябва да бъде най-голямата гордост, че сте бели братя, че сте срещнали Учителя и сте видели Неговата светлина! Не се ли срамувате от себе си, че криете дето сте ученици на Бялото Братство, че най-светлото същество в света ви е Учител?!

321. ДА СЕ ОТРИЧАШ ОТ БОГА, НА СЪЩОТО ОСНОВАНИЕ И БОГ ЩЕ СЕ ОТРЕЧЕ ОТ ТЕБЕ

Брат ти както апостол Петър, повтаряте грешките от преди 2 000 години. Ние трябва да изявяваме Учителя и да бъдем готови да отидем както първите християни на кладата за Учителя, за Неговото Слово, а ние се **страхуваме!**

Ти от кого се страхуваш – от някой си младеж какво щял да помисли за тебе? **Ще мисли това, което му кажем да мисли, защото в нас е знанието, силата, най-висшите идеи!...** Разбираш ли това? Ще му обясниш всичко.

– Но как да направя това, когато се страхувам? От страх, не мога да си отворя устата!

– А си отваряш устата да отричаш? **Да се отричаш от Бога, на същото основание и Бог ще се отрече от тебе, и тогава тежко ти, ще бъдеш най-нещастната на света!** И запомни, и аз да съм един младеж, на когото си харесала, никога няма да те заобичам и още по-малко ще свържа живота си с тебе, когато се науча, **че се страхуваш да изповядаш идеите си, че си страхливка!** Жабите, които са най-страхливите животни кой ги обича – никой! Дори хората се отвращават от тях! Но всеки обича и се възхищава от лъвовете, макар да се страхува от тях.

Пожелай и бъди смела, заяви на всеки, който те пита за своите идеи.

Ако този твой колега е против тези най-красиви идеи в света, той можеш да си представиш в каква тъмнина живее, че не вижда при толкова голямата светлина на Учителя!

Какво чакаш от този човек?! **Съветвам те – не се свързвай с него!** Отпусни се, наговори му смело това, което мислиш и чувствуваш, разкажи му идеите си, пък го доведи при мене и ще видиш как добре всичко ще стане. Ти не можеш вечно да се криеш. Пък и от самия страх не можеш да се опазиш, защото той е най-голямата и опасна проказа. Ти сама се излагаш на тази зараза.

Пиши на брат си, че тази работа със страх и лъжи не става! **Всякога, където има страх, има и престъпление! Да се освободи от престъплението и страхът му ще изчезне.**

Защо лъже? Учителя не лъже, и ние не трябва да лъжем!

Той като си служи с лъжата, което е метод на Черната ложа, ще пожъне и съответните плодове! Той ще бъде изтиран от работата му, и тогава ще остане с лъжата и страховете си – далече от Учителя!

Пиши му без страх да отиде и каже истината кротко и смирено, но смело! Зад него е Великото Бяло Братство!

Ако тогава нещо лошо му направят, аз тогава ще се застъпя, защото Учителя казва: „Не искам заради мене никой да пострада, да бъде уволнен.“ Веднага ще наредя това диване там, началника на личния състав – да бъде махнат! **Пиши на баща си, той е стар брат.**

Учителя и Учението искат да бъдем готови за жертви. Не само да вземаме, а трябва да бъдем готови и да даваме, инък с нас е свършено. **Само четене на беседите е празна работа, трябва приложение, трябва жертви!...**

Хайде отивай, че изстинах. Поздрави баща си, а ти и брат ти бъдете смели!

– Благодаря Ви брат Христов, как сте възхитително смел! Чудно, как не Ви е страх?! Идеята Ви е великолепна, ще доведе колегата си Вие да му поговорите, да му предскажете бъдещето.

– Да, да – казваше Христов и се смееше – **ще му предскажа да не свързва живота си със страхливи хора, защото страхливия човек не е за никаква работа.**

– Така ли?

– Така е. Като имаш кураж да го доведеш при мене, ти вече си смела и може да се **омъжи за тебе.**

– Опасен човек сте брат! Хайде, довиждане!

– Довиждане, но пак не ме забравяй, сега като ти се оправят работите, хем да дойдеш пак, когато се объркат.

– Ще се оправят, благодаря Ви!

Христов си влезе и каза на Андрей:

– Продължавай! – Като продължаваше да си мисли, защото идването на тази сестра и това, което му каза го навяха на най-разнообразни мисли: навярно вече на професора са му предложили креслото на министерство на просветата? Той си има там хора, и те вече почнали да функционират под негови нареждания. Трябваше да питам брата на сестрата към кое министерство е, изглежда и там началника е звенар?

Андрей говореше, а Христов само с тялото си присъствуваше!... Съвсем скоро отново се почука.

– Брат Христов – беше същата студентка: – Удобно ли ще Ви бъде, още довечера да доведе приятеля си?

– Разбира се! А брат ти къде работи?

– В данъчното управление.

– Но Вие брат Христов, от никого ли не се страхувате?

– **Че от кого да се страхувам, като съм на страната на най-силното същество в света – Бог?! Кой е по-силен от Него?**

Страхът е дяволско изобретение – плашило, чучело! Птиците се страхуват от чучелото, но човека не се страхува от чучела.

Който се страхува, показва, че няма в себе си Бога, че не вярва в Него! Такъв и цяла нощ да се моли, Бог не чува молбата му!

322. ПОСТОЯННИЯТ СТРАХ

Христов си влезе и пак каза на Андрей:

– Разказвай за кооперация „Напред“.

– Кооперация „Напред“ имаше два вида работници: един вид, които **лъжеха** по най-безобразен начин клиентите, направо ги обираха и откраднатото **деляха** с кооперацията.

– Как?

– Като даваха малки излишъци. Затова прогресираща, те ставаха началници на отделни ръководители на провинциални коопераций или чиновници в централата. Другата група работници, каквото открадваха от клиентите, **всичкото вземаха за себе си**.

– Как?

– Има много начини. Те си правеха сметка всеки ден за колко лева са продали в по-скъпо, и в пари или в стока си го вземаха или си правеха тайно проверка преди проверката на централата. Те след няколко години си отваряха магазини, и обикновено **точно** срещу магазините на „Напред“. Привличаха клиентите и **правеха конкуренция на кооперацията**. Тези магазинери бяха много интересни, когато на именни дни или при други случаи си пийваха, разкриваха крадливите си души. Те крадяха и непрекъснато се чувствуваха виновни, затова непрекъснато се оправдаваха пред клиентите.

– Интересни наблюдения си имал.

– Интересни са, защото и аз бях и като двете категории – веднаж бях като едните, друг път като другите – врях в същия казан. И аз се чувствувах виновен, въпреки безбройните оправдания и основания.

– Щом и това си забелязал, това ми показва, че по душа си много напреднал. Могат да се самонаблюдават само напредналите души.

– Ние чувствувахме един **постоянен страх**, че началствата и хората знаят **нашите лъжи и кражби**.

– И това е интересно наблюдение. Запомни, в дъното на всеки страх има едно престъпление, един грях. **Да знаеш: страхливите хора са винаги без изключение грешни хора! – Това е ключ.**

– Такива ли „ключове“ са написаните на полетата на беседите, които четете?

– Ти откъде знаеш?

– Надникнах. – Христов в себе си много се ядоса, че не беше забелязал това, само за себе си взе бележка и каза:

– Да.

– Но и управата крадеше. Докато ние крадахме с килограми и левове, **управата крадеше с милиони и тонове**. Те разбира се, се криеха, но ние научавахме това от уволнените чиновници. Всички в „Напред“ крадяха, и всеки който не крадеше, смятаха го за будала.

Разбира се, Андрей като разказваше тези неща, подготвяше и своето оправдание. И Христов го разбираше.

Правеше впечатление, че Андрей спокойно и добре говореше, без следа от заекване!

323. ВСЯКО ДОБРО ИЛИ ЗЛО, КОЕТО ОТПРАВЯМЕ КЪМ ДРУГИТЕ, КОГАТО И ДА Е – ИДВА ПРИ НАС

– Зная една кражба, в която участваха всички чиновници, работници и управата на кооперативна централа „Напред“. Това беше през 1932 г., когато държавата повиши цената на захарта с 4 лева на килограма. Количеството на захарта по магазините и складовете трябваше да се констатира разликата, за да бъде внесена в някакъв фонд на държавата.

Управата на „Напред“ беше **предупредена** от министерството на финансите, където имаше приятели, както във всичките министерства, с които имаше някакви отношения. Ние пък магазинерите имаме клиенти от министерствата, които ни съобщиха.

В деня на повишението, телефоните зазвъняха, чиновниците бяха разпратени по клоновете да установят наличните количества захар и да съобщят след това на магазинерите всеки да крие каквото може. А магазинерите преди това, вече бяха скрили от управата големи количества захар.

Магазинера, при когото бях тогава временно продавач, през нощта ни мобилизира нас и един работник зидар. Натъпкахме големи количества захар, които имаме на склад в едната част на мазето, преградихме го, а в останалата част на мазето развалихме осветлението и стълбите, разхвърляхме счупени сандъци и варели, така че го направихме непроходимо.

Дойде на сутринта комисията, описа малките количества захар, оставена за продажба, запита за други количества. Магазинера отведе комисията при отвора на мазето, отвори капака, запали свещ и подаде на комисията да влезе да търси. Те се спогледаха и погледите им паднаха на най-младия от тях, но той предварително заяви: „Нямам излишен костюм! Като го нацапам или скъсам в тази гробница, кой ще ми го заплати? Не виждате ли, че тук не може да се съхранява захар? Как ще я внесат и как ще я изнесат, като няма стълба?...”

Комисията си отиде, магазинера веднага преустанови работата, спусна рулетката на магазина. Целия персонал отново се залови на работа. Извадихме захарта и я скрихме на друго място. **Но най-интересното беше, че докато една част начело с магазинера работеха в мазето, другата, която беше в магазина, ядеше, лапаше шоколади, пълнеше джобовите си с кафе, изобщо грабеше каквото можеше!** Магазинера, много опитен човек, от мазето заговорваше някой от продавачите, които в магазина крадяха спокойно, защото нямаше стълба да излезе бързо горе да ги види.

– Това е също много интересно! Виждаш, развалената стълба веднаж е подпомогнала магазинера да открадне, но скоро тя на самия него е пречела да контролира като го крадат.

Когато нещо в живота ти пречи, да знаеш, че някога ти сам си направил тази пречка, независимо от това дали помниш или забелязваш това!

Всяко добро или зло, което отправяме към другите, когато и да е идва при нас, насочва се против нас. Ако е добро, добре ни тръгват работите, ако е нещо лошо – то ни спъва работите.

Ако се спъваш в живота, потърси на кого си направил същото или още по-добре не търси, но веднага почни да правиш добро, и ще видиш как много скоро работите ще се оправят.

Христов използваше разказите на Андрей, като ги осветяваше със светлината на Учителя за поука на Андрей.

– Действително, така е господин Христов. Сега като ми казвате си спомням много неща, които потвърждават тази Ваша мисъл. Скоро дойдоха чиновници от „Напред“ да проверят какво сме скрили, за да го опишат. Магазинера им смигна и те много неща пропуснаха, не забелязваха, и когато си отиваха той им бутна по един килограм захар.

– Чиновниците ще занесат тази захар в къщи, жена им и децата им ще я ядат, та ще прокопсат ли мислиш? И после ще се чудят защо са болни, защо дават пари за лекари и аптекари?

Краденето е отрова! Но лошото е там, че хората не виждат връзката между краденото и своите нещастия!

– Може да е така – каза Андрей и продължи: – Магазинера соткраднатите пари, можа да си обзаведе по-късно един прекрасен магазин.

– Нали затова направиха промяната в цената на захарта, за да могат много висши и нисши чиновници от разните министерства и акционерите на фабриките да направят гешефта, да си купят апартаменти и да ги обзаведат или да си построят вили? И всички тези крадци – по-големи или по-малки не разбират, че всичко това е само стръв на дявола да ги измъкне в света на страданията.

Андрей с нежелание и отегчение изслуша това, защото вярваше в думите на Христов, но и той мечтаеше за такива гешефти и продължи:

– Все тогава кооперация „Напред“ сключи договор с кооперация „Катуница“, да й пласира на своите магазини ягодите, които тя произвеждаше. Кооперация „Напред“ изигра „Катуница“ с хиляди левове, а кооперация „Катуница“ изигра кооператорите – селяните, които отглеждаха ягодите.

– Всичко това трови не само тези, които крадат, но и тези, които знаят това и се интересуват от това.

– Все тогава кооперация „Напред“ беше наела фабрика „Херкулес“ за производство на олио, за пречистване на което са необходими големи количества вода. Управата направила отвор пред водомера и използвала дълги години вода, без да заплаща на общината. От друга страна, не промивала с достатъчно количество вода олиото, в което останало сода каустик, следствие на което много граждани се разболяха от язва. А за кражбите при доставката на стоки, при воденето на книгите, да не говорим за кражбите в кооперативната мелница на гара Червен бряг, по мандрите...

Кооперация „Напред“ парадираше, че раздава дивиденди на консуматорите и кооператорите, но и кооператорите и консуматорите тя изиграваше.

– Как? – запита с интерес Христов.

– Кооперативна централа „Напред“ продаваше на кооперация „Напред“ на много високи цени, и кооперация „Напред“ реализираше малки печалби, затова даваше и малки дивиденди на кооператорите. Една година кооперация „Напред“ раздаде само 30 000 лева на стотици хиляди кооператори.

324. АКО ИЗПЪЛНЯВАМЕ ВОЛЯТА БОЖИЯ, ОЩЕ СЕГА МОЖЕМ ДА БЪДЕМЕ ЩАСТЛИВИ

След януарските празници работата в магазина, на който бях работник – продавач, тогава имах възможност да говоря на дълго с магазинера. Той живееше в кооперацията, в която живееше директора и управата на Кооперативна централа „Напред“. Аз чувствах, че в душата на този човек има залегнала една голяма мъка, която искаше да сподели, но нямаше време и на кого.

Когато на обед оставахме в магазина да обядваме, защото той нямаше време да се върне да обядва в къщи, аз не получавах толкова, за да мога да обядвам на ресторант, тогава обядвахме в магазина наедно с него и той ми разказваше:

– Знаеш ли как силно желая да обядваме в къщи, да обядвам с детето и жена си? Случва ми се по няколко месеца да не видя детето си будно, да не чуя дума от устата му! Сутрин, когато отивам на работа то спи, вечер се връщам късно, то пак спи. Неделни дни обикновено ни викат на събрание или участвувам в комисии по проверка на магазини, или на мене правят тримесечна проверка.

Кооперация „Напред“ построи няколко кооперативни жилища да живеят в тях управата, в която се обзаведеха като крале. На нас работниците казваха: „И вие в бъдеще ще живеете в такива апартаменти, затова работете сега по 10, 12 и 16 часа, получавайте малки заплати, за да благувате вие и децата ви.“

– Те били като поповете, които проповядват небесно благуване – обади се Христов.

– Истина е, че като поповете. А според Вас господин Христов, кога ще заживее като човек народа, кога ще благува?

– **Един единствен път има за това. Ако изпълнява волята Божия, още сега може да бъде щастлив! Но крадците, лъжците и страхливите ги очакват само страдания!**

– Страхливи като тази, която се страхува да каже, че живее на Изгрева ли? – запита Андрей.

– Точно като нея! Тя е като онзи петел, който изровил един диамант, подхвърлил го и казал: „Защо не беше едно царевично зърно, да си го клъвна?“ – Без да разбира, че с него може да закупи толкова царевица, че той и още стотици поколения петли и кокошки могат да живеят!

Учението на Учителя е повече от диамант, но за да го разбереш, трябва да си човек, а не петел – използва случая Христов, за да окуражи Андрей да не се срамува, както много от Бялото Братство се срамуват да се нарекат негови членове.

– Това, което е в кооперация „Напред“, не е никакъв социализъм! Виж, в СССР е нещо съвсем друго, всички хора са равни или приблизително равни. Там няма богати, но няма и бедни, защото богатата и средствата за производство са в ръцете на народа.

– **Масите и народите правят революции, но те не управляват.** Само един Бог знае, какъв социализъм е там! – И като видя, че Андрей се смръщи недоволено, каза: – Но сега разказвай, какво ти е говорил магазинера от кооперация „Напред“?

– Но преди това искам да Ви кажа, че в СССР е истински рай, защото няма причини да не е рай! Какво биха правили с богатата, освен да се ползват от тях работниците? Ето конкретния пример с кооперация „Напред“ – ако

всичко, каквото печели е на работниците, те биха живяли като царе.

– Ти си против царете, а искаш да живееш като тях! Да се управляват парите, е много трудна работа! Парите в ръцете на глупавия, правят го нещастен и много скоро ще ги изгуби! За него е по-добре да живее без пари. Ако вие работниците управлявате кооперация „Напред“, тя само след половин година ще престане да съществува! Вие сте като онзи шивач, който нарязал цял топ сукно, за да ушие една кесия за тютюн. Но разказвай.

– Не, аз един ден ще дойда да Ви обясня тези работи и какво е в СССР. На неделните събрания на Витоша, редовно и подробно ни информират за благоденствието на работниците в СССР.

– Добре – снизходително се усмихна Христов и каза – добре, сега продължавай.

– Управата на „Напред“ ме пожертвува за своите интереси – ми разказваше магазинера. – Даде ми на изплащане един апартамент между техните апартаменти, и после по събрания и в колоните на широканския вестник, прогърмя за това: „Ето, виждате, вече осъществяваме социализма – работници и управа живеем наедно, сложихме началото на едно светло бъдеще!“ – Разбира се, никой не им вярваше! Само аз се заробих, да изплащам апартамент с малка заплата! Но това не беше най-голямото зло!

Христов го прекъсна:

– Защото той ще краде както тебе и бай Васил, и ще изплаща апартамента – и почна високо да се смее.

– Пък и така да е, работниците си вземат това, което са изработили и не им е дадено.

– Добре, разказвай – кое беше по-голямото зло според магазинера?

– Детето ми играеше с децата на управата. То често се връщаше в къщи с плач, хвърляше се на гърдите ми: „Татко, кукла искам като куклата на Славчето!“ То с часове ми разказваше за играчките и дрешките на другарчетата му. То не разбираше, че аз съм прост работник, а бащите на другарчетата му – най-големите акционери в „Напред“. Сърцето ми се свиваше от мъка!

А и жена ми ходеше на гости на жените на управата, и после ми разказваше за техните тоалети и обеди... И тя не ме разбираше. Питам те: – С моята малка заплата, апартамент ли да изплащам, детето и жена си ли да задоволявам с играчки и тоалети? Тя ми разказваше, как с кооперативните камиони им носели южни плодове и най-хубавите деликатеси.

Жена ми ми разказваше за гуляите, които управата устройва, как 3 месеца предварително започвали да се готвят за курорт. В този апартамент научих много и много неща за живота и демагогията на широканците, и си отрових живота!

– Като ти разказвал всичко това, и твоя живот тровил – добави Христов.

– Какво лошо има в това, че съм научил истината?

– Има „истини“, които не трябва да се знаят.

– Не Ви разбирам.

– Ще разбереш, но сега разказвай.

325. ИЗОСТАВЕТЕ ТАЗИ ДЪНОВИСТКА ПОПЩИНА! НИЕ ИСКАМЕ ДА СМЪКНЕМ ЦАРСТВОТО БОЖИЕ НА ЗЕМЯТА

Андрей продължи с нежелание:

– Управата на „Напред“ беше хитра, предвиждаше всичко много отдалеч, но при моя случай не можа да предвиди, че се излагат да им разбера задкулисният живот, и че ще го направя достояние на всички. Разбира се, затова скъпо платих. Те побързаха да поправят грешката си, като откупили от мене апартамента... И като заключение каза: – Също така е и по върховете на държавното управление, така е навсякъде в България – едни гладуват, а други се пресищат и разболяват от ядене и удоволствия. Говори се, че много държавници са изнесли парите си в чужди банки, същото се говори и за директора на Кооперативна централа „Напред“.

– Но когато заминават за онзи свят, няма да могат да ги изнесат от този свят. Това, което ми разказа не е нито ново, нито най-голямото зло. Като знаете това зло и другите по-големи, ти вече много знаеш.

– Щом Вие сте съгласен с мене и знаете още по-големи злини, какво правите да бъдат те премахнати? Тъкмо затова **аз съм комунист**, и когато бъда достоен аз ще бъда приет и като член на Партията. Само Партията, начело с Маркс, Ленин, Сталин, може да се справи с всички злини за работниците, защото само тя работи планомерно и организирано за тяхното премахване. Вие сте умен човек, много знаете, били сте между работниците – поканвам Ви отново да влезете в техните редове и **да заработим против тази неправда**. Единствен най-прав начин и път за осъществяване правдата в света, това е комунизма. Първия сполучлив опит е вече направен и дал отлични резултати – СССР е работническият рай. Ще вземем капиталите, и парите на капиталистите ще станат държавни. Тогава те ще дойдат да работят с нас, да видим как тогава ще спекулират. Напуснете това усамотение, елате при народа, заживейте непосредствено с неговите нужди. **Изоставете тази дъновистка попщина! Ние искаме да смъкнем Царството Божие на Земята! СССР вече го сне и народа благоденствува.**

– Отстрани когато се гледат нещата, са много лесни – отвърна Христов тихо, макар вътре да кипеше! Би го наругал и изгонил, би доказал и унищожил неоснователността му, но го търпеше и щеше да го търпи още много – до 9 септември 1944 г., когато сам с очите си щеше всичко да види и разбере.

Комунизма за Андрей беше като един стълб в живота му, който крепеше неговото съществуване. Той на него се надяваше и разчиташе, че той ще оправи света и неговия живот. Ако Христов унищожеше този стълб, събаряше живота и съществуването на Андрей, живота му щеше да се обезсмисли, защото нямаше други идеали.

Христов много добре знаеше, че когато на един човек се вземе нещо или се унищожи старото, **непременно трябва да му се даде нещо ново на мястото на унищоженото**. Затова рушеше по малко, открехваше дребни парченца от него, като в същото време **създаваше друг стълб**, на който сгледата на живота му да се опре, когато старият бъде съборен. Когато новия стълб бъде готов и поставен в действие, тогава той в един прекрасен ден щеше да ритне стария.

– Ние българите – продължаваше Христов – имаме една силно развита черта в характера си, това е критиката. Отлично **критикуваме**, но когато дойде да покажем на практика какво можем, **тогава нищо не можем**,

объркваме работите още повече. Това, което ми разказваш, е предговор към злото. Не е далече времето, когато ти сам ще видиш и разбереш, че **сегащото зло** всъщност е **най-малкото зло**, което е равно на добро в сравнение с това, което идва.

326. ИДЕАЛИСТИТЕ САМИ ЩЕ СЕ ОТТЕГЛЯТ РАЗОЧАРОВАНИ

– Вие господин Христов, нямате представа **какви идеалисти** сме ние комунистите, как сме готови на жертви. Ще видите как ще уредим добре нашата малка, но хубава България.

– Ти проследи историята на всички правителства от освобождението на България от турско робство до сега във връзка с положението на народа, и ще видиш, че **положението на народа е ставало все по-лошо и по-лошо**, затова пък положението на партийните водачи и тези около тях си уреждат добре своя живот.

– Но Вие господин Христов, трябва да знаете, че това са все буржоазни правителства, все оръдия на капитала. Аз имам предвид едно пролетарско правителство, когато няма да има частна собственост, всичко ще бъде държавно, на целия народ. Тогава тези алчни апетити няма да се подхранват. Аз Ви говоря господин Христов, какво ще бъде след революцията.

– Добре, добре – казваше Христов добродушно и снизходително, както много рядко. И продължи – и Левски, и Ботев, и Раковски, и Каравелов, и когото искаш още от революционерите да вземеш от пионерите на освобождението на България от турско робство, всички мислеха като тебе, че като се свали турската власт и като се вземе властта от българите, всичко ще тръгне добре. Така ли стана? Я ми кажи, кой от тези революционери влезе в управлението?

– Вие пак пропускате нещо много важно – ядосано започна Андрей – това са също буржоазни правителства! Никой от революционерите не влезе в тези правителства по единствената причина, че те бяха избити!

– Кои останаха живи?

– Защо ме питате това, какво общо има? Не зная кои останаха живи.

– Христов му помогна, като каза:

– Шмекерите, мошениците, и те се настаниха да управляват! А идеалистите, които по една случайност останаха живи, бяха изтласкани настрана от управлението или **сами се оттеглиха разочаровани! Вие идеалистите ще бъдете избити в революцията от полицията, а други ще бъдат избити от самите комунисти. Ти ако не беше дошъл при мене, непременно щеше да бъдеш убит!**

– Това е силно казано – му забеляза Андрей важно.

– Ти много скоро сам ще се увериш в това, както се увери в много неща и днес – в убиването на кучето. Дай си ръцете. Ето виж – това е линията на живота ти, на лявата ръка е скъсана – сам виж това.

Андрей без да надникне в ръката си, отговори:

– Аз Ви казах още в началото – материалист съм, и на такива врачувания не вярвам!

– Ще повярваш, ще ти кажа и ще провериш. Много скоро ще бъдеш пред смъртта, и само от мене и от твоето отношение с мене ще зависи, да живееш или не. Ти и сега беше пред смъртта, но те спасихме!

327. УВОЛНЕНИТЕ 20 УЧИТЕЛИ – ЕДНИ СЕ МОЛЯТ НА ДЯВОЛА, ДРУГИ СЕ МОЛЯТ НА БОГА

Почука се. Христов направи физиономия на учудване и интерес. Той познаваше характерите на хората по начина, по който почукваха на вратата му. Затова сега преди да отвори, си каза: „Интересно, на никое почукване не ми прилича!“

– Добър ден господин Христов! – поздрави го сестра Пенка с рязък и строг тон. Искаше да му каже: „Не те признавам за брат, и аз не съм като другите!“ И загледа го сериозно и право в очите.

– Добър ден сестра! – отвърна Христов, като че не забеляза това. – Какво обичате?

– Нищо не искам от Вас – идвам само, защото Учителя ме изпраща. – Христов й разбра идеята, затова я прекъсна:

– Щом Учителя те изпраща, въпросът е важен, затова влез въпреки, че има посетител.

– Не, ще Ви кажа тук – заяви демонстративно Пенка. А Христов си помисли: „Ще влезеш!“ – Защото винаги налагаше своята воля!

– Твоя работа сестра – започна той кратко, като че не разбираше държанието й. – Тук на улицата не могат да се говорят важни работи – признай. Но това е неуважение на Учителя!

– Не! – Още по-рязко заяви Пенка и продължи делово: – Аз бях учителка, уволниха ме, казах на Учителя и Той ме изпрати при Вас.

– Но само това не е достатъчно. Учителя не току така те праща, затова влез и ми обясни. Защото Учителя не е толкова глупав да те праща само да ми кажеш, че си уволнена. Това Той може да ми каже лично, може по някой друг или по многото начини, които има. За да избере този начин, Той има някаква идея. Влез да видим, каква Му е идеята.

– Вие имате право, но аз не искам от Вас услуга, идвам чисто информационно, само защото ме изпраща Учителя.

– И така да е, но не виждаш ли, че гледаш формално на такъв важен въпрос? Мислиш ли, че само с това си изпълнила волята на Учителя?

– Аз Ви казах какво ми е казал Учителя, какво повече искате от това? – опери се Пенка.

– Формата убива, а духа оживотворява.

– Господин Христов – натърти тя гласа си, още по-силно подчерта, че не го признава за брат – аз няма да вляза в стаята Ви!

– Твоя работа – прекъсна я Христов безразлично, а тя продължи:

– Защото мисля, и защото съм говорила лошо по Ваш адрес!

– Какво от това пред волята на Учителя? – каза кротко Христов като нещо най-обикновено.

– Щом съм го говорила, аз мога и в очите да Ви го кажа.

– Пък щом толкова искате да ми го кажете, кажете ми го да видим – каза Христов както би казал баща на дъщеря си.

– **Вие за мен не сте брат, а развратник!** В бараката си прибирате разни жени!... Не мога да разбера как Вие можете да говорите за волята на Учителя, как може да се докосвате до тази абсолютна чистота?!...

Христов я изгледа както лъв изглежда мишка и остана спокоен, и поне външно непроменен. Пенка зачака с нетърпение ефекта, защото този метод беше опитала много пъти, и очакваше многоочакваната буря в Христов. Тя не го познаваше, само беше чувала за него. И понеже за Христов тя с тази откровеност кокетираше, затова я поласка, задоволи това нейно желание и

с това отвлече будността на съзнанието ѝ:

– Сестра, аз те поздравявам за откровеността! Ти си първата, която се осмели да ми кажеш това в очите! Но това са дреболии, на които аз не се спирам, не обръщам внимание. Ти допускаш ли, че Учителя не ме познава по-добре от тебе и от когото и да било друг, ти допускаш ли, че Учителя ще те изпрати на лошо място? – И веднага заговори делово, като че Пенка нищо не беше му казала: – **Кои други учители са уволнени от Изгрева?**

– **Около 20 души** – отговори Пенка разсеяно, неполучила очаквания ефект.

– Добре, иди и кажи на Учителя, че си ми казала всичко каквото ми каза.

– Как мога да занимавам Учителя с това?

– И аз така мисля, но какво да правя, когато ти се спъваш на просени зърна? Тези 20 учители искат от тебе да се пожертвуваш, да влезеш въпреки всичко, което ми каза в моята стая – да обмислим добре това, което Учителя е искал да ми кажеш. Ако Христос – синът Божи слезе в Ада, за да освободи грешниците, какво остава на нас с тебе да направим? Като искаш, като нямаш сила да превъзмогнеш това, което си слушала за мене и това, което ми каза, иди си, пък когато събереш достатъчно сили ела, аз винаги ще те приема, защото Учителя те праща. Действително, след всичко което ми каза, не ти е лесно, но ти показва, че си герой, трябва да следваш тази линия.

– Няма какво да отлагаме и да мисля, ще вляза – също рязко и смело каза тя, като че наистина щеше да влезе в ада.

Лека, едвам доловима усмивка на задоволство се появи на лицето на Христов, че я пречупи, стана неговата воля – и веднага изчезна. Христов си влезе в стаята и Пенка след него влезе. Той я покани да седне на леглото му до Андрей, но тя отказа и седна на столчето до вратата.

– Разкажи, защо те уволниха – запита Христов, като си седна на стола.

– **Аз нито се крих, но и нито демонстрирах, че съм член на Бялото Братство, но където трябваше свободно манифестирах идеите на Учителя. Изнесох няколко сказки от въздържателното дружество. За Свети Кирил и Методий говорих в градския салон в деня на народните будители, взех думата на едно разискване върху богомилите.**

Професор Консулов* изнесе сказки в града против Учителя и теософите.

[**Стефан Консулов* – виж „Изгревът“, т. 3, с. 119–120; т. 7, с. 468–472; т. 15, с. 761–764, 772–775, *Кой е професор Консулов* – виж на с. 810.]

Аз му възразих публично: „Ако теософията и Учението на Учителя Петър Дънов съществуват, факт са и имат няколко хиляди последователи в България, това показва, че те имат някакво положително отношение към българския народ, и при оформяне миогледите на изследователите те не могат да не се вземат предвид“. – Изобщо, целия ми живот, дела и думи бяха наситени с Учението на Учителя!

– Ти си ми казала това, което не е знаел и което му е необходимо за оформяне на миогледа му, ти си ми помогнала да намери Учителя.

– **Аз никога не позволявах в мое присъствие, да се говори лошо за Учителя и Учението Му!** Това ми отегчи много положението като учителка, и беше използвано да бъда уволнена.

– А каква ти е атестацията при последната ревизия като учителка?

– Дословно: „Отлична учителка! Владее много добре материала! Учениците я обичат и тя ги владее!...”

– Каква е мотивацията на заповедта за уволнението ти?

– **За проповядване противодържавни и религиозни идеи.**

– Имаш ли отхвърлени пари настрана за черни дни?

– Не, само последната заплата, която получих когато тръгнах за София.

– Защо не си пестила?

– Наистина, живея скромно, но купувах много книги.

– А какво мислиш сега да правиш като уволнена?

– Ще чета, защото се чувствам много обедняла, ще пиша. Имам също идеи за преобразование на нашата образователна система.

– Това не е важно. Кажи как и с какво мислиш да живееш, пари?

– Мисля да отида работничка във фабрика. Вече някои сестри учители, са станали фабрични работници.

– Това не ти е възможно, защото са изхвърлени **50 000** работници от фабриките.

– По този случай нашата партия организира митинг „Поход на гладните” – заяви неочаквано Андрей.

Пенка го изгледа въпросително и после с поглед запита Христов: „Какво търси този комунист при Вас?” – Христов се задоволи на двамата да се усмихне, а Пенка продължи:

– Аз мога да гледам деца, мога да работя всяка работа, която работят всички останали жени. Аз вече почнах да преподавам частни уроци на слаби ученици.

– Ти си добър работник на Божествената нива! Право мислиш и право постъпваш. **Понеже си решила правилно задачата си, ти ще преминеш в по-горен клас, ще те пратим на по-голяма работа.** Разкажи ми сега за другите уволнени братя и сестри учители – може и за себе си да допълниш още нещо.

– Между нас се лансират **две идеи** за действие: **едните** искат да отидат с изложение до министъра на просветата и да му кажат, че това за което са ги уволнили не е верно, че те не са никакви членове на Бялото Братство и да искат анкета, **другите** са на противното мнение – никакви молби на Черната ложа – да си намерим друга работа и нищо повече!

– Ще ми напишеш **два списъка** – един на едните и друг на другите – **тези, които се молят на Дявола и тези, които се молят на Бога.**

Зад тези, които се молят на Бога е Бог, Учителя и аз. Те всички са издържали изпитите и ще бъдат повишени в по-висок клас, а другите ще останат да решават задачата си, докато я решат!

328. ТИ НЕ ВЯРВАШ В БОГА, ОЩЕ ПО-МАЛКО ВЯРВАШ В УЧИЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Почука се. Христов каза:

– Ето и Петър – каза Христов и погледна любопитно Пенка, защото знаеше, че Петър е влюбен в нея. Но тя остана непроменена, в бойко и възбудено състояние.

Христов излезе и затвори след себе си двете врати.

– Добър ден брат! – Беше наистина Петър. Той с неестествена, принудена и без съдържание усмивка, погледна страхливо Христов.

– Добър ден Петре! Откакто те назначиха учител, не си идвал.

– Аз Ви писах брат, но Вие не ми отговорихте.

– Не ти отговорих, за да дойдеш да не се забравяме. **Какво, професорът* нещо си е разпасал пояса, уволнил е много наши братя и сестри учители: Елена, Пенка, Каназирева...** [*Професорът, който ги уволнява е професор Александър Цанков, който прави преврата на 9 юни 1923 г. срещу Александър Стамболийски. Виж „Изгревът“ т. 1. 2. изд., с. 519–522; т. 20, с. 903, № 71.*]

– И аз съм уволнен. Точно така стана, както бях Ви писал.

– Петре, Петре, толкова години слушаш Учителя и още не се научи да мислиш! Ти мислиш, че си предсказал уволнението си. Не, да се предсказва отрицателното, това не е ясновидство. **Ако искаше да не те уволняват, не трябваше да допускаш тази мисъл в главата си или трябваше да я пропъдиш! Като я допусна, ти сам подписа заповедта за уволняването ти. Ако беше държал мисълта, че няма да те уволнят, наистина нямаше да те уволнят!**

Друг път Христов не говореше така грубо и направо на Петър, защото той беше много честолюбив, със силно развит аз и несъответстващи на него умствени и душевни възможности и най-важното – беше много страхлив. Но Христов използваше случая, че имаше интерес от него – да го върне на работа, затова му говореше направо и грубо.

– Така е брат, още много съм немощен, слаб! Дано Бог ми помогне да стана по-силен и да ми даде светлина, да видя волята Му. Бих искал брат да ме приеме, да видим какво може да се направи да ме върнат на работа.

– Как е мотивирана заповедта за уволнението ти?

– Тук на улицата е неудобно, когато ме приемете ще Ви разкажа.

– Сега съм зает, при мене има посетител. Ела утре и винаги, когато няма при мене хора. Но през този месец има много празници – всички са празнично настроени, ядат, пият и не работят, затова нищо не може да се направи. Ти разбира се, не съжалявай за това – учителствуването затъпява. За учителите е необходимо от време на време да се обновяват, затова уволнението ти е добре дошло. Ти си пестелив, скътал си бели пари за черни дни. Разбира се, с това си привлякъл да дойдат черните дни. Но ние това ще използваме за Божественото. Седни, чети, пиши, обнови се, идвай и при мене да говорим. Ти си завършил **естествените науки**, да видим какво има ново в тази област на науката. Аз имам последните съчинения за дълголетието на клетката и много други.

Но Петър тези последните думи не ги чу, той си мислеше това, което го интересуваше – парите.

– Истина е брат, имам скътани парици, но постоянно като не се добавя и като се взема, то готовото скоро се свършва – после какво ще правя? Аз не съм научен да не работя.

– Чуден човек си Петре, че това, което ти мислиш и наричаш работа, тъкмо това не е работа, а това, което ти казвам е истинската работа. Ти искаш да ми кажеш, не си научен да не скътваш пари за черни дни. Ти си като гальотаджийски кон – искаш винаги да бъдеш запрегнат, да мъкнеш и да се радваш на париците си.

– Така е брат, разбирам Ви много добре – съгласяваше се Петър, защото имаше интерес сега от Христов, а Христов използваше това да му каже това, което никога друг път не би могъл да му каже. – Но какво да правя като нищо не ми се чете, не мога книга да погледна, нито беседи, нито книги. Когато бях на работа, повече четях.

– Не така Петре, ти трябва да се отпуснеш, да се предоставиш на Бога. Това Учение на Учителя не е само да се чете и разправя за него, **то е да се приложи**. Само тогава ще придобием силата му. Че това, което ти каза, това е още старото учение на Мойсей, който преди 3 300 години е казал да си предоставим делата на Бога и всичко ще ни тръгне добре. Ти виждаш ли колко назад си изостанал, само защото си разчитал на скътаните си парици.

Ти не уповаваш на Бога, още по-малко вярваш в Учението на Учителя! Твоя Бог и Учител са париците!

Бог те освобождава, за да работиш истински, а ти бързаш да се запрегнеш!

329. ТИ ОБИЖДАШ БОГА И УЧИТЕЛЯ КАТО НЕ РАБОТИШ ЗА БОЖЕСТВЕННОТО

– Така е брат, така е – принижаваше се Петър до земята, за да престане по-скоро Христов да му говори така остро, макар да не беше съгласен с Христов. – Знаете ли какво ще изживее като се научи бедната ми майчица, че съм уволнен? Знаете ли с какви лишения тя ме е издържала, делила е от залька си, за да завърша висше образование, да стана учител? За нея да бъде сина ѝ учител, това е най-висшето нещо, постижение!

– Не разбираш Петре, не разбираш! Трябва да започнеш от първо отделение. **Ти не си даваш сметка, че обиждаш Бога и Учителя като не работиш за Божественото.**

И Андрей се сети, че беше безработен, че майка му още не знае и като се научи, непременно ще пристигне в София и какви разправий ще има по този случай. И той се омъчни.

Христов това забеляза, затова му се усмихна, искаше да му каже: – И това ще се нареди, не мисли за това.

Петър продължаваше:

– Така е брат, така е.

Христов разбра, че вече едвам издържаше тези упреци, затова мина на друга тема.

– Ходи ли при Учителя?

– Не брат, рекох да дойда най-напред при Вас да се посъветвам. Не искам да занимавам със себе си Учителя.

– Иди, иди при Учителя, трябвало най-напред да отидеш при Него. Виж какво Той ще ти каже. И каквото Той каже, това ще направим. Виж, и Пенка е уволнена, но е герой – **явно говорила**, не се крила като тебе!

Петър се освежи, очите му святнаха като чу името на Пенка! – **Жените обичат герои мъже, смели, решителни**. Те не обичат страхливите, защото зад всеки страх има някакво престъпление, независимо дали го осъзнаваме или не го осъзнаваме. **Ти се срещни с Пенка, поговори си, тя е постъпила както трябва да постъпи всеки ученик, тя е решила правилно задачата си и затова ще мине в по-горен клас, веднага ще бъде пратена на по-голяма работа!**

Като заговори за Пенка Христов, в Петър придойдоха нови сили и Христов започна нови нападки:

– **Ако беше работил явно, смело както подобава на един истински човек и ученик, уволнението ти за една велика идея щеше да бъде за тебе като слава, щеше да ти се пише като един плюс! Ти трябваше да запалиш гимназията с Божественото, пък тогава да те уволнят! Тогава**

не само, че веднага щях да те върна, щеше да станеш учител в по-голяма гимназия. За бъдеще да си знаеш – никакъв страх!

Ти си много интересен – когато работиш за човешкото, не се страхуваш, а когато дойде до Божественото – страхуваш се! Ти не разбираш, че като не работиш за Бога, ти работиш за Дявола! Ти си обърнал нещата в живота си наопаки – от което трябва да се страхуваш, не се страхуваш, а се страхуваш, от което не трябва да се страхуваш. При това положение как искаш да ти върви, как искаш да те обичат жените?

Виждаш ли **сестра Каназирева*** как е смела?

[**Райна Каназирева – виж „Изгревът”, т. 6, с. 542–544.*]

Дойде с учениците си на екскурзия в София и ги доведе да видят Учителя, присъствува с тях на беседа и на гимнастики. Ти можеш ли само да си помислиш да направиш това? Но тя не само това, но е говорила публично на гражданите и явно на учениците за Учителя.

– Но и тя е уволнена! – възрази Петър.

– Абе Петре, ти и тези най-елементарни неща не знаеш! Ти да не мислиш, че като си тръгнал по този път, че света ще те срещне с лаврови венци?

– Но сега не е времето му брат за духовна работа! – можа с последни сили да възрази Петър.

– И аз да съм един директор или министър на просветата, **непременно ще те уволня!** Може ли бе Петре, ти да мислиш, че сега не му е времето за духовна работа?

Мойсей, когато беше, беше ли му времето? Ако му беше времето виж какви ядове имаше със самите евреи, каква борба изнесе с Фараона, с жреците! Когато идваха еврейските пророци, беше ли му времето? Ако му беше времето, не щяха всички да ги избият с камъни! Когато Йоан Кръстител дойде, беше ли му времето? Ако му беше времето, щяха ли да му отсекаат главата? Христос като дойде, беше ли Му времето? Ако беше Му времето, щяха ли да Го пратят на Голгота и на кръста?

Веднага да се залавяш здраво да четеш Библията, Евангелието, беседите на Учителя, историята, биографията на великите хора.

Ти и всички тука по Изгрева, дошли сте при Учителя само да вземате, дошли да търсите начин да благувате, а Учението иска жертви, хора способни да жертвуват всичко за Учението и за Бога! Разбира се, тогава Бог няма да им остане длъжен, но това не трябва да се мисли.

Аз съм останал с много добро впечатление от тебе! Когато беше студент, беше ми разказал как **професор Консулов** искал от всичките наши братя и сестри студенти по естествените науки да му режат глави и крака на живи жаби, и ти смело си се противопоставил и не си рязал глави, и въпреки това пак си си взел изпитите. Аз винаги, когато мисля за тебе, мисля за този случай на геройство в твоя живот.

Христов почувствува, като че вече беше прекалил и Петър вече с последни сили издържаше, затова му каза: – Сега си отивай и довечера или утре ела, повече да си поговорим.

– Благодаря Ви брат! – Каза Петър с облекчение, че най-после щеше да се сложи край на тази страшна операция. И една пресилена усмивка се яви на лицето му.

330. АЗ СЪМ СМИРЕН КЪМ БОГА И УЧИТЕЛЯ, ЗАЩОТО НАД МЕН Е БОГ, А ВСИЧКО ОСТАНАЛО Е ПОД МЕНЕ

Христов се върна в стаята и заговори на Пенка:

– Учителят ми каза, че не желае никой да страда заради Него, което е крачката напред от Христа, че заради Христа страдаха много хора. **Затова всички, които сте уволнени като бели братя, ще бъдете върнати на работа**, а после ако искате по ваша воля може да напуснете и да правите каквото искате.

– Говори се, че Петър не е уволнен заради това, че е член на Бялото Братство.

– Това е неговата работа. **Той е уволнен, защото е страхлив! Членовете на Бялото Братство са смели хора! Страхливия човек не е за никаква работа!**

И после Христов се обърна към Андрей, но Андрей го изпревари и каза:

– Нали истинските хора, трябва да бъдат смели като комунистите? – Христов му се усмихна с усмивка на съгласие, използва, че се заговори за комунизъм като нещо дискретно, обърна се към Пенка, която беше й харесало в стаята на Христов, всичко тук й беше интересно:

– Сестра, ти сега си иди, защото с господинът имаме важен разговор. Винаги може да дойдеш, когато няма при мене хора, готов съм да ти направя всякакви услуги, пък побързай със списъците.

Както в началото стана неговата воля – Пенка влезе в стаята му въпреки нежеланието й, и сега пак той едва ли не я изпъди, пак ставаше неговата воля. А тя беше се приготвила след всичкия този предговор да спори, да обяснява защо има такова лошо отношение към него и пр. и пр. Тя беше си изработила един определен маниер и подход към другите, с който успяваше да стане симпатична и да изтръгне възхищение и от враговете си, с което кокетираше. Но при Христов отначало, като че щеше да й се отдаде това, но после работите взеха друга посока.

– Но аз искам да се обясним господин Христов защо съм говорила лошо по Ваш адрес, и защо не искам да вляза в стаята Ви.

– И въпреки това, ти влезе в стаята ми! А относно това какво си мислила и говорила, това не е моя работа, това е твоя работа, за което ти ще отговаряш пред Бога и Учителя.

Трябва да знаеш – всеки, който говори истината ще се благослови, а тежко е на този, който говори неистината.

Имам важен и неотложен разговор с господина, който е дошъл от града, затова нямам време да се занимавам с такива дреболии! Ако имаш мир в душата си, постъпила си правилно, ако нямаш – не си постъпила правилно. За днес толкова.

Пенка стана с нежелание и си тръгна със страшно потиснато състояние, каквото никога досега не беше изживявала и си мислеше – с какъв ентусиазъм дойде – да се кара, да спори, да кокетира със знанията си, а какво излезе?! Христов я съжали, защото беше сестра – окултен ученик, който имаше нужда от помощ, затова когато вече беше изминала няколко крачки, извика й отзад:

– Единственото правилно решение е да видиш истината, и да се коригираш – докато сме ученици, ние грешим. Затова сме ученици, че от грешките си се учим, и защото винаги сме готови да се коригираме.

Пенка се спря, бавно се обърна и го загледа въпросително.

– Но и Вие господин Христов трябва да се коригирате, защото сте много жесток към враговете си, надменен сте и нямате никакво смирение!

– Ще ти отговоря отзад напред: – **Аз съм смирен към Бога и пред Учителя, защото над мене е Бог и Учителя, а всичко останало е под мене!**

Пред децата и пред глупавите аз не се смирявам, защото това няма да ги ползва. Когато един човек е жесток към себе си, той мисли, че другите са жестоки. Ти виждаш собствената си жестокост в мене. Винаги гледай мислите ти да се съвпадат с реалността, и всяка мисъл която не съвпада с реалността, я изхвърляй от главата си. Аз така правя.

Пазил ме е Бог за момент да съм си помислил, че ти може да ми бъдеш враг! Или ако моите врагове са като тебе, работата ми е много лека!

331. ХОРАТА С МИСЛИТЕ СИ ДОКАРВАТ ВСИЧКИТЕ СИ НЕЩАСТИЯ И ЩАСТИЯ

– С тебе Андрей до къде бяхме стигнали? – Христов се върна и запита.

– Аз бях Ви казал, че **Вие поне сте кротки, не заплашвате обществения ред** с революций като нас комунистите.

– **Ние сме по-опасни, защото сме огън пояждащ!**

И християните бяха кротки, но пометоха Великата Римска империя! Вие комунистите превземате крепостите отвън, а ние ги превземаме отвътре. Където хванем, хванато завинаги остава. Ние сме както малките жабчета в реката Нил – крокодилите не им обръщат внимание, гълтат ги направо, но те им пробиват коремите отвътре и излизат навън, а крокодила се обръща с корема нагоре – умира!

Така ще стане и с този професор Консулов!*

[**Стефан Консулов – брошура срещу Учителя – виж „Изгревът”, т. 30, с. 330–335.*]

Още не е станал министър и почна да се разпорежда, да уволнява, написал цяла брошура против нас! Нагълтал новото Учение, което ще го изтърбуши, скоро старото ще умре в него.

Но по това толкова стига, много голямо значение отдадохме на професора, ще му пораснат ушите. Те не знаят какъв студен душ съм им приготвил! И си помисли: „Защо царя още нищо не прави?” И като погледна Андрей, запита го:

– Ти нещо говореше за кооперацията, продължи това.

– Да, от централата ми изпратиха помощник, който се казваше Цонко – момче на около 20 години, външно симпатично, но още като го видях почувствувах, че ще имам с него големи неприятности и така стана. Приех го добре.

– Ако беше държал в мисълта си мисълта, че няма да имаш никакви неприятности, действително нямаше да имаш. Ти с мисълта си, си подхранил си злото.

– Как така? Аз мога да мисля каквото искам, и той може да прави каквото иска.

– Не е така! **Хората с мислите си докарват всичките си нещастия и щастия! Затова най-важното е, всеки да се научи да мисли правилно.**

– Не съм съгласен! Приемам само, за да продължа и да Ви разкажа важното.

Христов се усмихна, но нищо не каза. Андрей продължи:

– Аз го запознах с тънкостите на работата, които отлично бях усвоил от магазинерите при които бях се учил, разбира се имах и лични открития. Казах му: – От това, което има в магазина яж колкото искаш, ако ти потрябват пари за нещо важно кажи ми, и да нямам ще намеря и ще ти дам.

– В чекмеджето нали има? – забеляза Христов закачливо. – Андрей го изгледа недоволно, но предпочете да продължи:

– Но забранявам да се изнася навън каквото и да е от магазина без мое знание, по какъвто и да било повод и начин. Както аз така и ти, каквото ядем, няма да заплащаме, ще го изкарваме от касите и от кооперацията. И работата наглед външно тръгна добре.

– Пожънал си това, което си посял – прекъсна го отново Христов. – Ако беше го научил на истината, защото и ти и кооперацията си в същото положение в каквото е бил Цонко към тебе, не щеше да стигнеш до това положение. Ти си бил много наивен да мислиш, като го научиш да лъже и измамва другите няма и тебе да измами и лъже.

– И така да е, това не е важно, моля Ви не ме прекъсвайте!

– Напротив, това е най-важното защото това, което ми разказваш се е вече минало, а това, което ти казвам се отнася за бъдещето – да не повтаряш грешките си – изводът е най-важното.

– Да но и управата при други случаи ни учеше да лъжем, да продаваме един вид стока за друг, по-долен.

– И за тебе и за кооперацията и за всички, законът е един. Ако бащата или учителят учи детето да лъже другите, то и него непременно ще лъже, защото непременно ще дойде момента, когато интересите им ще са различни. Затова трябва да учим да не се лъже, за да не лъжат и нас.

– Господин Христов, във Вас всичко е обърнато, всичко е наопаки.

– Не, в тебе са нещата обърнати наопаки, а ти като не разбираш ги проектираш, виждаш в мен. Сложи си черни очила, ще виждаш всичко черно, сложи сини – всичко синьо, ако си поставиш очила с разкривени стъкла, ще виждаш разкривено.

– Как може така?

– Могат и още много неща, но разкажи после какво стана?

– Аз не вярвах на Цонко, и непрекъснато го наблюдавах как изживява различните си състояния. Понякога той по особен начин си свирикаше, тогава забелязах, че мисли нещо лошо, тогава обикновено слизаше за нещо в мазето или излизаше на двора и ставаше много раздразнителен. Напоследък все по-често и по-често изпадаше в такива състояния. Това почна да ме безпокои.

Но забравих да Ви кажа най-важното – **той беше анархист** и в магазина идваха много често негови **приятели анархисти** и след работа излизаха заедно, отиваха на някакви събрания, където вземаха конспиративни решения. Веднаж той ми каза: – Хайде да оберем кооперацията и парите да дадем на анархистите, защото им са **много необходими за една важна работа**. Не го попитах за работата, но се сещам, че им бяха необходими за някаква конспирация. Казах му направо: – Това не мога да позволя, **аз съм комунист**. Бих дал парите на комунистите и предложението му го вземам като шега, за да не го предам на властта.

Също трябва да Ви кажа, че Цонко имаше симпатия и всяка вечер излизаха и ходеха на кино, театър и цирк, **а с неговата заплата един работник не можеше да си позволи това**.

Една сутрин Цонко ми каза: – Днес изглежда няма да има толкова работа! Ти сам продавай, а аз ще почистя магазина и мазето, защото

наближава деня в който ни правят ревизия по чистотата. Съгласих се, но си помислих: „Тук има нещо“, защото Цонко никак не обичаше да чисти, а сега сам изявява желание.

Забелязах, че когато почисти и измете магазина, боклука намете в мазето, вместо да го събере в кофата за боклук и изнесе на двора. На няколко пъти се хващах, че го изпусках, не го наблюдавах и ми се струваше, че съм пропуснал нещо много важно.

Като почисти мазето, внесе долу кофата за боклук, напълни я и после изнесе на двора. Сърцето ми затупа силно! Той отново влезе в мазето да подрежда торбите, аз тихо изтичах на двора и разрових кофата с боклука и намерих един **три килограмов пакет, пълен с кафе „Руле“** – най-скъпия артикул – 400 лева килограма. Пакета с кафето струваше точно едномесечната му заплата – 1 200 лева. Свих отново пакета и го поставих в кофата както си беше, и се върнах в магазина.

– И ти си бил помощник и от там знаеш – забеляза Христов.

– Да, бил съм помощник и крал съм и как още, но по този начин никога не съм гостъпвал – за сметка на магазинера! Като помощник, ял съм колкото ми се яде, но всичко ставаше за сметка на консуматора – отвърна ядосано Андрей и продължи, защото бързаше да свърши с този въпрос днес.

Друг път в 13 часа затваряхме магазина и аз отивах да занеса жирото в централата, днес пратих Цонко. Спуснах рулетката и останах в магазина, застанах на ключовата дупка и наблюдавах къде ще отиде Цонко. Той уж тръгна към централата, а веднага се върна. Аз излязох и застанах пред вратата на двора. Цонко дойде и ми каза: „Разбрах, всичко знаеш!... Моля те, прости ми!... Ще ти стана най-предания работник!... Моля те, не ме предавай, това значи направо уволнение и смърт! Знаеш ли каква безработица е вън, знаеш ли как трудно се назначих, колко гладувах? Ако ме предадеш, ще се самоубия!“

И Цонко почна да плаче. Отначало ми се искаше да простя, но се хванах, че това е само желание да изглеждам великодушен.

332. ПАРИТЕ СПЕЧЕЛЕНИ С ТРУД – НОСЯТ СИЛА, ЖИВОТ, ЗДРАВЕ

– По-право, понеже си се познавал, за да ти простят и на тебе – забеляза пак Христов.

– Така беше, но за това после ще разкажа. Аз с кофата влязох в магазина и Цонко влезе след мене, после спуснах рулетката и ние останахме двамата лице срещу лице в магазина затворени. Беше тъмно.

– Както в душите ви – забеляза пак Христов.

– Да, гледах го с едно смесено чувство на ярост и съжаление. Нещо ми нашепваше да взема куката, с която снесахме рулетките и да го заблъскам по главата. Какви ли не мисли не минаваха през главата ми!... Всички богаташи не бяха ли крали, и не крадяха ли?... Кой може да се похвали, че не е крал?... Цонко беше един от тези, които най-малко бяха крали! Той ми изглеждаше на малко мишле, което току що беше близнало от кашкавала и капана щракна, то остана вътре... Големите плъхове в капан не влизат, защото на малки парченца кашкавал не налитат, а на капан не се залага цяла пита... И утре и аз може да бъда на Цонковото място.

Така двамата мълчахме и се гледахме като котараци, страхувахме се да заговорим. После почнахме дълги обяснения. Той ми казваше, че за всичко това той да краде, е виновно обществото, защото не бил достатъчно платен, за да живее като човек, и че той си вземал това което изработвал

и кооперацията не му давала... — „Имам симпатия, за която искам да се ожена, когато ме направят магазинер.“

Тогава си помислих, че той иска да ме измести и веднага си обясних много неща, които дотогава не ми бяха ясни, че **Цонко е, който донася в инспектората на кооперацията за по-скъпите продажби и за всичките нередности в магазина.** Затова когато идваха инспекторите, веднага отиваха на поредните места. Чорапа беше почнал да се разплита.

Спомних си един случай: в събота получих един варел със спирт, който както винаги оставих на двора, и понеделник варела беше празен. Полицията разкри, че е разлян от неизвестен злодей... Цонко беше направил всичко това и още много неща против мене, за да ме начетат и **да ме сменят с него...** Аз мислех, преценявах... и слушах плачливия глас на Цонко: — С парите от откраднатото кафе, щях да купя подарък на симпатягата си за именния ѝ ден. Богатите крадат и купуват какви ли не подаръци, и никой не ги хваща — за тях никой не мисли, че са крадци.

— В природата всичко се регистрира, всичко се знае и за всяко нещо се плаща — каза Христов.

— Как и къде?

— На много места. Първо се регистрира в главата на крадеца. Никой може да не знае, че е откраднал но достатъчно е, че той знае това — той вече за себе си е крадец. Скоро започва да чувствава, че и другите знаят и мислят за него, че е крадец. Това почва да го смущава, прави го плах. По това за днес стига, друг път ще продължим тази мисъл.

Сега нещо друго: по един начин се наричат пари, спечелени с честен труд и по друг, откраднати или получени на комар. **Парите спечелени с труд носят сила, живот, здраве, а вторите — смърт!** По това мисли.

Родители, които искат децата им да живеят, да са здрави и щастливи, трябва да ги хранят само с придобитото по честен начин. Наблюдавай децата на родители, които крадат и лъжат.

— Ще мисля и вече се сецам за случаи. Като че имате право, но това после.

Аз с Цонковите разсъждения бях съгласен, той като че ли налущкваше моите слаби места, защото и аз бях в буквално като неговото положение. Той ми разказваше и плачеше, а моята мисъл се отплесна по моята годеница, с която вечерта щях да отида на кино и парите, които бях ѝ дал да извади билети бях взел от чекмеджето с успокоителната мисъл, че накрая на месеца като получа заплатата си, **ще ги върна.** На много пъти така вземах и така мислех, но никога не връщах. — Но чакай да се разберем! — викна Андрей на Христов — Вие да не сте следовател, че ме карате да Ви разказвам така?

— Разказвай и не се страхувай! За тебе е по-добре аз да съм ти следовател. Това че си крал, лъгал, не е толкова интересно, такава е школата в която си постъпил, но **важното е, че си откровен** и това което научаваш, разширението на съзнанието ти и включването на повече елементи и факти с хващане на по-дълги интервали от събитията и съединението им.

Андрей се замисли и в унес каза:

— Като че ли е така, но да продължа. Омръзна ми да слушам оправданията на Цонко, затова го прекъснах, като му казах: — Кажи ми как можеше да ме увериш, че и друг път не си крал, и че за бъдеще няма да крадеш? — Не, никога не съм крал и няма повече да крам — викаше той и плачеше, искаше да ме затрогне. Скулите на лицето му бяха изпъкнали, бузите хлътнали, приличаше на мъченик! И всичко това с него, стана само за няколко минути. Стана ми мъчно, разтъжих се, спомних си как на

магазина **идваха безработни** да търсят работа, искаха да ми работят цел ден само да ги нахраня!

– Ти не си съжалявал Цонко, нито безработните, а съжалявал си себе си – забеляза му Христов.

– Така беше, непрекъснато се поставях на негово място. И всичко това ставаше в мене, без моята воля.

– Точно така, добре си разбрал – одобрително каза Христов.

– Ще те предам, нищо не мога да измисля, за да се предпазя! Съжалявам те, но себе си повече съжалявам! Или сетих се, нещо му казах:

– **Ще напиша едно писмо, което ти ще препишеш и подпишеш, в което ще изложат тази кражба как е станала.** Писмото ще остане у мене до проверката. Ако не бъде начетен, ще ти го върна и ти ще се преместиш на друг магазин, ако пък излезе дефицит, ще те предам на управата, заедно с писмото.

Цонко беше готов на всичко! Написа исканото от мен писмо, и работата тръгна както по-рано.

– Сега нещата се обръщат, насочените от Цонко действия против тебе, сега се обръщат против него.

– Не разбирам, това не съм мислил, обяснете ако обичате.

– Много просто, досега Цонко се стремеше **ти да изкараш дефицит** и да те замести, а сега ако изкараш дефицит, той щеше да бъде виновника.

– Да, да, ясно! Сега си обяснявам цяла серия от негови постъпки, които ми се струваха глупави и нелогични.

– Но това не е толкова важно, има нещо друго.

– Кое е то? – запита любопитно Андрей.

– Ти разказваш добре, схващаш интересните моменти от събитието и имаш остро и наблюдателно око. Опитай се да ми напишеш всичко това, което ми разказваш. Ще ти заплатят, както се заплаща за написана страница. Ти много добре си забелязал, че много неща изведнаж ти станали ясни, така ще ти станат ясни много неща, които ти говоря и не ти са ясни. Чакай, наблюдавай се и най-важното – **дръж съзнанието си будно.**

Мисълта на Христов, че разказва добре, и че му иска да му го напише, се врязва в съзнанието му и внесе там радост, но не се отдаваше на радостта си, искаше да продължи днес да ликвидира с този въпрос.

333. СТРАДАНИЯТА СА ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ ЗА РАЗВИТИЕ И ЕВОЛЮЦИЯ

– Отначало по моя преценка, работите тръгнаха добре. Стремях се да се държа с Цонко така както преди тази случка, с нищо не му напомнях за това. Но Цонко се промени, стана по-мълчалив, затворен и потаен. Забелязвах много често, когато се замисляше, краищата на устните му да потрепваха, устните му понякога се изкривяваха ехидно, често се покашляше, като че лошите му мисли се нареждаха на гърлото му, дращеа му и го задушаваха.

Най-интересното беше, че престана да си свирика! Аз с още по-голям интерес го наблюдавах. Цял ден за него мислех, и всяка негова постъпка исках да си обясня все във връзка с тази случка.

– Тези наблюдения и размисли ще ти останат печалбата, и за всяко придобито знание се плаща. Страданията, през които си минал и сега минаваш е заплатата.

– Не разбирам! Как така, на кого са нужни моите страдания?

– Лично на тебе, защото те ти дават възможност **да се докоснеш до реалността**. Всяка грешка е докосване с реалността, така ти опознаваш реалността.

Страданията са единствения път за развитие и еволюция! Неразумните страдания отнемат живота, с който има същества, които живеят.

Андрей направи физиономия, че не разбира.

– Хората отделят телето от кравата, за да ползват млякото, което е негова храна. От това кравата страда и телето страда, но за сметка на техните страдания хората ядат мляко и има цяла млекопреработвателна индустрия, от която толкова много хора живеят, все за сметка страданията на животните...

На кого са нужни страданията на животните – на хората, за да живеят. Също така са необходими страданията на хората, за да живеят други същества. Естествено е винаги да остава нещо неразбрано, защото всяко разширение на съзнанието разкрива нови и нови неизвестни...

– Кои са тези същества, на които са необходими нашите страдания, мога ли аз да ги видя? Маркс, Енгелс, Ленин как не са ги видели и нищо не са писали за тях? И Георги Димитров и Васил Коларов и Благоев и Киркоков и др., все културни и интелигентни хора, как не са ги видели?

– Ти си глупаво, и при това много невъзпитано момче! – Засегна го Христов, за да му събере съзнанието и насочи вниманието към това, което щеше да му каже. – Ще ти дам една временна форма, но помни, не е истинска, не я вземай като абсолютна. Според тебе богатите живеят на широко, охолно и си угаждат за сметка на работниците, които като лишават от необходимото, причиняват им страдания. Питам те: – На кого са необходими страданията на работниците? И ти ми отговаряш: – На капиталистите!

– Това ми е ясно, но защо това, което и аз съм гледал досега, не съм видял?

– Защото аз имам фенер, осветявам нещата и виждам повече, ти ги гледаш, но в тъмнина и без фенер. Аз ги гледам денем, а ти – нощем, аз ги гледам с микроскоп, а ти – с обикновено око. Едно дете от отделенията гледа алгебричния израз корен квадратен от минус единица и Айнщайн го гледа – гледат го и двамата, но в него различно виждат...

В същото езеро – света, аз и ти и всички други хора хвърляме мрежите си, но не еднакво хващаме, защото мрежите ни са с различна гъстота. В този същия свят живеем аз, ти, коня, професора и Учителя – но не виждаме еднакво едно и също. Всеки само открива това, което вече съществува.

334. КЪДЕ СА СЪЩЕСТВАТА, КОИТО СЕ ПОЛЗВАТ ОТ НАШИТЕ СТРАДАНИЯ

– Но какво ще кажете за **съществата**, които се ползват от нашите страдания – **искам да ги видя?**

– И това ще стане, но има време. Как може на една крава докато е крава да види какво става с нейното мляко, какво става с телето, което ѝ отнемат? Ти помисли как вижда човека кравата, кравата има ли твоего разбиране за човека? Какво ще разбере една крава, ако я заведеш в една фабрика за преработване на нейното мляко?

И ние не можем да разбираме Учението на Учителя, **не можем да издържаме Неговото напрежение**, затова Учителя ни го дава на час по

лъжичка, и ни го разводнява. **За да видиш тези същества, трябва ти съответни очи и съответно съзнание.**

И понеже Андрей си мислеше, съзнанието му беше останало при мисълта, че богатите живеят за сметка на бедните, че на тях са необходими страданията им. Христов пак му напомни да остави тази мисъл, защото тя е частична, **защото и богатите не са лишени от по-малки страдания, дори те повече страдат.** Ако една мисъл или идея не я възприемем правилно, и ако не я разгледаме в нейната ширина, дълбочина, височина и дължина и във връзка с други мисли, може да ни изопачи живота и да ни донесе излишни страдания и дори смърт.

– Но как?

– Твоите как и защо, нямат край! Още веднаж ще ти обясня: Като влезеш в едно училище, най-напред ще се научиш да пишеш ченгелчета, гагички, кимшичета..., после ще ги съединиш в букви, буквите в срички, думи, изречения. И много често се случва да познаваш ченгелчетата, кукичките, сричките, думите, изреченията и пак да не разбираш смисъла. Затова не бързай. Тук в Школата на Учителя знанията се получават по нов начин.

– Как?

– Ти пак с твоето как! **Знанията най-напред се посадят в съзнанието,** също както се посадят семената в почвата. Там поникват, цъфват, дават плодове, и **когато вкусим плодовете, това е знанието.** И забележи, това знание не е нито семето, нито растението, нито цвета, а нещо съвсем друго.

Това знание е живо и то е така реално, че веднаж като го придобиеш, вкусиш, вече никой не може да ти го отнеме!

– Неудобно ми е господин Христов, но ще Ви кажа, че и това не разбирам как става?

– Ти си наблюдавал Цонко, защото си се страхувал, и защото си имал от това интерес, но въпреки това си пропуснал много ценни явления, защото към тях си нямал отношение. Ти много неща не можеш да си обясниш, после всичките те изведнаж ти се изясняват, без някой отделно всяко едно да ти обяснява. Изления спирт, Цонковото венчаване и изместването ти от Цонко от магазина, всички тези факти външно нямат никаква връзка.

Как стана, че ти изведнаж тези толкова различни неща, **намери връзката** между тях и по този начин научи толкова интересни неща? Но има още неща, които не ти са ясни – защо на Цонко устните потреперват при дадени положения. Но ще дойде един момент, когато изведнаж всичко ще ти стане ясно. Аз и сега мога да ти обясня, но това обяснение не е така реално, както онова, което естествено ще дойде.

– Обяснението Ви ми стана ясно.

– **За бъдеще по-добре е да ми вярваш без обяснения,** по този начин ще се добереш до още по-интересни и по-съвършени знания. Ти не ме мисли, че съм глупав, аз зная, че много неща не ги разбираш и въпреки това пак ти ги говоря, защото зная, че после естествено ще си обясниш. **Аз сея нещата в съзнанието ти.**

335. ВЪРХЪТ И ГРАНИЦАТА НА РАЗУМНОТО НЕ Е В ЧОВЕКА, А В ЖИВОТА И СЕ ИЗРАЗЯВА В БЕЗБРОЙ ФОРМИ ВИДИМИ И НЕВИДИМИ

– Разбирам, разбирам, но този начин на учене е великолепен! Защо не го въведат в училищата и университетите?

– Затова друг път ще говорим, но ти мисли по това, опитай се сам да си обясниш. **Ти си много лаком, искаш изведнаж всичко да знаеш, но ще си развалиш стомаха!**

– Защото много съм изгладнял! Работех в кооперацията и нямах време да чета, а имах време само да мечтая да чета, да зная, да постъпя в университета...

– Ти си бил поставен при специални условия, които са много повече от всякакъв университет.

– Какви са тези специални условия?

– Ти пак искаш всичко изведнаж – сонна му се Христов.

– Какво да правя, като съм такъв? – Христов му се усмихна доволно и каза:

– И сега ще ти обясня, и повече няма да ми искаш да ти обяснявам. Разбери, обяснението после само ще дойде.

Въпреки това, после Андрей пак много пъти щеше да го пита и той винаги щеше да му обяснява. – Разумното, живота, природата, когато искат да развият дадени качества в някой човек, поставят го затова при съответните за това условия, които могат да бъдат външни и вътрешни или едновременно и двете.

Грешката ти е, че непременно търсиш разумното в човешка форма! За тебе върха и границата на разумното е човека, а границата на разумното в света и живота е много далече до безкрайност във всички посоки, и се изразява в безброй форми видими и невидими. Става дума за разумността, която работи незабелязано, скрито от очите на обикновените хора, като че всичко става естествено, а тъкмо това са качествата на разумността – незабелязаното, естественото. Разбира се, разумността във всичките ѝ форми е израз на Бога.

– Сега разбрах! – извика Андрей възторжено.

– Какво?

– Господин Дънов ме излекува само с едно духване, и когато отидох да Му благодаря, Той Се направи, като че не разбира за какво Му благодаря! Нали и Той е искал да работи както Бог и природата работят – невидимо, незабелязано?

– Видя ли как почна да разбираш, затова не питай. Учителя работи, както природата работи. **Той е самата природа и Неговата работа е една от много ѝ форми на работа.** Обикновените, човешките лекари още неизлекували и бързат да си вземат хонорара, или ако излекуват, бързат да пишат във вестниците. И те като кокошките: снесат едно яйце, и окрякват затова орталъка!

Андрей се замисли и пак, като че без връзка запита:

– В какво се състои Учението на господин Дънов?

Христов се поколеба един момент, и като прецени значението на този спонтанен въпрос, веднага го свърза с разговора и разясненията които му даде.

336. УЧЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ СЕ СЪСТОИ В ПРЕВЕЖДАНЕ ЕЗИКА НА ПРИРОДАТА НА НАШИЯ ЧОВЕШКИ ЕЗИК

– За Учението на Учителя, ще питаш Него. Аз ще ти кажа **аз как го разбирам**, как мисля за него, но запомни – моето разбиране **не ангажира** нито Учителя, нито Учението Му.

– Нали сте Му последователи?

– Аз съм много малък и много ограничен, затова моето разбиране за Него, **не се покрива с Учението**.

Това Учение не е само за сега, то е най-малко за 2 000 години, затова има много неща, които сега са неясни, неразбрани, то има тепърва да се развива, да се разбира, като се прилага. **Аз сега мисля, че Учението се състои в превеждане езика на природата на нашия, човешкия език.** Разбира се, то има още много и много определения, които ти ще изучаваш и разбираш, но това за днес ти е достатъчно.

– Това особеното, което ми говорите, все от Учението ли е?

– Да, но пречупено през **призмата на моето съзнание**.

– Тези всичките неща, които чух от Вас да казвате на мене и на другите, които идваха при Вас, никой ли друг човек не ги е казал?

– Може и друг да ги е казал, но тук формата, съдържанието и смисълът е друг, идеята с която са казани, смисълът който им е вложен, идеята от която съм се ръководил – не е въпросът само в казането. Истините, които Христос е казал, след Него са ги казали стотици хиляди проповедници от всички християнски религии и секти, но нито един от тях **не е Христос. Разликата между тях и Христа е в живеенето на тези истини, в силата с която ги е напоил.** Христос казал на болния: „Стани, вземи одъра си и ходи“, и болния оздравял, взел одъра си и си отишъл. Ти и всички проповедници могат да кажат думите на Христа, но болните ще си лежат на одъра – болни.

– Разбрах, но този въпрос вчера Ви го зададе Благовест и Вие му отговорихте друго.

– Географията на България се научава в отделенията, в прогимназията, в гимназията и в университета... Това е все географията на България. Едно мое изказване може да бъде само като стъпало към по-горно, но то не е целта, по-долното стъпало може да изгуби значението си и аз да ги отрека, понеже повече не ми са нужни. Не само това, но ние може в момента да разглеждаме от една страна, а същия въпрос друг път може да го разглеждаме от друго място и гледище, затова всичките ми изказвания, които може да са различни и дори противоречиви и все пак да са верни.

Винаги бъди готов и свободен да оставиш едно знание и да приемеш друго, без това да те смущава, защото животът всеки следващ момент е нещо ново и различно от това, което е било.

– Но Вие господин Христов не ми казахте кои са специалните условия, при които съм бил поставен?

В начина на запитването, в интонацията и още от други неща, които се чувствуват, но не могат да се опишат, Андрей искаше да каже на Христов, че той е [.....]. Христов разбра това, усмихна му се снизходително, както майката и бащата се усмихват на детето си, когато то се опитва да ги уличи в лъжа или измама. Той си помисли: „Твоята вечна неискренность, любопитство, желанието ти да си пъхаш носа навсякъде, винаги да подозираш... аз ще използвам като впрегна на работа да те науча на много неща.“

– Това и най-простия човек ще разбере! – Христов го засегна, за да запомни и по-дълго да ги помни. – Какво има толкова за разбиране да пуснеш в къщата си един разбойник, който на всяка крачка те дебне?... Какви по-специално условия искаш от тези?

– Аз като си помислих толкова много и лоши неща за Вас, разбойник ли съм? И Вие ли сте поставени при специални условия? – Христов почна да се смее на изобретателността му.

– Това ти ще кажеш. – И продължи започнатата си мисъл: – Това е половината от въпроса, другата половина е в тебе. **Външния разбойник има своя представител вътре в тебе, т.е. ти си разбойника.** По този начин имаш условие да гледаш отвън разбойника, да го гледаш и отвътре. От съчетанието на тези две гледания, в тебе се раждат особени мисли, чувства, което е цяло богатство. Ти чувствуваш, че и с тебе ще се постъпи така както ти ще постъпиш с Цонко и това е, което определя отношението ти с него. Всичко това те доведе до един много обикновен закон – както постъпваш с другите, по същия начин ще постъпят с тебе. Затова винаги, когато ще постъпваш, помисли как ще се чувствуваш ако с тебе така постъпят, т.е. подготвяш начина, по който да се постъпи с тебе.

337. ПРИРОДАТА ЧРЕЗ СТРАДАНИЯТА КАРА ЧОВЕКА ДА МИСЛИ, ДА НАБЛЮДАВА, ДА СЕ УЧИШ, ЗА ДА ЕВОЛЮИРАШ

– Това разбрах, но аз зная, че има много хора, които са поставени при същите условия – всичките магазинери в „Напред“.

– Не, те само външно са поставени при същите условия – вътрешните условия са различни.

Техните съзнания се различават от твоето, те нямат твоята висота!

Те нито мислят, нито чувствуват като тебе!

В тебе е пробудено едно по-висше съзнание, в което вземат участие повече елементи, ти имаш ясна представа за действието на този закон, за който те нищо не знаят и затова са праволинейни. Те щом хванат крадеца, веднага го набиват и изпъждат, а ти търсиш начин да избегнеш, избиколиш действието на този закон, пазиш се да не попаднеш под неговите удари. Следващата крачка или стъпало е да не мислиш да го избягваш или избикаляш, а да постъпваш според неговите изисквания, за да ти бъде добре, още по-после няма вече да мислиш това. Но това сега не е важно.

– Разбрах, външните и вътрешните условия, при които съм бил поставен.

– Ти не забеляза кога Цонко внесе в мазето кафето.

– А Вие как схванахте от моите думи?

– Това не е важно. Аз схванах още много неща, но за тебе е важно, че ако не беше ти се случило всичко това, ти никога не би го забелязал и не би го проучавал така старателно. В това е пък смисълът на интереса, който е много необходим в дадена степен на съзнание. А някои хора го направили култ, и с това се спънали в живота си. **Ако ти и от любов към знанието би направил така старателно тези наблюдения и проучвания, никога нямаше да ти дойдат тези страдания. Природата чрез страданията те накарала да мислиш, да наблюдаваш, да се учиш... да еволюираш.** Дори и биволите мислят и еволюират, макар и много бавно пак благодарение на страданията, които мухите им причиняват като ги жият.

На това Андрей се усмихна недоверчиво. Христов му забеляза:

– Ти се усмихваш на собственото си неразбиране! И Цонко за тебе

беше една муха, която те жилеше и караше да мислиш, да наблюдаваш. Мухите като жилят биволите, принуждават ги да мислят как да ги изпъдят, как да съчетаят движението на опашката си с мястото, където ги жилят мухите – страданието ги буди от техния сън и вкарва в пътя на еволюцията.

Отслучилото ти се, вземи знанието и останалото – черупките изхвърли, не се занимавай с тях както пилето, когато се излюпи, черупките на яйцето вече не му са нужни. Но много често глупавите хора се спъват в черупките, като ги вземат за най-важното.

– Не разбирам!

– Много просто! Благодарение на Цонко, придоби толкова много и особени знания. Знанията ти са като излюпеното пиле, а Цонко е вече ненужната черупка. Но тази черупка може да стане камък на препъване, ако решиш да му отмъщаваш. После и той ще ти отмъсти, и това ще продължи до безкрайност, както са войните между съседни държави.

Затова прости и повече с това не се занимавай, инък ще се отбиеш от правилния път на живота, после ще трябва да се връщаш, за да влизаш в правилния път, а за това няма да имаш време и енергия!

Христов му подхвърли това и продължи:

– Цонко не е виновен. Разумното в живота само си послужило с него, да те научи на нещо. Ако се опариш на печката, печката ли е виновна за това – отмъщаваш ли й? И на Цонко не трябва да отмъщаваш. Кучето на което е хвърлен камък, тича да го ухапе – камъкът виновен ли е? – Не! И ти като кучето гледам те, готов си да затичаш да хапеш камъка – Цонко!

Разбери, условията при които сам си се поставил, непременно щяха да те срещнат с Цонко или друг някой Цонко – щеше непременно да ти се случи това, но може в друга форма.

– Тогава според Вас кой е виновен, щом Цонко не е виновен? – Ядосано попита Андрей, защото Христов беше предварил с това изяснение намерението на Андрей да отмъсти на Цонко.

– Не само според мене, но според най-обективната логика, единствен виновен за всичко си само ти.

– Чудно нещо, Вие сте първия човек, който ми казва това! – възкликна Андрей. – Вчера Благовест много правилно Ви забеляза – не че казвате нещо ново или особено не казано от другите, нито че имате право, но това, което казвате, казвате го така, като че сте първия и единствения, който го казва и сте абсолютно прав.

338. КАК СЕ УВЕЛИЧАВАТ СТРАДАНИЯТА В СВЕТА

– Това не е важно, важното е, че аз ти помагам – по същия начин, трябва и ти да помогнеш на Цонко.

За тебе няма смисъл да отмъщаваш – нито ще ти се върнат страданията, нито загубите ти, само ще увеличиш страданията в света – още един човек безсмислено ще страда, което тебе нищо няма да те ползва.

– Чудно нещо, Вие откъде разбрахте, че мисля да му отмъстя?!

– Това толкова е явно, че няма какво повече.

– Не, ще му отмъстя! Той със своите **съидейници** готвят една кооперация, да хвърлят във въздуха **погребите**. Ще изчакам да я извършат, за да ги предам и ще ги ликвидирам, за да не могат вече да ми отмъщават!

Андрей говореше смело, със суров глас, в който нямаше никакво

колебание:

– Питам Ви аз господин Христов, кой отмъсти на убиеца на Александър Стамболийски, който свободно се разхожда по софийските улици, а капитан Харлаков* си живее в странство? – Христов се усмихваше и си мислеше: „Вчера и оня ден умираше и мечеше като гуреливо коте, а сега като те изправихме на крака, много си важен!“ [**Капитан Харлаков е черният капитан, който е избил през 1923 г. по време на преврата на 9 юни хиляди земеделци и комунисти.*]

– Колкото до убийците на Стамболийски, правдата още не си е казала думата, но тя непременно ще я каже – това е закон. **Но не мисли, че и Стамболийски беше много чист!*** Това аз по-добре зная от тебе, но и това сега не е важно. [**Стамболийски също не беше чист! Виж убийството на 200 анархисти в гр. Ямбол – „Изгревът“, т. 1. 2. изд., с. 519–520.*]

Дето си намислил да предадеш Цонко и другарите му, в никакъв случай не трябва да изпълниш! Направил си вече първата грешка, като си допуснал в главата си тази нечиста мисъл. по-голяма грешка е дето си я **задържал толкова дълго в съзнанието си**, защото тя е проказа – всичко, до което се докосне почва да гние и да воня!

До тук все пак е поправимо, но грешката ти ще стане вече непоправима и катастрофална, ако ги предадеш. С тебе като човек е свършено! Веднаж завинаги ще се простиш с всичките си идеали, да станеш велик писател. Тогава ще дойдеш тук, ще се молиш, ще плачеш, но всичко ще бъде напразно и аз няма да бъда в състояние да ти помогна! Затова послушай ме: както ти, така и Цонко имате нужда само от помощ.

– Какво да направя?

– И това ли трябва да ме питаш? Ще отидеш и ще му кажеш да не се забърква в такива безумства, или ще го доведеш аз да му обясня.

– Не мога да видя, че е дошъл при Вас, ще го набия! – Христов въздъхна с яд, но се спря, затвори си очите, помоли се, и като че не беше чул отговори:

– Тогава не можеш да бъдеш велик! **За да си велик, трябва да живееш живота на великите хора!**

Кой от истински великите хора е предател? Ти искаш да бъдеш като мене, но аз досега никого не съм предал, дори и враговете си. Аз ще те уважавам още повече, ако дори да те пребият от бой, да не предадеш враговете си. Ако ти се държиш добре с тези, които са ти правили или правят добро, това е нищо – така правят и бакалите. Никого не си видял, нито чул някой бакалин да е станал велик човек! **Истинско величие и истинска красота има, когато на злото се отвърне с добро!**

Представи си един роман, в който героите постъпват както аз ти казвам. Този роман ще бъде най-оригиналният роман на света. Затова не бързай, отлагай от днес за утре и моли се на Бога да ти даде сила да не направиш това зло. Ето къде е смисъла на отлагането – да отлагаш да направиш зло. Преди да направиш първата крачка, ела да ми кажеш. **Злото докато е в главата като мисъл, може да се спре, но излезе ли веднаж, премине ли през сърцето, стане ли дело – всичко е свършено вече!**

– Какво общо има всичко това със сърцето?

– Много общо – **сърцето, чувствата са, които дават импулсите на доброто и на злото.** Но това сега не е важно. Послушай ме, за да не съжаляваш после, защото връщане няма. **Не мисли, че ако предадеш тези хора, като дойдеш при мене, ще те приема както сега те приех.** Няма да те погледна, повече няма да се познавам с тебе!

По мое мнение ти трябва да благодариш на Цонко, че природата го жертвува, **за да те научи на толкова много неща**. Цонко е послужил като машина на природата, с която тя те хванала и изтеглила от този Ад – кооперация „Напред“! Цонко е един жив роман, който ти четеш и от яд на някой герой, че не постъпва както ти искаш, почваш да късаш листовите му. Ако видиш някой да прави това, ще му се смееш без да разбираш, че се смееш на себе си.

Ти знаеш ли какво велико знание ще придобиеш, ако изучаваш живота и хората, както изучаваше Цонко? Това е оригинален материал за роман. Ти имаш данни на писател, инък не бих се занимавал с тебе!

– Например като кой писател? – Андрей несъзнателно се опитваше да изклочи.

339. ПРЕДАТЕЛ ИЛИ ПИСАТЕЛ

– Това ти сам ще определиш. **Ти ще бъдеш нещо друго, което не е съществувало, защото ще бъдеш при светлината на Учителя.**

– Моите романи ще бъдат ли поне като „Война и Мир“ на Толстой или като „Клетниците“ на Виктор Хюго? – Христов се усмихна с учудване, и си помисли: „Не знае какво да иска! Господи, колко Си велик, колко е велик и разнообразен живота, който Си създал! На едно място Си събрал предател и най-великото и красивото в света!“ – И после му отговори:

– Това само от тебе зависи. Ако искаш по-велик живот от живота на Толстой и Виктор Хюго, ще напишеш по-велики произведения от техните, **но ако постъпваш както постъпват предателите, ти нищо добро няма да напишеш.**

– Въпреки това, ще го предам! Това желание е по-силно от всички останали желания! – заяви Андрей дръзко и категорично. – Христов го изгледа учудено, но не се подаде на чувствата си да го изгони, както беше си помислил.

– Видя ли се какво си? **Можеш да станеш това, което мечтаеш, само ако мечтите ти са по-силни от всичко останало в тебе.** Щом най-силното в тебе е да предадеш, ясно, ще станеш един **предател** и нищо повече! В света има достатъчно предатели. Какво може да напише един предател? **Предателят е най-презрения човек от всички!** Ти не можеш да напишеш роман с благородни герои, ако ти сам не си благороден. Всеки герой от романа на един автор, е все автора. Ако пък мислиш да измисляш и да пишеш, изгубен си.

– Тогава какво бихте казали за великите руски писатели от революцията, които с пушка в ръка бяха на барикадите, фронтовете и с без пощада избиваха враговете на революцията, враговете на великия Октомври?

– Кои писатели и кои произведения имаш предвид? Какво велико има в тази революция, освен името ѝ? Нейните вдъхновители си натопаха ръцете не до китките нито до лактите, а до раменете в кръви. Тогава в Русия потекоха реки от кръв. Убиец по какъвто и да е повод, не може да бъде поет, защото това са несъвместими неща!

– И все пак има такива писатели.

– Ти знаеш ли какви отговорности лежат върху съдбата на тези хора, и какви страдания ги чакат? Изобщо, писателската работа е много отговорна. Този въпрос ние вече засегнахме, и за бъдеще ще имаме да говорим по него.

– Много добре Ви разбирам господин Христов, но въпреки това, ще ги предам!

Очите на Христов засвяткаха, разтвориха се широко, той стана страшен!

– Простак такъв, ако ме разбираше, не би мислил и говорил така!

– Но искам да видя, какво ще стане.

340. АЗ ТИ РАЗВЪРЗАХ ЕЗИКА, АЗ ГАРАНТИРАХ ДА ТЕ ПУСНАТ ОТ ЗАТВОРА НА ПРИРОДАТА

– Ти ще гледаш, а хората ще страдат! Ти си цял безумец! **Природата те ограничи, като те разболя, върза тялото и езика ти!** Аз като човек те излекувах – развързах, за да вършиш нови престъпления ли? Да не бъде! Още сега, само като **кажа една дума**, и ти ще бъдеш веднага вързан, какъвто беше, когато дойде! Щом искаш да видиш какво ще стане, най-напред на себе си ще опиташ любопитството си. Ако кажа само, от тук няма да мръднеш – на тарга ще те изнесат! Тогава ще ти кажа: „Хайде, сега отивай да предаваш!”

Всичките пакости, които ще направиш отсега нататък, полиците ще бъдат представени на мен да ги плащам, защото аз те развързах, аз гарантирах да те пуснат от затвора на природата!

Ето защо хората боледуват, за да не правят повече престъпления! Болестите са най-малкото зло за тях!

Ако болните са здрави, те ще бъдат още по-нещастни, защото ще извършат много престъпления. **Този език не ти е даден да предателствуваш с него, а да правиш добро.** Пак ти повтарям, за да го запомниш – знанието, което аз ти давам, аз отговарям за него и ще бъда държан отговорен за всичките пакости, които ще направиш с него. **Затова да ти е ясно – на здравето и развързания ти език, аз съм господар!** Когато пожелаеш, мога да ти вържа и тялото и езика!...

Андрей силно се изплаши и смътно съзнавайки, извика:

– **Вие сте като магьосниците от приказките!** Сега разбирам, че приказките били верни – **наистина е имало магьосници!** Аз не вярвам, а знам, че можете да направите всичко каквото казахте. Но едно не ми е ясно – магьосниците и магесниците правят само зло на хората, а Вие защо правите **само добро?** Макар да викате, да крещите, но зло не можете да направите?

Христов веднага почна да се смее и отговори вече меко:

– Наистина, в тебе нещата се пречупват по особен начин. Но право си забелязал, че аз въпреки всичко правя само добро. **Аз имам правото да работя и с доброто и със злото.**

– Господин Христов, искам още едно нещо да ми кажете, обясните: – **Защо заеквам, какво лошо толкова съм направил?** Знаете ли, че аз чувствавам от Вас страх, защото **мисля, че сте ме омагьосали?** Питам и себе си и Вас: – **защо Ви съм?** **Моля Ви, освободете ме, искам да си отида в света, да заживея както всички останали хора!** Тези неща, които ми говорите и които правите пред мен, са страшни!

Давам Ви честната си дума, на никого няма лоша дума да кажа за Вас! Кажете ми, какво съм виновен, че така мисля, че не мога да мисля по друг начин? Аз също не мога и да постъпя по друг начин – **освен да отмъстя.** Чувствавам отмъщението като една **грамадна сила в мен** или зад мен, която неудържимо ме тласка към отмъщение, пък ако ще и аз да изгоря в

пламъците на отмъщението! **Невъзможно ми е да спра тази сила!** Ако бях два пъти по-болен отколкото бях, щях да се търтя по корем като змия, и пак щях да отида да ги предам!...

Христов разбра, че беше отишъл далече, затова би отбой.

– Не питай защо заекваше, защото това любопитство може да заплатиш с големи страдания. Затова не мисли защо заекваш, а гледай **с този език да правиш само добро**, защото: „Езика кости няма, но кости троши и живот разваля.“

Аз и вчера ти казах: „**Напред е огън, а назад е смърт!**“

Ти и вчера искаше да се връщаш, но после видя, че не е толкова страшно, колкото си го мислеше. И сега ще стане същото. Ти когато искаш, можеш да се върнеш, ти нямаш никакви задължения към мен – свободен си!

Но Андрей не ставаше. Христов, като че не забеляза това и продължи основната си мисъл: – **Сега, преди да си извършил предателството**, ти си едно, мислиш по един начин, но когато го извършиш, ти вече няма да си това, което си сега, тогава ще бъдеш предател, с психика и самочувствие на предател. Тогава ще оцениш сегашното си състояние, че е цяло щастие пред онова да се чувствуваш предател. Тогава изведнаж ще ти бъдат **отнети** всичките перспективи в живота, и възможността **да бъдеш велик**. Всичките ти мечти, ще те напуснат мигновено!... Това което ще стане с тебе е много страшно, особено то е страшно за една поетична, емоционална душа. Пък като искаш толкова много **да ги предадеш, предай ги на мене**. Разкажи ми всичко каквото знаеш за тях, така както би го разказал на полицията.

Андрей беше в положението на един, който носи с двете си ръце пълен съд с някаква течност и пази да не я изсипе, а Христов го буташе ту от едната страна, ту от другата – течността се изплискваше... В Андрей желанието да предаде се изплискваше, изплискваше се желанието да отмъщава. И последните няколко капки от това желание останали в съда, бяха като последни дъждовни капки от водосточните тръби след дъжд, които се изтичаха. Устата на Андрей отрони:

– Един пиротехник в казармата също анархист, направил бомба с часовници. Бомбите ще бъдат взривени на Коледа.

341. ЕДНА ЖЕНА ТЪРСИ МЪЖА СИ ДА ГО ВЪРНЕ В СЕМЕЙСТВОТО

Христов си затвори очите и почна да се моли, и когато ги отвори каза съвсем друго:

– Какво ли стана с Благовест, не дойде? – И в същото време на вратата се почука. Христов ставайки да отвори, каза: „**Това е жената на Благовест.**“ Христов излезе, и остави всичките врати отворени Андрей да слуша. Той чу много ясно:

– Вие сте господин Христов. Къде е мъжът ми?

– Вие като не знаете къде е мъжът Ви, аз откъде мога да зная?

– Вчера сте го водили на Витоша, и сега е при Вас. – Христов затвори след себе си външната врата.

– Кой ви каза?

– Бях при господин Дънов и Той ми каза, **че с Вас е бил на Витоша.**

– Днес не съм го виждал, и нямам време да се занимавам с него и вас.

– Защо отнехте мъжа ми? Той от **пет дни** е напуснал семейството си

и сега е в стаята Ви, чух гласа му.

– Отивай си, и повече не ме безпокой, нямам време!

– Вие нямате, но аз имам, защото мъжът ми е вътре! Ще ви предам на полицията!

– Твоя работа – и отвори вратата да си влезе.

– Господин Христов, въпросът е много важен, затова искам да видя мъжа си.

– Никой не ви пречи, гледайте го колкото искате.

– Но той се крие при Вас!

– Моля Ви госпожо, не ме безпокойте, отивайте в полицията и отивайте където искате, само махайте се от тук! – И тъкмо да затвори вратата, жената извика високо:

– Благвест, излез, защото ще направя скандал! – И натисна вратата да влезе.

Христов ѝ отвори и я покани да влезе вежливо, като че не бяха си разменили горчиви думи. Жената влезе, изгледа Андрей и после цялата стая. Христов си седна, и на нея посочи да седне на едно от столчетата.

– Както виждаш, предположенията ти не са верни! Ние с господина – и Христов посочи Андрей, тръгнахме за планината и на няколко километра по шосето ни настигна Благвест и пожела да ни придружи.

– За какво говорихте?

– Това е наша работа, но щом настоявате толкова, ще ви кажа. Приготвил много материали за роман, искаше да му изясня някои въпроси. На планината не беше удобно, затова каза, че ще дойде днес при мене, за да се доизясня, но още го няма. Това е истината – каза Христов съвсем не по присъщия му начин да не дава на някого обяснение.

– Госпожо – започна Андрей – така както ви разказва Христов, точно така беше, защото и аз бях с него на планината. Христов на няколко пъти му казва да се върне, защото не е облечен добре, но той настояваше и дойде.

Жената се почувствува съвсем обезоръжена.

– Къде може да е сега? – тя запита, като на себе си.

– Не зная, само зная, че много се тревожеше за Вас и децата си, и гледаше по-скоро да си свърши работата и да се върне в къщата си.

– Друго нещо да ви кажа госпожо – отново се намери в разговора Андрей – господин Христов го съветваше да се държи добре с Вас и децата си.

– Знаете ли колко много страдахме, като не си дойде за Нова година?

– А знаете ли колко много ще се радвате като **събере** необходимите му материали за романа, и се прочуе с него по цял свят? Вие не сте писателка, и не знаете кога ще дойде вдъхновението. **А вдъхновението като дойде, не пита нищо!** Ако не запишеш това, което ти продиктува, ако не направиш това, което ти каже, пропуснеш ли момента, свършено е вече.

Сега като се върнете двамата у вас, кажете за един ден, че е Нова година, нагответе разни манджи, съберете децата и се повеселете. Твоя мъж е добър човек и нищо лошо не е направил, докато е отсъствувал от къщи. **Мъжът ви е хубав човек, всяка жена би го харесала!** Ако сега му се карате, утре му се карате, погледнеш – влюбил се е в друга! Аз предполагам Вие сте се разминали с него, той си е отишъл – всичко това каза Христов меко, благо, бащински.

Жената се трогна, извини и си отиде.

342. КАК МОЖЕ ДА ТЪРСИШ ЩАСТИЕ В БРАКА

– Господин Христов, нямам думи да изкажа какъв човек сте Вие!

– **Бог и само Бог върши всичко велико и красиво!**

Отдавна беше са мръкнало. Христов беше решил за днес с Андрей стига, затова запита:

– После какво стана? – Андрей си отдъхна, че най-после пак ще почне да разказва.

– В съседство с магазина, на който бях управител, бяха отворени два нови, модерни магазина от **частници**, които бяха по-гъвкави, по-отзивчиви към нуждите и изискванията на клиентите, по-подвижни в асортимента на стоките и др., **затова почнаха успешно да ме конкурират**. Оборота на магазина спадна, управата искаше непременно да го покача.

– И въпреки това продължаваше да продаваш някой стоки на по-високи цени, да поставяш в оцета вода?...

– Вие пък откъде се сетихте това, то няма нищо общо! – И го загледа в очите изпитателно, като си мислеше: „Изглежда и той е член на управителния съвет, откъде инък ще знае тези неща, или пък е самият председател на управителния съвет?“ – Христов го остави да мисли, каквото можеше.

– Има много общо. Ако беше продавал по цените, които кооперацията ти нареждаше, щеше да бъдеш най-малко при същите условия, при които бяха двамата частни магазина и жирото нямаше да спада, защото магазина ти е по-стар и разработен, хората вече са научени да идват в него. Само много по-**ниските цени** на стоките в другите два магазина, са ги **откъснали** от твоя магазин.

– Добре и така да е – съгласи се Андрей, за да продължи.

– Не бързай, ще ми разказваш, но същественото за тебе е най-важното да знаеш, че **ти си виновен** както за падането на жирото, така и за всичките си неудачи! **Да не търсиш причината някъде другаде!** Ако това сега не разбереш, живота по-бавно, но сигурно и **то с големи страдания, ще те убеди**. А ти трябва всички тези незначителни опитности да ги съкратиш, да ги преминеш галоп, за да дойдеш до важното, защото нали ще ставаш писател, певец...

Андрей се ядоса и троснато отговори:

– Не мога да разбера **откъде знаете** всички тези микроскопични подробности, като **стоите тук далече от света и живота?**

– Сега продължи, пък друг път ще видиш дали съм далече или близо до живота.

– В квартала живееше един добър **майстор на локум**, но беше много беден. Веднаж идва в магазина, помоли ме да му дам на кредит няколко торби захар, който ще ми заплати като изработи локума и го продаде. Съгласих се, защото получените по този начин пари раздробявах на дребни продажби и нанасях в касовия лист. По този начин повишавах оборота, работата тръгна отново добре.

– Забележи само – привидно добре. Това е било затишие пред страшна буря. И после какво стана?

– Отначало, че давам на кредит захар на локумджията, Цонко не знаеше, но тук трябва за малко да се отклоня.

– Ха отклони се, да видим – каза Христов като прикриваше отегчението си, защото вече всичко знаеше нататък как ще стане.

– **Моята Мими** много ме ядосваше, и аз не можех да спя!

– Защо?

– Защото не се подаваше на превъзпитание, не ставаше такава каквато аз я исках! – Христов почна да се смее от сърце.

– Ти си интересно момче, винаги се захващаш с невъзможни неща, затова главата ти ще пати.

– Не разбирам!

– **Смешно и глупаво е, който и да е мъж като си мисли, че може да превъзпита жена си, или която и да е друга жена!**

– Може да е така както казвате, но аз тогава така си мислех. В безсънните си нощи си мислех, и как да си наредя бъдещия си щастлив семеен живот.

На това изказване Христов и този път се изсмя високо, като че му казваше: „**Как може да търсиш щастие в брака? Да мислиш така, е най-голямото заблуждение! Кой е станал по-щастлив, като се е оженил или омъжил?!**”

Но нищо не му каза, защото сега имаше по-важни проблеми за решение.

343. ДА СЕ ОЧЕРТАЕШ РЯЗКО КАТО ПРЕДАТЕЛ

– Сега да се върна на мисълта си – през тези безсънни нощи, аз много често се сецах и за писмото на Цонко, което бях поставил в една специална папка. Ставах от леглото, прочитях го и си мислех, че гениално съм разрешил тази трудна задача – и агнето цяло и вълка сит... Мислех си, че няма от мен по-способен!... И под влияние на тези мисли, незабелязано почувствах желание **да се похваля на колегите си и по-късно, да се похваля на инспектора**. Не можах да се стърпя, похвалих се! – Христов направи недоволна физиономия. – Колегите ми ме обвиниха, че **не съм набил и изгонил Цонко!** Един дори ми каза, че в практическия живот нямало място за Христос... Щом аз съм имал възможност да изям Цонко и не съм го изял, той щял непременно да ме изяде. Най-интересното беше, че стана както тези прости хора мислеха и казваха.

– Те за себе си били прави, а ти както винаги искаш да примиряваш непримирими неща като муха – искаш да преминеш през стъклото на прозореца... И после?

– Отидох и при инспектора, който обикновено правеше ревизиите на моя магазин и му прочетох насаме писмото. Още щом почнах да го чета, почувствах, че не трябваше, че това е грешка от моя страна.

– Много добре си почувствувал, трябвало да се вслушаш в това чувство. Запомни, така ще се почувствуваш и много по-страшно, **ако отидеш да предадеш Цонко и другарите му** – добави Христов.

– Да, но след като се обърне колата...

– Не е изключено по този същия път, по който колата ти се обърнала, да минеш пак и пак да си обърнеш колата – да направиш същата грешка! Но благодари на Бога, че така е станало! – Сега продължавай.

– Помолих инспектора сега да не повдига този въпрос по-горе. Той беше добър човек – съгласи се.

– **Той е бил добър, но ти си бил предател!** Видя ли, че като си предал човека, станало по-лошо, така и сега като предадеш, ще стане несравнено по-лошо! **Ти вече ще се очертаеш рязко като предател.** Ти вече много си се зацапал, само като си мислил това да направиш.

А Андрей днес вече на няколко пъти си мислеше, че Христов днес се държи грубо с него. И въпреки това имаше непреодолимо желание да му

прави признания, които Христов не му искаше.

Христов се държеше днес грубо, **за да затрудни** признанието му, поставяше препятствия пред тях, искаше както винаги и с всички да разшири границите на техните възможности. Верен на принципа си – **на силен ученик да дават трудни задачи**, едвам с последни усилия да ги решава, за да не остане с мисълта, че е много способен, за да не се развие в него гордостта и тщеславието; **на слабите даваше лесни задачи**, и то пак толкова лесни, но да ангажират всичките им сили и знания, като ги предпазваше да не останат с впечатлението, че са слаби, защото какво са способностите и възможностите на който и да било човек пред възможностите на Бога?

За Христов и едните и другите бяха еднакво ценни, защото имаха различни предназначения еднакво важни в живота.

– Каквото и да мислите за мене, ще Ви разкажа всичко – истината. На Вас ще оставя да прецените и после, ако обичате да ми помогнете.

– Продължавай, аз и без твоите забележки ще направя каквото трябва.

Андрей си помисли: „Работата отива към скарване, скоро ще стана и ще си отида.“ И в същото време почувствува, че не може да си отиде, **за което са необходими много сили**, с които не разполагаше, защото здраво беше се привързал към Христов! Защото да се мисли и да се каже какво се мисли е лесно, но да се направи е трудно, невъзможно!

И все пак в себе си реагира толкова, колкото да се каже, че е реагирал: „Маниера на Христов се покрива с маниерите на широканците, широканец е!“ – Погледна го враждебно и изпитателно и продължи да си мисли: „Широканците, когато правят услуги, „мотат“ работника седмици и месеци, поставят му разни ограничения и отрупват го с формалности и накрая **ще се похвалят**, ще пишат във вестниците, докарват работника до положение да съжалява, че им е поискал услуга...“

344. МОЖЕ ЛИ ЕДИН СЪН ДА ПРЕДСКАЖЕ ГОЛЯМО НЕЩАСТИЕ

– Беше около две седмици преди Нова година, работата беше много намаляла. Аз бях **отчаян** и не знаех какви обяснения да давам пред управата на „Напред“.

Тъкмо тогава идва майстора локумджия. Беше пийнал и без да съобразява, заговори ми пред Цонко:

– Дълга ти четири торби захар, парите съм приготвил, те са в къщи – дай ми сега още четири, понеже има кола към нас. Привечер ще ти донеса парите за всичката взета от мене захар.

Съгласих се. Задлъжня ми 18 000 лева – сума достатъчна да се обзаведе един среден колониален магазин...

До вечерта, локумджията **не донесе парите!** На другия ден го чаках целия ден, **пак не донесе парите!** На третия ден, рано сутринта идва инспектора, който правеше на магазина ми ревизия, същия на когото бях прочел писмото на Цонко. Той веднага ми зададе въпроса:

– На кого си давал захар на торби и на кредит?

– На никого! – Отговорих рязко без колебание и крадешком погледнах Цонко, който **гузно избягна погледа ми**. Инспекторът почна да ме увещава като човек, баща и брат **да призная**, като ми даде честната си дума, че няма нищо лошо да ми направи, тъкмо напротив – **ще ми помогне да си взема от локумджията парите**, защото същия локумджия и от други магазини и централния склад е взел по същия начин захар, и общо към

кооперация „Напред“ дължи пари за около **50 торби захар, че против него било заведено от кооперацията дело.** На думите на инспектора абсолютно вярвах, защото наистина беше добър човек, **но аз не признах.** Нещо откътре беше ме здраво запънало!

Инспекторът се ядоса много! Взе Цонко и отиде в дома на локумджията. Като се върнаха разбрах, че не са го намерили. Той отново ме моли да призная, но аз останах непреклонен. През обедната почивка се срещнахме с локумджията и уговорихме той да твърди, че въобще не е вземал от мене никаква захар – нито с пари, нито без пари.

– Той с удоволствие се съгласи, нали? А защо не ти изплати захарта?

– Защото и на него **не били изплатили** локума, който е дал на кредит на магазин „Торино“.

– Ти винаги правиш каквото не трябва! Какво може всичко това да те ползва?

– Може да е така, но да продължа: – Отивам при главния инспектор на кооперация „Напред“ – Загоров. Вместо той да ми се кара, аз му се скарах като обиден, защото той е повярвал на един току що постъпил хлапак в „Напред“, и му поисках същата вечер да ми се направи проверка на магазина, дори да предам магазина. Това ми държане заблуди инспектора – **изгони ме.** Той по принцип не удовлетворяваше никога исканията на магазинерите.

Така изминаха няколко много мъчителни дни. Помислих – размина се! Дори се похвалих на моята Мими за голямата си победа, и по този случай я заведох на сладкарница. Впрочем, ние всяко вечер ходехме с нея на кино, театър, като истински културни хора, и все се прибирахме в малките часове.

Една вечер като се завърнах в къщи, **закашлях се и получих кръвоизлив,** но на никого не казах. Но правеше ми впечатление, че Мими по-правилно схващане нещата от мен. Тя се тревожеше за моите работи повече. Веднаж ми разказа един сън и ми го изтълкува, **че мене ме очаква голямо нещастие.** Аз ѝ се изсмях, защото уж е комунистка, сътрудничка на вестник „Ехо“, а вярва на сънища! И най-интересното, съня ѝ излезе верен! Това беше може би съвпадение, или защото искаше да се оженим.

Напоследък бях станал страшно нервен! Скарах ѝ се и не я изпратих, както друга вечер.

На другия ден тя дойде в магазина, но аз я изпъдих, не можех да я понасям, защото правеше ми лоши внушения, че ме очаква нещо лошо.

345. ТИ ИМАШ ДОБЪР РЪКОВОДИТЕЛ В НЕВИДИМИЯ СВЯТ, КОЙТО НЕ СЛУШАШ

Инспекторът се амбицира – започна отново разследване и настоя пред главния инспектор да ми бъде направена веднага ревизия, но преди това той отново ме моли да призная. Вместо да призная, аз му показах писмото на Цонко, като му забелязах, че ще го направя достояние на управата. И почувствавах, че постъпих непочтено с този толкова добър човек.

– **Ти забележи, че имаш много право чувство, че имаш добър ръководител в Невидимия свят, който се грижи за тебе, но ти не го слушаш!**

Същия ръководител те изпраща при мене, дано мене да послушаш!

Ти не само при този случай си безчестен, ти изобщо **си безчестен** – и най-много си безчестен с мене!

– Не разбирам... с Вас?

– Като не ми вярваш, като се съмняваш, като не ме слушаш, като мислиш неверни неща за мене.

– Друг път ще мисля по това, сега да Ви разказвам: – Аз казах на инспектора да прави каквото иска, и аз ще правя каквото мисля. Същата вечер не спях и написах изложение до управата на кооперация „Напред“, разказвах за писмото и препис от него прилагах към писмото.

По този начин още веднаж **спрях проверката на магазина**, но знаех, че вече директорът на кооперацията, на когото **такива неща не минаваха**, непременно **щеше да наложи ревизия**.

Затова **разпродадох** всичката си покъщнина, която бях закупил с парите, които вземах от „Напред“, защото **мислех да се венчая след Нова година с Мими и внесох парите** в касата на магазина. **Внесох и цялата си декемврийска заплата**. По този начин, покрих по-голямата част от дефицита по моите преценки.

– Но това е било сметка без кръчмар – не си взел предвид какво Цонко е вземал.

– Да, ако той не беше крал, проверката щеше да бъде в моя полза, нямаше да се установи никакъв дефицит, още повече ние много стоки продавахме на по-високи цени, продавахме в по-малко и още много неща правехме, при които не можеше в никакъв случай да дам дефицит.

– А какво стана с локумджията?

– Той беше много нахален! Той почна и мене да уверява, **че никога от мене не е вземал захар**, и следователно няма нищо да ми дължи! Това ме въбесяваше, идваше ми да го набия, но абсолютно нищо лошо не му направих!

– Добре си направил. **Повече не му искай парите и изобщо не мисли за него – само наблюдавай как ще се развива живота му**.

– Какво може да му стане? Капиталистите, bankerите, фабрикантите са милиони пъти по-лоши и нахални от него, и нищо лошо не им се случва. Това за възмездие е вятър работа! – Христов кипна, но се спря, само каза:

– Продължавай, после ще видиш какво ще му стане.

– Чувствах, че решителния и фаталния ден настъпва, затова силно се измъчвах!... Вечерта срещу Нова година дойде инспектора с още двама чиновници от „Напред“ и магазинера, който щеше да приеме магазина от мене. Цонко като видя новия магазинер, буквално си прехапа устните, защото си **беше мислил, че той ще ме замести**.

– Както виждаш, и неговия план не успял! В цялата тази работа дявола е имал пръст.

– До късно вечерта приключихме продажбите. Инспекторът и двамата чиновници пак ме молиха да призная, работата щяла да мине само с една нищожна глоба, задето съм ги лъгал, а сумата за захарта ще мине като измама за сметка на останалата захар на „Напред“. На никого не се работеше срещу Нова година. Но аз бях горд, рязко заявих: „Милост от никого не искам, ревизия още тази вечер искам!“

– Уволнен си! – заяви още по-рязко инспекторът. – И ще бъдеш предаден на прокурорът, ще бъдеш арестуван без право на гаранция.

Приключихме касата, проверихме последната касова наличност за **1933 година**. Така приключи моето бакалство.

– С бакалството ти може да бъде приключено, но от тебе зависи.

Велико бъдеще те чака, каквото око не е видяло и ухо не е чуло!

Очите на Андрей засвяткаха от радост! – Не чувствуваш ли една аналогия, започна Христов – когато човек го уволнят от живота – умира, след като цял живот е мошеничествувал, събрал голямо богатство, **отива гол**.

– Така е, но аз нямах никакво богатство.

– Всичките ти лъжи, кражби, мошеничества, не отидоха ли напразно?

Ето, уволниха те без лев в джоба! Защо бяха тези лъжи... това унижение пред самия себе си?

– Да, но аз мисля, че човек като умре не отива никъде, заравят го в земята, изгнива, става на пръст! Вие още ли не разбрахте господин Христов, че аз не вярвам на такива пощеници? **Аз съм материалист и искам да си остана такъв!**

– Никой не те кара да вярваш! Твоето вярване или не вярване на никого не е необходимо, освен на тебе. Но ако **преараждането е факт**, твоето неверие може ли нещо да му прибави или отнеме? Ти и в много други неща не вярваше, но видя, че твоето неверие или вяра нищо не им даде или отне.

Откакто свят светува, все е имало хора, които не вярват в разни неща, и след тях **поколенията са повярвали**. по-правилното е нещата да се допускат, и после да се проверяват.

346. ДНЕС СЕ ИСКАТ ГЕРОИ, КОИТО ДА СЛУЖАТ НА ИСТИНАТА, ГЕРОИ, КОИТО ДА СЛУЖАТ НА БОГА

– И така да е – съгласи се Андрей – но има нещо по-важно от това – аз трябва на всяка цена **да надхитря тези широканци!** Аз вече доста неприятности съм им създавал, но мисля, че още мога. Мисля си да надраскам една статия във вестниците, **да изнеса всичките мошеничества** на кооперация „Напред“. По този начин ще ги принудя **да ме приемат отново на работа**. Аз зная не само това, което Ви разказах, но няма време всичко да Ви разказвам. Жалкото е, че кооперацията във всички редакции на вестниците има свои **приятели и откупува много скъпо всяка статия**, която се получава в редакциите против „Напред“.

– Ти досега колко статии си надрасквал? – запита го Христов с насмешка.

– Нито една, но мисля, че ще мога.

– Опитай се, пък тогава говори. Всичко в тебе е непроверено, неопитано, затова си стигнал до това положение.

– Но това не е важно.

– Как не е важно, това е най-важното – да говориш само проверени неща, и за които можеш.

– И така да е, искам друго да Ви кажа. Относно убийството на жена Ви, вестниците писаха за кръстосания разпит, на който сте били подложени от пет души следователи, които Вие сте сразили с няколко само отговори, които добре сте замислили.

– Така беше – отговори Христов, и една нежна въздишка се изтръгна от гърдите му, очите му се овлажниха и пак рязко каза: – Сразих ги, но с истината! Аз не бях убиец на жена си!

Тези думи не направиха впечатление на Андрей. От много лъгане, той беше изгубил способността да разграничава истината от лъжата, те в него

бяха се слели. И Андрей на свой ред, тежко и облекчително въздъхна.

– Ето господин Христов, казах Ви всичко по-съществено от това, което имах да ви казвам. И въпреки всичко, право да Ви кажа, чувствавам, че можете да ми помогнете.

– Конкретно кажете, какво искате от мене, каква помощ?

– **Искам да ме научите как да излъжа, да измамя, да надхитря тези широканци,** тези мошеници от кооперация „Напред“, така че **да ме върнат на работа на същия магазин,** а може и на друг? Както вече Ви казах, нямам никакви средства за живот и никакви перспективи да намеря другаде работа. Готов съм да изпълня до съвършенство всичко, каквото ми кажете.

Христов видя Андрей като плъх излязъл от хамбар, подишал чист въздух, видял слънце, още главата му е набрашнена, и пак гледа към хамбара да влезе. Христов и Андрей мълчаха, но Андрей не можеше да издържи на мълчанието, затова побърза с каквото и да е да го прекъсне:

– Повтарям, готов съм на всичко – каза той – само и само да изляза от това положение на **безработица и мъчение.**

Христов почна да се смее предизвикателно, с което като че искаше да каже: „Ще има главата ти да пати дете си се наперил, че всичко можеш да изпълниш!“

– Готов си на всичко – повтори Христов и добави – затвор те чака!

– И аз така мисля – загрижено отговори Андрей. – Христов си потърка челото и заговори сериозно:

– Днес от когато и да било друг път, най-много се искат герои, но не герои да се бият, не да умират за някаква мнима свобода, за слава и разни други глупости!... Трябват герои, които да служат на истината, герои които да служат на Бога!

347. ПО-ДОБРЕ С ИСТИНАТА В ЗАТВОРА И НА КЛАДАТА, ОТКОЛКОТО С ЛЪЖАТА НА СВОБОДА

В стаята беше достатъчно светло, но Христов запали и голямата лампа на бюрото си.

– Светло ли е? – запита той и без да чака отговор, продължи: – Да запаля ли още една лампа? – И погледна лампата над леглото си. Трите лампи образуваха един равноностранен триъгълник в стаята.

– Не, няма нужда повече, нетърпимо светло ще стане!

– Има животни, които не могат да понасят и нашата обикновена светлина, а има и такива, които живеят на тъмно.

Андрей се обиди и млъкна. Христов въпреки това щракна и запали лампата над леглото си и заговори: – Нужна ти е светлина, защото само при светлината нещата стават видими.

Стана, запали лампата в коридорчето и тази, която беше над външната врата. Цялата колиба, като че изведнаж пламна! **Искаше с това, външната светлина да събуди вътрешната светлина – светлината в душата на Андрей.** – **Ще отидеш при директора на кооперация „Напред“, и ще кажеш истината!** Това е единствения правилен изход от положението ти. – Това го каза тихо, кротко, спокойно, меко, безстрастно и загрижено. Лицето му беше като на сфинкс, или лице на самата съдба.

Андрей си помисли, че не е чул добре или не е разбрал. В него се извършваше дълга и бърза промяна, след което той осъзна казаното. И първата мисъл, която му премина през съзнанието беше, че такъв съвет

можеше да му даде само **председателя** на широкоанската кооперация „Напред“. – Попаднал съм направо в устата на вълка! – Поклати глава отрицателно, недоволство, съжаление и разочарование се изрази на лицето му.

– Как може това? – ужасен запита той.

– Може, може и много още и по-трудни неща могат! Ще отидеш, смело ще кажеш истината! – каза Христов вече с повишен глас.

– Наверно на шега говорите?

– Сега и за бъдеще да знаеш – аз никога не говоря на шега! Аз нямам време за шеги, с шеги не се занимавам! – Заяви строго Христов и изгледа стотиците томове книги, натъпкани в етажерките.

– **Широканците само това чакат, веднага ще ме пратят в затвора!** Здравия разум не ми позволява да помисля за това. Не мога да разбера как човек със здрав разум, може да отиде и да се предаде? В съвета Ви няма никаква логика!

– **Кой „здрав“ разум те докара до прага на затвора?** Всичките дивотий, които досега си правил, кой здрав разум ти ги позволи?

Ако искаш да си поправиш живота, ще започнеш да правиш обратното на това, което досега си правил, това което ти е диктувал твоя „здрав“ разум.

Истинският здрав разум ти казва сега: „**Иди и кажи истината**“ – каза Христов повелително и продължи: „**По-добре с истината в затвора и на кладата, отколкото с лъжата на свобода, защото такава свобода е по-страшна и от най-тежкия затвор!**“ Лъжата от край време е била и ще бъде вечната поробителка на човека, и главна виновница за **страданията му!**

Кажи истината, и от нищо не се страхувай. Щом те пращам, аз отговарям за тебе! Кажи истината и ще видиш, че **косъм няма да падне от главата ти!**

Но Андрей не вярваше. И беше решил вече да си отива, но преди това искаше все пак да захване Христов, за да му олекне.

– За този ли прословут съвет ми изгубихте цели три дни, за този ли съвет ме подготвихте? Това е най-неразумния съвет, за който човек може да помисли! Благодаря Ви, аз си отивам и повече няма да помисля за Вас и Вашите съвети!

– Ти си смело момче! Много можеш, това вече ми доказва, но сега защо се страхуваш? Също както на мене каза истината, така ще я кажеш и на директора. **Който е с Истината, никой не може да му направи нищо лошо!** И директорът е човек, и той разбира...

– Откъде знаете, Вие познавате ли се с директора? Той не е никакъв човек, той е широкоанец! А като директор на кооперативна централа „Напред“, е нещо по-страшно и лошо от широкоанец! Вие нямате представа какви диви зверове в овчи кожи, са тези от „Напред“! Мене питайте за тях, пък питайте, който и да е работник от „Напред“. **Широканците от „Напред“ нищо друго не разбират, освен от пари, спекули и експлоатация на работниците.** – Андрей каза и се отпусна на кревата, прегърби се, погледът му се премрежи...

Цялото му същество говореше за безсилие, разочарованието беше се настанило удобно в сърцето му. Христов за него изчезна, и пред очите му от някаква неяснота почна да се появява и да става все по-ясен и голям алгебричният израз – корен квадратен от минус единица. Той същия този израз видя на Витоша, когато Христов го караше да се преоблече на студа

и вятъра.

Андрей се вгледа в израза с широкоотворени очи и помисли: „Магия!... Полудявам!... Хипнотизиран съм!... Халюцинации!...“ – Господин Христов, това пък сега какво е? Моля Ви, помогнете ми да си отида, вече нищо не искам от Вас! И винаги, когато после Христов му даваше съвет на Андрей се мярваше пред вътрешния му поглед.

348. ДЕЙСТВИТЕЛНА БЕЗМИСЛИЦА Е В ТРИИЗМЕРНИЯТ СВЯТ НА ЧОВЕКА, А В ЧЕТВЪРТОИЗМЕРНИЯТ СВЯТ – В НЕГО ВСИЧКО Е СВЪРЗАНО

Защастие на Андрей, на вратата се почука смело, високо и настойчиво. Христов излезе и веднага се върна, но след него влезе един работник, на когото посочи да седне на кревата до Андрей.

Работникът беше на около 35 години, със среден ръст, със сухо, слабо спечено лице, мършаво, брадясало и потъмняло, като че от месеци не беше мито. Ръцете му бяха големи, мазолести, също нечисти. Облечен беше в работни дрехи, над които беше намъкнато старо палто. Той изгледа стаята и запита:

– Мога ли да запаля?

– Не, в моята стая не се пуши.

И се намести удобно в стола си. Пресегна се и взе от една етажерка някаква книга, разтвори я и прочете нещо за **алгебричния израз на корен квадратен от минус единица**. Остави я на местото ѝ и извади друга с фишове между листовите ѝ, и от нея прочете нещо за същия алгебричен израз. Андрей нищо не разбра от прочетеното, затова може би и нищо не запомни, а може да не запомни нищо, защото още не можеше да се съвземе от ужаса.

Христов измъкна трета книга. Този път Андрей реши да запомни какво ще прочете, затова се концентрира: „Затова корен квадратен от минус единица не е само противоречие, но даже **абсурдно противоречие**, действителна безсмислица. И все пак корен квадратен от минус единица, в много случаи е необходим резултат на правилни математически операции. Нещо посвече, какво би представлявала математиката, както нисшата така и висшата, ако се забрани да оперираме с този израз?“ – И Христов извади от чекмеджето на бюрото си едно тефтерче и записа може би някакви хрумвания, във връзка с този алгебричен израз. На Андрей от всичко прочетено, най-силно впечатление му направи мисълта: „Не само противоречие, но даже абсурдно противоречие, действителна безсмислица...“, и каза:

– Господин Христов, Вие и всичките Ви съвети са действително абсурдно противоречие, направо безсмислици! – Христов почна да се смее с глас, извади си отново тефтерчето, записа нещо и заговори на Андрей:

– Ти си умно момче, понякога добре разбираш нещата, но защо се страхуваш да кажеш истината?

Работникът въздъхна отегчително. Христов с тон и маниер на виновен, с невинност и благост му се извини, че разбира добре, че работникът не го интересуват тези неща, и че знае че не му е да слуша за алгебрични изрази...

Андрей се изненада от нежността и още повече, че беше отправена към този прост и никакъв по негово мнение работник. Работникът се съгласи да изчака, а Христов продължи към Андрей:

– Вършил си много грехове, но за греховете сега да оставим. Кажи ми

какво ще получим, ако повдигнем корен квадратен на четвърта степен?

– Това зная! – възрази възторжено Андрей. В гимназията, за този израз получих двойка. Корен квадратен като се повдигне на четвърта степен – получава се единица!

– Добре, много добре, щом сега знаеш, двойката имала смисъл. **Тогава повдигни на четвърта степен всичките си противоречия – тогава те ще престанат да бъдат противоречия.** – Андрей с малко закъснение разбра какво искаше да му каже, плясна с ръце и извика оживено:

– Това пък сега откъде се сетихте? – Христов се усмихна и добави:

– Повдигни на четвърта степен всичките мои парадокси... абсолютно безсмислени съвети.

– **Разбирам, разбирам, че те ще престанат да бъдат парадокси.** Това е много интересно, бих искал да си го запиша. Едвам го разбирам, струва ми се, че съм се изправил на пръстите на краката си и едвам го достигам и не мога да го задържа в главата си. Ако малко само се разсея и стъпна на краката си, няма да го разбирам.

– Браво, умно момче си! – възкликна Христов, и почна да се смее с глас. И после сериозно продължи: – **Това което е противоречие и парадокс в нашия, в триизмерния свят, в който нещата са разделени и често без връзка едно с друго, в четвъртоизмерния свят, в който всичко от нашия свят което е разделено, в него е свързано... няма да бъде противоречие.**

В света, в природата няма противоречия, противоречията са само в човешкия свят и се дължат на ограниченото гледане на хората.

– А хората как изглеждат в този четвъртоизмерен свят?

– И хората и животните, и растенията, и минералите, и по-висшите същества от човека – всички **са свързани** и представляват **едно неделимо цяло**. Един грамаден човек, в който всички хора, животни, растения, минерали са атоми, клетки, тъкани, органи... и съзнанията на всички са **съсредоточени в съзнанието на Бога**.

349. ПРОТИВОРЕЧИЯТА, ТОВА Е ГОВОРА НА БОГА И ПРИРОДАТА. ЗЕМЯТА Е МЯСТО НА ПРОТИВОРЕЧИЯТА

– Аз се чудя господин Христов, как се сещате да мислите по този особен начин и за тези неща?! Вие казвате, че всичките ми мисли и постъпки са глупави, неразумни. Как изглеждат те в този **четириизмерен свят**?

– Много интересен въпрос! Мисли и се опитай сам да си отговориш.

– А Вие господин Христов, имате ли противоречия?

– **Да, всеки, който се е родил на Земята има противоречия, защото Земята е място на противоречията!**

Когато живея между хората, имам повече от тях противоречия, но когато противоречията ми омръзнат, когато те ми дадат това, което носят в себе си, а **те носят големи блага, тогава аз ги повдигам на четвърта степен** и те престават да бъдат противоречия.

Всяко противоречие показва, че човек е влязъл в отношение с реалността. Единствения начин, по който ние чувствуваме реалността, това са грешките, нарушенията на природните закони. Те показват, че си навлязъл в непозната област на живота, която ти предстои да опознаеш.

Противоречията, това е говора на Бога и природата.

Противоречията са неизбежни спътници на живота, затова трябва да бъдат приемани като дадени, необходими, както приемаме нощта като

дадена и нагласяваме живота си по нейните изисквания, като си приготвяме лампи и пр. и пр.

– Как можем да разберем всичко това практически? – ненадейно запита новодошлия работник. Христов го изгледа изпитателно и му отговори:

– Много просто – ако аз те карам да кажеш истината и ти се страхуваш... и най-после си кажеш: – Ще я кажа, да видим какво ще стане, какво ще ми се случи – това значи **да пристъпиш към противоречията си като истински учен човек.**

Например, както е случая с тебе Андрей. Учения химик, действа на различни вещества с реактиви. И ти си кажеш Андрей: „Хайде да подействам на директора на кооперация „Напред“ с **реактива „Истина“**, да видим какво ще се получи.”

Ти вече добре знаеш какво се получава, когато действуваш с **реактива „Лъжа“** – никаква реакция не се получава, защото той самия е лъжа. Все едно да действваме на сярна киселина със сярна киселина – само ще се увеличи количеството ѝ. Както преди да се правят реакциите, добре се изчистват съдовете, изолират се от действието на други ограничени или случайно попаднали реактиви, така и тук трябва да се изолира реакцията от твоето „аз“, защото азът произвежда други реакции.

– Как, не разбирам? – с интерес запита Андрей.

– Ще обясня. Истинският учен се абстрахира от приятността и неприятността, която изпитва при изследвания и проучвания. Например, хлороводородът мирише неприятно, но ученият химик се абстрахира от неприятната му миризма, както и от приятността на гюлевото масло. Той прави своите опити и изследвания най-търпеливо, при това не гледа и по-скоро да се освободи от неприятната миризма, нито по-продължително да остане, да продължи опитите с гюлевото масло, защото му е приятно. Ако той имаше своята логика, никога не би се занимавал с неща, които му са неприятни. Света би имал съвсем друга физиономия, ако и хората към своите противоречия пристъпваха както истинските учени постъпват към предмета на своята наука.

– Господин Христов, нямам думи, с които мога да окачествя, да изкажа впечатленията си от Вас! Това което говорите е повече от приказките от 1001 нощ! Кой говори като Вас, кой постъпва като Вас?

– И аз така мисля, и аз съм на същото мнение – допълни новодошлия.

– А ти защо си дошъл? – запита Христов работника рязко – само кратко кажи, с няколко думи.

– От три дни съм уволнен.

– Влизаш в числото на петдесетях хиляди уволнени от **първи януари?**

– Не – отговори работникът – моя занаят е дефицитен. Но друго е по-важното – хлебарят, месарят и бакалинът като научиха, че съм уволнен, престанаха да ми дават на кредит, а аз нямам спестени пари. Тази вечер аз и трите ми деца и жена ми, нямаме какво да ядем. **Казаха ми, че дъновистите сте добри хора, дойдох да Ви помоля да ми дадете някой лев да прекарам аз в семейството ми тази вечер, а утре Бог е добър.**

Христов го слушаше със сериозно и замислено лице, и гледаше изпитателно в очите.

– И само това ли искате, а работа? – запита Христов.

– Разбира се и работа, но най-важното е тази вечер да се навечеряме.

350. ДЕСЯТЪКЪТ НА БОГА

– Почука се стеснително. Христов излезе, като остави и двете врати отворени.

– Честита Ви Новата година и Светлите празници брат! – каза един тънък като женски глас мъж.

– Какво искаш? – го запита Христов, като не обърна внимание на пожеланията и честитките.

– Имам нещо важно да ти кажа.

– Кажи да видим?

– Но то е много важно, не трябва никой да чува! – Христов дръпна зад себе си външната врата, и каза:

– Нищо, кажи го тука, няма кой да чуе.

– От няколко дни искам да отида при Учителя **да си дам десятъка** и Той все не може да ме приеме, затова реших **на тебе да го дам, то е все едно**.

– Не е все едно, но като си решил на мене, пък дай го, **но да не почнеш** час по час да ми **идваш** за услуги. През цялата година няма да ми поискаш нито една услуга, ще искаш услуги от Бога, **а на хората само ще даваш**.

– Както кажете – отговори тънкия глас, явно недоволен от предупреждението на Христов, но нямаше какво да прави – даде си десятъка в един плик поставен. Христов попипа плика, видя му се тънък и като помисли, каза:

– Още сега като отидеш в къщи, да прочетеш от **Деяния на апостолите – цялата 5 глава**.

– Добре, добре брат – и си отиде.

Христов **подхвърли** плика с десятъка на брата върху бюрото, и се обърна към работника:

– **Бог се е погрижил за тебе** – вечеря ще имаш ти и семейството ти!

– Христов си погледна часовника и го запита: – Къде си работил?

– В Инвалидния дом.

– Познаваш ли някой работник там от нашия квартал?

– **Да, Антончо малкия**.

– Защо те уволниха или по-добре кажи ми, виновен ли си или не?

– Виновен съм, но все пак искам очна ставка и анкета!

– Как така – или си виновен, или не си виновен? Без анкета, кажи ми направо – виновен ли си или не?

– Никой не ми е искал обяснение, просто направо ме уволниха.

Другарите ми казаха, че вашия брат Андрей Христов ме уволнил.

– Ще видим тази работа – и взе плика с десятъка, който брата беше му дал, подаде го на работника и каза: „Както виждаш, Бог се е погрижил за твоята вечеря! Вземи го, купи вечеря на семейството си, побързай докато магазините не са затворили, а ти няма да вечеряш, ще отидеш веднага у моя брат, нали го знаеш къде живее – на булевард „Тотлебен“.

– Да, да.

– Ще му предадеш писмото, което ще ти дам.

351. ИЗГРЕВА Е ОБЯВЕН ОТ БОГА ЗА ОПИТНО ПОЛЕ НА НОВИТЕ ИДЕИ

В коридорчето се почука и чу гласът на Детката:

– Дошъл е брат Ви.

– Хм, ще го науча аз него сега! – Погледна работника в очите изпитателно и излезе, като остави вратата на стаята си полуотворена, а външната врата затвори след себе си.

– Какво има Андрейко*? – запитва той кротко брат си.

[*Андро Лулчев е рожден брат на Любомир Лулчев – виж в „Изгревът“, т. 21. Той е депутат в Народното събрание и журналист, писател. Вижте приложенияте му статии след № 95.]

– Не можах да дойда тази сутрин, защото... – Христов рязко го прекъсна:

– Да, да, защото и ти уж си най за работа човек, но и ти си като всички. Обеща за тази сутрин, а идваш чак вечерта! – Ганьовска работа! Така работа не се върши!

– Но... – започна Андрейко. – Христов още по-рязко го прекъсна:

– Няма „а“, няма „б“, без оправдание – направо си Ганьо и нищо повече! Не можа да разбереш, че те искам като англичанин точен.

– Бате, има много **арестувани комунисти** и продължават да арестуват – заговори на друга тема Андрейко, за да отклони, или по-право по-леко да преглътне горчивия хап.

– И ти седиш и гледаш, **умуваш** как арестуват хората – арестуват ги, че искат хляб, че искат да живеят?...

– Какво мога да направя, когато това е политиката на правителството?

– Хм, било политиката на правителството! Прост си Андрейко, прост! Като е политиката на правителството, то си я върши, това е негова работа. Но нас не ни интересува политиката на правителството, **нас ни интересува политиката на Бога**. Ние правим ли това, което Бог ни нарежда, ние изпълняваме ли Божиата политика? Каква е политиката на Бога към хората? **Бог казва да им се даде хляб, да им се даде свобода...**

– Разбрано бате – извика Андрейко по войнишки. И се върна на първата си мисъл: – Милан е много зает. Без разследване, не иска да освободи...

– Кой Милан?

– Милан – поручика от твоята рота през войната, когото по твое искане преместихме и повишихме началник на участъка, в района на който е вашия квартал – Изгрева.

– Андрейко, ти си оглупял! Как може да не иска бе? **Човекът когото е арестувал не е никакъв комунист, той постоянно идва на Изгрева – той е брат**. Всички които идват или живеят на Изгрева, са братя. Нито Милан, нито никой друг, нямат право да ги арестуват! Те не са комунисти, но погрешка е арестуван и затова трябва веднага да бъде пуснат, освободен. Как може да се арестува един невинен човек?

Аз ти казах и ти повтарям, запомни добре: **Изгрева е обявен от Бога за опитно поле на новите идеи! Тук се правят опити за хиляди години, от които ще се ползва цялото човечество!**

Ако Англия и Америка можеха да допуснат Русия да стане опитно поле на революция, кръвопролития и насилия, защо в България да не се допусне един квартал – Изгрева, да стане **опитно поле на мира и свободата?!**

Ти обикалял ли си границите на Изгрева? Обиколи границите на Изгрева и ще видиш, че Изгрева представлява един **равностранен триъгълник**, на който единият връх е обърнат на изток, другия на юг и третия на север. Равностранния триъгълник, обърнат с върха си на изток, е израз на хармония и разумност. Не само това, но сбора от ъглите на този триъгълник не е равен на два прави както е обикновено, а на повече от 180°, защото страните му са изпъкнали.

Едната му страна е **завоя на околоръстната линия**, другата – **завоя на Дървенишкото шосе** и третата – **завоя на алеята край гората**.

Това Учителя не е нагласил, това е проекция на нещо велико и красиво – **символ от Божествения свят**, което разпуква замръзналите форми на досегашната геометрия.

Учителя не позволява в пределите на този равностранен триъгълник – Изгрева, **да бъдат арестувани хора и да се извършват престъпления!** Той не иска заради Него никой да страда! Изгревът е като остров сред развълнуваното море – българският обществен живот – място, където удавници се спасяват! Човекът едвам се докоснал до спасителния бряг, и вие го арестувате – отново бутвате в морето! Това и на най-големия си враг не би направил! Ако трябвало един човек да бъде убит, то морето щяло да го погълне.

– Разбирам бате, но...

– Няма „но“, аз искам човекът веднага да бъде освободен, защото е брат!

– Веднага ще отида при Милан и... – Христов отново го прекъсна, понеже знаеше характера му.

– Иди пък сега извърши друга дивотия.

– Бате, ще го изкомандувам по войнишки – цял разярен Андейко отговори.

– Това не ме интересува! Искам **невинния човек** веднага да бъде пуснат на свобода! Милан си върши работата – арестува хората. Ти можеш ли да се похвалиш, че вършиш своята работа – **освобождаваш хората, назначавааш на работа, избърсваш сълзите на хората?**

– Ще отида в участъка, ако го няма ще го намеря, където и да е.

– Добре, но и ти да не останеш по-долу от фабрикантите, уволнил си един работник от Инвалидния дом.

– Зная бате, но чакай да ти обясня.

– Няма какво да ми обясняваш! Питам те – жена му и трите му деца какво са виновни? Отговори! – вече Христов викаше. – Защо съзнанието ти е толкова тясно, защо ти като уж по-нов човек защо не виждаш по-широко и по-високо?

– Не са, но той...

– Няма той! Защо го оставяш гладен, защо причиняваш страдание на цялото семейство за светлите Коледни празници? Ти знаеш ли какво значи Рождество Христово, какво значи да Се роди Христос? – Да се роди Любовта, Правдата, Свободата, Радостта... да бъдат избърсани сълзите от лицата на страдащите! А ти хубостника, наредил се до фабрикантите, сакън да не останеш по-долу от тях!...

Да върнеш веднага работника на работа, и за времето, през което е бил без работа да му заплатиш от собствените си пари!

А сега най-напред **ще отидеш в семейството** на този уволнен от тебе работник, и ще се погрижиш за вечерята им.

СТАТИИ НА АНДРОЛУЛЧЕВ В „ИЗГРЕВЪТ”, Т. 21

1. Кога ще дойде мир в България? – с. 77–78.
2. Преди и сега – с. 93–95.
3. Нашият път – с. 125–128.
4. Накъде? – с. 130–131.
5. Утописти – с. 133–136.
6. Вечният път – с. 165–167.
7. Отговорности – с. 169–170.
8. Докога? – с. 172–174.
9. Някога и сега – с. 179–180.
10. Защо се появихме ний ратниците на свободата? – с. 182–183.
11. Нова България иде – с. 193–195.
12. Чия е България – с. 197–199.
13. А ний казваме – с. 204–206.
14. Нашата цел – с. 210–213.
15. Времето иска, носи своето – с. 215–216.
16. Солта се обезсоли – с. 222–223.
17. Нашият път – с. 228–229.
18. Съдбоносни дни – с. 239.
19. Тежки дни – с. 243–245.
20. Стига приказки – с. 248–249.
21. Афиф работа (несериозен) – с. 254–256.
22. Власт – с. 258–260.
23. Снахи ни трябва – с. 265–267.
24. Амнистия – с. 267–268.
25. Три речи на Андро Лулчев – с. 270–289.
26. Биографични данни за Андро Лулчев – с. 272–273.

352. ДА ОСВОБОЖДАВАШ ХОРАТА ОТ ЗАТВОРА, КОГАТО НЯМАШ ВЛАСТ ДОКАЗВАШ, ЧЕ СИ СПОСОБЕН ЗА ТОВА

Вратата зад Христов леко се отвори, и Андрей го наметна със собственото си палто и тихо му каза на ухото:

– Ще простинете! Работникът иска очна ставка и обяснение във ваше присъствие.

– Добре, добре, влез сега вътре. – И за миг си затвори очите, и благодари на Бога за грижата на Андрей! И после пак се обърна към брат си:

– Отивай си! Да не ми идваш, докато не бъде нахранено семейството на работника и не бъде пуснат на свобода арестуваният брат!

– Бате – с яд извика Андрейко, искаше да обясни нещо.

– Хайде, хайде, ти пак ще почнеш да се извиняваш, да ми се оправдаваш. – И бръкна в джоба, извади няколко намачкани писма. – **Вземи ги, прочети ги, това са писма на жени и майки, на които мъжете и синовете са арестувани, а те са все наши братя.** Някой са арестувани и по други участъци, виж там да ги освободиш. И като свършиш всичката тази работа, тогава ела да ми разказваш и да ми оправдаваш. – Обърна се, влезе си и затръшна вратата пред носа на Андрейко.

– Абе бате, тази работа така не става! – Христов отвори вратата и с яд почна да му говори:

– Ти искаш да ставаш министър, а не можеш да изкомандуващ един поручик като Милан! Как ще командуваш един цял народ? Ако е въпрос за тези обикновените, министрите – за диванетата, които си имаме достатъчно, няма смисъл, **но става въпрос за министри, които имат власт от Бога и Бог чрез тях урежда държавата.**

Ето, давам ти задача – освободи тези хора, използвай връзките, приятелите си, ума си. Ако сега, когато нямаш властта, можеш да освобождаваш хората, **колко повече ще ги освобождаваш, когато имаш властта!** То като имаш властта, работата е лесна, но сега ако можеш, това ще ми покаже, **че заслужаваш.** Ти мислиш, че аз само чрез тебе ли мога? Ще те изпъдя да не ми се мяркаш повече пред очите, **ще отида и ще изкомандувам царя да ги освободи.** А ти какво ще правиш тогава? Това, което ти искам за тебе е привилегия, благодат Божия, но ти не разбираш нещата! Ако продължаваш да се колебаеш, **аз ще махна това диване Милан** и тебе ще поставя на негово място не министър, а **началник на участък.** Тогава ще те видя какво ще правиш!

Ако ти отнема пенсията, взема ти парите и те оставя десет дни гладен, тогава да видим какво ще правиш! Ще правиш не митинг, а ще вземеш пушка и ще отидеш в гората да се биеш! Я си представи, че имаш жена и деца, които обичаш! Така по-широко, по-дълбоко мисли за нещата. Хората излезли на митинг, искат хляб.

Ти разбираш ли какво значи да искаш хляб, да си гладен?...

Поздрави Милан, кажи му да не се страхува, аз съм зад гърба му! Пък като арестува от неговия участък хората, помоли го да телефонира до колегите си и те да освободят арестуваните от тях. Хайде, отивай! – „Без страх и тъмнина, с мир и любов!“ – И си влезе.

– Господин Христов, чух целия разговор с брат Ви. Ето, връщам Ви плика с парите, които ми дадохте! – каза зарадван работника.

– Не! – рязко и категорично отговори Христов. – Купи подаръци на децата за Коледа. То Нова година е, когато я направиш!

Утре иди на пазара, накупи всичко каквото се купува за Нова година, жена ти да наготви, седнете и направете Новата година. И не си скъпи труда, по-често идвай и ми разказвай какво става там.

– Господин Христов, благодаря Ви! Искам нещо да Ви кажа.

– Кажи да видим.

353. НИЕ ЗАЩИТАВАМЕ ХОРАТА, А ОСТАВАМЕ НАС ДА НИ ЗАЩИЩАВА БОГ

– Този вашия съсед – малкия Антончо работи при нас в Инвалидния дом. Той ми каза, че това място на което Ви била построена бараката, било негово, имал си документи и **вече извадил изпълнителен лист**, за да те извади. Аз му казах не се ли страхува от Андрейко – от брат Ви, той каза, че **владиката Стефан го пазел**, че владиката имал по-голямо влияние от брат Ви.

– Добре, аз ще ти разкажа как са нещата и ще те оставя ти да прецениш дали съм прав.

Аз оставих цяла къща с великолепа покъщнина! Притежавах най-доброто пиано в София. Всичко, всичко оставих на произвола на съдбата, не се интересувам повече от всичко това! Не желая да притежавам никакви движими и недвижими имоти!

Учителят ми нареди да закупя всичките тези земи между гората, околоръстната линия и Дървенишкото шосе и да ги раздам на братята и сестрите, които искат да живеят на Изгрева.*

[*За купуването на места на Изгрева – виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. 2011, с. 682–683; т. 2, с. 173–174; т. 9, с. 51–52.]

Аз – диването Му отговорих като последния простак: „Учителю, на мен ми стигат **300 метра** да си настаня барачката, и нищо повече не искам! И тези 300 метра земя не искам да е на мое име!“ **Затова платих ги на Антончо той да ги закупи, да извади документите на негово име.**

Учителят направи физиономия на недоволство, но нищо не ми каза. Антончо купи този парцел с мои пари, и по мое искане извади документите на свое име.

Антончо идваше почти всеки ден при мене на приказка. По едно време му влезла мухата в главата, **полудя да се жени и си харесал една сестра**, която идваше при мене. Аз му казах, че **той не е за женене** и тази сестра не е за него. Как и **защо ще се жени един човек, който е само един метър висок*** и с толкова много дефекти на тялото?

[*Те са двама по 1 метър, гърбави – Руси Петров – т. 18, снимки № 27, 28 и Борис Димитров – т. 23, снимки № 64, 65. Кой от двамата си изберете, няма да сбъркате!]

Това го озлоби! От друга страна владиката Стефан ме мрази **за една моя брошура**, написана против Източноправославната църква. И понеже не можеше по друг начин да ме уязви, **подтикна Антончо да ме извади от моето място**. Не виждаш ли брат ми Андрей на какъв е аждер, може да направи на пита Антончо, но аз не му давам.

Съдията лично идва при мен да ме моли да се явя в съда, и непременно ще спечеля делото, но аз пред човешки съдилища и за имоти не се явявам!

Три пъти делото се отлага. Аз нито адвокати вземах, нито на делото се явявах. За мене адвокат и съдия е Бог. Той най-добре вижда и знае как са нещата.*

[*Виж „Изгревът“, т. 20, с. 374–375, с. 665–670; т. 21, с. 136–137; т. 17, с. 745–746. Антончо, чрез властите изгонват Лулчев от къщата, защото мястото превзема къщата. Той отива да живее при Невена Неделчева. А Лулчев го е носил на гърба си при някой екскурзии! А сега го изгонва от собственото си място и къща! Антончо е съществувал на Изгрева! – „Изгревът“, т. 17, с. 745–746. Той е бил джудже с диагноза: „недоразвит хондродистроф“ Лулчев купил мястото от 300 кв. м. със свои пари, но го преписал на Антонио, понеже не е искал да се разпрავя с крепостни актове. Понеже мястото се е водило на Антонио, той го изгонва от мястото и къщата му!]

– Вярвам! – извика с изблик работника. – Всичко, което казвате е точно така, и аз ще се разправам с Антончо!

– Не, достатъчно, че ми повярва! **Ние нямаме право да използваме знанието, възможностите и силата си за свои нужди! Ние защитаваме хората, а оставяме нас да ни защитава Бог.** – И работника стана да си отива. Христов му подаде ръка.

– **Хем пък сега като те върнахме на работа** и като се накарахме на Андрейко, ти пък да не вземеш да се възгордееш и да **почнеш да се хвалиш?**

– Много добре Ви разбрах господин Христов, това няма да стане! Аз вече съм твой и на Андрейко човек!

– Хайде, върви си със здраве!

354. ХОРАТА ОСТАРЯВАТ И УМИРАТ, ЗАЩОТО СЕ ЗАРАЗЯВАТ С МРЪСНИ МИСЛИ, ЧУВСТВА И ПОСТЪПКИ

Андрей гледаше Христов в очите, и не знаеш какво да каже и какво да мисли от учудване!

– Господин Христов, не зная какво да мисля за Вас, нямам съответните мисли и разбирания, само мога да кажа, че съм учуден и преучуден, но тези думи съвсем не могат да изкажат това, което искам да Ви кажа!

Чувствувам главата си като грамаден казан, пълен с вода! От три дни Вие поне сто пъти бръкнахте в този казан, и с всичката си сила завъртяхте водата. От дъното на казана – главата ми, се надигнаха какви ли не боклуци, всичко в главата ми се размъщаше и после утаяваше, избистряше като по чудо. Винаги от първите си мисли се разочаровах и съжалявах, че съм ги помислил.

– Това което си видял, право си го видял, което си помислил, право си помислил, но още какво видя да става с водата от този казан?

– Тя се изплискаваше.

– И още нещо?

– Ако ми подскажите, може да Ви кажа.

– Заедно с водата, се изплискаха и боклуци навън?

– Да, аз вече не мога да мисля, че Вие може да изиграете един Антончо, но отначало си помислих това, помислих и много неща, които после изгубиха смисъл!

– Изплискали се навън!

– Така е. Гледам, гледам и не мога да разбера как е можело в главата ми да стоят толкова много боклуци, такава нечистота?

– И още колко много има за чистене! **Затова хората остаряват и умират, защото се замърсяват техните мисли, чувства, постъпки, замърсява се отвътре цялото им тяло и живота не може повече да се проявява!**

– Господин Христов, кажете ми как може човек да разбере кога спи и сънува, и кога е буден? Това, което от три дни виждам и чувам – спя и сънувам, или е истина?

Христов почна високо да се смее и отговори доволно:

– Не може, това е голям въпрос. Напомни ми, друг път може да си поговорим повече.

– В мен възникват с всичко това много въпроси. – Христов се приготи да слуша.

– Защо бехте толкова любезен с този работник, защо не му се скарахте, че иска да пуши?

– Защото животът е достатъчно нелюбезен, груб и безмилостен към него.

– Защо не го направите дъновист?

– Да бъдем на ясно, аз нямам намерение никого да правя дъновист или какъвто и да било друг! **Учителя и аз нямаме нужда от никого! Учителя само дава и нищо не иска!** Ако някой дойде и остане при Него, това е защото има полза от Него – да учи една нова наука.

– Сетих се нещо друго – защо не разрешите и моя въпрос, както разрешихте въпроса на този работник?

– И това може – отвърна му с усмивка Христов.

– Напишете едно писмо до директора на Кооперативна централа „Напред“. Нали и с него се познавате? Той се казва **Петър Пенчев**. Подействайте му с елемента „писъмце“, да видим какво съединение ще се получи. Нали вече почнахме да постъпваме като истински учени?

– Добре, добре – казваше Христов и се смееше – ти вчера стана евреин, и днес почна кибрит да продаваш. И това ще стане, но най-напред ти трябва да направиш това, което трябва, това което искам да направиш. А да напиша писмо, това е най-лесната работа. – **И тъкмо да му каже, че чичо му – широкия социалист Христов е председателя на кооперация „Напред“**, но като прецени, замълча.

– Господин Христов, и Вашия Учител ли се занимава с математика?

– Учителя и аз, и още много братя, се занимаваме с математика. Ученика на Учителя – Жорж Радев, за когото вчера стана дума, е завършил математика с отличен.

– Аз пък и всички хора мислим, че вие сте религиозни хора, които четат Евангелието и за Света Богородица, която ходила по мъките!

Андрей остана до късно. Говориха за много неща, и когато си тръгна, Христов го изпрати до външната врата, и като нещо много обикновено му напомни:

– След разговора, който имам с моя брат, и който ти чу, твоята задача стана много лесна! **Иди при директора на Кооперативна централа „Напред“ – Петър Пенчев и му кажи истината!**

Андрей искаше нещо да възрази, но Христов го запита нещо друго: – Имаш ли дърва за тази вечер?

– Имам и дърва и храна. Господин Христов, щях да забравя, донесох Ви три дюли: „Заповядайте!“ – И му ги подаде с дясната си ръка.

Христов, усмихнат ги пое с лявата си ръка, продължително благодари и ги постави при другите на етажерката.

Андрей си тръгна. Христов дигна дясната си ръка и с усмихнато лице каза:

– Ти си герой, кажи истината!

Андрей потъна в гъстата тъмнина.

Лампата над вратата на Христов, продължаваше да разлива светлина в нощта.

VI. РАЗНИ СРЕЩИ

„Питат ме: – Откъде събра тези хора около себе си? Те не те разбират!

– Нищо от това. Понеже Бог ги търпи и обича, и аз съм длъжен да ги търпя и обичам. Бог ги е събрал от кол и въже, и ми ги е пратил да работя с тях – не мога да пречупя думата Му.

Щом Бог ги е пратил при мене, ще им предам знанието, което имам.

Така постъпвайте и вие.

И ако ви питат защо обичате някой човек, кажете:

– Защото пръв Бог го обича.”

/„Живият Господ”, с. 105/

355. ТЕ В ИСТИНАТА СА СЛАБИ. ТИ САМО С ИСТИНАТА МОЖЕ ДА ПОБЕДИШ

Беше отдавна съмнало. Андрей се събуди с приятното чувство на доволство, радост, сила!... Обаче скоро, нещо в него като свредел започна да превъртява, прояжда приятното му състояние, както червеят прояжда росната гъба, поникнала в ранните зори на деня. Първата мисъл, с която Андрей днес започваше денят беше последната, с която снощи Христов го изпрати, и с която мисъл той заспа: „Бъди герой, кажи истината!”

Андрей се излежаваше и разговорите с Христов преминаваха през главата му като лента на филм, и те всичките се свеждаха все до мисълта **да каже истината**. После Андрей почна бавно и незабелязано да чувства теглене към улица „Веслец”, където беше учредението на кооперация „Напред”.

Андрей почука и влезе в кабинета на главния инспектор, но той го нямаше. И веднага му хрумна идеята: – Като кажа на господин Христов: „Нямаше го главния инспектор”, ще каже истината, няма да излъже и най-важното – няма да се унижава, като признае... – „Няма да излъжа!” – Андрей си повтори няколко пъти с особено приятно чувство, защото откакто познаваше Христов, това беше едно от най-важното нещо в живота му. А Христов беше първия човек, на когото Андрей доброволно пожела **да казва истината**. Андрей и през миналите дни не излъга нито веднаж Христов, но това беше защото си мислеше, че той е човек, който не може да бъде лъган, защото си мислеше, че Христов е човек пред когото лъжата се стопява и истината блесва. На Христов да се каже истината колкото и горчива, не беше много трудно, защото честолюбието му малко щеше да бъде нащърбено. А да произнесе истината пред главния инспектор на

кооперация „Напред“, това беше нещо съвсем друго. **Той без колебание, можеше да го прати на прокурора!**

През първите дни Андрей пред Христов прави първите стъпки да казва истината, днес трябваше вече да направи – крачка. Христов беше го научил да проходи в истината. Днес му предстоеше тежкото изпитание – да каже истината и да отиде в затвора, или да излъже и да бъде свободен. Но имаше нещо по-важно: ако излъже, как щеше да гледа Христов в очите, какво мнение щеше да има Христов за него?!

Андрей без никакво колебание бързо се изкачи на втория етаж, почука и влезе в кабинета на главния директор на Кооперативна централа „Напред“ – Петър Пенчев.

– Господин директоре, дойдох да кажа голата истина!

Тези думи направиха силно впечатление на директора. Лявото му око се издигна нагоре, а дясната устна се изкриви кисело надолу. Ирония, учудване и лукава усмивка се смесиха на лицето му. Очите му блеснаха като тъмни звезди, защото помисли: „Магазiner и истина!... И при това „гола“!... Чудно, каква ли нова лъжа е измислил?“

Андрей видя не само лицето, но и това, което стана зад него и миналото му и автоматично си спомни и затърси лицето на Христов – силно, мощно, изразително, макар и строго и сурово, но добро... И с възмущение чу сипкавия глас на директора:

– Това няма ли да бъде най-голямата лъжа, увита, завита, повита в пелените на истината?

– Нека така да бъде, чуйте я.

И започна бавно, сдържано да разказва, като внимаваше да не пропусне или омаловажи някой факт, който беше против него. Тъкмо напротив, съзнателно дори подсилваше тези факти, които бяха против него, в негов ущърб!

Още при първите думи на признанията му, главния директор на Кооперативна централа „Напред“ – Петър Пенчев се стъписа, което съвсем не беше в характера му! И когато Андрей свърши, той позвъни, като не преставаше да го гледа с учудване! Нареди на разсилния да му донесе от заседателната зала преписката. А Андрей си мислеше, че ще нареди да го арестуват, понеже знаеше, че той е всесилен, може да командува и полицията.

Директорът прелисти преписката, извади от нея изложението на Андрей и запита:

– Това Ваше ли е?

– Да.

– Аз ще Ви го чета, а Вие ще казвате кое е лъжа и кое истина. – И извади от чекмеджето на бюрото си червен и син молив, и почна да подчертава истината със син, а лъжата с червен цвят. И накрая заяви: – Само това ли е голата истина?

– Да! – Троснато отвърна Андрей, едвам задържайки яда и негодуванието си! Чувствуваше страшно презрение към директора, каквото към никого не беше чувствувал! Това беше само, защото и в директора търсеше да види Христов.

Директорът – **Петър Пенчев** беше основателя на Кооперативна централа „Напред“. Като ръководеше и работите на кооперация „Напред“, той имаше способността да решава изведнаж и най-сложните и заплетени търговски операции от финансов и икономически характер, той винаги пронизваше с вещина в поставените му въпроси. Можеше да обхване

въпроса изведнаж и от всички страни, и особено добре разбираше тази страна, която щеше да донесе най-големи печалби за „Напред“. Обаче сега, при този толкова обикновен случай наглед, се замисли. А това му въздействува оскърбително, защото той не беше човек, който търпеше оскърбления, макар и оскърбление от самия него.

Когато след 9 септември 1944 г. комунистите конфискуваха всичките придобивки на неговото дело – всичките капитали на Кооперативна централа „Напред“, той не можа да изтърпи, затова се хвърли под трамвая. И сега, за да се освободи от това състояние, оправда се пред себе си с това, че слушал разсеяно и не можал всецяло да се откъсне от работата си, с която се занимавал преди това.

После установи, че този случай беше без прецедент в двадесетгодишната му директорска и търговска практика. Сети се за героя на Достоевски – Разколников от „Престъпление и наказание“, поиска да намери някаква аналогия, после зарови из съзнанието си да намери друга случка на съдопроизводството, когато някой по този начин да е направил самопризнание. Не намери. Сети се за Фройд и неговата „Психоанализа“, за Ломброзо... и загледа още по-изпитателно Андрей. Искаше да надникне направо в душата му, да намери истината в самото ѝ скривалище.

Подигравките, сарказмите и иронията бяха изчезнали от лицето му! Беше силно ядосан на себе си! Как той – директорът на най-голямото търговско предприятие в България, не можеше да разреши толкова прост случай?! Той беше в положението на Крали Марко от народната песен, който нямал по сила равен на себе си, но който не можал да издигне торбичката на срещнатия старец.

Андрей стоеше пред директора, и си мислеше върху думите на Христов: **„Те в лъжата са силни, непобедими, лъжата е тяхната стихия, но в истината са слаби! Затова ти само с истината можеш да го победиш!“**

Когато му каза това Христов, за него това беше непонятно, но сега виждаше ясно как директора не можеше **да си представи** човек да каже **истината** най-безкористно! Андрей дори остана с впечатление, че го смята за полудял.

356. БЕЗДУШНИТЕ ПОЗНАТИ

Размислите на директора не продължиха дълго, той се сети за неотложната си работа и погледна преписките на бюрото си, после часовника на отсрещната стена. Постави изложението на Андрей внимателно в папката, изгледа още веднаж Андрей, дано в последния момент разгадае загадката и измърмори недоволен:

– Това което ми разказа, напиши го, за да го докладвам на съвета.

– Широканец такъв, хитрец! Много за глупав ме мислиш – това никога няма да направя!

И веднага излезе от кабинета, и тичешком изхвъркна на улицата. И тръгна без определена идея към центъра на града – „Света Неделя“.

Слънцето беше огряло на най-горния етаж прозорците на една кооперация, в западната част на площада. Слънцето само за миг беше сътворило, нарисувало с бързината на светлината красив и жив пейзаж – ПОЖАР – и с лъчите и багрите на дъгата изтъка, изплете. Андрей го загледа и тръгна към него като двете деца от драмата на Метерлинг, които бяга тръгнали да търсят синьото цвете.

На площада Андрей видя трамвай №1, който водеше за Семинарията.

Сети се за Христов и реши веднага да отиде при него да му се накара, задето беше го изпратил да се признава пред този бездушен широканец, който абсолютно не разбираше от истина, още по-малко от човещина!

Качи се на трамвая, но веднага от другата врата слезе, защото се сети, че няма пари. И пред него се простря на дължина улица „Мария Луиза“. По средата ѝ се движеха трамвайте, а от двете страни на тротоарите временно бяха построени бараки – сергий на амбулантни търговци.

Те му напомниха, че след няколко дни беше Коледа – Рождество Христово. И в душата му възкръснаха много детски спомени, почувствува мъка! Страданието, като че профуча край него със силата и грохота на победния си марш, погледна го като вълк овца и си каза: „Мършав!“ – И го отмина. Андрей беше отминат този път от страданието, което отиде да търси други, за да ги прави нещастни.

Търговците по улица „Мария Луиза“ бяха вече отворили сергийте си, и народа беше почнал да се трупва пред тях. Лицата на всички бяха весели и доволни, такива ги виждаше и Андрей. Това беше може би, защото денят беше хубав, а това обещаваше добър пазар, пари, щастие...

Андрей се вля в общата навалица между сергийте, и скоро забеляза пред една сергия най-добрия си приятел от кооперация „Напред“ – магазинера бай Васил, който беше само няколко години по-възрастен от него, но Андрей както и всички от „Напред“ го наричаха „бай“, защото го чувствуваха много-много по-възрастен от тях.

Той от всички магазинери на „Напред“, беше се подредил семейно най-добре. Беше женен за хубава и богата жена, имаше си две хубави и умни деца – момче и момиче, имаше къща – добре мебелирана. Андрей много пъти му ходеше на гости. **Жена му искаше да го жени** за една богата с апартамент, красива русокоса нейна приятелка – Елена.

Душата на Андрей се изпълни с радост като видя бай Васил, и в душата му се заредиха спомени за Елена! Но щастието се наруши от мисълта за неговата Мими, която беше бедна работничка и квартирата ѝ беше мизерна, но той не знаеше защо, нея повече обичаше. Той вече от месеци наред се разпъваше между Мими и Елена. Може би една от причините да се скара с Мими, беше Елена. Но ето, намеси се и друга неприятна мисъл: „Уволнен съм“, което беше преграда са се ожени за Елена, която много държеше да бъде на работа.

Андрей се затича, настигна бай Васил, тупна го по рамото и му извика високо:

– **Здравей бай Василе!**

– Здравей, здравей, здравей! – завика и бай Васил. – Но много си се променил, отслабнал си, имаш много измъчен вид! Къде си, къде се подвизаваш? Чух, че си предал магазина. Нали всичко това се случи все във връзка с помощника ти Цонко, с онова писмо? – Така набърже той го отрупа с въпроси.

– Да, да, точно така! Само Цонко е виновен за всичко, което си чул за мене. Този хлапак излезе голям разбойник, мошеник!... Но сега бързам, през празниците ще ти дойда на гости и тогава всичко ще ти разкажа.

– Непременно, непременно ела, но нямам търпение до тогава! Ела веднага в магазина да ми разкажеш. И аз сега имам един такъв продавач като твоя Цонко – чудя се какво да го правя!

– Няма какво да се чудиш, махни го веднага! – без колебание, Андрей си даде категоричното мнение. – Ако пък го заловиш в кражба, вмъкни го в мазето и му натроши кокалите! Хич не ти трябва да търсиш съдействието

на инспектората, нека той да търси и да се оправдава и оправя както иска.

– Ти Андрей, сега ми даваш моя съвет.

– Така е бай Василе, ти си много практичен, знаеш как трябва, но послушай и моя съвет на патил. Но искам нещо друго да ти кажа.

– Какво?

– Моля те, не казвай на жена си, че съм уволнен, защото нали знаеш, жените са... ще каже на Елена...

– Бъди спокоен, бъди спокоен! Аз зная какво правя, разбирам ги тези неща. Абе Андрей, прави ми впечатление, че говориш сега много хубаво! Как си оправи говора, как, при кой лекар? И как можа толкова скоро – като че са ти направили операция, **отрязали са ти заекването**, освободили са те от него?! Кажи ми моля те, защото и моята Васка, нали знаеш заекава, захецва се?

– Ще ти разкажа бай Василе, всичко ще ти разкажа, но сега нямам време и това е една дълга история. Когато ти дойда на гости през празниците, ще ти разкажа всичко.

– Добре, но кажи ми сега поне адреса на лекаря.

– Като дойда, това е един особен случай, не може да се каже тук и с няколко думи.

– Добре, сега накъде си?

– Отивам си. Но кажи ми нещо за Елена?

– Снощи беше у нас. На няколко пъти, уж случайно подпитва за тебе. Хванала се е, живо се интересува от тебе. Пита никак ли не си ядял месо. Излъгах я, че от време на време си хапваш по-малко, но не си месар като нас и като тях. Това ѝ хареса и тя каза, че и тя от време на време само ядяла месо, не обичала много месото, но обича речна риба. Нали разбираш, добре си ѝ запалил главата! Пък и моята жена добре я навива. Ще знаеш, най-много те желае, защото не пиеш, омръзнало ѝ да гледа баща си вечно пиян.

– Разбирам, разбирам – казваше Андрей доволно.

– Тя пита кога ще дойдеш у нас. Подхвърлих ѝ, когато дойдеш, ще те доведем с жената у тях и веднага ще ви сгодим. Тя се засмя до уши! Ти нали ме знаеш, аз съм пишкин мъж, добре опичам работите. Няма какво да чакаш и да мислиш, решавай се и това е. **Елена е добро момиче, ожени се и си гледай кефа! Защо ти е онази голтачка – Мими?** Остави ти идеите настрана! Гледай да се наредиш добре, пък идеите и любовта си е пак идеи и любов. Нали е модерно да се говори за велики идеи? И аз пред клиентите какви не ги говоря! Каквото научавам от тях, после им го казвам като мое и те мислят, че съм голям идеалист...

Андрей слушаше и му ставаше драго. Но като се сети, че трябваше да я заведе на кино, театър, на сладкарница, да ѝ купи подарък!... Те жените на подаръци много се радват... А той беше без работа, и нямаше пукнат лев в джоба си.

– Бай Василе, аз сега бързам, като дойда през празниците, ще обмислим тази работа. Този път ще те послушам дума по дума.

– Ела, ела, непременно ела. Елена ми каза, че е подготвила бохчалъка – като на стар сват. Хем ако не стане нищо по твоя вина, да му мислиш, ще изгубя скъп подарък!

– Бъди спокоен бай Василе, казах ти вече, ще те слушам каквото ми кажеш. Няма да се интересувам от идеи, морал и пр.

Андрей всичко обещавахе, защото плуваше във водите на радостта. Но изведнаж стана сериозен, замислен и каза неочаквано: – Абе бай Василе,

има нещо по-важно – моля те, послужи ми с няколко лева за трамвай, много скоро ще ти ги върна, не съм взел!...

Бай Васил хитрия налетя на това, от което най-много се пазеше – да дава пари в заем! Затова веднага си помисли: „Мене ли намери за балама от седем милиона българи?“ При други подобни случаи той знаеше, отрано и отдалече почваше да се оплаква, да примира от глад... А сега беше изненадан, и докато измисли подходящ отказ, заговори:

– Но ти още от първия ден ли започваш със заеми? Ако наистина е верно, че немаш, това ще знаеш ти е най-голямата грешка! Тъкмо затова трябваше да ми искаш съвет. Трябваше да си предвидиш, приготиш поне за една година пари, да се ожениш и да си поживееш като бей с това хубаво момиче Елена в неговия разкошен апартамент, ако искаш да ти гори кандило на другия свят. Ех, защо сега не съм ерген? Ще ме налапат жените като топъл хляб и сирене! Ти трябваше да си напълниш джобчето с пари, а после широканците нека те дават под съд, както дадох толкова много магазинери под съд, и какво им направиха – взеха им цървулите! Нали знаеш, прокурорите, съдиите и цялото българско общество мразят широканците. Съдът обикновено задължава „Напред“ да признае 3 % фири и други подобни, тогава ще излезе, че „Напред“ не само няма право да ти иска да платиш дефицита, но ще трябва да ти доплати...

На Андрей много хареса тази идея, но уви, беше късно! И мислеше си, колко хубаво щеше да бъде, ако беше направил както го съветваше бай Васил, и си мислеше – защо отрано не се посъветва с бай Васил?... – „За друг път ще имам това предвид!“

– Аз пък тъкмо обратното направих – продадох всичката си покъщнина. Нали знаеш бай Василе, бях се обзавел – спалня, кухня?... Взех и на заем откъдето можах, внесох в касата и декемврийската си заплата.

– Много си сглупил! – извика със съжаление бай Васил, и заклати отрицателно глава. – Андрей не знаеше как се сети за Христов и отговори:

– Не съжалявам бай Василе!

До тук Андрей и бай Васил се разбираха, но от тук нататък се разделиха в разбиранията си. На Андрей се искаше да каже на бай Васил, че е намислил писател да става, но чувствуваше, че бай Васил ще му се изсмее, ще го вземе за полудял и ще го вземе на подбив пред жена си и Елена!

– Андрей, много добре те разбирам и искрено искам да ти помогна, но тази сутрин с жена си се скарахме – започна бай Васил да лъже. – Събудил съм се, още не събудил и жена ми: „Дай пари!“ Изтърсих и джобовете и портмонето си, да се увери, че нямам пари.

Андрей изглежда добрия си приятел. Между тях беше се вече разтворила бездна! Сети се за парите, които Христов му даде да купи просо и изрично му беше казал да харчи от тях за свои нужди – с тях можеше да плати трамвая. Попипа ги в джоба си и каза:

– Сбогом бай Василе, благодаря ти за всичко! – Веднага го напусна, без да си стиснат ръцете както друг път.

– Андрей, не се сърди, ела на магазина, все ще намеря от някой от продавачите някой лев да ти услужа!

Но Андрей не се обърна, отдалечи се с дълбока мъка в душата си, не разбира се за бай Васил, а затова, че не ще може да се ожени за Елена!

Напушаше един прекрасен случай да бъде щастлив!

357. ПОХОДЪТ НА ГЛАДНИТЕ

Андрей влезе в стаята си, която сега му се видя по-приятеллива от вчера и завчера, макар в нея не беше направил никакви промени, само той беше се променил.

В кюшето до кревата, се мъдреше **пакета с нелегалните материали**. Почувствува се виновен, че още не беше ги разнесъл. А този, който му ги носеше **чакаше да ги разнесе, за да му донесе други**.

Наближаваше 1 февруарий 1934 година – обявения ден за митинга „Поход на гладните“. Всеки от изхвърлените на улицата работници от фабриката, трябва да знае, че **Партията най-енергично протестира и се бори за неговите интереси...**

Андрей, разтвори пакета и почна да разглежда позивите и афишите. Хрумна му идеята: „Мога съвсем безнаказано да занеса и разпръсна тези материали по Изгрева и околните фабрики.“ Това му хареса. После разтвори раницата на Елен, извади всичките продукти. В два пакета, поставени по три дюли – единия пакет за Христов, другия – за Елен. Постави ги в раницата, в нея постави и пакета с позивите, метна раницата на гърба си и излезе, но на вратата срещна хазияката си. Тя не го поздрави, защото считаше за унижение да поздрави един работник, който може да живее в такава мизерна квартира – бордей, в който и кокошките по нейно мнение не биха живели. Тя направо му заговори:

– Платете наема. Трябваше още на 25 декември да го изплатите без подканяне, както уговорихме. Изглежда сте един от петдесетте хиляди работници, които са уволнени? Впрочем това съвсем не ме интересува, искам си наема!

– Добре, да, да... – забърка се Андрей. – Ще го заплатя за двата месеца наведнаж към 20 февруарий, когато се завърна от командировка – излъга той и се учуди на себе си как се сети така да излъже, когато никога това нещо не беше помислил.

– Нищо не ме интересува! Ако до 20 януари не ми изплатиш наема, ще съборя покрива на квартирата ти и ще го изгоря! Материалите от пода и тавана, струват повече от твоя наем!

– Къде ще живея аз?

– Където искаш, това не ме интересува! – обърна се и си отиде.

Андрей за първи път съжаляваше, че излъга, затова реши веднага да изплати наема с парите на Христов за просото. Но помисли, че Христов ще си помисли за него лошо, и категорично реши да ѝ плати, когато има.

358. ОПИСАНИЕ НА ИЗГРЕВА

Андрей се отби в един магазин на „Напред“, купи просо и тръгна пеш за Изгрева.

Още от шосето видя пред бараката на Христов да стои Петър – уволнения директор, за когото вчера стана дума. Христов излезе и го покани. Андрей се спря и помисли гласно: „С малко съм закъснял. Сега какво мога да правя, докато излезе Петър? Ами ако и него държи като мене 12 часа?“

Сети се за нелегалните материали, които носеше в раницата. Реши да се разходи по Изгрева, за да проучи условията как би могъл довечера да ги пръсне... Особено се оживи от мисълта: „Ще надникна тук-таме по забутаните кюшета на квартала, все ще успея да измъкна някоя кирлива риза на тези „Божии хорица“, които да покажа на света! Да ме познаят те

мене и да видят кой съм аз, и какво мога!..." – И с тази и подобни други мисли, той навлезе в квартала.

Макар, че слънцето се движеше ниско по хоризонта, тук беше топло и приятно! От комините на малките барачки, затиснати от дебелия сняг излизаха направо нагоре весели пушеци, които отиваха към чистото и синьо небе, както пушека от жертвата на праведния Авел. Пред прозорците и площадките се трупаха хиляди врабчета, цвъртяха весело като деца пред обедна маса.

Андрей мина край бараката на **сестра Блатова***, която беше до самата пътека, и навлезе през отворената врата в двора пред Салона.

[*Блатова – това е Николина Балтова.]

От десно имаше ниска постройка, на източната страна на която беше стояла на **брат Ради** – доброволен и безплатен работник в братската градина. До нея беше прилепена **братската кухня**, в която бяха инсталирани **три казана** над огнища, а стените на кухнята бяха облицовани с бели фаянсови плочки. По средата на кухнята имаше дълга маса, на която поставяха продуктите за обработка.

Андрей любопитно надникна през прозореца, и видя вътре няколко сестри в бели престилки. Направи му впечатление, че престилките им бяха идеално чисти, по-чисти отколкото на лекарите! Между сестрите се перчеше като гъска **сестра Епитропова*** – **най-добрата готвачка в Братството**.

[*Епитропова е съпруга на Петко Епитропов – „Изгревът“, т. 5, с. 595–598. Казва се Мариам; т. 22, снимка № 17]

Андрей хвърли бърз поглед на цялата кухня, но нищо не можа да се закачи на черногледия му поглед – тъкмо напротив, беше много-много чисто! После той пристъпи няколко крачки на запад.

Следваше **трапезарията***, тя беше продължение на кухнята, ниска постройка.

[*Трапезарията – виж в „Изгревът“, т. 9, снимки № 5, 6, 7; т. 13, снимка № 138.]

Четири грамадни прозореца започваха около 40 сантиметра над земята, и стигаха почти до покрива. Всичките прозорци бяха с посока към юг. По средата на южната стена имаше малко стъкло антре, издадено около един и половина метра напред, в което си събуваха обувката. Братята и сестрите влизаха в Салона по чорапи, или си носеха търлещи или чехли.

Трапезарията беше още по-чиста от кухнята. Тя нямаше таван, направо върху покривните греди беше накован шперплат. Всичко беше бедно, но ново, приятно, идеално чисто, боядисано с бяла блажна боя.

По чисто белите стени имаше много **картини** – натюрморти и други. Всички бяха нарисувани добре. От единия до другия край на трапезарията, бяха наредени **в два реда бяло боядисани маси** с идеално чисти и изгладени покривки, също бели. Столовете бяха от най-обикновените, но блестяха от чистота.

В дъното на трапезарията имаше грамаден **роял**. Салона беше препълнен с братя и сестри, които щяха да обядват, но защо не почваха не можеше да се разбере. Една сестра беше пред рояла и пееше някаква духовна песен, а друга ѝ аккомпанираше.

Андрей премина по-нататък – към Салона, в който говореше господин Дънов. **Салона*** имаше разположение от юг към запад, с широката си част беше обърнат на изток. Дължината му беше около 18 метра и ширината – около 12 метра. [*Салонът – виж в „Изгревът“, т. 8, снимка № 13; т. 12, снимка № 40; т. 16, снимка № 40. Вътрешността на Салона – виж т.

9, снимки № 12, 13; т. 13, снимки № 136, 137, 139, 140. Черната дъска – снимка № 140.]

На източната стена имаше шест грамадни четирикрилни прозорци, около по два метра дълги и два и половина и три високи, отгоре с капаци, които се отваряха и затваряха автоматично. Отгоре бяха украсени с красиви резби, орнаменти и символични знаци. На всичките прозорци и врати, както на Салона така и на трапезарията, горните ъгли бяха закръглени. По средата на източната стена, която почти цялата беше само от прозорци, имаше грамадна стъклена врата в същия стил на прозорците с резби и символични знаци. До нея се стигаше по три кръгли мозаечни стъпала, и най-отгоре също кръгла мозаечна площадка.

Андрей се изкачи по нея, натисна дръжката ѝ, но вратата беше заключена. Надникна вътре през прозорците и видя насреща подиум, висок около 60 сантиметра, боядисан бяло и постлан с килимче и върху него малка масичка, покрита с бяла покривка и стол-кресло с пухена възглавница за Учителя. По стените имаше няколко картини.

До самия подиум от лявата страна имаше двойна черна дъска със скрипки, под нея имаше дълга линия, триъгълник и пергел. Андрей ги гледаше и се сети какво беше му казал Христов, че Учителя се занимава с математика, че Учението Му има математически израз...

Салона беше напълнен с много редици обикновени **столове**, и покрай стените имаше **пейки**. От дясната страна на подиума имаше **орган**, и в северната страна на Салона имаше нещо като малка сцена с пиано. Пред подиума, от който господин Дънов говореше, имаше дълга бяло боядисана маса с четири стола.

Андрей запита един брат какъв е смисъла на **тази маса**, той му отговори, **че на нея пишат стенографите Словото на Учителя**.

На южната стена имаше само един трикрил прозорец и плътна врата. Салона беше много чист и светъл!

Наоколо два метра от южната стена започваше друга постройка и между двете постройки имаше **стълба***, която водеше за **спалнята на господин Дънов**, която се състоеше от антре и стая.

[*Стълбата към стаята на Учителя – „Изгревът“, т. 29, снимки № 123, 124, 125.]

На източната стена на стаята имаше кръгъл балкон с железен парапет, два прозореца от двете страни на вратата и още един прозорец на южната стена точно над южния прозорец на Салона. Над балконската врата **под стряхата** имаше венетка – изпъкнал кръг с диаметър около 60 сантиметра, и в средата му изпъкнало **кандило с червен пламък*** със символичен смисъл, а над него – един **петоъгълник** направен от дърво, в средата на който беше вмъкната дървена елипса и в нея **грамадна електрическа крушка**.

[*Кандилото с червения пламък + крушката – виж „Изгревът“, т. 18, снимка № 65.]

Другата постройка, която както казахме беше на два метра от южната стена на Салона, беше малка – само от една стая, може би четири на пет метра, на около двадесет сантиметра над земята. Височината ѝ беше не повече от два метра и половина. Тя имаше два прозореца с източно изложение, и само един на юг. Прозорците имаха железни решетки. В стаята се влизаше с едно стъпало, през малко стъклено холче.

В тази постройка беше приемния кабинет на господин Дънов*.

[*Приемната – „Изгревът“, т. 9, снимка № 11; т. 16, снимки № 41, 42, 43.]

Отпред под стряхата на холчето, имаше венетка, символ, емблема, която представляваше един изпъкнал по краищата кръг с диаметър около 40 сантиметра, на който беше написано: „Глава на Твоето Слово е Истината.“ В кръга беше вписан равноностранен триъгълник, котва и под нея петолиние със сол ключ и нотите: „До, Ми, Сол“.

Пред кабинета и Салона беше постлано с **червени циментови плочки**. А по-нататък имаше дворче с размери, може би десет на двадесет метра. На източната му страна имаше насадени **цариградски лешници**, а под тях бяха монтирани **шест маси** с посока от юг към север, от двете страни на които имаше **пейки** боядисани бяло. **Това беше лятната трапезария на Братството.**

От Салона и кабинета на Учителя водеше една пътека широка два и половина метра, която водеше за поляната, от дясната страна на която имаше равностранна триъгълна леха с върховете си на юг, изток и запад. Ъглите на триъгълника бяха заоблени, както на вратата и прозорците на Салона.

Андрей се огледа някой да му обясни, но нямаше никой.

Лехата равноностранен триъгълник беше като разпределител: по едната ѝ страна минаваше пътеката за поляната, от другата ѝ страна минаваше пътеката от поляната за квартала и по третата страна – пътеката от Салона за квартала.

Кабинета на господин Дънов и южната част на Салона, бяха почти на височината на земята, а северната – около един метър над земята.

Андрей се запъти по пътеката към поляната, но преди да стигне поляната мина през малка борова горичка, сред която до самата пътека имаше елипсовидна беседка с пейки, монтирани направо на земята. Тук Андрей видя един брат, който му обясни, че тук през лятото е прохладно и братята и сестрите сядат и беседват.

Андрей излезе на поляната. Снегът по края беше отъпкан от гимнастически упражнения, които братята и сестрите правеха всяка сутрин през пролетта, лятото и есента, а през зимата правеха упражнения само в дните на беседите – сряда, петък и неделя. Поляната се отделяше от пътеката край гората с бодлива тел, зад която имаше два реда плодни и други дървета и сред тях на северната страна се беше сгушила полу-елипсовидна беседка с обща пейка по цялата дължина – място удобно и приятно за беседване, с гледка към Витоша.

На юг от поляната се разкриваше красив пейзаж – цяла Витоша, с всичките ѝ върхове. Сега на поляната и далече на хоризонта до върховете на планината се разливаше снежна белина, загърната от сребърна тишина, огряна от студена светлина, похлупена от синия ефирен похлупак на безоблачното небе.

Нервите и мускулите на Андрей, опъвани и разпъвани от много дни и месеци, сега се отпуснаха приятно! Той чувствуваше как почивката, като сладка дрямка го завладяваше и оборваше. Мека светлина като любовна милувка галеше лицето му, погледа му се рееше безгрижно в огромната снага на планината, върховете на която покрити със снегове му приличаха на великани с бели калпаци затирили се на някъде... и пътя им беше заливан изобилно със светлина. Както безбройни скъпоценни камъни с искрящи блясъци красят възшебното огърлие върху шията на митична

богиня, така и снежинките като диамантен прах красяха със своята белина, светлина и блясък гръдта на планината.

Душата на Андрей се сля с всичко, докдето очите му виждаха. Той виждаше долината пред себе си да пламти и искри в студена чистота и свежест, наситена с изобилния живот и красота на севера, който събуждаше в него спомени за съзерцавани сини върхове, които блестяха в далечната страна на душата му като безброй сапфири. В него се събуждаше копнежа да броди по тях. И някак по особен начин му се искаше да остави това тежко тяло с огромни желания, и да литне нагоре сам с душата си и нейния копнеж, който пропиваше цялото му същество, гореше в лицето и очите му.

359. ТИ ВЕЧЕ СИ ЗАПИСАН НА НЕБЕТО

На поляната до боровата горичка имаше малка, красива и бяло боядисана дъсчена барачка със столче и масичка в нея – метеорологическа клетка*.

[*Метеорологичната клетка – т. 18, снимка № 16.]

В този момент, от къщичката излезе един брат с особена физиономия, който върна Андрей към действителността.

Брата с леки, пластични крачки тръгна към градинката сред поляната, която имаше форма на котва, в която беше монтиран слънчев часовник*, кофа за измерване на валежите.

[*Слънчевият часовник – „Изгревът“, т. 29, снимка № 85 – Учителят, в дясно е слънчевият часовник.]

Братът се изкачи по малка стълбичка, погледна уредите в клетката, записа данните и отново се върна в барачката.

Андрей любопитно го наблюдаваше, защото лицето му приличаше на птичка, челото му беше си полегнало назад към темето, главата му приличаше на клин, който искаше да се пхне в небето и от там да потече знанието на Битието в него. Ушите му бяха големи, но тънки и без гънки, очите малки, тъмни и подвижни; носът – дълъг и гърбав – приличаше на човка, под който имаше малки, добре подстригани мустачки, и лицето завършваше с малка, но остра брада. Брата беше слаб и много нежен. Преди да беше влязъл в малката барачка, някой му завика от към Салона:

– Брат Жорж, брат Жорж!

После викация се приближи, каза нещо на брата и се върна. Андрей веднага се сети, че този брат е **Жорж Радев***, за когото Христов беше му говорил вече.

[*Георги Радев (Жорж) – „Изгревът“, т. 18, снимки № 5–26. Георги Радев – творчество – т. 18, с. 6–161.]

Това го направи още по-интересен за Андрей! Андрей заобиколи полянката и дойде до барачката. От нея излезе Жорж и кротко и приветливо му заговори със слабия си, но приятен глас:

– Търсите ли някого? – запита той тихо.

– Не, тук е много хубаво, дойдох да се порадвам! – отговори Андрей.

– Но какви са условията да вляза, да се запиша във Вашето Братство?

Жорж изпитателно изгледа Андрей в очите, лицето и целия и каза:

– Вие сте за тук и вече сте тук!

Андрей го гледаше въпросително, не разбираше какво иска да му каже – чакаше да се изясни. Жорж това разбра и продължи: – **Да не пиете алкохол, да не пушите, да не ядете месо... да обичате истината!...**

– Аз не пия алкохол, не пуша и не ям месо. Наистина, доста съм лъгал, но реших вече да не лъжа!

Жорж го гледаше усмихнат и с учудване и изненада, защото му направи впечатление откровеността на Андрей!

– Вие сте като онзи млад човек, който запитал Христа какво да направи, за да наследи Царството Божие.

– **Но тук при Вас е действително Царството Божие!** – И погледна бляснатата, огряна от слънцето планина.

Жорж изслуша Андрей и после продължи:

– Христос е казал на младежа да изпълни десетях Божи заповеди, а Вие сте изпълнили нашите три заповеди. Младия човек отговорил на Христа, че изпълнявал тези заповеди. Тогава Христос му отговорил да продаде имота си, да го раздаде на бедните и тогава да го последва. А ние няма да ти кажем да си раздадеш имота.

– Аз нямам нищо – превари като отговори Андрей.

– Сега, след две хиляди години вече става дума за друг имот.

– Какъв?

– **Да си раздадете старите разбирания за живота като повече ненужни за вас дрипи и парцали, и така свободен да дойдете при нас.**

– Добре, но в какво се състои формалната страна на въпроса – членски вноски, гаранции и пр. и пр.?

Жорж пак се усмихна нежно, изгледа Андрей внимателно и отговори:

– Тук при нас няма формални страни, оставени са само принципите, главните.

– Кои са те?

– **Трябва да си записан на Небето! А ти си записан вече!**

– Не Ви разбирам! Но как може без членски вноски?

– Да, при нас няма членски вноски! Ако и тук имаше тези формалности, Вие не бихте помислили, че тук е Царството Божие и не би могъл да направиш разлика от другите дружества и братства!

– Но обяснете ми, как съм записан на Небето?... Обяснете ми също, защо тук всички сте особени и загадъчни?

– С кои други сте говорили?

– С господин брат Христов.

– Още с кого?

– И сега с Вас.

– Тук живеем около 200 души, в София много повече, в цяла България са с хиляди, а в света...

Андрей се почувствува в положението на мат, и то на вундермат. Стана му неудобно! Жорж му се усмихна нежно, деликатно, снизходително като на по-малък брат.

Андрей, който беше много отмъстителен се изненада от себе си, че не се обиди и не почувствува желание да му отмъсти, както обикновено ставаше, напротив, стана му приятно и си помисли: „Колко фин и деликатен човек!“ И се сети за Христов. Колко много се различаваха един от друг!

Андрей видя Христов като грамадна, дебела, остра брадва до дънера на някое вековно дърво, а Жорж видя като бръснар.

– И Вие и Христов, не приличате нито на един от моите досегашни познати. По особен начин говорите, по особен начин разсъждавате! Бихте ли ми казали, как познавате времето по слънчевия часовник? – Андрей по стар навик мина на съвсем нова и различна тема, което направи впечатление на Жорж.

– Може, ела.

И двамата тръгнаха към часовника. В това време към тях идваха от към Салона двама души.

– Брат Жорж, се обърна един от тях – този господин Ви търси.

– Да, да – започна тихо, нежно и внимателно Жорж: – За Вас вече ми говориха. – Погледна часовника на ръката си и каза: – Рано сте дошли, има още десет минути до уговореното време на срещата ми. – И господинът си извади часовника.

– Да, имате право, но аз не знаех за колко време ще дойда до тук, затова тръгнах по-рано.

– Носите ли книгата?

– Да, нося и оригинала на английски, нося и един превод на немски. Ако Ви послужи, може да Ви го оставя.

– Ще уговорим – и се обърна към Андрей: – Днес няма да можем повече да говорим, друг път елате в редакцията на списание „Житно зърно“, тогава ще си поговорим и по други въпроси. – И го напусна.

Андрей остана с брата, който беше довел господина при Жорж Радев.

360. ТУК НИ Е СЪБРАЛА ЕДНА ИДЕЯ

– Тук има около 30 или 40 барачки, а си имате редакция, Салон за изнасяне на сказки, пиано, роял, орган, метеорологическа станция!

– Това е, което сте видели отвън, а вътре в барачките има още по-интересни неща! – забеляза брата.

– Че какво вътре в барачките особено може да има?

– **Във всяка барака има пиано или цигулка, или притежателя ѝ пее.** Има нещо още по-интересно – **това са душите, съзнанията на тези хора.** Всички са органи от един висок идеал, да бъдат свършени...

Ние всички сме чучури от един голям извор – Учителя!

– Това пък сравнение от къде се сетихте? Защо не говорите просто, ясно както всички хора, че сравнявате с извори, чучури, чешми и пр. и пр.? – Сопна му се Андрей и в същото време се изненада, че брата не му се разсърди, но му направи една много основателна забележка, която го изненада:

– Вие господине преживявате някакво голямо страдание, което боядисва всичко, което гледате, мислите, чувствувате!... Ние говорим така, не защото искаме с това да оригиналничим, а защото нещата са така за нас, защото така мислим, така чувствуваме и така постъпваме – живеем по особен начин.

– Например?

– Кой би напуснал добрите и удобни условия на живота в София, и би дошъл да живее при тези лоши условия на Изгрева, с километри далече от София сред това поле – без водопровод, до скоро нямаше и електричество!

Тук ни е събрала една идея, която по нищо не прилича на идеите на всички останали хора!

– Какви са идеите на останалите хора, какви са и вашите идеи?

– Вие се раждате, живеете, жените се, деца ви се раждат, ядете, пиете, стареете и умирате. Всичко това го правят и животните. На някой от вас само формата е човешка, а съдържанието – животинско!

– Та и вие всичко това, не правите ли?

– Правим, но ние правим и нещо друго, което животните и другите хора не правят!

– Кое е то?

– Ние вярваме в Бога, и се стремим да изпълним Неговата воля. И ние се молим...

– Искате да кажете, че който не вярва в Бога и не се моли е животно в човешка форма ли? Та ние комунистите в България, СССР и по целия свят, които с живота, потта и кръвта си осъществяваме Царството Божие на Земята, като не вярваме и не се молим, животни ли сме? Дарвин, руския Павлов и хилядите учени като тях, които не вярват в Бога, животни ли са?

– Не сте добре осведомен! И Дарвин, и Павлов са били силно вярващи хора. **Според Дарвина хората са произлезли от животните, а според нас тези, които не вярват в Бога, още са в процес на излизане от животинската фаза на развитие, затова в тях още не е събудено Божественото.**

– Вие ми приличате на дървен философ, но кажете ми друго, защо храните птичките и сте им направили специални таблички?

– Защото ги обичаме, защото са далечни наши братя, които стоят по-ниско от нас в развитието си. Това е едно добро, което ние правим без корист, от птичките не очакваме нищо да получим. В същото време в нас се развива вярата, която е един важен фактор в развитието на хората. И ние като храним птичките, ние правим пътека, по която всички хора ще минат. Скоро всички хора ще почнат да хранят птичките, така както ние сега ги храним. С това ще се подобри положението на птичките, живота им ще стане по-лек.

361. ВЪЗВИШЕНИТЕ СЪЩЕСТВА

– Не виждам никаква връзка с това и вярата.

– Има – по закона, всеки каквото прави, ще му го правят. **по-възвишените същества от нас ще почнат и те да се грижат за нас, както ние се грижим за птичките. Както птичките вярват и се надяват на нас да ги нахраним, така и ние вярваме и се надяваме на по-възвишените същества да се погрижат за нас, че и ние не сме оставени на произвола на съдбата...** Но ще ме извините господине, аз бързам имам работа в града, трябва да слизам, друг път може пак да си поговорим. За довиждане, ще ти кажа: – Виждам те, ти си комунист и си мислиш, че в СССР е рай, а аз ти казвам – в СССР е адски рай!

– Защо така мислиш, откъде имаш тези сведения?

– Нямам никакви сведения. Учителя ни е дал ключове, без сведения да имаме, да знаем Истината.

– Кажи ми един такъв ключ.

– **Там където не е Бог, там е винаги ад!** Това е закон без изключение! Там където има страдания, болести, недоволство, насилие, там не е Бог, там е ада!

– Вие какво работите?

– Уча закона за смирението.

– Как се сетихте и сега така да ми отговорите? Кажете ми това простичко и ясно.

– **Добре – слугувам, работя обща работа, правя различни услуги.** Бях се много възгордял, затова живота ме чукна по главата и ме смири. Но Господ е добър, прати ме да слугувам на добри хора, при братя. Колко

тежко щеше да ми бъде, ако бях слуга в света – при чужди хора!

– А когато не Ви викат за услуги, кой Ви храни?

– Бог. **Вече три години така живея, и нито една вечер не съм си легнал гладен.** Сега бързам да отида в града, от печатницата да експедирам списанието „Житно зърно“. На онзи господин помогнах да намери брат Жорж, на някой стари сестри носях вода и др.

– Но господина, на когото показахте Жорж, не видях да Ви даде нещо.

– Това не е необходимо, важно е, че работя. Има закон, според който всеки работник е достоен за хляба си.

– Не съм съгласен! Как може всеки да ме хайка както иска, и то без да ми заплаща?

– Че работниците, чиновниците... не ги ли хайкат, не приличат ли на впрегнати коне? Мен поне ме хайкат братя, хора, които ме обичат, и които аз обичам.

– Не, не съм съгласен в никакъв случай да работя без пари! И този брат Жорж, и той ли без пари работи?

– Да, той е главен редактор на списанието.

– Много млад ми изглежда.

– Млад е, защото живее по Бога. Аз много се разбърборих, трябва да вървя – и си подаде ръката.

И Андрей му хвана меката сърдечна ръка, и от този момент го заобича.

Андрей остана на поляната да мисли върху чутото – стана му весело. Тук всичко предразполагаше към размисли, мечтания и съзерцания. Струваше му се, че всичко беше наситено с ароматите на мечтите.

Обиколи няколко пъти поляната, и все му се мяркаше мисълта да дойде и той да живее на Изгрева. И съжаляваше, че не пита брата как може да стане член на Братството, относно членските вноски и гарантите.

362. ДА СЕ ПРИЛОЖИ БОЖЕСТВЕНИЯ ЗАКОН – ХЛЯБЪТ СЕ ДАВА ДАРОМ

Андрей се върна към Салона, и от там до другата пътека се запъти към южната част на квартала.

Един господин с дълги коси*, което му показваше, че беше брат, взеше към Салона ръчна количка, отгоре покрита с чисто одеало, над което се дигаше синкава пара и носеше **миризма на топъл хляб**.

Андрей почувствува силно желание да си хапне топъл хляб!

Братът веднага спря количката, разкри одеалото внимателно, после разкри и едно платнище, и с особен трепет гледаше добре подредените хлебовете в количката! Взе един хляб с движение и маниер, като че взема най-скъпото нещо на света, **разчупи го** с благоговение и подаде на Андрей по-голямото парче. [*Брат Деветаков – такъв човек е съществувал на Изгрева. Но аз не можах да се срещна с него и го изпуснах да влезе в „Изгревът“.*]

– Вземи и яж – му каза добродушно, но тържествено.

– Защо ми давате, аз не Ви познавам?

– Давам Ви, защото Бог ми каза да Ви дам.

– Аз не чух!

– Ти не чу, но аз почувствувах!

– Наистина, аз пожелав да хапна.

– Ха, видя ли, че аз съм доловил своята мисъл, желание! Това схващане на мислите на другите без посредници, се казва телепатия.

– И така да е, но аз искам да си платя хляба, да си купя хляб.

– **Не, ние сме против продажбата на хляб** – започна кротко брата, но важно и авторитетно. Аз съм компетентен по този въпрос, проучил съм го основно.

Андрей взе хляба и запита:

– По кой въпрос си компетентен?

– За отношението на хората към хляба.

– Че има ли такъв въпрос? – с насмешка запита Андрей и продължи – за такъв въпрос аз за първи път чувам! Нещо съвсем друго е, ако кажете: – „Въпроса за хляба на народа“, или „Да осигурим храната на народа“. А така, както поставяте Вие въпроса, какво може да ни бъде отношението към хляба, освен да го изядем?

– Вашето изказване ми мирише на комунизъм. Хляба както на народа, така и на всички същества е осигурен от Бога, затова няма какво да се говори по този въпрос.

Аз бях, когато Учителя говори по този въпрос на 28 май 1921 г., на 23 декември 1925 г., на 1 септември 1933 г. Присъствувал съм и при много други случаи, когато е говорил на тази тема, пък чел съм и други книги.

Брата толкова беше се разпалил и вдъхновил, затова говореше вдъхновено и като оратор: – Аз съм написал по въпроса цял трактат. Приложението в живота на тази идея, е най-важното нещо! Аз вече от 15 години мисля как да я приложа.

– Много неясно говорите, не можах да разбера за какво приложение става дума?

– **Как хляба да не се продава, и да не се реже с нож!...** И тъкмо това правя – разнасям хляб на Изгрева, което е един от многото ми опити.

– Вие и всички тук, които живеете, сте чудаци! Другите поне разбирах какво искат да кажат, а Вас и това не разбирам! Аз мисля, че може да се мисли или говори как по-лесно и удобно да се транспортира хляба, каква да бъде неговата цена и качество, но как да се продава без пари – това е един безсмислен въпрос! Ако обичате, пояснете се.

Тъкмо това чакаше брата, търсеше на кого да излее насъбралите му се мисли, което го напъваше отвътре до пръсване! И той се наведе и измъкна от количката една дебела тетрадка, около 200 лиса. С големите пръсти на лявата си ръка изведнаж прелисти цялата, с което искаше да покаже, че е изписана и колко много е написал по този въпрос.

После обърна първата страница и зачете с лош декламаторски маниер:

„Трябва ли хляба да се продава? Когато Бог създаде хляба, Бог забрани на хората да го продават. Продаването на хляба, носи големи проклетия на човечеството!...

Хляба е великото благо на живота! Абсолютно е забранено да се продава хляба и брашното!

За бъдеще хората ще се чудят на сегашните хора, че са били такива говеда – да продават и купуват хляба. Това са говеда на XX век. **Първите хора, които са злоупотребили с житото като са го продавали и купували, не са видели добро до четвърто поколение!** Запомнете, кармичния закон не прощава. Аз не казвам, че новата идея хляба да се дава без пари, ще се приеме изведнаж – **важното е тази идея да проникне в човешкия ум, и постепенно да си пробива път в живота.** Никакъв спомен не трябва да

остане, че хляба се е продавал.

България трябва да бъде първата държава, която да приложи Божествения закон на Земята – хлябът да се дава даром!

Само онзи може да приложи този закон, който е абсолютно чист и безгрешен. Грешния, освен, че няма да приложи този закон, но ще създаде още по-лош. Значи само мъдрият, правдивият и благородният може да приложи този закон.”* [*Цитатът е взет от томчето беседи „Новият човек”, с. 193.*]

– Аз знам, в София има гостилници, където хляба се дава без пари. Бедни студенти ходят там да се хранят, поръчват си **три пъти чорба** и ядат хляб без пари колкото искат.

– Това макар да се прави със спекулативна цел, но това са първите опити в тази насока за осъществяване идеите на Учителя. Но моля те, не ме прекъсвай, когато чета – каза брата и продължи: – „Ти знаеш ли колко жени, колко момичета са продали своята чест за хляб? Знаеш ли колко хора са продали възвишеното, благородното в себе си само за хляб? След това казвате: „Господи, да бъде Твоята воля!” Обличате се добре с шапки, цилиндри, а вашите сестри гният в порока – за един хляб продават своята чест! Как ще оправдаете това вие бащи, майки, учители, свещеници, професори, царе? Ще кажете, че Господ е наредил нещата така. Следователно това, което хората направиха, хората трябва да го оправят. Ние трябва да оправим това...”

Питам: продава ли се хляб във вашия град?

– Продава се, черният по-евтино, белият по-скъпо – ние сме културни хора.

– „Щом е така, аз имам особено мнение за вас и вашата култура. Ако това разбиране не се промени, в бъдеще животът ще стане сто пъти по-лош от сегашния. В продължение само на сто години, хората ще се изродят.”

– Господине, извинете ме, но аз от всичко това нищо не разбирам! Какво лошо има, какво престъпно в това, че хлябът се продавал, както се продават всички останали продукти? **Защо хляба да не се продава**, и в какво е престъпното аз не разбирам? Ако е престъпно за хляба, защо да не се отнася това и за останалите продукти?

– Това са цитати от Учителя. Имайте търпение, не ме прекъсвайте, по-надолу ще разберете. – И продължи да чете: – „Да се продава хляба е най-голямото престъпление.”

363. ХЛЯБЪТ Е ТЯЛОТО ХРИСОВО

Слушай, сега ще ти прочета друг цитат: „Питам, в кой Божествен кодекс пише, че хляба трябва да се реже с нож? Писано ли е някъде, че хората трябва да носят ножове?... В кой закон от Божествената книга е писано, че житото трябва да се мели на воденица, а полученото брашно да се меси на хлябове, които после да се пекат в пещи? Казвате: понеже нашите деди и прадеди са правили така, и ние ще вървим по техния път. Кажете ми, кой човек и кой народ за първи път е млял жито? Камъните през които минава житото, за да се мели, остават в полученото брашно своите отрицателни енергии, които се предават на хората. По същия начин **железния нож**, с който режат хляба, оставя своите отрицателни влияния в хората, които го ядат. Като изучавате живота на светийте, проследете дали те са употребявали ножове за рязане на хляба. Съвременните хора си служат с ножове и вилици, и минават за културни. Каква култура има в

това?..."

Докато брата четеше, съвсем беше се приближила **сестра Конова***, която внимателно слушаше.

[*Сестра Конова – виж „Изгревът“, т. 17, с. 715–717.]

– „Кой е най-правилния начин за хранене – продължаваше братът – който природата ни е предоставила? Как храни майката своето дете? Детето употребява ли вилици и ножове, за да приема храната от майка си? Не, то туря устата направо на гърдата ѝ и смуче. То не се нуждае нито от вилици, нито от ножове, нито от ръце даже, служи си с устата. Как храни птичката своите малки? – И тя им туря храната направо в устата. Искате ли и ние да приемаме храната си по този възвишен, чист начин, достатъчно е да концентрираме волята си, за да я приемем направо от въздуха.“

Братът престана да чете и почна да обяснява, че по този начин хората щели да се хранят чак през седмата раса.

– Сега коя раса е? – запита Андрей.

– И това ли не знаеш? – Пета. Както виждаш Учителя дава перспективи на живота и след 2 000 години.

Сестрата, която беше дошла и слушаше брата, забеляза, че Андрей гледа на брата като на луд, крайно ексцентричен, затова беше ѝ много неприятно.

– Извинете ме брат – започна тихо, кротко и сдържано, но отвътре кипеше, че брата не разбира това – **в трапезарията всички чакат да им занесеш хляб** – вече разсипват супата.

Брата я изгледа малко недоволено и каза:

– Верно, че се заговорих, но трябва да се обясни на господина.

На Андрей му беше интересно, затова запита:

– Но извинете ме, аз не разбрах, защо не трябва да се купува и продава хляба, защо не трябва житото да се мели, хляба – пече?

– Аз живея на края на Изгрева – до гората. Когато искаш, ела да ти обясня.

– Аз ще му обясня, а ти отивай да занесеш хляба, че толкова души те чакат.

Но тъкмо желанието на сестрата тя да обясни, амбицира брата. Той остави хванатата количка и започна отново да обяснява, без да чете:

– **Когато ви се дава хляб, никога не отказвайте, защото хлябът е тялото Христово. Никой не трябва да отказва да приеме Христа. Той е живият хляб, който влиза в нас и се превръща в творческо Слово...** Този свещен хляб носи живото Слово в себе си... Както е казано: „Всичко чрез него стана“... /чрез Словото/. Аз вярвам в единния свещен хляб... Това е най-простото определение на понятието Бог. Юда предаде Христа, продаде Го за 30 сребърника и от тогава до сега хората, като продават хляба, повтарят престъплението на Юда.

Разбираш ли сега защо хляба не трябва да се продава, да се реже с нож, бучи с вилица, да се пече в пещ? – **Защото е тялото Христово! Вилицата е копието, с което прободоха Христа и ние вече 2 000 години продължаваме да го пробождаме!**

Бялата ложа е свързала Бога и Христа с хляба, а Черната ложа – с пробождането, реженето, меленето, печенето... Това е една велика мистерия, която много малко хора разбират.

– Пак не ми е ясно!

– Аз пък Ви се чудя, как не можете да разберете такива прости и ясни неща? Сега ще ти стане още по-ясно. Всеки да си има осигурен хляба,

както е казано в Господнята молитва.

– Все по-неясно ми става! Но кажете, без да работи ли човек трябва да получава храната си?

– Да, той и сега като работи си получава храната. По какво ще се отличава новото от старото? **Храната се дава от Бога безплатно. В природата понятието пари не съществува, то е човешко изобретение, по-право – дяволско изобретение.** Аз съм изчислил – и погледна към дебелия тетрадка – колко декара земя е необходима да се засее с пшеница, за да се изхрани цялото население на България.

Достатъчно е всеки човек от 16 до 50 години, да работи на годината 15–20 дни, за да осигури хляба на целия български народ за през цялата година.

364. СВЕТЛИНАТА Е ХРАНА ЗА ЧОВЕКА

– Вие дъновистите като дойдете на власт, така ли ще уредите държавата – хляба ще давате без пари? – запита иронично Андрей.

– **Вие и това не можете да разберете, че ние сме с Бога, Който е винаги на власт, следователно и ние сме винаги на власт.**

– Като широканците ли?

– Аз не разбирам от широканци – каза брата и стрелнат недоволен от сестрата, отново хвана дръжките на количката. – Но Андрей запита, и той ги отпусна:

– Не разбрах, на какво основание хляба трябва да се дава без пари?

– На природно основание! На Божествено основание! Аз Ви се чудя, как не можете да видите и да разберете тези прости неща! Животните в природата не работят, а ядат – всеки ден и във всяко време се нареждат на Божествената трапеза.

– Право да Ви кажа, това никога не съм мислил, но какво ще ми кажете за поговорката: „Бог дава, но в кошара не вкарва.“?

– Има различни Богове. Там е разликата между нашия Бог и другите Богове. **Нашия Бог дава и в кошарата вкарва.** – тържествено каза брата на учудения Андрей.

– Има ли някъде такова общество?

– Разбира се! **Растенията** не стоят ли на едно място и храната, водата, въздуха и всичко, което им е необходимо им идва наготово на краката, вкарва им се в кошарата. Не само това, но и **птиците небесни** отиват да им дават на краката концерти, и то пак без пари...

Че и при нас сега, **въздуха** не влиза ли направо в кошарата ни – устата – нито го викаме, нито го търсиме, нито за него работим, нито заплащаме. Не е далече времето, когато ще почнем да се **храним с въздух**. Това ще бъде в Седмата раса. А още по-после, хората ще се хранят само със **слънчеви лъчи**.

Да видиш, че нашия Учител дава перспективи на живота за хиляди и хиляди години напред. Той не само е ясновидец, но е далековиждащ.

– Право да Ви кажа, не зная какво да мисля за Вас и за Вашия Учител!

– **Учителя е най-големия професор в света, а Изгрева е най-великия Университет в света!**

Науката която се изучава в този Университет, е единствената на света – науката за законите на човешката душа.

Сестрата се топеше отвътре, като гледаше как братът не може да разбере! Ироничната и присмехулна усмивка по лицето на Андрей искаше да го накара да млъкне, да не говори тези неща пред хора, които нямат отношение към тях. Дори й мина мисълта: „Да не хвърля бисери на свини!...”

Но братът беше се така въодушевил, че не обръщаше внимание на мислите на сестрата, макар да ги чувствуваше и да го смущаваха:

– Видж господине, отворете томчето беседи от Учителя „Мнозина минаваха”, с. 169. Там Учителя загатва нещо много интересно: **„Същевременно светлината е храна на човека. Както растенията се хранят със светлина, колко повече човека...”**

Най-после сестрата не можа да се стърпи, и доста строго каза на братът:

– Но разберете брат, както казахте, Учението на Учителя е **Учение за законите на човешката душа**, то е и велика педагогика... – Но братът я прекъсна:

– **Учението на Учителя е всичко, всичко – разбираш ли това?**

– Щом е така, то е и педагогика. Защо брат не разберете, че говорите неща, които **не са подходящи** да бъдат говорени на този господин? По този начин ти излагаш Учението на Учителя на подигравки от другите, и създаваш излишни противоречия в душата на този господин! Пък аз и друг път съм те слушала да говориш и на други външни хора неща, които **те не могат да разберат и ти се надсмиват!**

– Ти сестра, тези неща не ги разбираш! Това което съм казал, когато и да е, ще даде своя плод, това е педагогика. Как й казваха, не мога сега да се сетя, да, да – беше парекселанс. – И веднага се обърна пак към Андрей.

– **Много просто и ясно е защо тези неща не ги разбираш, защото те не са за днешните времена.** Те са да бъдат разбирани след 2 000 години. Но и сега като ти ги изяснявам, ти можеш да ги разбереш.

Ти трябва да разбереш, че **ние учениците на Учителя живеем в съзнанието си най-малко 50–100 години напред пред останалите хора**, а в известни моменти дори и с хиляди години напред. Според Дарвина, хората са произлезли от животните, животните от растенията...

– А растенията? – запита малко на присмех Андрей.

– Това още не е за тебе да го знаеш, но като ме питаш, ще ти кажа – от минералите.

– А минералите?

– От слънчевите лъчи. **Това са напластени слънчеви лъчи.** Но по-нататък да ти обясня, няма рязка граница между растенията и животните. Следователно, далечните прародители на човека са растенията.

– Не – възрази Андрей иронично, от което сестрата се страшно ядоса.

– Далечните прародители на човека, са слънчевите лъчи.

365. РАСТЕНИЯТА СА СКЛАДОВЕ НА СЛЪНЧЕВА ЕНЕРГИЯ НА ЗЕМЯТА

– Но не забравяй господине, че Бог и в подигравката помага, но да си продължа мисълта: – **Растенията отлично знаят да обработват светлината, и да я превръщат в храна.** Тези способности от тогава и до сега са запазени в човека. Ние, остава сега само да си спомним за това изкуство. **Във всеки човек има всичките видове растения и животни,** не само това но във всеки човек има свои представители и всеки минерал, който се среща по лицето на земята. Това нещо е загатнато в най-великата книга на света – Библията. Там е казано, че Бог направил човека от кал. **А какво представлява храната на растенията? – Растенията са складовете на слънчевата енергия на Земята.**

Брата възторжено погледна сестрата, а тя му хвана погледа, отнесе го към количката и после към трапезарията.

– Истина е, че аз трябва веднага да закарам хляба, това сега е най-важното. **Но нищо, по-добре е да закъснее обеда на сто души, но да се даде светлина на една душа!** Не оставя ли пастира цялото си стадо овце, и не отива ли да търси едната загубена овца?

И отново заобяснява на Андрей: – Христос казва в Господнята молитва: „Отче наш, хлябът, който ни го даваш всеки ден, дай ни го и днес...“ – Ето, както виждате, още едно основание **защо трябва да се дава хляба без пари,** защото Бог го дава. Сега яж от Божествения хляб и бъди благословен!

Андрей се подчини, отчупи си един залък и почна да яде, като си мислеше за всичко, което му каза.

Когато братът с количката отмина към Салона, Андрей му извика:

– Господине, брат, как се казвате? – Брата отново остави количката, и от там почна отново да обяснява:

– **Аз не съм господин, аз съм брат Деветаков. Знаеш ли какво значи числото девет? Когато това научиш, тогава ще ме познаеш кой съм сега и през вековете!**

– Но хляба е много сладък, и аз искам да си купя един цял хляб.

– Казах ти вече, хляб не продавам! Днес повече хляб не мога да Ви дам, защото трябва да лиша от хляб други, но хляба, който ти давам за днес ти е достатъчен, пък за довечера и утре не мисли – **Бог е помислил за тогава.** Без да съм ясновидец и пророк, казвам ти, че довечера няма да си легнеш гладен! – И пак хвана дръжките на количката, но Андрей продължаваше да му говори:

– Извинете ме, **но аз не съм член на Братството Ви,** живея в града.

– Брата го прекъсна с доволен смях:

– **Щом си дошъл на Изгрева в този хубав ден и хапна от този Божествен хляб, аз вече те заквасих – направих ти магия.**

Христос казва: „Ако не ми ядете плътта и не ми пиете кръвта, нямате живот вечен.“ **Хлябът е Неговата плът, Неговото Слово,** което като влезе в стомаха ти, обръща се на кръв и от там отива в мозъка ти и там прави чудеса.

366. КОГАТО СЪЗНАНИЕТО НИ СЕ ПРЕКЪСВА, НЕ МОЖЕМЕ ДА СЛЕДВАМЕ НЕПРЕРИВНОСТТА В ПРИРОДАТА

Андрей се изненада от думата „магия“, затова запита:

– Казахте „магия“, Вие вярвате ли в магий, занимавате ли се с такива работи? – Сестрата се намеси:

– Как пък точно тази дума Ви направи впечатление?

– Разбира се, че се занимаваме! Аз разбирам, и мога да правя и бяла и черна магия. Ето, да ти кажа как ще те омагьосам.

Като чу това, сестрата цяла изтръпна как можеше да говори такива неща!

– Защо говориш така бе брат – каква черна, каква бяла магия знаеш? Право да ти кажа, говориш повече отколкото трябва, отколкото знаеш и можеш!

Много братя и сестри изгубили търпение, излязоха от трапезарията и почнаха да си вземат хляб от количката. Андрей запита сестрата:

– Вие изглежда сте по-разумна, не сте като него занесена. На него нещо не му достига. Не разбрах, ако обичате обяснете ми какво общо има между **днешния хубав ден, топлия хляб, тялото на Христа, моите страдания и ставането ми брат?** Най-интересното е, че вече трима братя ми казаха, че ще стана брат! Как познаха това? Наистина, на мен почна да ми се иска да дойда да живея тук.

– Любезни господине, **аз съм гимназиална учителка** по философия и попаднах под общия знаменател на уволненията от първи януари. – С това искаше да даде тежест на думите, които щеше да му каже. – Учителят твърди, пък и други философи твърдят, че **между всички неща в природата има връзка, всичко в природата е свързано, образува едно цяло. Ние разделяме нещата на предмети, защото съзнанието ни е ограничено и се прекъсва, не може да следва непрерывността в природата.** Това накъсва за нас нещата на предмети, които са тук или там.

– Но нали и според Вас този брат е малко налудничав?

– Не, така не се говори. Брата е малко **ексцентричен**, това в него се е получило от продължително занимание само в една област, в която е отишъл доста напред, а в другите области на живота останал много назад. По този начин изгубил равновесието, което Вие наричате налудничавост. Но ако отидеш в бараката му, и да има време да ти поговори на спокойствие и да не се притеснява, че братята го чакат за обед, ще видиш тогава, че съвсем не е ексцентричен. Когато изучи и другите области на живота и науката, тогава ще стане **хармоничен и културен човек**, който може да се владее, който държи и разбира какво **въздействие** имат думите му върху слушателите. За да не се получават такива аномалии, Учителя ни учи да се развиваме хармонично, в концентрични **кръгове**, като едновременно обхващаме по-големи обсеги на науката и живота...

Но това не е важно. Вие сте дошли от града и нямате време да се върнете за обед в града, затова заповядайте на нашата трапеза да обядват.

– Благодаря Ви за поканата, но предпочитам да се разхождам на слънце! Ето, братя ми е дал топъл хляб, ще си хапна.

– На мен много пъти в живота ми се е случвало да нямам пари, затова разбирам положението на хората, когато нямат пари. Ако парите Ви смущават, елате – все едно, че сте ми на гости, **аз ще Ви заплатя.** Елате, аз искам да Ви обясня това, което брата така само нахвърли, за да

не остане в душата Ви погрешно мнение и впечатление както за брата, така и за Учителя и Учението Му.

– Благодаря Ви, Вие наистина сте прекрасни хора, и като че всички сте ясновидци! И Христов и този брат, пък и Вие ми казахте неща, които само аз знаех. Друг път като дойда, ще Ви потърся и тогава добре ще се обясним.

Андрей за първи път имаше случай така нежно и внимателно да се държат с него, и той така като възпитан човек да се държи.

И сестрата тръгна към трапезарията като си вдигна ръката, и той ѝ отговори със същото и тръгна по пътеката, всецяло погълнат от мислите за добротата на тези хора.

Също се сети за Христов и си мислеше: „И той е добър, но има нещо много грубо и особено в неговата добрина.“ И като помисли, добави: „**В него нежното и грубото са смесени**, или са поставени едно до друго. Всеки случай, за първи път срещам такъв човек!... Той ако поиска, само с думи може да убие човека. Много неща вече чух за него, но не съм чул някого да е убил.

Като го видя, ще го питам защо на Изгрева хората имат такова особено, лошо отношение към него.

Изобщо, тук всички са особени! Може би такива като тях, ще бъдат хората от Шестата раса!”

367. ТУК Е ШКОЛА ЗА УЧЕНЕ И РАБОТА

Андрей вървеше по заляната със светлина и топлина алея, размишляваше си върху видяното и чутото и си чоплеше хляб.

Но ето – нова изненада. **Насреща му идваше един чуждак***, помисли, че и той е брат и дори се зарадва в себе си, че и той почна да ги познава, както те го познаха, че ще стане брат...

Брата имаше **среден ръст, с дълга коса** както на всички братя, вървеше изправен, като че само краката му се движеха без в техните движения да участвуваше тялото. Походката му беше **чевръста**, стегната и бърза. [*Това е Иван Антонов. Виж „Изгревът”, т. 9, с. 171–172; т. 7, с. 393–405; т. 18, снимки № 66, 67, 77, 78, 79.*]

Когато се приближи повече, Андрей почна да го разглежда по-внимателно и почувствува страх, защото не приличаше на човек, а на **орангутан**, облечен в **син костюм**. И дръпна се настрана от пътеката, за да мине и през главата му преминаха няколко мисли: „**Този е най-грозния и най-страшния човек, който съм виждал! Дали дъновистите не правят опити от животните да правят хора, и този е още в периода на преминаването?**” Защото след всичко това, което досега видя и чу в този квартал, естествено беше да помисли това...

Дскато така си мислеше, брата се насочи направо към него и си даде лицето до самото негово лице, и запита строго:

– Кой те пусна?

– Вратата беше отворена и сам влязох, да се разходя и да разгледам...

– отговори Андрей смутено и уплашено, и се дръпна още повече настрана от пътеката, чак се опря да бодливата тел.

– **Тук не е място за разходки, ще отидеш да се разхождаш на Царя или в Борисовата градина! Тук е Школа на учене и работа.** Казвай, кой те прати, при него си дошъл, по-скоро казвай! – И без да го изчака да се обясни, продължи: – Хайде, махай се, отивай си откъдето си дошъл!

– Но чакайте, защо, как? – забърка се Андрей – един брат...
– Казвай по-скоро, кой брат?
– Ясновидеца Христов... полковника... – избърбори набърже Андрей.

– Ясновидец ли? Кой ти каза? – Може би щеше да каже нещо лошо, но се спря. – Той все такива ги мъкне! Веднага отивай при неговата врата да чакаш! Тук по пътеката не се яде! Разпиляваш хляб, който се тъпче! Хляб не се гази! Нали виждаш, че е чисто? Ако всички като тебе разпиляваха, как ще се пази чисто?

Орангутанът говореше бързо като картеница, и не оставяше Андрей да се съвземе и да обясни.

– Чакай да се разберем бе господине! – едвам свари да отговори, и да се освободи от притеснението. – Какво искате от мене, да изляза ли? Ето, аз излизам, но защо ме обиждате, какво съм Ви направил? Ако нещо съм сбъркал, ще го поправа... заплатя! Трохите, колкото съм разпилял по земята, птичките ще ги изкълват.

– Хайде, хайде отивай си и не философствуй! – И току да го хване и изхвърли, Андрей кипна:

– Не се приближавай, да не си посмял да се докоснеш до мене – му ревна вече на свой ред Андрей, който беше решил да се бие. – **Аз съм виждал и по-страшни и по-грозни от тебе, и не са ме уплашили!** Добре че и другите дъновисти не са като тебе маймуноподобни – Христов, Радев, Деветаков, сестрата!... Те бяха само добри, а ти си цял дивак! Като те хвана сега като торба захар, ще помета цялата пътека!

Но му направи впечатление, че орангутана не се обиди от тези обиди. Сети се, че в раницата на гърба си носеше нелегални материали, затова и той омекна: – Дошъл съм да се записвам в Братството ви. Кой е касиера ви, къде живее? Аз вече говорих с него, но веднага не ме записа, защото кочана с квитанциите не беше в него – излъга Андрей.

На това орангутанът почна с **висок глас да се смее**, въпреки, че искаше да бъде сериозен. Сега усмихнат, на Андрей вече не изглеждаше така гръзен, дори беше симпатичен.

368. НИЕ СМЕ ЗАПИСАНИ НА НЕБЕТО

– Ти мошенико, като мислиш, че живеем тука че сме глупави ли, кого ще лъжеш? – И отново стана сериозен, грозен и страшен. – **Ние никога не сме имали касиери, и няма никога да имаме! Ние никъде не се записваме! Ние сме записани на небето – Бог ни е записал!**

– Точно и аз затова съм дошъл при вас – Бога да търся – свари да издума Андрей. – Но орангутанът си знаеше своето, не го слушаше вече:

– Ние не сме никакво дружество, **ние сме Братство**. Нямаме никакви вноски, нито касиери. Ти във вашето семейство, какви вноски имаш? Ти си крадец – познах те аз! Още сега ще те предам на постовия стражар, който е тук на шосето! В участъка ще върнеш веднага всичко, каквото си откраднал!

Андрей се уплаши, загледа изпитателно орангутана, като си мислеше: „Пък откъде знае, че съм крал? **Тези дъновисти всички са ясновидци, всички четат мислите на хората!** Христов ми позна толкова много неща, онзи Деветаков и той ми позна, онази сестра и тя позна, че нямам пари, а този – че съм крал!...”

– Хайде, на тебе казвам, излизай по-скоро! – Андрей цял трепереше и тъкмо да го заблъска с всичка сила по главата, пак се сети за нелегалните материали в раницата и се видя в участъка и видя цялата история, която щеше да се разиграе като влезе в участъка.

– Абе господине, какво съм ти направил, какво искаш от мене? – И за изненада на Андрей, и орангутанът омекна, почна да говори по-меко, не спомена повече, че ще го предава на полиция, само настояваше да си отиде веднага, без отлагане.

– Добре, ще си отида, кажете ми откъде да изляза?

– Дяволите излизат, откъдето са влезли! Искаш после да се върнеш ли?

– Аз ли да съм дявол? Ти се погледни в огледалото да видиш, че си по-страшен и грозен от дявол, ти си пигмей, парий, вехтошар, отвратителен плужек! А по отношение на Христов, на Радев, на Деветаков и всички останали братя, ти си нищо! Христов е истински ясновидец, всичко каквото ми каза беше верно! Брат Радев е истински благородник – възхитен съм от него! Деветаков е истински брат, ето този хляб той ми го даде! А ти си един орангутан, и нищо повече!

– Отивай си, отивай си, че почнаха дяволите да се качват на главата ми! Времето ми е много скъпо! Аз те виждам, че искаш да ме върнеш десет прераждания назад! Белата, която можеш да ми направиш, е много по-голяма отколкото ти струваш!...

– Да не ти е по-скъпо времето от времето на господин Христов, но той ме държи 12 часа, а ти не можеш да ме изслушаш! И това ми било брат, и при това „бял брат“! Аз си мислех, че сте добри хора, а то!

– Хайде обирай си крушите, защото почна да прекаляваш! Наближава да получиш и нещо друго!

Брадата му се разтрепера, и може би съвсем леко и то случайно, си допря ръката до рамото на Андрей. Андрей го блъсна, и застана съвсем близо до лицето му. От рязкото движение, шапката му падна на земята и немитата му коса щръкна като четина на глиган, и тъкмо да се нахвърли, орангутанът разбра, че работата отива на бой!... **Затова се спря, затвори си очите и почна да се моли, като повече не се интересуваше от Андрей, който остана като закован от изненада.**

Скоро орангутанът си отвори очите, и без да погледне Андрей, бавно тръгна към изходната врата. Андрей си взе шапката от земята, и почна да я чисти. В първия момент си помисли, че орангутана отива да извика постовия полицаи, после помисли да избяга, да си хвърли раницата с позивите зад телената ограда и най-после да почака да види какво ще стане. Но за своя радостна изненада, **орангутанът спря при изходната врата** и зачака там Андрей да дойде и излезе. Андрей мина край него и излезе навън. Той затвори врата след него и му каза: – Друг път да не съм те видял да стъпиш отвътре тази ограда!

– Да, егоист с егоист, искаш Царството Божие да е само за тебе! Но аз друг път ще дойда, но не с тази дяволска раница, тогава боя няма да ти размине!

369. НИКОЛИНА БАЛТОВА

Сестра Блатова*, която живееше до самата врата, като чу разправията, излезе от бараката си и веднага хвана Андрей под ръка като майка и го въведе в коридорчето на бараката си. [**Блатова е сестра Николина Балтова. Нарочно е променил името, понеже е била още жива. Нека да остане Блатова.*]

Заговори му, като опипваше какво има в раницата, искаше да разбере какво носи.

– Млади братко, не се сърди, този брат е така грозен, защото живота го е направил такъв. Той е бил някога анархист, и като такъв – жестоко бит и изхвърлен на полето полумъртъв... **Изживял е големи страдания, тровил се е, но не е лош човек, на никого още не е направил нищо лошо.** Той ти се кара и те пъди, защото тук постоянно идват чужди хора, правят пакости крадат. Имашме си Самопродавница, която обраха.

– Какво значи това Самопродавница? – запита с интерес и учудване Андрей.

– **Магазин без магазинер**, в който всеки си **взема стоката**, която иска, оставя парите и си отива. Но това не е важно, **този брат е умствен работник, той е астролог***, известен е в цяла България. [**Иван Антонов е астролог. Виж „Изгревът“; т. 7, с. 733–405; т. 9, с. 170–172; т. 18, с. 512–796, 847–888, снимки № 70–99*]

– Това пък сега е ново! Какво е астролог?

– Тя е голяма работа. По нея има писано с хиляди книги, но с няколко думи мога да ти кажа: – **Астрологията е наука, която предсказва бъдещето на хората по съчетанието на звездите в момента на раждането му**, а този, който извършва тази работа, която е много сложна, се казва астролог.

– Но само той ли е умствен работник? Аз съм ходил и при други умствени работници, които съвсем не са като него. Разочарован съм от вас, от вашето Братство!

– Но не се афектирай брат – „аз“, „аз“, „аз“, ще те заведе при Учителя. Той е най-добрия от всички ни! Ние всички грешим, но Учителя не греша. Учителя не приема, но само заради мене ще те приеме, разбираш ли – само заради мене ще те приеме. Аз като Му кажа, Той хатъра ми няма да чуе. Ти мене, и само мене слушай.

Андрей, освободил се от преживелицата с орангутана, слушаше отначало разсеяно сестра Блатова, но му направи впечатление, че употребява много често и някъде дори без смисъл личното местоимение „аз“, и като я слуша, слуша, помисли си: „Какво ли е пък това сега ново чудо?“

Сестра Блатова беше жена на около 45–50 години – пълничка, закръглена малко повече отколкото е прието, беше облечена в бяла но нечиста рокля, отпред доста издигната от доста надигнатия ѝ корем, а отзад повиснала. Андрей гледаше корема ѝ, и недоумяваше дали не е бременна. Върху роклята ѝ беше намъкната розова памучна блуза, също нечиста с широко и дълбоко деколте, от което се показваха части от разноцветно бельо. Краката ѝ бяха като стълбове – масивни и обути в също бели вълнени нечисти чорапи, повиснали.

– Мили ми братко, извинявай, ще вляза в стаята си да я сложа малко в ред и тогава ще те покана! – И тя подтича, като подметна с усилие грамадия си бюст и широк ханш и двата ѝ крака като два бута на свиня се откроиша от кръста ѝ.

Андрей почувствува отвращение! Тя скоро се върна и го въведе в стаята си. Още от вратата го лъхна неприятна миризма на застоял, спарен въздух. Стаята ѝ беше нито чиста, нито подредена.

– Мили братко, седнете на тази софра – и тя привлече едно малко столче, и седна до самите му колени. – Какво работите братко? – запита го тя с интерес.

– Магазiner съм в кооперация „Напред“.

– Много добре, много добре, много добре! – заповтаря тя, явно зарадвана. – Снеми си раницата братко да не ти тежи, разположи се като у дома си. – И му помогна да снесе раницата, взе я и я постави зад един шкаф. – **Ти братко като си дошъл, защо не се запишеш в нашето Братство?** Нашето Братство е Всемирното Бяло Братство.

– Аз искам, **но тук не се** записвали!

– Как да не се записват, точно аз съм, която записвам или по-право **съдействувам** за записването. Всичките братя и сестри **аз съм ги записала в Братството**, всичките са преминали през моите ръце. На Изгрева аз съм сестрата, която **превежда хората** от старото учение и живот в новия живот. **Аз съм един вид като духовна акушерка, която превежда децата от ограничените условия на майчината утроба в широкия и светъл свят...**

Аз ще ти кажа как лесно ще станеш брат. **Донеси едно килце захарчица, една торбичка от петте кила брашънце** от четирите нули, може и от Бургаското, а може и Търновско, донеси **прясно краве масълце**, донеси, донеси... Най-напред трябва да дадеш, за да се благословиш, аз пък ще купя млечице, защото и аз искам да се благословя.

Аз с всичко това, ще направя баница. Аз зная точно каква баница обича нашия Учител! Аз такава баница мога да правя, че не само да си оближеш пръстите, но и **да ги излапаш**. Аз ще я занеса на Учителя с тепсията. Ти знаеш ли Той колко много обича баница? Аз като Му направя баница, по цяла тепсия изяда и пита за още!

Добре ще бъде да занеса и на този брат, с който се **скарахте** една тепсия баница, за да не те пъди когато идваш. **Той в миналото е бил голям човек – йога, велик адепт, посветен!** Нашия велик Учител казва: „**За да вървят работите добре, трябва да се смазват с масълце.**” Това е Божествен закон...

Тя говореше, Андрей я слушаше и си мислеше: „Каква наивна гъска, решила да ме дои!... Донеси това, донеси онова... Учителя бил обичал баница!

И тука е като навсякъде във всичките църкви: в едни църкви пушат дискус, в други една особена лопатка, в трети касичка, в четвърти табличка... Всички са измислили някакъв начин да бъркат в джобовете на хората! Навсякъде говорят за Бога, а повече надничат в джобовете им!”

370. БЕЛИТЕ СОЦИАЛИСТИ

И в нея Андрей намери много от чертите на широканците, и затова запита:

– Вие сестра, социалистка ли сте? – **Блатова** поклати положително глава, без да се запита защо ѝ задава този въпрос и после отговори:

– Разбира се, разбира се, може ли? Ние тук всички, сме най-големите социалисти!

[*Николина Балтова – виж „Изгревът“, т. 9, с. 134–135, 159–164, 179–181. За Николина Балтова и магнетичната обвивка – т. 16, с. 37–38, 73; т. 26, с. 62, 65. т. 29, снимки № 262, 263, 264, 267, 358, 359, 360 – с бялата рокля.]

Андрей си помисли: „Сега ми стана още по-ясно – Христов е хитър, прикрива се добре, но тази сестра е наивна гъска, казва си направо!...”

Блатова дълго говори, провидва на Андрей новото Учение и после само за лице отвори една беседа и му прочете нещо, и със закъснение се сети и поясни:

– Ние тук брат сме истински социалисти, но запомни – не червени, а **сме бели социалисти**. – А Андрей си каза: „Сети се гъската! Сега пък и ще ме заблуждава! Щом са социалисти, няма значение дали са червени или бели, все са широканци и мошеници!”

А Блатова съвсем не я интересуваше какво въздействие имаха и щяха да имат думите и държанието ѝ върху Андрей, тя се интересуваше от него дотолкова, доколкото можеше да **вземе нещо и да задоволи** разпереното си като на паун опашка – тщеславие.

Затова не се спираше пред нищо. Говореше **от името на Учителя** всичко, което си помислеше и можеше да ѝ послужи на нейните лични, крайно ограничени и просташки интереси, които често нямаха нищо общо с Учението, и в повечето случаи противоречеха, излагаха го. Друг път, когато това ѝ беше в интерес, изказваше мисли на Учителя като свои, и когато ѝ се противопоставяха, оспорваха, тя не ги защитаваше, а тогава казваше, че са на Учителя и че Неговите думи са абсолютно верни и престъпление и грях е да се оспорват и критикуват. Друг път тя отиваше според случая още по-далече, казваше, че говорила лично с Учителя на четири очи.

Изобщо, истината и лъжата в нея така се преплиташа, че не можеше да се разбере кое беше истина и кое лъжа, пък и тя сама си вярваше, и като че не чувствуваше, че лъже!

Разбира се, не беше само тя, която така постъпваше. **И други говореха най-различни неща от името на Учителя**, прекарваха своите мисли и идеи, които често пъти нямаха нищо общо с Учението на Учителя. Но този метод беше лесен – вместо да си правят труд да обясняват, да доказват своите разбирания, те казваха: „Така ми каза Учителя.” По този начин не рядко постъпваха и културни ученици, дори и които пишеха във вестниците и списанията на Братството.

– Мило братченце – започна сестра Блатова мазно: – В кооперация „Напред” има едно дребничко кафе, как се казваше забравих?

– „Руле”. В „Напред” има и други видове кафета: „Руле”, „Лаве”, „Франк” и много други.

– Да, да, „Руле” беше. Донеси от него. Учителя това кафе най-много го обича! Аз ще го счукам, ще го смеля в специална ситна мелничка, и ще правя всеки ден на Учителя прясно кафенце.

Ти знаеш ли аз колко много само обичам моя любим Учител? Аз зная как Той обича кафето, и точно така Му го правя! И като Му направя кафенцето, точно тогава ще му кажа за тебе, че ти си донесъл кафето и **ще Го помоля да те приеме за ученик** на Великото Бяло Братство.

Андрей я слушаше и се чудеше как не може да разбере, че той не й вярва! Дори му мина и мисълта, че Учителя може да й е любовник, че тя на Учителя гледа като на мъж. Андрей я изгледа от главата до краката вече като жена, и почувствува отвращение!

Тя схвана погледа му като предизвикателство и затова му се усмихна любезно, мазно и почна да си прибира деколтето и да си тегли роклята, да си покрива коленете. Андрей я гледаше, слушаше и през главата му минаваха всичките мисли, които беше чувал за дъновистите.

– Мило братче, хайде още сега да отидем при Учителя.

– Не, друг път, сега съм дошъл при Вас.

– **Да отидем, да отидем, да Му кажем, че аз съм те въвела в Братството.** Ти нали не си виждал Учителя, нали не си посещавали беседите, тъкмо затова аз трябва да те заведа при Учителя, да ти въздействам да посещаваш беседите. И като помисли нещо по-интересно за нея, каза: – Или още по-добре е да отидеш веднага да донесеш всичките продукти за баницата и кафето, да си хапне и пийне, **за да те благослови.**

Андрей си мислеше:

– Ще доведе някой от приятелите си да чуят какво говори. За тази работа пак най-подходящ е бай Васил, той за всичко го бива. **Ако ме върнат на работа, непременно ще й донеса и кафе и брашно...**, за да видя каква комедия ще се разыграе. Той се сети дори да отиде в Светия Синод и с някои от светите старци там да обмисли капана, да разкрие тази мистерия в Дъновския квартал.

– Вие разбирате ли от магия? – запита Андрей Блатова.

– Разбира се, разбира се – аз съм специалистка по магийте! Хареса ли си някое момиченце? Аз ще му направя каквото зная, и ще видиш как ще ти дойде на крака! **Ти знаеш ли колко много момичета и момчета съм оженила?** Но за това вече трябва много неща и пари. Непременно донеси ми някой предмет от момиченцето – кърпа, коса или каквото и да е – нещо, което тя е носила на себе си. Но сега е по-важното да ми донесеш брашънцето... и кафето, и тогава всичко останало ще ти се нареди много добре.

Андрей излезе, но погълнат от размислите си забрави да си вземе раницата.

Блатова на вратата го потупа по рамото, и на ухото му нежно му каза:

– Върни се по-скоро, с нетърпение ще те очаквам, за да имаме време да направим баницата, да опукаме кафето и още днес да отидем с подаръците при Учителя! Ти дори, ако довечера закъснееш, може да останеш да преспиш и тука. То е теснотия, но сърцето да е широко – все ще се намери място за един човек.

Андрей клатеше глава, с всичко се съгласяваше.

371. ЯСНОВИДКА ОТ НАЙ-ВИСОКА КЛАСА

Излезе на шосето и тръгна към града.

Времето беше хубаво и приятно, затова не му се слизаше. Стигна до пътеката край гората, погледна по нея и тръгна. Извади хляба от джоба си, който беше скрил при конфликта с орангутана, почна отново да си чопли и да размишлява за това, което беше видял и чул при сестра Блатова.

Скоро пресече околоръстната линия, и се отправи по същото шосе, по което вчера отиде на село Симеоново с Христов. Но скоро почувствува, че нещо му липсва, сети се, че това беше раницата. Не му се искаше да се върне, но трябваше заради нелегалните материали и той се върна.

Блатова му отвори, и почна упорито да настоява да влезе.

– Не желая да влизам, защото много бързам, върнах се само защото раницата е чужда.

– Тук е раницата, при мене нищо не се губи. Аз съм честна и почтена сестра!... Аз отворих раницата и видях, в нея имаше **бдюли**. Веднага изтичах и ги занесох на Учителя. – Това прозвуча съвсем фалшиво и лъжливо, и Андрей едвам изтърпя да не й каже в очите, че лъже. Тя без смущение разказваше на дълго и широко как ги занесла на Учителя, как Той питал кой Му ги праща, как се зарадвал и пр.

Андрей клатеше глава, с всичко се съгласяваше. Тя не чувствуваше вътрешното му състояние, затова продължаваше да му разказва какви ли не небизалици. Но в същото време в нея любопитството я разяждаше, и тя запита:

– За кого бехте донесли дюлите?

– За господин Христов – спокойно отговори Андрей. – Но от това тя се ужаси:

– На Христов ли? Как може на Христов? Пренебрегнаха сте Учителя? Той ли Ви поръча да му донесете дюли?

– Не, аз още не познавам господин Дънов. – Но тя се престори, че не чу това и продължи своята мисъл:

– **Христов нищо не разбира от Учението! Той е още от света. Неговото знание е светско, той няма Божията Любов! Той не обича Учителя така, както аз Го обичам!**

– Откъде знаете всичко това? – запита леко иронично Андрей.

– Това ми каза лично Учителя на четири очи. Учителя не го обича, особено дето е прибрал това момиче при себе си.

– Детката* ли? [**Детката е Бенита.*]

– Той такъв дъртак, чуди се как да се глезоти. **Тя му е любовница.** Когато бехме на Рила, той дойде с това момиче, двамата бяха се отделили горе в клеквете и повече от месец не слязоха при Учителя. Затова Учителя го извика и му каза в мое присъствие: „Какво като вълк си взел това агне на врата си?..." И още много неща му каза. И можеш ли да си представиш, той възразяваше на Учителя?!

Веднага след това напусна езерата, напусна и Изгрева и дълго живя някъде в провинцията. После се върна, но дълго време не идваше на беседи. Сега от скоро почна да идва.

Тя говореше, а Андрей си мислеше: „Почнах малко по малко да навлизам в дирите и кривите пътеки на тези „Божии хорица“. Блатова схвана, че това интересуваше Андрей, защото слушаше с интерес, затова продължи:

– Ами да ти разкажа за жена му – той я уби, защото искаше **да се омъжи** за любовницата си – Малина Тимева. Но той трябва да се благодари само на Учителя, Той го спаси. Ти знаеш ли аз колко много хора съм спасила?

– Как?

– Тоза да спасяваш хората, е много трудна работа! Стоя цял ден тук на прозореца, както Божии войници на пост. Хората които не разбират, мислят че аз нищо не правя, а аз изпълнявам Волята Божия.

Гледам кой влиза и кой излиза от колибата на Христов, посрещам го и му обяснявам кой е Христов, особено ако е жена. Нали знаеш, на жените ангелите са слаби? – И отново въведе Андрей в стаята си. – Ще ти направя кафенце и ще ти разкажа за всичко, което става по Изгрева, защото аз всичко зная, аз имам силно развита интуиция. Не само това, но аз съм и ясновидка от най-високата класа!

И увлечена от тези разкази, тя отвори широко шкафа, който беше точно срещу Андрей, за да извади кафето и приборите. Андрей видя своите шест дюли в шкафа!

Тя се сети, но беше късно, веднага се обърна и погледите им се срещнаха. Тя като проститутка, хваната на местопрелюбодеянието, се изсмя, заикотейки с висок глас, опита се да прикрие смущението си!

– Аз наистина занесох дюлите на Учителя, **но Той ми ги върна**, като ме помоли да Му ги сваря на сладко. Да знаеш само Учителя колко много обича дюлево сладко. Аз разбира се Му казах, че същия брат ще донесе и захар за сладкото. Учителят много Се зарадва и каза: „Добре, добре, да се благослови този брат.“ Затова казвам ти, слушай ме и не се бой, работата тръгна добре, всичко е наред. Само побързай да донесеш захарта...

Андрей се задоволи само да замълчи, като притегли раницата до себе си и се успокои като напила в нея връзката с нелегалните материали. Тя направи кафето, привлече си столчето съвсем близо до Андрей и започна:

– Не отивай вече при Христов. Ако Учителя Се научи, че ходиш при Христов, непременно ще ти забрани.

Андрей не вярваше във всичко, което му говореше Христов, и въпреки това пак почувствува едно особено разколебаване от него. Той беше като желязо оставено на влага, беше се окислил – ръждясал, въпреки, че Христов така добре беше го излъскал през тези няколко дни.

– На кого е тази раница? – Най-после Блатова беше достигнала до най-интересувания я въпрос.

– На една сестра – отговори й кратко Андрей.

– Защо ти я даде? – заразително тя с удвоен интерес. – Андрей се ядоса и остро отговори:

– Не е важно. – Но Блатова не обърна внимание на това и продължи разпита на интересувания я въпрос.

– Аз зная на кого е раницата, тя е на Елен* – скоро я ши. И Елен е любовница на Христов. [*Елен е Елена Андреева – стенографката. Виж „Изгревът“, т. 9, с. 576–755 – „Моят роман“.*]

Андрей нищо не отговори, но в това повярва, защото и той така мислеше.

– Те неговите любовници брой нямат, и са все от света – като, че на Изгрева няма сестри! – И пак почна да си оправя чорапите, роклята и деколтето... – Те Христовите истории нямат край! Аз с моята силна интуиция и ясновидството ми като седя тук, току мярне ми се една мисъл, **веднага направя връзка с невидимия свят**, и от там вече всичко зная. Но ти идвай при мене, ще ти правя кафенце, баничка и всичко, всичко ще ти казвам

какво има из невидимия свят.

Андрей изпи набърже кафето, грабна раницата да си тръгне, но тя го спря:

– Чакай, ще ти гледам на кафе.

– Не, бързам, за да мога навреме да се върна с продуктите.

372. КОГАТО ВЗРИВА ИЗБУХНЕ, ВЕЧЕ НЯМА ДА МИСЛИТЕ КАКТО СЕГА МИСЛИТЕ

До вечерта Андрей се скита по улица „Мария Луиза“, спира се по витрините, сергийте, където се продаваха различни лакомства: мандарини, портокали, фурми, смокини, различни видове халви...

Страшно му се ядяха, но нямаше пари! Много се бори да си купи с парите на Христов, или не. Но и този път устоя – не купи! Върна се в квартирата си, и намери под прозореца **още един пакет с нелегални материали**. Сложи ги в раницата, взе нови шест дюли и отиде на Изгрева.

Почука, но не знаеше защо не се запитваше защо искаше **да му отвори момичето със змиите** на главата. Но Христов му отвори. Покани го, като че без да го погледне в лицето, но когато си събуваше галошите забеляза, че го наблюдава.

Когато идваше, Андрей видя на пътеката да дреме един **четириместен „Форд“**. И от самата врата видя, че на кревата седеше **Йордан шофьора***.

*[*Йордан шофьора е съществувал! Аз съм се возил на неговия камион от София до Гюлежица и обратно. На всеки казваше: „Живей вечно!“ Виж „Изгревът“, т. 6, с. 509–513 за Йордан Бобев. Негови снимки – т. 20, № 44 и 49.]*

Андрей се смути, а Йордан изненада! И за двамата беше необяснимо – как те мълчаливите врагове, се срещнаха тъкмо тук! Христов, без да обръща внимание на техните изненади, покани Андрей да седне до Йордан. Но Йордан веднага стана и рязко каза:

– Ще си ходя, сетих се, че имам и друга работа.

– Твоя работа – отвърна му Христов приятелски – но утре рано ми донеси френския ключ. – Така го каза, като че утрешния ден не можеше да започне, ако Христов не има френския ключ. Всъщност въпроса беше съвсем друг – искаше да накара Йордан шофьора да дойде, за да си продължат разговора.

– Няма да дойда – отвърна троснато Йордан, изглежда почувствувал, че на Христов не му е до ключа.

– Знаеш ли каква голяма услуга ще ми направиш Йордане? Дай ми адреса си, аз ще дойда да го взема или друг ще пратя.

Всѐки, който познаваше Христов, знаеше положително, че той нито едното, нито другото щеше да направи. Всичко това го говореше, за да убеди разколебания Йордан да дойде.

– Добре – каза Йордан – щом толкова Ви е необходим, ще гледам да намина за малко. – А това „малко“, беше достатъчно за Христов. И той си помисли: „Ти ела, пък друг е, който ще определи колко ще останеш.“ – Ако мене ме няма, остави го на съседите, но аз ще гледам да съм тук.

И излезе след Йордан, но след себе си този път затвори добре двете врати. И на площадката заговори сериозно на Йордан:

– Преди да **предприемете** каквото и да е, **непременно ми обадете**. Елате всички, за да обмислим добре тази работа. Ти поне си моторизиран – каза му като на приятел – качи ги всичките в колата и ми ги докарай.

Това ще бъде в интерес на работата, и най-вече във ваш интерес. Дори да хвърлите половината София във въздуха, какво ще допринесе това за осъществяване на вашите идеи – нищо! **Само нещастия на вас и на толкова други хора!...**

Йордан се приближи до него и тихо му заговори:

– Този, който влезе при Вас сега, иска да ни предаде. Трябва да бързам! Ние всички сме приели смъртта, но трябва на всяка цена да избързаме! Той е само, който може да ни **разбърка** плановите.

– Как, той ли? – В никакъв случай! – възкликна Христов. – Добре стана, че ми каза. Той всецяло ми е в ръцете – живота му зависи само от мене! Казвам ви, от него не се страхувайте – давам ви честната си дума. **Не избързвайте, ще съжалявате!**

– Господин Христов, ако знаех, че имате някакви връзки с този човек, нито думица не бих Ви казал!

– Добре направи, че каза... Хайде отивай, бъди здрав и разумен, пък утре рано те чакам. Ти с колата като излезеш 20 минути по-рано, и готово – ще ми направиш голяма услуга.

Запомни добре, нещата съвсем не са така както ги мислите. Сега по един начин мислите, но утре след извършването на тази **глупост**, обстановката и вън и вътре във вас ще бъде съвсем друга. Тогава ще видите горчивата истина, но късно ще бъде!

Силите които сега имате, тогава няма да ги имате, а това ще окаже влияние на мислите ви. Когато взрива избухне, вече няма да мислите, както сега мислите. Аз разбирам работите много добре, защото съм врял и кипял в тях!

373. АНАРХИСТИТЕ ПОДГОТВЯТ АТЕНТАТ

Христов се върна в стаята, разтърка си челото, помисли и после погледна Андрей, който това чакаше и веднага заговори:

– Господин Христов, аз познавам този шофьор, той е **приятел** на помощника ми Цонко, за когото вече Ви разказах. Те и още няколко души анархисти **подготвят атентат**, за който бях Ви загатнал. Те го пазят в абсолютна тайна, **но аз всичко зная**. Те ме мразят, само заради разправията ми с Цонко. И аз ги мразя, и затова **ще ги предам**. Но този шофьор е глупав и прост! Той само ги **вози с колата**, която може да използват да избягат, но аз съм предвидил това и съм й взел номера.

– Ти си едно глупаво момче, което не знае какво говори! Ти знаеш ли какво е прозвището на **предателя**? Само като помислиш да предадеш, ти вече си паднал много ниско, сам си се наредил до Юда и всички предатели в света. Нито **анархистите**, нито ти ще извършите това пъкленото, което сте намислили. Ако направите това, ще забъркате такава каша, за каквата нямате представа!

– А по-добре ли е да избият толкова хора, да унищожат толкова много материални блага?

– **Ти се запитай какво те кара да ги предадеш – за да спасиш живота на хората, или да им отмъстиш?** Имаме начин да ги възпрепятствуваме да извършат измисления атентат, без да ги предаваме. Ако ти се ръководиш от желанието да отмъстиш, тогава ти си един **паднал човек**.

На Андрей му стана неприятно, затова веднага отговори:

– Защо идва този шофьор при Вас? – Като че Христов беше длъжен да му дава обяснения за идващите при него! Той обикновено **на никого и**

за нищо не даваше обяснение и всеки, който посмееше да му поиска за нещо обяснение, той го изругаваше и изпъждаше. Но сега заради живота и съдбата на **анархистите**, отговори:

– Това, за което си дошъл и ти – объркали си живота!

– Освен на мене и на тях, при Вас идват ли и други, за да им оправят живота?

– Ти не беше ли свидетел оня ден на Нова година? – И Андрей почувствува ревност.

– И на всичките, все живота оправят? – повторно запита още по-недоволен.

– **Нали чу, оправям живота на всеки, на когото ми каже Бог да го оправя!** – Андрей помисли, и после запита малко стеснително:

– И на другите ли казвате, че „велико бъдеще ги чака“?

– Правя и казвам, каквото Бог ми нареди! – Ревността заговори още по-силно, той беше недоволен и настроението му се промени.

– Бог ли Ви каза да ме държите 12 часа и да направите това, което направихте на мене?

– Разбира се! Аз правя това, което Бог ми каже.

– Как става това?

– И на тебе ще ти проговори, и тогава ще знаеш. Но сега кажи ми, какво стана с кооперацията?

Андрей това чакаше. **Разказа му всичко с най-големи подробности.** Христов беше доволен, което подчерта дебело като чудо със световно значение. Андрей се радваше, но радостта му беше засенчена от мисълта, че Христов преувеличава, който, за да го освободи от тази сянка му заговори:

– **Бог затова е Бог, защото еднакво гледа и на мравката и на слона.** Те са еднакво ценни за Него. Дори ако искаш да знаеш, Той гледа на една цяла Слънчева система, както гледа на една мравка. В Него няма абсолютно никакво лицеприятие... **Цялото небе се радва, когато види, че едно същество колкото и малко да е то направи една крачка в пътя на Истината.**

Разбира се, Андрей не закъсня да помисли нещо лошо: „Какво ли пък толкова съм направил, че така ме превъзнеса? Такива са и широканците.“

Христов виждаше мислите му, виждаше мътилката, която живота беше утаил в душата и съзнанието му. Докато се освободи от тази мътилка, той трябваше да го търпи. Нарочно създаваше му условия да каже всичко каквото имаше в него, затова всичките му глупости слушаше, защото инък Андрей щеше да се затвори и не би казал нито дума, и нечистотата щеше да остане в него.

След като Андрей му изказа всичко, което можеше да каже днес, Христов тогава почна да му **разказва** интересни случки **из своя живот**, каквито Андрей не само че не беше **чел и чувал**, но не можеше и да си помисли, че са възможни! Той не ги запомни, но в него остана впечатлението, че бяха **особени**. И той на свой ред му разказа, че и той е ходил на Изгрева, че се опитал да влезе в Салона, но той бил заключен.

Христов се усмихна и каза:

– **Това е един символ – още не ти е дошло времето да влезеш в Салона**, но вече ти е даден ключа, защото не си свършил работата си... Ти забележи, че живота ти се нарежда по една особена последователност. Ти отначало само си мисли за Изгрева, после мина само край оградата му, после го разгледа отвътре, **но още не те пущат в Салона.** Когато ти дойде

времето, и това ще бъде.

– Не разбирам каква работа имам да върша, и как ми се нареждат работите? – запита с интерес Андрей.

– **Още имаш закачки в света, от които трябва да се освободиш.**

– Например?

– Те са много. Когато си обикалял Изгрева с онова момиче и ти си пожелал да заговориш онзи брат, който си печал на слънце гърба, момичето те дръпнало и ти не си заговорил брата. **Това момиче е една закачка, която ти пречи да проникнеш в Изгрева.**

– Но Вие сте слушали внимателно и запомнили?! – каза с учудване и удивление, и приятно чувство Андрей. – Това момиче аз повече не го видях, т.е. според Вас – откачих се.

– Така е, но ти имаш още такива и други закачки. Като се откачиш и от тях, тогава ще влезеш в Салона...

374. РАЖДАНЕТО И СМЪРТТА СА ПРЕДОПРЕДЕЛЕНИ

Андрей остана продължително време замислен върху това и после каза:

– Аз много мислих, за което говорихте – за смъртта. Нали твърдите, че **раждането и смъртта са предопределени?**

– **Така е, те хората си мислят, че току така умират.** Казват: „Сгизил го трамвай, паднал от покрива или керемидата го ударила в главата.” **И си мислят, че е случайно. Не, то е определено строго математически.**

– Вие оня ден казахте, че **Жорж Радев** щял да живее само **45** години. Това фатално ли е, не може ли да се промени? Например, ако се разболе, ако отиде при най-великия лекар и той го излекува, да продължи живота му повече от 45 години? – Христов се усмихна и отговори без желание:

– **Жорж е вече при Този най-велик от великите лекари, и тъкмо Той е, Който може да продължи живота му.** Разбира се за това е необходимо Жорж да иска, да пожелае това, **да слуша и изпълнява, което му каже.**

– Вие защо не му кажете да слуша и да изпълнява това, което му каже господин Дънов?

– Това не е моя работа. Ако трябва това, Учителя ще му каже, но както виждаш, не му казва и Жорж може да си замине дори по-рано.

– Това не е ли егоистично от Ваша страна?

– Ти механически гледаш на нещата. За да си замине на тази възраст, затова той е **подготвял условията** дълго време преди това, може би още в миналите си животи. **Гърдите му са тесни** – той е много нежен и деликатен, което показва, че е **работил в областта на духа и изоставил тялото**, което отслабнало и се родил със **слаби физически импулси** и силни духовни. **Изгубило се равновесието между физиката и духа.** Нищо не е в състояние да възстанови равновесието.*

[*Виж „Изгревът”, т. 18, снимки № 7, 8, 27, 28.]

375. ЗА ВСИЧКИ ГРЕШКИ НА УЧЕНИЦИТЕ ДЪРЖАТ ОТГОВОРЕН УЧИТЕЛЯ

– Право да Ви кажа господин Христов, нищо не разбирам, само дълбоко в мен чувствавам, че така както го казвате, така е и в същото време ми се струва, че не е верно. Вие откъде сте научили тези неща?

Както винаги и сега, Андрей най-важните неща ги минаваше и отминаваше мимоходом, както тангентата минава по окръжността: – **Брат Христов, знаете ли, че брат орангутан ме изпъди?** Нали го знаете оня мутрестия брат – един грозен, страшен като горила брат?

– Значи „брат орангутан“? – повтори думите на Андрей Христов, като се смееше с глас. Искаше Андрей да схване, разбере техния смисъл, но Андрей не разбираше, затова му обясни: – Щом казваш „брат“, най-малко баща ви или майка ви са общи – тогава и ти трябва да си орангутан.

Андрей разбра, сети се и почна да се смее.

– Разбрах.

– Нищо не си разбрал! Това което си видял в него – грозното, за да го видиш, непременно трябва и в тебе да го има, инък не би го видял.

– Само в това никога не можете да ме убедите! – възкликна недоволен Андрей. – Аз много добре зная, че **не съм красив**, но също така зная, че **не съм толкова грозен**. Знаете ли какви красиви момичета, въпреки многото лоши неща, които имам са ме харесвали? А него сигурен съм, че никое момиче досега не го е харесвало! Коя жена ще целуне такъв маймун? – Христов се усмихна снизходително и каза:

– Не бързай, не бързай, помисли. **Той е бил красив, но сгрешил и затова е станал грозен. Всеки който греши погрознява, и щом си поправи грешката – възвръща си красотата.** Той сега в светлината на Учителя работи в това направление, за да си поправи грешките и да стане **отново красив**.

– Гърбицата само в гроба се оправя! Как ще работи да стане красив? – запита раздражено Андрей.

– Ти пак бързаш – мислиш, че твоето знание е началото и края изобщо на знанието! Ти си мислиш, че ти си **мярката на знанието!** Човек може да бъде грозен в миналото, настоящето и бъдещето, **може да бъде външно грозен, а вътрешно красив и обратно.**

– Не, това е и външно и вътрешно и всякак само грозен. Да Ви разкажа как се отнесе с мене, за да се убедите, че съм прав в моите твърдения.

Разказа му за брата, после и за сестра Блатова. Накрая Христов стана сериозен, затвори си очите и почна да се моли. Този път Андрей не се молеше, а продължаваше да разказва и когато Христов се молеше, и когато си отвори очите, заговори много сериозно и загрижено:

– Аз и още по-малко Учителя имаме нужда от това, което ти или който и да било друг ни носите! Ето виж, не съм изял нито една дюля! – И посочи на етажерката, където бяха наредени дюлите. Щеше да каже: „Няма да изям нито една, защото не ям нищо, което е **купено с крадени пари.**“ – Но не каза, защото не искаше сега да поставя на пътя на Андрей отегчаващи работата му елементи. – Както виждаш, казано по човешки, ти си ми само в тежест, **само ми отнемаш скъпото време** и за бъдеще само бели ще ми правиш, които ще минават за моя и за Учителева сметка.

– Не разбирам? – запита Андрей.

– Много просто – когато на пътеката сте се карали и биели с твоя брат, ако някой от града или чужд човек ви видеше или чуеше, какво ще си

помисли, какво заключение може да си извади? – Този дъновист Андрей и брат му... колко са лоши, какви обидни думи си казаха, как се бият!... Какъвто е Учителят им Дънов, такива са и учениците Му!...

За всички грешки на учениците, държат отговорен Учителя, всичките боклуци, които са направили учениците Му, ги хвърлят на гърба на Учителя им. Това са учениците на Петър Дънов.

Ти много добре знаеш колко си ученик и този, с когото си се карал колко е и той ученик щом се кара и така говори. Разбери веднаж за винаги: ученик е този, който живее и говори както учи Учителя! Какво е виновен Учителя, че вие сте се карали, а това се трупва на гърба Му?

– Но аз не съм от Братството – забеляза Андрей.

– И другия е толкова от Братството, колкото и ти. **Ти и всички трябва да разберете, че тук и в природата формите и етикетите и фирмите нямат значение!** Имат значение само как са нещата в действителност, защото по Изгрева живеят и плъхове и котки, и кучета... но са животни. Такива животни има и в човешка форма, каквито сте били вие двамата.

376. УЧИТЕЛЯТ НИ ТЪРПИ ТАКИВА КАКВИТО СМЕ, И ИМА ГОЛЯМА ЛЮБОВ ДА НИ НОСИ

Хората не знаят, че ти за първи път идваш, че нямаш нищо общо с Учението, и твоя боклук хвърлят върху гърба на Учителя! В този смисъл Христос е поел греховете на хората.

– Това е много интересно! Аз съм го чувал, но никога не съм се замислял и не съм се сещал да мисля като Вас!

– Учителя мълчи, търпи, върви напред и **всичките ни носи на гърба Си** по една стръмна планинска пътека, която води до сияйни върхове!... – И пак се върна на мисълта си: – Ето ти, питам те: – **Защо си ми притрябвал?** Защо е на Учителя сестра Блатова или който и да е брат от Изгрева? Това, което Учителя и аз правим за тебе и за хилядите като тебе неблагодарници, е жертва!

Нито Учителя, нито аз ядем баници! Когато на Учителя някой Му донесе баница, **за да не го обиди, хапва един-два залъка.** Също нито Той, нито аз **пием кафе.** Понякога пия, но пия не защото ми се пие, както правя още много неща без на мен лично да ми се правят. Ти нали видя колко ядох? **Учителя пък яде още по-малко – Той е човекът, Който яде най-малко!**

Ти да знаеш само **колко лошо вонят тези баници, кексове, сладкиши,** наречени лакомства на носа на един чист и свят човек какъвто е Учителя!

Целта на Учителя не е яденето, както на мнозина. **За Него яденето има смисъл, за да поддържа живота Му, а не да се удоволствува.** Смисъла на Неговия живот и радостта Му е в съвсем друго – далече от яденето!

Тази сестра има **силно развито въображение**, тя мисли, че всичко каквото помисли, е верно. Действително, има хора, които каквото помислят е верно, **но тя не е между тях.** За бъдеще тя ще поправи всичките си погрешки и недостатъци и на всеки недостатък ще създаде една добродетел, но дотогава Учителя ще я търпи.

Той търпи не само нея, Той търпи мене и целият български народ!

Тази сестра за бъдеще през идните животи, като се освободи от тези си недостатъци, може да стане добра писателка. В повечето случаи, по отрицателните пътища и методи се подготвят положителните неща.

– Нали стипчивите сливи подготвят идването на сладките – каза Андрей.

– Да, ти вече почна да разбираш. Ние всички сме ученици и грешим. **Затова сме дошли при Учителя да се учим. Тъкмо в това е величието и красотата на Учителя, че ни търпи такива каквито сме, че има голяма любов да ни носи!**

Така и Христос носи своите така наречени последователи. Те какви ли не грешки, престъпления и лудории не направиха в Негово име! **Спомни си кръстоносните походи, инквизицията и хилядите религиозни борби.** Казват тези или онези християни направили това или онова. Само един Бог знае, колко са християни!

Тук на Изгрева има по един представител от всички категории хора и грешки, и всеки от тях е предметно обучение за всички останали. Изучаването се води при голямата светлина на Учителя. Затова наблюдавай себе си, наблюдавай всички и се учи, но не ги критикувай, не давай мнения и не си създавай постоянни убеждения, защото всички **се менят** под вещото майсторство на Учителя.

– Всички са зелени плодове – каза Андрей.

– Да, но под лъчите на слънцето – Учителя, ще станат зрели и сладки. Преди да се произнесеш за някой брат, изчакай да се завърши процеса и тогава констатирай доброто.

377. БОКЛУЦИТЕ НА ИЗГРЕВА ТРЯБВА ДА ИЗГОРЯТ ЧРЕЗ СТРАДАНИЯТА НА ХОРАТА

Андрей слушаше и всичко му беше интересно. Направи му впечатление, че Христов за никого лошо не каза. Най-после, Андрей изгарящ от любопитство го запита:

– А какво бихте казали за това, което Блатова каза за Вас и Детката?

– Ти знаеш ли какво ме питаш?! – вече доста ядосано каза Христов.

– Тикнал си носа в прохода ми и питаш: „Защо мирише, верно ли е, че мирише?“ – Аз ти казвам: – На всеки човек прохода мирише лошо, но човекът не е прохода му. Погледни лицето на човека, надникни през очите в душата му, потърси и виж Божественото в него, това което е вложил в него Бог, виж това което го нямат животните... Учителят казва: **„Човекът е съчетание само от добродетели“.**

Ти днес се разходи из Изгрева, из боклуците на Изгрева, събра един куп нечистотии, дойде и ми ги струпа пред краката!

Запомни: нечистотий има много в света, но ако мислиш за тях – склад на нечистотии ставаш! **Търси навсякъде хубавото, красивото, градините със свежи и ароматни цветя.** На Изгрева има много красота, но ти **нямаш очи** да я видиш, защото в **самия тебе** я няма чистотата. Красивото и чистото като премине през твоето кално съзнание, нацапва го и ти виждаш нацапаното. **Изчисти си съзнанието, и тогава ще видиш много чистота и красота.**

Ти казваш „орангутан“, но знаеш ли този брат какъв тежък път е изминал докато намери Учителя? Той се движи в науката като охлюв, но се движи напред, въпреки че възможностите му са малки. Но човекът работи, занимава се и то при лоши условия, и сега не е това, което беше някога и няма да бъде това, което е сега. Помъчи се да видиш в него благородния стремеж, който той отвятре има, сега му предстои и отвън да го придобие. Той паднал в нищетата на живота, защото си помислил, че е **нещо особено**

– вирнал си главата! Тогава живота го изпратил на мястото му. Учителя го повдигна, но той пак се сеца, спомня си старите си навици, мисли и почва да рита срещу ръжена. Но аз нямам време с него да се занимавам – други има, които се занимават с такива като него. Остави на лекарите и на специалистите, на адептите, на великите Учители да се занимават с болестите, особено със заразните. **Впрочем – всички болести са заразни.**

– Как?

– Ще разбереш по-нататък, когато ти дойде времето да се занимаваш с болестите. И продължи първата си мисъл: – **Отрицателното в хората, клюките, одумването... това са най-страшните и най-заразителните болести, това са епидемии!** Но ние имаме методи, с които ги преработваме в красиви неща, както в някой страни събират боклуците, които се изхвърлят от къщите и ги преработват в полезни неща.

Андрей загледа Христов в очите, лицето му блестеше и каза:

– **Моля Ви, извинете ме, аз Ви донесох толкова боклуци,** казах Ви без да искам много обидни думи, макар аз само повторих това, което другите казват! Но Вие купихте скъпо тези боклуци, и срещу това ме научихте на толкова много мъдрост! Пред очите ми превърнахте тези боклуци във велика мъдрост.

– Така е – зарадва се и Христов – всичко лошо, което ми каза, щом си разбрал това, осмисля се. **Превръщането на лошото в добро, се нарича психична алхимия.** Ти вече си поставен в тази алхимична реторта, затова всичко в живота ти ще се превръща в добро – знание, мъдрост, любов...

– Защо не забраните на брат орангутан и на сестра Блатова да говорят по Ваш адрес и за господин Дънов лошо и неверно?

– Защо ще им забраняваме? Ако забранявахме, ще приличаме на всички други хора, а ние мислим, чувствуваме и действуваме не като тях, затова се различаваме от тях. Всеки човек има своя роля в живота, която сам си е избрал и я играе в драмата на живота, както е сестра Блатова – да лъже и критикува.

– Но нали в драмите има и отрицателни герои?

– **Да, но по-добре е за тебе да играеш положителна роля, защото всяка мисъл, която само преминава през съзнанието на човека, оказва и на самото съзнание съответното положително или отрицателно въздействие според естеството си, според това, което носи и изразява.**

Тази сестра може да се разглежда и като **бариера към мене.** – Всеки, който идва при мене, **трябва да я прескочи!** И тъкмо по това се познава силата на желанието му да дойде при мене – ако може да я премине и да дойде при мене, въпреки калта, която е нахвърляна отгоре ми.

Погледнато философски, аз трябва само да ѝ благодаря, защото ако не е тя и другите като нея – **да връщат тези, които идват** – трябва ден и нощ да приемам, а да знаеш само колко много моя лична работа имам, съвсем не ми е до приемане! Нали пред кабинета на министъра има стражар или разсилен, който връща хората, които искат да посетят министъра когато той е зает? **Така тази сестра, сама си избрала ролята на стражар или разсилен при кабинета на министъра.**

– Вие сте министър ли?

– Ти казваш – и вдигна отворената папка на бюрото му.

– Преди много години, написал съм няколко романа и нямам време да ги прегледам. Ето, този роман вече един месец откакто стои на бюрото

ми, от посетителите не ми остава време! Ако аз връщам хората, за това ще отговарям пред Бога, а тя като ги връща, тя отговаря.

– Интересен човек сте господин Христов! – възкликна Андрей. – А това сега пък как го измислихте?

– Не съм го измислил. Аз нищо не измислям – всичко Бог е сътворил, аз само го виждам и го превеждам на твой език. Така са нещата в реалността. Ние много често се възмущаваме и сърдим за неща, **за които трябва да се радваме** и да благодарим, защото това е милостта на Бога, **но трябва да се види** очи и светлина да се види.

378. ВСЕКИ, КОЙТО НЕ Е ДОСТОЕН ДА ЗАЩИТИ ИСТИНАТА Е ВЕЧЕ УМРЯЛ

– Пак Ви казвам, Вие сте много интересен и особен човек! „Интересен“ и „особен“ не изразяват това, което чувствам за Вас, те са много малки във всички посоки – тесни и ниски. Как можете да мислите и разсъждавате по този начин, как се научихте на това? Наверно Вие знаете и други подобни хватки на разсъждение? – Христов само се усмихваше.

– Сега ще си разменим ролите – аз ще те питам, да видим ти на мое място как би отговарял?

– Какво? – с интерес запита Андрей, готов веднага да отговаря.

– Ти повярва ли на това, което ти каза сестра Блатова за мене? – Андрей заекна за пръв път от няколко дни и отговори:

– Не! – И изведнаж настроението му падна много ниско, той се изчерви и нищо повече не можа да каже.

– Разбра ли сега защо заекваше? Когато се колебаеш, когато в тези нещата са и „да“ и „не“. Добре, да приемем, че не си повярвал, кажи ми тогава какво направи да защитиш истината – нищо – демонстративно и повелително заяви Христов.

Очите на Андрей силно се разтвориха от тази мълниеносна изненада, защото този въпрос и този отговор никога не беше очаквал! А отговора беше тежка присъда, която веднага той почувствува направо в душата си. Замълча, и поне в това излезе разумен и зачака да види какво понататък Христов ще му каже, но цялото му същество беше разбъркано, размътено.

И Христов мълчеше, чакаше всичко в него да утихне, защото само след това, каквото му кажеше, щеше да се отрази верно и правилно да бъде разбрано:

– И Пилат знаеше, че Исус не е виновен и той това заяви публично като каза: „Извеждам ви Исуса, за да разберете, че не намирам в Него никаква вина!“ Но Пилат като представител на Римската власт, законност и на прословутото „Римско право“, **той не Го защити**.

Трябва да знаеш, че правото е, което крепи една държава и всяка власт. Рим с това право, което не можа да защити един невинен човек, и което допусна да бъде осъден на смърт, не можеше повече да съществува – той трябваше да загине!

Също трябва да знаеш, че винаги, когато в живота на една държава, общество или човек се забележи **страх да защити истината**, правдата – там лъжата, користта прави настъпление, там лицемерието марширува победния си марш, там вече смъртта витае! Тази държава, това общество, тази култура, този човек – са залезли за живота!

Рим загина, защото допусна в неговите предели да бъде осъден и разпънат един **невинен човек**, а това е само един ярък израз на един дълъг процес на беззакония в тази най-голяма тогава държава в света, който ние виждаме много късно – чак в постъпките на Пилат с Христа.

Рим и преди Христа беше наказвал и разпъвал много по-много или по-малко невинни хора, но Христос му беше последния и пробен камък – да бъде или да не бъде – съдба. Такова беше „правото“ на Рим.

Това същото право, с което Рим загина, сега стана **основа на Европейското право. Смърт очаква държавите, които са сложили Римското право в основата на своето право!** Казах, всяка власт и държава се крепят на правото си. – Ти защити ли ме? – като изневиделица го запита Христов. И отговори още по-тържествено и рязко, като че отсече с меч: – Не! – И млъкна.

Двамата млъчаха. Андрей за първи път изживяваше такъв род мъка! Това беше агонията на старото в него. Това беше необходимо, за да се даде живот на новото в душата му.

Христов го съжаляваше, но това беше необходимо, макар да беше силно болезнено. Случая беше такъв, че трябваше да се направи операция без упойка. И после продължи, но вече по-меко:

– **Всеки който не е достоен да защити Истината, трябва да знае, че вече е умрял.** Разбира се, не защото Истината има нужда, който и да било да я защитава!

Златото, при всички условия на живота е злато, независимо с какви имена го наричат, как го клеветят и калят – то от нищо не се окислява.

Но всеки, който защитава Истината, където и да е тя, той преди всичко себе си утвърждава, застава на страната на Истината против лъжата, и като така, се ползва от благата и силите на Истината.

А Истината е всичко!

Лъжата е нищо – тя живее за сметка на Истината!

Лъжата е сянката на Истината и реалността, тя живее и съществува за сметка на Истината и ползва се от капиталите на Истината, като се стреми да наподобява на нея и се стреми някого, който не разбира да го излъже, за да я купи с цената, която се купува Истината.

379. БЕЗ СТРАХ И БЕЗ ТЪМНИНА ДА ВЗЕМЕШ СТРАНАТА НА ИСТИНАТА

– Сломихте ме, съкрушихте ме, унижожихте ме! Нищо не мога да кажа за мое оправдание! Нямам думи, с които да изразя това, което изживявам! Чуден човек сте господин Христов! Но „чуден“ още съвсем нищо не изразява от това, което е в душата ми – говореше Андрей плачлив глас. Още малко, и щеше да заплаче с висок глас! – Как пък дойдохте до тези изводи, и то така неочаквано, не можах да разбера?! Как можете да свържете всичко това в едно, защо и аз не мога така да се сещам и да говоря?

– **Много просто – защото светлината ти е малка! Сега като ти светнах, и ти видя!**

– Бих искал да поговорим по-подробно за падането на Рим.

Обаче Христов не се подаде на това изплесване, което Андрей несъзнателно се опитваше да прокара. Христов отново се върна на централната си мисъл, а Андрей отново подсъзнателно се опита да се изскубне като скочи на друга мисъл:

– Утре, рано сутринта ще отида и здравата ще наругая тази Блатова! Ако се опита нещо лошо да каже за Вас, ще я набия!

– Не, няма смисъл, ако е въпрос за ругане, аз мога по-добре от тебе да я наругая. Аз ти казах това, само за да се видиш какво си и пред каква пропаст си се надвесил, да имаш ясна представа за себе си, и като ти дойдат нещастията да знаеш, че **не си защитил Истината и затова ти идват нещастията.**

– Но аз искам да живея – не искам да загина, както е загинал Рим!... Искам да зная Истината, да съм свободен, да работя за Истината, да я защитавам както вън така и вътре в мене, искам да стана писател на Истината. Моля Ви, кажете ми какво трябва да правя, за да постигна това? Ще набия Блатова, ще ѝ счупя прозорците и ще запала бараката ѝ!

– Това идва да покаже, че не си ме разбрал. С този метод нищо няма да придобиеш и постигнеш. Това е старото, което трябва в тебе да умре. Всяко старо, което ако не се подмладява, ако не получава живот от новото и младото, осъдено е на смърт.

– Как може?

– Като приемем новото и го направим наш живот. Също излагаме се на смърт, и когато несъзнателно ставаме проводници на старото.

Ако ти отидеше да се разправяш с Блатова, сам ще подпишеш смъртната си присъда!

Ти трябва да постъпваш по нов начин! – Новият начин е да търсиш причините за всичко, което ти се случва в самия себе си и чрез себе си! Като се коригираш, ще поправиш другите!

– Кой е този начин? – извика пак с радост Андрей, защото си мислеше, че всичко може, защото това му казва Христов.

– Без страх и тъмнина да вземеш страната на Истината, и към нея да се придържаш през целия си живот!

В Истината е скрито новото! Само тя ще те направи свободен и ще те отведе в света, където ще видиш осъществени копнежите на душата си!

Скръбта на Андрей незабелязано, беше се превърнала в радост. Днес този момент беше най-високата точка на скръбта, и най-високата точка на радостта му.

Почука се. Христов излезе, но веднага се върна, затвори вратата на стаята и после външната врата. Запали външната лампа, и остана на площадката да говори с някого.

VII. КООПЕРАЦИЯТА ЛИ?...

**„Идеите – техният смисъл и съдържание са, които разрешават проблемите на живота, а не техните форми.
Не е важна формата на чашата, в която ще налеете вода на жадния.
Важното е да бъде вода, и то – чиста.”**

380. ПРИЗРАКЪТ НА БЕЗРАБОТИЦАТА

Андрей като остана сам, размисли за настоящия и бъдещия си живот... И настроението му се помрачи!

Скоро Христов се върна, погледна часовника си, ръкописа на романа си върху бюрото, накрая погледна Андрей и две мисли мигновено се пребориха в него: „Веднага ще изпратя Андрей, а аз ще се заловя да поработя над романа си.”

И отново погледна Андрей, който беше потънал в старите си мисли за лошото си настояще и безперспективното бъдеще на своя живот. Как да изпрати Андрей да си отиде, когато е в това тежко положение, още повече утре му предстоеше трудният изпит – **да направи писмено признание пред директора** на кооперативна централа „Наред” – Петър Пенчев?!

Христов млъкна и се колебаеше. Андрей се измъчваше от колебанието и млъкването му, без непосредствено да знаеше какво става в душата на Христов. Андрей потърси в съзнанието си нещо, с което да наруши това ужасно млъкване. Сети се за нещо радостно, но веднага почувствува смущение, и въпреки това наведе си главата и заговори:

– Господин Христов, вчера и днес само веднаж заекнах, когато не Ви казах Истината!

Но това прозвуча вяло, а не както друг път пълно с радост и възторг! Това беше, защото Христов остана безучастен. И когато Андрей си повдигна главата и погледна Христов в очите, той не му се усмихна. Може би, защото това вече беше му омръзнало – да слуша все едно и също и защото вече беше факт, с който по негово мнение Андрей не трябваше повече да се занимава. Ако чопли, може отново да разрани тази стара рана – **заекването.**

Но Андрей изживя много тежко това безучастие на Христов, и положението му стана още по-мъчително! Христов всичко видя и разбра, каквото ставаше в душата на Андрей, но пак продължаваше да се колебае. Не му беше лесно да се освободи от своите лични желания, които като тайфуни бушуваха в него, разкъсваха, раздираха душата му както светкавиците небето!

Андрей отново си наведе главата, и затърси там в хаоса нещо да заговори, после реши да каже каквото и да е, но да заговори. И заговори това, което в момента изплува на повърхността на съзнанието му:

– Господин Христов, всичко стана добре, мина благополучно – искаше да каже за устното си признание – но има нещо по-важно, най-важното в живота – **хляба! Аз го нямам, защото съм безработен! Откъде да взема пари, за да живея? Не съм платил наема си, нямам въглища – само дюли не ми се ядат!...** Искam и аз като хората да се ожена, задомя!...

Всички тези думи в него бяха като **ехо** от въздишките на стотиците хиляди безработни, наситени с ужаса и отровата на страха от неизвестното утре!

Пред съзнанието на Андрей беше се спуснал траурен воал, дълбока мъка, страшният **призрак на безработицата** сред тази зима.

Той видя, стори му се или само помисли библейските думи: „**Мене текем уфар син!**“, което за себе си изтъкува: „Царството ми се свърши! Сложен на везната, оказах се лек, щастието ми е разкъсано!“ И почувствува душата си, как се сгромолясва в страхотната бездна на неизвестността.

Андрей погледна Христов в очите, както се поглежда сред безмълвие!

И изведнаж, каква изненада! Очите на Христов бяха влажни и видя как **една сълза** от тях се търколи по дясната му буза и падна върху ръкописа на романа му.

Андрей не можеше да помисли, че този толкова суров човек може да рони сълзи! Скръбта и мъката на Андрей изчезнаха, като че са били скръб и мъка на сън, от който той беше се събудил.

Но нова изненада – Христов с разявени и бляснали очи, замахна с ръка и изпрати ръкописа зад вратата! Листите се разпиляха по пода.

Андрей въпреки изненадата си се наведе смирено да ги събира, но Христов нежно го хвана за рамото и спря, като продължаваше да гледа с презрение разпиляните листи на романа си и се заканваше на себе си:

– Няма да те погледна нито за минута десет дни! Да се науча, как се колебая! – Затвори си очите и почна да се моли. И в Андрей спонтанно се яви желание да се моли, и почна да повтаря своето „Отче наш“. Скоро му омръзна, а Христов продължаваше да се моли. Андрей отново си затвори очите и почна да се моли, но вече не с „Отче наш“, а направо и конкретно искаше от Бога: „Искam работа Боже, искам пак да бъда магазинер в „Напред“, искам, искам, искам!“ И се видя магазинер сред лакомствата на магазина, които с удоволствие опитваше.

Увлече се дотолкова в молитвата си, че почна гласно да предявява на Бога исканията си! И толкова беше потънал в молитвата си, че престана да чувствува всичко наоколо. През това време Христов беше свършил молитвата си, и слушаше и чакаше Андрей да престане да се моли. И когато Андрей си отвори очите, чу ясно как прозвуча гласа на Христов:

– Бог чу горещата ти молитва – ще бъдат изпълнени всичките ти прошения.

– Нали пак магазинер в кооперацията? – запита той с усмивка, и си облиза устните.

– Кооперацията ли? Ти знаеш ли какво представлява кооперацията за този, който ясно вижда в тъмнината на живота? В полето по междуселските пътища по оставените изпразнения на животните, често се виждат да се трупат синкаво-черни, по-големи или по-малки бръмбари, а около тях прехвъркват грамадни, лъскави зелени и други мухи.

– Биждал съм.

– Такова едно изпразнение за мен е кооперация „Напред“, а вие –

нейните **служители** сте малките, големите бръмбари и мухите!

Андрей го гледаше в недоумение!... И пред него пак беше застанал прословутият корен квадратен от минус единица. Той гледаше изумен алгебричния израз, и като че чуваше някой да му казва: „Повдигни го на четвърта степен!”

– Господин Христов, не зная как да изразя учудването си – откъде пък сега това измислихте?

– Нищо не съм измислил, това е гледане на реалността. **Не само това, но всяка лъжа е едно изпражнение на дявола!... Кражбата е друго такова изпражнение.** И вие работниците и началните от „Напред”, като мухите и бръмбарите върху изпражненията живеете – от тях и в тях.

Аз лично нямам нищо против всичко това – против бръмбарите, че се трупат върху... Но запомни, това има смисъл за мухите и бръмбарите, но ти, който вече си вкусил от **нектара на Истината**, пожелай с цялото си същество винаги само **с нектар да живееш!** Сега като те изкъпах, не отивай отново като прасе в гола.

381. Вие сте хипнотизирани – НЕ ВИЖДАТЕ ОТРОВНИЯ ВКУС НА ЛЪЖАТА И КРАЖБАТА

Христов говореше строго, смело, вдъхновено и всяка своя мисъл **набиваше в съзнанието на Андрей**, както **гвоздей** се набива в чамова дъска от чука на майстор. На всяка своя мисъл придаваше движение, импулс. Всички кътчета на душата му, до които се докосваха тези думи, предаваха техните качества и съдържания – движение напред и нагоре.

– Не Ви разбирам, но чувствавам, че е верно... – говореше Андрей унесено както човек, който наднича през висок стобор в един друг свят, в света на повдигнатия корен квадратен от минус единица на четвърта степен.

Андрей пожела да бъде пеперуда, а не червей какъвто е бил досега, за да види, постигне великото, красивото, което се разкрива пред далечните хоризонти на вътрешния му поглед, и отново се видя на лъчезарния връх. И непосредствено пожела този момент на висша радост, която не можеше с нищо да изрази – да продължи, да му стане постоянен живот. Закопня да придобие Красотата, Светлината, Мирът и Радостта на този свят!

Обаче Христов, който с мощния полет на мисълта си го водеше от светове в светове, вдигаше го високо... Обаче Андрей, под тежестта на силните си желания, които носеха в себе си мъката, грижата... падаше като прострелян.

Христов извади от един албум една картичка – едно бебе, което учеха да върви. То беше паднало и плачеше. Андрей веднага разбра мисълта му, почна да се смее и каза:

– И аз съм такова бебе, което учите да ходи в света на корен квадратен от минус единица.

Една рядко красива усмивка на одобрение, се разцъфна по лицето на Христов! Но Андрей стана сериозен и продължи:

– Ако аз и моите колеги от „Напред” сме крали, крали сме, **за да живеем като хора.** Аз мисля, че ние сме вземали това, **което не са ни дали – нашето си.** Можеш ли да бъркаш в меда, и да не обличеш поне пръстите си? Нашите кражби са нищожни, в сравнение с кражбите на другите! Ние крадем с ръце, а другите крадат с камиони и вагони!...

– Ако другите крадат, това може ли да ти е основание, че и ти трябва да крадеш?... Но има нещо по-страшно, и тъкмо то е най-голямата ти трагедия – мисълта ти, че е мед това, което вече не е мед!

Това, което ти наричаш мед, в действителност са изпращения на дявола... отрова... пелин! Вие сте като хипнотизирани, на които дават да ядат лук, картофи, а им внушават, че ядат ябълки и круши.

Вашите вкусове са извратени!

Страшното е в това, че вие не чувствувате отровния вкус на лъжата и кражбата!

Когато ти дойде при мене на 1 януари сутринта, ти беше отровен от кражбата и лъжата, ти беше с покварени чувства!... Затова дробовете ти бяха болни.

Има връзка, между пороците на хората и техните заболявания. На всеки порок, на всяко нарушение на природен закон – съответствува болест.

– Да, но министрите като крадат, защо са здрави? – свари да каже Андрей.

– Което казвам, и за тях се отнася. Те са в още по-тежко и по-жалко положение от вас! Тяхното реално истинско положение, не е за завиждане!

Тези които крадат и лъжат, са само за окайване и съжаление!

Човек който вижда и знае, би заплакал над техния живот като над умрял!

Мислите им са като клозети – вонят отдалече на престъпления!...

382. ВРЪЗКАТА МЕЖДУ ГРЕШКИТЕ НА ХОРАТА И ТЕХНИТЕ ЗАБОЛЯВАНИЯ

И Христов се върна на мисълта си:

– Често казвате: тук ме боли, там ме боли, търсите причините където не са – причините са в лъжата и лъжливия начин на живеене! Ти може да си мислиш, че мислиш право, че живееш право – това е без особено значение! Дали мислиш и живееш право – ще научиш това, ако си здрав, ако си щастлив!

Ние не трябва да си правим илюзии! Ти не знаеш, че лъжата е най-силната отрова и най-разпространената, която широко се практикувала от паметивека! През всички времена – от грехопадането до сега, тя е еднакво трови и богати и бедни и всеки, който се хване на нейната въдица!

Ти не подозираш, че причината за всички заболявания е лъжата! Тя е причината за всички писани и неписани трагедии! Ти задавал ли си си въпроса защо въпреки толкова здравата си физика, така често страдаш и заболяваш? Ето, поставям ти задачата да проучиш този въпрос.

Ще търсиш връзката между грешките на хората и техните заболявания.

– Откъде знаете тези неща – къде са писани?

– Навсякъде! Всяко страдащо същество за тях ми говори. И цялата съвременна култура – все за тях ми говори.

– Обяснете ми причините на заболяванията.

– Ти вече си голям, имаш зъби – сам трябва да си дъвчеш.

– Не мога да разбера защо само засягате въпросите, а не ги развивате, както правят другите учени хора?

– Това ми е метод – да не давам наготово. Щом и това си забелязал, добре е.

Андрей не обърна внимание на това, и отново настоя да му обясни:

– Защо сравнявате кооперацията с **изпращания**? Тя продава захар, масло, брашно и всички видове хранителни продукти, които и вие ползвате?

– Има много отговори. Това което за тебе е изпращания, за мухата, за бръмбарите е храна. Какво са всичките тези хранителни продукти по отношение храната на пеперудата – нектара? Ти сутрин като отвориш магазина, който цяла нощ е бил затворен, на какво мирише?

– Мирише страшно лошо, някаква смесена отвратителна миризма! – каза Андрей.

– Денем, защото си цял ден в магазина – свикваш с тази миризма, и понеже вратата постоянно се отваря, миризмата се **разредява**, и ти понеже си ѝ свикнал, не я чувствуваш, но тя си съществува и ден и нощ и винаги!

Казвам ти това, за да видиш какво нещо са продуктите, които продаваш.

Меда не е ли храчките на пчелите, и нашите храчки за мухите не са ли мед, който е специално приготвен от нашите дробове, а за туберкулозните микроби – среда на живот?

Това са форми за мислене, които трябва да наблюдаваш, проучаваш, и върху които да мислиш, да търсиш тяхната аналогия в живота и нещата в него.

Но има нещо друго – в момента, в който вие с вашите крадливи и мошенически мисли се докоснете до продуктите, те вече стават отрова, понеже ги напоявате с отровните си мисли!

– Първото Ви обяснение донякъде разбрах, че мухите кацат на най-мръсните места и не се отвращават, напротив – приятно им е, но второто, че **напояваме продуктите с нашите отровни мисли** – никак не разбирам!

И пак пред погледа му се мярна корен квадратен от минус единица, който като че чакаше да бъде повдигнат на четвърта степен. Но между четвъртата му степен и Андрей, беше времето и пространството. Трябваше години да изминат, за да разбере, и въпреки това дълбоко в себе си чувствуваше, че Христов е прав.

383. АКО ХОРАТА НЯМАТ ЛЮБОВ КЪМ БОГА И ЛЮБОВ ПОМЕЖДУ СИ – НЯМА РЕЗУЛТАТ

Христов мълчеше, чакаше процесите в съзнанието на Андрей да се завършат, да помисли всичко каквото можеше да помисли. А Андрей се страхуваше от мълчанието, затова побърза да заговори.

– Как тогава да живея? Всичко което казвате е така, но като сме се родили, все някак трябва да живеем – било като мухи, бръмбари или човеци – трябва да живеем! Кооперацията е едно предприятие, с което живота на работниците може да се подобри. – Андрей каза тези думи, които му бяха внушени от Социалдемократическата партия и управата на „Напред“, но при новата светлина на Христов те звучаха кухо и затова веднага почувствува тяхната неверност!

– Така да се мисли, е най-голямото и **най-фаталното заблуждение!** Как може да се мисли, че може да се живее само **като се краде, лъже** и да се подобри положението на работниците чрез кооперацията, чрез изобщо кооперирането? Кооперацията подобрява положението, но не на

работниците, а на тези, които са се напънали по върховете й както плъхове в хамбар.

Казвам ти – кооперацията, която и да е тя и каквито и форми да има, в никакъв случай не може да подобри положението на работниците, ако нейната управа няма доброто желание, любовта към тях!

Питам те – милионите растения и животни крадат ли, лъжат ли, те как живеят без лъжа и кражба? Те все от кооперация „Напред“ ли се хранят, кооперацията ли им подобрява живота? На милионите хора по света, когато не е съществувала кооперацията, местата където и сега не съществува, кой им подобрява живота? Ще ми отговориш, че кооперацията се явява при дадена степен на съзнание, на развитие на обществото.

Да, но в един и същи момент не всички хора са на еднаква степен на развитие. Сега сме XX век, но шопите около София живеят още в XV век, както тогава са живели. А един Айнщайн живее може би сега в XXV-тия век, Учителя – в четирихилядната година. Тогава за тези, които са напред, кооперацията е изгубила значение и смисъл, за тези които пък са назад, тя още **не е за тях.**

Тогава с какво право натрапвате на първите и на последните кооперацията, с какво право подвеждате всички под един общ знаменател, когато те в действителност реално погледнато, те са неподведени? Това са неща, върху които трябва много да мислиш. Аз не съм против кооперацията, нито съм против всички съществуващи, където и да било и в каквато и форма да е обществени или икономически институти! Щом съществуват, аз ги приемам, те отговарят на някакви нужди! Но аз ясно знам, че кооперацията и всички институти, колкото и да оправят хората, **няма да имат никакви резултати, ако хората нямат любов към Бога и любов помежду си.** И млъкна.

С всички тези и други подобни разсъждения, Христов даваше възможност на Андрей да мисли, искаше да го научи да гледа реално, да го научи да мисли, а не на готово да взема нещата, освобождаваше го от втвърдените форми и внушени идеи, разширяваше съзнанието му и включваше в него нови елементи.

– Но има нещо друго – започна той отново – което с кооперацията и без кооперацията, без разлика при какъв строй – капиталистически, комунистически или авторитарен – най-добре разрешава проблемата на живота на всички хора, изобщо на всички същества, **то никога досега не е приложено на опит.**

Тук Христов съзнателно не се доизказа, може би между многото си съображения за това беше и това да предизвика любопитството на Андрей. Защото както вече на много места посочихме, че той използва всичко съществуващо за постигане на своите идеи. И сега премина на друга мисъл. И после, когато млъкна само за момент може би само да си вземе дъх, Андрей свари и го запита с интерес.

384. КАКВА Е ВРЪЗКАТА НА РЕАЛНОСТТА С ЖИВОТА

– Кое е това, което може да разреши всички проблеми най-добре и за всички?

– Ще ти кажа – каза, но не му каза може би, за да му се насъбере още повече желание, увеличи интереса... – Ти нямаш представа каква огромна работа има, а работници няма – каза без смущение какво ще си помисли Андрей, и че това беше за него пак един парадокс – друг корен квадратен от минус единица!

Наистина, това за Андрей беше най-големия абсурд, който можеше човек да каже, най-голямата лъжа, когато всеки човек в България знаеше, че **само преди няколко дни бяха изхвърлени на улицата 50 000 работници** от фабриките, а преди това бяха изхвърлени **други 50 000 работници**. Това беше една 100 или 150 хилядна армия от безработни, която бързо растеше и тъкмо затова работническата партия беше организирила протестен митинг на 1 февруарий, под лозунга „Поход на гладните“.

– Нищожни ще са Христовите чудеса, ако това ми докажете с опит на практика! – каза Андрей важно. – Но вижте какво господин Христов, искам нещо конкретно, а не общи фрази! Вашето изказване, че имало много работа, и че нямало работници, **още веднаж ми показва, че въпреки всичко Вие сте изгубили връзката с реалността на живота!**

Христов беше си постигнал целта – беше създал ново противоречие, което измести мисълта в Андрей, че е безработен. Новото противоречие беше рожба на Христов, и той беше негов господар. Когато пожелаеше, можеше да го освободи от него, но през това време той беше свободен от противоречието, на което Христов не беше господар нито създател, че Андрей е безработен и тормоза на тази мисъл. Христов продължаваше да изказва все такива парадокси, като съвсем не се интересуваше от това какво ще си помисли за него Андрей, но той се облягаше на постигнатото досега, че всичките преди казани от него парадокси излязоха верни, и това караше Андрей да допуска някаква доза от вероятност и тези, въпреки всичко да са верни и възможни.

И Андрей вече очакваше в душата си да види, да чуе от Христов нещо реално, но Христов и тук не довърши. Сега пък се върна към кооперацията пак:

– Ако можеше кооперацията, която и да е тя да оправи света, държавата или която и да е класа, тя би трябвало най-напред **да оправи материалния живот на своите служители, за да не става нужда те да крадат, да лъжат както управата така и консуматорите, и с това да превръщат кооперацията на едно училище на лъжа и кражба**. Кооперацията е един палиатив, каквито има много в живота, който е изваден от архивата измит, излъскан, а може и малко пребоядисан и поставен на витрината като новите. И като такъв, той привлича погледите като едно средство за оправяне на света, както златния идол, който евреите си направиха, когато Мойсей беше на планината, за да донесе десетях Божи заповеди.

Евреите си мислеха, че златния Телец може да замести Бога и Мойсея... Нищо не е в състояние да замести или измести Бога!

И Христов се върна отново на главната си мисъл: – Само един метод има, с който може да се оправи света, с който могат да се разрешат почти всички противоречия.

– Е кажете най-после – кой е той? – запита високо и нетърпеливо Андрей. Но Христов, като че не чу и продължи:

– Който метод никой досега не е проверил и опитал! От памтивека се измислят с хиляди начини за **оправяне** на света, и **никой досега не е успял**, светът досега е жънал само **разочарования**. Но винаги досега, светът се е отказвал най-категорично да приложи този единствен принцип и метод.

385. ВЪВ ВСИЧКИ СЕГАШНИ ПОЛИТИЧЕСКИ СИСТЕМИ БОГ ОТСЪСТВУВА

– Ще кажете социализма или комунизма? – запита Андрей нетърпеливо, като очакваше Христов да потвърди.

– Не! Социализмът и комунизмът е бил приложен в Китай още преди 1 500 години преди Христа, и **не е дал** очакваните резултати. Социализмът и комунизмът са интересни само **като форми**, като гимнастика на въображението. Те са една материалистическа религия – **религия на труда**. Но от опит се знае, че никоя религия още не е разрешила проблемата на живота, така че и религиите не могат да оправят света – само повече го объркват.

– Аз искрено мисля, че само комунизма може да оправи света.

– В никакъв случай! – категорично и подчертано възрази Христов.

– Защо?

– Защото оправянето на света е необикновено сложна проблема.

– Аз не мога да разбера какво сложно има! **Става революцията, работниците вземат властта на държавата в ръцете си, вземат благата, вземат средствата за производство от капиталистите и те им стават господари, и по този начин положението на трудящите се се подобрява автоматически, защото вече няма кой да ги експлоатира, каквото изработват е тяхно, правят с него както им диктуват техните интереси.**

Христов почна с глас да се смее и да гледа Андрей в очите изпитателно, въпросително и подигравателно, и на шега каза:

– **Това са фантазии, които нямат нищо общо с действителността.** При комунизма ще стане много, много по-лошо и положението на работниците ще стане несравнено по-лошо от сегашното.

– Тогава кажете Вашия метод – ядосано извика Андрей.

– **Любовта** – каза Христов, и лицето на Андрей изрази разочарование.

– Това е илюзия, а не комунизма. С Вас по този въпрос никога няма да се съглася! Хайде докажете ми, аргументирайте се. Но още отначалото да се разберем, искам ясно, конкретно, категорично и направо, без тези характерните за Вас уговорки... мистификаций.

Христов продължаваше да се смее чак със сълзи на очите, и през смях отговори:

– Точно това, което се доказва не е Истина.

– Това пък сега откъде го измислихте? Пак нов корен квадратен от минус единица. Тъкмо напротив, само това е верно, което може да се докаже.

– Аксиомите доказват ли се – и въпреки това не ги отричаш. Тяхната недоказуемост ги прави верни, на тяхната абсолютна верност се базират доказателствата на теоремите.

Първичните истини не се доказват, защото те са истини от един друг свят, истини от друг порядък, който не е от нашата система на мислене и живот. А Любовта е реалност от още по-висш порядък, тя е

от най-висшия порядък!

– Не Ви разбирам, пояснете се – защо така говорите?

– И социализма, комунизма и капитализма, и авторитаризма и всички подобни на тях, независимо от имената, които им са сложили, както и на едно дете можеш да му поставиш името Иван, може и Драган и Петкан... но то си остава все това което е, независимо от името му.

Във всичките тези досегашни системи – Бог отсъства.

А там, където Бог не присъства, там лъжата и измамата присъстват – там е Адът!

386. ОСНОВНИЯТ ЗАКОН НА ВСЕЛЕНАТА И ЖИВОТА Е РАВНОВЕСИЕТО

– Да ме извините, но в СССР е Рай! – извика раздражено и ядосано Андрей.

– Добре, мисли както искаш – усмихнато и снизходително отговори Христов. После стана сериозен и продължи: – **Там където отсъства Бог, там са най-големите противоречия, там са болестите, страданията, смъртта!**

Да знаеш, ще ти дам един ключ: там където има болести, да знаеш – там не е Бог! Ако членовете на едно семейство боледуват, умират, имат недоразумения, те може по цели дни да се молят, може хиляди благодения да правят... да знаеш – там Бог не присъства!

Независимо от това как се наричат хората: комунисти, анархисти, капиталисти... дали казват, че вярват или че не вярват в Бога, което няма абсолютно никакво значение, ако не се покрива с истината, а истината е ако са здрави, ако живеят в хармония те са вярващи хора, в тяхната душа и в тяхната къща живее Бог. В живота всичко е относително, няма постоянни величини към които да отнасяме нещата, с които да ги мерим. **А Бог е постоянното, непроменливото, вечното.**

Във всички досегашни системи на управление и живот, основния двигател е интереса, а **основния закон на Вселената и живота това е равновесието, правдата.** Но не винаги интересът на хората съвпада с правдата, тъкмо напротив, **интересът и правдата са във вечен конфликт.** Интересът, това е правото на по-силния, а правото на по-силния е основния закон на животинското царство.

За тази вечер, по този въпрос толкова ти стига! Хората от памтивека до сега са прилагали най-различни системи на управление, и от всички са се разочаровали. Но никога не са приложили още Любовта като принцип и метод за оправяне на света. Всички по начало я отричат, без да са проверили, приложили в живота. А всички вярват в това, което всеки ден опровергава вярата им – това е златният Телец, който сами си изработват.

– **Кой е златния Телец?** – запита Андрей, като че неочаквано.

– **Иска ли питане – парите.** Хората могат да говорят за Бога, за велики, красиви идеи, но винаги стискат здраво парите, в тях е единствената им надежда.

– Ясно ми е господин Христов, Вие говорите само парадокси!

– Точно в парадоксите е скрита Истината. **Но това сега не е важно, важното е, че хората нямат желание да оправят света, още по-малко да оправят положението на работниците или на когото и да било друг.**

Те винаги имат предвид своето лично положение, и по този начин объркват положението на всички останали и своето, защото всички

хора са братя, удове на един общ организъм, и не може положението на единия пръст на ръката да бъде лошо а на другите да бъде добре. **Щом на единия пръст е зле, и на всички останали пръсти и на цялото тяло е положението лошо, ако на всеки е добре, и на всеки от пръстите и удове ще бъде добре.**

– Това е метафизика. Можете ли да ми докажете, че аз и директора на кооперативна централа „Напред“ сме **удове на едно тяло**? И той как живее охолно като някой цар, а аз?...

– И в тялото има клетки и системи, на които положението от наше гледище не е завидно – например клетките на очите не им е еднакво положението с клетките, които са на петите, на червата, на дебелото черво.

И по това мисли, сега да продължа мисълта си – кооперират се слабите, за да се борят със силните – капиталистите. **Но слабите не отричат капитала, нито капиталистите. Те искат да са на тяхното място, да имат изгодите и живота на капиталистите, затова образуват коопераций!** Но работата до тук не спира – започва се борба между отделните коопераций, която ти вече си наблюдавал...

Андрей веднага си спомни за борбата между кооперация „Напред“ и кооперация „Братски труд“, при която борба последната престана да съществува. Също както един търговец погубва друг и неговите средства, капитали, преминават в касата на първия.

387. ИНТЕРЕСИТЕ НА ЧАСТИТЕ НИКОГА НЕ МОГАТ ДА СЕ ПРИМИРЯТ. МОГАТ ДА СЕ ПРИМИРЯТ В ЦЯЛОТО, В БОГА

– По този начин се идва до старата комедия – експлоатацията на слабия от по-силния, силните живеят за сметка на слабите. Но да не си помислиш, че аз съм за капитализма? Да не бъде, пазил ме е Бог!

Ние в никакъв случай не можем да примирим интересите на хората, нито на отделните кооперации... **Изобщо, интересите на частите, никога не могат да се примирят!**

– Как тогава?

– **Те могат да се примирят само в цялото, в Любовта, в Бога. Само цялото, представлява великия закон за примирение на частите.**

– Но Господи Боже, кое е това цялото? – нервно запита Андрей.

– Организма, на който клетките на очите имат за свои братя клетките на петите, червата... организма, на който растенията и животните са клетки, и всички наедно образуват един общ организъм, който е **тялото на Бога**.

Тази идея Христов подхвърли на Андрей и веднага премина на конкретното: – Ние славяните сме имали първи и най-добрата кооперация в света – **Задругата**. Но нашите късогледи държавници я разбили със създаването на **законите за наследствените имоти**. А сега ще вземаме терк от Англия от Ройсдалските пионери.

Твоя път не е в кооперацията! Че някой си навират носовите в изпражненията и казват: „Мед е!“, това показва, че те по съзнание са бръмбари... Те се троят – троят и другите, заблуждават се – заблуждават и другите!

Един е пътя за благоденствието на хората – той е Любовта, Правдата.

Хората с бръмбарски съзнания, от хиляди години бръмчат със своите теории за оправяне на света, но света с техните бръмбарски

теорий е останал неоправен! Причината за това не е на Земята.

– Пак нов парадокс – апострофира го Андрей. – Но Христов не обърна внимание, продължи да сее своите идеи в разораната целина на съзнанието на Андрей:

– В мировото пространство стават събития, които имат отражение и на Земята.

– Това вече е най-неразбраното! Вие господин Христов вместо да ми изяснявате, още повече ме обърквате!

– Нещата трябва да се объркат, за да се оправят.

– И това не разбирам, почвам вече да се ядосвам на този Вашия маниер на говорене! Кажете ми нещо конкретно, ясно, веднага да го разбера. Как ще се оправи света?

– Света е оправен, но ти и много като тебе сте обърканите! Ти оправи своя свят и веднага ще видиш, че и света изобщо е оправен.

Сега ще ти кажа само едно – цялото Учение на Учителя е една стройна система как Любавта да се приложи в живота, как да се оправи живота на всеки човек и на всички същества по света.

388. ЧОВЕК ЗАСЛУЖАВА ДА СТРАДА ЦЯЛ ЖИВОТ, НО ДА ПОСТИГНЕ ЕДИН МИГ ВЪЗВИШЕНО ЩАСТИЕ

Христов много говори и при това с разположение и вдъхновено, но не получи очаквания резултат поне за момента, както понякога опитите на химиците не излизат верни, не дават очаквания резултат.

Така и Андрей днес не можа да се освободи от старите си и мъчителни състояния, затова щом Христов млъкна, Андрей пак запя старата си песен:

– Господин Христов, вижте хората как добре си живеят, как са весели, ходят на ресторант, театър, опера, концерт, кино... весело посрещат Новата година, ето, ще посрещнат весело и Коледа – а аз? – Заплака! – Утре нямам какво да ям! Нямам... нямам... нищо нямам!

Всичко това беше, защото живота на Андрей беше живот на „хората от народа“, на „един от пъстрата маса“... Той беше плът от плътта и кръв от кръвта му. Той с болка се разделяше от него, като че късаше живо месо от тялото си!

Христов пак започна:

– Живота на великите хора е дълга верига от страдания и жертви.

Ако не беше **пожертвувал** това за което сега плачеш, би ли чул и разбрал толкова много неща само за тези няколко дена? Ти не би знаел, нито подозирал, че ще станеш писател!

Христов само като произнесе думата „писател“, очите на Андрей светнаха и сълзите му секнаха! – Но Христов не млъкна до тук, той продължи:

– Живота на тези, на които завиждаш с какво е известен – това е живот на животни! Те живеят само защото са родени, защото нямат какво друго да правят освен да живеят – да ядат, да работят, да спят, да се удовлетвуват! Това не е човешки живот, това е живуване... животински живот!...

Опитай се да напишеш биография на един от тези милиони и милиони хора – какво би писал за техния живот? Като напишеш няколко думи или страници, няма да има повече какво да пишеш! А виж, Булгаков е написал

три тома биография на Толстой, за Наполеон е написано още повече, за Гьоте – с хиляди страници!

– Така е господин Христов, но кажете ми – **защо в мене има и това да стана велик, и в същото време искам и да съм както всички останали хора, да живея като тях?**

– Това са процеси. Тези ти желания на обикновените хора, трябва в тебе да се преборят с новото, което малко по малко ще вземе терена на старото в тебе. Това не е лесно, но затова пък малцина го постигат, и един от тези малцина си и ще бъдеш ти.

Ти вече си поел пътя на великите хора. Точно такъв е техният път.

В този път – живот, не могат да се търсят радостите и удоволствията на обикновените хора. Но затова пък те имат специални, особени радости, каквито ухо не е чуло и око не е видяло! И тези радости за твоите обикновени хора са абсолютно недостъпни, непостижими, както за един вол е абсолютно непостижимо да се радва на красивия звезден небосвод през звездна ясна нощ. Той дори не се сеща да погледне към небето, той лежи под небето и си преживя...

– Така е, но аз нямам нито радостите на обикновените хора, нито на великите хора!

– **Не бързай, ти сега изработваш твоите велики радости.**

Помисли, спомни си, много скоро ти беше щастлив, както рядко хора са бивали щастливи. **Щастието е само за миг, но миг който може да се равнява на цяла вечност, да струва несравнено повече от удоволствията и радостите на цял един живот на обикновените хора! Щастието на Замята не може да бъде непрекъснато, инък няма да го познаем, почувствуваме.**

Човек заслужава да страда цял живот, но да постигне един миг възвишено щастие!

– Наистина имате право господин Христов, **бях щастлив, но резултатите от това щастие не видях.**

– **Причините са в друг свят. Това не е щастието на обикновените хора, че да се вижда резултата непосредствено.**

– Право да Ви кажа, всичко, което ми говорите и го разбирам и не го разбирам, но разберете – нали трябва да ям, да се обличам, да се топля, да плащам наем?... Нали вече всичко каквото ми казахте, го направих? На Вас ви е тук добре, имате пенсия, пари, топла стая, хубава храна, книги, царя Ви е приятел, праща Ви подаръци – изобщо нямате нужда от нищо!... Не знаете още какво е глад, мизерия и безработица!...

И се разплака.

На вратата се почука. Христов излезе, нещо каза и си влезе. След него влезе един възрастен господин, много умислен. Христов погледна Андрей и му каза:

– **Слушай какво ще ти кажа – с парите, които ти дадох за просото и другите неща, ще отидеш на ресторант, ще се навечеряш добре, защото ти излезе герой, гладува три дни! Издържа изпита си достойно и заслужаваш да ядеш! Утре сутринта ще отидеш на млекарница да закусиш с мляко, а на обед и вечерта ще отидеш на ресторант. Ще си купиш всичко от каквото имаш нужда, ще купиш и дърва и ще си запалиш печката, и ще дойдеш утре вечерта.**

Това не ти го предлагам само, това ти заповядва полковник Христов – и ти трябва точно да го изпълниш!

**НЯКОЛКО ДУМИ
ОТ СЪСТАВИТЕЛЯ НА „ИЗГРЕВЪТ“**

Вергилий Кръстев

1. Резултата от това щастие на мига – Йордан Андреев не видя приживе!

2. Бяха му откраднали и унищожили заключителната част от изповедта му!

3. НЕБЕТО ИЗПРАТИ ОНЕЗИ, КОИТО ДА МУ ДОВЪРШАТ НЕЗАВЪРШЕНАТА РАБОТА, ЗА ДА МУ ДОКАЖАТ, ЧЕ НЕБЕТО Е ЖИВО И ТО СЪЩЕСТВУВА ВЕЧНО!

Амин

23 декември 2016 г., 13.35 часа
от Вергилий

25 декември 2016 г. – първи ден на Божич! от 10.00 до 12.30 часа

ЙОРДАН ЖЕЧЕВ АНДРЕЕВ – АНЮ И НЕБЕСНИТЕ ЧОВЕЦИ

Вергилий Кръстев

8 април 2016 г.. София

1. Аз заварих онези, които са били в Школата на Учителя Дънов.

През 1970 г. те бяха пенсионери, бяха възрастни и бурята и потопът от Процесът 1957–1958 г., беше унищожил всички!

Не само физически, но и психически! Те бяха без посока и движение. Лутаха се насам и натам!

2. След промените у нас 1989 г., се дадоха някои условия, но това беше за свободните хора. А те – последователите на Учителя Дънов, воюваха помежду си.

Аз заварих това.

Тези войни бяха много жестоки, и мнозина измряха! Други бяха безпомощни!

3. Случи се така, че се свързах с **Тодор Маринчевски**. Накарах го да напише спомените си.

Тогава възрастните приятели смятаха, че сега е дошло времето да се реализират, след като са чакали 45 години – от 1945 до 1990 година.

Но нищо не се случи! Тяхното време бе изтекло, и не можеха нищо да свършат.

4. Маринчевски написа спомените си собственоръчно на листове бяла хартия, и аз ги публикувах в „Изгревът“, т. 8, с. 613–638. Не съм променил нищо. Но сложих едно мое заключение от с. 638–640.

Този том излезна от печат, и аз му го връчих лично. Остана крайно изненадан, че съм го отпечата!

5. Каза ми, че е имал куфар на тавана с много материали, но не ми предаде нищо! Обеща ми, че ще ми го предаде. Но после забрави!

Те смятаха, че е дошло тяхното време, и се бяха развихрили да правят нещо. Но онова, което се опитваха да сторят, беше поначало погрешно!

ИСКАХА ДА ПРОДЪЛЖАТ ШКОЛАТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ. НО ТЕ НЕ ЗНАЕХА, ЧЕ ЗА ШКОЛАТА, ТРЯБВА ДА ИМА УЧИТЕЛ!

И НАКРАЯ ОТ ТЯХ ОСТАНА ТОВА, КОЕТО СЕ ПУБЛИКУВА В „ИЗГРЕВЪТ“!

ПРИ ТЯХ УЧИТЕЛЯТ ГО НЯМАШЕ!

6. Той ми предаде някои снимки, които аз публикувах в „Изгревът“, т. 20, снимки № 9, 11, 14, 44, 53, 63а, 64а, 65а+б, 66, 67.

Неговата снимка е № 58 – в т. 8. Има и други снимки, които ще публикуваме в новия труд „СЪВЕТНИКЪТ“ на **ЙОРДАН АНДРЕЕВ – АНЮ**.

Той имаше и други снимки, които не ми предаде, защото ги смяташе за свещени за него.

Той си замина, и всичко след това се затри! Такава беше целта – да се затрие всичко! И да не остане нищо!

7. Беше разположен към мене. Казваше ми: „Ти имаш много силна мисъл!“

**С ТАЗИ МИСЪЛ, ДОСЕГА СЪМ ИЗДАЛ ОТ „ИЗГРЕВЪТ“ ЦЕЛИ 31
ТОМА – КЪМ 2015 ГОДИНА!
И 60 КОНЦЕРТ – РЕЦИТАЛА, И ОЩЕ МНОГО ДРУГИ НЕЩА!
БЕЗ ТАЗИ СИЛНА МИСЪЛ И БЕЗ МЕН, НЯМАШЕ ДА СТАНЕ НИЩО
НА ВИДЕЛО!**

8. Защо правя това въведение за **Тодор Маринчевски**? Защото той ми разказа за пръв път някой неща за **Йордан Андреев**, както и за някой други лица от групата на „Упанишадата“.

Ето ви един пример:

Чрез **Александър Гицов**, аз получих една снимка групова от **1938 г.** Тя беше разчетена. Аз ще я публикувам.

Но за някой лица, можем да съдим от разказа на Тодор Маринчевски в „Изгревът“, т. 8, с. 614–615, 619, 623–624.

Той можеше да разкаже още много важни неща, но те смятаха, че това е маловажно!

9. Виж „Изгревът“, т. 20, с. 1027–1028 от точка № 55 до точка № 68.

Всичко е описано, но няма ги неговите материали. Те изчезнаха безследно!

В „Изгревът“, т. 14 на снимки № 11 и 12, както и на други колективни снимки на Рила, ние го виждаме.

Пример: в „Изгревът“, т. 8, снимки № 26, 33, 34.

Жалко, че не ми предаде останалите му снимки!

10. Той е бил приятел с Йордан Жечев Андреев. И той ми предаде негови снимки, които успяхме да отпечатам и да докажем, че е имало такъв човек. Виж в „Изгревът“, т. 20 – снимки № 9, 46б, 49, 50, 51, 53, 63б, 64а, 64б, 67.

11. При моите изследвания, попаднах на някой снимки на Тодор Маринчевски, в които виждаме и Йордан Андреев.

Ще ги публикуваме към неговия том „Съветникът“. За доказателство!

12. За живота на **Любомир Лулчев**, аз съм публикувал в т. 20 – в 1043 страници, плюс 80 снимки! Също и в „Изгревът“, т. 21 – в 999 страници, плюс 80 снимки!

С това аз смятах, че съм си изпълнил своя дълг към тези личности. Така аз смятах. Но се оказа, че не е така!

Друг от Небето е **ТОЗИ, Който** ръководи този процес.

13. Тези заминали хора, мнозина смятат, че са умрели и вече ги няма на този свят. Така те смятат. Но фактически, те сега са без физически тела, но те съществуват в други тела, които ние не виждаме, понеже нямаме сетива да ги видим.

Ето така дойде онова време, при което бях принуден да напиша **молба до архива на МВР – гр. София**.

Занесох молбата си и тя бе заведена под № 812100-5144 от **29.02.2016 г.**

Ето, прилагам молбата от 3 страници, плюс 2 приложения.

14. Молба от **Вергилий Николов Кръстев** до г-н Министъра при МВР – София.

/Печат:/

МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ
гр. София-1023, ул. „6-ти септември“ №29
Вх № 812100 – 5144
От 29.02.2016 г.

До г-н Министър
при МВР – гр. София

чрез г-н Директор
на архив при МВР – гр. София

М О Л Б А

от Вергилий Николов Кръстев
живущ на ул. „Васил Друмев“ №1, ап. 16, лична карта №162062038,
издадена на 04.09.2000 г. от V управление на МВР – София
ЕГН: 3803216765, дом. тел.: 02/ 9-44-79-53

Господин Директор при архив МВР – София,

I. ВЪВЕДЕНИЕ

1. Аз съм изследовател на Учението на Петър Дънов от цели 50 човешки години.

2. Всичко, което съм изследвал по документи и главно чрез спомените на последователите на Учителя Дънов, са публикувани в поредицата „Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее“.

До края на 2015 г. са публикувани 31 тома от порядъка на 900 страници, плюс снимков материал – към всеки том към 60-100 снимки.

3. Едновременно с това провеждам концерт-рецитали, в които са включени спомени с последователи на Учителя Дънов, придружени с Негови песни.

От 2001 г. до края на 2015 г. са проведени и осъществени 60 концерт-рецитала: I част от един час и II част от 1 час. Всичко – 2 часа.

Всички тези концерт-рецитали са качени на интернет-страница: <http://www.izgrevat.com> и са достъпни и безплатни за всеки, който се интересува от това Учение.

4. Към всеки концерт-рецитал се представя изложба от снимки към сценария. Те са голям формат – 35/40 см., които са залепени на картони – 100/70 см., по 4 снимки на картон.

5. Ползвал съм няколко пъти Държавен архив при МВР, като съм отбелязал и благодарността си за това в „Изгревът“, том XXI (21), с. 995, която ще приложа накрая за доказателство.

6. Целта на моята молба към Вас е да ми се даде разрешение за достъп на архива на лицето **Йордан Жечев Андреев**, чийто материали са взети при обиск от дома му от служители на МВР.

Това е една много поучителна история, която трябва да Ви опиша, за да ви накара и убеди за Вашето разрешение за достъп към този архив. Аз имам доказателства, че той трябва да е под Вашето подчинение.

Затова ми е необходимо Вашето разрешение.

II. ИЗЛОЖЕНИЕ

7. Случката е следната:

Йордан Андреев (Аню) започва да описва спомените си за Любомир Лулчев, понеже е бил негово доверено лице. Това се разчуло навсякъде. Тогава се явява и приближава към него един художник и поискал да дружи с него. Йордан Андреев го предупредил: „Аз знам, че ти си изпратен от МВР да ме следиш. Но внимавай, че това тук са окултни закони, и при нарушението им се заплаща с живот, чрез смърт!“ Художникът кимва с глава, че е разбрал всичко.

8. След завършването на спомените си, веднага идват служители на МВР, прави му се обиск и му прибират всичко, както и онова, което е написал в I, II и III част.

След известно време идва същия художник и му казва: „Аз съм болен от рак и лекарите ми дават най-много 6 месеца живот! Аз бях изпратен от МВР да те следя и аз те предадох! Сега аз много съжалявам за всичко това, което се случи с теб!“

Тогава Йордан Андреев му казва: „Аз те предупредих, че при нарушение на окултните закони се наказва и заплаща чрез живот! А ти имаше друга съдба, но пропиля всичко!“

Това е историята, която е точна и вярна. Тя не е измислена, но съм я чул лично и съм я проверил.

9. За живота на Любомир Лулчев съм публикувал в „Изгревът“, т. 20 в 1043 страници, плюс 80 снимки. Също и в „Изгревът“, т. 21 – от 999 страници, плюс 80 снимки.

Това е едно доказателство за едно много дълго проучване от моя страна.

И е описано много точно, без преувеличения и без измислени лица и събития. И с документация!

III. В КАКВО СЕ СЪСТОИ МОЯТА МОЛБА?

10. Да се провери дали тези материали на Йордан Андреев, иззети при обиска, се намират във Вашия архив.

11. Да бъде допуснат да го прегледам, да извадя на ксерокс някои материали, снимки и други неща по моя преценка.

12. Йордан Андреев е написал своите спомени в три части. I и II част ми бяха предадени от негови близки.

I част са 211 страници, II част са 465 страници – 676 страници, III част – липсва. Тя е при Вас.

Затова моля да ми бъде разрешено да се извади на ксерокс, за да мога да ги публикувам в един том от „Изгревът“.

През 1981 г. той боледува и след това е починал.

13. Това ще бъде една много важна публикация за онези личности, които са взели голямо участие в политическия живот на България в онези години преди 9.IX.1944 г. Към този момент тези събития не са известни, но те днес се повтарят в строга последователност – за всеобща изненада!

Но аз не съм изненадан, понеже съм запознат с тях.

14. Към настоящият момент, в разстояние на 25 години – (от 1990–2015 г.),

АЗ НЯМАМ НИТО ЕДНО ИЗРЕЧЕНИЕ, НАПИСАНО В НЯКОЙ ВЕСТНИК, НЯМАМ НИТО ЕДНА МИНУТА ИЗКАЗВАНЕ ПО РАДИО, И НИТО ЕДНА МИНУТА ИНТЕРВЮ ПО ТЕЛЕВИЗИЯТА!

Причината? – Не искат да ме има! Но мен ме има, чрез **31** тома на „Изгревът“, **60** концерт-рецитала, качени на интернет-страница: <http://www.izgrevat.com>

За сега съм още жив!

15. За сега сме още живи! И още можем. Затова побързайте да ми дадете Вашето разрешение по моята молба, защото ние не сме безсмъртни.

Безсмъртни са само идеите, които проповядваме и изнасяме. И живеем чрез тях.

16. Ако Вие решите в моя полза настоящата ми молба, то уведомете ме чрез Вашите служители на домашен телефон в София: **02/ 9-44-79-53**.

17. Ако Вие не удовлетворите моята молба, то нека Вашите служители да ме уведомят на същия домашен телефон.

IV. ПРИЛОЖЕНИЯ

18. Като приложение Ви представям на ксерокс-копие на една снимка – последователи на Любомир Лулчев, които са всички с леви убеждения, дори и комунисти, направена през 1938 г.

Ето кои са лицата в тази снимка:

1. Седнал отляво е **Ангел Иванов** – певец и писател
2. Над него, застанал прав е **Тодор Рунев** – комунист и баща на Ани Крулева. Имала е хубав, красив баща!
3. **Тодор Маринчевски** – оперен певец
4. **Йордан Жечев Андреев** – застанал прав
5. **Александър Гицов** – в дясно седнал – комунист, адвокат и журналист

19. Публикувам от „Изгревът“, т. **21**, от с. **995** от **18 май 2005 г.** в точка **22**, моята благодарност, както следва:

Благодаря на служителите на архива на МВР и на оня, който разреши с подписа си да бъда допуснат до материала за Любомир Лулчев!

За да се доближа до този архив, аз цели 3 месеца се подготвям и трансформирам съзнанието си за тази институция. Иначе нямаше да ме допуснат. А как издържат тези служители в този архив, е цяло чудо! Аз оценявам много високо тази институция и онези, които работят в нея! За всяко място, трябва да има способни и подготвени хора и да изпълняват дълга си. Затова аз, Вергилий, им благодаря за всичко! И да знаете, че аз имам още работа в този архив.

Засега – точка.

17–19 ч., 18 май 2005 г., София

20. Надявам се, че не съм Ви загубил времето с моята голяма молба, защото бе необходимо да бъдете уведомен точно и подробно, за да няма странични тълкуватели. Аз съм изследователят. А другите са коментатори върху неща, които не познават!

С уважение: **Вергилий Кръстев** /подпис/

18 февруари, гр. София

ПРИЛОЖЕНИЯ:

Снимка на Участниците в Упанишадата. А Гицов – последният отясно

1. Ангел Иванов
2. Тодор Рунев – баща на Ани Крулева
3. Тодор Маринчевски – оперен певец
4. Йордан Андреев (Аню) – писател
5. Александър Гицов

На 13 август 1981 г.

ПОЧИНА

Йордан Жечев
Андреев
(АНЬО)

на 73 год.

Роден на 23 януари 1908 г. в гр. Шумен – починал на 13 август 1981 г.
в гр. София

СВЕДЕНИЕ

1. ЛЮБОМИР ХРИСТОВ ЛУЛЧЕВ

Роден на 1(13).XI.1886 г. – деня на Будителите, в гр. Кнежа. – Убит на 2.II.1945 г.

2. ТОДОР МАРИНЧЕВСКИ

Роден на 6 (19).II.1913 г. в с. Врабево, Троянска околия. – Заминава си на 4.VII.2002 г.

3. АЛЕКСАНДЪР ГИЦОВ

Роден на 18.IX.1914 г., в с. Синаговци, Видинско. – Заминава си на 27.XII.1997 г.

„СЪВЕТНИКЪТ“

I част – не е отбелязана

II част – дата – 12.IX.1967 г.

Бележки

1. Аз изобщо не смятах, че ще мога да напиша такава молба, защото в главата ми нямаше нищо!

2. Но дойде един час, в който ми се отвори ума, влезна в него светлина, и аз го написах.

Още не мога да си обясня, как стана това! Бе изумително!

3. Когато го прочетох отпечатано, аз целия се разтреперих, защото видях такава голяма СИЛА, на която никой не може да устои! Абсолютно никой!

4. И тази СИЛА ми отвори всички врати, но не намерих нищо, защото пожарът беше унищожил в строго определеното време всичко!

15. Искам да разкажа нещо, много интересно! Това е един окултен закон от **Словото** на Учителя Дънов.

Казва се така, че онези, които са заминали от този свят, и които не са си свършили работата, то търсят **ОНЗИ ЧОВЕК**, който е жив на Земята, за да им свърши работата.

Търсят го, намират го, дават му програма за действие, и от горе – от Невидимия свят му помагат. Как му помагат ли? Те нямат физически тела, но имат други тела, чрез които преминават през огради, къщи и дворци, и накрая влизат в телата на някой човеци, които извършват несъзнателно онова, което тия „безплътните“ им внушават и заповядват.

16. На един от концерт-рециталите, които правех – на **24 септември 2011 г.** на ул. „Чехов“ 16А за **Пеню Ганев**, в антракта се приближи една възрастна жена – над 75 години с бастун, и ми се представи, че е **съпруга на Александър Гицов**. До нея беше и дъщеря им. Поканиха ме у тях, дадоха ми телефона.

След няколко дни ги потърсих по телефона.

17. На **28.IX.2011 г.** бях у тях в кв. Лозенец на ул. „Студентска“ №61, код 1164, на тел. 02 8-65-36-12. Говорихме за много неща.

Те знаеха за моите томове от „Изгревът“ за **Любомир Лулчев**.

Жената на Александър Гицов, се казваше **Сия**.

Тя ми предаде два тома в папки – спомени на **Йордан Андреев** – „Съветникът“, които мъжа ѝ е получил лично от **Тодор Маринчевски**.

Аз останах учуден! Приех ги. Виждах, че ме натовариха с още един голям товар.

НЯМАШЕ КАК, АЗ ДОБРОВОЛНО БЯХ СТАНАЛ МАГАРЕ, КОЕТО ГО ТОВАРЕХА С КАКВО ЛИ НЕ!

ЩОМ СИ МАГАРЕ, ЩЕ ТЕ ТОВАРЯТ!

18. След време прегледах тези материали. Показах се, че са спомените на **ЙОРДАН АНДРЕЕВ**.

Той описва живота на „СЪВЕТНИКЪТ“, а това е **ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ**.

Но за да избегне неприятностите, той го описва с второто му име – **на баща му – Христов. Или: ПОДПОЛКОВНИК ХРИСТОВ**

Това беше добро разрешение от негова страна! Аз се изненадах!

19. Всички снимки на Любомир Лулчев, аз съм публикувал в „Изгревът“, т. 20 и 21.

ТОВА МОЖАХ – ТОВА НАПРАВИХ! Вие НАПРАВЕТЕ ПОВЕЧЕ!

САМО ЧЕ АЗ НЕ ЗНАМ КАК ЩЕ ГО НАПРАВИТЕ, ПОНЕЖЕ НЯМАТЕ НИЩО В СЕБЕ СИ!

И НИКОЙ НЕ ВИ РЪКОВОДИ ОТ НЕБЕТО ОТ ОНЕЗИ, КОИТО СА ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА „СЪВЕТНИКЪТ“!

20. Изминаха към **15** дни от подаването на моята молба до архива на МВР. Обади се по телефона онзи служител, който ми бе приел молбата.

Уведоми ме, че е направил **2** копия, и ги е изпратил на **2** места в Държавния архив – на ул. „Московска“ **5** и на ул. „Врабча“ **1**, където е също **архив към досиетата на МВР**.

Аз му благодарих! Но не очаквах, че ще се придвижи този въпрос! Аз бях подал молбата, за да покажа, че съм си свършил работата за случая.

21. Най-неочаквано ми се обади по телефона, и търсеха **рождената дата** на **Йордан Андреев**, за да го търсят в своите регистри.

Но аз не знаех, знаех само как си е заминал – на **17 август 1981 г.**, в София.

Търсеха го от архива на ул. „Врабча“ 1. Беше изненада!

22. След няколко дни, получавам писмо от Държавния архив на „Московска“ 5, да посетя тяхната читалня.

След уточнение по телефона, се уточних кога да ги посетя. Писмото бе с изходящ № 04-08-3 от 17.03.2016 г. Беше написано какво имат в наличност в техния архив.

Направо се изненадах от това писмо! Изобщо не очаквах такова нещо!

23. На **5 април 2016 г.** отидох в архива, прегледах онова, което е в наличност у тях и направих поръчка.

След няколко дни бях отново там. Прегледах онова, което ми предложиха. Видях, че всичко това изобщо не ми трябва, защото аз бях преминал този етап. И никой нямаше да може да се справи, без необходимата подготовка.

Помолих да се извадят някои документи за назначаването на Йордан Андреев като **кмет на село Саранци**.

Бях изненадан от това, че в онези години преди 9.IX.1944 г., са изисквали толкова много документи!

Трябва да отида на **14.IV.2016 г.**, за да си ги получа.

Аз знаех нещо за този му пост като кмет в с. Саранци и дейността му там. Публикувал съм го.

24. Ето, сега прилагам **писмото от Централния архив до мен от 17.03.2016 г.**

/Печат:/
ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ АРХИВИ

Такса платена
М И БМ ЕКСПРЕС

Изх. № 04-08-3
17.03.2016 г.
София 1000, ул. „Московска“ № 5

М И БМ ЕКСПРЕС
Национална поща
17-03-2016 г.
СОФИЯ

До
г-н Вергилий Кръстев
ул. „Васил Друмев“ №1
гр. София

ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ „АРХИВИ“

Изх. № 04-08-3
17.03.2016 г.

ДО
Г-Н ВЕРГИЛИЙ НИКОЛОВ КРЪСТЕВ
УЛ. „ВАСИЛ ДРУМЕВ“ №1
СОФИЯ

На наш Рег. № 04-08-3/14.03.2016 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КРЪСТЕВ,

В отговор на Вашето запитване, адресирано до Министерството на вътрешните работи (МВР), и препратено по компетентност до Държавна агенция „Архиви“ (ДАА) – Дирекция „Централен държавен архив“ (ЦДА), Ви уведомяваме, че в ЦДА се съхраняват следните документи, свързани с интересуващата Ви тематика и лица:

- архивен фонд № 95К „Лулчев, Любомир Христов“ (съветник на цар Борис III, дъновист);

- архивен фонд № 1449 „Народен съд“, инвентарен опис № 1, архивна единица № 1 – Обвинителен акт и присъда на Любомир Хр. Лулчев;

- архивен фонд № 1449 „Народен съд“, инвентарен опис № 1, архивни единици №№ 2, 11 – Протоколи от съдебни заседания за Любомир Хр. Лулчев;

- архивен фонд № 371К „МВРНЗ – Дирекция на общините и обществените грижи“, инвентарен опис № 2, архивна единица №2911 – Досие на Йордан Жечев Андреев, кмет на с. Саранци (1944 г.)

- архивен фонд № 1534К „Дънов, Петър Константинов (Учителят)“ (основател на религиозна секта „Дъновисти“).

- архивен фонд № 1765К „Каназирева, Райна Николова“ (дъновистка).

В Информационната система на държавните архиви (ИСДА), достъпна през интернет страницата на ДАА, се съдържат 752 показания за Петър

Дънов (включително и от фонд № 1534К).

Препоръчваме Вие или оторизирано от Вас лице, да посети Читалня № 103 за граждански справки на Дирекция „ЦДА“ (адрес: гр. София, ул. „Московска“ № 5, ет. 1, раб. време: 9.00-17.30 ч., всеки работен ден от месеца, тел. 02/94-00-157), където да се запознаете с инвентарните описи на архивните фондове, както и да поръчате конкретно интересуващите Ви архивни единици.

С УВАЖЕНИЕ: /подпис/

ДОЦ. Д-Р МИХАИЛ ГРУЕВ

Председател на Държавна агенция „Архиви“

София 1000, ул. „Московска“ 5, тел. 02/94 00 201, факс: 02 980 14 43
e-mail: daa@archives.government.bg

www.archives.government.bg

25. Аз смятах, че аз съм си свършил работата! И каквото е трябвало, аз съм свършил, и повече няма да се разправам с тези личности!

Но не би! Ето днес – **8 април 2016 г.**, в 11 часа се звъни, и долу ме чакаше специален раздавач на писма, и получих препоръчано писмо от архива за „Досиетата“ от ул. „Врабча“ 1.

Получих го, прочетох го и бях замаян!

Разбрах, че няма отърваване от тези хора, отдавна умрели!

Няма отърваване от тях, понеже бяха живи за мен, и те си гонеха своята работа. Трябваше някой да им я свърши.

Бяха хванали мен! И отвързване от тях, не можеше да има!

Обадих се по телефона. Записаха ми час 9,30 на **4 май 2016 г.**

НЯМА МЪРДАНЕ ОТ МОЯ СТРАНА! ЩЕ ИЗПЪЛНЯВАМ! НЯМА КАК!

ЗАВЪРЗАЛИ СА МЕ С ТЯХНОТО НЕВИДИМО ВЪЖЕ. ВЪРЗАН СЪМ!

26. Предлагам да се запознаете с писмото, което получих на **8 април 2016 г. Прочетете го и ще се убедите, как онези „безплътните“ действат! Няма грешка!**

Влезнах в онези служители в архива, и открих още материали за Йордан Андреев.

А какво ще излезе там, никой засега не знае. Ще проверя, и ще ви съобща.

27. Писмо от архива от ул. Врабча 1

ПОДАТЕЛ:

ГР. СОФИЯ – 1000
ул. „ВРАБЧА“ №1
КРДОПБГДСРСБНА

Печат:
СОФИЯ / 7.IV.16-14
по сметка / 185

ПОЛУЧАТЕЛ
Вергилий Николов Кръстев
Ул.(ж.к.) „Васил Друмев“ № 1
Община ап. 16
Област.....
1505 – гр.(с.) София
Пощенски код

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОМИСИЯ ЗА РАЗКРИВАНЕ НА ДОКУМЕНТИТЕ И ЗА ОБЯВЯВАНЕ
НА
ПРИНАДЛЕЖНОСТ НА БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ КЪМ ДЪРЖАВНА
СИГУРНОСТ И РАЗУЗНАВАТЕЛНИТЕ СЛУЖБИ НА БЪЛГАРСКАТА
НАРОДНА АРМИЯ

гр. София, ул. „Врабча“ №1, тел. 02/8004506, E-mail: Info@comdos.bg

Изх № КИ-Ч-16 / 3949 / 06.04.2016 г.

ДО
ВЕРГИЛИЙ НИКОЛОВ КРЪСТЕВ
УЛ. „ВАСИЛ ДРУМЕВ“ № 1, АП. 16
ГР. СОФИЯ, ПК-1505

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КРЪСТЕВ,

По повод Ваше заявление Вх. № КВ-16-975/14.03.2016 г., Ви уведомяваме, че на основание чл. 31, ал. 1, т. 3 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /ДВ, бр. 102 от 19.12.2006 г./, беше извършена проверка, в резултат на която се откриха материали събирани за Йордан Жечев Андреев от органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГРСБНА.

Моля, свържете се с нас на горепосочените телефон или адрес, за да уточним дата и час за запознаване с наличните документи в срок от 30 дни след получаване на уведомлението.

Председател на
КРДОПБГДСРСБНА: /подпис и печат/
Евтим Костадинов

28. На следващия ден се обадох по телефона, и ми назначиха дата на **4 май 2016 г.** в 9,30 часа сутринта.

Отидох там, и се изненадах от невероятната охрана!

Бяха любезни с мен!

Аз очаквах, че ще ми предадат цели папки. Но се оказа, че ми предоставиха само няколко листа от протоколи, в което се съобщаваше, че всичко е унищожено!

Поисках да ми се извадят на ксерокс-копия. Извадиха ги, и ми се обадиха по телефона. Тогаз аз отидох, и си ги получих. А какво има в тях, ще ви обясня по-късно.

29. Искам да отбележа, че цялата верига от служители на МВР, бяха много усърдни към моя въпрос!

БЕШЕ ГИ ПОРАЗИЛА МОЯТА МОЛБА, ЗАЩОТО ТАКАВА МОЛБА НИКОЙ НЕ МОЖЕШЕ, И НЕ СМЕЕ ДА НАПИШЕ!

Само ме оглеждаха! Аз мълчах. Аз бях за тях възрастен човек. Та аз бях вече на 78 години!

Как ви изглежда това? Нали е повече от смешно?

НАПРАВО Е ЩУРА РАБОТА ОТ МЕН! ЗНАЕТЕ ЛИ КАКВО ОЗНАЧАВА ЩУР ЧОВЕК?

30. ДОКУМЕНТИ ЗА НАЗНАЧАВАНЕ ЗА КМЕТ НА С. САРАНЦИ НА ЙОРДАН ЖЕЧЕВ АНДРЕЕВ – АНЮ

1). ОПИС НА КНИЖАТА

ОПИСЪ

на книгата, находящи се в преписка №..... към дело №..... за
194.... г.

№ по ред	№ на входящото писмо	№ на изходящото писмо	Название на книгата	На коя страница	Забележка
1.			Послужен списък	1	
2.					
3.					
4.			Заявление	3	
5.		2563	30-VIII.1944 г. Заповед	4	
6.			Писмо	5	
7.			Мед. Свидетелство	6	
8.			Св. за съдимост	7	
9.			Удостоверение	8	
10.			Удостоверение	9	

/Печат:/
ЦЕНТР. ДЪРЖ.
ИСТОП. АРХИВ

2). ПРОСЛУЖЕН СПИСЪК

МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ И НАРОДНОТО ЗДРАВЕ

ПОСЛУЖЕНЪ СПИСЪК

на Йордан Жечев Андреев
родом от гр. Шумен на 23.I.1908 г., Кр. Св. №17/1930 г.

Свидетелство
за зрелост от държ. мъжка
№ 808/1929 г.
Гимназия – гр. Шумен
з. редник: Удостоверение №1600/943 г.
Ст. София от 1 етапен полк 2/1 ет. дружина

Със заповед №2563 от 30.VIII.1944 г., назначен за кмет на с. Саранци
– Новоселска околия

3). ЗАЯВЛЕНИЕ ОТ ЙОРДАН ЖЕЧЕВ АНДРЕЕВ, ЗА НАЗНАЧЕНИЕ ЗА КМЕТ НА СЕЛО САРАНЦИ, СОФИЙСКО

До Господина
Министра на вътрешните работи
и народното здраве

ЗАЯВЛЕНИЕ

От Йордан Жечев Андреев, жител на
село Саранци, Софийско

Господин Министре,

Моля да бъда назначен за Кмет на
село Саранци, Софийско.

Служил съм при Б. з.к. банка в София и
в Министерството на земеделието и имам средно
образование.

Необходимите документи, ще представя
допълнително.

София, 26 август 1944 г.

С почит: /подпис/ (Йордан Жечев Андреев)

4). ЗАПОВЕД ЗА НАЗНАЧЕНИЕ ЗА КМЕТ НА САРАНСКАТА СЕЛСКА ОБЩИНА

/Препис/

МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ И НАРОДНОТО ЗДРАВЕ

ЗАПОВЕД
№ 2563

НАЗНАЧАВАМ за кмет на Саранската селска община, Новоселска
околия – ЙОРДАН ЖЕЧЕВ АНДРЕЕВ от с. Саранци.

Препис от тази Заповед да се изпрати на г. Софийския областен
директор, за изпълнение.

София, 30.VIII.1944 г.

МИНИСТЪР: /Проф. д-р Ал. Станишев/
Вярно

НАЧАЛНИК СЛУЖБА ЛИЧЕН
СЪСТАВ И ПОДГОТОВКА:

/Р. Церовски/

5). ДОКУМЕНТИ НА ЙОРДАН ЖЕЧЕВ АНДРЕЕВ ДО МВР-СОФИЯ, НАЗНАЧЕН ЗА КМЕТ НА САРАНСКАТА ОБЩИНА, НОВАСЕЛСКА ОКОЛИЯ

До администрацията
на Министерство на вътрешните работи
София

Тук приложени, Ви изпращам документите на **Йордан Ж. Андреев**,
назначен за кмет на Саранската община Новоселска околия, на 30.VIII. т.г.
със Заповед №2563, както следват:

1. Свидетелство за зрелост
2. Кръстително свидетелство
3. Свидетелство за съдимост
4. Медицинско свидетелство
5. Удостоверение за класиране
6. Уволнителен билет
7. Удостоверение за семейно и материално положение
8. Удостоверение за честност и благонадеждност

С почит: Йордан Ж. Андреев /подпис/

4.IX.1944 г.
с. Саранци

**6). МЕДИЦИНСКО СВИДЕТЕЛСТВО ОТ УЧАСТЪКОВ ЛЕКАР Д-Р
ХИНКОВ**

[Разчетено от Вергилий]

МЕДИЦИНСКО СВИДЕТЕЛСТВО

Днес, на 3 септември 1944 г. **Юрдан Жечев Андреев** от гр. София, евакуиран в с. Саранци – Новоселско, прегледах и намерих, че не страда от никаква хронична болест.

Мопителят е здрав, с нормален сензориум.

И може да заеме общинска или държавна служба.

Настоящото му се дава, да му послужи при назначаването му на служба.

3.IX.1944 г.
Саранци

Подпис:
[не се чете]

/Печат:/ Д-РЪ Д. ХИНКОВЪ
МЕД. ЛЕКАР – САРАНЦИ

7). СВИДЕТЕЛСТВО ЗА СЪДИМОСТ

[Разчетено от Вергилий]

Юрдан Жечев Андреев, роден в гр. Шумен през 1908 г., на възраст 36 години, син на Жечо Андреев, е на Софийска регистрация.

Не е осъждан, и може да постъпи на служба.

Секретар: /подпис/ [не се чете]

8). УДОСТОВЕРЕНИЕ ЗА ЧЕСТНОСТ И БЛАГОНАДЕЖНОСТ

СТОЛИЧНА ГОЛЯМА ОБЩИНА
VI Кметско Представителство
№ 3217
2.IX.1944 г.
София – Слатина

УДОСТОВЕРЕНИЕ

VI Кметско Представителство при Столичната голяма община София-Слатина, удостоверява, че Йордан Жечев Андреев, жител на Столичната голяма община, роден на 23.I.1908 година е българин – български поданик, честен и благонадежден гражданин.

Настоящото се дава на Йордан Жечев Андреев, по повод заявление вх. № 3518 от 2.IX.1944 година, на основание свидетелство за съдимост № 6354, издадено от Шуменския областен Съд, за да послужи за постъпване на служба.

В.С.

VI КМ. ПРЕДСТАВИТЕЛ /подпис/
СЕКР.-БИРНИК: /подпис/

9). УДОСТОВЕРЕНИЕ ЗА СЕМЕЙНО И МАТЕРИАЛНО СЪСТОЯНИЕ

СТОЛИЧНА ГОЛЯМА ОБЩИНА

VI Кметско Представителство

№ 3217

2.IX.1944 г.

София – Слатина

УДОСТОВЕРЕНИЕ

VI Кметско Представителство при Столичната голяма община София-Слатина, удостоверява, че семейното положение и материалното състояние на Йордан Жечев Андреев, жител на Столичната голяма община е следното, а именно:

I. СЕМЕЙНО ПОЛОЖЕНИЕ:

1. Той е на 36 години, понастоящем без работа.

II. МАТЕРИАЛНО СЪСТОЯНИЕ

По основните данъчни книги на общината, на името на Йордан Жечев Андреев – няма записан никакъв недвижим имот.

Настоящото се дава на Йордан Жечев Андреев, по повод заявление вх. №3382 от 29.VIII.1944 година, подкрепено с махленско свидетелство и агентска проверка, и на основание основните данъчни книги на общината, за да послужи за постъпване на служба.

VI КМ. ПРЕДСТАВИТЕЛ

В.С.

СЕКРЕТАР – БИРНИК: /подпис/

Бележки

1). Това е онова, което получих от архива на ул. „Московска” № 5, от **Държавния архив**.

2). Публикувам го, за да докажа какви документи са изисквали в онази епоха преди 9.IX.1944 г. Важно е да се знае. А защо ли?

3). Аз винаги съм се питал, откъде управниците след 9.IX.1944 г. познават разни правила, когато бяха неуки! А те просто **са преписвали** онова, с което предишните власти са управлявали!

4). От тези документи научаваме, че **Йордан Андреев** е роден на **23 януари 1908 г.**, и е бил на **36 години**, когато е постъпил за кмет на село Саранци.

Не ги ли представиш – няма държавна служба и заплата!

5). Какво представлява неговата служба като кмет в с. Саранци – виж в „Изгревът”, т. 21, с. 470– 472.

Това е писмо на Йордан Андреев до Любомир Христов Лулчев от 22.V.1944 г.

6). Прочетете го внимателно.

Въпрос:

Вие можете ли да изтърпите всичко онова, описано в това писмо? Аз не бих могъл да издържа, и бих побягнал! А къде да избягам? Това е най-важния въпрос за всеки един човек.

Ще изтърпиш ли, ще издържиш ли, или ще избягаш? А накъде? Отговорът го нямаме.

31. След като бях допуснат в архива на ул. „Врабча“ 1, и прегледах онова, което ми предложиха, успях да установя следното:

31.1. Нямаше никакви папки, в които да има материали от Йордан Андреев! Нямаше никакви папки и материали! А защо?

31.2. Предоставиха ми протокола, в който бе написано, че всичко е унищожено, съгласно издадена заповед!

Обозначена е заповедта, кой я е издал и имената на изпълнителите.

За него е открито дело още през 1951 г. по донос, че е преписвал съдебното дело на Лулчев. Делото съдържало 68 страници.

Комисия от 7 служители от МВР, решават да бъдат унищожени. И са унищожени през 1952 г.

Имената на тези 7 служители, са упоменати. Но аз не ги съобщавам, защото те са изпълнявали заповед, поставена им от друго място. А кое е това място? Ще ви го открия, но по-късно. Почакайте малко.

31.3. В друг протокол бе отбелязано, че през 1989 г., чрез подписалите се 3 полковници, и одобрено със заповед на генерал-майор – заемаща служба от жена, биват унищожени 106 листа на Йордан Жечев Андреев!

И накрая има акт, в който е описано, че всичко е унищожено, чрез претопяване. Под този акт има имена, с подписите им.

А защо не ги съобщавам? – Нарочно не ги споменавам, защото смятам, че те са изпълнявали заповед. И те са я изпълнили. Заповед от най-високо място!

31.4. А какво е имало в тези страници, днес никой не знае!

Щом са унищожени, значи е имало защо! Щом са унищожени, означава, че не трябва да се знае.

И така са унищожени 106 листа, и още отпреди – 68 страници. Това прави 174 страници.

А знаете ли колко труд и колко време е употребено, да се напишат тези 174 страници от мнозина служители на МВР? Изпълнили са заповедта.

31.5. Тук трябва да се спомене, *откъде идва тази заповед за унищожението.*

ТОВА ВСИЧКО Е ОПИСАНО В „ИЗГРЕВЪТ“ ОТ Т. 1 ДО Т. 31.

НО ТРЯБВА ДА СЕ НАМЕРИ НЯКОЙ ДА ГИ ПРОЧЕТЕ!

НАПИСАНО Е ЯСНО И ТОЧНО!

ХАЙДЕ, ПРОЧЕТЕТЕ ГИ!

НО НЯМА ДА МОЖЕТЕ, ДОРИ И ДА ИСКАТЕ! ДОРИ ДА ВИ ЗАПОВЯДАТ – ПАК НЯМА ДА СТАНЕ! ЗАЩО?

„ИЗГРЕВЪТ“ Е ЗАКЛЮЧЕН ЗА ВАС С 9 КАТИНАРА!

А КОЙ ЩЕ ГИ ОТКЛЮЧИ? – САМО ЧОВЕК НА ДУХА!

31.6. Тук е мястото, да благодаря на всички служители от днешното МВР, които ми съдействаха!

Цялата верига от служители, ми съдействаха!

ТОВА СТАНА ПО НЕЧИЯ ЗАПОВЕД ОТ НЕБЕТО!

ОНЗИ, КОЙТО МИ ПРОДИКТУВА МОЛБАТА ДО МВР, ДА ПОИСКАМ III ЧАСТ ОТ СПОМЕНИТЕ ЗА „СЪВЕТНИКЪТ“, ТОЙ БЕ СЪЩИЯТ, КОЙТО ИМ ЗАПОВЯДА!

БЛАГОДАРЯ!

32. Единствената стойностна находка от архива на ул. „Врабча“ 1, бе едно проучване за Йордан Андреев от служителите на МВР.
То е декласифицирано от 09.05.2006 г., и аз мога да го публикувам. То е своеобразна биография.

На 13 август 1981 г.

п о ч и н а

**Йордан Жечев
Андреев
(АНЬО)**

на 73 год.

/Печат:/ДЕКЛАСИФИЦИРАН
9.05.2006 г.

По вх. № III-8305/1.X.1975 г.
9599/9.12.1975 г.

ДО
СОФИЙСКО ГРАДСКО УПРАВЛЕНИЕ МВР

ТУК
на №7706/29.IX.1975 г.

ПРОУЧВАНЕ

ЗА ЙОРДАН ЖЕЧЕВ АНДРЕЕВ, роден на 23.
I.1908 г. в гр. Шумен, неженен, жив.
Ул. „Елемаг“ № 22, кв. „Изгрев“ – София

Средното си образование е завършил в търговска гимназия, и след това е продължил да учи в Софийския университет, където завършва Философия.

Работил е първоначално в кооперация „Напред“, и след това е бил касиер в магазина за кожи, собственост на дъновиста Христо Папазов, който се е помещавал тогава на ул. „Лега“.

По време на войната е бил евакуиран в с. Саранци – Софийско, където неговата сестра е била учителка, и тук става районен комисар, където работи и живее до края на 1948 г. След това е бил реферант и инспектор в Министерство на вътрешната търговия, и служител в различни ведомства.

Пенсионирал се е отдавна, и вече от около петнадесет години не работи – не се занимава с обществено полезен труд.

Под влиянието на Папазов, обекта е станал член на религиозната секта „Дъновисти“, и е бил един от най-активните ѝ членове.

Сега открито не се занимава с религиозна дейност, и не е направило впечатление да организира сбирки в домът си. Прави впечатление обаче, че поддържа обредите на Дъновистите, и винаги всеки ден сутрин рано преди изгрева на Слънцето, обикаля из парка на Свободата.

В празнични дни, заедно с други дъновисти, посещават някаква местност във Витоша, която е в близост до Почивния дом на завод „В. Коларов“, а през летните месеци по за няколко седмици ходи в местността Седемте Рилски езера, където дъновистите имали нещо като Бивак.

В домът си обекта има макет на човешки труп в разрез, и там въвежда различни хора, които го посещават, с цел да ги лекува.

Между посетителите му, има и такива от провинцията.

Обекта се занимава с природолечение. Понякога отсъства за по няколко дена от домът си, но къде ходи и дали пътува из провинцията – не се знае!

Той е доста хитър, практичен и необщителен. Води уединен начин на живот, и отбягва да контактува със съседите си. Между другото е предпазлив

и страхлив, и отбягва да дава гласност на политическите си възгледи.

Безпартиен е и дава вид, че е аполитичен гражданин, който освен от личния си живот, от друго не се интересува. Независимо от това, източниците комунисти го таксуват за чужд елемент и не му гласуват доверие.

На адреса живее в наследствена къща, заедно със сестра си, която се казва Симона. Тя е била учителка, пенсионира се – стара мома, безпартийна, която също е дъновистка.

Обстановката, при която живеят е скромна.

Приложение: **задача 8305/1.X.1975 г.**

НАЧАЛНИК ОТДЕЛЕНИЕ

Отп. В 2 екз.
1 екз. адресанта
2 екз. К.Д.
изп. О.Р. 21811/Пейчев
отп. Митрева
София, 5.XII.1975 г.

1975 г. /Полковник/

/Подписи/

/Печат:/
КРДОПБГДСРСБНА
Чл. 31, ал. 6
от ЗДРДОПБГДСРСБНА
Дата: 09.05.2016 г.
Секретар: /подпис/

КВИТАНЦИЯ

Към приходен касов ордер №94
Получен от Вергилий Кръстев

За/срещу – 10 броя

Цифром: 0,90 лв /нула лв. и 90 ст./

Дата: 12.05.2016 г.
Гл. счетоводител: /подпис/

33. БЕЛЕЖКИ ОТ СЪСТАВИТЕЛЯ НА „ИЗГРЕВЪТ” КЪМ ТОВА ПРОУЧВАНЕ:

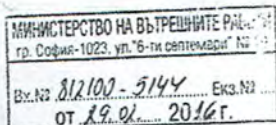
- 33.1. Имаме адреса, където е живял.
- 33.2. Научаваме, къде е учил и работил.
- 33.3. Споменава се, че е имал сестра, която е била селска учителка в с. Саранци, и затова се е евакуирал там. Казвала се Симона.
- 33.4. Споменава се, че е имал макет у дома си на човешко тяло, на което е показвал на онези, които е трябвало да лекува, кои са органите в телото им.
- 33.5. Живял е много скромно, и не е контактувал със съседите си. Избягвал е всякакви връзки с хората.
- 33.6. Аз знам, че той бе викан непрекъснато от бившите комунисти, които бяха възрастни и боледуваха. Той им правеше масажи,

даваше им съвети и ги лекуваше с билколечение. Затова комунистическата власт го бе оставила да бъде свободен.

33.7. Но властта изпрати при него един художник, който го предаде, направиха му обиск и иззеха всичко.

Това е описано от мен в молбата ми до МВР.

СКАНИРАНИ ДОКУМЕНТИ

До г-н Министър
при МВР – гр. София

чрез г-н Директор
на архив при МВР – гр. София

М О Л Б А

от Вергилий Николов Кръстев

живуц на ул. „Васил Друмев“ №1, ап. 16, лична карта №162062038, издадена на
04.09.2000 г. от V управление на МВР – София
ЕГН: 3803216765, дом. тел.: 02/ 9-44-79-53

Господин Директор при архив МВР – София,

I. ВЪВЕДЕНИЕ

1. Аз съм изследовател на Учението на Петър Дънов от цели 50 човешки години.
2. Всичко, което съм изследвал по документи и главно чрез спомените на последователите на Учителя Дънов, са публикувани в поредицата „Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее“.
- До края на 2015 г. са публикувани 31 тома от порядъка на 900 страници, плюс снимков материал – към всеки том към 60-100 снимки.
3. Едновременно с това провеждам концерт-рецитали, в които са включени спомени с последователи на Учителя Дънов, придружени с Негови песни.
- От 2001 г. до края на 2015 г. са проведени и осъществени 60 концерт-рецитала: I част от един час и II част от 1 час. Всичко – 2 часа.
- Всички тези концерт-рецитали са качени на интернет-страница: <http://www.izgrevat.com> и са достъпни и безплатни за всеки, който се интересува от това Учение.
4. Към всеки концерт-рецитал се представя изложба от снимки към сценария. Те са голям формат – 35/40 см., които са залепени на картони – 100/70 см., по 4 снимки на картон.
5. Ползвал съм няколко пъти Държавен архив при МВР, като съм отбелязал и благодарността си за това в „Изгревът“, том XXI (21), с. 995, която ще приложа накрая за доказателство.
6. Целта на моята молба към Вас е да ми се даде разрешение за достъп на архива на лицето Йордан Жечев Андреев, чийто материали са взети при обиск от дома му от служители на МВР.
- Това е една много поучителна история, която трябва да Ви опиша, за да Ви накара и убеди за Вашето разрешение за достъпа към този архив. Аз имам доказателства, че той трябва да е под Вашето подчинение.
- Затова ми е необходимо Вашето разрешение.

II. ИЗЛОЖЕНИЕ

7. Случката е следната:

Йордан Андреев (Аню) започва да описва спомените си за Любомир Лулчев, понеже е бил негово доверено лице. Това се разчуло навсякъде. Тогава се явява и приближава към него един художник и поиска да дружи с него. Йордан Андреев го предупреди: „Аз знам, че ти си изпратен от МВР да ме следиш. Но внимавай, че това тук са окултни закони, и при нарушението им се заплаща с живот, чрез смърт!“ Художникът кимва с глава, че е разбрал всичко.

8. След завършването на спомените си, веднага идват служители на МВР, прави му се обиск и му прибират всичко, както и онова, което е написал в I, II и III част.

След известно време идва същия художник и му казва: „Аз съм болен от рак и лекарите ми дават най-много 6 месеца живот! Аз бях изпратен от МВР да те следя и аз те предадох! Сега аз много съжалявам за всичко това, което се случи с теб!“

Тогава Йордан Андреев му казва: „Аз те предупредих, че при нарушение на окултните закони се наказва и заплаща чрез живот! А ти имаше друга съдба, но пропиля всичко!“

Това е историята, която е точна и вярна. Тя не е измислена, но съм я чул лично и съм я проверил.

9. За живота на Любомир Лулчев съм публикувал в „Изгревът“, том XX (20) в 1043 страници, плюс 80 снимки.

Също и в „Изгревът“, том XXI (21) – от 999 страници, плюс 80 снимки.

Това е едно доказателство за едно много дълго проучване от моя страна.

И е описано много точно, без преувеличения и без измислени лица и събития. И с документация!

III. В КАКВО СЕ СЪСТОИ МОЯТА МОЛБА?

10. Да се провери дали тези материали на Йордан Андреев, иззети при обиска, се намират във Вашия архив.

11. Да бъде допуснат да го прегледам, да извадя на ксерокс някои материали, снимки и други неща по моя преценка.

12. Йордан Андреев е написал своите спомени в три части. I и II част ми бяха предадени от негови близки.

I част са 211 страници, II част са 465 страници, III част – липсва. Тя е при Вас.

Затова моля да ми бъде разрешено да се извади на ксерокс, за да мога да ги публикувам в един том от „Изгревът“.

През 1981 г. той боледува и след това е починал.

13. Това ще бъде една много важна публикация за онези личности, които са взели голямо участие в политическия живот на България в онези години преди 9.IX.1944 г. Към този момент тези събития не са известни, но те днес се повтарят в строга последователност – за всеобща изненада!

Но аз не съм изненадан, понеже съм запознат с тях.

14. Към настоящият момент, в разстояние на 25 години – (от 1990–2015 г.), аз нямам нито едно изречение написано в някой вестник, нямам нито една минута изказване по радио, и нито една минута интервю по телевизията.

Причината? – Не искат да ме има! Но мен ме има, чрез 31 тома на „Изгревът“, 60 концерт-рецитала, качени на интернет-страница: <http://www.izgrevat.com>

За сега съм още жив!

15. За сега сме още живи! И още можем. Затова побързайте да ми дадете Вашето разрешение по моята молба, защото ние не сме безсмъртни.

Безсмъртни са само идеите, които проповядваме и изнасяме. И живеем чрез тях.

16. Ако Вие решите в моя полза настоящата ми молба, то уведомете ме чрез Вашите служители на домашен телефон в София: **02/ 9-44-79-53**.

17. Ако Вие не удовлетворите моята молба, то нека Вашите служители да ме уведомят на същия домашен телефон.

IV. ПРИЛОЖЕНИЯ

18. Като приложение Ви представям на ксерокс-копие на една снимка – последователи на Любомир Лулчев, които са всички с леви убеждения, дори и комунисти, направена през 1938 г.

Ето кои са лицата в тази снимка:

1. Седнал отляво е **Ангел Иванов** – певец и писател

2. Над него, застанал прав е **Тодор Рунев** – комунист и баща на Ани Крулева. Имала е хубав, красив баща!

3. **Тодор Маринчевски** – оперен певец

4. **Йордан Жечев Андреев** – застанал прав

5. **Александър Гицов** – в дясно седнал – комунист, адвокат и журналист

19. Публикувам от „Изгревът“, том XXI (21), от с. 995 от 18 май 2005 г. в точка 22, моята благодарност, както следва:

22. Благодаря на служителите на архива на МВР и на оня, който разреши с подписа си да бъда допуснат до материала за Любомир Лулчев!

За да се доближа до този архив, аз цели 3 месеца се подготвям и трансформирам съзнанието си за тази институция. Иначе нямаше да ме допуснат. А как издържат тези служители в този архив, е цяло чудо! Аз оценявам много високо тази институция и онези, които работят в нея! За всяко място, трябва да има способни и подготвени хора и да изпълняват дълга си. Затова аз, Вергилий, им благодаря за всичко! И да знаете, че аз имам още работа в този архив.

Засега – точка.

17-19 ч., 18 май 2005 г., София

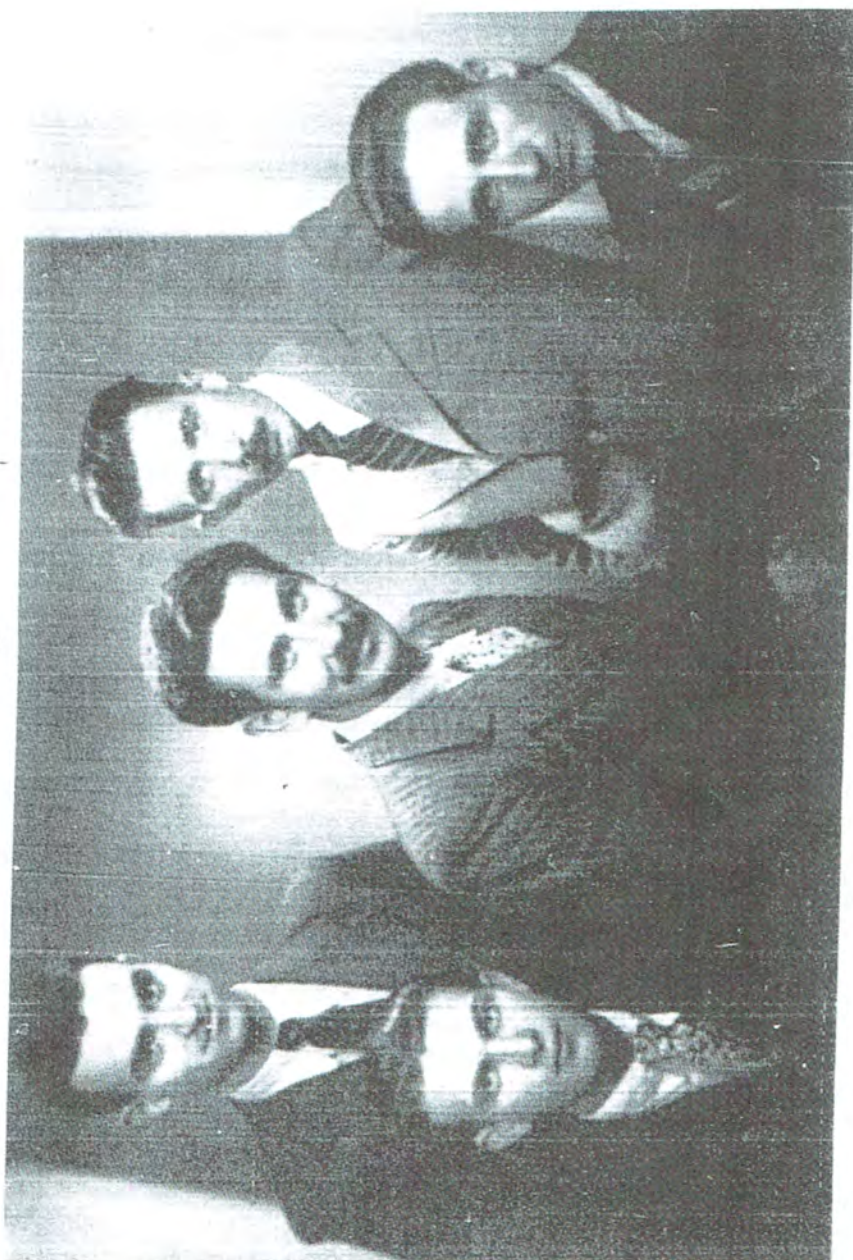
20. Надявам се, че не съм Ви загубил времето с моята голяма молба, защото бе необходимо да бъдете уведомен точно и подробно, за да няма странични тълкуватели. Аз съм изследователят. А другите са коментатори върху неща, които не познават!

С уважение: **Вергилий Кръстев**
/подпис/

18 февруари, гр. София

2 3 4 5

1. Венел Иванов
2. Радар Рунев - баща на Анд Крумова
3. Радар Маричевски
4. Георги Андреев (Анд)
5. Александар Гинев

А Участници в Училищата. А. Гинев - последният от ляво 5

ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ „АРХИВИ“

Изх. № 04-08-3

14.03./2016 г.

ДО
Г-Н ВЕРГИЛИЙ НИКОЛОВ КРЪСТЕВ
УЛ. "ВАСИЛ ДРУМЕВ" № 1
СОФИЯ

На наш Рег. № 04-08-3/14.03.2016 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КРЪСТЕВ,

В отговор на Вашето запитване, адресирано до Министерството на вътрешните работи (МВР) и препратено по компетентност до Държавна агенция "Архиви" (ДАА) – Дирекция "Централен държавен архив" (ЦДА) Ви уведомяваме, че в ЦДА се съхраняват следните документи, свързани с интересувашата Ви тематика и лица:

- архивен фонд № 95К "Лулчев, Любомир Христов" (съветник на цар Борис III, дъновист);
- архивен фонд № 1449 "Народен съд", инвентарен опис № 1, архивна единица № 1 – Обвинителен акт и присъда на Любомир Хр. Лулчев;
- архивен фонд № 1449 "Народен съд", инвентарен опис № 1, архивни единици №№ 2, 11 – Протоколи от съдебни заседания за Любомир Хр. Лулчев;
- архивен фонд № 371К "МВРНЗ – Дирекция на общините и обществените грижи", инвентарен опис № 2, архивна единица № 2911 – Досие на Йордан Жечев Андреев, кмет на с. Саранци (1944 г.);
- архивен фонд № 1534К "Дънов, Петър Константинов (Учителят)" (основател на религиозната секта "Дъновисти");
- архивен фонд № 1765К "Каназирева, Райна Николова" (дъновистка).

В Информационната система на държавните архиви (ИСДА), достъпна през интернет страницата на ДАА, се съдържат 752 показания за Петър Дънов (включително и от фонд № 1534К).

Препоръчваме Вие или оторизирано от Вас лице да посети Читалня № 103 за граждански справки на Дирекция "ЦДА" (адрес: гр. София, ул. "Московска" № 5, ет. 1, раб. време: 9.00–17.30 ч., всеки работен ден от месеца, тел. 02/94-00-157), където да се запознаете с инвентарните описи на архивните фондове, както и да поръчате конкретно интересувашите Ви архивни единици.

С УВАЖЕНИЕ,

ДОЦ. Д-Р МИХАИЛ ГРУЕВ

Председател на Държавна агенция "Архиви"

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОМИСИЯ ЗА РАЗКРИВАНЕ НА ДОКУМЕНТИТЕ И ЗА ОБЯВЯВАНЕ НА
ПРИНАДЛЕЖНОСТ НА БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ КЪМ ДЪРЖАВНА
СИГУРНОСТ И РАЗУЗНАВАТЕЛНИТЕ СЛУЖБИ НА БЪЛГАРСКАТА
НАРОДНА АРМИЯ

Гр.София ул."Врабча"№1, тел.02/8004506, E-mail:Info@comdos.bg

Изх.№. КИ-Ч-16..... 3949 / 06.04 2016 г.

ДО

ВЕРГИЛИЙ НИКОЛОВ КРЪСТЕВ

УЛ. „ВАСИЛ ДРУМЕВ” № 1, АП.16

ГР. СОФИЯ, ПК-1505

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КРЪСТЕВ,

По повод Ваше заявление Вх. № КВ-16-975/14.03.2016 г., Ви уведомяваме, че на основание чл.31, ал.1, т.3 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /ДВ, бр.102 от 19.12.2006 г./ беше извършена проверка, в резултат на която се откриха материали събирани за Йордан Жечев Андреев от органите по чл.1 от ЗДРДОПБГРСБНА.

Моля, свържете се с нас на горепосочените телефон или адрес, за да уточним дата и час за запознаване с наличните документи в срок от 30 дни след получаване на уведомлението.

— Ан.М/ООГ

Председател на

КРДОПБГДСРСБНА:.....

Евтим Костов

ОПИСЬ

Обр. № 1

на книгата, находящи се въ преписна № _____ къмъ дѣло № _____ за 194 _____ год.

№ по редъ	№ на входя- щего писмо	№ на изходя- щего писмо	Название на книгата	№ на стр- нице	Забелѣжка
1	-	-	Полуженъ списък	1	
2					
3					
4	-	-	Заявление	3	
5	-	2563	10-ти. 9444. Заповѣдъ	4	
6	-	-	Имя	5	
7	-	-	Мед. свидетелство	6	
8	-	-	Св. за сдѣланието	7	
9	-	-	Удостоверение	8	
10	-	-	Удостоверение	9	

ПЕЧАТЪ
ИСТОКЪ. АРХИВЪ

МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЪ РАБОТИ И НАРОДНОТО ЗДРАВЕ

Послужень списъкъ

на Иорданъ Мсегевъ Андреевъ

родомъ отъ гр. Шуменъ, на 23-ї-1908г. Кр. св. № 17/1930г.

Свидетелство
за зрѣлостъ отъ държ. мѣжна
№ 808/929г.

пминация - гр. Шуменъ

д.з. родимъ: удостоверение № 1600/943г.

Ст. София 10-ї-сентября 1941г. 2/1 сѣд. дружина

До Господина
Министра на вътрешните работи
и народното здраве.

ЗАЯВЛЕНИЕ
Отъ Йорданъ Кечевъ Андреевъ, жетелъ на
село Саранци, Софийско.

Господинъ Министре,

Моля да бъда назначенъ за Кметъ на
село Саранци, Софийско.

Служилъ съмъ при Б.з.к.банка въ София и
въ Министерството на земеделието и имамъ средно
образование.

Необходимите документи ще представя
допълнително.

София, 26 августъ 1944 година.

Съ почитъ:

Йорданъ Кечевъ Андреевъ

Премисъ
МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ И НАРОДНОТО ЗДРАВЕ

ЗАПОВѢДЪ
№ 2563

НАМИНАВАМЪ за кмето на Саранската
община с. Саранци, Новооснована община - ПОР-
ДАНЪ КЕЧЕВЪ АНДРЕЕВЪ, отъ с. Саранци.

Промисъ отъ тази заповѣдъ да се на-
права на г. Софийския общински дирек-
торъ, съ признание.

София, 30. 8. 1944 год.

МИНИСТЪРЪ: /и/ Проф. Д-ръ Ал. Станисловъ

Върно,

НАЧАЛНИКЪ СЛУЖБА ЛИЧЕНЪ

СЪСТАВЪ И ПОДГОТОВКА:

/Р. Цоровски/

1	2	3
Заповѣдъ № и дата съ която е назначенъ, премисленъ или уволненъ	Длъжностъ която заема	Използуванъ отпускъ
Заповѣдъ № 2563 отъ 30-ти 8-ми. Назначенъ за Кметъ на с. Саранци Новооснована община		

(2)

До администрацията на
Министерство на вътрешните работи
София

детангал

Тукъ приложени Ви изпращамъ документитѣ на Йорданъ И. Андреевъ, назначенъ за кметъ на Саранската община Новоселска околия, на 30.VIII т.г. съ заповѣдъ № 2668. Както следватъ:

- 1/ Свидетелство да е вѣлостъ
- 2/ Кръстнелно свидетелство
- 3/ Свидетелство за сѣдимостъ
- 4/ Медицинско свидетелство
- 5/ Удостоверение за класиране
- 6/ Уволнителенъ билетъ
- 7/ Удостоверение за семейно и материално положение
- 8/ Удостоверение за чистостъ и благонадежността

4.2 1944 г.
с. Саранци

Съ почитъ: Йорданъ И. Андреевъ

попечителъ общината
Йорданъ И. Андреевъ
16.X.1944. / Саранци

Медицинско свидетелство

Насинденъ е на 13 септември 1944 г. Йорданъ И. Андреевъ, кметъ на общината Новоселска околия, с. Саранци. Новоселска околия, с. Саранци. Новоселска околия, с. Саранци. Новоселска околия, с. Саранци. Новоселска околия, с. Саранци.

Насинденъ е на 13 септември 1944 г. Йорданъ И. Андреевъ, кметъ на общината Новоселска околия, с. Саранци. Новоселска околия, с. Саранци. Новоселска околия, с. Саранци. Новоселска околия, с. Саранци. Новоселска околия, с. Саранци.

ОСЪЖДЕНЪ СЪДЪ

БЮРО ЗА СЪДНОСТЪ

№ 6239

31. VII. 1934 год.

Гр. Шумен

СВИДЕТЕЛСТВО ЗА СЪДНОСТЪ

Секретаря на Шуменския
осъждайки следъ удостоверява, че отъ справката, направена съ
най-голямо внимание въ Бюрото за съдностъ, се оказа, че
Иорданъ Жечевъ Андреевъ
роденъ въ Шумен
околия Шумен, презъ 1908 год.
на възраст 26 год., синъ на Жечевъ Андрей
и на Жечева Мария
по занятие сл., с осъжданъ
1. в. сл. при осъжданъ
на 1. в. сл.

Секретарь: [Signature]

721-1930

БОЛГАРСКО СЪДНОСТЪ ОБЩИНА

VI КМ. ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО

УДОСТОВЪРЕНИЕ

3217

2 IX 1944

София-Слатина

VI Кметско Представителство при Столичната голяма община
София-Слатина удостоверява, че Иорданъ Жечевъ Андреевъ, жителъ
на Столичната голяма община роденъ на 23. I. 1908 година е бълга-
ринъ български поданикъ, честенъ и благонадежденъ гражданинъ.-
Настоящото се дава на Иорданъ Жечевъ Андреевъ по поводъ
заявление вх. № 3518 отъ 2. IX. 1944 година, на основание свидетел-
ство за съдностъ № 6384 издадено отъ Шуменския Обл. Съдъ за да
послужи за постъпване на служба.-

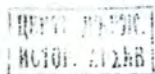
VI КМ. ПРЕДСТАВИТЕЛЪ

В.С.

СЕКР.-БИРНИКЪ: [Signature]

8

УДОСТОВЕРЕНИЕ

VI Кметско Представителство при Столичната голъма община
София-Слатина удостоверява, че семейното положение и материалното
състояние на Иорданъ Жечевъ Андреевъ, жителъ на Столичната голъма
община е следното, а именно:

I. СЕМНО ПОЛОЖЕНИЕ:

1. Той на 36 години, хонастоящемъ безъ работа.

II. МАТЕРИАЛНО СЪСТОЯНИЕ:

По основнитъ данъчни книги на общината на името на Иорданъ
Жечевъ Андреевъ нѣма записанъ никакъвъ недвижимъ имотъ.

Настоящото се дава на Иорданъ Жечевъ Андреевъ по поводъ
заявление вх. № 3382 отъ 29.VIII.1944 година, подкрепено съ махлен
ско свидетелство и агенска провѣрка и на основание основнитъ
данъчни книги на общината, за да послужи за постъпване на служба.

VI КМ. ПРЕДСТАВИТЕЛЪ:

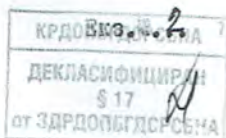
В. С.

/ СЕКР. - БИРНИКЪ: *Григорий*

84155

Строго секретно!

По вх. № III-8305/1.X.1975 г.

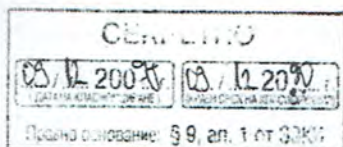

до

СОФИЙСКО ГРАДСКО УПРАВЛЕНИЕ МВР

ТУК

На № 7706/29.IX.1975 г.

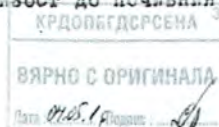

ПРОУЧВАНЕ

ЗА ИОРДАН КЕЧЕВ АНДРЕЕВ, роден на 23.
I.1908 г. в гр. Шумен, неженен, жив.
ул. Елемер № 22 кв. Изгрев-София.

Средното си образование е завършила в търговска гимназия и след това е продължила да учи в Софийския университет, където завършва философия. Работил е първоначално в кооп "Напред" и след това е бил касиер в магазина за кожи собственост на дъновист Христо Палезов, който се е помещавал тогава на ул. Лете. По време на войната е бил евакуиран в с. Серанци-Софийско където неговата сестра е била учителка и тук става районен комисар където работи и живее до края на 1948 г. След това е бил референт и инспектор в М-во на вътрешната търговия и служител в различни ведомства. Пенсионерът се е отдал на вече от около петнадесет години не работи - не се занимава с обществено полезен труд.

Под влиянието на Палезов обекта е станал член на религиозната секта Дъновисти и е бил един от най-активните й членове. Сега открито не се занимава с религиозна дейност и не е неправилно впечатление да организира збирки в дома си. Према впечатление обаче, че поддържа обредите на Дъновистите и винаги всеки ден сутрин рано преди изгрева на слънцето обикали из парка на Свободата. В празнични дни заедно с други дъновисти посещават някъде местност във Витоша, която е в близост до почивния дом

КРДОПЕГДСРСЕНА
ДЕКЛАСИФИЦИРАН
§ 17
от ЗДРДОПЕГДСРСЕНА

на завод "В.Коларов", а през летните месеци по за няколко седмици ходи в местността Седемте рилски езера, където дъновистите имали нещо като бивак.

В домът си обекта има макет на човешки труп в разрез и там въвежда различни хора които го посещават с цел да ги лекува. Между посетителите му има и такива от провинцията. Обекта се занимава с природолечение. По някога отсъства за по няколко дена от домът си, но къде ходи и дали пътува им провинцията не се знае. Той е доста хитър, практичен и необщителен. Води уединен начин на живот и отбягва да контактува със съседите си. Между другото е предпазлив и стрехлив и отбягва да дава гласност на политическите си възгледи. Безпартиен е и дава вид, че е аполитичен гражданин, който освен от личния си живот от друго не се интересува. Независимо от това източниците комунисти го таксуват за чужд елементи не му гласуват доверие.

На адреса живее в наследствена къща заедно със сестра си която се казва Симона. Тя е била учителка, пенсионирана се - стара мома, безпартийна, която също е дъновистка. Обстановката при която живеят е скромна.

Приложение: задача 8305/1.X.1975 г.

НАЧАЛНИК ОТДЕЛЕНИЕ

отп. в 2 екз.

1975 г./Полковник/

1 екз. адресанта

2 екз. К.Д.

изп. О.Р. 21811/Пейчев

отп. Митрева

София, 5.XII.1975 г.

Иванов:

21 [REDACTED]
21 [REDACTED]

КРДОПЕГДСРСЕНА 3
чл. 31, ал. 6
от ЗДРДОПЕГДСРСЕНА
Дата: 09.01.76 Секретар: [REDACTED]

*31 оригинал изпосочен
по отб. 8*

КРДОПЕГДСРСЕНА 3
ВЯРНО С ОРИГИНАЛА
Дата: 09.01.76 Подпис: [REDACTED]

РАЗРУШИТЕЛИТЕ

Вергилий Кръстев

1. РАЗРУШЕНИЕТО НАД БЪЛГАРИТЕ

1.1. „БИЧЪТ БОЖИЙ НАД БЪЛГАРИТЕ” – виж в „Изгревът”, т. 31, с. 413–425.

Тук ще разберете, как забраняваха съборите на Бялото Братство – на с. 424. А защо дойде Възмездието – на с. 425.

1.2. „ИСТОРИЧЕСКИТЕ СЪБИТИЯ В БЪЛГАРИЯ ОТ 1897–2034 г.” – виж от „Изгревът”, т. 31, с. 443–448, когато се определяха от ОНЗИ, КОЙТО УПРАВЛЯВАШЕ ДОМЪТ ГОСПОДЕН И СЪДБАТА НА СВЕТА.

1.3. „БЪЛГАРИЯ – ПЪЛЕН НЕУТРАЛИТЕТ” – виж в „Изгревът”, т. 31, с. 471–478.

1.4. „УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА СЪБИТИЯТА В СВЕТА” – виж от „Изгревът”, т. 31, с. 478–482.

1.5. „КОМУНИЗМЪТ И АНАРХИЗМЪТ – ДВАТА ЕДНОУТРОБНИ БРАТЯ БЛИЗНАЦИ” – виж в „Изгревът”, т. 31, с. 487–489.

1.6. „УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА БОЛШЕВИКИТЕ” – виж в „Изгревът”, т. 31, с. 489–501.

1.7. „АНАРХИЗМЪТ – ЕДНОУТРОБНИЯТ БЛИЗНАК НА БОЛШЕВИЗМЪТ” – виж „Изгревът”, т. 31, с. 501–505.

1.8. „КАК СЕ РАЗРУШИ ДЪРЖАВАТА БЪЛГАРИЯ СЛЕД 1989 ГОДИНА, ДО СЕГА – 2016 ГОДИНА” – виж „Изгревът”, т. 31, с. 503–518.

1.9. „УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ЗА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД” – виж „Изгревът”, т. 31, с. 529–538.

1.10. „НОВИЯТ ЖИВ „ИЗГРЕВ”, И КАК ЩЕ СЕ РАЗВИЯТ СЪБИТИЯТА” – виж „Изгревът”, т. 31, с. 607–617.

1.11. „КАКВА Е ПРОГРАМАТА НА „ИЗГРЕВЪТ” ЗА ОБЩЕНИЕ НА ЧОВЕШКИТЕ ДУШИ” – виж „Изгревът”, т. 31, с. 628–630.

1.12. „КОЙ РАЗРУШИ СССР” – виж „Изгревът”, т. 31, с. 631–634.

1.13. „РАЗРУШИТЕЛИТЕ НА БЪЛГАРИЯ СЛЕД 1990 ГОДИНА” – виж „Изгревът”, т. 31, с. 635–636.

1.14. А сега идваме да зададем въпроса: КОЙ бе този, който организира и ръководеше разрушението на Изгрева, и на всичко онова,

което бе оставено от Учителя Дънов като Слово, Музика, Паневритмия и Методи за обучение на човека?

1.15. За да си отговорите на този въпрос, ще прочетете в „Изгревът“, т. 3, с. 271–284 – „ОКОВАНИЯТ АНГЕЛ ГОВОРИ“.

Отбелязваме точките, които задължително трябва да проучите.

А те са от с. 272: № 9, 12, 19, 20, 32, 33, 39, 53, 54, 59, 60, 61, 70, 73, 84, 89, 91, 101, 109.

1.16. **РАЗБРАХТЕ ЛИ, ОТКЪДЕ ДОЙДЕ ГОНЕНИЕТО СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ И НЕГОВОТО УЧЕНИЕ?**

ТО ДОЙДЕ ОТ ОНЕЗИ СИЛИ НА НЕЧЕСТИЕТО, КОИТО БЯХА В НЕВИДИМИЯ СВЯТ, И КОИТО ОБСЕБИХА БЪЛГАРИТЕ ПРЕДИ 9.IX.1944 ГОДИНА, КАКТО И КОМУНИСТИТЕ СЛЕД 9.IX.1944 ГОДИНА!

ТЕ БЯХА ОБСЕБЕНИ, И СТАНАХА ИЗПЪЛНИТЕЛИ НА РАЗРУШЕНИЕТО!

Само това оправдава изпълнителите, които бяха служители в МВР!

Това е причината да не споменавам имената им, макар че са написани в протоколите, които ми бяха връчени от архива на МВР на ул. „Врабча“ 1.

Те остават при мен, като доказателство, че тези събития са точни и верни!

1.17. И накрая искате финал. Имате го.

Виж „Изгревът“, т. 30, с. 931 в точка 8.16 и точка 8.17.

1.18. И така, стигнахме до **ХРИСТОВИЯ ДУХ**, до **СВЯТИЯТ ДУХ** и до **ДУХЪТ ВЕЧЕН!**

За справка – виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд., 2011, с. 730–787:

„КОСМОГОНИЯ И СЛОВО НА ВСЕМИРОВИЯ УЧИТЕЛ – БЕИНСА ДУНО“!

АМИН

2. ЗАЩО ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ ВЛЕЗНА В ПОРЕДИЦАТА „ИЗГРЕВЪТ“?

2.1. Бележки за Любомир Лулчев – виж в „Изгревът“, т. 20, с. 1023–1033.

2.2. Учителят Дънов за Любомир Лулчев – виж „Изгревът“, т. 20, с. 1034–1038.

2.3. Народният съд и комунистическата власт в България срещу Любомир Лулчев – виж „Изгревът“, т. 21, с. 409–449.

2.4. Застъпничества по делото срещу Любомир Лулчев – виж „Изгревът“, т. 21, с. 450–499.

2.5. Любомир Лулчев е спасявал от смърт много комунисти.

След обявената му смъртна присъда, то спасените от него комунисти са искали да го спасят по следния начин: Те му предложили, че на негово място ще сложат друг затворник, осъден на смърт. Ще го дегизират на неговия образ, и ще го убият, вместо Лулчев. А него ще освободят, и ще го изпратят в Латинска Америка да се укрие.

Но Лулчев не се съгласява, защото Учителя Дънов му се явил, и му казал да изплати кармата си.

И той приема присъдата!

И така, той е убит заедно с другите осъдени на смърт от Народния съд. Честно и почтено!

6. А сега ще ви разкажа как Лулчев е спасявал осъдените на смърт.

Спасявал ги е, но по какъв начин и с какви средства? Слушайте сега.

3. УПАНИШАДАТА И ОПАНИШАДАТА Е ЖИВА!

3.1. За „Упанишадата“ – виж в „Изгревът“, т. 8, с. 622–624, в спомените на Тодор Маринчевски.

3.2. Кратка биография за Любомир Лулчев – виж на с. 624–629 от „Изгревът“, т. 8.

3.3. Борис Николов – с. 629–632 от „Изгревът“, т. 8.

3.4. Съдът на Кесаря и за кармата на Лулчев – виж „Изгревът“, т. 8, с. 632–634.

3.5. Кармата на България – виж „Изгревът“, т. 8, с. 637.

3.6. „Без Любомир Лулчев не може“ – Бележки на съставителя. Виж „Изгревът“, т. 8, с. 638–640.

3.7. Снимки на Тодор Маринчевски – виж в „Изгревът“, т. 8 – № 33, 34, 58.

3.8. Снимка на хората от Упанишадата – виж в „Изгревът“, т. 20 – № 67.

3.9. Всички снимки за Лулчев, за Маринчевски и Йордан Андреев – виж в „Изгревът“, т. 20.

3.10. Ето защо, аз лично реших да поместя протоколи от сбирките на групата „Опанишади“.

Те се събират под ръководството на Любомир Лулчев, и той им говори какво е искал да каже Учителя Дънов. Той им е разяснявал.

3.11. Ние знаем, каква е била реакцията на Учителя Дънов към тази група. Описано е. Но трябва да узнаем какво им е говорено. Ето, аз го показвам, чрез тези протоколи.

3.12. Ще започнем с една интересна случка, която намерих в разпокъсан лист. Тя е невероятна! И трябва да се знае.

Предлагаме случката.

4. НЕУСПЕХЪТ НА ВТОРИЯ ПРЕВРАТ НА ДАМЯН ВЕЛЧЕВ И НА КИМИОН ГЕОРГИЕВ НА ПОДСЪДИМАТА СКАМЕЙКА

4.1. По онова време на „Упанишадата“, когато са правили своите сбирки, идвали са много лица, дори и от града. Но идването им, не е било случайно! А строго предназначено.

4.2. Имало е три сестри – **Вяра, Кики и Веси**, които са идвали на сбирките на групата Упанишади. А защо ли? Лулчев е лекувал майката и бащата успешно на тези 3 сестри, и те са започнали да идват не само от любопитство или признателност! Те се привързват към групата, и редовно идват всяка неделя на беседа на Учителя Дънов, и след това отиваха в групата и оставаха до вечерта.

Животът на групата е бил много интересен, разглеждали са различни случаи, и са се разяснявали неизяснени и неразбрани неща от Словото на Учителя Дънов.

4.3. И трите сестри – **Вяра, Кики и Веси**, са били красиви, добре облечени по последната европейска мода. Особено е случая с **Вяра**, която е била голяма хубавица, имала е изискан аристократичен маниер, затова всички от групата ги обичаха, дори някой бяха тайно влюбени в тях.

Всички бяха млади и жадни не само за Божествената Любов, за която се говореше непрестанно, но искаха да се докоснат и да опитат какво представлява човешката Любов. Но за това, трябваше и подходящи красавици. А те бяха им дошли на крака от града! На крака, и официално облечени и нагласени!

Една от трите рождени сестри, на име **Кики** още през **1935 г.** почна често да не идва в групата. А когато идваше, биваше много печално неразположена.

Жална работа! Гледаш красива жена, официално облечена, но опечалена и само мига ли мига от печал! А каква бе причината?

4.4. В България, политическите събития бяха много драматични!

На **19 май 1934 г.** **Кимион Георгиев** прави преврат, подкрепен от представителите на „Военния съюз“ и политическия кръг „Звено“. Той разпуска Парламента, забранява всички политически партии, и иска да обяви Република и да сваля цар Борис III.

Но така става, че накрая **Кимон Георгиев** на **22/23 януари 1935 г.**, е принуден да си подаде оставка. Подава я. Освобождават го.

4.5. През есента, част от офицерите на „Звено“ и на „Военния съюз“, правят опит за преврат. Но те са арестувани около **27 души**, и им се искат смъртни присъди, начело с полковник **Дамян Велчев**.

4.6. **Кики** продължаваше да идва на сбирките на групата, но почти не участва в разискванията и веселията на младите хора! Тя е ставала все по-тъжна и унила!

Веднъж идва в един делничен ден, което за нея не беше обичайно, защото беше студентка и посещаваше лекции. Идва и разплакана извиква **Йордан Андреев** навън, и го умолява да ѝ съдейства **Лулчев** да я приеме.

И тя му разказва причината. Тя е имала приятел, а това е капитан **Асен Стоичков**, за когото ще се омъжва, но в момента е арестуван, защото е участвувал във военния преврат на **Дамян Велчев**. Сега е подсъдим и всички говорят, че ще бъдат убити, начело с **Дамян Велчев**.

А през месец декември **1935 г.** е устроен закрит съдебен процес срещу затворниците.

4.7. **Йордан Андреев** отива при **Лулчев**, разказва му всичко и той се съгласява да я приеме за разговор.

Тя отива и остава дълго при него, и когато излиза от бараката му на Изгрева – **е била напълно утешена!**

Споделила, че Лулчев дал надежда, че нямало да се стигне до смъртни наказания, и че ще останат живи. Утешена, успокоена и с вяра!

А онези, които познават способностите на Лулчев, разбрали как е ставало това. Но са си мълчали!

4.8. Минава време, и **Кики** отново се явява на Изгрева.

Тичешком влиза в групата и извиква отново **Йордан Андреев**, и му казва, че са произнесли много смъртни присъди. И нейният приятел е осъден на смърт! Отново го помолва да я заведе при **Лулчев**.

Тя влиза в стаичката му, която е една барака на Изгрева, и също остава дълго време при него.

Тя е трябвало да бъде утешавана дълго време!

А всеки знае, как това става. Излиза отново обнадеедена! Това не е ли чудо? **Чудо е, то става само с хората, търсещи утеха! Утехата не идва даром!**

4.9. Смъртните присъди са произнесени от съда. Военният министър – генерал Луков, разтуря „Военния съюз“, и забранява на офицерите да се занимават с политика. Заменят им смъртните присъди, чрез заповед на цар Борис III с доживотен затвор. След 2 години ги освобождават.

4.10. Когато всички арестувани и осъдени са били освободени, то годеницата Кики в знак на благодарност, дава разкошен обяд на цялата група.

А тогава са били гладни години на Изгрева. Всички били благодарни, и им пожелали дълъг живот!

5. ОПАНИШАДАТА

Текстове от техните сборки – на брой 22

(от 4.I.1939 г. – 1940 г.)

Бележка

ЗА УВЕДОМЛЕНИЕ, ЗА ПОУЧЕНИЕ, ЧЕ ШКОЛАТА НА УЧИТЕЛЯ Е ЕДНА НА ФИЗИЧЕСКИЯ СВЯТ, В ДУХОВНИЯ СВЯТ И В БОЖЕСТВЕНИЯ СВЯТ!

**ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ Е ЕДИН!
НАД НЕГО СТОИ САМО БОГ!**

ПРОУЧЕТЕ „ВЕРУЮ НА ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ“, В НАЧАЛОТО НА „ИЗГРЕВЪТ“, Т. 29.

АМИН

ОПАНИШАДА

5.1. ОПАНИШАДА – 4.VI.1940 г.

Учителят оставя ученика сам да плаща, но им дава път. Учителя сега учи хората да плават.

Бог не може да те натовари повече, отколкото можеш да носиш.

Господ никога не дава изпитания, които не можеш да носиш.

Ако Аврам може да даде сина си в жертва, Бог даде сина Си в жертва.

Армагедълска битка почна преди 20 години.

Логоса е в центъра на Земята, и от там праща своите нареждания. В Земята има още една планета.

За да се добие храната, трябва да влезе вътре в тебе.

Само Учителите могат да бъдат извън влиянието на земния Логос.

Трябва един клас, за да се подигне хляба.

Растенията са по-стари от нас като форма, но ние като духове сме по-стари. Растенията са в един астрален свят /в инволюция са/.

Божественото е вътре в зародиша, в костилката.

Ако не можем да четем туй, което е видимо, не можем да разбираме невидимото.

Злото не можеш да го унищожиш, но ти присади върху корените на злото – доброто.

...Създава хора, за да черпи от тия хора енергии.

Много души са свързани със земята, и бягат винаги със сянката на земята. Полусянката – чистилице.

Както вятъра гони и разкъсва облаците, тъй и светлината раздира астралците.

Електрическите течения предшествуват ветровете 4-5 часа.

Ние се осветляваме от полусветлини и полутъмнини.

Ученика представлява човек, който се е освободил от законите.

Не си пратен да изучаваш добрите и лошите хора, а да изучаваш нещата тъй, както са.

Праведния не разрешава въпроса.

Дошли са тук в Школата да учат, а не да съдят, че това било тъй или инъкъ! Ако съдиш някого от своя страна – ти губиш!

За ученика няма други закони, освен за Мъдростта, Любовта, Истината.

Не сме старозаветни, новозаветни и праведници, но ученици; а тук в Школата са повечето праведници.

Може да те обича само онзи, който те учи.

Бог, Божественото е непроменлива величина.

Няма да разрешаваш проблемата за злото, но ще го изучаваш / злото/.

На лошата мисъл, турете една добра – тя ще се справи с лошата.

Отличителните качества на любовта, е даването.

Дрехите са от астралния свят.

Всяко животно проявява любов между мъж и жена.

Слънцето може да си грее /любовта си е любов/, но твоите отношения към Слънцето е важно какви са.

Човек, който носи любов – не страда!

Ако си в извор, суша не може да дойде. Който е в любовта, не може да страда.

Храната ако я не ядеш, не можеш да се ползуваш от силата ѝ.

В света нещата не са разделени.

В Бога, страх няма!

Ученика не съди, а се учи.

Любовта вземете за учител, Мъдростта е строга, а Истината не прощава нито една погрешка.

5.2. ОПАНИШАДА – 28.V.1940 г., вторник

Нуждата определя грижата.

Любовта гледа според нуждата, а не според правото.

Да почиташ човека заради Божественото в него, а не че е цар или управител.

За Бога всичко хубаво можеш да направиш, но не и престъпление.

Иска ли ти човек в името на Бога – дай му, ако не е престъпление.

Нечистите духове не се кланят на извора, а ще карат друг да им даде.

Житното зърно не можеш да го направиш, а да го посадиш.

Ученикът живее с вътрешен закон, а не по външен.

Като мислиш за качества на Бога, ти ги придобиваш, защото правиш връзка.

Заради Божественото в тебе, да прощаваш. Онзи който не може да прощава, не може да влезе в духовния свят.

Всяко нещо си има свое задължение.

Един е пътя и за щастието и за нещастieto; ако знаеш да вървиш, ще стигнеш щастието, ако не знаеш – ще стигнеш нещастieto.

„Дошло е време...” /Из Учителя говори” – с. 162/ – КЛЮЧ!

Сегашната култура е култура на разправяне. Разправят историята на хляба /Христа/, а хляба Го няма /Христа/, а любовта на Христа я няма.

Христос се познава вътрешно, отвън Той Се маскира различно.

Истината ще ти даде свободата.

Колкото по си се отклонил, толкова по-труден ти е пътя.

Дето имат работа, хората мълчат. /В Англия/

Божествената приказка е – кажеш и стане. /10 души да се нахранят/

5.3. ОПАНИШАДА – 28.IV.1940 г., неделя – между двете беседи /сбр. Лулчев/

...Злото няма сила, ако не си съгласен с него.

И в Ада да влезеш с Любов, пак ще излезеш.

Смесвате Любовта с желанията. Желанията са същества от астралния свят, а Любовта е от Бога. Любовта е като извор, а желанията са ограничени.

ЩЕ ОБИЧАШ ЕДИН, И ЗАРАДИ НЕГО ЩЕ ОБИЧАШ ВСИЧКИ.

Ако изгуби свободата си, няма да има възможност да учи истината.

**СТАНЕШ ЛИ КРОТЪК И СМИРЕН ПО СЪРДЦЕ, ЩЕ ТИ ДИГНАТ
ЗАВЕСАТА И ЩЕ СТАНЕШ ЯСНОВИДЕЦ.**

Безкористие и любов – куче, умът – кон, лисица – хитрост.

В природата няма морал като нашия, а има хармонично развитие.

5.4. ОПАНИШАДА – 14.V.1940 г.

По това, което ти приказва някой за Учителя, това показва той какво е.

Казва: „Топли Слънцето.” – Той е слепец.

Правоверен е, който изпълнява волята Божия.

Не само Христос са разпънали, защото хиляди разбойници са разпънали на кръста. И римляните разпънаха 60 000 евреи, като превзеха Ерусалим.

Величието на Христа е във Възкресението.

Божествените духове не искат да стават проводници на заблуди, и затова на много ясновиждащи се спира да им казва.

Лошото не е в кражбата, но в тази мисъл, че като открадне и като излъже, ще си оправи работите /работата!/ С лъжа и кражба, не се оправят.

Кое то ти е дал Господ, то е за тебе, а от знанието, което придобиваш, може да даваш на другите. Дадат ли ти семка, ще я посадиш и от плодовете вече можеш да даваш.

Безсмъртието седи в познаването на Бога.

Хората са съединени с различни предмети. Ако си съединен с тялото, мислиш, че тялото ти умира, ако си свързан с дрехата си или със земята си, ако някой ти ги отнеме, ти ще страдаш.

Учителя е духовна същност, а не тяло.

Учителя не е дошел за този живот, а за да изведе хората.

Учителя Се радва, ако едно семе /една Божествена идея/, се посади и го ползуваш.

Ученика ще бъде проводник на Божията Любов.

Докато не станеме проводници на Царството Божие, то няма да дойде, защото то е вече дошло в нас!

Любов и чистота – казва Учителя.

Ако Христос не дойде в тебе, в главата ти, отвън няма да Го видиш. И да Го видиш отвън, няма да Го познаеш, и ще се бориш с Него.

Законът не прави, а Любовта. Законът да дойде вътре в тебе. Мойсей даде хубави закони, но те нямаха любов към Него, и затова дойде Христос, който я носеше.

Ако искаш чистота, ще правиш чистота.

ВСЕКИ ЧОВЕК НА БЕЗРЕДИЕТО, Е ЦИГАНИН.

Мързела е олицетворение на Дявола!

Гордостта предшества падането. Като си последен, ти цениш всичките.

Най-хубавото от човека не е и най-лошото от Бога. /Затова приеми и най-лошото от Бога./

В каквото и положение да се намираш – благодари на Бога!

Любовта изкупва много прегрешения.

Принципите – освобождават. Законите – ограничават.

Докато не се научиш да направиш малките неща, големи Бог няма да ти даде.

5.5. ОПАНИШАДА –23.IV.1940 г., вторник

Смоковницата бе еврейските учени – нима Христос не знаеше кога има плод Смоковницата?

Начало на нещата, както казват индусите, е една точка, която като се движи...

Ако разберем цялото, в частите може да се яви противоречие.

В Божествения /хармоничен/ свят, нещата се лесно очертават.

Човек ще се стреми да стане сфера, за да има едно отношение с ангелите.

Освен въздушни и водни течения, има и земни, теурични течения, от които може да зависи развиването на човека и растенията. Ако се бяхме развивали правилно, ние бихме имали форма на сфера, а ние не се развиваме хармонично, затова имаме такава разкривена форма.

Всичките цивилизации се катурват, защото не спазват справедливостта. Трупат едно върху друго, докато излезе градежа от равновесие /справедливост/.

12 глава, Лука: „Ако похулите човешкия дух, ще му се прости, но Божествения Дух – не!

Ако занесеш незначителен предмет – незначителен резултат.

Човек има предвидена работа от Бога, която трябва да реализира на Земята.

Докато не разберете да турите Божественото на преден план, няма да успеете. Онзи, който живее в Любовта /в Бога/, е едно с Бога.

За да преодолееш едно препятствие: ако си силен – по права линия, и ще го разрушиш, но ако не искаш да разрушиш и не си силен достатъчно – явяват се кривите линии.

Ако ти кажат: „Ще паднеш!“ – кажи: „Ще падна, но ще стана!“

Изучи само Божествения път, няма защо да създаваме нови пътища, или да изучаваме пътищата на тия-ония.

Колкото повече увеличаваме желанията си, толкова по ставаме роби на желанията си.

Силният си върши /прави/ сам работите, а слабите искат помощници.

Ако си бозаджия, не можеш да разбереш един математик.

Връзката между Учителя и ученика е духовна. Връзката се образува от делата ни. Като направиш съединение, ще потечат и благата.

В Истината е силата за преодоляване на мъчнотийте.

Онова, което мърда, е нехармонично с това, което говори.

Съзнанието на човека, определя нещата.

Истината е във връзка с волята – реализира нещата.

Светлината иде от Истината!

Това, което продължава живота, е Любовта.

Материала е даден от Любовта, Мъдростта го нарежда, а Истината работи с него.

Човек трябва да има едно основно желание: Любовта. Основна мисъл: Мъдростта. Основна постъпка: Истината.

Не живота, но ние не сме добри, ние сме накаляни. Живота тече като водата – ако тече през камъни – чиста е; през кал – кална е, мътна е.

Та животните кой ги е учил, и кой им е проповядвал тази философия – яж и пий! И те я правят от много хиляди години.

На низшите духове е дадено да насилват. И Сатаната си има ангели-служители, но Божийте действуват с Любов!

ОТ ОПАНИШАДАТА НА 9.IV.1940 г.

5 – добре във физическия свят;

3 – плода от нещо;

4 – стабилност /квадрат/;

10 – новия живот;

11 – крайно противоречие. Искам да въведа Божественото, но не мога!

11 – син и баща, майката я няма. Там с Истината ще работиш, инък със смърт се плаща.

5.6. ОПАНИШАДА – 16.IV.1940 г.

Абсолютната вяра и знание, са вътре във вас, но трябва да идете при тях.

Не се оправдавай с погрешките на хората, не казвай, че другите правят повече лоши неща, но ти не ги прави и в най-малка степен.

Свещенната книга е вътре в човека, инък поповете и владиците като четат свещенна книга, трябва да станат свещенни!

Окултният ученик работи с мисълта си.

Има някой си права мисъл, но не правдива. Правата мисъл може да бъде и лоша – за да постигнеш нещо, трябва да имаш права мисъл.

Волята Божия се върши постоянно, но дали ти да съдействуваш, е важно за теб.

Човек трябва да работи, а не да мисли как да изкара прехраната си. **Това, за което получава пари, заплащано на Земята от хората, то е труд, мъчение, а работа е, когато ти се плаща от другия свят!**

Съзнателния човек взема участие в работата.

Блаженни са, които имат Любов, но още по-блаженни са, които проявяват Любовта.

Князът на този свят е победен /казва Христос/, но този свят няма кой да го завладее.

Обърканите положения, дават лоши последствия.

Щом нямаш едно решение – в противоречие си – потърси един авторитет, потърси Христа и трети, който да разреши.

На Негови хора на нежадни, не им хвърляй бисери!

Завеждайте хората при извора.

Учението е работа. /Из „Пътят на ученика“/

Инверсивно богатство /което обръща идеите на Бялото Братство/. Няма идея, която да не е използвана от инверсивното Братство.

Когато дойде Любовта, силния ще дава на слабия.

Без Любов, нищо не може да се разреши. И една машина – ако нямаш любов към нея – няма да върви.

Всяко нещо, което е без Любов – няма да стане!

На Дявола служиш, а искаш от Бога да ти плати.

Има нечисти духове, които живеят в сянката на земята /в Ада/, където си почиват докато закрепнат, и излизат навън /в тъмнината/.

Една малка микроба може да изяде един голям човек. Щом е нечист, тя ще го изяде.

Ключа е Любовта, за да придобиеш сила.

Стани проводник на Божественото, за да се ползуваш от Божественото.

При Любовта, пази свободата на другите.

Когато си отхвърлен от всички, има **Един, Който** те обича.

Това което може да се обича в човека, то е Истината.

На човек на вярата, можеш да му възложиш тайна да я пази, а на човек на Истината, като му възложиш работа, той ще я свърши.

Ако човек нямаше Истината, той не можеше да се прояви.

Началото на живота на Земята е диханието /Хатти Йога/.

Онзи който ви е призвал, Той ще мисли и за насъщния ви.

Любовта трябва да се възприеме от ученика като душа, не като мъж или жена; знанието – също. Знанието и Любовта, трябва да се предават тъй както си ги получил. Ако знанията са прави, ще дадат правилни резултати.

Които са от Истината, се присъединяват към нея; и когато е от лъжата, когато лъжеца е вътре в човека, той се присъединява към него.

Растенията са от една висша еволюция, те дойдоха да се борят с отровните газове, да подготвят условия за животните и после за човека.

5.7. ОПАНИШАДА – 9.IV.1940 г.

Фигура:

РАЙ – Духовен свят

Физически живот – АД

И в света на доброто, и в света на злото...

Човек в духовния свят е по-малък от микробата.

На „баба шарка“ ѝ правят медени питки; меда е нектар от цветята, а цветята са деца на ангелите и меда има отношение.

Кръгове на инерция - /гъсеница-пеперуда-гъсеница-пеперуда/. Трябва да дойде един спасител, за да разкъса този кръг, да образува спирала.

Живеем на дъното на океан, нагоре има други светове, океан на силите.

Малко приказвайте, а много мислете. Всяка приказка ви ангажира, и ви тегне като камък.

Не всеки може да слуша Христа, а онзи, който има вътрешна страна.

За да видиш един математик, трябва и ти да си математик.

Учителя не можете да видите, освен по вътрешен път.

Когато се учиш, само тогава можеш да видиш Учителя си.

Учителя ви оставя свободни, за да се определите на коя страна ще застанете.

Разумният човек ще изпълни първата задача, а после вторичната и третичната, а Дявола ви е дал II и III....., женитба и пр.

Молитвата е като при един телеграф, на който можеш да чукаш, без да те разберат. Молитвата трябва да знаеш да я четеш, за да те разберат.

Триъгълника – понятие за триединството на Бога.

Онзи, който се учи, е в контакт с Учителя, и да не го виждаш, ти си в контакт с духовния си Учител.

Който има духовно тяло, може като умре физическото тяло, да остане в духовното си. Христос бе развил духовното Си тяло, и затова възкръсна.

Разумното не е в книгата, а в ума. Книгата е само, за да събуди това в човека. Пригответе дърва и ще дойде огън /книгата/ да ги запали.

Като мислиш добре, като работиш с ума си – ти ще влезеш в Божествения свят. Който иска да влезе в другия свят, не може без Учителя си.

Твърдия в Истината, ще бъде такъв във всичко.

Ще предпочетеш пред човешкото Божественото, и ще вземеш, което трябва. **/Царството Божие насила се взема! /**

Който няма оръжието на Любовта, не може да воюва със злото.

Който обича само един човек, той не може да те обича постоянно.

Възвишените мисли идват от душата, а временните от ума.

Да имаш камертон, с който да почваш; Божественото, с което трябва да почваш. Заради Божественото, нека те изпъдят.

С кражба и лъжа, каквото и да вземеш, не можеш да прокопсаш!

Ще ти дадат, но трябва да знаеш как да искаш. Когато намесваш личното, човешкото – няма да ти дадат, а само общото, цялото.

200 лева – трябва да знаеш за какво; 300 му върнах – мен не ми трябва парите му, а да се отчете.

Окултният ученик си дава отчет всяка вечер за през деня, и ако си сгрешил, поправи се, искай прошка.

Да отпостиш, когато се разсипе Луната, за да се разсипе това, за което си постил.

Ако се молиш заради една Божествена идея, ти не можеш да останеш измамен.

И зад Дявола седи една разумна, Божествена мисъл.

Няма предлог, заради който да ти дадат нещо Божествено – трябва да направиш нещо за Божественото.

Дадох му 300 лева, а той отиде при Дявола /Табаков/ да се оплаква след това.

Когато се иска нещо от вас, то е необходимо, веднага го направи!

Казах му /на Аню/ да се отчете, за да поеме по-малкото. Той не го направи и след 1-2 месеца го погнаха за електричеството.

Ако искате да бъдете окултни ученици, дръжте връзка с Невидимия свят.

Искай светлина, за да разбереш нещата. Нищо произволно не става в света.

Дръж мисъл, че никой не ти е длъжен. Как ще ти даде Господ, като не си верен в малкото. Щом изядеш цялото, което имаш, ти си изядеш късмета.

Никога да не взимам онова, което ми се полага. Окултната наука е наука на практика.

Ако тръгнеш с левия крак, мислиш ли, че ще успееш?

Колкото е по-груб човек, толкова по-малко ще Се обърне Учителя.

5.8. ОПАНИШАДА – 2.IV.1940 г., вторник

Казваш 3 часа, а погледнеш часовника – ½ час.

Фактически не знаем нещата, но знаем отношенията между тях.

Фактически нямаме предмети и факти, те се дължат само на нашето схващане.

Ако един молив го увеличим 100 000 000 пъти, ще виждаме съвсем друго – разни йони.

Всичко в природата е живо, и има някаква идея.

Ако не обичаш и нямаш вяра в този, който ти приказва, то не може да прилепне тебе.

Стой гладен и жаден няколко дена, и тогава ще се възвърнеш към първичното състояние, и ще почувствуваш от далеч фурната и извора.

Всяка приказка заангажирва.

За отрицателното не казвай: „Може!“

Ня ставай проводник на лоши мисли!

Каквото мисли човек, то става. От мисълта започва човек. Щом почне да мисли, той е вече човек.

В Любовта има безкрай пътища; в Мъдростта – на светлината и тъмнината, а в Истината – само един път.

Мъдростта – път на ангелите /и светли и тъмни/ е за избраните, а Истината – за възвишените.

Света на Любовта е достъпен за всички.

Разумните същества, когато искат да произведат движения, дават наклон.

За да се понижи една планина, показва, че хората са материалисти и не могат да възприемат от високо...

Издигне ли се планина – показва, че там ще има духовен възход.

Докато човек носи една еволюционна идея, дават му кредит за нея.

Ако се свържеш с една човешка идея, човешки сили ще придобиеш.

ВЪНШНАТА ЧИСТОТА Е ЛЕСНОДОСТЪПНА! ЧИСТИШ ЛИ СЕ ВЪНШНО, ТО И ОТВЪТРЕ, ЩЕ ЗАПОЧНЕШ ДА СЕ ЧИСТИШ!

Не може да се убие същественото в човека. Тялото може, но ти трябва да реализираш неговите идеи за ...

Щом ядеш листа – гъсеница си, и докато ядеш листа /докато не промениш живота си/, не можеш да разбереш нещата.

Молитвата развива духовното тяло, а Любовта – астралното.

ЖЕНИТБАТА Е ШКОЛА НА ДЯВОЛА. КОЙТО МИСЛИ ЗА ЖЕНИТБА, НА ИЗПИТА СИ ЩЕ ЗАГАЗИ!

Естествената посока за движение на човека, е от ляво на дясно.

Не е ли тренирал човек тялото си и влезе в духовния свят, той изпада в сънно състояние.

Преди да вземе човек изпита си – никаква женитба!

Щом един човек няма мир в себе си, Божественото го няма в него.

Работника е достоен за своята прехрана.

Може хляба да го имаш в дома си, но ти трябва да си го заслужил и да благодариш.

5.9. ОПАНИШАДА – 26.III.1940 г.

Раздвояването обезсиля – разделя силата.

Глупавия човек – сам си разваля нещата!

Като не обичаш Бога – няма Бог. Бог Се разкрива само на ония, които го обичат.

Духът е плод на Любовта, изявление на Любовта.

Бог казва и разумни същества Го слушат, и става. Когато човек мисли за нещата, тъй както са – придобива сила, и нещата стават. Както повикаш, тъй ще ти се обадят.

Ако заслужаваш повече, никой път няма да ти изядат повечето, напротив, ще ти дадат повече за насърчение.

В света има една разумност, и ако дойдеш в отношение с нея, ще се ползуваш от нея.

Чисти и честни в мисълта!

Критиката е безполезна работа.

Ако видиш, че нещо не е както трябва – направи го както трябва!

Ако видиш най-напред доброто, значи в тебе господарува доброто.

Едно нещо знай за хората: това, което имат най-хубавото в себе си.

Докато още не се е събудил – говори му!

Позволено е на чистия да чисти калния, защото той поема от калта, но калния не може да чисти чистия, защото ще го изцапа.

Това което отличава човека от животното, е мисълта.

Ангелите работят за Общото – без полза за тях.

Човек – за ползата, животното – само за себе си.

Двама близнаци се раждат – единият положителен, другият – отрицателен. Понеже вътре в майката не са разрешили, оставят споровете да разрешават и навън.

Докато има релси железни, война ще има.

Докато не се замени желязото /Марса/ със златото /Слънцето/, война ще има.

Копривата има желязо /Марс/, в нея има електричество... Марс работи с него.

Който иска да работи, трябва да чете книгата, а не да я гори.

Да мислиш, че Бог е /живот/, това което мислиш, ти ограничаваш Бога.

Смъртта плаши хората – тя е средство на Дявола, с което плаши хората.

Любовта е извън смъртта. Любовта е ключа, който отваря затвора на смъртта.

Всеки, който проявява Любовта е в Божествения свят.

1. Любовта е, която отваря касите, вратите, сърдцата, главите – всичко, което е затворено.

2. Мъдростта – накъде да вървиш.

3. Истината ще дойде да го освободи, изведе.

Каквото обикнеш... /ще го имаш/.

Верният път е, който ще те заведе при Бога.

Широкият път е на смъртта, тесния – води към живот.

Човек може във всички светове да се движи, понеже има всички животи в себе си, и ако върне съответното съзнание...

5.10. ОПАНИШАДА – 19.III.1940 г., вторник

Посланията на апостолите дават методи за приложение на Христовото Учение.

Ако човек пълни главата си с „боклук“ – боклукчия ще стане.

Ако човек се занимава с обикновени неща, не може да стане велик.

Разумния слугува. /Разумният човек слугува/.

Винаги дръж в мисълта си най-възвишени неща.

Тичаш да си изкараш хляба. Щом тичаш да го търсиш, ти си животно.

Едничката връзка на човека, която се позволява, е връзката с Бога, с всички други – отношение.

Ти си се хванал за Бога – светнеш; като дойде някой и го види светещ – хване се за него. Светлината минава, и в нея той я види, че и тя свети. Пусне се от Бога, и двамата угасват – почват да се карат.

Ако можеш да се издигнеш до нивото на Учителя, можеш да Го разбереш, да пиеш от Него. Но ако не можеш, тогава чрез някоя тръба, ще пиеш – от някой по-напреднал ученик.

Прави това, което Учителя казва – и ти си Му дясната ръка.

В настоящето си, ако туриш Бога, ближния и себе си, и ако мислиш само за себе си – ти си в миналото.

Като не се грижи за другите, пращам му няколко духове да ги гледа, да ги обича.

Което мислиш, това и ставаш; мисълта е, която прави човека.

Разумният човек, не разкъсва нещата.

Уважавай усилията на хората.

Който разсича – унищожава, той носи смъртта, а който сади, той може да расте.

Арийците са водени от Ареса от северния полюс, преди Орфея още.

Ману – преди 60-70 хиляди години е слязъл.

Ришите разправяли за Бога /станали химни на Бога/.

Една силна воля без разум и любов, ще върши престъпления.

Царските синове /светлите духове/ не влизат да живеят във вмирисана стая.

Още не си научил колелетата да вървят правилно, а искаш да пътуваш в другите свотове.

Работете с Любовта, и всичко ще ви се даде.

С нечистотата не можеш да влезеш в Божествения свят.

5.11. ОПАНИШАДА – 12.III.1940 г.

Същината на работата, се започва с безкористие.

Който изучава окултната наука, трябва да принесе в жертва себе си. Всичко старо, трябва да оставите.

Користта е, когато гледаш с очила, а то не е истинско.

Справедливостта трябва да се замени с Любавта. Кое то справедливостта не може да разреши, разрешава го Любавта.

Когато човек се занимава с престъпление, то му става навик. Престъпленията са отрови, избягвайте да се занимавате с тях.

Занимавате ли се с боклуците на хората – никакво посвещение!

Който иска да се чисти, не само физически, но и умствено, духовно.

На една лоша мисъл, противопостави една добра.

Ако твоята мисъл е права, тя има по-голяма стойност.

Силата на думите иде от вярата, която имаме към тях.

Ако не можете с любов, поне със справедливост разрешавайте нещата.

Дали сте светски или духовен човек – противоречията няма да изчезнат.

Изучавайте нещата, без да съдите, и без да ви е приятно или неприятно. Ако си химик, нима трябва да изучаваш само райския газ; а сяководорова?

Живота на Адам е разделен във всичките хора. За да се осъзнае, трябва Христос да дойде.

Пазете се от користолюбие.

Подчинявайте човешкото на Божественото и учете.

Които са от Бога – към Бога отиват. Които са от Дявола, отиват надолу – „Аз“ казват.

Дявола, и той си създава свой свят, и хора по подобие на Рома – Амор /обратното на „амор“ – Любов!

Човек за човека е вълк – иде от Рим.

5.12. ОПАНИШАДА – 27.II.1940 г., вторник

Като не са мислили за „Онзи свят“, хората не могат да влязат в него и се връщат пак на Земята, чрез някой, които ги обичат.

Ние живеем в Кали-Йога /тъмния век/.

Да пееш, това значи да си градиш, да расте астралното ти тяло. А да мислиш – умственото.

Външните препятствия показват вътрешно разбъркване.

Човек докато не се отрече от себе си, може да расте само на Земята, но не и в другите светове.

Злобата е една активност, която те свързва; лицемерието, одумването – също.

Бог, ближния, ти.

По-разумното е като имаш един хляб, да дадеш половината, но другата половина, ще оставиш за себе си.

Всеки, който носи Любвта е от Божия народ.

Който живее под Любвта – за него няма закон.

Когато си прав и страдаш и понасяш търпеливо – угодно е на Бога.

Остави Учителя ти да те оправдае.

Всичко, което става тук на физическия свят е отражение на Божествения.

Пием и ожадняваме на физическия свят.

Гроба, това е какавидата, и от него минаваме в другия свят – пеперуда и гъсеница.

Ако се отречеш от своя си живот и приемеш Христовия, Христос ще те вземе в Своя живот.

Проявения Бог – това е природата.

Целта на живота е писана в душата, не в тялото.

Физическата любов се променя, духовната с малки отклонения се движи в определена посока, а Божествената Любов е строго определена и само расте.

Доброто, което правите е разплащане – разплащайте се!

Ако няма да даваш и дадеш – ще ти се върнат; значи че си ликвидирал с кармата.

Злото което ви връщат, това са полици, които ви връщат. Хвърлете ги в огъня и ликвидирайте с тая карма, а не връщайте пак полицата, за да продължавате кармата.

Когато човек влезе в живота на душата си, той ще види генезиса на тялото си.

5.13. ОПАНИШАДА – 9.I.1940 г.

Знанието иде от наблюдението на природата. В природата човек е една съставна част. Любов – Живот – Дух – Бог.

Ако житното зърно го сложиш в снега – ще покара ли?

Които се оплакват от неблагоприятните условия, са хора, които са пропуснали благоприятните условия.

Православните казват: „При нас е само Бог!“ Католиците – също, протестантите – също. Това са все „мнозина, които идат в името на Христа.“

Овцата яде най-простата храна, а прави вълна за човека.

Магарето е една школа за посвещение. Свинята обича най-много живота, най-жадна е за живот, трупa сланина... хора, които са имали нереализирани желания.

Когато отиваш към центъра /Бога/, ще държиш за времето, а по периферията – за пространството.

При тръгване, в първия момент, и костенурката и най-бързото животно са на едно място, но в II, III...

Неточният човек строи две стени, които не са свързани.

Може ли да слагаш какви да са цифри, а да получиш определен сбор?

Чистота без Истина не може. Да мислиш точно, е чистота.

Да не смесваш Божественото с човешко.

Да одържиш обещанието – то си е чистота.

Светлината е храна за ума.

5.14. ОПАНИШАДА – 5.III.1940 г.

Всички писатели, художници са ученици на някой големи писатели и художници, имат вътрешна връзка.

Като не искаш да вървиш доброволно, ще те мачкат.

Един холерен човек, като помага на някой – той ги заразява.

Щом дойде новия живот, стария не ни интересува.

ВЕЛИКИЯТ МОРАЛ: яжте здрава храна, дишайте чист въздух, обичайте красивото, мислете право, служете на Бога с Любов.

Хората страдат от много правила, но не ги изпълняват.

Човек е онова същество, което мисли; човек като забрави да мисли – дават му страдания, за да мисли.

Всяко страдание – добре издържано, се добре възнаграждава.

Който ви обича, прави ви услуга.

Не това, което крадеш е толкова важно, колкото връзката, която правиш с тия духове.

Не се занимавайте с погрешките на хората, защото ще направите по-големи.

ЛЪЖАТА Е НЕЩО, КОЕТО НЕ СЕ ПРОЩАВА НА УЧЕНИКЪТ – КАТО НЕ МОЖЕШ ДА КАЖЕШ ИСТИНАТА – МЪЛЧИ!

Пазете си умовете повече отколкото ръцете, защото ръцете ще ги видиш и измиеш, но ума – трудно.

Оставете съдбата /Бог/ да работи. Дайте свобода, защото съдбата – Бог – не иска да Го ограничиш. От разбирането, от прилагането, иде живота. В природата има изобилие, но не разточителност.

Най-голямото, най-красивото – дръж за Бога.

Господ е турнал нещо в него и затова може да го обичат, но ако се възгордее – ще загуби.

Ако отделиш Божественото в „нея“, ти ще го отделиш и в себе си.

Не си менете мнението; всичките хора са добри, но може да са накаляни.

Ученика вижда във всичко, което става около него любящата Божия ръка.

Вола по знае господаря си, а човека Го е забравил.

За ученика е по-важно послушанието, отколкото искането.

Личното се противи на Божественото. С Любовта се сливаш с Божественото.

Всичко което правиш с Любав, то е Бог, Който го прави с Неговите ръце, а без Любав е препятствие, което ще те спъне.

5.15. ОПАНИШАДА – 26.XII.1939 г.

Човек когато обича, за него няма никакъв закон.

Ученика трябва да употребява тялото си, но не тялото да го управлява.

Ученика трябва да почне с това: да разбере, че не е тяло!

Да се отдаде почит на нещо, трябва първо да го разбереш.

Всичко което става, е допуснато /не направено/ от Небето!

Когато човек страда, нещо непотребно му взимат, или му дават нещо ново, което той не разбира!

Всеки, който роптае, излиза въвн от процеса, от благоприятните условия. Със своето роптание, ти спираш влака с хубавите, които идат.

Силата на ученика иде от горе. Ако се надява на сила от долу, то е невъзможно!

Мирът е първият признак на Божественото в човека.

Синият цвят действува на душата /Небето!/

В Любовта има сила – но Любовта не е сила.

5.16. ОПАНИШАДА – 2.I.1940 г.

Когато човек е разбъркан отвътре, отразява се и навън. То е, когато едно мисли, а друго върши – не върши това, което мисли.

Теорията за вероятности и невероятностите, образуват теория за възможности. Всички конфликти като неврастенията, се дължат на лъжата.

Да отразяваш нещата в съзнанието си, тъй както са.

Окултния ученик, трябва да започне със себе си.

Гледането под око трансформира всички състояния, и се добиват криви понятия за нещата.

Окултният ученик, трябва да има един идеал и постоянно да сравнява дали живота му върви с идеала му. Един ученик, ако не следва идеала си, той е загубен.

Хората са в противоречие със себе си, щом вършат нечестни работи.

Окултният ученик има само една идея – да изпълни волята на Бога.

Ако сме искрени в разкажанието си, има кой да ни помогне /поправи/!

Подтикът за [.....], трябва да дойде отвътре.

На трудностите, трябва да гледате като на една възможност за въздигане, като на едно стъпало.

Знанието няма смисъл, ако не си го приложил. Имаш една цигулка – какво те ползува, ако не свириш на нея.

Който иска да бъде силен, да служи по законите на Бога, а ако искате да сте богати – служете на Любовта.

Всяко едно противоречие, яде сила.

Конфликтите отвън, стават от вътрешни противоречия.

Да знаеш престъпленията и недостатъците на хората, това знание ли е?

Извора – не може да бъде нечист.

Злото е миналото на човека; доброто е бъдещето. Доброто е проява на творческата енергия, а злото – злоупотреба с тази енергия.

Доброто винаги предава нещо, а злото е без глава – няма начало.

Доброто е стъпало за издигане. Злото е повторение, от репертоара на животните.

Страстите са от животинския свят, чувствата – от човешкия, а Любовта – от Божествения!

Човешкият закон е едно отражение и изопачение на Божествения закон.

В локвата е миналото, в извора е настоящето, а в облаците – бъдещето.

1 – е начало, мисъл. 2 – е проява на мисълта.

5.17. ОПАНИШАДА – 19.XII.1939 г., вторник

Еволюцията на Учителя – при съприкосновение с Него, имат еволюцията на Учителя, или на Христа. Работата през вековете ти дава по-малко, отколкото съприкосновението с един Учител.

Кръста примирява Божественото, което слиза и животинското.

Търпението е част от Любовта.

Двама бедни, не могат да се търпят.

Ако се лиши от страданието, ще се лиши и от радостта.

Божественото не насилва хората, защото то няма да е Божествено.

Страданията са източник за знание за онзи, който разбира.

Условията са, а не се създават сега.

Сега ще работим за бъдещия живот.

Каквото страдание дойде, ще благодариш, че е дошло на дневен ред, а след това ще искаш от Бога начин за разрешение. Страданията понякога служат само за мост, за да се приближим до хората /до други хора/.

На натоварения му се вижда дълго.

3 предупреждения:

1. Стомах те заболява
2. Бодежи в дробовете
3. Заболява глава

Ученик който не е разрешил въпроса със страданията, не е ученик. Страданието дава излишек от енергия, и тогава тази енергия може да се насочи навън /да пишеш/, а ако я насочиш навътре – ще се погубиш.

Не туряй ред в чужда къща – то е като морализирането – насилие.

Един от най-главните въпроси тук на Земята, е въпроса със страданието. Когато те бият, има си причини – направил си някаква беля. При страданието имаш възможност да видиш Бога.

Който роптае, изгубва всичко – пазете се от раптанието като от чума. Роптанието е праросничество.

Човек ако се учи от страданията на хората, ще реши и своите.

Цялата тайна е в страданията, и ученика трябва да разреши този въпрос.

Всяко добро, което правите е даване под лихва 1 000 на 1.

Тия които се занимават с добро са малко, и затова плащат много!

Който иска да види Бога, да направи добро, защото Бог е там.

Наклонената плоскост, създава движение.

1 /единица/ - началото на света. „В началото бе Бог“.

В Бог Се яви мисъл. Мисълта роди Словото. Словото – Живот.

Ако нямаш еднакви добродетели с някой, не можеш да влезеш в отношение.

5.18. ОПАНИШАДА – /продължение/ от 12.XII.1939 г., стр. II

На физическия свят, най-висшето същество е човека. Човек взима формите от природата и ги преработва в себе си.

Ако се обърне един часовник отвътре, той е съвсем друг, не както отвън; също и човек отвътре е съвсем друг.

Човек е трансформатор на нещата.

Руда – 400 лв.

Преработена – 2 000 лв.

В часовници – 2 000 000лв.

Ако две сили не се примирят, не могат да се кръстосат – инък става взрив, смърт. Паралелност без разумност, не може.

Живота във физическия свят отива до 4. Квадрата разрешава по-добре от триъгълника.

Корените са много, но вършат една работа. Бащата и майката ще се явят пак в плодовете.

1 2 4

1 /е работило/, за да се прояви множеството
/знака за безкрайност/ – човека

Ухото е свързано с волята, окото – с ума, с един възвишен свят.

Растението еволюира – главата му е в земята... В човека, главата е гора; дробовите, семената в човека са вътре. Ний вкарваме въздуха вътре. Човека отива нагоре, а растенията – надолу.

Минало, настояще и бъдеще са едно – едно зърно боб.

За да дойде светлината, трябва любов – светлината прави тая връзка.

Във физическия свят светлината прави връзка, а в духовния – Любовта.

В духовния свят, хората без Любов са нещастници. Без Любовта, не можем да разберем света.

Цифри, величини, направление, движение...

Числото е израз, по който Божеството се е проявило.

В най-възвишения свят – числа.

Географична мрежа не съществува, но хората са ги чертали, за да си уяснят нещата. Също и числата в духовния.

Листът който седи на дървото – черпи, а който пада от дървото – става тор.

Човек който не се стреми към светлината, не е човек.

Човек търси щастието към Слънцето, а растението – към земята.

На свинята, ако ѝ разправяш, че крушите падат отгоре, няма да повярва, а на човека, ако му разправяш, че хляба пада отгоре, ще повярва ли?

„Отче наш...“
Добрата Молитва
Молитва на Царството
91 Псалом и 75

Господ знае какво да ни даде, но ние трябва да знаем, за да се съгласуваме с Бога. Бог може, разума може, и човека може.

5.19. ОПАНИШАДА – от 12.XII.1939 г., вторник, стр. I

Ученик който не прави, не решава задачите, не е ученик.

Първо разбиране и второ – прилагане. Какво ви важи, ако четете една готварска книга, без да готвите?

Училището приготвява за живота, но живота е другояче. В училището гледат да не стават взривове, но в живота стават.

Мързела – това са животински духове, които казват: „Яж, пий и прави деца – това е живота!“

В страданията ли си, ти си в Царството на Истината.

Това което отличава човека от животните, е мисленето. Яж, пий и прави деца, го правят всички животни. Животните, чрез опашката си почват да мислят.

Лични грешки няма – те са колективни. Хайдука влиза в течението на хайдуците.

Човек който се съблазнява от малкото, ще се съблазни и от голямото.

На ученика на заем не може да се дава; дава му се знание.

Когато бъркаш на едно място, което не е твое, ти крадеш, ти си в нечистотата. Когато от природата взимаш, без да благодариш, ти си разбойник. Една круша да изядеш, ще благодариш.

Никой няма право да има слуга. Слуга можеш да бъдеш на себе си и съзнателно на някой друг.

Трябва да вървиш 2 часа напред, за да бъдеш пред другите.

Не влизайте в отрицателното течение на живота. Дай път на животното, но не стой при животното постоянно.

Всеки ден по една дума френски – за 3 години, ще имаш 1 000 думи, а те са достатъчни да говориш.

Покой в природата – няма.

Най-бавния параход, определя бързината на флотата /в океана/.

Като те обичат, ще ти създадат условия да се учиш, а не да те целуват. Учителят не говори никъде това.

Затова сме събрани: един е силен във физическия свят, друг в астралния, трети в духовния – но когато работят радиата ни, и да ни разделят физически, духовно сме заедно.

От нас се иска желание – помощта иде от друго място.

Какво е жертвувал – по това ще познаеш жаждата в някого.

В числата е затворена най-голямата тайна. В Питагор Школата е изградена върху числата 1, 2, 3, 4 = 10.

1 – израз на Бога – ум, мъж, Отец.

2 – проявата на Бога – антитезата на Бога, понеже се е отделило от Бога сърдце – жена.

1 – точка

2 – линия

3 – фигура

Числата са символи, за да характеризират отношенията на нещата.

Земя – кръг без разумен център; направлява се от другаде. Центърът ѝ е другаде, извън нея.

Въпреки кръга, има разумен център. Образувало, дало проява и пак останало.

Физическия свят е отражение на духовния.

1 – е най-голямото число в духовния свят, а в човешкия – другите са по-големи, защото човешкия е отражение.

Човек ще го разбере какво е мислил от /със/ това, което е направил. За това са показвали посветените на своите ученици какво Бог е направил.

Лошо е това, което хората не го разбират.

Математиката я изучават от опашката, а същината е в главата.

Дробовите са образ на духовния свят. В духовния свят, стават пречиствания на нещата.

5.20. ОПАНИШАДА – от 5.XII.1939 г.

Нсвото не го приемат, защото ако го приемат веднага, то не е ново, а старо.

Всеки който туря своята воля пред Божията, не е смирен.

Нещата трябва да са ти ясни, за да ги приложиш.

Щом се приеме общото, спорът изчезва.

Ученият се движи по законите на светлината. Тя му разкрива нещата.

Учат се за училището, а не за живота – това е основната грешка на учените. Ученика трябва да се учи за живота. Ученика трябва да дойде до същината, защото при променливите величини се явяват различно. Ако едно същество дойде и погледне Земята през зимата, ще каже, че Земята е бяла; ако дойде през пролетта – ще я види зелена.

Човека е стъпало на една стълба – той ще отива още нататък.

Правилно гледане е при всичките условия да знаеш, че човека е душа, излязла от Бога. Човек себе си познава най-добре, и чрез себе си познава света. Като видиш един човек, ще кажеш: „Тъй постъпвах и аз преди 10 години!“ Процеса на съдене, ще ти докара неестествени последици.

Силата е права, когато иде за изпълнение на волята Божия.

Докато не станат силни, не могат да служат на Бога.

Скърцането произтича от това, че няма масло. Маслото което липсва на света, е Любовта. Светът е добър, но само Любов му трябва.

Положителната страна на войната е, че колективното съзнание почва да се развива – хората почват да мислят и за близките си.

На повърхността хората /нещата/ се изменят, а вътре не. Това което не се променя в човека, това е душата. И душите еволюират.

В животинския свят страха е необходимост, а в човешкия – предпазливост.

5.21. ОПАНИШАДА – от 3.IX.1940 г., вторник

Колкото външния живот е преходен, разнообразен – толкова вътрешния е постоянен. Търсите ли славата на себе си, в кривия път сте; търсите ли славата на Онзи, Който ви е пратил – в правия сте!

Когато един човек говори от свое име, той има и своята си сила; ако си пратеник на други – тяхната сила трябва да имаш.

Не да сте страхливи, но будни. В бозите не вярвайте; всяка идея, в която има човешко, е боза.

Колкото те правят по-пълнен, толкова те по отдалечават от Светлината! Пълнотата може да показва, че идат неблагоприятни условия, за които те запасяват.

Като дойде във външния свят, човек трябва да донесе принципите на вътрешния. Търсете, искайте да имате Царството Божие в себе си вътре.

Има един свят, който никой не може да ви го отнеме.

Всеки си има къща, а стои вън на дъжда.

Света е нареден, но ти не си изпълнил наредбите му. Как ще оправиш света, когато ти не си оправен? Как ще те очисти един въшкав от въшките, един изцапан от изцапаното?

Когато човек влезе в притежание на наследството си, дадено му от Бога, може да бъде полезен и на себе си и на другите.

От невидимия свят дават условия, но ние трябва да ги разбираме.

Престани да слагаш своите закони в Божествените работи, за да се оправи света. Престани да бъркаш мътната вода, за да се избистри.

Докато не изпълним Божия закон – нищо няма да се нареди.

Когато обичаш, ще изпълниш онова, което е казал. Обичаш ли Бога, ще изпълниш това, което Той иска. Господар на света, е само Бог.

ЕДИН ЧОВЕК, КОЙТО СМЪРДИ ФИЗИЧЕСКИ, СМЪРДИ И ДУХОВНО!

Ти си това, което живееш. И приживе можем да влизаме в Онзи свят.

Да търсим първо вътрешния свят. Вътрешния свят, е света на душата.

Любовта свързва всичко. Всичко в ученика, трябва да бъде съзнателно. Имаш ли една ценност отвътре, можеш да я пренебрегнеш отвън.

В ТОЗИ СВЯТ, ИЗПИТВА САМО САТАНАТА! БОГ ЗНАЕ!

От всичко – отвътре и отвън, от което можеш да се отречеш, ти можеш да го командуваш. Който иска да се учи, да остави личното настрана.

Ако стоиш при Учителя си и затъпяваш, значи не е твоя Учител!

Любов която развива мързел, не е права.

5.22. ОПАНИШАДА – от 27.VIII.1940 г., вторник

Когато има спор, показва, че гледат от две различни места. Тъмните мисли, се крият в тъмнина.

Северно сияние – изтичане на енергий от полюса, от движението на Земята.

КАМЕРЛИНГ – колкото студа е по-голям, толкова телата стават по-електропроводими, без никакво съпротивление.

Не нареждай вечер нещата /за другия ден/, защото тогава теченията са обратни – с крака си към Слънцето.

Ученика седи над условията, защото условията са обективни, те са за всички, а ученика трябва да ги **пробие**.

В Новото Учение товар няма, а има само приложение. В окултните Школи – безразлично от религиозна или не гледна точка, има приложение.

Персийските Школи, които оставиха всичките астрономически познания – не бяха религиозни от наше гледище.

В пръстите и във всяка клетка, има известен ум. Една частица от природата /човека/ е разумна, а казваме, че природата е неразумна. Също казваме, че човека е разумен, а частите му са неразумни.

И цялото е разумно, и частите са разумни и в макрокосмоса и в микрокосмоса.

Ума който е слуга, е станал господар. Ума е егоист, има егоистични качества, а разума... Когато разумното начало липсва, става сблъскване.

Трупането на резерви от хората, показва тяхното безверие! При едно несигурно положение, това е предвидливост.

Многократните прояви в индивидите, се проявяват и в обществото.

Един човек, който няма съзнание, не го води при Божественото! Не води при Учителя деца, за да ги учи на азбуката.

Заради Любовта, нито злото е зло, нито доброто е добро – те са само начини за работа.

Смирени е, който изпълнява волята Божия.

Бог ни изпитва, чрез благото, което ни дава.

Истината не трябва да се доказва, а да се живее. В света на Истината, има само едно, и ако не вървиш в нея – умираш.

В смъртта всички хора знаят Истината, но не са свободни.

Когато видиш паднал човек, помогни му да стане.

В кармата работят низшите духове /приставите/, а в дихармата – ангелите. Кармата е стария закон – работи се по закона на миналото, а дихармата – на настоящето.

Когато даваш преди да си ял, то е заради Любовта, заради Бога; а след като си се наял, като си сит – заради някаква си карма.

Учителя ми не умира, и затова никой не може да Го замести!

Ако говориш лъжа – и тя става Истина!

Пазете мисълта си, че като я изцапате нея, ще изцапате чувствата си и постъпките си.

Ако един чучур не дава вода, никой няма да дойде при него.

Смисъла на живота е Божественото, което минава през нас.

Предпочети слуга при Бога, отколкото господар при свините!

Ученика трябва да влезе в дихармата.

Когато един ученик иска да работи, трябва да приключи със старото.

Тигъра си съществува – не можеш да го измениш.

На неверния в малкото, как ще му вярваш в многото!

Университетите, черквите си вярват, а войните, лошото върви и то. Защо ни са тогава Университети и черкви? Дрипите долу!

Врага ти е по-близък, отколкото приятеля!

И малко и голямо листо да си, трябва да се държиш за стъблото.

И в животните понякога живеят представи за Богове.

Бръмбарите работят с етера.

Мирът и хармонията, са признаци на Божественото. Във вътрешния свят работи Божественото, във външния – формите.

В семената, време и пространство – няма!

6. АРХИВЕН МАТЕРИАЛ ОТ В-К „УТРО“ ОТ 1930 ГОДИНА /От 21 май 1930 г. до 28 юни 1930 г./

1. Около убийството на Гела (Ангелина Радойкова – Лулчева)
2. За този случай – виж в „Изгревът“, т. 21 на с. 329–383 – публикация и извадки от в-к „Зора“ от 23.V.1930 до 29.IX.1930 г.
С Бележки на съставителя – на с. 373–376.
3. Снимките на Любомир Лулчев и Ангелина Радойкова Лулчева – виж в „Изгревът“, т. 21, № 19, както и снимки № 20–26.
Също виж в „Изгревът“, т. 20, снимки от № 9 до № 33.

6.1. ОКОЛО УБИЙСТВОТО НА ГЕЛА /АНГЕЛИНА РАДОЙКОВА – ЛУЛЧЕВА/ ИЗВАДКИ ОТ В-К „УТРО“ – 1930 ГОДИНА

„21 май Ангелина – дъщеря на зап.генерал Радойков, съпруга на Лулчев, на „Мария Луиза“ 197 – къщата на Лулчева.

С настъпването на пролетта, Лулчев се премества в лагера на дъновистите, а жена му остава в къщи. Тя също била дъновистка и всеки ден ходила в лагера, и се виждала с мъжа си.

В събота вечерта, Лулчева била в лагера до 8 часа. С нея била и близката ѝ приятелка Малина Тимева. При раздялата, Лулчев помолил съпругата си да заключва вратите, защото тази нощ ѝ се падало да бъде убита с тъпо оръжие. Лулчева, която много не вярвала на ясновидството на съпруга си, се усмихнала и тръгнала заедно с Малина Тимева.

Малина Тимева придружила Ангелина, вечеряли там и си отишла.

На другия ден, в неделя Малина Тимева намерила Ангелина Лулчева, убита с тъпо оръжие. В една от стаите, намерили касичката на Ангелина Лулчева. Тя била отворена, но намиращите се вътре сребърни левове и скъпоценности, не били взети. Касата отключена с ключа, който бил изчезнал преди няколко дни – подозирали една от дъновистките – приятелка на мъжа ѝ. Полицията арестувала Любомир Лулчев и приятелките му – Невяна Георгиева, Елена Андреева и Симира Шишкова.

23 май

Ангелина Лулчева е била убита от жени.

Мотиви: да се прикрие кражбата, която е извършена, с цел да се снабди младото момиче с пиано.

В касата намерили 100 сребърни и 12 златни монети. Малина Тимева дала подробни показания, с които целела подозренията да паднат върху съпруга ѝ Лулчев.

След подробен разпит, полицията разбрала, че Ангелина Лулчева имала фамилни скъпоценности, които съхранявала в касичката си, и които липсвали. Малина Тимева твърди, че не знаела къде държи ключ, и никога не е виждала скъпоценностите.

Полицията намерила у един столичен бижутер огърлица с диаманти и златна гривна с 5 големи диаманти, и обеци с инициали „С“ и „Р“.

Стрували повече от половин милион, а били купени за 26 000 лв.

По документи, Малина Тимева продала скъпоценностите преди 10 дни, и били на майка ѝ. Полицията установява, че са на Ангелина Лулчева. Малина Тимева признала кражбата, че страстно е искала да има пиано.

След вземане на парите, тя наистина капарира роял, който струвал 32 000 лв.

Малина Тимева признала кражбата, но убийството отрича до часа, в който видяла погребалното шествие. Съвестта заговорила, и тя извикала: „Аз я убих!“

Признала пред полицията, че преди 1 месец откраднала бижутата, и скрила ключа. Ангелина Лулчева казала, че ще се отнесе до полицията. Малина Тимева се уплашила, че ще отиде в затвора и решила да убие приятелката си.

В събота след обед, Малина Тимева казала на майка си, че я подозират, и че трябва да убият Ангелина. Майката – жена с лошо минало, отначало не се съгласява, но после приела.

Избрали чук или тесла /Лулчев казвал: „Заклучвай, да не ти счупят някоя вечер черепа!“/

Към 6 часа отишли при Лулчев в лагера, и пак го питали. – „Потърси го пак, и не разправяй много, че имаш скъпоценности в касата, за да не ти смачкат черепа!“

Вечеряли с Малина Тимева. Майка ѝ – Стойна Тимева, дошла да вземе дъщеря си в 10 часа. Попитала Ангелина Лулчева, намерила ли е ключа, и да го потърсят. От кухнята Малина взела една тесла, която била до печката.

Стойна и Ангелина били наведени до пианото, Малина използвала момента и нанесла силен удар по главата на Ангелина. Последната паднала, но пак се надигнала. Тогава Стойна я довършила!

Измили теслата и ръцете си, и решили на другия ден Малина Тимева да отиде и вика за полиция.

Бащата на Малина Тимева, скромна, тиха – „под чехъла на жена си“, тя била деспот, само едно човешко чувство има – любовта към дъщеря си. Тя израствала като египет, своенравна и с мъжествен характер, стройна в тялото.

24 май

Освобождението на Лулчев и дъновистките, ще стане днес навярно.

25 май

Малина Тимева е била отведена в лудницата на изследване, защото проявила признаци на полудяване. На връщане от дома на Ангелина, където трябвало да покаже как е извършила убийството, братът на Лулчев я заплюл: „Как не бе те срам и грях?!“ – „Малко ми е това!“, отговорила Малина. След като направила пълни признания, изпаднала в мрачно настроение и след това започнала да лудува.

Малина Тимева – фалшификатор с предприемач.

Той ѝ подписал разписка за 10 000 лв., без да пише словом, а тя я направила на 40 000, и спечелила 30 000 лв.

28 май

Стойна Тимева призна. Малина продължава да мълчи и плаче. Не е ясно, ненормална ли е, или симулира!

30 май

Стойна Тимева в Централния затвор. С вдигната глава, усмихната излиза от следствения отдел.

6 юни

Бесилка за двете Тимеви.

През 1929 г., дъновиста Любомир Христов Лулчев си направи широка реклама, че може да предрича бъдещето. Веднага той бил блокиран от лековерни жени, любопитни да научат какво им носи бъдещето. Между тези жени била и 23 годишната Малина Тимева, която често почнала да посещава дома му, и станала приятелка с жена му. Често била вечер сама.

Любомир Лулчев живеел в лагера на Дънов, а тя /Ангелина/, често ходела на гробищата. Баща ѝ – генерал Радойков, загинал при атентата в „Света Неделя“.

В началото на април /Малина/ откраднала гривна с 5 брилянта, огърлица, 2 пръстена, 3 чифта обеци с диаманти.

На 14 май Ангелина потърсила ключа, за да върне дълг на приятели.

На 16 май повикала железар да разбие касата. Започнала да се съмнява в Малина Тимева или в Невена Георгиева, която често посещавала Ангелина.

На 17 май Малина Тимева узнала, че Ангелина Лулчева ще се оплаче в полицията. Стойна и Малина Тимеви решили да премахнат Ангелина с отрова – стрихнина, но после решили да я убият с тесла.

13 удара /изкъртена челюст, отрязано ухо и пр./

На сутринта влязла в къщата, разхвърлила леглото и разхвърлила пари по стълбите, и тогава надала вик.

В затвора двете Тимеви спят на един креват, спокойни са и сякаш не чувствуват тежестта на престъплението.

23 юни

Двете Тимеви, отричат злодеянието си.

27 юни

Днес ще бъдат изправени пред съда. Интереса към това дело, е необикновен!

Съда в състав: Лазар Чайлев и членове: Д. Пешел и Кирков.

Обвинението ще се поддържа от прокурора г. Хр. Стомоняков.

Г-н Лулчев е предявил граждански иск, който ще се поддържа от адвокатите.

28 юни

Показания на Малина и Стойна Тимеви – безподобен интерес! – „Убийца! Мискинка! Магарица! Не ви е срам!“ – /озверени жени!/
Подсъдимите елегантно облечени, усмихнати, позират пред фотографите.

Пред съда стражата скрива Тимеви в съдебната зала, за да не ги разкъсат озверените жени.

Малина Тимева пред съда: /как се е запознала с Л. Лулчев; имал любовница – Невена Георгиева – 25–26 год., мила краката му, целувала го/.

26 юни – Софийски окръжен съд

Пенка Касабова и Екатерина ген. Зафирова – да удостоверят, че Лулчев 1 месец преди убийството е говорил на жена си, че щела да бъде убита. Същата удостоверява, че майката и бабата на убитата, умрели скорпостивно по мистериозен начин.

Малина Тимева: Ангелина Л. се оплаквала от мъжа си, че не ѝ бил купил нищо от женитбата до сега.

Свидетелката **Олга д-р Георгиева:** Ангелина Л. се оплаквала, че ѝ липсва ключа от касичката, или е Малина Тимева или Невена Георгиева.

Свид.: Ал. Тя обичаше съпруга си, а той даже я ревнуваше.

Малина Т. дава насока, че или Лулчев сам е извършил убийството, или е инспирирано от него.

Любомир Лулчев: в неделя е бил на Изгрева. – „Отношенията ми с Малина Тимева бяха приятелски, с Гела /Ангелина/ – много добри! Тя ме целуваше, когато отивах на екскурзия, аз съм ѝ казвал: „Гело, това което ти правиш за мене, аз не мога да правя, аз те ревнувам!“ Отношенията ми с Невена Георгиева, както и с Малина Тимева, бяха коректни.

В събота дойде на Изгрева, аз я предупредих, че крайната дата за живеене ѝ е до 20 юни!”

Ал. Малинков – полицай-следовател: „Стана явно, че Малина Тимева е откраднала скъпоценностите. Във вторник сутринта са намерени 1 брилянтен пръстен у Тимеви, с инициали СР /Станчо Радойков – бащата на Ангелина/. Панталоните на бащата на Тимева – опръскани с кръв.

Малина Тимева се призна за убийца, майка ѝ – също!

Убийството, установено на 18 май.

В понеделник направен оглед, във вторник инцидента с Андрю Лулчев, сряда – Малина Тимева е дала показания и в четвъртък изпада в транс.

Отварянето на касата е извършено след убийството.

Прокурора иска смъртно наказание по чл. 247, ал. 2 от Наказателния закон.

Защитникът Велико Савов: „Не е ли възможно убийството да е дело на едно недоразумение, като знаем факта, че Лулчев е бил член на една тайна организация, че той е притежавал тайни документи?“

Защитник Спиро Константинов: „Не е доказано, че с тесла е извършено убийството! Когато е изпаднала в транс, не е говорила за убийството, а за „черния полицай“, „черното куче“, за напълно невинна.“

Защитник Хр. Стратев: „Изглежда, че върху подсъдимата е упражнено насилие – психическо и физическо – че делото е с много противоречия!“

Малина и Стойна Тимеви: „Оставаме г-да съдий съдбата си във ваши ръце!“

ПРИСЪДА:

Малина Тимева – 23 годишна и **Стойна Тимева** – 46 годишна, в **предумишлено убийство** – ОБЕСВАНЕ, и да заплатят 91 000 лв. обезщетение, 20 000 лв. граждански иск, 100 000 лв. обезщетение на съпруга на убитата, плюс съдебни разноски.

Срок за обжалване – 1 месец.

Преди произнасяне на присъдата, обвиняемите бяха весели, след присъдата настроението с нищо не се промени.

На думите, отправени от председателя на съда към стражаря да отведе осъдените в затвора, Тимеви отговориха с усмивка.

На улицата тълпата посрещна присъдата с одобрителни викове.

На 20 май – жалейка във вестник „МИР“

БЕЛЕЖКИ ОТ СЪСТАВИТЕЛЯ НА „ИЗГРЕВЪТ“

Вергилий Кръстев

1. Тези бележки за мен са много трудни като задача! Но трябва да се напишат, защото без тях няма да може да Ви се отворят вратите, за да влезнете в този предоставен текст.

Вратите са заключени с 9 катинара!

2. Как получих 3 папки материали на Йордан Жечев Андреев (Аню), е описано от мен и всички мой опити да се доберем до други негови материали.

Но не успях! Други бяха изпратени преди мен – да унищожат всичко! Те изпълняваха поставена им заповед: **Да се унищожи и затрие всичко, което се отнася за дъновистите!**

3. Получих 3 папки на машинописен текст. Но това бе **4-то** копие и много бледо, с размазани букви! Другите **3** копия са унищожени!

Предадох ги на Полина Тодорова Петкова от гр. Видин – да ги въведе.

Аз не бях запознат с текста. Отгоре, отгоре прехвърлих някоя и друга страница и разбрах, че ще го чета, когато бъде въведен и ми се предаде разпечатката.

Как го е въвела Полина, **това е жестоко мъчение!**

4. И така, дойде времето и цял месец декември 2016 г., аз го чета. Работя по **5** часа на ден! Много трудно успях да влезна в материала!

Ужасих се! Та той не може да се чете!

Сегашният мозък на българина, няма да може да го чете! Дори и следващите поколения! А защо ли? **Този материал е точен, но е неразбираем! Той е в „насипно състояние“.**

Навремето, когато вършееха, слагаха житото на куп, за да изсъхне. Жито е, но е в „насипно състояние“, което означава, че никой не може още да го ползва.

5. Това жито трябва да се вкара в чували и да се вкара в „хамбара“, други да се занесат на **воденица**, за да се смели житото на брашно!

И така, мислих, мислих и дойде в ума ми едно разрешение. Този текст, трябва да бъде сложен в **„чували“**.

И така, след прочита на няколко страници, аз слагах подходящи **заглавия**, взети от самия текст. Аз нищо не съм променял от текста. Отбелязвах с номера обозначените страници с подходящите заглавия.

Само чрез тези заглавия онзи, който реши да го чете, може да се ориентира в проблема! А онзи, който не иска? За другите, е невъзможно!

6. И понеже се засягат много събития, личности, обществени и политически процеси, аз реших да го „завържа“ за „Изгревът“.

Слагах звездички и трябваше да намеря къде, в кой том и автор трябва **да го „прикача“**. Та този, който след време го чете, след като направи своите справки по тома и страницата, да се уведоми за какво става въпрос. И то при добро желание от негова страна.

7. Без тези подходящи, сложени от мен заглавия и препратките по томове и страници, е невъзможно да Ви се отвори този материал! Той е

нечетящ и не може да се възприеме от човешкото съзнание не само днес, но и в следващите векове! Говоря напълно сериозно!

Това което обяснявам, не го правя за сегашните българи! Те не се интересуват от тези неща.

Те са отклонени! Има кой да ги отклонява!

Взели са друг път и вървят ли, вървят! Връщане назад няма да има! Ще си вървят по пътя на отклонението!

8. Работя вече цял месец – по 5 часа на ден!

Невъзможно бе за моето съзнание и за ума ми, да обхване този текст! Има си причина. Но това, което беше написано, бе верно.

Но човек трудно, дори е невъзможно да се ориентира, ако не е чел „Изгревът“!

А „Изгревът“ може да се чете от онези българи, които в мозъка си имат отворен център за Словото на Учителя Дънов, и друг център – за „Изгревът“.

Нямаш ли ги тези 2 центъра в мозъка си – излишно е да се мъчиш!

Откажи се! Не си губи времето!

Просто това не е за тебе! То е за други човеци, които имат подходящи сетива за възприемане!

9. Заглавията, които съм сложил, имат за цел да ограничат действието в разказа и да го покажат. По друг начин не може! Това е единствения начин!

Трябва да се завърже за „Изгревът“, да се изяснят дадени личности, за които се говори и дадени събития. Иначе е непонятно! Говоря сериозно!

На мен беше непосилно трудно да намеря кой том, кой автор и към коя страница е подходящо, **да се „прикачи“** този разказ! Иначе е невъзможно да се приеме!

10. Засегнати са много философски размисли, които отклоняват читателя.

Не се цитира Учителя Дънов по даден проблем. И не може да се разбере за какво става въпрос. И затова го затварям със заглавието, което прилагам.

Засягат се философски въпроси на Учението на Учителя Дънов, но не се казва нищо конкретно, поради липса на знание.

И затова трябваше да се „закачи“ всичко това за „Изгревът“ по томовете, автори и страници – да се разбере какво означават тези думи и слова.

Словата казани от Учителя Дънов са **символи и порядък** от едно друго естество, за което ние нямаме представа!

11. Езикът, който се предлага, не е говорим български език. Това е един изкуствен език и е намерено такава форма за изразяване, за да се докаже, че онези, които го разказват са високо интелигентни човеци! Но се оказва, че това са думи и само думи без смисъл, и се идва до едно бръцолевене!

А знаете ли какво означава тази дума? – Наливане от пусто в празно! А Вие наливали ли сте вода в каца без дъно? Аз съм наливал.

12. Има символи, употребявани от Учителя Дънов, а тук се включени в разказа и са необясними и не означават нищо, и са напълно излишни – ненужни думи!

За да даде един окултен закон, Учителят Дънов разказва легенди от древността, случки, събития, приказки. Щом има случки, има и действия и след това и последствия. Тука има само думи, но няма случки, и след това обозначаване на закона чрез тези случки.

13. Диалозите, които се водят са изкуствени поставени диалози. И това не е Слово на Учителя! А това е негов стил – на Йордан Андреев (Аню), израз на неговото творчество. Искате да даде в един висок литературен език, граничещ до философска система, но не се получава.

Няма го Духът на творчеството! И затова не може да се чете! И затова правя тези бележки.

Та аз съм се мъчил вече 30 дни – по 5 часа на ден!

Можете ли да издържите това мъчение? Изключено е! Не зная как го издържах!

14. Високопарните думи скриват образа на Учителя Дънов! Няма Неговите действия и решения в случая. Няма диалози, а само монолози, отделни изречения **чрез които се прави опит да се проповядва**. Но няма действие в тях, защото **в тях не присъствува Духът на творчеството!**

15. Сложени са думи в един висок стил, за да се покаже, че е идейна работа. Но няма мисъл и действие. И всичко увисва във въздуха!

Между другото, Йордан Андреев е най-довереното лице на Любомир Лулчев, най-образован и си изпълнява задълженията към него като описва всичко в „Съветникът“. Използва и се старае да се добере до една висша форма на изразяване, за да докаже Учението на Учителя.

Но стига до бариерата и спира!

• Тази бариера е „КОСМОГОНИЯТА“, публикувана в „Изгревът“, том 1.

• Не е прескочил и бариерата на „**ВЕРУЮ**“ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ, публикувано в „Изгревът“, том 12 и в том 29.

Тези скрижали се отпечатват след неговата кончина през 1981 г. – на **73** годишна възраст.

16. Добре е описано умственото и психическо състояние на Любомир Лулчев. Тук той използва второто му име, което е Христов, за да избегне предварителното отхвърляне на това име, което е познато в онези времена.

Образът на Лулчев, т.е. Христов е много противоречив! И как го е издържал Учителя Дънов – за мен е непонятно!

Той така, не се е държал грубо с Учителя Дънов. Никой от присъстващите нямаше да го търпи, независимо, че той носи на колана си пистолет! А той е висш офицерски чин, и носил сабя по онези времена.

17. Защо го вкарах в „Изгревът“? Накараха ме! **И аз изпълнявам заповедите на моя ръководител.**

Друг това не може да стори! Няма да може да издържи!

И така, прикачих му заглавия, приковах го с пирони към „Изгревът“.

И сега с тази публикация ще му пусна Космическия ток от „Изгревът“, и неговата изповед **ще светне, за да се види!**

Аз заварих всички. И много добре съм видял, как тогава се говореше на **разбираем български език**. А сега тук чета един **изкуствен език**! Той не може да влезе в човешкия ум. Той не носи светлина, и не може да отвори ума на човека и да го освети!

18. Аз ги заварих почти всички.

Исках да бъдат проповедници, но те не можеха да проповедват Учението на Учителя, понеже не бяха образци на това Учение!

И затова не можеха да проповедват, макар че правеха опити. Но никакъв резултат! Говореха с многословие, и това бе толкова изкуствено, че дори бе и смешно!

Стараеха се! Но нямаха слушатели! И то никакви!

19. Описаните събития и процеси в съзнанието на героя Андрей, са верни. Но стила и начина на изразяване, на мен не ми допада! Много е високопарен!

Няма го Духът на творчеството!

Той се усеща, той се вижда и той те води от страница до страница, и те кара да го четеш. А тук не можеш да четеш! Тук няма нищо, освен празни думи!

20. Това е една автобиография на Йордан Андреев. Разказва го убедително! Но за мен не е подходяща формата и начина на изразяване. Изкуствено е!

Лицата, които споменава са верни и те са съществували на Изгрева. Имената ги споменаваме нарочно, за да се покаже, че такива хора са съществували. Той ги укрива, понеже някой от тях са били още живи. И ако узнаят, че ги споменава, ще го утрепят.

21. На много места четем, че той – Йордан Андреев, приживе не можа да стане велик писател. Дори му унищожиха това, което бе написал!

Ето, аз сега го публикувам в „Изгревът“. А дали следващите поколения българи ще го приемат за „велик“ писател, аз това не зная!

НО АЗ ГО ПРЕДСТАВЯМ! НО АЗ, А НЕ НЯКОЙ ДРУГ!

ДА СЕ РАЗБЕРЕМ – АЗ СЪЩЕСТВУВАМ И АЗ ВЗИМАМ РЕШЕНИЯТА!

Или казано по друг начин – Друг взима решенията, но ги превежда в действие чрез мене!

Аз съм инструмента и оръдието за възпроизводство!

Сложен съм на такава работа и длъжност! И няма мърдане и шаване от моя страна! Много съм зле!

22. Ако се намери някой друг и има желанието, може да заповяда и да свърши тази работа!

Ето, аз съм включил толкова много снимки в „Изгревът“, т. **20 и 21**.

Има ги всички! И са големи красавци! Показали сме ги да се видят, че тези хора са съществували и ги е имало. Това е едно доказателство, че техните описания трябва да бъдат верни. И според мен са верни. И са публикувани съвсем точно.

23. Аз приемам, че това е един колективен акт на десетки човека в плът на Земята, които ми съдействаха!

А също ми съдействаха и онези, които бяха в Невидимия свят!

Имам ежедневни доказателства за тяхната помощ! Без тях нищо не можех да осъществя! Аз го знам, и го заявявам открито.

24. Към тази публикация съм приготвил много снимки за тези човеци. Някой сме публикували, но ще ги повторим на цяла страница. Други ще включим за първи път. Доказваме, че ги е имало.

Доказваме, че те и днес съществуват, и че са живи, но в **Невидимия свят** и са в една друга форма, за която ние още нямаме очи да ги видим и уши да ги чуем.

Но някога и това ще стане! И ще се гледаме като на телевизор!

25. И сега накрая – някой трябва да запали свещи за нашия труд! – **Свещи не за „умирачка“, а свещи за „живачка“, т.е. за живот и здраве!**

И да ни се дадат още години, за да си довършим работата!

Знаете ли колко много човеци от Невидимия свят чакат да им дойде редът, та да ги вкараме в „Изгревът“?

Като ги вкараме, ще живеят вечно докато свят светува! Амин!

26. А сега ще Ви покажа етапите, през които съм минал. Ако не ги проучите, Вие не можете изобщо да прочетете нито един ред от тази публикация.

В „Изгревът“, т. 8, с. 613–638, са спомените на **Тодор Маринчевски**, който ги написа собственоръчно и ми ги предаде. Всичко е верно!

На с. 625–629 дава очерк за **Любомир Лулчев**, който е верен.

На с. 638–640 са моите бележки, които остават в сила за днес и за утре!

27. „Изгревът“, т. 20 е посветен за **Любомир Лулчев**. по-добър начин за представяне, не може да се измисли!

Освен **Светозар Няголов**, едва ли има някой друг да го е чел!

Най-голямото постижение от мен бе да се напишат бележките към Дневника на **Любомир Лулчев** от с. 689–890. А бележките са от с. 891–994.

А моите бележки за **Любомир Лулчев** са от с. 1024–1033.

Вие можете ли да издържите на всичко това? Помислете. И ми отговорете.

28. „Изгревът“, т. 21 е посветен също за **Любомир Лулчев**.

Проучете го. **Ще видите, че има много страници от Светозар Няголов.**

А защо съм го включил него? Не можех да го отмина! А защо?

Виж „Изгревът“, т. 31, с. 708–726, където е написано, че **Светозар е син на Любомир Лулчев. Доказано е!**

За да слезнеш на Земята и да се облечеш в човешка плът, трябва да се намери онзи, който трябва да те роди. Ами, ако никой не иска да те роди? Тогава какво ще правиш в Невидимия свят? Ще висиш във въздуха! А на Земята, в човешко тяло ще крачиш. И ще пишеш романи.

29. В „Изгревът“, т. 31, с. 727–734 има материал на **Светозар Няголов** за **Любомир Лулчев**.

Трябваше да зачета и двамата – и Любомир Лулчев и Светозар Няголов, който беше негов син!

А за третият – **Йордан Андреев**, написах много редове. Да не се сърди!

30. И понеже, когато пиша тези редове – в момента ми са отворени очите, отпушени ушите, и ми е буден ума и имам светлина в съзнанието си. И чувам, че някой ми прави забележка! А тя е следната:

„Ти какво се правиш на толкова велик и незаменим? И други могат да свършат тази работа!“ Отговарям: „Ела. Слезни на Земята. Намери някой да те роди, да те отгледа, отчува, да те изучи и да ти дойде времето да прочетеш това, което ще включи накрая!“

Аз още се чудя, как съм го написал! И съм го публикувал в „Изгревът“, т. 24 в 2007–2008 г. на с. 401.

А то е следното, защото се отнасяше за този том, който бе за евангелистите–методисти, с които Учителят Дънов е имал връзка по духовните начала от Евангелията.

31. Има един закон. А той е следният:

Ти не можеш да присъствуваш по времето на Христа, ако не си бил по времето на Мойсей!

Ти не можеш да бъдеш по времето на Учителя Дънов, ако не си бил по времето на Христа!

Ти не можеш да правиш том от „Изгревът“ за евангелистите, ако не си бил по времето и на Мойсей, и по времето на Христа!

И задължително е да си бил един от онези, които са писали Евангелието!

А това означава пряка връзка със Святия Дух, Който е диктувал и е припомнил на учениците, какво е говорил Христа!

Виж „Евангелието на Йоана“, гл. 14, ст. 26; гл.15, ст. 26; гл. 16, ст. 13–14.

Тази връзка е хилядолетна, и тя преминава от поколение на поколение!

ТАКА СТАРИЯТ ЗАВЕТ ПРЕМИНАВА В НОВИЯ ЗАВЕТ, А НОВИЯ ЗАВЕТ ПРЕМИНАВА В „ИЗГРЕВЪТ“, КОЙТО Е ПЪТЯТ ГОСПОДЕН НА ЗЕМЯТА!

АМИН

32. Е, разбра ли приятелю от Невидимия свят с КОГО си имаш работа?

Ела, слезни на Земята и ме замени! Ама това ще стане „на куково лято“, защото си една кукувица, гдето си снасят яйцата си в чужди гнезда, та друг да ти ги излюпи!

Ти си още неизлюпено яйце! Ще чакаш със столетия да те роди някой!

А мен ме вързаха за тази работа и отвътре и отвън! И няма отървяване!

Пожелавам ти: Да си жив! Живей вечно!

Б.

**СЪВЕТНИКЪТ
В
ОЧИТЕ, УМА И СЪРЦЕТО
НА
ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА**

**Величка Няголова за
брата Любомир Лулчев**

**1. ЖИТОТО ОТ БОЖЕСТВЕНАТА НИВА Е УЗРЯЛО.
ЖЪТВАТА Е ГОТОВА. НЯМА ГИ ЖЪТВАРИТЕ**

**ПИСМО
ОТ ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА ДО ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ**

БОГ Е ЛЮБОВ!

**21.10.2002 г.
France**

Здравей, Вергилий!

Получих писмото ти с всички обяснения, както и последния том на „Изгревът“.

Много ти благодаря!

**ОГРОМНА РАБОТА ВЪРШИШ, И НЯМА КОЙ ДРУГ ДА Я СВЪРШИ!
ДА СИ БЛАГОСЛОВЕН ОТ БОГА И УЧИТЕЛЯ!**

Всеки ден се моля за тебе, да си жив и здрав още дълги години, за да свършиш огромната си работа!

А да имаш и пари, че е много скъпо издаването!

Бог се грижи за тебе, и ти помага!

Радвам се и за концертите-рецитали, които организираш!

Браво! Бог е с тебе!

Колкото до материала ми за брат Любомир Лулчев, ще кажа, че е личен и много дискретен.

Оставям те да прецениш дали ще го включиш, и как.

Аз от моя страна избягвах имена, има най-вече майка ми, аз и синът ми Благовест. Защото чрез мене говореше братът. И най-вече е давал съвети за мене, и моя труден живот в този период. Много ми е помагал!

Говорил е и на майка ми много нежно и с любов, като все ѝ е помагал.

Тя трудно преживя заминаването на баща ми Крум през 1976 г.! И всяка година на годишнината му, едва оживяваше! Този велик брат ѝ помогна да добие свобода на душата си и да продължи да живее за славата Божия, но вече като свободна душа.

Много помагаше и на сина ми Благовест, като го наричаше „моя приятел“. Много от говоренето му е в стихотворна форма, и трябва да се даде така.

В тези негови речи от отвъдния свят няма пропаганда, защото са лични, и никой досега не ги е чул. Така че те не са нито за слава, нито за чест и почит, защото има и много критика, както и много стимул и подтик за успех в трудностите. И всичко е пропито с много човечност и любов!

Някога говори и Учителят! Че защо не? Той е жив горе, и когато реши, Се изявява, особено когато някой от учениците Му е в трудност и в беда! А също и при някой специален случай – като празник! Че Той винаги е във връзка с учениците Си, над които бди и ги ръководи!

Има и някои разходки в Астрала – приеми ги като видения или сън! Важното е, че те разкриват донякъде живота горе, в Невидимия свят! Че нали всички големи писатели, и Виктор Юго, и Жул Верн, така са писали, като са имали видения за бъдещето?

Има и някои закони и обяснения от брат Лулчев, и то много важни закони и принципи! И за горе, и за физическия свят.

И ако тези „разговори“ допълват образа на този велик брат Лулчев – нека да се включат! Стига се е говорило лошо по негов адрес! От разговорите се вижда неговото високо ниво горе, ранга му, безпределната му преданост към Учителя, като разкрива и своя вътрешен живот, за който никой не знае. И че е бил готов и в ада да влезе и да срази тъмните сили, които са искали да смущават Учителя и Неговата работа.

Вижда се безпределната му вярност и преданост към Учителя, и любовта пък на Учителя към него.

Та този брат много години (почти 20 години), **все край майка ни беше, и то 24 часа в денонощието.** И неуморно ѝ помагаше в беди, и съветваше.

А колко е помагал и на мене! То се вижда от разговорите. Защото аз бях в много трудно положение в брака си и се разболях, и имаше опасност и за живота ми. Така че аз много благодаря на този брат Лулчев за помощта му, и съм длъжна да изтрия позора над него!

Правил бил грешки! Да, вярно е! Че кой не е правил? И колкото по-високо стои човек, повече и грешки прави. Но този брат, е бил връзката на Учителя с обществото и с правителството. И защо не някой друг, а той? Учителят го е избрал като най-подходящ!

И това уважение към Учителя! Събувал си е обувките, когато е влизал в приемната Му, и когато Учителят му е давал някаква важна задача, винаги е козирувал като военен, с чувство на отговорност: „Слушам, Учителю!“

На него Учителят е възлагал едни от най-трудните задачи. – Връзката с царя, с някои министри и генерали, също и при спасяването на евреите. Учителят казва: „Доведете ми Лулчев!“ И на него възлага задачата веднага да намери царя, и да се отмени заповедта за отвеждането на евреите в Полша. И тук брат Лулчев изпълнява „отлично“ задачата.

И БЪЛГАРИЯ Е ЕДИНСТВЕНАТА СТРАНА, КОЯТО СПАСЯВА ЕВРЕИТЕ ОТ СМЪРТ!

А колко комунисти спасява от смъртта този чуден брат! Едната от тях е Цола Драгойчева, която за „благодарност“ по-късно потвърждава осъждането му на смърт, като близък с Двореца. Кой друг е направил толкова много за страдащите и гонени комунисти?

Освен това, този брат е имал огромни знания по окултизъм, хипноза, Френология, Астрология и ясновидство.

Владеел е природни сили, и лесно се е справял с враговете си.

Те са треперели от него!

А и досега има хора, които се страхуват дори името му да произнесат! Умеел е с пръчка да намира води – силен магнетизъм е имал.

Освен тези си качества и култура, той е бил и писател и поет. И сега, и сега, много от разговорите си ги дава в стихотворна форма. В моя албум-книга от песни има една песен – „В планината“, която директно той ми я даде, и се говори в мъжки род.

А песента „Възкресение“, написах според малката му книжка „Възкресение“, и я посветих на него и неговия светъл път.

Сигурно с удоволствие някои са прочели романите му „Генко Орле-то“,

„С Христа“, „При адепта“ и много други. Прилагам фотокопие на тези две песни.

На Изгрева имаше един брат, казваше се **Аню**, военен ли беше, не помня. Живееше със сестра **Симаня**.

Той беше събрал огромен материал за брат Лулчев, и искаше да издаде книга за него.

Но после какво стана, не зная, Милицията ли му взе материалите – нищо не издаде!* [*За материалите на Йордан Андреев – Аню – виж в писмото ми до МВР – архив – накрая*]

И още – кой е този ученик на Учителя, тъй верен, който преди изпълнението на смъртната си присъда повиква Учителя на разговор, там, в килията на затвора, и Учителят идва и братът Му казва: „Учителю, ще направя каквато е Волята Божия!“ Какво смирение!

И когато Учителят му обяснява, че може да се спаси, но ще трябва да се преражда още два-три пъти, за да ликвидира с кармата си, а ако приеме насилствената смърт, заплаща кармата си, брат Лулчев веднага приема по-трудния път, а именно смъртта!

И още същата нощ, след полунощ, присъдата е изпълнена!

И понеже братът е имал много приятели, някои са го издърпали в коридора, за да го спасят, казвайки: „Ти ни спаси от смърт, сега ние – тебел!“ Но той отказал, верен на решението на Учителя, като казал: „Не, аз с групата ще вървя!“

И успява да отвори очите на всички осъдени на смърт с него, да не се плашат, и ги подготвя за Невидимия свят.

ТА ТОЗИ БРАТ Е ЦЯЛА „ЛЕГЕНДА“!

Дава часовника си на войника, който ще стреля в него, и му казва: „**Да свършиш добре работата си, и да не трепери ръката ти!**“

А на групата осъдени чрез разстрел казва: „**Братя, не бойте се! Сега сме тук и само след миг ще сме в Невидимия свят, и аз ще ви водя!**“

Какъв пример на безстрашие и героизъм! На себеотрицание! И на вяроност на Учителя!

Моите думи са бедни да опишат този героичен и светъл път на брат Лулчев, но смятам, че с тези няколко семпли редове за него, ще се прекрати завинаги злословието по негов адрес!

А може би е и от завист!

Че кой друг в това Братство свърши толкова много работа за Учителя? Отговорете на този въпрос.

С уважение:
ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА

P.S.: Прилагам:

- 1.) 4 касети, като на втората няма нищо от страна В.
- 2.) 2 фотокопия на двете песни;
- 3.) 2 снимки на брат Любомир;
- 4.) това писмо.

2. БИОГРАФИЧНИ ДАННИ ЗА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ ОТ ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА

Ще се опитам да дам една кратка биография на брат Любомир Лулчев, която съм записала в една моя тетрадка.

Брат Лулчев е роден в гр. Кнежа на 1 ноември /стар стил/, 1896 г.

Учи във военно училище, и става офицер. След това е избран да следва в Англия за авиатор, и става авиатор.

Имал е още двама братя, а може би и две сестри.

Учил в Румъния Медицина две години, и не завършил.

После завършва Авиация в Лондон, Англия. Работи като военен, офицер. Имал е чин полковник.

През **1923 г.** го раняват в стомаха. Остава едно парче куршум, за което после го пенсионира по инвалидност.

Женен е, оженил се е за жена от аристократичното общество – **Гела**, чийто баща е бил също военен.* [*Виж „Изгревът”, т. 21, с. 10; т. 31, с. 727–734.*]

Гела е била светски човек, и е обичала увеселенията и приеми. Той живял при жена си в града, в София, и постепенно-постепенно загубил желание да посещава тези приеми, и започнал да се скрива в сутерена и да чете.

А по-късно, на **14 август 1927 г.**, той идва да живее на Изгрева, в бараката при **брат Антоний**.

Той приписва тази барака на Антоний, а след това Антоний го изгонва. Братът веднага напуска къщичката, и тогава отива да живее при сестра **Невена Неделчева**, в нейната барака. Издържа я със своята пенсия, а тя му готви.

Тя се е държала не винаги коректно с него. Преди това, си заминава неговата жена – Гела. Тя имала една приятелка, бедно, просто момиче. С тази приятелка, тя била неразделна. И слугиня вкъщи, помагала ѝ вкъщи.* [*Виж „Изгревът”, т. 21, с. 330–383.*]

Жена му Гела била добра, интелигентна жена. Дъщеря на богати хора, единствено дете, бащата е бил генерал. Тази нейна приятелка, бедно и неучено момиче, свирела при нея на пианото ѝ. Братът предупреждавал жена си да не дружи с тази жена, но тя не го слушала. (Тя всъщност за нищо не го е слушала.) Това момиче решава да си купи пиано, и като нямала пари, решава да открадне бижу от богатата си приятелка, защото знаела къде тя държи своите бижута. Но как да открадне бижутото? Тогава тя се решава да извърши престъпление.

В деня на престъплението, двете приятелки отиват при брата на Изгрева, минават през парка, ядат долу на моста кебапчета, и после отиват.

Братът предчувства нещата. Той казва на жена си да остане тази вечер при него. Но тя отказва. Братът настоява. Тогава нейната приятелка, понеже вече е решила как да действа и сътворила плана си, за да открадне бижутото, се престорва, че е болна, присвива се, че ѝ е лошо, и Гела казва на мъжа си: „Как да я оставя болна?”

Тогава братът предлага да я заведе долу, в София, в дома ѝ, и след това той да отиде и да доведе жена си отново в къщичката си, в бараката си на Изгрева. Но жена му отказва категорично! Вечерта момичето, подпомогнато от майка си, извършва престъплението.

Гела бива убита зверски, и цялата преса пламва!
Вината за убийството, разбира се, пада върху брат Любомир Лулчев!
Той бива задържан в затвора десет дена, под арест. И той казал: „Вторият път вляза ли в затвора, няма да изляза!“

Братът жалил жена си 3 години, и ходел с брада.*

[*Виж „Изгревът“, т. 21, снимки № 21 и 22.]

С жена си нямали еднакви идеи. Тя не възприемала неговите идеи, не го слушала в нищо. Той не обичал баловете и посрещанията в дома им, на които бил задължен да присъства. Той се скривал в сутерена и четял. Жена му казвала, че не знае къде се намира. Но веднъж един офицер го намерил, открил го, и казал на всички. Гостите казали: „Щом чете в сутерена, не го безпокойте!“

Брат Лулчев в миналите си прераждания е бил **Соломон**, по-късно е бил **Пилат** – този, който осъди Христос.

Имал е важни прераждания в живота си, имал е много големи знания.

Помагал е и на бедни. Три хиляди лева от пенсията си давал за храна, 2000 – за бедни и 500 – за авиаторска литература.

Знаел е добре и окултни науки – Хиромантия, Философия, Астрология и други. Имал е богати познания в много области!

Непрекъснато е имал да изплаща карма с жени – защото още като **Соломон**, е имал 300 жени и 600 наложници.

Преследван е бил непрекъснато от жени – като например **Елена Андреева**, която много го е обичала – стенографката на Братството, и с която по-късно той се разделя; **Невена Неделчева** – с която също е дружал и живял дълго време при нея; **Веска Колева** и други, които са го обичали.

И той е бил строг, достигал дори и до жестокост!

С моята майка също имал много добри отношения, но с нея се е държал добре, като приятел.

Като живеел при **Невена Неделчева**, при него са идвали хора. Невена ги е гонела и хокала, държала се е лошо с тях. Накрая, по настояване на Учителя, тя отива в Скопие, Македония, учителка, и остава там две години, където се разболява, и едва оживява! След като се завърнала, тя била пак болна.

През ноември 1944 г. го арестуват, като **Невена Неделчева** и **Методи Константинов** го един вид предават на властта – казват къде се намира, в коя барака е. Методи имал аспирации също към Невена Неделчева.

Срещу 1 февруари 1945 г. го екзекутират, след като по новините казали присъдата. Той е бил с група от видни, правителствени лица, и всички са били осъдени на смърт. След като по новините са казали присъдата по радиото, в 12 часа, през нощта, в 12 часа ги екзекутират.

Преди да стане това, братът поканва Учителя, Който идва при тях.

Брат Лулчев Го попитал какво ще стане с тях, каква е съдбата им. Учителят отговорил на брат Лулчев: „Няма нужда да оставате повече на Земята, няма условия!“ При това положение, братът приема думите Му, и подготвя всички за заминаването. Дава кураж на всички, като казва, че тази нощ ще бъдат екзекутирани.

Когато ги извеждат, някой го дръпва силно в един страничен вход, с цел да го спаси. Защото, трябва да се подчертае, че той е спасявал много хора от смърт!

Като е бил съветник на царя, много комунисти са били осъдени на смърт, и той ги е спасил от смърт. Много хора са дължали живота си на него,

и са искали да му помогнат и да го спасят. Някой го е дръпнал в коридора, за да го спаси. Но той казал: „Не, и аз – с всички!“

На екзекуцията всички били смутени, уплашени, разтреперани, а той бил смел и им давал кураж! Дори казал на войника, който трябвало да стреля в него, дал му часовника си и му казал: „Внимавай да свършиш работата си добре – стреляй точно!“

И на другите, на групата, братът извикал: „Не бойте се, братя, сега сме тук, а само след две минути ще бъдем отвъд!“

Така си е заминал като герой, и като истински ученик на Великия Учител – като изпълнил думите на Учителя да не остава повече на Земята, за да може чрез такова едно насилствено заминаване да изплати задълженията си, и повече няма да се преражда на Земята.

При заминаване му в 12 часа през нощта, **Веса Колева** сънува сън. Тя вижда как брат **Лулчев** се възнася нагоре към облаците. Тя му казала: „Чакай да си вземем довиждане!“ Братът отговорил: „Не можеш да се докоснеш дори до пръста ми, дори до нокъта ми!“

Веса се събудила и разбрала, че той си е вече заминал. На сутринта съобщили по радиото и печата, че тази нощ присъдата е била изпълнена, в 12 часа през нощта.

3. ВРЪЗКАТА НА БРАТ ЛУЛЧЕВ С МОЯТА МАЙКА ДАТИРА ОТ ВЕКОВЕТЕ

По времето на **цар Соломон**, майка ми е била **овчарка**, пасяла овцете в полето – **Сунамка**.

И често, когато **Соломон** се е разхождал, търсейки самота и уединение, той се е срещал с тази **Сунамка**, и е водел с нея важни разговори.*
[**Виж „Изгревът“, т. 21, с. 888–928.*]

И постепенно, постепенно, той започнал да разбира цената на човека и на неговата мисъл, и започнал да цени много тази обикновена, простичка девойка.

Накрая толкова я харесал, че я повикал да дойде в двореца, за да живее там, но тя категорично му отказала!

И тогава тази любов, която той проявил към тази овчарка, продължила през вековете, и той непрекъснато, във всичките свои прераждания я търсил, без да успее да я намери!

Накрая – при Великия Учител, когато се преражда, той я среща в образа на майка ми – **Стефка**, и тогава пламва тази тяхна силна, велика и Божествена връзка!

И когато братът си замина, тогава той можа да изрази тази велика любов към майка ми.

Майка ми остана сама, без баща ми, след заминаването на баща ми, и беше в трудно положение, обградена със среда, която не ѝ отговаряше много.

Ние с нея заедно работехме често, било къщи, било на Витоша, или пък и на Рила, и имяхме една хубава, хармонична връзка.

Често брат **Любомир** говореше чрез мене, и даваше някои слова и напътствия за майка ми, или пък дори и за мене и за цялата ни фамилия.

Защото и аз в това време бях в много трудно положение – имях един кармичен, тежък брак, бях обградена от тези две същества – мъжа ми и

свекър ми, които се поддаваха на тъмните сили, и моето положение беше много тежко!

Бях стигнала до депресия, здравето ми се рушеше и няхах нито миг почивка! Дето се казва: 24 часа върху 24 часа имах среща с тези тъмни сили.

И аз пък се борех, бях борческа натура и се борех!

4. ПОСЛАНИЯ ОТ НЕВИДИМИЯ СВЯТ ЗА НАЙ-ВЕЛИКАТА ШКОЛА ОТ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ, ЗАПИСАНИ ОТ ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА

ПОСЛАНИЕ ОТ НЕВИДИМИЯ СВЯТ, ЗАПИСАНО ОТ ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА НА 13 МАЙ 1979 ГОДИНА

В тази обстановка братът Лулчев е дал някои слова, които отговарят на нашето положение, което сме преживявали с майка ми, или пък аз.

Ето едно от тях, дадено на 13 МАЙ 1979 г., към 10 ч сутринта

ГОВОРИ БРАТ ЛУЛЧЕВ:

ВЕЛИЧКА Е ПОСТАВЕНА В НАЙ-ВЕЛИКАТА ШКОЛА! ТИ СИ ПОСТАВЕНА ПРИ ДЯВОЛА!

Не се бори с него, не можеш да го победиш! Само Божията Любов, може да го победи.

Ти искаш да легнеш на гърдите му с меч, да кажеш: „Победих те!“ Това още Господ не го е направил. Сега учиш закона да не се бориш със злото. Аз казвам: бориш се за Истина и Правда.

В миналото, ти често си била ортак с дявола. Ти ако го пуснеш, и той ще те освободи. Сега ще се отърсиш от дявола и от всякаква връзка с него.

Ти още му се подчиняваш, мислейки, че се бориш с него! Падаш в капана му и неволно му се подчиняваш, започваш да се бориш с него. Ти работиш по неговите дяволски прийоми. Добра ученичка си му.

Ти не трябва да бъдеш негова ученичка! Той самият се затруднява с тебе, малко трудно му е да те вкара в тинята си! Но всеки ден той те вкарва в нея, успява в това. Затова ти си му добра ученичка. Той се смущава от тебе, трепери! Много важно е за него, да те завлече в пропастта!

Така, ти не можеш да бъдеш ученик на Учителя!

Учениците на Учителя, са силни души! Тях дяволът не може да привлече в капана си! Той безропотно им се подчинява във всичко!

Аз цял живот също се борих с него – с дявола, и той ме доведе до физическото ми унищожение. С това аз скъсах всякаква връзка с него.

Сега съм един от много добрите ученици на Учителя, дяволът ми сваля шапка, подчинява се!

Това трябва да постигнеш и ти, без да плащаш този данък. Та избери си: негова ученичка ли ще бъдеш, или една от най-възлюбените ученички на Учителя?

Сега ти минаваш най-великата школа във вековното си съществуване!

Ако издържиш успешно, дяволът и на тебе ще ти се поклони!

Тук действително ще бъдеш в едни от най-високите полета, както и душата ти желае и жадува.

Но запомни: нищо даром се не дава! Ние ще те приемем с любов, във всичко ще ти съдействаме. Но решението на задачата е твоя работа, ти сама трябва да я решиш. Това значи да държиш ръката с филията високо.

Досега все ти изяждаха филията!

Ти беше все скъсвана на изпита. Издържи го с чест, дошло му е времето – и веднага ще бъдеш освободена от дявола, за вечността. Ще бъдеш свободна душа. А сега не си.

Всички велики души, посветени, и те не бяха пощадени от този изпит – изпита с дявола. Те се издигнаха, след като го издържаха с чест. А ти силно си упорита.

Велика и трудна почва си за дявола!

Той с радост работи с тебе, защото среща затруднения. Кога ще го победиш? Не, не като се бориш, а единственият метод е да държиш в този момент ръката си високо. Това значи будно съзнание и молитвен дух, възвишена мисъл. Ще останеш тиха и спокойна, ще направиш връзка. Това означава, да седнеш от дясната страна на дявола и в момента ще отидеш във висок свят, вместо да слезеш в ниския свят, където той те въвежда.

Това е трудна задача! И на тебе ще ти бъде много трудна, затова този изпит го дават само на великите души. Оправдай името си!

Ти носиш името си **ВЕЛИЧКА**. На духовен език, това се нарича **ПОСВЕЩЕНИЕ!**

Малцина могат да издържат този изпит с дявола!

Ти трябва да го издържиш. Ти си един силен и мощен дух, безграничен в своята проява!

Сега си пред пропастта, където беше и Христос. Разбираш колко е важен моментът. Цял свят да ти дадат, за нищо на света не отивай там, където той – дяволът, те води! Разбираш ли? Издържиш ли този изпит, пред тебе всичко се разкрива, и ще се ползваш от пълното доверие на разумния, възвишен свят. Външни хора не могат да ти помогнат, нито мъжът ти.

Майка ти пита за чужди страни. След една такава велика победа, където и да отидеш, в която и да е точка на земното кълбо или на Вселената, и в ада да влезеш, не съществува никаква опасност за тебе.

Но докато беше в непрекъсната борба със злото, ти беше податлива на всички отрицателни влияния на тъмните сили. Те те ограбиха, както стана досега.

Разбери, канара ще бъдеш!

След разрешаването на тази задача, не бери грижа за нищо по-нататък. Съдбата ти от тука ще се определя. Пътя ти ние отгоре го чертаем. Където и да отидеш, ще имаш мисия и ние ще те следваме. Бъдещето ти е велико, както е велико името ти. Света ще обикаляш, на Господа ще служиш, пример ще бъдеш. Не само света – Земя, а Вселената ще обикаляш, и ще помагаш на всички велики души, избрани да издържат изпита си с дявола.

Няма да оставим в никакъв случай дявола да те победи, защото ти – и всеки един от нас, сме колективни същества! Нашата победа, беше и твоя победа. А твоята победа ще бъде наша. С радост ще те приемем между нас, като една добра ученичка на нашия велик Учител, Който излива безграничната Си любов към тебе, носи те на ръката Си и непрестанно бди над тебе. Трябва да станеш един бисер от огърлицата Му.

За нищо на света Той няма да допусне победа на злото над тебе! Ние всички работим за това. Разбираш ли? Така че, няма да те дадем! Не изпадай в нервно състояние, нито в кризи, сили събери и злото ще ти се подчини. Чрез околните ти, сам той – дяволът, най-черният, работи, и чрез

това за тебе ще дойде най-великото благословение, което никога досега не си получавала.

5. БЛАГОСЛАВЯЙ ТЕЗИ ХОРА И РЪКАТА ИМ ЦЕЛУНИ, ЗАЩОТО ТЕ СА ИЗКУПИТЕЛНАТА ЖЕРТВА ЗА ТВОЕТО ВЕЛИКО ПОСВЕЩЕНИЕ

Сега, нещо малко да си разбрала от Божията Любов? Плачи и се радвай!

Благословен е този тъмен дух, който работи край тебе! Ти ще му помагаш много по-нататък, да достигне и той до върховете на съвършенството, до които ти ще се домогнеш чрез неговото проводничество.

Не всеки може да бъде врата на дявола! Трудна работа е това. Изискват се много отрицателни черти и състояния. Трудно е. Ако не беше тази душа, която да бъде проводник на тъмната сила, ти къде щеше да се срещнеш с дявола? Това е удостояване!

Този човек е подходяща почва за това. Ти дойде тук, да изградиш своето величие, за сметка на падението на тази нещастна душа.

Сега обичаш ли го? Ще го обикнеш и ще му помогнеш да се издигне, дори и на скала да го превърнем.

Велика е Божията Любов! Ние ти разкриваме едни от най-великите тайни, които малцина знаят. Ти в своето величие непрестанно ще благодариш на тази нещастна душа, която се пожертва – не доброволно разбира се, за изграждането ти на посветена.

Тук, в Невидимия свят, ти се движиш в много високо поле, много си страдала, имаш безгранична преданост към Учителя, светиш като Слънце, но не беше преминала този страшен изпит – срещата с тъмния дявол.

Затова ти слезе на Земята – доброволно, съзнателно, да го издържиш, този изпит. Друг път не искаш да идваш на Земята, и особено в такава обстановка. Права си. Напълно ти съчувстваме и те разбираме.

Но след това посвещение, ти сама ще решаваш дали да слезеш пак, кога, къде и как. Ще бъдеш вече свободна душа от примките на злото. Където и да отидеш, с каквото и тяло да си, тъмните сили ще ти се поклонят, както правят и на нас.

Това е велика победа! Това ще рече велика душа.

Исках с този малък пример да ти обясня доколкото мога мъничко за великата Божия Любов, това, което ти все още не беше разбрала, за което ти се учудваше във своята строгост. Затова Господ обича всички души, подкрепя ги и им съдейства, защото малките души подготвят пътя на великите души. С това ще се благословят, и получат Божията Любов. И знай, че един ден те, малките, ще станат велики. Велика е Божията Любов!

Не бъди така строга. И аз бях доста строг. Но Господ е такава велика Любов, че превръща злото за добро. И всички благославя.

Трябва да разбереш този закон. Тогава ти ще можеш да обичаш всички, особено най-лошите хора, които са основата на строежа. Без тях строежът ще рухне. Ето защо Господ допусна злото в света. Ако Той го унищожи, както вие желаете и се учудвате защо не го прави, Той би съборил целия строеж.

Ти знаеш, че в електротехниката има закони при какви условия протича електрически ток в една верига. Без тези условия не може, няма да

потече ток. Строеж без основа не може, хляб без мая не става, и жито без семена не се развива. Такава е ролята на злото в света.

Да се бориш с него, значи да подкопаеш всичко онова, което Господ е създал с толкова много труд. Вие, в своето невежество и духовна непросветеност по някои въпроси, понякога не разбирате какво желаете, и какви последствия би имало вашето желание за това. Трябва да се подчините на висшата Божия Воля и във всяко зло, с този поглед на нещата, да виждате великото добро.

Този закон и аз учих на Земята, а сега мога да предавам своя опит и на другите. Всяко действие, свързано с насилие и борба за права – било в политически живот или в друга област – е в разрез с Божествената Воля. Разбираш ли защо? Много малко виждате нещата, само донякъде, възмущавате се от неправдата и започвате да се борите за правда. С това вие събаряте основите на строежа. Всичко е велико замислено, а не хаотично. Крайната цел е точно определена, затова се казва: „Не борете се със злото!“

Това слово е за теб специално, защото ти непрекъснато се бориш с всяко зло. Борил си се с неправдите, без да се съобразяваш с тези велики Божии закони. Затова Християнското учение изключва всякаква външна борба.

Учителят никога не се бореше със злото, никога, запомни! Но Той умееше да го връзва, да го подчинява на Своята воля, и да го използва за добро. Навсякъде Неговото присъствие внасяше любов. Нека винаги Неговият образ да ни бъде пътеводна звезда и на тебе, и на мен, и на всички други. Той никога не се бореше, не се защищаваше, а светеше и всичко озаряваше.

Аз участвах в политическия живот, което беше груба грешка!

Изпитът, който ти сега държиш, аз държах, но по по-страшен начин и при много по-трудни условия от твоите. Аз го издържах с чест, като ориентирах и други души в пътя. Нямах нито един, който да възроптае срещу насилствената си смърт. Такава бе Волята Божия. Ние приехме доброволно, с любов. Ти как щеше да постъпиш? Би ли ги нарязала на късчета, или обезателно би им върнала тъпкано? Как постъпи Христос на кръста, какъв пример ни даде Учителят, ние как издържахме изпита си? Трябва повече любов.

Откажи се от злобата, омразата и ред други такива качества, които се промъкват понякога в тебе!

Бъди въздържана в езика си, в действията си, в мислите си и в чувствата си. Задръжката, това е балансът. Бъди любяща със сина си, с околните, с другите. Те какво ще разберат от твоята любов в действителност? Те са по-низши души, на които ще помагаш с любов. Можеш ли? Трудна задача е превъзпитанието, и промяната в характера на човека. На затова пък има обикновени хора и посветени. Трудно е да станеш посветен! Трябва да разбираш много закони.

В службата ти, ти им звучиш странно, не се учудвай на това. Ти не си като тях, те схващат това. Ще имаш много атаки, но работи с любов и винаги ти ще побеждаваш.

Ти не си търпелива, трудно понасяш света. Но трябва да живееш съзнателно, като посветена. Другите може и да не издържат, но ти трябва да издържиш. Ти трябва да даваш пример. Бъди морална, разумна, защото от това зависи твоето бъдеще. Трябва да скъсаш с всички останки от миналото.

Ако би ме послушала, бих те посъветвал с тези хора въкъщи да не се занимаваш, да не ги съдиш, да не ги мразиш и кълнеш. Тогава ще разрешиш правилно задачата си. Всяко действие на околните, е изпит за тебе.

В най-скоро време ще минеш един такъв сериозен изпит и аз се надявам, че най-после ти ще го издържиш успешно, следвайки моите наставления. Аз ще ти предложа в момента сила и кураж, ще те подсетя за високите места, върхове, където трябва да излетиш в момента, а останалото ти ще направиш сама. Това ще бъде твоето освобождение. След това ти гарантирам спокоен живот, пълна липса на злото в околните, здраве и духовно блаженство.

Запомни: цяла армия ще присъстваме на изпита ти! Готви се отсега, да не ме разочароваш! Аз съм напълно убеден, че ти ще преуспееш. Сега виждам твоята светлина нараснала, съзнанието ти – променено, бесът ти е укротен. Твоята победа, е и наша победа.

Твоята мила майка със своята голяма любов, успя да измоли нашето съдействие за разрешаване на тези въпроси за тебе.

Нейната молитва се чува, и бе чула. Господ да я благослови! Тя много ти помага, и е по-силна от тебе.

Тя е разрешила вече изпита си със злото! Затова тя може да ти помогне, има опит от миналото. Как тя е успяла да го разреши, и той не може да смути мира й? Тя разбира по-добре от тебе Божията Любов.

Прекланям се пред нейната светлина и духовно равновесие, безграничната ѝ любов към всички нас, и на първо място – към Великия Учител!

Приветствувам я, като добра Негова ученичка! Ще я обсия с любов, каквато не е сънувала! Тя напълно заслужава тази почит и уважение – и тук, и в Невидимия свят. Горее тя седи на трон, и думата ѝ се чува. Уважавана е, обичана, и често тук аз я посещавам.

Нейната аура е мощна, светлината – силна, и всичко нечисто изгаря!

Тук тя командва, силна е! Милиони същества изпълняват волята ѝ. Там много работи. В този неин свят аз я намирам, и нашите разговори нямат край.

Стомничката, с която носех вода, ще остане за мене едно блаженство! Аз ще слагам в нея вода от самия Божествен извор. С тази вода ще ръся вашата земя и ще разказвам на всички за великата любов, както разказах и на тебе. Но не точно по същия начин – зависи от съзнанието на душите.

Очаквайте скоро и до вас да достигне някоя капка от тази свещена вода. Няма вече сила в света, която може да ни раздели с майка ви! Ще бъдем заедно във вечността, и аз ще заведа Стефка и до самия извор.

Колко е красиво там! На нея много ще ѝ хареса. В тази вечна хармония и красота, нашите души ще се слепят в една Божествена душа.

Аз заради нея ще помагам и на теб, и на всички други, на които тя желае. Това не е загуба за мен, а велико щастие! Аз вече ти казах, че нейната дума се чува, затова много да работи, а не да спи и гледа телевизия. Защото изпускаме моментите. Трябва непрестанно да се моли, да мисли за всички и за проблемите им. И те ще бъдат разрешени, независимо за кой свят се отнасят. Затова имаме много работа.

Поздравявам ви, и нека Божието благословение да се излее над вас! Амин! Така да бъде.

Бих могъл още много да говоря – цели дни и цели нощи, но вие се изморихте, а аз съм зает.

ЗА СИНА ТИ БЛАГОВЕСТ – ТЯХНАТА ЛЮБОВ Е БЕЗКРАЙНА С БАБА СИ!

Тя ще му помага много!

Ти ще бъдеш възпитател, а тя ще проявява Любовта.

След години вие ще видите голямо, разлистено дърво, което ще се отрупа с плодове. Това е бъдещето на тази светла душа, прекрасно същество – Благовест.

Нека всички много го обичаме! И действително е пратен при тебе, заради твоята строгост и силна ръка. Без всичко това, той може да се отплесне в живота и обърка. Ние разчитаме на него. Не се смущавай от отрицателните му прояви – много е зареден с енергия. Твоите прояви всички положителни ли са? Така е при по-великите души. Там енергиите текат в огромна река, и при едно малко съзнание не могат да се контролират. Да свирим.

Не забравяйте закона за великата Божия Любов, и там всичко ще се превърне в добро.

Поздравявам ви, и до нови срещи!

Разбрали сте кой съм. Ние трябва да бъдем проводници на Божествените сили.

6. ПОСЛАНИЕ ОТ НЕВИДИМИЯ СВЯТ, ЗАПИСАНО ОТ ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА НА 20 МАЙ 1979 ГОДИНА

**Друго слово, държано от брат Любомир Лулчев на 20 май 1979 г.
– на Витоша, сутринта.**

ГОВОРИ БРАТ ЛУЛЧЕВ ЗА ЗЛОТО НА ЗЕМЯТА И ДОРБОТО ОТ НЕБЕТО

Ти на Земята, ще бъдеш пак в Рая!

Ти си се отвратила и утежила от Земята, но ние сега ще направим твоя земен живот, да премине в райска обстановка. Ще се движим по закона на противоположностите.

Ще изучим сега този закон. Колкото зло си видяла досега, толкова добро ще видиш отсега нататък!

Представи си, ти достигна до дъното на ада, видя възможностите, проявите на тъмните сили, а сега – 180 градуса противоположно, ще видиш изявата на Царството Божие на Земята!

Колкото със зло беше заобиколена досега, толкова добро, и свръх отгоре, ще получиш за в бъдеще!

Толкова учудена ще бъдеш, и толкова невероятно ще ти се стори това, че душата ти ще се възроди, ще плачеш от радост, Бога ще славещ и ще Му служиш с Любов!

Нарочно те прекарваме през този изпит, за да узрееш, а сега вече плодове ще дадеш. Познанията ти ще бъдат толкова големи, че светът – пробудените души – ще могат да се ползват от тях. Твоето ухание ще се разнася навред!

И сега ти действително ще почувстваш, какво значи ученик на Учителя. За Божественото дело ще бъдеш готова на всичко, ще работиш през деня и нощта. Ще ти даваме задачи.

Връзката ти с майка ти е Божествена. Идва от най-висшите сфери, и никой няма да бъде в състояние да спре делото, което вие двете имате да извършите. Ще ви дадем възможност да работите, свобода на словото и действията в този и в другия свят.

Крумчо (баща ми), ще ви съдейства. Така той ще се издига. Душата му благоговее пред вашата духовна сила и мощ.

Действително ви се отварят вратите!

Повече вие няма да принадлежите на себе си. Това, което ще вършите, няма да бъде ваше лично дело, а колективно. Край вас ще има винаги такова велико присъствие, където и да сте, че стените на ада ще треперят! Няма повече да давате дан на тъмните сили, или както ти казваш и желаеш, и се молиш – ще ви изведем из затвора.

Казвам „изведем“, а не „изведа“, защото моето дело е общо, всемирно дело. Действително, моята мисия е най-отговорна, но върху вас чрез мен работи колектив от най-възвишени същества, завършили своята еволюция. Те ви очакват с радост и благоговение, и ще изляят такава благодат над вас, за каквато вие нямате физическа представа! И когато вие дойдете тук, при нас, изведнъж ще видите, че сте две слънца, които светят с прекрасна светлина. Слънце – това ще рече Божествените ръководители, т.е. една много висока, недостижима цел за душите.

Нито за миг не бих ви споменал и дума за това, ако не познавах вашето смирение и благородство! Всички ваши молби, тежести и терзания на Земята, се разглеждат тук на висшия съвет, на който присъстват едни от най-великите духове, и всички обсъждаме как да ви помогнем, за да намерите сили в себе си да издържите изпита, да се калите и уякчите в духовно отношение.

Ако не си силен, правдив, истинолюбив, любящ и всепобеждаващ, никога не можеш да се домогнеш до светлината на великите духове, завършили своето развитие!

Та сега, нашето решение във висшия съвет е – да започне незабавно вашето развитие и мисия.

Всички пречки и противоречия около вас, ще бъдат буквално пометени! Да, силни ще бъдете. Дори ще ви удостоим с благодатта да присъствате на някой наш съвет, ще ви дадем думата да разкажете за вашия път. Да изявите вашата непоколебима готовност да служите на Великия Учител. А Той самия, ще ръководи тоя съвет. Вашите разумни желания за Земята, ще бъдат взети в предвид.

Защо се смущаваш бе **Стефко (майка ми)**, за тези пътувания?

Не разбираш ли, че отсега нататък вие няма да работите за себе си? Божий служители ще бъдете. Аз ти говоря, че Вселената ще бродиш, а пък ти се смущаваш да отидеш в някоя друга страна.

Ние ще премахнем всички граници между страните, ще потопим цели земи, ще изградим и ще създадем новата земя за Шестата раса, ще тресем, ще събаряме, и ще изкореним всичко лошо от Земята. Вие ще участвате в това, думата ви ще се чува. Това време скоро ще настане.

Пред вратата му сте спрели. Остава само да се отвори вратата. Охкания и пъшкания, ще има. Не се смущавайте. Вие вече знаете от собствен опит, колко трудно се събаря злото.

Всичко около вас ще се тресе! Вие ще останете тихи и спокойни, с молитва и с благодарност.

Косъм няма да падне от главата ви! Ако трябва тук да дойдете, това ще се реализира много леко за вас. Над вас бдят великите сили на разумната природа. Гледайте как ще се руши стария живот, и как на Земята, ще се роди новото човечество. Вие ще участвате пряко в този велик процес. Ще видите славата Божия. Та подготвяйте се, това предстои и вие ще участвате

в Славата Божия и всичко, което следва занапред за вас, ще бъде свързано с тази ваша мисия.

7. МОЛИТВАТА

Задача: всеки ден ще намерите време да се молите на Бога, и казвайте молитвата:

„Господи, изяви ни Се, за да можем да схванем и разберем мисията си, създаването на новото човечество и на новата Земя на Планетата.

Молим ти Се Господи, помагай ни да изпълним волята Ти, благославяй ни да работим за Твоята Слава и величие на Земята.

Изяви Се чрез нас, ръководи ни, дай ни сили да работим за Твоето дело на Земята, ръководи ни във всяка наша стъпка.

И нека нашите чувства, мисли и прояви, да бъдат свързани с великите души, които сега работят на Земята за Твоята слава.

Благословен Си Ти Господи, благословен Си Ти Велики Учителю, благословен Си Ти Христов Дух, благословени сте вие Велики Духове на Вселената, благословени сме и ние чрез вас!”

АМИН

Това е една велика молитва!

Работете с тази молитва. Работете с тази молитва непрестанно, и тя ще ви въведе до вратите на великото богослужение. Тя се казва от Великите Духове. Много е силна и дава възможност да участвате във великото, което ще залее Земята.

Вие трябва не само **Стефко** много, много да говорят, вие тази молитва трябва да я реализирате на Земята. Затова сте избрани, ще работите винаги заедно. Няма да се делите. Тогава силата ви е огромна, възможностите ви са безпределни. Да отправяте мисълта си за връзка с великите сили, които ще работят за създаването на новото човечество и на новата Земя.

Та **Стефко**, където те изпратим, ще тръгнеш незабавно, без противоречия, с Любов и Светлина. Света ще обиколиш, ще се просветиш, много знания ще събереш за съвременната култура, без което не си в състояние да работиш по мисията си. Ще работиш, ще видиш стария свят, който ще съборим, и ще участваш в създаването на новия свят. Свържете се с душата, която ще ви изпратим да съдейства, молете се от сега за тази душа, която подготвяме интензивно за среща с вас. Любов ли искате или щастие – всичко ще получите, защото го заслужавате.

Ти **Величка**, ще бъдеш благословена, обсипана с любов и щастие, както аз изсипвам над най-любимата си душа, което е на физическото поле (**става въпрос за майка ми**).

Така вие и двете, запознати веднъж с възможностите на злото, ще се запознаете с безграничните възможности на доброто и великата Божия Любов.

Тази душа иде на път към вас! Подготвяме я да се срещне с вас с Любов. Та чака те Величка любов, блаженство, духовен импулс, много, много работа. Ще пътувате и двете. Аз ще ви водя. Ще ви даваме задачи, и вие само ще слушате и изпълнявате. Няма сила на Земята, която да спре вашия път и работа.

Ние сме с вас, приветстваме ви и благославяме ви!
Господ да излее Своята благодат над тебе, моя малка **Беба!** [Така брата наричаше майка ми – Беба.]

Нова страница ще ви разтворя, силни ще ви направя, ще пребъдете във великото. Амин!

Господ и нашия велик Учител, да ви благословят и бъдат винаги с вас във Вечността!

Ваш небесен приятел и ръководител!
АМИН

8. БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ ГОВОРИ НА 17 ЮЛИ 1979 г., неделя, Витоша, към 11 часа и 15 минути преди обяд за БОЖИЕТО БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Днес ще ви заведе на едно красиво място в нашите планини.
Тръгваме и летим!

Минаваме през все по-ефирни местности, где цари вечна светлина!

Тук-таме край нас прелитат светли същества, облечени много красиво. Те ни поздравяват с вдигане на дясната ръка, усмихват се прекрасно, любящо, благославят ни и бързо отминават по своя път, оставяйки след себе си чуден аромат.

Сферите стават все по-фини!

Далече сме от всичко физическо и земно, но има още много да летим.

Аз ви водя. На вас всичко ви се вижда много красиво. Слънце грее, а не изгаряте, светлината е много силна, но не засяга очите ви, температурата е висока, но това не ви вреди!

Вървете с мен към Рая. Виждали ли сте такава красота?!

Ето, навлизаме в един свят, той прилича на вашия, или вашия е като нашия. Всички ваши земни грижи отпаднаха, избледняха! Какво виждате – планините с високи върхове, долу под нас градини с прекрасни плодове. Тук всичко е на открито в природата.

Сега летим над един храм. Има арка в природата, и там са събрани същества, които пеят и се молят. Красиви са те. Харесват ли ви? Вашите души казват, че те са прекрасни. Едва ли сте виждали на Земята толкова хармонично съчетание на образите, съчетано и прекрасни одежди и тяхната музика във велика хармония! Послушайте малко, и поспрете. Това ще ви обнови. Ето, те ви видяха и с усмивка отправят своята благословия над вас, а може би ви познават, радват се, че сте с мен.

Така живеем ние горе в Невидимия свят, направо в живата природа – в музика, молитва и хвалебствия. Между съществата тук, цари пълна хармония. Те се разбират с един поглед, с една мисъл, с едно чувство. Всички ваши обикновени мисли, чувства, преживявания, са далече от тяхното велико съзнание.

Да продължим. Наближаваме планината.

Ще ви заведе при най-хубавия извор. Той е бял, кристален, със скъпоценни камъни с най-различни цветове. Водата е кристална!

Край него има полянки, обсипани с разкошни цветя – още по-красиви от вашите земни цветя! Това е целта на нашето пътешествие.

Гледайте и се наслаждавайте на красотата на Невидимия свят!

Ако доведе тук най-обикновен човек, той би се захласнал, и никога не би могъл се върне на Земята! Би заспал тука! А вие имате познанието да се върнете, да разрешите задачите си на Земята, и тогава сами ще потърсите тоя извор.

Аз нарочно тук ви доведох! Вие сега ще се благословите! Аз ви казах, че сами ще търсите извора, но знайте, че никога сами не можете да го намерите. Тук е забранена зона, и нечистия – не се допуска.

Гледайте, гледайте какъв красив извор! Той е създаден, в резултат на вечната дейност на великите, разумни сили. А сега ще си глътнете по 3 глътки от тази вода.

И моят приятел **Благовест**, и той си пийна! (**Това е моят син**).

А сега, знаете ли какво значи, че пихте от този извор? Никаква болест няма да остане във вас! Водата е вълшебна, лековита, тя ще изпълни вашето естество с нов импулс за работа.

А ти Величка, от сега нататък ще бъдеш здрава!

Затова ви доведох на този извор. В най-трудните моменти на вашия живот, при болезнени състояния и разположения, си спомняйте за този извор. Вземете си малко от тази вода – не физически, духовно си вземете. И ти Величка, вместо лекарства, пийвай си по една глътка от водата на този извор. Напълнете си по едно шишенце – кристално. Аз ви давам по едно кристално бяло шише от по един литър. Аз сам ще ви напълня шишето.

Дай моя мила Стефка твоето шише. Ето, навеждам се и напълвам догоре шишето с тази свята вода. Ето, заповядай и вземи и Господ да те благослови!

Дай Величка и твоето шише. Вземи го и бъди Велика! Няма вече болести за теб!

Благовест, и ти дойде! – Ще намеря шише и за теб. Напълвам го с кристална вода. Заповядай мило дете! Господ да те благослови да изпълниш мисията си, за която си слязъл на Земята!

Поседнете на тревата, дръжте в ръце шишетата, никога не ги изпускайте! Пазете ги, пийвайте си от тази свещена вода, но мисълта ви да бъде при свещения извор! Никога да не го забравяте, и Господ да бъде с вас.

Седнете малко на тревата, погледнете красотата, послушайте тишината, изпълнете се със светлината и се върнете пак долу на Земята. Да станем и край този свещен извор да прочетем молитвата, която ви дадох.

Сега си носете шишетата, и в най-трудните моменти на вашия живот си пийвайте от тази водичка. Запомнете тази екскурзия, и нека този красив извор ви напомня винаги за великата хармония и красота в Невидимия свят и за безкрайната Любов на Бога към вас мои скъпи души, съзнанието и благословието, на когото на Бога и това на Великия Учител ви доведе тук.

АМИН

Божие благословение да се излее върху вас!

Довиждане, и до нови срещи!

Водата във вашите шишенца, никога няма да се изчерпи – става магическа! Тази вода е духовно животворна.

Никъде във Вселената няма друг такъв свещен извор! Има много други, но този е единствен, и над всички други. Той е първоизточника на живата вода. Този велик извор е извора на Любовта. Тук скъпоценни камъни, блестят в хиляди нюанси!

Доволни ли сте? Много ти благодарим, и Господ да ви благослови за великата си Любов към нас!

Досега никого не съм водил на този свещен извор на Любовта, и освен вас, други няма да вода.

Вие се ползвате с великата привилегия на Великия Учител!

Ваш невидим приятел!

9. ГОВОРИ БРАТА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ, ЧРЕЗ ВЕЛИЧКА – У ТЯХ: КОИ СА ВРАГОВЕТЕ

1 ЮЛИ 1979 г., неделя преди обед.

Ти действително имаш много врагове, но не е случайно това!

Всички ще гледат да те спънат и ограбят!

Те не са виновни. За всичко си виновна ти! Ученик лесно не се става! Колкото повече те оплюват, толкова по-прав е пътя ти, и ти смело върви по добрия път!

Лошото е, че ти затъваш, поддаваш се, и въобще си добър проводник и в единия и другия случай. Много си чувствителна, фина и податлива на атаките, и на нас ни е трудно да те измъкваме!

Но едно да знаеш – на тях няма да те дадем!

Ти си вписана в нашите анали. Светът ще преобразим, Земята, ако трябва ще преобърнем, но ти си наша. Всички дяволи, в пъкъла ще ги навържем и навреме! До тебе няма да се приближават повече, а ти ученичка ще бъдеш.

Сега в тебе се извършва една основна пертурбация! Всички клетки, свързани със злото – изгарят. Затова ще се чувстваш така омаломощена, недобре и ще си мислиш, че си заминаваш, а то няма да си заминаваш. Този процес ще продължи. Не се отчайвай от изтощението ти. Така ще караш известно време. Всички стари клетки, след тяхната смърт, ще бъдат заменени с нови. Това е равностойно на едно умиране, а след това на новораждане. И това ще стане в един живот. Не обръщай внимание на състоянието си, гледай да караш някак си, постепенно ще настъпи и подобрене.

Ти беше още по-зле, сега си по-добре, и съвсем ще се оправиш постепенно! Не можеш да станеш истинска ученичка, без този процес. Той е жизнено необходим! Не губи кураж, вярвай, че ще се оправиш. А ти не вярваш, много се обезверяваш и отчайваш. Както искаш разсъждавай, но действително процеса, който става с теб, е труден. Добре е повече да почиваш.

Намерихме ти такава работа, в която ще си почиваш. Работата ти, ще се оправи. Средата ти в службата ти, не е много лека. Много ще те атакуват, но ти сама виждаш, че те са безсилни пред тебе. Ще има и други, които ще те обичат и уважават.

Ти ще разбъркваш мозъците на всички там! Около тях ще се върти един невидим огън. Те няма да го виждат, но ще го чувстват съществуването му. И които са неизправни, ще изгорят в този огън. Да, ти наистина си пратена при едни от най-големите безбожници. Не е необходимо много да им говориш. Ще мълчиш, а ние ще работим. Те са интелигентни хора и душите им разбират, че досега не са срещали човек като тебе. Те ще те атакуват, но не са страшни.

**ТЕЗИ ОКОЛО ТЕБЕ, И КОИТО СА ОТ БРАТСТВОТО,
СА ПО-СТРАШНИ!
РАДВАЙ СЕ, ЧЕ ИМАШ ТОЛКОВА МНОГО ВРАГОВЕ!**

И аз имах много!

**КОЛКОТО ПОВЕЧЕ СВЕТЛИНА ИЗЛИЗА, ТОЛКОВА ПОВЕЧЕ
ТЪМНИНА СЕ НАСОЧВА!**

Засега не напускай работата. Ще си починеш, ще се обновиш и всичко ще се уреди. Това трябва да го направиш, за да работим заедно.

Ти имаш нужда от голяма почивка! На планината ще си починеш. Там ви подготвям изненада. Непрестанно ще работим, там ще извършим някои процеси.

На Благовест ще му бъде много добре!

Стефка да обича околните си, но да стои по-настрана от тях. През големи изпити ще ги прекарваме, и тях ще ги спечелим.

Благовест има нужда от тази аура. Ще се чувства като окъпан – **добро детенце!**

Щом ще се смени обстановката, ще се погрижим за това. А вие със Стефка, работете. Тази година ще изкарате добре на Рила. Времето ще бъде хубаво.

Прекратихме вече разговора с брат Лулчев, защото Величка се измори.

10. НИЕ НЯМАМЕ НИТО МИГ ПОЧИВКА. ТРЯБВА ДА ВИ ПАЗИМ ОТ ЗЛОТО, КОЕТО ВИ ДЕБНЕ НЕПРЕСТАННО

**ДНЕС – НА 8 ЮЛИ 1979 г., неделя след обед – НОВО ПОСЛАНИЕ ОТ
БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ**

ГОВОРИ БРАТА:

Наближава **ПЕТРОВДЕН**, и цялата Вселена ще ликува!

Учителят Се ползва с голям авторитет във Вселената!

Милиарди възвишени същества, ще фокусират своята вибрация към Земята. При тази мощна светлина, която ще я залее, ще се получи голямо присъствие. Дава се ход на духовното в света. Ще настанат големи промени.

Земята е още доста силно концентрирана на тъмни сили, но при тази мощна светлина, която ще я окъпе, и каквато тя не помни досега, ще се предизвикат известни катаклизми.

ЗЛОТО ЩЕ БЪДЕ ИЗТЛАСКАНО ОТ ЗЕМЯТА!

Борбата е вече решена, и вие изведнъж няма да го почувствате, но ще има доста да треперите.

Какво ще бъде ли? Нещо, което никога не е било! Злото ще бъде победено!

И България ще даде своя дан. Ще разтворим тефтерите. Кармата на България, трябва да бъде платена. Знайте, че часът настъпва.

Не се подавайте на злото, което изтича. Ще се създадат условия на Земята да останат само тези, които ще приемат **Новото Учение**. И ще го приложат. И вие трябва да бъдете от тях. Невидимия свят е много строг.

Присъдата е вече подписана, но не за вас се отнася.

Който иска да живее порочен живот, ще напусне Земята!

Този огън гори сега и във вас, и вие като по-чувствителни хора, чувствате нещата отдалеч. Вашето състояние, ще обхване и всички други. Малцина ще са тези, които ще успеят! Само истинските и тези, които имат приятели.

Трябва да знаете, и вие го знаете, че идването на Учителя на Земята е едно епохално събитие, което няма равно на себе си досега!

И вие знаете, че такава велика сила до сега, не е слизала физически на Земята!

Господ никога до сега не е направил такава голяма жертва, не е проявил татова милосърдие и такава голяма Любов, и то да помогне на онези, които Го любят, и които са готови да изпълняват волята Му безпрекословно.

Към тях Той е толкова щедър, че е готов да направи всичко!

Той чу воплите и молитвите на страдащите души, които копнеят да видят реализирана Божията Мъдрост на Земята. Той даде възможност на всичките хора да се пробудят и да потърсят Господа, но малцина ще бъдат избраните.

Никой няма да чака тези, които не желаят да се променят. При толкова любов и грижи, тези духове не престанаха да вършат зло на Земята. Със своята наглост, те станаха досадни на Бога, и завинаги ще бъдат изгонени!

Това са духове, които внасят смут във Вселената, и се опитват да заграбят всичко. Съдбата им е окончателно решена. Сега е съдният им час. Още един час остава. Господ създаде света с любов, и от тогава досега те все Му пречеха! И досега не са се отказали, и ако останат, няма да се откажат – пак ще си продължат злото дело. Те доведоха света до този хал. Непрестанно дебнат да хванат и будните души.

Ако имавте духовни очи да видите тези плеяди край вас, които гъмжат по Земята, ограбват всички, които могат! Нито миг не почиват, а дебнат! Те влизат в много хора, които им създават условия, и тормозят други!

Ние трябва непрестанно да бдим и да помагаме, да помагаме, където може. Ако бяхте тука, нямаше да ви е много лесно, а вие сега нищо не виждате и си живеете спокойно.

Ние нямаме нито миг почивка! Трябва да ви пазим от злото, което ви дебне непрестанно!

Вие дори не се сещате, само чувствате помощта ни, но има нещо неспокойно във вас, нещо, което всичко вижда и разбира, но го пази в тайна от вас.

Че живеете си спокойно, защо да се безпокоите? Правете си сладко, компоти и др. Всичко наопаки ще обърнем. Тези духове треперят!

Те знаят много добре **КОЙ** е Учителя! Прекланят Му се, и продължават пъкленото си дело!

Ние сме в мобилизация. Основна задача за нас сега е Земята. Как да извършим всичко, като причиним минимални страдания на нашите мили приятели. Като знаете това, спете спокойно, разхождайте се, развличайте се, а ние нито миг не губим от скъпоценното си време.

Човечеството е поставено на един висящ мост – над бездна от вода – океан. Но мостът се клати, люлее се над бездната, бушува отдолу водата, и всеки момент ще се прекъсне и ще изсипе всички в бездната, откъдето няма спасение!

И вие сте на този мост, но вашата съдба ще бъде друга. Когато мостът се прекъсне и всичко се изсипе, отгоре ще бъдат спуснати светещи

стълбички, по които ще се качат тези души, които заслужават да бъдат спасени. Амин!

Ето картината на спасението ни:

Моста се прекъсва. Отдолу е бездната и отгоре има светещи стълби, които се спускат. Тъмните сили няма да могат да се докоснат до светещите стълби, защото ще изгарят от светлината им. Те ще бъдат светещите стълбички само за определени души, които са работили за Бога.

Ще се чуват вопли, стенания, плач, скърцане със зъби! Нищо не трябва да ви смущава!

Тогава Земята ще бъде озарена със мощна светлина.

Учителят ще Се изяви.

Обикновените хора ще кажат, че това е свършека на света, но духовните хора трябва да знаят, че това ще бъде Началото на Новата култура на Земята.

Молете се и вие, за да може и вие да участвате в създаването на Новата култура на Земята и на Новото човечество.

И затова сте така отпаднали и изморени, защото долавяте отдалеч това, което идва!

Но вие не сте на Земята, за да плащате като другите хора, а за да бъдете в едно с невидимата армия от светли същества, която ще разчисти пътя. Ако можехте да имате това съзнание, нищо друго нямаше да ви интересува! Разбирате ли в колко важен момент сте на Земята? Невидимия свят разчита на вас, пази ви, подкрепя ви, подготвя ви и вие трябва да устоите докрай. Това е много важно.

Чуваш ли Величка? Малко трудно чуваш! Ти предварително усещаш нещата, на тебе ти влияят тези вибрации и ти си уморена. Ще ти дадем почивка, но трябва духовно много да работите. Атмосферата край вас е много гъста и вие се задушавате вече, а трябва да издържите.

Познавам ви, пожелавам ви ползотворно прекарване на съборния ден, духовен подем и издръжливост! Победата ще бъде наша. Амин!

Така Господ е решил. И когато всичко се успокои, ще се съберем заедно на някоя красива полянка в планината, ще седнем на богатата трапеза да си хапнем, ще разговаряме, ще размишляваме и ще си починем в красивия Божи Рай, създаден от Великия Творец, за да пребъде във веки доброто и любовта.

Ще посетим и Учителя, ще Му целунем ръка, и ще Му благодарим за великата Му милост и благодат към нас!

Да бъде благословен във веки!

Славата на Неговото дело да се носи навред по Вселената!

Ваш невидим приятел!

11. ЖИВОТЪТ ТРЯБВА ДА СЕ ЦЕНИ, А ЕНЕРГИЯТА МУ Е БОЖЕСТВЕНА

22 ЮЛИ 1979 г., неделя – към 4 часа след обед

ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ, ЧРЕЗ ВЕЛИЧКА:

Аз чрез Величка, ще ви дам някои упътвания.

Мои мили приятели, радвам се, когато мога да разговарям с вас!

Моята задача е да бъда край вас, и да ви помагам. Това е една приятна за мене задача. Има други по-неприятни така да се каже задачи, в смисъл трудни, с други същества. С вас ми е по-лесно, но вие създавате условия за изява понякога. Затова и за голямата моя любов към вас, ми е толкова приятно това общуване!

На тебе ти е малко трудно да влезеш в контакт – изморяваш се. Да, така е, но вие трябва да знаете, че вашето общуване с мен е голяма привилегия за вас. Освен това, влизайки във връзка с мен, вие се пречиствате и обновявате.

[Влезе синът ми Благовест]

Моят приятел дойде! Аз ще му помагам по-нататък, ще работя и ще се изявявам и чрез него. Сега работя, да го подготвя за това.

Вие всички сте една верига – **Стефка, Величка, Благовест.**

Разширявайки съзнанието на единия, се разширява съзнанието и на другите, а чрез вас ще разширим съзнанието и на много други души. Те ще се закачат за вас като на магнити. Кой където може ще се хване – за ръцете, за краката, тялото, главата, косите, сърцето – за вас. Но това ще бъдат само готови, определени души. А вас ще ви напомня с достатъчно сила, да издържите.

Предстоят ви редица срещи с много души, с които вие ще работите, но самите вие трябва да бъдете изработени и да светите. Всички души, които ще срещнете по пътя си, ще бъдат определени. Това знайте. Идва времето на тези срещи, и те ще бъдат много. Много хора ще минат през вас, и все изпратени от мен. Трябва да представявате извори, които бликат и дават. Ако бяхте горе, същата работа ви очакваше – да работите върху пробудените души. Сега ще изпълнявате същата задача, но тука на Земята. Трябва да четете повече, но вие няма да проповядвате научно. Достатъчно ще бъде много малко да въздействате, чрез себе си. Силата ви ще идва от горе, ние ще се проявяваме чрез вас.

Отиването ви на Рила тази година, ще бъде начало на една нова епоха за вас. Задачата, поставена още миналата година от Учителя, ще бъде уточнена. Ще ви се даде конкретна работа, в която трябва да участвате вече съзнателно. Несъзнателно вие отдавна работите, но сега това трябва да бъде съзнателно и целенасочено. Избрани сте за работници на Божията нива, а житото вече е изкласило, и нали знаете – Учителя чака със златен съд.

Там на Рила ние ще ви пречистим, обновим и подготвим!

Голяма работа ви чака! Край вас ще има голямо присъствие (добри духовни условия), и времето ще бъде благоприятно. Ще ви се изявим, ще ви укрепим и предначертаем пътя на вашето духовно поприще.

Ти Стефка, за нищо не се смущавай! Остави реката да тече. Стой на брега, наблюдавай и се моли. Реката сама ще ви доведе тези, които трябва да дойдат при вас.

И ти Величка, не се мъчи да се измъкнеш, напротив – ще те въведем в най-отговорни кръгове, където ти ще работиш, дори несъзнателно.

Обаче, няма заминаване за другия свят!

Постепенно ще се възстановяваш, но ще трябва да пазиш енергиите си и да ги изразходваш много пестеливо.

Живота трябва да се цени, а енергията е Божествена! Не трябва да се пражосва за глупости! Твоя живот за в бъдеще, ние ще го предначертаем. Не се смущавай! Каквото наредим, това ще бъде. Тук се слуша нашата воля. Вие се молете и ученици бъдете, не се смущавайте за здравето си. Трябва да служим на Учителя. Ще те укрепим и разнообразим.

Очаква ви светло бъдеще!

Работете заедно и бъдете заедно. Ще ви създадем възможност за работа.

До нови срещи в планината!

Ваш верен небесен приятел!

АМИН

12. КОЕ Е СВЕТЛОТО СЪЩЕСТВО С КОРОНА НА ГЛАВАТА

ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ НА 29 ЈУЛИ 1979 г. НА ВИТОША
[неделя сутрин, към 11 часа и 15 минути]

Мили мои приятели, щастлив съм много да ви срещна в едно добро настроение!

Доброто настроение дава условия за повдигане на човешката душа. Светлите, красиви мисли насочват човешкия дух нагоре, към възвишените светове.

Аз идвам отдалеко – от света на абсолютната хармония. Слизам с радост при вас, да ви обнадежда и да ви помогна във вашия малко труден човешки живот.

Красиво е тука на Земята, и вие се радвате на красотата на природата. Красиво е и горе в нашия свят! Там обитават само възвишени същества, които живеят абсолютно напълно разумен живот. Те също се интересуват от вас. Тук имате много приятели.

Ще ви заведе до един свят.

Пригответе се. Тръгваме. Летим много бързо!

Може да се обърнете да видите Земята – кълбо голямо като Слънце. Има светлина, но не свети като Слънце.

Продължаваме – все по-нагоре и по-нагоре! Никъде няма да спираме. Започваме да влизаме в обсега на звездата, където ще кацнем. Тя е Слънце. Свети много силно! Влизаме направо в огъня, но няма да изгорим! Тялото, в което сме – не изгаря! Край нас навсякъде е светлина – мощна светлина. Тука няма тъмнина. В царството сме на абсолютната светлина.

Много бързо се движим, скоро ще спрем. Тук с физическо тяло не може да се дойде – изгаря се. Тази светлина се получава от светлината, която излъчват разумните същества, обитаващи това Слънце. Те са до такава степен просмукали цялата атмосфера със светлината си, че навсякъде свети и извира светлина. Погледнете, наоколо всичко свети! Има и природа – планини, дървета и същества. Тук няма къщи, а има храмове. Те са сред живата природа. Ще посетим такъв един храм. Виждаме нещо като движение на светлината, която блика. Наоколо се събират същества, които размишляват. Те са облечени в разноцветни одежди, светят като Слънца, а самия храм е източник на вечна светлина. Съществата седят безмълвно, размишляват около този храм.

Велика Божия картина!

Да спрем и ние тук. Те дори не ни виждат – толкова са съсредоточени в молитвата си. Благодарят на Бога за светлината, която непрекъснато им изпраща. Те са толкова напреднали, че като се молят, светлината на храма се увеличава още повече, а те непрекъснато са в молитва. Вземете пример от тях. Те са толкова вглъбени, от тях струи любов, милосърдие, благост и абсолютно спазване на законите, строгост и безкомпромисност. Свържете се с тях, станете като тях разумни, мъдри, светли, любящи служители на Бога.

И за какво се молят те? Благодарят непрестанно на своя Създател, Който с такава любов и безконечно дълго време ги е чакал те да вървят крачка по крачка по пътя на своето усъвършенстване. Помагал им е, и Той ги е насърчавал.

Вашият път е, темен изминат път вече. Те разбират добре, че пътят е труден, и затова помагат на всеки, който пожелае да върви по този път, и го благославят!

Макар че не ви обърнаха никакво внимание, защото са много заети, те се молят за вас и ви благославят! Те ще ви помагат и в пътя ви за напред. Сега вие се обливате със светлина, започвате и вие да светите, и трябва винаги да светите.

Запомнете този извор на светлината – този храм на светлите същества. Ето, пред храма се появява **трон, на който е седнало светло същество с корона на главата**. Неговата светлина прелива с тая на храма. Това е съществото, което тук работи – пазител на храма.

То рядко може да се види! И действително е като един мираж.

Съществата изливат своята благодарност към този светъл дух, който ги озарява със светлината си. Това същество се яви, може би и заради нас. Ние сме тука гости. Ето, че ни приветствува, и вдигна дясната си ръка и ни благослови! И ние да вдигнем дясната си ръка и да го благословим, и да му благодарим за великата му любов към нас! Тук не се разговаря с думи, всички разговарят мислено и се разбират.

Мъдрото същество насочва вибрацията на всички към вас. То иска да ви окъпе и очисти. Вслушайте се в гласа му – какво ще ви каже: „Добри хора, бъдете светли, разумни същества, работете винаги във светлината, която непрекъснато да озарява вашето съзнание. Този извор на светлината, при който сте дошли, ще ви очисти от всички наслойки, ще стопи леда в сърцата ви и мъглявините в ума ви, ще ви облеем от този извор, и вие ще се върнете обновени! Всичко отрицателно у вас, ще изгори! Скоро ще се видим пак с вас, но вие ще бъдете коренно променени! Вие сте пробудени души, но имате известни кални наслоявания на миналото. За да стигнете до нашата култура – на културата на светлината – имате още малко път да извървите, но вие сте вече предопределени за този храм. От сега нататък ставате наши служители, служители на светлината!”

Явява се и Учителят. Нищо не казва, а Се усмихва.

- Вашият Учител ми нарежда, да бъдем благосклонни към вас. Ние Му се подчиняваме безпрекословно. Той е и наш Учител.

Радваме се и ви благославя! Всичко става с Негово знание. Той от вас иска много работа. Като дойдете тук, ще дойдете при този извор, и ще продължите работата си.

Нашата основна дейност се заключава в това да светим и да обливаме и другите със светлина. Тази светлина е като радиоактивни лъчи – прониква навсякъде. И когато я насочим към дадена душа и я фокусираме към нея –

стават чудеса! – Лъчите проникват абсолютно навсякъде, и метат – гонят и изгарят всички отрицателни наслоявания.

Ние ги насочваме само към определени, избрани души. Енергията никога не трябва да се прахосва.

И този извор от светлина е равностоеен на цяло Слънце, което се фокусира към дадена душа. Такава душа израства ще не ще, и завършва преждевременно своята еволюция по-рано от другите хора.

Законът е строг. Попаднеш ли под лъчите на този извор, за тебе няма вече друг път! Остава само да вървиш по пътя на светлината и вървиш, но малцина могат да дойдат до извора на светлината. Не е позволено. Трябва да се измине дълъг път на развитие – милиони години да вървиш по пътя на светлината, за да се домогнеш да видиш извора на светлината.

За вас правим съкращение – съкращаваме пътя на еволюцията ви. И кой гарантира за вас? Един от тях е вашия приятел, който ви доведе. Ние го познаваме много добре – мощен и възвишен дух – един от най-добрите ученици на Учителя.

13. КОЯ Е ВАШАТА ПРИВИЛЕГИЯ НА НЕБЕТО

Вие знаете ли коя е вашата привилегия на Небето? Не помните – вие бяхте от онези души, които слязоха физически на Земята да служат и помагат на Великия Учител, и сега продължавате да Му служите с любов. Вашата любов към Него и преданост, води до Неговата безпределна любов към вас!

Независимо от вашето развитие и вашите наслойки, ние тук произнасяме имената ви с благоговение!

Вие бяхте тези, които помагате на великия Учител в Неговото дело. Знаем ви поименно. Цялото Небе ви знае. Няма светло същество, което да не ви познава, да не ви обича и да не ви благославя! Това значи, че вашите имена са записани горе, независимо от вашите погрешки и слабости, които не са присъщи за нас, и абсолютно са изключени.

Ние сме благосклонни към вас, затова вие ще прескочите еволюцията си с милиарди години! Ние ще ви окъпем със светлина, ще ви издигнем в едно от най-високите нива на развитие.

Вие светли приятели, благословени от Великия Учител! Неговото присъствие тук е рядкост. Сега е дошъл заради вас. Разбирате ли колко много се разчита на вас? Ще ви покажем всички тайни на Вселената. Навсякъде ще ви заведем, защото вашите стъпки са свещени, и за вас се застъпва Великият Учител. Неговата заповед, е закон за нас. За Него няма нещо невъзможно и непостижимо!

Ние благоговеем пред това Велико Същество!

Ние всички Го изпратихме на Земята.

Той слезе между потъналото в тъмнина човечество, и заля Земята със Своята светлина.

Ние всички отгоре бяхме край Него и Му помагахме, но край физическото Му тяло бяхте вие, и се докосвахте до Него.

Това дава отпечатък за по-нататъшното ви развитие!

А вие сте малцина, и ние добре ви познаваме. Вие сами не се цените, но за нас сте много ценни. И като дойдете тук, и вие като вашия приятел, ще имате привилегията да обикаляте навред Божият Рай.

За първи път говорим тези неща! На никого не сме ги казвали, но ние ви познаваме и знаем, че на вас можем да разчитаме. Вие сте от малцината, избрани да бъдете истински ученици.

Думите ми не се отнасят за всички, които са били край Учителя, а само за тези, които Той Сам си е избрал.

Това да не ви блазни, защото е много отговорно да разчита на вас великият Учител!

Това ще рече, че и цялото Небе, цялата Вселена разчитат на вас!

Господ да ви благослови, да ви окъпе в светлина, и този извор на светлината да влее своята благодатна твар за вечни времена!

Ние ви благославяме!

14. УЧИТЕЛЯТ ГОВОРИ

Учителят ще каже: „Любящи мои ученици, вървете напред и все напред“, и тогава пред вас ще се разкрие нечутото, невидяното, недостижимото! Това примамва ли ви? Нека това да ви окуражава във вашия труден път на Земята. Бъдете мои верни, предани, любящи ученици.

Навсякъде ще имате картбланш! Всичко ще ви разкрием, но и вие няма да ме посрамите. Смело напред! Където и да ви пратя – ще работите. И никога не забравяйте любовта на светлия възвишен свят към вас. Вие сега почувствахте тази любов. Нека това да ви окриля и ръководи в бъдещия ви път. От сега нататък да виждаме във ваше лице едни истински ученици, живеещи абсолютно съзнателен живот. Обещаваме ви големи награди, след като минете трудния път. Но това да не ви блазни, а вие работете с любов.

Вие имате щастието да се домогнете до една малка част от моя вътрешен живот на Земята. Ако вие разговаряте един път в годината, месеца, седмицата с нас, то моя живот на Земята беше непрестанна връзка с Невидимия свят – както вие сега.

Но вие трудно се измъквате от тинята, мои добри и любящи ученици!

По-често, рекох общувайте с невидимите същества мои скъпи ученици. Цялата Вселена ще преброя, но вас ще намеря и запазя, ще ви заведа при Бога. Всичко останало на Земята е много второстепенно. А защо толкова се вживявате? Искам да израснете. Желая ви да станете мъдри, добри и любящи ученици. Следвайте моя пример. Общувайте с Невидимия свят. Нека тези общувания да станат един непрерывен процес, да бъдете долу на Земята, и никога да не се потопявате в аурата им. Духът ви да бъде горе. Ние ще прочистим Земята, и просветлим аурата ѝ.

Следвайте моя пример. Абсолютно от нищо не се смущавайте и тъжете! Ние всички, се грижим за вас.

От сега нататък вашия живот, ще премине под мое ръководство. Аз ще отреждам вашата съдба. Вашият мил приятел – брата Любомир ще бъде проводник на моята дейност към вас. Ще му се подчинявате абсолютно, вярвайте в неговата беззаветна обич и любов към вас. Той черпи своята любов от самия извор на вечната любов. Има всичко това благословение и благоразположение. Той ще работи с вас. А чрез него целия Невидим свят от разумни същества, които благоговейт пред вас и непрекъснато ви благославят бързо да растете, и да ги посетите след време. Разбирате ли тяхната безгранична любов към вас?

Аз лично съм гарантирал за вас! И никога няма да ви оставя!

В най-трудните моменти на живота ви, съм ви помагал винаги. Познавам беззаветната преданост на Стефка, и тази на Величка – мои светли души и възлюбени ученици. На вашата любов към мене и аз ще отговоря със Своята безгранична любов, за която няма граница в цялата Вселена. От сега нататък, вие ще учите закона на любовта.

Още искам от Величка да я пренатоваря. Всичко старо от съзнанието ѝ ще го изгорим, и тя ще просветне и ще стане силна и мощна!

Ти Стефка, си по-силна от нея, по-издръжлива си! Сега ще развиваме и нейния гръбнак, ще ви дам задачи по света. Мои ученици ще бъдете, и като такива, навсякъде ще работите.

Пътят ви Сам ще чертая, вратите ви Сам ще разтварям. Навсякъде ще ви посрещам, и ще бъда с вас.

Така ще работим заедно, ще подготвим и **Благовест**. Велико бъдеще го очаква! Той напълно ще продължи вашето дело. Вярвайте му. Ще изтекат мътните води от него, и той ще се пробуди и просветне. Велик дух ще го ръководи. Той е силен!

Работете с брата **Любомир Лулчев**, който ще ви обогатява и разкрива пред вас тайни от Невидимия свят.

Пожелавам ви мои любими ученици, да просветнете в Царството на Отца си, да изпълните с чест всички задачи, предвидени за вас на Земята!

Цялото Небе ви благославя за вечни времена! Действително Земята засиява от това присъствие, и фокусиране на светлина.

Мили мои чада, навсякъде в света ще ви разведа, и вие ще славите Господа на Земята, и ще разнасяте славата Му навред по света!

Ваш Учител във Вечността.

Всичко добре ще се нареди за групата, за вашата духовна работа и всички останали проблеми!

Няма Величка да бяга от Земята. Ние ще ти показваме и други свят – твой вечен копнеж, и ще работим, за да просветне името на Отца нашего на Небесата на Земята.

АМИН

Ползотворно прекарване на усилената ви работа на Рила, а не почивка!

15. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ ЗА ТЪРЖЕСТВОТО НА ДНЕСНИЯ ДЕН

Мили мои приятели, моите думи са бедни да опишат тържеството на днешният ден!

Към вас беше изпратена енергията на безграничната любов на светлите възвишени същества към вас!

Моята любов е част от тази обща любов. Чудни времена настъпват! Ще работим заедно, както повелява нашия любим Учител. Нека с обща благодарствена молитва, да изразим великата си благодарност за Неговото изявление днес.

Това са най-епохалните моменти във вашия живот, през цялата Вечност на създаването ви и развитието ви! Вие сте вече членове на колектива от велики души, които работят за доброто на всички същества по цялата Вселена.

Да завършим нашата кратка разходка из Божия рай с Добрата молитва.

„Бог царува на Небето, Бог царува в живота, да бъде името Му благословено!”

„Да се прослави Бог в Бялото Братство, и да се прославят белите братя в Божията Любов!”

Благодарим на съществата и на брат Любомир, който ни заведе и за изявлението на Великия Учител! Амин!

Дадено в неделя по обед на Витоша, на 29 юли 1979 г.
АМИН

16. ЗАЩО ИДВАТ БОЖЕСТВЕННИТЕ ЕНЕРГИИ

ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ ДНЕС – НА 6 АВГУСТ 1979 г., [понеделник сутрин на „Студени чал” – отстрани на връх „Иречек”, край Мусала в Рила]

Щастлив съм, че можах да ви доведа на тези прекрасни места!

Тук вие работите заедно с невидимите същества.

Те са дошли, за да пречистят Земята. Работете заедно с тях.

Тук действително физическия и духовния свят се преливат. Тук е толкова красиво, че се доближава до красотите на Невидимия свят! Тези могъщи същества, които са пред вас, реализират вече започнатото дело на Земята. Земята ще стане пак земен Рай, каквато е била след създаването ѝ. Тука по тези места, светлите същества работят и създават съдбините на Земята. Тях ги ръководи Учителя.

Съдбата на Земята се намира в Неговите ръце. Той сега е много строг, защото е наближило края на старото. Светлите същества със своето идване на Земята, донесоха със себе си и новата култура. Тя е в света над Земята – в ефира, и остава само да кацне на Земята. Тя е вече свалена, процеса е подобен, както на раждането на детето.

Детето е вече създадено, и е в утробата на майката.

Остава само да се роди, и да се появи на новия свят. Та планът е вече готов. И това е един велик план! Ще плачете от радост!

Земята ще стане приказна градина! Ще се промени климата. Ще стане по-благоприятен! Ще се пречисти водата, въздуха, пространството около Земята, ще се пречисти самата Земя. Ще се явят и нови видове плодове, организъмът на хората ще се промени. На Земята никога вече няма да се извършват убийства, храната, която ще се употребява, ще бъде от плодове.

Това няма да стане така бързо. Но сега е края на старата епоха.

Затова и Учителят слезе на Земята. Той слезе да даде пример на човечеството, да освети съзнанието му с мощна светлина. Той слезе на Земята в най-великия и критичен момент! Всички, които могат да се пробудят, ще бъдат спасени и подготвени за новият начин за живот. Всичко ще се видоизмени, и вашият организъм също. Всичко старо във вас трябва да изгори, трябва да светите, както светят светлите същества. Запознавайки се с тяхната култура и начин на живот, вие трябва да ги възприемете, и трябва да станете образци на тяхното съвършенство.

И ние ще ви въртим в огъня дотогава, докато вие придобиете тяхната светлина. А то никак не е трудно. За тях се вижда много трудно да живеят такъв живот, какъвто живеят обикновените хора на Земята. Те смятат, че най-леко е да се живее свят живот, а вашият живот за тях е невъзможен!

Те се учудват на това разхищение на Божествените енергии на чистотата!

Ако не беше великата Божия любов, залегнала в тях като основен принцип, само за 24 часа, те щяха да създадат друг ред и порядък в цялата Земя. А сега те са се насочили към Земята, и чакат само разрешение, за да проведат великата си реформация. И те ще бъдат безпощадни, в изпълнение на този Божествен план на Земята.

Запишете си това със златни букви, че скоро идва времето, когато Земята ще бъде Рай, и дошло е.

17. СВЕТЛИТЕ СЪЩЕСТВА И ЗЕМНАТА КУЛТУРА

Тогава светлите същества ще слизат и възлизат на Земята, и земната култура ще бъде в пряка връзка с тези същества.

Никой дори няма да запомни за старата култура на Земята. Заедно с нейното заличаване, ще бъдат унищожени всички източници на информация за нея. Съществата на Земята няма дори да се сещат, че на Земята е имало такава отрицателна култура. Те ще смятат, че Земята вечно е била такава Райска градина. Господ ще заличи всичкото зло от съзнанието на Новото човечество.

Този процес ще бъде свързан с изправяне **оста на Земята**. Този процес ще засегне и цялата Слънчева система, ще се промени и пътя ѝ в небесното пространство, и ново Слънце ще огрее и планетите и Слънчевата система.

Ще станат и пертурбации с Луната, която силно влияе на процесите на Земята. За Космоса това ще бъде равностойно на космична катастрофа. Такова явление се случва рядко във Вселената!

Големи сили са насочени към Земята, но всичко ще стане постепенно, неразбираемо.

И когато вие дойдете пак на Земята, ще бъдете **в нови тела, много по-ефирни от сегашните**. Вие ще бъдете представители на новата култура на Земята, вие – будните души, и когато пак дойдете на нея – ще живеете в радост, няма да си спомняте за черното минало. То ще бъде окончателно ликвидирано! Тогава вие ще оставяте дълги години на Земята – много повече от сега.

На Земята ще се даде друго име. Това ще бъде началото на възлизането на земната култура. Светлите същества ще посещават с радост Земята, а сега те идват, за да работят и им е трудно да понесат вашата култура.

Затова те с обикновените хора не се занимават, не им обръщат никакво внимание! Целта на техните посещения на Земята – това са онези светли души, които работят за Бога, и на които те ще помагат като ги подготвят за новата култура. Казах, че те не се занимават с обикновените хора. Но така са си изплели мрежата, че тези хора са обвързани от всички страни. Те няма да могат да вършат злини на Земята!

Всичко зорко се следи от този възвишен свят, който масово се е пренаселил на нея. Затова сега ще станат чудеса, действително чудеса! Всички будни души, ще могат да влязат в реален контакт с невидимите същества. Ще провидят, ще прочуят, и този им контакт с тези същества ще им послужи като импулс да вървят нагоре – към своето усъвършенстване. Гледайки тяхната ефирна форма, техния хармоничен образ, светлината, с

която светят, всички будни души ще добият непрекъснат импулс да последват техния път – път на съвършенството, път на светлината, път към Бога.

Това са съвършени същества, които никога не грешат. Те спазват абсолютно Божествените закони, тяхната мисъл и мъдрост, техния образ и светлина, техните чувства, любов и топлина – те идват от света на абсолютната хармония, и го пренасят тук – на Земята. Те ще ви помогнат вашите умове да започнат да мислят по-мъдро, а вашите сърца да се проникнат от безграничната Божия любов.

Само безмерната любов на Бога, може да застави тези мощни, светли духове да дойдат тук на Земята и да наблюдават вашите несъвършенства. Някой от тях, които за първи път посещават Земята, гледат на живота ви с крайно учуден поглед!

Може би те не са знаели, че има толкова несъвършени култури във Вселената, толкова пропаднали култури – такива безбожници!

А някой от тях плачат, като гледат вашата култура и вашето несъвършенство!

18. ВСЕЛЕНАТА Е ПЪЛНА СЪС СЪВЪРШЕНИ КУЛТУРИ

И вие – жалки същества, които можете да допуснете в съзнанието си мисълта, че вашият Творец **не съществува, че във Вселената няма съвършени култури**, че вие сте най-мощните във Вселената! Други от съществата не идват за първи път на Земята. Те и друг път са работили на Земята, а може и хиляди години да са работили. Те не се учудват на съвременното човечество, но гледат много строго и започват да провеждат Божия план на Земята. И знаете ли – всичко ще изкоренят!

Учителят е живял на Земята като обикновен човек във физическо тяло, за да може да внесе физически Божественото знание и законите на земното човечество.

Неговите ученици бяха тези, които трябваше да помогнат на великото Му дело на Земята. Томовете беседи от знания, които Той сваля директно на Земята, дадох светлина на човешките умове – кое във Вселената е допустимо и кое – не.

Делото на Учителя, беше свързано с едно от най-големите желания на Бога – да помогне с любов на човечеството. Цялата мисъл на Учителя на Земята, беше продиктувана от тази безгранична Божия любов и към всички същества във Вселената – било то грешни или съвършени. Сега всички от човечеството могат да бъдат спасени. Това зависи от тях, и само от тях.

Божественото знание за живите закони в природата е вече написано, и може да бъде достояние за всекиго.

Както виждате, безгранична е Божията любов!

Господ със Своята сила и мощ можеше досега да помете културата ви, но Той не се отказва да вярва в доброто, което Той е вложил във всяка една човешка душа. Той прави неимоверни усилия да спаси всички ви, и като проява на Неговата безгранична и велика любов, Учителят е слязъл на Земята.

Но сега отговорността на човечеството е много по-голяма. Светлината е дадена, и който желае да я възприеме, ще я възприеме, а който не я възприеме, ще отпадне от Новата култура на Земята.

И ще знаете, че това бе последната воля на Отца нашего на светлините и светлите духове. Затова ще ви дадем възможност в близките години да

разпространите това Учение по Земята между народите.

Не трябва да остане на Земята нито един човек, който да не е чул за Учителя, за Неговото Слово на Земята, за Неговото свято дело!

Няма да се страхувате от нищо!

Това е последната воля на Господа. Никога човек на Земята не трябва да остане непросветен и после да каже: „Не съм виновен Господи, не знаех, нямах светлина!“

19. ЗАДАЧАТА НА УЧЕНИЦИТЕ

Вие, като наши представители на физическата Земя, като ученици на Великия Учител, света ще обиколите и навсякъде делото Му ще разпространите. Абсолютно нищо друго няма да ви интересува, няма да държите никаква сметка за живота си, няма да се смущавате от нищо, ще знаете – целият светъл свят в едно с великия Учител, ще ви съдействат във вашето дело. Нито косъм, няма да падне от главите ви! Знайте, това е последната воля на Господа за Земята.

Това откровение, което днес ви се дава, вие ще продължите по-нататъшния си живот. Няма да пожелите нито силите си, нито живота си за това велико, Божие дело.

Не мога да ви опиша радостта на светлия възвишен свят, че има на Земята души като вас, готови за саможертва в името на Великия Учител и на Неговото свято дело!

Пожелавам ви Славата на Неговото дело да залее цялата Земя, да проникне във всеки човек, и всички хора по Земята да се проникнат от Божествената светлина!

За тази ваша работа, за която ще дадете целият си живот, докато сте още тука на Земята, ще ви отворим вратите. Никой няма да може да ви спре!

ОГЪН Е ТОВА!

Подобно на апостолите на Христа, и вие с още по-голяма светлина ще завършите делото на Учителя на Земята. И знайте, че във всички страни ще ви приемат, будните души ще ви намерят и ще просветнат.

Отваряме за вас всички страни и народи по Земята.

Отначало малцина, вашият брой ще достигне невероятни размери! Всичко, което търси, ще ви намери. Колкото повече заговарят хората за вас, за Учителя, за делото Му, толкова повече ще се стичат от всички страни. Тази вълна ще залее света.

Днес тук, на този свещен връх „**Студени Чал**“, ние ви призовахме на едно от нашите събрания.

Аз ви говоря пред очите на хилядите възвишени същества, които присъстват тук край вас.

Те ни благославят и поздравяват!

Желаят да чуят, готови ли сте де изпълните задачата с Господа, с Великия Учител и с тебе братко наш мил. – „Готова съм да изпълня волята безпрекословно!“ (казва майка ми)

АМИН

Господи, тъй да бъде!

Ти велики Учителю знаеш най-добре нашата безгранична любов към Вас, към Вашето Слово, към светлия възвишен свят и към Вас Господи, наш велик баща! Ние слязохме на Земята, за да помогнем на това велико

дело, да участваме в създаването на новата култура на Земята. Под Вашето мъдро ръководство, и с Вашата всестранна помощ и подкрепа за Славата Божия, ние ще изпълним мисията си на Земята. Господ да ни благослови.

Да изпеем заедно песента „Благославяй душе моя Господа”.

20. СВЕТЛИТЕ СЪЩЕСТВА НИ ПРИВЕТСТВАТ

СЛЕД ТОВА БРАТ ЛЮБОМИР ПРОДЪЛЖАВА:

Да дадем думата на **Светлите същества**, които присъстват тук!

Мили наши приятели и ученици на Учителя, ние се гордеем, че на Земята има души като вас!

Господ да излее Своето велико благословение върху вас!

Ние ви познаваме добре. Разчитаме на вас, и ще ви помагаме във всичко добро, което имате да извършите на Земята. Пътя ви ще чертаем, и пътя ви ще отваряме. Нашето присъствие ще ви следва навред. Навсякъде ще бъдем с вас. И вие непрекъснато ще бъдете във връзка с нас, за да може чрез вас Божието благословение да залее Земята. Ние ви приветстваме и пожелаваме Божието благословение, чрез нас да дойде върху вас.

Светете, светете, светете и света озарете!

За да осъществим тази наша връзка с вас, ние дълго работим над вас. Също така създадохме тази година благоприятни условия на Рила, за да може да влезем в реална връзка с вас.

Господ да ви благослови, мили наши приятели!

21. УЧИТЕЛЯТ ГОВОРИ НА ВЕРНИТЕ УЧЕНИЦИ

Мир вам, мои любящи верни ученици!

Аз ви подготвям от хиляди години за този велик момент на Земята, когато Славата Божия ще я залее навред! Аз Съм един вечен извор, от който вие може да черпите вода.

Вие разбрахте колко е важен момента, в който сте сега на Земята!

На вас се падна честта да продължите Моето велико дело, което аз оттук, отгоре продължавам да ръководя, докато то се увенчае с пълен успех!

Славата Божия да залее Земята, Светлината Божия да я озари, а Топлината Божия да я стопли!

Тук съм ви приготвил жилище, но сега ви очаква огромна работа!

Бъдете смели, неотстъпни от Великото дело на което служите, беззаветно предени на вашия Учител, на Делото Божие на Земята!

Благославям и творчеството ти, което ще се ползва с голям успех на Земята.

Сега работете, на Бога служете, Господ да излее своята милост и благодат над вас!

БРАТА ПРОДЪЛЖАВА:

Благодаря ви за търпението мили мои приятели, но времето е хубаво!

Както виждате Господ ви обича, стоплихме се. Запомнете този ден.

Бях ви говорил за една изненада тук на Рила. Днешният прекрасен Божи ден ви донесе тази изненада. Нямам думи да изразя радостта си и великата си любов към вас, но аз коленопреклонно обещавам пред великия наш Учител да ви вода в светлия път за реализиране на великото Божие дело на Земята между човеците.

Амин! Тъй да бъде Господи, Учителю!

Благодаря на Учителя и на светлите разумни същества, за тяхната безпределна любов към вас.

Желая ви от сърце Господ да ви благослови, и още безкрайно много време да работим заедно за Славата Божия.

Пожелавам ви приятен Божий ден! Господ винаги да бъде с вас!

Ваш небесен приятел!

Да кажем всички Добрата молитва и да приключим.

Благословен Господ наш!

„Да се прослави Бог в Бялото Братство и да се прославят белите братя в Божията любов!“

АМИН

22. СЛОВО, ДАДЕНО НА ВИТОША С ВЕЛИЧКА, МАЙКА МИ И БЛАГОВЕСТ НА

2 СЕПТЕМВРИ 1979 г., неделя – на слънчева полянка – на „Резена“

Добре дошли от Рила мои светли души!

Ето вече пак сме тук на Витоша. Има облаци и слънце.

Съществата на Рила ви изпратиха с Любов! Те си спомнят за вас. Ще ви чакат пак.

Сега отваряме салона на Витоша.

Да, на Витоша е приятно, магнетично. Тук също лесно се прави връзка. Има високо напреднали същества. Те са с по-друга култура от рилските, но много се радват, когато сте заедно и небето се радва.

Вие си предавате енергия една на друга.

Не тъгувай Стефка за **Крум! (моя баща).*** [**За Крум Няголов – виж в „Изгревът“, т. 31, с. 714–716, 733–734, и снимки – в т. 21, № 39–43.]*

А пък, ако тъгуваш, ще рече, че той не е добре, ако се радваш, значи е много добре. Радвай се, за да бъде той добре. Той не може така бързо да се издигне, ще мине доста време. Постепенно, постепенно ще върви нагоре. Него го чака още едно прераждане, за да може да живее по-съзнателен живот, отколкото е живял досега. Той заслужи да му се изберат подходящи условия на Земята, не като досегашните. Условията му ще бъдат много добри, за да може да се развие духовно, музикално, философски, да добие една култура и интелигентност.

Когато го срещнете отново, вие няма да може да го познаете! Характера му ще бъде променен в положителен смисъл. Ще го очистят и освободят всичките стари наслоявания у него. Той е готов за това, и желае да служи на Бога. Той ще работи усилено, за да може да достигне до тебе Стефка, а ти ще му помагаш. Това ще се случи след известно време. Периодите при нас са кратки, за вас са дълги – изглеждат дълги. Той не може да мине без друго прераждане.

Сега го подготвяме, лекуваме, и щом събере сили, ще го пратим пак на работа. Той е верен, и готов да работи. Няма достатъчно сили (слабоволе е). Ще го понатоварим, за да му развием силата, както на Величка. Ти затова си претоварена.

Крум ще се роди в интелигентно семейство, не в България. От сега ще подготвим хора, които да го приемат в наши братски среди, независимо къде. Ще му дадем много добри богати условия, при богати хора, които ще му помагат и учат, при интелигентни хора, защото целият му живот бе много труден и много беден, и не е имал условия да се развива духовно. Имал да мине този живот, за да се смири. Сега вече е придобил смирението и ще го пратят при много добри материални условия, и при много любящи го хора.

Той беше в безлюбие. Целият си живот изкара в безлюбие. Сега ще учи закона на любовта.

По-нататък, **Благовест** ще може да се срещне с Крума. Ще се срещнат физически. Благовест ще му помага, понеже е мощен, силен дух.

С тебе е свършила тази връзка с Крум!

Тя е приключила! (**между майка ми и баща ми**).

Той – Крумчо, ще пропагандира Новото Учение, ще има възможност да работи за Учителя и то с голямо желание ще го прави, както е имал желание, когато е бил на Земята да работи за Учителя. Сега ще се реализира това.

Велико бъдеще му се подготвя! Затова не го оплаквайте. Радвайте се, че толкова го обича Бог, и Учителя Сам ще му помогне!

Но ще мине през една Школа.

Затуй сега го лекуват, за да го изпратят съвършено здрав и цветущ пак на Земята. Затова приеха Крум горе, за да го подготвят пак за долу.

Задачата му сега е да се радва на Божият Рай, и да събира сили.

Стефка не трябва никак да го тревожи и да го остави на спокойствие, защото тя може да няма нужда да дойде пак на Земята физически, но той има нужда.

Тя не трябва да постъпва егоистично! Да му даде на Крум пълна свобода, и да се моли за него. Всичко ще се нареди добре.

Не утежнявайте душата му! Той ще се радва, ако мислите добре за него, ако имате положителни чувства към Крума, и ако постъпвате разумно. И той се моли за вас. И той ще стане добре (полека-лека). Обичай го, както го обичаше на Земята. И му помагайте. Но той беше един упорит, непокорен дух и не желаше да те слуша. Но към края на живота си почна да те слуша в духовния път, но то бе кратко и той си замина за другия свят да учи закона на любовта.

Ти не тъгувай за него, но се моли да се излекува от недъзите си и да се оправи.

Времето е хубаво, приятно. На Крума му е така хубаво. Вече е по-добре и има нужда от спокойствие, красота и планини.

ЗА БЛАГОВЕСТ:

Той е моя приятел!

Много говори, буден е и ще въздейства на съзнанията на хората.

Аз ще му помагам, и ще го пазя от беди!

Ще бъде смел, както аз бях смел! Още малко да порасне – ще му дам задачи. Той ще получи едно добро и солидно образование. Сега работете с него. Труден, упорит характер, но трябва да го преодолявате. По-нататък, той ще се пробуди и сам ще заработи.

23. ДРУГО СЛОВО, НА ВИТОША СМЕ НА 10 СЕПТЕМВРИ 1979 г., понеделник.

На поляните сме и събираме лешници. Ние двете сме с Величка.

Брата говори. Надявам се брата да говори, чрез Величка: „Аз съм тук и ви чакам да дойдете тука и да си почивате, и аз да ви говоря чрез Величка!“

[12 часа и 5 минути по обяд. Силно слънце. Витоша, 10 септември 1979 г.]

ГОВОРИ БРАТА:

Мили мои приятели, щастлив съм да ви видя пак заедно!

Радвайте се на хубавото време!

Стефка*, и ти си хапни лешници. Чукай си ги. Те са много полезни. Времето е тихо и спокойно, както са спокойни и вашите души. Блажени сте да бъдете все заедно, но вие сте го заслужили! [**Коя е Стефка? – Виж „Изгревът“, т. 21, с. 943–967 и снимки № 31–52.*]

От големите тревоги и ядове се е случило така, че се е пропукала аурата ти и е малко изместена. Затова става изтичане на енергията ти. Трябва дупките да се запушат, и да се оправи обърканото. Това ще става постепенно.

Затова, никакви лекари не могат да ти помогнат! Това заболяване е на нервната ти система. Ще се молиш! Те вече работят върху тебе. Ще се възстановиш, но бавно. И помен няма да остане от психичните кризи!

Майка ти, много ти помага! Тя ще продължи да ти помага. Имаш условия да пътуваш в чужбина. Там би могла да заякнеш малко. Работата ти няма да бъде много трудна. Ще се справиш добре. Целта на твоето посещение, ще бъде друга. Ще направиш връзка с Братствата в европейските страни. От тези връзки ще възникнат известни задачи (важни задачи).

Трябва да събереш сили и да работиш, когато те призовем.

Ти си слаба и неиздръжлива! Майка ти ще ти помага. Коя работа ти се вижда по-важна, ти не знаеш, но всичко тука ще се реши.

Съдбата ти ще бъде хубава! Чака те духовно блаженство и радост.

Сега обърни внимание на здравето си – да възстановиш аурата си. Да се премахнат прекъсванията и разместванията, помрачаването на съзнанието ти.

За духовна работа са необходими здрави и силни хора, със здрав гръбнак!

За чужбина може да се уреди, но ти трябва да издържиш – няма да е лесно.

Нали видя, колко е трудна борбата със злото?

Ако искаш да служиш на Учителя, най-първо трябва да се оправиш психически. Ние ти помагаме, и ти ще се възстановиш.

Дълго ще живееш, ще помагаш! Приемай от всичко с любов – не заповед, а молба. Всеки ще си извърви пътя. А на вас ще дадем по-големи задачи.

Ако те пратим, този път ще ти надяна един **скафандър**, за да бъдеш неуязвима. При всички трудни положения, аз ще ти помагам. Много работи противоречиви, имаш да решаваш.

Не се тревожи Стефка, пусни ги овцете да пасат. Няма все в кошара да седят. Аз ще бъда с тебе, ще ти помагам. После с Величка ще пообиколите света – да видите друга култура, да разказвате за Учителя. Проблемите ви

ще се решават заедно. Сега не мога да ви кажа решенията. Ще се случи това, което е най-разумното за вас. Скоро ще разберете решенията.

Желая ви Господ да ви укрепи, и да ви даде сили да разрешите задачите си на Земята!

Пожелавам ви приятен Божии ден!

Ваш невидим приятел!

24. БРАТ ЛУЛЧЕВ ГОВОРИ ЗА НАЙ-ТРУДНИТЕ ИЗПИТАНИЯ

21 октомври 1979 г.

С Величка сме с нея двама, в 4 часа без 5 минути

Не се отчайвайте, вярвайте в Любовта, прилагайте Любовта, работете с Любов.

Ученикът е силен, когато може да издържи най-трудните изпитания!

А най-трудни са вътрешните борби и противоречия. Тогава човек започва да се лута, лута, намира се в нощта. А трябва само да спре на едно място, да се съсредоточи, да размишлява, да се моли и търпеливо да изчака идването на деня – зазоряването. В светлината той ще избегне лабиринтите, и ще намери веднага правилния път.

Никога не действай импулсивно – изведнъж!

Това е помрачаване на съзнанието – нощ е. Спри се и изчакай деня. Той неминуемо ще дойде.

Това правило го запишете със златни букви в съзнанието си с писалка. Нарисувайте на лист, и го окачете на видно място. Всеки ден го четете и гледайте да го запомните, да го прилагате при бързото действие, без разсъдък.

Това значи да броиш до 20 или до 100 числата, и после да действаш. Овладейте клетките си, станете господари на вселената си. Вие сте Божествата на вашата вселена.

Милиони клетки ви се молят, те чакат помощ от вас – решение. Ако вие сте несъвършени, какви решения ще взимате?! Милиони същества, ще страдат от вашите решения! Ако Господ беше толкова несъвършен, какви катастрофи щяха да стават във Вселената!

Бъдете добри, милостиви и разумни владетели на вашия свят! Нека един ден всички ваши клетки да благодарят за добрия си господар, за възможностите, които вие сте му дали да се развият и усъвършенстват. Не се уморявайте, а всичко приемайте с любов. Трябва напълно да владеете всяка клетка от вашата вселена.

И Благовест при нас е, и слуша.

25. БРАТА ГОВОРИ ЗА БЛАГОВЕСТ*

- Всяка игра, която играеш, е свързана с мисъл и действие, които носят своя резултат, бил той положителен или отрицателен. Изживейте бомбите. Превъзпитай клетките си – да не мислят вече зло, и да не играят такива игри. Стани им господар, и със своя мощен дух ги превъзпитай.

Учи и музика. Пей им и им свири. Давай им концерти. Така те ще се усъвършенстват и издигнат, и оправят благодарствена молитва към духа, който ги ръководи, и им създава условия за тяхното повдигане. А този дух, това си ти Благовест. Нали ще свириш?

- Не съм сигурен дали ще изпълня!

- И то с любов, без да мъчиш майка си. Обичай я, защото ти имаш привилегиите да притежаваш такава духовна и музикална майка!

Не я нервирай, а изпълнявай това, което ти казва!

Свири, свири и пак свири! Музиката ще ти разкрие един чудесен свят, в който ти за в бъдеще ще можеш да твориш. Чудни неща ще ти разкрие света на музиката! – Тайни и красота! Работи, свири с любов. Обещаваш ли да свириш с любов?

Аз ще се старая и аз ще ти помагам, и той ще напредне. Той има бъдеще в музиката. А сега Благовест, аз поздравявам и твоя дух, и му пожелавам да бъде добър и разумен владетел на своя свят!

Господ да благослови всички твои клетки, да израснат и заедно с тебе да служат на Великото Божествено дело на нашия любим Учител! Успешна работа Благовест!

- Мерси!

- Щом си в беда – повикай ме.

- Добре.

- Веднага ще ти помогна! Ти, Благовест не се молиш, крайно време е да започнеш да се молиш системно на Бога. Аз говоря и на неговия дух.

Когато забележиш назряването на остър конфликт с майка си, не се занимавай, веднага се сети за мене. Помоли се, повикай ме! Аз ще ти помогна веднага!

Но Благовест, без да почукаш, вратата не се отваря.

И така мили Благовест, любезни мой приятелю, ти имаш много приятели в Невидимия свят, които те обичат и ти желаят доброто.

Призовавай ги, моли се често, свири с любов, на Бога служи.

Оставям те, мои приятелю любим! Трябва да обърна внимание и на другите. Смятам, че добре ме разбра. Нали Благовест?

Пожелавам ти Божието благословение да бъде над тебе, да се издигнеш повече в Божия път!

26. ЗАДАЧА ЗА БЛАГОСЛОВЕНИЕТО КЪМ ВРАГОВЕТЕ

От сега нататък, всеки ден, ще изпращате по едно благословение на вашите врагове! Да няма ден, в който да пропуснете да изпълните тази задача. Ликвидация на века.

И ти **Величка**, искаш да ти помогнем. Ако изпълняваш всеки ден тази задача, кармата ще се разреши по-бързо.

Нали бързаш? Без вашето участие, а само с нашето – то няма да стане

*Благовест е синът на Величка Няголова от баща Данаил Жеков, който е син на Иван Жеков.

много бързо! Ти много мъчно възприемаш доброто! Станете снизходителни към всички души.

Величка прави изповед пред брата.

Целта на всички тези страдания е, да се пречистите и израснете. Не ви ли прави впечатление, колко снизходителен е Господ?

И аз бях строг и сега съм такъв, но трябваше да се издигна и усъвършенствам. И аз научих закона за снизхождението. Сега вие го учите.

Ти Величка, стани по-силна и издръжлива! Заповед е това.

Старай се и в службата си. Призовавай ме. Там ще минеш през някой трудни полета. В никого не очаквай да видиш приятел! Имаш си задачи. Ние ще ти помагаме.

Пази си енергията. Физически тя не е много голяма, но духовно е неизчерпаема!

И имаш нужда от почивка. Почивай си, и пак работи.

Твоят живот ще бъде интензивен, и ако искаш да съкратиш периода на страданията си, трябва интензивно да решиш задачите си. Тогава ще те освободим. Знай, мъките ти и страданията ти, всичките ти желания, са записани тук. Но те не могат да се реализират веднага, всичко е много разумно. Трябва да ти стигнат силите. Ти се изчерпваш бързо, и има опасност да си заминеш с неразрешени задачи, но разрешавай бързо задачите си.

Действай бързо – времето е кратко, а задачите много.

Ти не пестиш Божията енергия, вложена в теб, а не трябва и да я изразходваш безцелно.

Пак ли искаш да слизаш на тази Земя? По-добре да ликвидираш всичко сега! И аз тъй, ликвидирах всичко, и да станеш свободна душа.

Моли се за всички в службата си. Изреждай ги – ти не си случайно там! Гледай да намираш сили да отиваш на работа. Моли се непрестанно. Гледай на всички със снизхождение и любов. Кратко време ще бъдеш там.

Въобще, всичко при вас е кратко, а на вас ви се струва, че трае много дълго време. Развивай търпение.

Сега си в затвор. Ще останеш в него, доколкото е определено. После ще бъдеш на свобода. От тебе много се изисква, защото много ти се дава. Ти имаш всичката наша закрила и подкрепа.

Всяка нощ те укрепваме в нашите лаборатории, възвръщаме загубеното в организма ти!

Скоро ще се нуждаеш от основен ремонт. И всичко старо, гнило, ще изхвърлим от тебе. Ще посеем нови семена на обич и любов в тебе към ония, които досега не обичаш. Те ще се превърнат в твои приятели. Но време се иска за това. И това време идва вече.

Ти ще се обновиш изново. В живот на обич и любов ще заживееш тук на Земята. А трябва така да действаш, че да нямаш нужда от лечение.

Ученикът живее разумен живот, и е винаги здрав!

Когато научиш този закон, тогава ще станеш истинска ученичка.

Ако всичко Господ преживяваше като тебе, щеше да Се разруши, а Той е дълготърпелив, милосърден, кротък, незлоблив, на всички гледа с любов и има пълната вяра, че след злото, ще дойде доброто, и че най-лошото от Неговите деца, един ден ще се превърне в Слънце, което ще осветлява другите и ще им сочи правия път нагоре към светлината.

Пожелавам на всички ви – **Величка, Стефка, Благовест** и другите,

и вашите приятели – всички да станат такива мощни Слънца, които да осветляват пътя на лутащите се души! Работете в този дух.

27. БРАТА ГОВОРИ СЕГА ЗА СТЕФКА И ИЗПРАЩА БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Стефка* е добре! [**Коя е Стефка? Виж „Изгревът“, т. 21, с. 943–966 и снимки № 34–52.*]

Тя е по-силна, и силно положителна! Вярва твърдо в доброто. Равномерно изразходва енергиите си.

Взимай пример от нея. Тя добре работи. Ще достигне до своето човешко съвършенство.

Аз работя с нея, и съм всякога край нея. Не й позволявам да витае в полета на заблуда. Изтеглям я от там. Облекчавам съдбата ѝ. Вдъхвам ѝ кураж и вяра. Очаквам я с нетърпение да дойде тук в тези светли светове, но има някой задачи. Щом се разрешат, тя ще бъде свободна душа. Не е далече това време. Аз търпеливо чакам!

Но ако ти си на моето място, ще имаш ли търпение да чакаш? На мене ми се налага да посещавам вашата Земя, а знаете ли какво значи да слезеш от света на Светлините – долу в мрака, в гъстата материя, в ада, за да извършиш определени задачи, да търсиш и намираш тези души, които са ти необходими, да чакаш да установиш контакт с тях?! Да се чудиш по какъв начин да им помогнеш, и облекчиш техния път! Вие бихте ли имали това търпение? Изморително е. И ако не го вършите с любов, а по задължение, ще изпаднете в положението на Величка, когато всеки ден работи с Благовест.

А аз слушам с трепет, с любов, с надежда, с благоговение, защото зная, че там в дъното на ада има любящи души, които ме очакват с радост и безгранична любов! Тогава аз се хвърлям в бездната, разкъсвам всички вериги на мрака и помагам на любящите си души.

Гордея се с тази мисия, не я върша по принуждение!

Зная всички врати, за да слеза долу. С моя огнен меч отстранявам всички препятствия по пътя си. Слизам при вас силен и мощен, и разкъсвам с меч си веригите, които са ви оплели!

Но аз зная за кого правя това!

Малцина са тези духове, които така пряко се намесват в човешкия живот! Това не е позволено! Всеки си върви по пътя си. Но за нас няма никакви прегради. Любовта стопява всичко. Велика сила е Любовта!

И Крум беше една верига. Той е добре и е спокоен, моли се.

Независимо от всичко, призовавайте ме винаги! Аз мога да бъда едновременно на няколко места.

Да, мили мои приятели, тежък е света около вас! Той е още по-тежък без Бога и безлюбието, а с Бога и с Любовта, навсякъде леко се живее!

Ето ви едно стихотворение от брат Любомир Лулчев:

„Песни пей и работи, Бога ти хвали.

На Учителя служи, верен ученик му бъди.

Закона на любовта научи, и в живата си го приложи.

Люби, люби, люби безкрай – така е в Божия рай,

където ангели песни пеят, и пред Бога благоговей.

Където вечна Светлина цари, и новият живот е в пълни зари.

Там иди ти, Любовта прослави, на Бога служи, ученик ти бъди!"

Оставям ви мили приятели! Свършете си някоя земна работа. Ако пожелаете, пак можем да продължим, но когато желаете. Аз съм на ваше разположение.

Господ да излее своето благословение над вас, да просветнете в Царството на Отца си!

Където и да сте – дори в ада, да носите в сърцата си радост, мир и любов!

Отивам си окрилен и радостен, че можах да изкажа толкова много ценни за вас мисли! Моята радост ще бъде още по-пълна, ако с тези мисли мога поне малко да облекча и осмисля вашите страдания.

Господ, Учителя и светлите разумни същества да бъдат с вас!

И аз съм с вас.

АМИН! ТЪЙ ДА БЪДЕ!

28. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ КЪМ ВЪЗЛЮБЛЕНАТА МУ СТЕФКА*

СЛОВО, ДЪРЖАНО НА 27 ОКТОМВРИ 1979 г., събота следобед, 4 часа и 20 минути

Моя възлюблена Стефка, аз съм все край тебе! Усещаш ли ме?

Димата е лабиринт, не попадай в тунелите. Не е далечно времето, когато ще бъдем заедно.

Още малко имаш тука работа!

Не се вживявай от тези хора, които са край теб. Гледай на тях като малки, непослушни деца, наблюдавай ги като публика, те са на сцената. Те сега играят своя театър.

Тивече изигра твоя! Не пречи на другите да си изиграят представлението докрай! Запомни, че си публика, а не действащо лице. Разликата е в това, че ти не си под действието на техният закон. Той не е в сила за тебе, а за тях спрямо теб, е в сила. Това се разбира, че не трябва да се занимаваш с тях.

Като мислиш толкова много за тях, ти им пречиш да си разрешат задачите, смущаваш ги!

Остави ги на свобода! Не изпадай в нисши полета! Бъди винаги благодарна на великата милост и Любов на Небето към тебе! Небесният план, е велик! Търпеливо чакай.

Аз колко време чаках, а ти беше записана в грижи и отнесена в полета, далечни от моето съзнание.

Когато те потърсвах, трудно те намирах, и в много по-долни полета от моите! Когато ти заговорех, ти не ме познаваше и казваше, че сега си много заета. Аз те оставях свободна, но всеки ден се молах за пробуждане на твоето съзнание. Накрая молбата ми се изпълни, но ние още не сме заедно. Аз ти помагах в такива минути тягостни, но ти не се сещаше за мене. И на ум дори не ти минаваше! Това беше естествено, защото беше много заангажирана.

Но ти щеше да изкараш по-леко, ако поддържаше връзката си с мен!

*Защо Стефка е възлюблена на братът Лулчев? Виж „Изгревът“, т. 21, с. 888–928, снимки № 20–27.

Това беше една твоя погрешка и заблуда!

Ти се привърза към съпруга си, и ме забрави. А той беше твоята спънка, твоята карма!

Ти реши, че той е единствен за тебе, и забрави всичко друго! И загуби свободата на душата си, зароби се, дори забравяше и Бога. То е естествено донякъде, че имаше много грижи с децата. Но не трябваше да се лишаваш от вътрешните си общувания с Невидимия свят и с мене. Спомняше си за мене като за много далечен Рай, а душата ти трябваше да бъде свободна, за да служи на Бога.

Дори и след като си замина **Крум (мъжа ти)**, ти не можеше да си завърнеш свободата!

Ти толкова силно **се привърза към кармата си**, че никой не можеше да те отдели! Можеше и да си заминеш от това! И в другия свят щеше да продължиш да се луташ, да гониш Крум, и да попаднеш в по-нисши полета!

Аз положих гигантски усилия да ти помогна (да те спася)!

Само великата Любов можеше да те спаси!

Учителят ми позволи да ти протегна ръка, да те изведе от света на заблудите и миражите, и да те осветя!

Съзнанието ти беше заблудено! Заблудата не е в това да обичаш хората, а лошото е когато вършиш това сяпо – без светлина, без широта, с една егоистична любов!

Ти сега ще обичаш Крум с нова светлина, като една свободна душа, непринадлежаща на тебе. Сега ще научиш закона на великата Любов. Досега учеше закона на егоцентричната любов. Сега съзнанието ти се отваря, разширява и обогатява. И когато след време се срещнеш с Крум, ще си съвсем друга. Всичкият ти егоизъм, ще се е изпарил.

Страшно е когато душата е в робство, трудно може да се спаси! Затова сега засега не искам да те срещаме с него. Трябва да се пречистите и двамата, в противен случай има опасност да се върнат старите състояния. Чак когато всичко се избистри, тогава ще може да се срещнете като свободни души. Затова няма и скоро да си заминеш, докато не разчистиш пътя.

Много си била заблудена!

Ти благодари на Бога, че имаш такива любящи приятели, готови да ти помогнат. В нашата любов няма заблуди. Тя обхваща и всички заобикалящи ни. Няма никакво ограничение, никаква тъмнина. Сега ще разбереш какво значи великата Любов, и след като я възприемеш веднъж, няма да има такава сила, която да бъде в състояние да те тласне обратно в бездната (без светлина).

Опариш ли се веднъж от великата Любов, никога не можеш да се откажеш от нея!

Пожелавам ти да възкръсне в тебе тази велика Божия Любов, да се разгори, да обхване цялата ти душа, и да те заведе при Бога!

29. СЕГА ЩЕ ГОВОРЯ ЗА ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА И НЕЙНАТА ТЕЖКА КАРМА

Виж „Изгревът“, т. 21, с. 841–862.

Величка няма своята заблуда! Тя е свободна душа, затова може да работи духовно! Няма тези вериги!

Ще ви съдействам напълно да напишете това, което замисляте за великата Любов. Мислете и двете дълго време, и тогава ще започнете работа. Трябва да навлезете в това поле. Аз ще ви подготвя. Това ще бъде едно велико произведение.

Ти сега Величка, работи още. Край вас, край къщата ви, ще настъпят известни промени. Ще очистим атмосферата, и ще създадем условия за една голяма духовна работа. Тогава ти трябва да бъдеш в къщи. Сега работи в службата си. Там имаме още малко работа.

От тебе се иска, да станеш по-спокойна. На всички противоречия, трябва да гледаш философски, а не да се вълнуваш. Всичко е мимолетно. Скоро ще се реши задачата с околните.

Благославяйте ги тези, които ви вършат зло!

Те нямат вашият мир, вашата светлина, вашата хармония! Колко беден беше да бъде вашият живот, ако бяхте на ниско ниво на развитие!

Благодарете на Бога, и не се препъвайте в тези дребни камъчета! Понякога дребното камъче може да прекатури каруцата, но солидната каруца смазва камъчето и отминава напред, без дори и да го е забелязала.

Когато ти си права, имаш всичката наша защита и подкрепа.

Наближава края на тази тежка карма!

[Виж „Изгревът“, т. 8, с. 540–541, 548–549.]

В минал живот ти веднъж си се оплела със злото, и този тъмен дух. Сега трябваше да ликвидираш. Не се смущавай от това, че привидно въпроса между вас ще остане неразрешен. В действителност ти ликвидираш с това същество, и то повече никога и никъде няма да те безпокои!

Няма да може да припари до своята светлина! Ще остане в много нисши сфери, и съвсем ще забрави за тебе! Ще бъде ангажирано с много тежка работа, и постепенно ще се отърсиш от него.

Не съжалявай, че не си се подобрила с него!

Никога светлината и тъмнината, не могат да бъдат приятели!

Това са величини на 180 градуса противоположни.

Похваляваме своята смелост, и неподчинение на този тъмен дух! Тези хора не са в състояние да приемат още положителното, а като котка, въртят само опашка около стопанина си. Ще минат много години, докато те могат твърдо да кажат „Не“ на тоя тъмен дух.

Не желая да ви занимавам повече с този дух, и няма да му позволя да удря Величка! Ще размахам камшика си, и тогава той ще замлъкне – замлъкне завинаги!

Ще ти помогна на тебе Величка! Обещавам ти да положа всички усилия за най-бързото ти освобождение от гнета на този нисш дух! И когато това се реализира, ще направите богато угощение, на което ще поканите ваши земни приятели и безброй небесни приятели – знайни и незнайни, които взеха активно участие в тази гигантска битка!

Те много пъти те спасяваха, помагаха, съдействаха, укрепяваха духът ти – да можеш да издържиш, да не си заминеш. Те идваха по поръчение на Учителя, Който макар и малко отдалеч – следеше зорко събитията, и ги направляваше.

Сега накрая ме изпратиха и мене, за окончателното ликвидиране на това зло. Ще те освободим, ти заслужаваш това – да бъдеш освободена.

Величка трябваше да стане силна. Падна ѝ се тежък кръст. Благославяйте го, за да се освободите бързо от него! Горее на съвета е вече взето последното решение. Всички помолихме Учителя да те освободи вече.

Стефанка горещо моли това.

Тя дълбоко страда и ти помага с каквото може. Най-вече усърдно се моли, само ви умолява да бъдете снизходителни към нейните близки, които тя дълбоко обича със своята любов, а не като вас.

В заключение мога да кажа, че бдим непрестанно над вас, и дори когато спите, ръководим вашето духовно издигане и усъвършенстване.

Бъдете будни, бъдете солидни кули, разрешавайте задачите си разумно.

БРАТА СЕГА ГОВОРИ ЗА БЛАГОВЕСТ*

- Много поздрави на Благовест! Ще свириш ли с любов Благовест?

- Да.

„Свири, защото ти предстои
душата ти да се разцъфти,
умът ти да се просветли,
ученик да бъдеш ти!

Бога ти слави, музиката обикни,
непрестанно пей, свири,
могъщ Дух бъди!

Майка си обикни,
нежно я прегърни
и пак свири.

Бога прослави мой приятелю любим,
ти прекрасен Божи син.
Оковите си свали,
сърцето си отвори,
умът си разшири,
на Учителя служи.

Горее всички те обичат
и по тебе много тичат.
Отрицателното ти да победиш,
с любов да се възродиш.

Погледни небето синьо,
поздрав ми прати.
С радост славим твойто име
– наш приятелю любим!

Няма да те изоставя нивга,
все край теб ще бъда аз!
Зорко ще следя мисълта ти силна,
а сърцето ти с любов ще възродя.”

Доволен ли си Блавест? Никога не казвай, че майка ти не те обича, грехота е това!

30. СЕГА БРАТЪТ ПИТА СТЕФКА: ХАРЕСВАШ ЛИ ПОЕМАТА ЗА „БЕБА“?

- Какво ще ме попиташ Беба? На твоє разположение съм! (**Брат Любомир наричаше майка ми „Беба“**) [**Виж „Изгревът“, т. 21, с. 884–887, за да чуете коя е онази, наречена „Беба“*]

- Моля те, упътвай ме братко, как трябва да се държа с околните си в къщата ми? Много ми е мъчно, че са така студени и се държат така лошо с мене!

- Какво ти липсва? Непостигнати амбиции? Любовта е при теб. Приеми я с любов. И не искай продънената бъчва, да се напълни по някакъв начин! Бъди снизходителна към тези души! Те нямат своята светлина! Проявявай се разумно!

Не тъгувай, че не те обичат и се радвай, че има такива хора, които не те обичат и са жестоки с тебе! Така ти ще разбереш по-добре великата Любов, моята възвишена Любов, милосърдието в моето сърце към теб, снизходителността ми и пълнотата ми, готовност за саможертва!

Примири се с този факт, че не те обичат, ще ти стане по-леко!

На Бога благодари. Не изисквай всичко изведнъж. Те ще те обикнат, но не сега. Радвай се, благодари, не тъгувай, защото умъчняваш и мене.

Вярно е, че не ти е достатъчна само моята любов. Би трябвало да е тъкмо обратното. След като имаш тази велика Любов, за разлика от повечето хора, това ще те задоволи и изпълни сърцето ти с вечна радост!

Радвай се моя скъпа душа!

Друго ще пита ли? Там ми е тежко като отида! Но ме радва великата твоя братска любов!

С тях и с тебе ще живея винаги! Живейте с тях, и ги прославяйте!

„Любовта възвисете,
на Бога служете,
роман напишете,
в който изразете
великата Божия Любов –
подтик за живота нов.“

- Благодаря ти братко за голямата ти обич и беззаветна любов към мене, и към Величка и Блавест! Бог да те благослови! Амин! Тъй да бъде!

„О, мила моя Беба, ръка ми протегни –
да литнем в небесата сини, като две същества любими!

Къде ли да те заведе – не зная! Тук вред е Светлина!
Душата ми от щастие сияе, любимо мое същество!

Където и да идем двама, еднакво ще се радвам аз!
Навред звезди сияят, излъчват светлина!

Кажи ми ти къде ще искаш, да спрем ний сега?
Може би на оная – звездата синя? Бил съм там не веднъж!

2. БИОГРАФИЧНИ ДАННИ ЗА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ ОТ ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА

Ще се опитам да дам една кратка биография на брат Любомир Лулчев, която съм записала в една моя тетрадка.

Брат Лулчев е роден в гр. Кнежа на 1 ноември /стар стил/, 1896 г.

Учи във военно училище, и става офицер. След това е избран да следва в Англия за авиатор, и става авиатор.

Имал е още двама братя, а може би и две сестри.

Учил в Румъния Медицина две години, и не завършил.

После завършва Авиация в Лондон, Англия. Работи като военен, офицер. Имал е чин полковник.

През **1923 г.** го раняват в стомаха. Остава едно парче куршум, за което после го пенсионира по инвалидност.

Женен е, оженил се е за жена от аристократичното общество – **Гела**, чийто баща е бил също военен.* [*Виж „Изгревът”, т. 21, с. 10; т. 31, с. 727–734.*]

Гела е била светски човек, и е обичала увеселенията и приемите. Той живял при жена си в града, в София, и постепенно-постепенно загубил желание да посещава тези приеми, и започнал да се скрива в сутерена и да чете.

А по-късно, на **14 август 1927 г.**, той идва да живее на Изгрева, в бараката при **брат Антоний**.

Той приписва тази барака на Антоний, а след това Антоний го изгонва. Братът веднага напуска къщичката, и тогава отива да живее при сестра **Невена Неделчева**, в нейната барака. Издържа я със своята пенсия, а тя му готви.

Тя се е държала не винаги коректно с него. Преди това, си заминава неговата жена – Гела. Тя имала една приятелка, бедно, просто момиче. С тази приятелка, тя била неразделна. И слугиня вкъщи, помагала ѝ вкъщи.* [*Виж „Изгревът”, т. 21, с. 330–383.*]

Жена му Гела била добра, интелигентна жена. Дъщеря на богати хора, единствено дете, бащата е бил генерал. Тази нейна приятелка, бедно и неучено момиче, свирела при нея на пианото ѝ. Братът предупреждавал жена си да не дружи с тази жена, но тя не го слушала. (Тя всъщност за нищо не го е слушала.) Това момиче решава да си купи пиано, и като нямала пари, решава да открадне бижу от богатата си приятелка, защото знаела къде тя държи своите бижута. Но как да открадне бижутото? Тогава тя се решава да извърши престъпление.

В деня на престъплението, двете приятелки отиват при брата на Изгрева, минават през парка, ядат долу на моста кебапчета, и после отиват.

Братът предчувства нещата. Той казва на жена си да остане тази вечер при него. Но тя отказва. Братът настоява. Тогава нейната приятелка, понеже вече е решила как да действа и сътворила плана си, за да открадне бижутото, се престорва, че е болна, присвива се, че ѝ е лошо, и Гела казва на мъжа си: „Как да я оставя болна?”

Тогава братът предлага да я заведе долу, в София, в дома ѝ, и след това той да отиде и да доведе жена си отново в къщичката си, в бараката си на Изгрева. Но жена му отказва категорично! Вечерта момичето, подпомогнато от майка си, извършва престъплението.

Там където ще отидем – вечна светлина цари! Ще бъдете окъпани с любов от един разумен и възвишен свят. Там няма никакви противоречия, ще почувствате това. Чака ви богата трапеза.

Съществата чакат. Бързо да вървим. Съсредоточете се и се освободете от всичко земно.

Постепенно се издигаме, и напускаме тъмните сфери. Дишайте дълбоко, все едно, че сте на Рила. Ще идем още по-високо от Рила, и по-високо от Хималаите.

Вече сме в по-светли пространства. Аз ще ви водя. Бързо ще стигнем. Нямаме много време. Чакат ни.

Ето, пристигаме вече на **Звездата**, на която трябваше да ви доведе.

И тук има планини. Ще кацнем на една от тях, на едно свято място, на един Божествен Рай, където понякога се събираме с наши приятели. Тук е красиво, светло е, топло е, има цветя, плодове, високи планини и върхове!

На една полянка, както във вашите планини, ще поседнем, ще попеем.

И днес ние няма да сме сами.

Ето и душите, които ни очакват: **майка ти Величка, баща ти Кънчо Стойчев, сестра Попова.***

[**Величка, Величка Стойчева – снимка № 24 от „Изгревът”, т. 21).*

Сестра Попова – старата София Попова на Изгрева.

[*Виж „Изгревът”, т. 14, снимка № 42; т. 22, снимка № 27.]*

Няма всички приятели да ви изброявам. Има много!

Присъства и **Стефанка – бабата на Благовест**. И тук в едно къшечко се е свил и все мълчи, мълчи. Кой мислиш ти – **Крум!** И той помоли да го доведем тук на нашето тържество.

Брат Иван Бойчев от Бургас, брат Стамат, брат Илийчо (брат на Петър Филипов) – ваши все приятели добри!

Тук са и вашите ръководители и много същества, които вие сега не помните, които ви познават, обичат и помагат!

Всички са седнали около една богата трапеза, всред природата.

Очакват ви. Предупредени са, че ще дойдете. Сега са в разговор (велик разговор).

В средата на трапезата седи Учителят, и разговаря с братята и сестрите. До Него, от едната страна има места за нас. Ние сме почетните гости.

Стефка, мила моя Беба, ти ще седнеш до Учителя!

Аз до теб ще седна. Благовест до мен, до него ще сложим **Стефанка**, която много го обича, после **Величка**, до нея **баба й Величка**, до нея **Коста**, а до него **Крум**. И така, докато се затвори веригата.

Сядаме на местата си в тишина. И ще присъстваме на това тържество.

Трапезата е богата. Погледнете я! В красива чиния пред Учителя е поставено златно-жълто жито на зърна – едро, много едро! След това една голяма погача. Тя е топла, и ухае на пресен хляб!

Пред всеки един брат или сестра, има по една чиния с плодове. Всички не са като вашите плодове.

Пред **Стефка** – **жълти** плодове като портокал, грейпфрут. **Пред мене са розови** – като нар, сладки като мед. **Пред Благовест** – **червени**, **пред Стефанка** – **бели плодове**, **пред Величка** като **ябълки** – **пъстри**, **пред сестра Величка Стойчева** – **оранжеви** като портокал.

Пред други има грозде – бяло или червено, дини и пъпеши, череши – бели, розови и червени, разкошни ягоди – едри, сладки като мед! Пред **Крум** – една чиния сливи – едри, **виолетови**, пред **Коста** има **бяло грозде**.

Никъде на трапезата няма неестествена храна! Има маслинки, но са бели. Не забравяйте, че вашите земни плодове са копие на плодовете в тези светове.

Сега всички са на лице. Можем да започнем. Ще изпеем една песен. Дойдоха музикантите. Те са зад Учителя.

32. УЧИТЕЛЯТ ЩЕ КАЖЕ НЯКОЛКО ДУМИ ЗА РОЖДЕНИЯ ДЕН НА СТЕФКА

- Мили братя и сестри, днес се събрахме да отпразнуваме светлия Рожден ден на нашата обична сестра **Стефка**, която е между нас!*

[*Виж „Изгревът“, т. 21, с. 943–967.]

С еднократно мълчание и молитва, да изпратим една светла мисъл към тази душа, и да я благословим с нашето присъствие! Коя песен сестра рекох искате да изпеем?

- „Небето се отваря“. Молитва – „Добрата молитва“.

- Господ да благослови сестра **Стефка**, да изпълни волята Божия, да стане добра ученичка, една от най-прилежните! И нейните близки да бъдат благословени!

Най-напред Учителя почерпва от житото. Всеки си взима по няколко зърна жито – едни да изяде, други да посади.

След това разчупва питата, и раздава на всички по едно парче. Първото на **Стефка**, после на брат **Любомир** и така на всички.

Всички си хапват от топлия хлябец, и някой плод. Всеки раздава от своите плодове и на другите.

Много е сладко яденето, но чиниите остават пак пълни! Хлябът пак е цял, чинията с житото е още по-пълна! Яде се бавно и с размишление.

Крумчо яде хлябеца си с крушка. Мълчи и е благодарен.

УЧИТЕЛЯТ ЩЕ ГОВОРИ

- Любезни братя и сестри, пожелавам ви да се събирате все на такива светли тържества, да се обичате и уважавате помежду си!

За **Любовта**, няма прегради. На който и свят да се намирате, работете с **Любов**. А светът е един и същ – няма разлика между душите. Ето, тук сме се събрали представители на Невидимия свят, и представители на Земята. Виждаме, че пътищата на великата Божия **Любов**, са неизчерпаеми. **Любовта** събира душите. За нея няма прегради. Няма значение светът, дори и развитието. В такива изключителни случаи, могат да се съберат заедно приятели с различен стадий на развитие.

Аз поздравявам сестрата **Стефка**, пожелавам ѝ да се върне окрилена от тази среща, и с нов подтик в душата си да служи на **Бог**!

Вий брат какво ще кажете, какво ще желаете?

33. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЗА СТЕФКА ВЕЛИЧКОВА И ЗА ЛЮБОВТА СИ*

[*Виж „Изгревът“, т. 21, с. 888–928.]

- Най-напред Ви благодаря Учителю, за днешното велико тържество!
Аз пожелах то да се организира, подготвих тази изненада за моите приятели.

Пожелавам на Стефка, да се обичае силно и вечно!

С тази Любов да бъдем добри Твои ученици, да стигнем до Бога. Благослови ни Учителю, и ни събери заедно. Амин! Тъй да бъде!

- Бъдете благословени, чада мои! Велика е вашата Любов! Аз я следя от хиляди години, и чаках този момент – тя да се изяви като велика Божествена Любов, да можем всички ний да вкусим от хубавите ѝ плодове, каквито има днес на нашата богата трапеза!

Господ да ви благослови! Вървете напред в светлина, работете с Любов. Вий брат Крум, ще кажете ли нещо?

- Много се радвам, че и аз мога да присъствам на това велико тържество! Благославям Стефка, която ще ми бъде като пътеводна звезда в моя път. Тя ще осветява моето съзнание със светлина, и аз ще вървя напред.

Благодарен съм на великата Божия Любов, на Любовта на Учителя и на приятелите тук, които ми помогнаха да поема правия път към Бога!

Сега съм добре!

Стефче, не се тревожи за мен!

СЕСТРА ВЕЛИЧКА СТОЙЧЕВА, ЩЕ КАЖЕ НЕЩО:

Любезна моя Стефка, радвам се да те видя вече израснала и в Светлина!

Аз се интересувам от вас! Непрекъснато следя ви, и ви помагам!

Непрекъснато съм с Величка – внучката ми! Помагам ѝ. Тя трудно издържа на вашия свят!

Ние я укрепяваме да се справи с чест, да разреши задачите си с любов, за тука да не съжالياва.

Тя зинаги може да дойде тука!

Долу има много задачи и ние слизае надолу – работим, вие пък идвате на горе. В това разнообразие е красотата.

Пожелавам ви да служите на Учителя с Любов, и по-често да се срещаме.

СЕГА СЕСТРА СТЕФАНКА – БАБАТА НА БЛАГОВЕСТ, ИСКА НЕЩО ДА КАЖЕ:

Поздравявам ви, мои приятели!

Нямайте лошо чувство към мен!

Аз ви обичам, и ви съдействам. Но не мога да въздействам на моите близки. Те си вървят по своя си път. Помагайте им. Аз много се моля за тях. Те ще се оправят и променят, ще минат през сериозни изпитания.

Благовест е мой приятел. Аз му помагам. Вие ще бъдете доволни от него. Моля ви само да не ми се сърдите, а да гледате на мене с любов. Аз се занимавам само с това да помагам на Величка и на околните ѝ, и да се подобрят техните отношения. Това пожелание ще се сбъдне. Всички светли души желаят това. Аз ви поздравявам мои приятели, и малкият Благовест да учи да свири, да стане добър човек! Господ да бъде с вас!

ГОВОРИ ПАК БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ:

А сега мили мои приятели, ще тръгнем вече.

Вие се изморихте. Много впечатления! Запомнете най-важното.

Много приятели тук ви обичат, помагат. Ако дадем думата на всички, все това ще изразят. Девизът е: „Любовта ражда Любов.“

Желая ви Божията радост, Божият мир и Божието благословение, да бъдат над вас!

Ваш приятел от невидимия свят!
АМИН

34. ГОВОРИ БРАТА ЗА ЛИКВИДАЦИЯ НА ЕДНОЛИЧНАТА КАРМА

ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ НА 11 НОЕМВРИ 1979 г., неделя, 14 часа и 18 минути – Витоша:

Ние – с Величка, Стефка и Благовест, сме на Витоша на цветната поляна. Има и слънце и облаци.

Радвам се на вашето хубаво настроение!

В планината, винаги е хубаво!

По-често излизайте. Здравето трябва да се поддържа.

Благовест трябва да излиза често.

Срещнахте се с **Невена Неделчева**. Те са далече от мене. Мои минали врагове, но на мен се подчиняват. Аз съм свободен от тях. Работете си сами. Имайте добро чувство към всички. И тя, Невена Неделчева работи над себе си. Но всеки си има път. Нашият път е общ, срещат ни се траекториите, докато с нея се раздалечават.

Най-великото нещо е Любовта! Любовта сближава душите. Вие като искате идете при нея, но много от нея няма да научите.

Храни се Благовест, да станеш як, силен. Всяка хапка, която хапваш – благодари на Бога! Той е мой приятел! От далечни времена се познаваме – все приятели сме били!

Ти, **Величка** – работи. Излизайте на планината и събирайте сили – да можеш да изкараш седмицата. Карай там в работата – живей ден за ден. Дните си текат, текат седмиците, месеците и годините. Бъди самостоятелна. Ново бъдеще ти се подготвя.

Ще разрешиш задачите с околните. Те не са ти подходящи, но трябва да постъпваш с любов, да изтърпиш докрай. Тогава ще дойде новото. Започни да работиш духовно. Отделяй време за четене по малко. Пиши! Това, което си замислила, го напиши. Всичко за Учителя благо е много важно, също и за Любовта!

Аз ще ви помагам. И за мене може да пишете, но само положителното. Използвайте всички материали. Всеки трябва да напише нещо за Учителя. Аз ще ви напепвам как да го съставите. Вие продължавайте да мислите върху тези въпроси. Останалото лесно ще бъде. С моята помощ, ще го направим.

Ти **Стефка**, доволна ли си?

Не се противопоставяй на Величка, а й съдействай. Отделяйте време в съботен ден, рано сутрин да работите тая работа.

Околните ви ще се променят, всички ще се променят, и Земята ще се промени. Това е края на века. Вие трябва много да работите. Малко четете, трябва повече.

Гледайте да ликвидирате с кармите завинаги, за да се освободите от тези духове, които ви преследват от Вечността!*

*[*Виж „Изгревът“, т. 21, с. 841–884.]*

Съществата от Невидимия свят ви приветстват!

Те ви поздравяват, с днешния прекрасен ден!

Приветстват всичките ви добри начинания на душите ви и духовете ви, и ви препоръчват да работите духовно, без да мислите за други материални времена – да се уреждате материално.

Новата вълна е заляла вече света. Затова работете, давайте път на всички ваши положителни мисли и желания, за да можете да участвате активно в идването на новата култура на Земята!

35. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР, ЧРЕЗ ВЕЛИЧКА – У ТЯХ ЗА НАЙ-ГОЛЕМИТЕ ВРАГОВЕ НА ЧОВЕКА

**НОВО СЛОВО ОТ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ НА 17 НОЕМВРИ 1979 г.,
неделя, 11 часа и 10 минути**

Мили мои приятели, вярно е, че ви наблюдавам и слушам с интерес! Нашепвам ви някои мисли.

Аз минах тежко на Земята!

Не мислете, че и вие ще минете по-леко! Природата ще ви прекара през най-тежките изпитания! Ще седи отстрани и ще ви наблюдава. От време на време, ще ви премерва на везните!

Възприемайте изпитанията с любов и разположение!

Нарочно сте турени край най-големите си врагове! Благодарете за това! За всичко благодарете!

Горе не е така. Там не можеш да се срещнеш, дори и с врага си! Живееш си в блаженство, и песни си пееш. Но тука на Земята, не е така. Трябва да растете.

Не мислете злото на тия хора, които ви правят зло! Те и без това, ще минат през тежки изпитания!

Вие трябва да им помагате. Ако Господ не обичаше хората, не им помагаше и не ги изчакваше в техния бавен път на еволюция, би ги унищожил до сега. Той има велико търпение, макар, че то вече се е изчерпало. Ако вие бяхте на Негово място, в един миг на ярост и озлобление, бихте ликвидирали вашите врагове! Затова няма да притежавате такива сили, докато не се научите как да ги използвате.

Вашите врагове са едни нещастни души, които страдат и се лутат!

Ако не можете да ги обичате, поне не ги къннете! Те още не са узрели плодове. Когато узреят, вие ще се наслаждавате на красотата им и сладостта им. Това няма да е скоро.

Вас най-много ви боли, че не ви обичат вашите врагове. Много бихте искали вие да ви обичат, и да не могат без вас. Това е най-голямата ви погрешка! Приемете нещата такива, каквито са, и благодарете! Колко кратко време ще бъдете при такива условия! – Че не ви обичат 1–2 души, какво от това?

Това е велико благословение, да живееш при тези, които те мразят, ненавиждат и то за толкова кратък период от време! А за дълги години сте живяли и ще живеете между същества, които много ви обичат! Нима не

можете да изтърпите този кратък изпит? Толкова много да държите, точно тези хора да ви обичат!

Вие трябва да знаете, че милиарди са съществата, които ви обичат!

Вас ви обичат най-напред вашите приятели – земни и небесни, а те не са малко. Обичат ви ваши роднини тука и горе, обичат ви и ангелите, светлите възвишени същества, завършили своята еволюция, вашите ръководители, учениците на Учителя.

Сам Учителя благ ви обича и следи всяка ваша стъпка!

Обича ви и Господ!

Трябва ли 2–3 ваши врагове, да бъдат в състояние да ви почернят съзнанието?! Оставете ги да си вървят по пътя си. Не искайте те да ви обичат!

Тяхната любов е като тигърската! Те нарочно са при вас, за да оцените любовта на Вселената към вас.

Ето, и аз ви обичам, помагам ви, следя с трепет вашето развитие.

Трябва да преодолеете всички спънки, да вървите напред. Те като не ви обичат, вие поне не ги мразете. Иначе това, което казвате за вашите врагове, ще представлявате и вие за тях, защото тях също природата обича и Господ ги обича.

Затова Исус Христос казва: „Любете враговете си“, защото само, ако ги обичате, ще бъдете в унисон със закона на Любовта, който важи за цялата Вселена – всемирен закон, велик закон.

Аз главите ви ще ви пълня, та дано да проумеее и приложите поне малко от моите думи. Да, вироглави сте, особено ти **Величке**, колкото си по-вироглава, толкова през по-трудни изпитания ще преминеш!

Това ще продължи до тогава, докато проумееш закона!*

[*Виж „Изгревът“, т. 21, с. 844–847.]

Ти сама си слагаш препятствия на пътя! Ако беше приела кръста си с примирение и любов, нямаше да се мъчиш толкова години. Но промените в съзнанието на хората, настъпват много бавно.

Ние искаме да минете по по-бързата процедура, затова ще увеличим страданията ви, ще ви принудим да станете добри, и да се усъвършенствате бързо. Това важи и за цялото човечество. Ще бъдат увеличени страданията на човечеството. Гответе се за изненади!

36. ЗА БЪЛГАРСКИЯТ НАРОД – НАЙ-СИТНОТО РЕНДЕ

Българският народ, ще бъде прекаран през най-ситното ренде!

Той носи велика отговорност пред света.

Сега настъпват времената той да плати кармата си за отношението му към Бялото Братство и за Учителя благ!

ЗАПОМНЕТЕ, ЧЕ ТОЗИ НАРОД ЩЕ ПЛАТИ НАЙ-СКЪПО!*

[*Виж „Изгревът“, т. 31, с. 413–425.]

Скоро ще се разтърси Земята! Бъдете готови, будни.

Откажете се от материята.

Ще измрат много хора, ще пометем управниците!

Тези хора ще платят и за пролятата кръв, при идването им на власт. Ще се разиграят тежки събития! Бъдете готови.

Началото е вече възвестено. Камбаната е вече ударила! Очаквайте интензивни събития. Новата година ще дойде по-особена, по особен начин за вас.

Започва разплатата за всички!

Ще настъпва разплата и в домовете! И във вашият дом, ще се ликвидират карми! Природата се подготвя за това.

Нищо материално да не ви интересува! Много ще загубите! Гледайте живота си да запазите!

Бурни събития ще се разразят, полиците ви са вече пресметнати, комисията си е дала своето решение. Затова живеете съзнателен живот.

В скоро време ще има нужда точно от вас – да започнете да проповядвате новите идеи между измъчените и изплашени хора.

Силата на Господа е голяма, и Той ще я изяви в пълна мощ. Но вие не се бойте, аз съм с вас, пък и ако можехте да си заминете вече, как бих се радвал!

Но имате още работа. Необходими сте тука долу – на Земята. Сега настъпват най-важните моменти. Предупредих ви, обясних ви, сега ще очаквам резултатите от вас.

Растете бързо, та като дойдат големите страдания, да можете да издържите, да бъдете силни и мощни, да помагате и на други хора.

Светът ще види това, което нивга не е виждал!

И вие ще бъдете свидетели на Славата Божия, която ще залее цялата Земя.

Да кажем заедно молитвата за Бялото Братство.

Моят мир ви давам!

Ваш небесен приятел!

37. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ, ЧРЕЗ ВЕЛИЧКА ЗА ПРИКАЗНИЯ ОСТРОВ НА ДОБРОТО

22 ДЕКЕМВРИ 1979 г., събота след обяд

Мили мои приятели, дерзайте! Бог е с вас!

Наближават велики събития на Земята!

Житото е вече изкласило. Наближава да узрее и да даде зрели, жълти, хубави зърна. Ще събираме богата реколта. Имайте търпение.

Бог е дълготърпелив, очаквайте всичко с философско примирение.

Бъдете вътрешно тихи и спокойни. Не се тревожете и притеснявайте, нито ядосвайте. Всичко е за добро!

Злото е допуснато в света. То ще си изиграе своята роля. Сега в тези крайни времена, неговите деяния, се превръщат в благословение!

На вас ви се вижда малко трудна епохата, но това е една от най-великите епохи за човечеството – предвестник на епохата на Любовта. Затова живеете със светли мисли за всичко, което се случва. Имайте положителни чувства и благородни дела.

Злото е символ на старото, на насилието, на човекът от Стария завет. Той полека-лека си отива от Новия свят. Такава ще бъде съдбата на старото. Всичко ще се разруши! Нов свят ще се съгради! Идеята за комунизма, ще се изпари от хората. Всички ще познаят Любовта, всички ще се отрекат от насилието. Ще се пречистят съзнанията на хората, всички ще минат през големи страдания. Трудно се променя съзнанието на човека.

Благовест, който ви прави зло, се е качил на стара гемия и плува в бурното море. Има опасност да потъне. Трябва да се моли на Бога, и да изчисти съзнанието си от всички микроби, които разнасят зараза.

Той е далеко от Любовта и груб, жесток и високомерен! Може да падне от високо!

Трудно се прекланя такъв дух, но ние работим над него. Небето зорко го следи, и го претегля. Небето ще го застави да ви обикне и да се подчини, чрез големи страдания.

Стефка ще бъде край вас, докато се реализира всичко, което Бог е рекъл. Когато се реализира, ще я освободим Стефка от всичките хора, които не я обичат, от този затвор в който е принудена да бъде, от тези ледени стени от които е оградена. Няма да бъде много скоро. Трудно се работи с такива души – бавно, но няма да ги оставим.

Не тъгувай моя мила възлюблена душа!

Бих мръднал с магическа пръчица, и всичко тъй бързо бих разрешил! Бих отворил клетката, да хвъркне на свобода затворената птичка! Всичко сам бих сторил, но не е такава волята Божия. Господ работи над всички души, и вие работете.

Мила моя възлюблена душа, аз мога само да ти помагам, но съдбата ви ще се изпълни докрай!

Радвай се, че има кой да те обича, защото има много страдни души, които не виждат някой да ги обича. Бог обича всички, и на всички помага. Съдбата на злото може коренно да се промени, само ако тези хора ви възлюбят. Злото умишлено не желае да стори това. И в миналото не се е подчинявало, и затова е извършена строга присъда над него. Сега трябва да се постъпи с любов и търпение.

Това отношение не е случайно, то е резултат на миналото.

А Стефка се намира на един **приказен остров**, и край нея бликат потоци, слънцето грее, птиченца пеят, животните кротко седят, плодовете зреят, цветята цъфтят. Този остров е необитаем.

Там сме **ние двамата** – а злото се носи във водата на старата гемия. И ако случайно доближи на острова и бурята го изхвърли на брега, то ще бъде крайно учудено да ни намери нас там! Стефка – царица и тя да го спаси. В атмосферата на този остров, всичко се благоразполага! Приятно е там – цари Любов!

До острова трудно достига бученето на водата, за да напомня за действителността. Ако не е това бучене, Стефка съвсем ще се откъсне от света. А на мене не ми позволяват да сторя това.

Важното е, че има остров всред бурен океан, че на този остров цари тишина, струи светлина, има вечен мир, любов и хармония!

„Има го в света.

И този остров аз съградих
всред бурната вода.

Там любимата заведох,

с нежни грижи я дарих,

с топлина я обвих,

ледените стени стопих.

Със светлина я озарих,

с Любов я възкресих!”

Никого не пушам там. Освен, който е приятел, или заблудил се странник в нощта, когото можем да упътим.

А ти Величка, заповядай! Гост бъди на острова честит, да се освободи душата ти страдална, да подишаш въздух свеж!

Не забравяй Благовест да доведеш – мой приятел скъп! Ще го браня в живота – все напред да върви!

Ще тъгува той за баба, за любимата душа и света ще преобърне с пламък, да намери баба си добра! Него ще го заведе при Стефка. Заслужава го по благодат.

Този, който ти прави зло, ще пратя някъде далече, в край далечен някъде в света!

Благодаря на Бога, че създадох остров всред океана див, и когато грабна моята любима, ще го залича – никой да не го посети.

Островът е на Земята, и малцина имат такъв Рай! Ще го посетиш душа любима. Истина е – съществува той. Него сам аз създадох и дървета посадах, за да мога да зарадвам святата душа любима.

Величка, глава си повдигни, гледай смело, вярата си усили, и напред върви, не се плаши от вълните! Ти много се отчайваш, губиш кураж, нямаш търпение. Не може всичко да върви по мед и масло – без противоречия не се расте! За всичко благодари, и на Бога се моли! Вярата си усили, здравето си подобри. Бъдещето ще бъде велико, както и името ти. Работи и всичко ще се нареди.

С тези хора около тебе постъпи с Любов и с Любов, и с Любов, и с Любов!

Ще научат много от теб, и по-бързо ще израстат.

Благославяй враговете си, благославяй и приятелите си, работи с Любов. **Благовест**, бъди внимателен и финен, разума си развий.

Оръжието не е хубава игра, използвай оръжието на любовта. За какво са тези земни оръжия, с които хората се избиват?

Слушай Благовест, аз ще ти подаря едно небесно оръжие. То е като пушка, но е невидимо. Различава се от пушката по това, че свети. Щом помислиш за него, то е в ръцете ти. Насочваш го към някакви хора като оръжие – те не го виждат, но изведнъж замират, схващат се, и ако са искали да извършат някакво зло – не могат да мръднат! Колкото по-дълго време държиш насочено оръжието към тях, толкова по-чудновати неща стават! Като махнеш оръжието, тези хора се пробуждат като от някакъв сън и нищо не помнят, но съзнанието им е вече променено, повече не желаят да вършат зло. Ти запазваш оръжието, и продължаваш пътя си по-нататък. Щом видиш такива други лоши хора – насочваш оръжието към тях, но то не стреля, излъчва светлина, която прониква в замъгленото съзнание на хората и изгаря всички отрицателни клетки. И те като се събудят, се чувстват обновени и с променено в положителен смисъл съзнание.

Та Благовест, оръжия има и горе. И ние често си служим с тях, но те не убиват никого, не причиняват страдания, не плашат, а само въздействат живо. Никой не може да се спаси от тези оръжия. Това са оръжия на Любовта.

Дозволен ли си Благовест?

- Да.

- Отсега нататък ще носиш със себе си едно такова оръжие, и ще бъдеш справедлив. Гледай да не забравиш. Прави опити с това оръжие.

- Добре.

- Когато го насочиш към някого, се моли!

Приветствам ви мои мили приятели, и ви изпращам своите благословения! Да изпеем всички „Благославяй душе моя Господа“, „Добрата молитва“!

„Да се прослави Бог в Бялото Братство и да се прославят белите братя в божията любов!“

Мир вам! Моят мир ви давам!

38. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ, ЧРЕЗ ВЕЛИЧКА – ЗАЩО ВСИЧКИ СВЕТИЛИЩА СЕ ПАЗЯТ ЗА БЕБА

[.....] МАЙ 1980 г., събота следобед, 3 часа и 10 минути

Стефка е добре Величка!

Вашият живот служи за пример на мнозина.

Вие двете сте си създали Школа, заедно със съществата от Невидимия свят. Вашата градина е обширна и пълна с плодове, дървета, узрели плодове. Мнозина биха могли да си откъснат узрял, хубав плод от нея, но нямат смелост, защото тя е охранявана. Само по заслуга може някой да си откъсне плод.

Всички, които ви помагат, се благославят!

Ние често се разхождаме тримата из тази градина, и се радваме на красотата на плодовете, които ние сме създали. Да вярно е, че аз играя голяма роля, но много зависи и от вас. Вие сте готови и будни души, затова с вас можем да създадем дървета. Един ден, като дойдете тука, ще ви заведем в нашата градина. Много ще се радвате! Тя е обширна и просторна. Избрал съм я на красиво място. Дърветата са много, и отрупани с най-различни плодове.

Особено е това, че тук няма сезони. Из градината има едновременно плодове от всички времена.

Другото особено е това, че плодовете са узрели и не могат да презреят, паднат, или се разкапят. Има няколко дървета с по-зелени плодове. Сега ще работим още усилено, за да можем със светлината на нашите умове и с топлината на нашите сърца да направим така, че и те да узреят. Когато те узреят, работата ви на Земята престава. Ще дойдете в градината си, където аз ще ви чакам.

Тука е толкова красиво! Избрал съм хубаво място, много ще ви хареса. Тук е вечна пролет, вечна светлина цари, няма нощ. Над градината – синьо небе, наоколо планини, прекрасен Божи Рай.

Вътре в градината съм направил един извор, и аз съм напоявал дърветата – да бъдат вечно зелени, млади, разцъфтени, да дават зрели, сочни плодове. Изворът е много красив! От него блика прекрасна, чиста вода. Той целия е ограден с красиви камъни. В тях има и ценни – скъпоценни камъни. Изворът е много красив! Целият свети и сияе, отрупан с тези скъпоценни камъни. Край него има полянки с красиви цветя, които аз нежно милвам и пазя с любов.

Всички тези светилища, ги пазя за Беба! [*Беба е Стефка Величкова. Виж „Изгревът“, т. 8, с. 534–535; т. 21, с. 884–928.]

Когато тя тука дойде, ще я развеждам и ще ѝ показвам дърветата, плодовете, планините наоколо, синьото небе, прекрасния извор, безценните камъни, нежните цветенца. Тук ние ще размишляваме заедно, и ще работим съвместно. А сега често аз идвам тук сам, и се грижа за градината – подготвям я за Беба. Тук има и пиленца – пеят много хубаво.

Често аз идвам тук, когато съм самотен, сядам край извора, гледам течащата бистра вода, разкошните зрели плодове, синьото небе и си мечтая за Беба, размишлявам за Учителя.

Плод не опитвам, заедно ще опитаме.

Чакам този тържествен за мене момент – да грабна мойта свидна Беба!

И къде най-напред да я заведем? Но най-напред ще я заведем при Учителя – Той да ни благослови!

Може и заедно да посетим някое от тези прекрасни местенца. Аз ще чакам да чуя одобрението на моя Учител за труда, който съм положил, и за великата си любов към тази светла душа. Без Негово знание, разрешение и благословение, аз вече нищо не правя! Това ми прави чест. Каквото каже моя Учител, това е закон за мене!

И аз ще чакам Той да разреши нашата среща в Невидимия свят с Беба. Когато Той реши, когато Той благоволи, когато Той повели – имам сили да изчакам. Търпението ми е безгранично, вярата силна, непоколебима, надеждата – крепка, любовта – всесилна. Кажи ѝ тя спокойно да живее, да не се притеснява Беба. Всичко ще стане, на своето определено време.

Ще се погрижа и за **Величка**. Тя спокойна да бъде!

Сега работете заедно, и да чакаме плодовете да узреят. Те не са много, повечето са узрели. Така че малко време остава, но по нашия мерник. За вас може да ви се види малко дълго. Не става за дни, за месеци, а за години. Тези плодове зреят бавно, но от вас зависи, те могат да узреят и по-бързо. Затова работете над себе си, за да се повдигнете за съвършенството си, което ви чака тук.

Аз ви чакам с нетърпение, най-вече Беба!

Разбира се, и Величка ще бъде все край нас и често ще работим заедно.

Аз съм много благодарен на Величка, за прекрасната възможност да говоря чрез нея на моята мила Беба! Амин!

Тайни от Величка нямам. Тя един ден ще ми бъде свидетел за великата ми любов към Стефка.

Аз ще ѝ помогна, и тя ще бъде щастлива! Сега търпение и снисхождение. Нещата бавно стават, и не по наша воля, а според великия Божия закон. Но трябва да бъдете уверени, че краят ви ще бъде щастлив, блажен, светъл, както е светло Слънцето, което свети в небето, велик като безкрайната Вселена!

В това не трябва да се съмнявате. Великото, мощното, безграничното са пред вас. Ще изпитате великата Божия любов.

Желая ви сили да се справяте с всички земни несгоди, и като ученици, предени на своя Учител и верни на своя ръководител, да вървите смело напред! Преодолявайте всички прегради и препятствия.

Трудно някой ще ви стигне! Повечето изостават далеко от вас. Ще ви разберат и оценят. Казвам ви за всичко това, защото знам, че не ви блазни. Вие сте от рядко смирените души, във вас няма гордост, тщеславие! Вашият път е строго определен, без никакви отклонения. Затова вас съм избрал.

Аз – велик и мощен Дух, пред който мнозина треперят, с вас ще работя с Радост и Любов!

Вие заслужавате това, ще надминете всички други, ще достигнете пълно съвършенство, защото аз ще ви водя и гарантирам за вас.

Обещание съм дал пред нашият велик Учител, че чудо ще направя с вас! Учителят следи, мълчи и вътрешно ме подпомага, външно ми е дал пълна свобода. Красив живот ви аз разкривам, прекрасен, светъл Рай – градина, където вашите души с радост ще починат, където заедно ще размишляваме, седим.

Бъдете вий благословени, и нека Господ да ви озари!

Изпращайте и вашето благословение към мен, което пък ще създаде вашата градина – Райска, където аз ще мога да гостувам и срещна вашето гостоприемство. Изпращайте ми светли мисли, красота, чрез тях и аз все да

раста. Така взаимно ще растем и станем мощни, силни величия за нашия Създател благ!

С тези прекрасни мисли, завършвам кратката разходка, и ви оставям да размишлявате върху този небесен Рай.

С най-светли поздрав и благопожелания, за успешна работна седмица на Величка!

Още малко в затвора – тя там ще работи – трябва да работи над душите. Аз ще ѝ помагам. Много леко и успешно ѝ се нареждат работите.

Земният свят е проекция на Невидимия свят.

Ако тук работите добре – успешно, и горе ще се справяте с всичко. Величка да не бърза в нищо, ние всичко за нея ще уредим.

И по-нататък ако иска, може да изпратим едно светло същество по благодат – да работят заедно.

Сега за **Благовест*** да се грижи. Той е опако дете, своенравно, неорганизирано и неразумно, но над него много се работи. [***Благовест е син на Величка Няголова от баща Данаил Жеков.**]

Ще мине през известни страдания, ще узрее духовно. И вярвайте, че от него ще излезе един прекрасен човек!

Аз лично сам се грижа за Благовест. Но той създава много затруднения, мъки на Величка със своя неорганизиран характер.

Ако Величка иска при нея да дойде душа на благодат, с която да бъде крайно хармонична, както сте вие двете, трябва с мене да се съветвате, нищо без мен да не предприемате, и тогава, ако е рекъл Бог всичко ще се уреди. Аз ще взема лично участие за това.

Това същество е организирано и изработено. То и сега може да влизате във връзка, ако пожелаете, но тука му е много добре. Може да дойде само, за да извърши известна работа, само да го оцените.

Благовест ти е малко кармичен, но ти без него не можеш! Колкото и да те мъчи и разкъсва на части, и терзае душата ти – ти имаш работа с него!

Благовест много те обича, и иска от тебе само любов и никакво насилие. И тържество на своята воля.

С баба му връзката му е **дихарма**, а ти имаш да му даваш.

Ако дойде друго същество край вас, то ще ви помага, а не толкова вие на него. Това същество няма нужда да се ражда на Земята, не е предвидено. То може да слезе за кратко време и да свърши малка работа, да ви укрепи, да укрепи Величка, да ѝ вдъхне сили, да помага и на Благовест.

Това същество е като ефир между вас.*

[*За духовното същество АМРИХА – виж в „Изгревът“, т. 14, с. 393. Това е КОСМИЧЕСКИЯТ УЧЕНИК. За Него – виж в „Изгревът“ т. 1. 1993, с. 101, 393; т. 1. 2. изд., 2011, с. 116–117; т. 5, с. 630.]

Не знам дали ще го оцените? Трябва да му създадете благоприятни духовни условия. То ще бъде битев Величка поясновидство, по ясновислушане, реална връзка с Невидимия свят.

Ще живее едновременно и в двата свята, ако дойде между вас. То ще донесе голямо благословение! Величка заслужава това.

Ако то влезе в нея, ще я преобрази – оздрави, възкреси, подмлади и всичко добре ще се нареди! То не би дошло физически. То сега живее на една светла Звезда и съвсем не е дете, а развит с душа Божий работник.

Поздравява ви, и за в бъдеще ще установи контакт с вас!

Ще ви постави известни условия. Ще трябва да ги изпълните. То ще диктува всичко – и храна и живот. Ще иска пълна разумност.

Най-напред ще разчистим тука обстановката. Ще пречистим Величка, и ще създадем добри условия за това същество – за съвместна работа. Всяко нещо на своето време.

Някой път ще ви запозная по-подробно с него. Ще може да го наричате **АМРИХА** – така, както сте мечтали години наред!

Това мощно същество, ще се включи в нашата обща работа, така че вече го призовайте, споменавайте името му. И ако се реши да дойде на Земята, да работите заедно край вас, то трябва да го заслужите.

То няма да има нищо общо със земната култура! Ще расте като нежно цветенце, в красива градина.

Аз ще му бъда като баща. А сега работете, за да ви насочим за този момент.

Стефка ще работи над Благовест да се промени, да се внесе пълен мир и порядък край вас – абсолютна хармония.

Това същество е много красиво, и безкрайно музикално! Абсолютно вярно на Учителя и на идеите Му!

Ако това същество дойде да работите заедно, вие няма да искате да напускате скоро Земята, защото щом малко пораснете, то ще ви учудва с поведението си, със светлината си, със спокойствието си. Това малко ще ме накара да чакам повече, но ще работим пак заедно. Аз обичам и уважавам това същество.

Ако е рекъл Бог, ще се промени съдбата на Величка. Ще дойде това същество от висок ранг – високо издигнато, и ще работи с вас за определена работа. Нещата ще се наредят, съобразно Божията воля.

Звездата е далеко. Един ден ще отидем на гости там. Ще ни посрещнат като добри приятели. Работете, защото работата ви ще бъде много.

Ще наложим на Величка да остане по-дълго на Земята, да заработи и използва пълноценно живота си.

Стефка ще освободим, когато му стане времето. Тя малко трудно ще напусне Земята – с болка, защото ще остави тука свидни приятели. Но тя – Стефка знае, че горе я чакам аз с нетърпение, и от горе заедно ще продължим да работим над всички тези души.

Всичко да бъде за Славата Божия!

Да укрепим нашата мила, многострадална, измъчена Величка, да я накараме да обикне Земята, и когато замине да не съжالياва, а само да се радва.

Небесен поздрав от това велико същество **АМРИХА**, и мой личен привет, с пожелание за светли мисли през настоящата седмица и подготовка – съзнателна вече за бъдещата ни среща!

Две думи за Стефка:

Живей в блаженство!

Кой друг има такава духовна дъщеря? Кой така свети като Слънце, и го обливат с топлина? Кой живее толкова съзнателен живот – реално и на двата свята, с невидима армия върви напред и пръска навред светлината?

Ти мила моя Беба!

Вечно ще те аз обичам! Любовта си аз, на дело ще покажа. Ще я поднеса в нозете на Учителя, и ще чакам Той да ни благослови, за да работим с тебе във вечността. И една звезда да ни свети, да огрява, стопля нашите сърца!

Небесен поздрав!

Ваш вечен невидим приятел!
АМИН

39. КОГА ЧОВЕК ЩЕ СТАНЕ ХРАМ БОЖИЙ

[.....] МАЙ 1980 г., неделя сутрин

Идват светли времена за вас!

След черното минало – иде светлото; след нощта – настъпва деня, който започва с изгрева на Слънцето.

Атмосферата ще се разчисти, и ще се създадат благоприятни условия за духовна изява на същества от Невидимия свят, и благоприятни условия за духовна работа и за Благовест.

Трябва да имате търпение още малко, и всичко ще се нареди.

За Величка се подготвят велики условия, които тя заслужава по благодат!

Този дом ще стане храм Божий, и тъмните сили ще избягат от приятното благоухание, което ще излиза от вас!

Сега те са най-настъргвени, защото това е техния край!

Чрез тях се проявяват едни от най-тъмните сили, които имат за задача да ви спънат, унижат и унищожат и отчаят!

Вие не им се поддавайте!

В тази гигантска битка участвам и аз, и ти обещавам Величка, че ще имаш скоро пълна и окончателна победа!

Никой не може да помогне на тези тъмни сили при светлината, която ще ги озари! Ще ви освободим от тях!

На вас ви се вижда бавно, но всъщност процеса е много бърз.

И битката е гигантска, затова става по-бавно!

Величка е такъв дух, който предизвиква атаката на тъмните сили!

Ако стане още малко по-силна, тя ще може да се справя бързо с тези тъмни сили. Сега ние ще ѝ помагаме, и обратно на злите намерения на тъмните сили към нея, ние ще внесем в нея Светлина в съзнанието ѝ, Мъдрост в ума ѝ, Любов в сърцето ѝ и Сила и Мощ, да се справи с нападите на Черната ложа.

Тя ще развие напълно своите духовни способности, ще служи предано на Учителя! Ще я свържем с възвишени същества, ще създадем условия да се свърже и с това същество АМРИХА.

Тя да се подготви и да работи. Да не обръща внимание на околните слаби и непросветени души.

Вий не можете да ги промените! Те са проводници на други сили, но ние ще освободим Величка от тях.

ТЕ НЕ Я ЗАСЛУЖАВАТ!

Тя ще бъде отстранена завинаги от техния път, и те горко ще плачат за нея! Но това ще бъде глас в пустиня!

Никога повече няма да им дадем възможност, да дружат с такава високо издигната духовна сестра!

Те объркват пътя ѝ! Можеше да се спасят, но не пожелаха. Ще ги изоставим, природата ще се занимава с тях.

За **Стефка** – да не се тревожи, да не се занимава с тия хора, които ѝ вършат зло! Да стои настрана, да не влиза в пререкания с тях! Има си достатъчно работа, да се занимава с нея. Сега тези хора разбират, че са изгубили нейното благословение, и се плашат от Божия гняв!

Но ще ги смирим, ще завъртим сега кръга обратно. Аз вече ви казах, че тези хора ще бъдат принудени да обикнат и уважат Стефка и вас. Те ще минат през големи изпитания!

Вие сте свидетели за това – който се бори против мен, се бори с

великата Божия милост!

Ще ги принудим тези хора да се подчинят, и да омекнат!

Молете се за тях и работете вътрешно над тях с любов.

Живейте в мир, и нека вашето присъствие да носи навсякъде Мир, Любов и Светлина!

Ваш вечен приятел!

Приятен обяд Благвест, и да свириш без да тревожиш майка си!

Музиката е велико нещо – не можеш да бъдеш духовен, ако не си музикален. Свири с любов, и ще имаш положителен резултат.

Безлюбието води до изтощение, и нарушаване на нервната система. Ако свириш, трябва да бъде с любов и желание, без да се смущаваш от трудностите. Аз за да стана военен, срещнах много трудности, и трябваше много да уча. Бях своенравно дете като тебе, но минах големи изпитания в живота. Така придобих смирението.

Уважавай милата си майка и я боготвори, защото когато беше горе, ти обеща, че като дойдеш при нея, ще ѝ помагаш и ще я слушаш! Иначе можеше да пратим друга душа – по-подходяща, която щеше да я слуша. Но ти пое обещание да учиш музика и да използваш големите духовни познания на майка си и на милата си баба, с която си много хармоничен.

Когато тя отиде горе – баба ти, ти влизаш в реална връзка с нея. Тя много ще ти помага, а и сега всички ние ти помагаме.

Ще започнеш да свириш сам. Грабвай инструмента и започвай да свириш, като ще си повтаряш, че си дал обещание.

Защото, ако загубиш майка си Величка – много ще загубиш!

Поздравявам те мил Благвест, и ти пожелавам всяко нещо, което правиш, да го правиш с Любов!

Приеми моите поздравления, за блестящата защита на майка си от околните тъмни сили! Обичай я, и уважавай я!

Пожелавам ти днес да свириш с Любов!

Божия мир и Божието благословение, да се излеят над вас и вашите домове!

АМИН

40. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ ЗА ВРЪЗКИТЕ НА ХОРАТА ОТ МИНАЛОТО

18 МАЙ 1980 г., Витоша

Величка носи известни черти от баща си, и наслоявания.

Тя е платила известни родови карми, свързани с баща си, но тя идва от друго поле, не като родов дух, и вече е напълно освободена от всякаква родова карма!

Занапред пътя ѝ няма да има общо с рода ѝ. Тя си има собствен светъл и велик път!

С майка ѝ връзката не е родова, а тя е свещена, духовна връзка!

Тази връзка няма никога да се прекъсне, а ще се усилва и укрепва във вечността. Затова двечките ще дружат като приятелки, като две духовни сестри. Чака ви велико бъдеще! Вие взаимно ще си помагате сега във физическия живот. Горе дружбата ви ще продължи, и никой няма да може да ви раздели нито тук, нито горе. Вие сте две хармонични в духовно отношение души.

Това е рядкост, че сте заедно на Земята, и можете да си помагате взаимно. Но вие ще живеете един необикновен живот!

Видяхте ли вашите близки – те имат път, различен от вашия, по-обикновен – ще страдат, ще боледуват, ще се мъчат, но ще трябва да вървят нагоре. Вашият път няма нищо общо с техния път, и така ще бъде!

Те не ви разбират. Плашат се от вас!

Стефка трябва да гледа на околните си като на души, а не като на нейни близки родови хора. Всички тези **обикновени** връзки от миналото и от сега, трябва да ги забрави и унищожи.

Да скъсва, да скъсва, да скъсва, и ще режа, ще режа, ще режа. Да остави обикновения път за обикновените хора.

Връзката ѝ с Благовест не е родова, тя е хармонична, и при Величка също. Ще отрежем всичките родови връзки. Амин! Тъй да бъде!

Ако искате да служите на Бога, трябва да бъдете свободни души.

Вас не ви чака обикновен път, а един велик, светъл път! Затова аз ще ви съдействам. Ще направя живота ви необикновен, чудо ще направя с вас!

Това е моята велика задача. Вие слушайте и изпълнявайте.

Господ да ви благослови, мои мили приятели!

Смятам, че сте доволни от днешната екскурзия!

Съберете сили, да можете да издържите във всичко в живота ви. Трябва да станете устойчиви, за всичко да питате. Вие не сте стигнали още до там. А така живеят обикновените хора – в тъмнина, няма кой да ги ръководи, пък и не чуват.

Не трябва да ядете от всички храни – ще питате. По-добре от никой да не ядете храна – само с наше разрешение – ще питате.

Сега вложете положителна мисъл към тия хора – околните ви, и гледайте да не ядете всякаква храна. Нищо че сте изяли храната им – благославяйте, но не се свързвайте с тяхната карма. Тя е тежка! А пък аз искам да ви освободя от всички кармични връзки.

Като искаш – иди при Крум със светлина. Предварително се обгради, защото там витаят низши духове (**става въпрос за баща ми Крум**).

Аз ще бъда с теб. Излишно е да ти казвам, че не желая да отиваш там! Нали ти казах, че ще те освободя от всички родови връзки. Дано това да бъде последното ти отиване там!

Господ да ви благослови мои мили приятели, и приятен ден!

Ваш невидим и вечен приятел!

Заваля силен дъжд, и си тръгнахме от Витоша.

41. ГОВОРИ БРАТА: КАРМИЧНИТЕ ЖЕНИТБИ НЕ ДАВАТ ЛЮБОВ

НОВ РАЗГОВОР НА 22 ЮНИ 1980 г., 9 часа и 15 минути, неделя вечер

Очакват ви големи радости! Пригответе се.

Като почиствате къщата тук и обстановката, вие почиствате и вашите души. Безлюбието в тях ще изгори, и вие ще почувствате голяма любов. И най-малката и проста любов, е за предпочитане пред безлюбието. То ражда смърт. Любовта ражда живот и възкресение. Не е престъпление да търсиш любовта и намериш ли я – да се спреш на този остров. Тогава всичко се прощава.

Така че и ти Величка, търси любовта – не се примирявай с безлюбието, което ще рече да се примириш с наличието на отрицателното, на Черната ложа.

Те са допуснати в света, и си имат своя функция. И безлюбието е допуснато. Но когато човек разреши задачите си и получи опитност, трябва да търси положителното, новото, любовта. Търсете любовта във всяка душа.

Спрете се при душа, която ви обича. Тогава ще ви бъде леко, ще имате стимул в живота си и ще вървите напред.

Ти, Величка търси любовта. И когато я намериш, трябва да я оцениш. Тогава ще станеш по-добра, а в безлюбието ставаш суха, остра, критична, меланхолична, недоволна. Дошло е времето да се освободиш от безлюбието.

Ти не искаш да слушаш, но когато станеш свободна, те очаква хубавата любов, истинската любов. Ще получиш стимул за живота, и здравето ти ще се подобри. Ти коренно ще се промениш и преобразиш, защото на тебе ти липсва любовта.

Кармичните женитби, не дават любов!*

[*Виж „Изгревът“, т. 8, с. 540–541.]

Някои издържат на безлюбието, но ти не можеш да издържиш!

Затова смело затвори тази отворена страница. Отвори друга, и животът ти коренно ще се промени. Не мисли за други материални въпроси. Всичко ще се нареди добре.

Търсете любовта, молете се. Кръстът ви е тежък, но не трябва да ви смачква.

Ще се освободиш от кармата. Кармата ти изтича, трябва да се освободиш от тези хора, защото те ти влияят много отрицателно.

Учителят прояви велика милост и любов, и реши да ти се помогне, независимо от колебанията ти и различните мисли, които минават през съзнанието ти и различните състояния, които те вълнуват. Не се противопоставяй на Божественото решение.

Малко тежко се късат тези вериги, но ние ще ги срежем!

Ти не противодействай, не умувай какво ще стане с теб, какво ще бъде, щастлив ли ще бъде Благовест. Остави всичко отгоре да се нареди. Бъдещето ти ще бъде светло и велико. Благовест също ще се развие добре. Разбери, че няма друг път. Предстоят ви големи промени, интензивна духовна работа.

Поздрави на Стефка!

Чакам я да дойде тука горе. Още малко ще почакам, има много задачи за разрешаване край нея, свързани с децата ѝ. Всичко ще се нареди добре.

Аз непрестанно бдя над нея! Трудно е, че сме от различни светове, но в един реален свят ние общуваме, и заедно вървим напред. Нашата дружба е интересна – в два различни свята. Аз се старая да я разбирам, а и тя започва да разбира мен. Аз не ѝ се налагам. Всичко при нас е по свобода и любов. Аз на всички ви ще помагам да растете нагоре, и да разрешите с чест задачите си на Земята.

Пожелавам ви приятна вечер, да се срещнем горе, да разменим разумни мнения, и нека великата Божия любов да озари всички ни, и душите ни да се възраждат и възсияят!

Ваш винаги верен небесен приятел!
АМИН

42. УЧИТЕЛЯТ ГОВОРИ: КОЙ РАЗРЕШАВА КАРМАТА НА ЧОВЕКА

СЛОВО ОТ УЧИТЕЛЯ, ДЪРЖАНО ЧРЕЗ ВЕЛИЧКА НА 6 ЮЛИ 1980 г. на Витоша

Всичко ще се нареди добре, рекох – казва Учителя!

Работете и по-радостни бъдете, защото пред вас е великото, мощното, красивото. Изпълнявайте завета, разрешавайте задачите си с любов, и напред вървете.

Господ да ви благослови, мои ученици!

Ще ви помагам и съдействам. Ще съм винаги с вас.

Задачата на Величка ще се разреши, но тя трябва да превърне всичко в добро. Ще се моли за тези хора – нейни върли врагове, да се просвети съзнанието им. От разстояние, тя повече ще може да им помогне.

Кармата ѝ ще прережем, но задачата ѝ ще оставим – да работи върху тези души. Тогава всичко ще се превърне в добро. Да не мисли вече лошо за тях, да не обръща внимание на лошите им прояви, да гледа всичко да мине по-леко.

Те няма да успеят в злото си срещу нея, но тя трябва да ги възлюби като малки деца. Пожелавам ѝ да живее чист и свят живот, да следва примера на **АМРИХА**.* [*Коя е АМРИХА? Това е КОСМИЧЕСКИЯТ УЧЕНИК. За Него – виж в „Изгревът“, т. 14, с. 393; т. 1. 1993, с. 101, 393; т. 1. 2. изд., 2011, с. 116–117; т. 5, с. 630.*]

Бога да слави, животът ѝ да бъде светлина – тя да просияе, мисълта ѝ да бъде чистота, в сърцето си да носи любовта, да има топлина, към всички хора да проявява любовта.

Ще изживее трудни моменти! Ще ѝ се помага!

Желая да я видя вече израснала, да имам упование в нея. Да дружи с невидимите светли същества, животът ѝ да стане пример, и когато срещне Любовта, тя да бъде чиста и свещена, както е свещена тази Земя, на която вие живеете.

МНОГО ЗЛО КРАЙ НЕЯ СЕ КРОИ, НО ЕДНО, КОЕТО МАЛЦИНА ЗНАЯТ Е, ЧЕ ТЯ В РЪКАТА МИ СЕДИ!

Нейната съдба, аз ще определя.

За нищо не се грижи, отрицателните мисли ги изгони, не се плаши!

По моята воля, всичко за теб ще се нареди, но ти ги възлюби тези низши хора, защото и те са Божий страдащи души!

Ще скъсаме земните ти вериги, но ще ти сложим други – духовни, фини, с които ще те свържем със светлите същества, които ти често забравяш. Тези вериги няма да те обременяват, а простор ще ти дават. Ти трябва да станеш велика душа. Тогава ще дойдеш тук да работиш, при благоприятни за тебе условия.

Приветствам и Стефка да работи с любов! Тя позна Любовта. Те завинаги ще дружат с тази светла душа (**става въпрос за брат Любомир**) – предан работник на Божията нива.

Аз картбланш съм му дал! Благословението ми имаш!

Сега чакам плодни градини, градини с узрели плодове.

Тази любов, надхвърля земните представи! Тя носи светлина, сила и красота!

И Величка ще познае любовта. Нея я чака друг път – не светски, а духовен. В работата си да не се притеснява. Да работи над хората с любов, но да свети, да се различава, че дори и на другите пътя да осветлява.

Поздравете сестричките от мен!
Те имат големи противоречия всичките!
Всичко ще се нареди благополучно!
Създавайте мир и хармония край вас. Да се радват съществата горе,
а вие работете мои деца. Всичко да бъде за Любовта, всичко да бъде за
Мира, всичко да бъде за Радостта.

Моето благословение ви давам, и Божествената светлина да ви озари
– да се излее над вас!

Да бъдат светли вашите души, както е светъл днешният прекрасен
ден! Като Слънце да се излее над вас.

ВАШ ВЕЛИК УЧИТЕЛ

43. КОЙ РАЗРЕШАВА И КОЙ БЛАГОСЛАВЯ ЛЮБОВТА МЕЖДУ 2 ЧОВЕКА

**След Великото Слово на Великия Миров Учител на 6 юли 1980 г. на
Витоша, говори брат ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ:**

Мили мои приятели, изслушах с голяма радост и благоговение думите
на нашия Учител благ!

Благодаря Му за милостта, която прояви към вас!

На срещата присъствах и аз и се трогна моята душа, в знак на
благодарност!

Ние трябва още повече да се сплотим и да работим, за да оправдаем
доверието на Учителя, да станем добри Негови ученици, да работим с
Любов, да разрешаваме правилно задачите си.

Учителят има силна връзка с вас двете! Вие сте Му много близки
души!

Това е рядкост, за което аз много се радвам!

Той отдели от скъпото Си време, за да разговаря с вас, да ви даде
ценни напътствия, които вие трябва абсолютно да приложите, без да се
двоумите.

Вие имате най-скъпото приятелство, това на Учителя наш любим,
което ще рече, че целия Невидим свят е на ваше разположение.

Повече от това, какво искате? Аз се гордея с вас, и ще гледам да ви
помогна да разрешите правилно вашите проблеми – да не се отклонявате,
да не затъвате, радостни и весели да работите. Имате много приятели
тука. Тук на Земята не ви разбират, но горе добре ви познават, и много ви
помагат.

Величка да не се смущава от противоречията. Тя е неспокойна като
морето, но ще стане силна като небето. Ще разреши задачите си, и няма
повече да се оплита!

За вас двете всичко добре ще се нареди, ще ви се създадат
благоприятни условия за духовна работа. Чист и светъл живот ви предстои.
Ще търсите любовта навсякъде, но възвишената любов ще срещнете при
общуване със светлите същества.

Обикновените хора, не притежават такава любов!

Пази се Величка да бъдеш свята и честа, да оправдаеш милостта на
нашият велик Учител, Който благоволи да промени твоята съдба, но при
положение, че ще бъдеш чиста и свята душа! Иначе, ще загазиш на друга
посока.

Тялото на човека е храм Божии, и не трябва да се осквернява.
Не допускай вече тъмните сили да те измамват! Бъди категорична по този въпрос!

Чистият и свят живот, ще ви дадат възможност за повече общуване и контакти с нас. Ще бъда винаги с вас, както Учителя ми повелява. Това за мене е свещена работа, и аз ще изпълня повелението на Учителя – ще бъда винаги с вас. И нашата светлина ще се увеличи.

Благодаря на великия Учител, благодаря за великата Му любов към нас със Стефка! Аз изслушах с трепет Неговите Слова, за които толкова много Му благодаря!

Той одобрява и нареди нашата дружба, и благославя Любавта ни.*

[*Виж „Изгревът“, т. 21, с. 888–928.]

Това за мен е награда за тежкия живот, който преминах на Земята!

Господ да Го благослови!

С обща благодарствена молитва, да изкажем великата си радост от преживения тържествен ден, и нека нашата обща Любов да се превръща в градини, отрупани с чудни, зрели плодове, че Господ Сам аромата да почувства и да пожелае да опита тези чудни, вкусни плодове.

Това ще бъде резултата на тази неземна Любов. И така ще привлечем съществата, да си отпочинат при нас.

Добрата молитва;

Молитвата на Братството;

„Да се прослави Бог в Бялото Братство и да се прославят белите братя в Божията Любов.“

Привършихме Словото си на Витоша.

Вчера – на 27 юни 1981 г., събота – отидохме на екскурзия на Витоша и Благовест с нас. Отидохме на Алеко, и от там чак на връхчето Купена. Сутринта от 7 часа, чак до 11 часа и 20 минути преди обед, се качихме на връхчето Купена, по случай Рождения ден на нашата мила дъщеря **Величка**.

Тя навърши 40 години – да са й честити!

Почва нов етап в нейното физическо и духовно развитие.

Господ Бог наш, Великият Миров Учител благ и братът, да я благословят!

МАЙКА МИ ГОВОРИ:

На връхчето, **Величка** прочете беседата „Лозата и пръчките“ от „**Великите условия на живота**“, молитва, пеене.

После обядвахме, и към 1 часа почнахме да слизаем от върха. Мъчно беше, но слязохме на пътя в 2 часа, и потеглихме към **село Железница**.

Благовест с баща си тръгнаха напред, а ние с Величка двете останахме да си почиваме на една полянка под боровете. Там Величка си почиваше и задряма. Към 4 часа следобед се събуди. Аз очаквах братя да говори чрез нея.

44. ПОЗДРАВЛЕНИЯ ЗА РОЖДЕНИЯ ДЕН НА ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА

Та в 4 часа и 15 минути започна да говори брата ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ, чрез **ВЕЛИЧКА**:

Аз съм пак при вас, мои мили приятели! Радвам се за хубавата ви екскурзия!

Днешния ден е велик, както ще бъде велика Величка! Започна нейното новораждане! Светлите същества ѝ се радват, и аз също!

Стефка е герой – да се качи на този връх! Ще се разрешат задачите на Величка благоприятно, с общи усилия.

Благовест е нервен и труден!

Величка да не се смущава от проявите му! Той ще се промени, ще израсне. Трябва да го изчакате. Пазете го, молете се за него. Той не е с будно съзнание – самонадеян е! На Величка ѝ се създават условия да учи музика, да свири и да пее. Тя другаде ще учи музика, ще поживее другаде, ще има работа за нея. Ще наредим и Стефка да бъде добре.

В България ще се затруднява материалния живот, трудно ще живеете, но ще се дава ход на духовния живот.

За това духовно издигане на България, Величка ще поработи навън.

Да не се смущава за работата си, ще ѝ се нареди, и за музика ще се създадат условия.

Величка и Благовест ще бъдат добре материално. Те ще бъдат винаги богати, както са богати и душите им.

Величка да не тъгува! Тези околните, които ѝ причиняват трудности, горе в Невидимия свят, ще бъдат поставени при труди условия, и повече Величка няма да се срещне с тях! Тя започва духовна работа. Сега ще трябва да приложи знанията си на практика.

Михаил Иванов, който работи във Франция е силен дух, но гордостта му го смъкна надолу. Порочния и лош живот и липса на чистота, води до липса на светлина. Въпреки всичко, в положителен смисъл неговото дело е свято, и то ще бъде продължено, за да разнася Светлината на Учителя навред.

Благовест е един аристократ, затова е капризен!

Има високо произхождение!

В този живот ще го смирят! Той ще се развие добре.

Величка да не се тревожи! За в бъдеще, ще бъде предаден на делото на Учителя, ще работи усърдно.

Стефка не е сама.

Моя мила и възлюблена душа, аз съм винаги край теб!

Остави младите да вървят по пътя си. Ти имаш още тука работа. По-нататък пак ще бъдете заедно с Величка.

Стой настрана от всички около тебе! Никой от тях не ти мисли доброто!

Ти трябва да мислиш добре за околните. Така ще си разрешиш кармата. Ти ще бъдеш освободена от тях. Най-добре си с Величка, пак ще работите заедно.

Поздравявам Величка с **Рождения ѝ ден**, пожелавам ѝ успешна духовна работа, да расте в музиката, да пее и да слави Господа!*

[*Рожденият ден на Величка Няголова е 27.06.1941 г. Виж Хороскоп на Величка в „Изгревът“, т. 21, 841–862.]

Дозидане, мои мили приятели!
Аз съм пак с вас! Радвам се, че сте заедно!
Господ да излее Своето благословение над вас!

Ваш небесен приятел!

45. В КАКВО СЕ СЪСТОИ СИЛАТА В БОРБАТА СЪС ЗЛОТО

ДНЕС – НА 24 АВГУСТ 1980 ГОДИНА, ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ У ВЕЛИЧКА:

Радвам се, че сте пак заедно!

Измина лятната почивка – отново пак на работа. Изисква се по-интензивна работа.

Времената са много трудни!

Тази година изисква повече работа от вас. Трябва да взимате дейно участие в световните събития, защото предстоят опасности. Наближават критични моменти за Земята и човечеството! Всичко трябва да забравите, и само да работите. Забравете личните си несгоди и страдания, и се включете в армията от будни души, които работят за преуспяване на делото Божие на Земята. Трябва да станете мощни и силни, да не се влияете от злото.

Пророк Иезекиил е получил бойна задача да работи при едни трудни условия. Това се отнася до вас.

Не мислете, че живота ви ще премине леко! Всички ще бъдете изпитвани! Не трябва да се отчайвате, обезсърдчавате. Ако ви говоря с по-строг език, това ще рече, че носите голяма отговорност за делата си. Ще има съд за всяко ваше дело, затова трябва да бъдете много разумни.

Иезекиил е бил силен дух и Господ го е изпратил в Израилевия дом и между пропадналите бунтовни люде, да проповядва покаянието им. Това се отнася и до вас. Но най-напред вие трябва да се покаете. Има още много работи във вас, които трябва да изправите, за да достигнете до съвършените сфери.

Стефка трябва да се проявява кротко в нейния дом!

Това ще рече, че трябва да бъде много разумна. От погледа ѝ да излиза светлина, а от сърцето ѝ любов и топлина. Със своята светлина, тя ще разпръсква тъмнината, с топлината ще стопля леда, с любовта ще съживява всички и това има да изработи там – в нейния дом. Светлината ще ѝ дава възможност да мисли право, да постъпва правилно. Топлината ще я стопля, когато се чувства самотна, а любовта ще ѝ дава импулс за нов живот.

Кротка – не значи смирена и примерна, а означава активен борец за въдворяване Божията правда на Земята. Кротка – това означава, че в нейно присъствие не съществува неправда!

Кротка значи, че спи и не заспива; че почива и винаги работи; че седи и винаги се движи; че има прегради наоколо и тя винаги през тях минава и ги събаря; че външно мълчи, а вътрешно не престава да говори; че нищо не вижда, а всичко наблюдава; че нищо не чува, а всичко възприема; че живее тихо и скромно, а пребъдва във великото; че се храни простовато, а вътрешната му трапеза е богата. Малко говори, много мисли, пее и се моли с разум.

Външно е сама, а вътрешно дружи с цялата Вселена. Изглежда слаба, а Духът ѝ е мощен и непобедим, Душата ѝ обхваща всички!

Материята ще бъде пометена. Науката, техниката, строителството, въоръжението – всичко ще бъде ликвидирано. То ще започне изведнъж навсякъде.

Ако питате „кога?“, мога да ви отговаря само, че е много скоро!

Трябва да сте готови за всякакви изненади! Най-важните ви скъпоценни неща трябва да ги пригответе, да са много малко, за да може да ги грабнете. София няма да остане.

За себе си не мислете – има Кой да мисли.

Радвайте се, и се веселете и за всичко благодарете! Не ви трябва никакви материални придобивки!

Знаете, че живеете в момента, когато ще се реализира ликвидацията на века, когато се приключи и кармата на човечеството, когато мрака ще се смени със светлина. Хората, които виждате край вас няма да останат, и вие ще преживеете нещо като сън, но когато се събудите няма да знаете къде се намирате. Ще трябва да ви обясняваме.

Но не мислете, че ще минат години. Гответе се още тази година, и чакайте знака. Бъдете по-често заедно, после трудно ще бъде да се намирате. Учителят ви включва в Школата като добри ученици, и желае да работите добре.

И тези дни са хубави на Земята, времето е приятно, но какво приготвя природата, вие не подозирате! И това ще стане, защото неразумните хора желаят да посегнат на Земята. Това е смел акт против Великата Разумност!

Няма да бъде позволено! Навсякъде всичко ще се разтресе, ще изгубите външната информация. Ще остане само връзката с Невидимия свят.

Всички хора ще започнат да се молят, ще бъдат заставени. Но никой няма да чуе молбите им! Ще загиват масово!

В другия свят ще ги посрещат пазачи, и ще ги питат: „Има ли Господ?“ Те ще отговарят, че има Господ, и ще ги ескпедирват на други места, където да докажат, че вече са повярвали в Бога, и ще живеят разумно. На Земята няма да ги допуснат.

Досега беше пробния етап – да се види докъде ще достигне човечеството. Тогава ще дойде Новата култура на Земята, но за ония, които любят Бога.

Тогава ще настъпи славно време!

За вас все ще е хубаво, независимо на кой свят ще бъдете. И горе и долу – все ще бъдете добре! Но ако сте горе – ще ви бъде по-леко.

Да бъде волята Божия!

Ние сме мобилизирани и тази учебна година ще работим, за да се изпълни всичко, което е определено за Земята.

Няма да се безпокоите, ние ще ви помагаме! Приемете този и онзи живот, като един живот. Бъдете готови да работите. И докато сърцето ви бие, помагайте на другите. Въоръжете се със сили и знания.

Господ ви зове! Учителят ви благославя! Аз ще бъда с вас!

Поздрав от светлите, разумни същества!

Прилагайте Любовта, живеете в Мъдростта, търсете Истината.

**Ваш невидим приятел!
АМИН**

Мяза на кротичка овчица, а никой не може да излезе на среща ѝ! Има огнен меч, с който сразява неправдата!

ВЪОБЩЕ, КРОТКИЯТ ЧОВЕК Е БЪДЕЩЕТО НА ЧОВЕЧЕСТВОТО.

Придобийте тези качества – станете кротки, бъдете ученици на Учителя. Та **Стефка**, трябва да стане кротка в нейния си дом, а **Величка** трябва да стане кротка тука в този неин дом. Само така ще можете да победите трудностите и да имате добри резултати.

Тука, в дома на Величка има още много да се работи. Тя е пратена в този дом да възпита едни бунтовни и покварени люде!

Тя мисли, че те са само двама, а всъщност те са цели **плеяди**, и тя трябва да работи с тях. Такава е задачата ѝ – да придобие кротостта, да не иска да дойде края на задачата ѝ, защото има още много работа. Трябва да работи с търпение и любов, да не очаква много от тези хора, но да работи в други полета.

Тя много се умъчнява от тях и те не я разбират и съчувстват, но това няма да бъде тъй.

Тя е силна душа!

Околните ѝ са далечни от нейната душа, и никога не могат да я разберат!

Тя трябва да се старае тя да ги разбира, и да им прощава глупостите им, като иска да остане край тях, но да не се оскърбява и умъчнява, а да работи. Ще ѝ бъдат изпратени души, които ще я разберат и ще помагат, но сега трябва работа, без да се отчайва.

На Земята е така – училище. Да даде пълна свобода на околните си, а вътрешно да работи с тях.

Всички тези представи за мъж, жена, съпруг, съпруга, за собственост, трябва да се изпарят от съзнанието ви!

Давайте свобода и вие бъдете свободни. Величка трябва да живее съвършено чист и свят живот, да не се поддава на съблазните на света. Тогава ще заслужи чистата и свята любов.

Вие трябва да помагате на околните си, без да се поддавате на тяхното зло и да им помагате.

Колкото повече ви кълнат, толкова повече да се молите и благославяте, защото колкото повече кълнат Величка, толкова повече тя ще се издига по-нагоре, а те слизат по-надолу!

Това ги кара умишлено да я въвличат и нея, за да я ограбват!

А тя трябва да благоговее, и когато чува лошите им думи и пожелания, да знае, че тогава Господ работи и Той я благославя. Затова да благоговее в такива моменти. Това се изисква от нея, а ако ги благославя в такъв момент – ще им помогне и те да израстат.

Трябва да преодолеете човешките си слабости и прояви, да престанете да се смущавате от злото, да станете силни и мощни. Само тогава можете да придобиете кротостта.

От сега нататък така ще работите – **без да се взривявате**, да не могат да ви познаят, и да не могат да ви побеждават! **В това се състои силата в борбата със злото!**

Тогава няма да има нужда да връщате на злото със зло. Ще гледате със снизхождение на злото. Така ще израстете над условията, при които живеете.

Величка има още много да работи в тази област. Когато го постигне това, задачата ѝ ще бъде разрешена. Това ще рече да победи лошия си

аспект, да изработи характера си, да победи личния си егоизъм и себе си, и чувствителността си. Това е голяма задача и най-важното за нея е – това е най-лошият ѝ аспект за целия живот.

Така че има поле за работа, и да не се отчайва! Ние ще ѝ помагаме. Докато не победи този аспект, няма да придобие лично щастие.

Благовест да продължава да свири и да учи музика. Нека да започне да учи и френски език, както желае, но да учи с желание и любов. През тази учебна година той ще бъде по-самостоятелен и ще върви по-леко, за радост на Величка. Да го остави вече по-самостоятелно да работи – да му има доверие. Той ще стане съзнателен. Избягвайте разправиите, които му влияят много зле.

Когато победиш характера си, и тогава злото около тебе ще стане безпредметно, и ти ставаш свободна.

Околните ти – тези хора около тебе, са много добре дадени за тебе – за тебе Величка, за да имаш поле за работа. Те са благословение за тебе!

Приемете моя сърдечен поздрав и пожелание да станете кротки! Кротките ще наследят Земята!

Приемете и сърдечния поздрав и от Учителя, Който ви благослови и ви се радва като на добри и послушни деца.

Господ да излее Своего благословение върху вас и на работа!

Ваш невидим небесен приятел!

46. ЩЕ ОСТАНЕ САМО ВРЪЗКАТА С НЕВИДИМИЯ СВЯТ

21 СЕПТЕМВРИ 1980 г., неделя сутрин

Тримата сме – с Благовест, Стефка, Величка на Витоша, над извора.

Те си берат лешници, круши, аз си почивам на една полянка до лешниците. После те дойдоха при мене. И към 1 часа по обед в неделя, брата говори чрез Величка:

Утре започва Новата учебна година. Пригответе се и вие.

Работата ще бъде усилена. Трябват повече работници. Малцина са будните души. И вие не винаги сте от тях.

Епохата е интензивна. Има много работа. Спазвайте наряда. Сутрин, обед и вечер – връзка. Редът едва се крепи в тази остаряла култура.

Скоро навсякъде ще се разбърка! Тука също назряват събитията. Бъдете будни, ценете богатата, защото идват по-тежки времена. Трудно ще намирате храна. Природата също ще се разбунтува. Трябва да чуete предупредителния зов, и да се спасявате.

Тази година се включете в Школата. Определете си подходящо време да четете общо беседи, да се молите. На Земята тегне голяма революция. Нямаме време за друго. Усилено трябва да работите.

Назрява кармата на човечеството!

Така трябва да живеете, че всеки ден да очаквате нещо да се случи. Трябва да живеете с това съзнание. Не трябва да сте изморени, за да може да възприемате.

Иде вече армията, и ще започне преврата. Мислете си и за живата природа. Ще се създадат условия да помагате на другите. Но вие трябва да сте вътрешно подготвени. Когато настанат тези моменти, да не се уплашите.

47. ПОЗДРАВ ЗА РОЖДЕНИЯ ДЕН НА СТЕФКА ВЕЛИЧКОВА

ДАДЕНО НА 2 НОЕМВРИ 1980 г., неделя сутрин.

У ВЕЛИЧКА СМЕ.

Мили приятели, поздравявам ви с Рождения ден на Стефка!*

[*Стефка Величкова е родена на 01.11.1903 г. в Бургас. Виж „Изгревът“, т. 21, с. 943–966.]

Бурите около вас, са дребна работа! Те предвещават по-големи бури, които ще станат в света и природата. Затова ви подготвят. Трябва да може да издържате.

Снощи беше материалното празнуване, а днес е духовното празненство /по случай Рождения ден на майка ми Стефка/.

Трябва да станете яки и неуязвими за злото! Изпитват ви!

Не мислете лошо за хората около вас. Иде времето да се разделите от злото. Ще се обърне друга страница от живота на Величка и Благовест. Добре е да бъдете заедно, да си помагате.

Имате много силни атаки, защото сте силни духове!

Трябва да бъдете силни в доброто. Не мислете зло на тези ваши врагове. Напротив, мислете доброто им, за да се върне то върху вас. Тука сте в едно училище. Непрекъснато сте на изпит. Трябва да простите на враговете си, както Христос прости на тях.

Поздравявам **Благовест** – моят добър приятел!

Той ще се пробуди и ще заработи с голяма енергия, ще блесне, но по-късно. Сега процесите са малко забавени за него. Причина за това е родът, от който произлиза!

Това е умишлено, за да се задържат отрицателните енергии, които той може да проявява, под влияние на тези родови духове. Това е защото е още малък, с непробудено съзнание. Така той става център на влияние на родови сили, които са отрицателни!

Когато в него се пробуди Божественото съзнание – още 5 години, той няма да пропуска тези сили в себе си!

Добре е да се отдели от отрицателната обстановка, но и ти Величка трябва да се държиш добре с него. Ти трябва да се разделиш и от нищо да не се страхуваш. Не задържай престоя си на Черния остров, но постъпи с добро към всички хора, които ти мислят зло.

Благовест ще бъде добре. На тебе няма да ти е много добре. Трудно ще ти бъде в началото.

Които се разбират, не остават постоянно заедно. Така е на тоя свят, докато горе са винаги заедно.

За майка си не се притеснявай, аз съм с нея! Ти мисли за Благовест и за себе си. Тя е добре тука. Тя си е свършила работата на Земята. Сега седи, за да се поизчисти още малко, и просветне.

А ти имаш още работа – най-вече с Благовест. Мисли за него, не се отчайвай, а се радвай на злото, което срещаш в пътя си, защото без това съпротивление, трудно ще израстеш!

Ти имаш духовна работа! Работи и не се смущавай.

Не може без бури, а ти си много заспала, не ти е будно съзнанието!

Птиците усещат предварително бурята, животните усещат предварително земетресенията, а вие трябва да усещате предварително злото, и да предчувствате проявите му, да не се смущавате от него.

Величка трябва да стане смела, и да си реши смело въпроса.
Аз ще ви съдействам, всичко ще бъде за добро. Ще дадем големи
изпити на околните ви.

„Поздрав на Стефка любима!
Все шепна нейното име!
Окриля ме тя в небесата,
пренася ме в света на светлината.
Да търся душата любима
пътя ѝ светъл навред да чертая.
Да чакам да дойде при мене,
да я заведа при Учителя благ,
където цари живот, свят.
Да паднем на колене пред Него,
целувка свята да Му дадем,
във вярност да се закълнем.
Да работим за Бога ний,
нивга да не се разделим.
Да пръскаме светлината навред,
и с Величка и Благовест напред!
Към Царството Божие да вървим,
името Му навред да прославим.
Светете звезди в небесата,
грей ти Слънце в мрака.
Ний тръгнахме смело напред,
две души свързани на век.
Господ да те благослови любима,
да свети вред твоето име!”

Аз ще те водя напред! Твой вечен приятел!
Поздрав от Невидимия свят!

Ваш невидим приятел!
АМИН

48. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ: „РОДЪТ ИМА СИЛЕН ОТРИЦАТЕЛЕН КАПИТАЛ!”

[.....] НОЕМВРИ 1980 г. – на Витоша, на слънчева полянка
Добре дошли в планината!
Работете за Бога, пращайте добри мисли, живеете съзнателен живот!
Идва светлото бъдеще за вас.
Повече няма да ви говоря, а вие сами ще сте свидетели.
Молете се за враговете си. Нарочно сте заобиколени с такива хора.
Трябва да издържите напрежението. После ще ви се дадат други задачи.
Работата ви на Земята, ще бъде сериозна. Изисква се много от вас.
Но и много ви се дава. Каквото и да попитате, ще ви дадем напътствия.
Питай. Действай да заминеш с детето Благовест.
Не викай **Бебо**: „Олеле, какво ще правя сама!” Не се бъркай в живота
на **Благовест**. Сега бъдещето му се чертае.
Мой добър приятел – бъдещето му е велико! В чужбина ще учи, ще
бъде богат, ще служи на Учителя, ще посещава разни страни и ще владее
няколко езика.

Той ще пише, ще се издигне много, ще стане известен, дори ще достигне до държавно ръководство. Ще представлява България в другите страни. Тогава ще работи съзнателно, а не както сега – с насилие.

Като отиде в чужбина – да учи астрология. Аз ще се проявявам, чрез него. Той ще стане много интелигентен и културен – няма да го познаят!

Ще бъдете доволни от него, ще се гордеете с него! Ще бъде много силно, мощно и смело същество. Никой няма да може да излезе насреща му. И безпределно предано, ще бъде на Учителя.

Но трябваше да дойде и чрез другия род, за да протече през него една мощна река от отрицателни сили. Това ще му даде сили! То ще черпи от тази река, ще превръща всичко в положително.

Така той ще има голям капитал, защото родът е силно отрицателен!

Всичкото зло, което изливат върху **Величка и Стефка**, той ще го използва и ще го превърне в добро.

Така той ще допринесе за вашето благословение, ще ви очисти от този род и ще ви помогне и на вас. Това му е задачата.

Затова сега е много труден, и мъчно се справя Величка с него. Но това е за добро.

Още е под влияние на отрицателното в рода. После ще се смени гамата, и ще стане точно обратното в детето. Пак ще бъде трудно и неотстъпчиво, непокорно, но вече за всичко отрицателно в света. Той ще благоговее пред вас двете, когато се просвети. Вие ще му служите за пример. Повече няма да говоря. Започвам да работя за Благовест.

Ще направя всичко възможно да задоволя **изтънчения вкус** на претенциозната **Величка**. Тя трябва да бъде уверена, че ще бъде доволна от Благовест.

Учителю, с Твоята воля, ще изпълня задачата си. И **Стефка**, и тя да работи.

Тази възискателна майка, иска съвършено дете.

Аз ще помогна да се реализира това. Моите думи ви се струват приказка! Те са абсолютно точни и проверени. Така чрез делото на Благовест, ще се реализира кармата между вас – между двата рода.

Довиждане мои мили приятели!

Обичайте малкият Благовест, помагайте му и му съдействайте в неговия труден живот.

Господ да ви благослови и вас!

Ваш небесен приятел!
АМИН

49. СЛОВО, ОТ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ, ГОВОРЕНО НА 13 ЯНУАРИ 1980 г.

Мили мои приятели, поздравявам ви с Новата Светла 1981 година!
Старото си отива вече!

Всичките будни души, чакат да изгрее Слънцето. Остават секунди. На изток се е заорило, остава само Слънцето да се покаже на хоризонта. И тогава неговите мощни лъчи ще залееят цялата Земя, ще стоплят всички души, ще стопят и леда и снега.

Само че, малцина очакват този изгрев велик! Останалите спят, а трябва всички да излязат навън, всред природата и да посрещнат този тържествен изгрев.

Всички ще бъдат принудени да излязат навън. Неверниците и спящите души ще тръпнат от ужас, а будните и разумни души ще благоговейт пред Новия живот, който ще настъпи след този изгрев.

Такъв изгрев досега на Земята не е имало, и такова Слънце досега не е изгрявало! Затова будните души, които разбират този велик момент, са в очакване.

Това е картината на Новата година. И още, предстои всички насилствено да излязат навън, за да посрещнат Христос – Господ, Който идва на Земята, чрез този изгрев.

Та през тази година всички ще излязат навън. Кой разбират, и всички кои не разбират – вън – всички вън. Добре е вие да бъдете от тези, които вече са навън и съзнателно очакват изгрева на Слънцето. Останалите през тази година ще излязат навън, без да знаят за какво, ще треперят от страх, а будните души не обръщайки внимание на този смут всред природата, с велико благоговение, с молитва, с размишление, изправени с поглед на изток – очакват вглъбени Слънцето. А то ще бъде необикновено! Когато се покаже на хоризонта и огрее всичко, ще предизвика изгаряне, пепелища, разтърсване.

Будните души не обръщат внимание на отрицателното въздействие на това силно и необикновено Слънце! За тях няма никакво отрицателно въздействие. Те чакат в съзерцание хубавото, великото, мощното въздействие на лъчите на това огромно Слънце. Тях нищо не може да ги смути, защото и нищо не е в състояние да разколебае тяхната силна вяра и надежда в доброто, което ще донесе на Земята този свещен изгрев.

Действително, малцина ще оцелеят!

Този изгрев ще настъпи през следващите години. Остават секунди. На изток всичко се е зазорило, и както ви вече казах – през тази година – всички навън. Волю-неволю – всички готови за изгрева. Това е картината за следващите години.

Аз вече ви казах – с материални работи да не се занимавате!

Вие имате щастието да бъдете на Земята в един от най-великите моменти – раждането на Новия живот – предвестник на изгрева на новото Слънце!

Досега в историята на Земята, не е имало такава **грандиозна епоха!**
[*Коя е грандиозната епоха след 1989 г.? Виж „Изгревът“, т. 22, с. 498–544.]

Заблазявам ви, че сте на Земята! Вашите имена ще се запишат горе, като преки свидетели на най-великото за Земята!

Този и онзи свят, ще се слейт и обединят. От тези мощни вибрации старото ще изгори и ще изчезне, и ще се роди Новото.

До 2000 година, този процес ще приключи!

Малцина ще посрещнат тази година на Земята! Това ще бъде велико посвещение и отговорност!

Тези които ще останат, ще трябва да вървят в нов живот. Няма връщане назад.

По-велика година от тази, не е имало на Земята!

Поздравявам ви с тази велика година, и ви желая от сърце вие да посрещнете тази светла година! Увеличавайте силата и мощта си. Да бъдете спокойни, и да не се вълнувате. Свиквайте на по-сурови условия.

Пиши **Беба**, пиши.

Отказвайте се от всичко материално, хранете се по-малко, за да можете да издържите!

Бъдете уверени, че всичко е за добро – за Славата Божия!

При нас кипи велика работа! И ние се подготвяме за този момент. И всички колективно работим над Земята, над човечеството.

В нашите лаборатории, велики специалисти изчисляват с абсолютна точност съдбата на всеки един индивид на Земята. Ние сме в мобилизация. Желая и вие да се включите в тази мобилизация. Да зарежете всичко, което ви спира и да работите съзнателно, защото земя и небе ще се отворят, но Божието решение ще се реализира.

Вас ви приветства целия напреднал, възвишен свят, и с голяма любов ви напомнят, че вие сте от избраните работници!

Сватбата ще бъде велика, радостта – неземна, разплатата – сурова, тържеството – светло, Слънцето – сияйно, пътеката – права, небето – синьо, присъствието – свещено.

Господ Сам ще посети Земята.

Да бъде благословено името Му до века!

Славата на Неговото велико дело, да се носи навред по Земята за вечни времена!

Благословението Му да залее света, да възрасне в нашите души великото Му светло дело, и да се възцари Неговият живот във всичката своя пълнота, власт и сила.

Дерзайте мои приятели, Бог е с вас!

Учителят ви крепи, целият разумен свят ви носи на ръце, за да можете да издържите тези крайни моменти, и да се увенчаєте с честта да бъдете едни от учениците при възвораване на Царството Божие на Земята.

Нямам повече думи да ви говоря по тези велики неща, но ще ви обсипвам с любов и благодат, защото вие заслужавате това.

С небесен поздрав от безкрайната красива Вселена, от Светлините и разумните същества и от мене!

Ваш невидим приятел!
АМИН

Господ да ви благослови!

50. ГОВОРИ БРАТА ЗА ЛИКВИДИРАНЕ НА КАРМАТА

ДНЕС – НА 26 ЯНУАРИ 1980 г., събота следобед, 4 часа, ще говори брат Любомир Лулчев, чрез Величка
(Това е приблизително 3–4 години, след заминаването на моя баща Крум).

Мила Стефка, приеми сърдечни поздравии от Крум*!

*[*За Крум Няголов – виж „Изгревът“, т. 31, с. 714–716, 733–734]*

Той е добре!

Не сте в еднакво поле, затова горе е по-трудно да се срещнете.

Ти обитаваш в едни полета, той в други. Горе е така, за разлика от тука! Всички са си сложили по една маска, и са като в едно поле. Така е на Земята. Трудно можеш тука да ги разбереш!

Горе няма самоизмама. Всеки си е в полето, което отговаря на неговото развитие. Затова там е трудно да срещнеш същества с различна степен на развитие, особено за тези с по-ниското развитие. Те не могат да достигнат до по-високите сфери!

Затова и **Стефка и Крум**, не се вреждат в еднакви полета!

За да намериш горе Крум, трябва да слезеш надолу, но това не е толкова трудно, защото да слезеш на Земята, трябва да слезеш още по-надолу. Не е много приятно, но ние така работим.

Когато Стефка дойде горе, няма да е в полето на Крум. Когато пожелае може да го намира и да му помага, но трябва чистота на съзнанието да има. Ако се съблазни, че това е нейна вещ, ще се смъкне. На него трябва да гледа, както гледа на всички други души.

Затова сега я подготвям, затова прекъснахме връзката ѝ с Крум. Тя трябва да разбере, че и те всички са души като него. Затова засега те трябва да се позабравят. Стефка ще върви нагоре, Крум също, но по друг път. Тя да позабрави за него.

Само свободният по дух човек, може да служи на Бога.

Аз ще съм край нея, ще я разсейвам, за да го забрави и да се освободи, но връзката ѝ с мене няма такава опасност, защото духът ѝ не е ограничен. И аз няма да я огранича никога. В Любовта, ограничения не съществуват! Тя стопява всички прегради, изгаря всички пречки, носи свобода на духа, сила на ума, топлина в сърцето. Навсякъде всичко преобразява в Райска градина.

Безлюбието и ограничението, спират полета на духа.

Тя сама ще си направи сравнение – какво е било състоянието ѝ преди да се срещне с мене: как е живяла – помрачена и в опасност за живота ѝ. Сега, когато общуваме заедно, сега тя възкръсва, подобрява се здравето ѝ, усилява се вярата ѝ, ще започне да вижда, да чува. Ще върви все напред.

Защо е било тежко положението ѝ? – От егоизъм, от безлюбие, от общуване в по-низши полета, от изчерпване, от безверие, от скръб. Каква е била тази егоистична скръб?

Сега няма такива прояви, а напротив, точно обратното – вяра, сила на Духа, надежда в бъдещето, светлина, тишина, спокойствие! Егоизма се изпари, и започва да гледа на всички като на души, и то независимо в кой свят се намират.

Няма вече прегради за световите. Има само любов – велика любов. Един прав път, който води все нагоре – Пътят на ученика на великия Учител.

Този процес ще продължи и ще се разшири. Това ще я доведе до великата Мъдрост, до абсолютните закони на Истината, и ако някой път някъде се срещне с Крум, ще си каже: „Познат си ми, срещала съм те някога! Желая ти светъл път! С каквото мога, ще ти услужа.“ И ще продължи пътя си, без много, много спиране. Няма обсебване, свободни души са.

Пак повтарям – само такива свободни души могат да служат на Бога и да бъдат ученици. Този процес се извършва и с други души.

Това се нарича – ликвидиране на кармата!

Запомнете – има връзки, които ви спъват, връщат ви назад, но са неизбежни, кармични!

Просто спираш на остров за известно време. Длъжен си да спреш, да дойдеш да се издължиш, да платиш, дори да се посмъкнеш малко надолу, да се позабавиш в пътя си.

Но след като разрешиш задачата си, длъжен си да се разделиш с любов, да навакшаш изгубеното време и да продължиш своя път, без никакви прегради – като свободна душа. Затова строго е определено, отмерено точно колко време трябва да стоиш на този остров. От там няма измъкване, докато не дойде определеното време.

А когато дойде това време, и ти не желаеш да се освободиш от товара си и да поемеш първоначалния си курс, това се нарича заспиване на съзнанието, съзнателно понижаване на еволюцията, съзнателно задържане на развитието, а това е отговорност. И Величка е на такъв остров. Повечето лесно се освобождават, когато кармата свърши.

Докато Стефка сама нямаше, не можеше да се освободи, страшно беше. Действително, че това е страшно, но за душата, защото това не става от любов, а от егоизъм и неразбиране.

Тези въпроси са сложни и трябва светлина, за да се разберат. Хората не ги разбират. Учителят ги е засегнал, но не ги е дообяснил. Те се регулират от възвишения свят, без хората да знаят законите. А законите са неумолими!

Затова и ти Величка, ще седиш на този остров до тогава, докато Господ е рекъл. Този остров на кармата, е черна точка в еволюцията. След това ще го напуснеш, независимо от волята ти. И да искаш да останеш повече, това няма да стане.

Господ е толкова велик, че прекъсва престоя на този остров. Тогава, когато другите се оправят помежду си и вече желаят да останат заедно, тогава Той прекъсва тази връзка и остава душите разделени, да се лутат и да търсят любовта, която не са оценили, докато са били заедно. С това те са нарушили един от основните Божии закони – да обичаш ближния като себе си. Да любите и враговете си. От това лутане и взаимно търсене, те ще израснат и оценят любовта. Дори ще се възлюбят истински. Затова Господ спира някой силно обичащи се души, и праща всеки на неговия черен остров, ако е необходимо и неизбежно.

Така и ние със Стефка бяхме умишлено разделени и пратени всеки на своя тъмен остров, за разрешаване на задачата и за духовно издигане.

А сега се успокойте мои мили приятели, защото няма да има повече черни острови!

А сега ние със Стефка ще посещаваме нашия светъл остров, където цари блаженство и любов! Това е велика задача на нас – да посетим този остров. Това е велика благодат! Разсъждавайте и проумявайте. Всичко е така точно сметнато и прецизно отмерено, че грешките са изключени.

Така че Величка, вярвай, че ще напуснеш този тъмен остров, но когато му дойде времето. Внимавай и тогава да не пожелаеш, да останеш още на този остров. Използвайте тези спънки и задръжки в живота си да работите духовно, да се усъвършенствате. Така е, когато се освободите и поемете свободно пътя си нагоре, бързо да вървите напред. Обичайте се, помагайте си, сега му е времето.

После и да искаш да ги срещнеш тези хора, няма да ти позволят, защото не е имало любов. Навсякъде е така – не са сродни души, и не може да се създаде любов.

Колкото и да има любов между котката и човека, любовта на котката е котешка – от по-долна еволюция, а любовта на човека е човешка. Затова безлюбието става на любов, но тази любов е от различни категории, и я прекъсват като си остава пак любов – ликвидирана карма. Няма задължения, но хората стават далечни. Любовта се заслужава, и се дава по благодат. Затова ти и да искаш от любов да помогнеш на кармичния си човек, след като ликвидиращ кармата си него, те освобождават. Защото него не го удостояват да се ползва от любовта ти – не я е заслужил! Освобождават те, и където ти позволят любов по благодат, с която и да е душа, от каквато

и да е еволюция ти можеш да ѝ помогнеш, и ако си по-горе – да я издигнеш да реши въпроса с любовта.

51. БРАТА ПОМАГА НА ВЕЛИЧКА, ЗАЩОТО ОТ МИНАЛОТО И СЕГА СЕ ГРИЖИ МНОГО ЗА СВОЯТА МАЙКА СТЕФКА

РАЗГОВОР НА 3 ФЕВРУАРИ 1980 г., неделя преди обед, към 10 часа

ГОВОРИ ВЕЛИЧКА:

Слязла съм на Земята, да помагам на майка си! Имам едно майчино отношение към нея!

Аз съм много строга. Имам заслуги, че съм ти много помагала в миналото и сега, защото брата казва: „За тебе всичко ще направя, и за твоите приятели – също.“

Брата познава Величка от по-рано, когато тя е била горе, и се вълнувала за съдбата на майка си. Не е била лесна нейната съдба! Ние сме общували с брата.

Той е разговарял с Величка и тя с него за мене – за Стефка как да ти се помага майко моя! Той е знаел, че **Величка ще дойде чрез Стефка** на Земята, за да можем двете да си помагаме. Много сме хармонични за духовното. Получава се хармония и светлина. Много си допадаме, което рядко се среща!

Такава връзка, е много хармонична!

Връзката ни с Величка двете е Богоугодна! Освен това, такава е и волята на Учителя благ – да помагам и на двете вас.

ГОВОРИ БРАТА:

Това е заповед!

Величка трябва да бъде спасена от злото, проявявано чрез околните ѝ, което имаше за цел да я смъкне и унищожи, да я докара до неизбежното, фаталното!

Слава на Бога, Слава на Небето и великия Учител благ!

Ние я крепяхме през всичкото това време, поради нейната слабост!

[Силен дух е този брат!]

Но много се отчайва Величка и губи самообладание. Лично Учителят благ ѝ помагаше и контролираше. В някои критични за нея моменти, за нас беше малко трудно да въздействаме на упорития и своенравен дух в нея.

УЧИТЕЛЯТ БЛАГ СЕ ГРИЖЕШЕ ЗА НЕЯ, КАТО ЗА СВОЕ ДЕТЕ!

ТОЙ ИМА СЛАБОСТ КЪМ НЕЯ!

Може би, защото Величка много обича Учителя благ! Но не слуша, мъчно се подчинява!

Учителят Сам, лично нареди непрекъснат контрол за Величка!

Тя не е оставена без надзор, нито за миг!

В противен случай тя нямаше никога да устои, и животът ѝ беше в опасност. Този изпит, който Учителят Сам ѝ даде, беше проява на Неговата висша Любов към нея, за да може тя да узрее и да придобие опитности, които ѝ липсват.

Сега, накрая – брата говори:

Аз съм определен да довърша великото дело, и аз ще го изпълня с чест!

При мен компромис няма, бързо действам!
Притежавам безпределна смелост и безстрашие! Лесно се справям и с най-черните сили, и те ми се подчиняват!

Заповядано ми е от моя Учител да помогна на Величка в разгрома на злото.

АМИН! ТАКА ДА БЪДЕ!

- Господи и Учителю благ, аз се подчинявам с радост на тази заповед, и от известно време работя усилено!

Аз ти казвам Величка, че ще те освободим от оковите ти, имай търпение!

Големи сили работят за твоето спасение!

Това говори, че тука горе ти имаш много повече приятели, отколкото долу. И когато един ден дойдеш тука – ти ще бъдеш много щастлива!

- Аз зная, че ще е така! – [казва Величка].

- Сега трябва да работиш. Работи над тези души, които са край теб, помагай на **Благовест** с Любов! Пази го това прекрасно дете, ценно, да се развие добре.

Не се безпокойте за него! Той изведнъж ще блесне, и ще озари всичко наоколо си със силна светлина. Детето ще бъде ясновидец, ясно ще слуша, ще възприема и ще се появи в него една сила. То ще бъде силно и мощно!

Тука горе, Благовест е на почит! Заповедите му се изпълняват. Нарочно е пратено при вас, да го упътите правилно. А по-нататък няма да може да го спрете, дори и настигнете.

Той – Благовест, ще бъде странен човек! Аз ще работя чрез него!

Сега да свири, много да свири, но с любов. Това по-нататък ще му трябва. Невидимия свят обича Благовест. Благовест е моя слабост. Ще му помагам безпределно!

Не виждате ли, каква прекрасна връзка имат с баба си? След време **Стефка**, ще забележи моите прояви, чрез Благовест.

Аз често в Благовест, изразявам любовта си към нея!

С това дете, чудо ще направя!

Не обръщайте внимание на отрицателните му прояви и бомбаджийството. Той ще взриви всички тия бомби точно там, където трябва.

Величка да бъде строга с него, да го възпитава, има нужда от това! Затова е пратено при нея – да се канализират енергиите му от една силна ръка.

По-нататък, той ще работи като един от преданите ученици на Учителя благ. Толкова за Благовест.

За околните около Величка няма да ви говоря, а там ще действам.

Аз ви казвам какво е решението на Висшия съвет, няма да повтарям. За нас горе духовно, въпросът е решен. Сега остава да се реализира физически, и това ще стане на определеното време.

Горе ликуват от радостта, която идва за Величка! Слава Богу!

Така че кураж, мои мили приятели! Още малко ще потърпите, няма да е много! Работя над околните й.

Поздрав сърдечен на моята **Беба**! [това е майка ми **Стефка**].

Работя за нейното благо, и велико щастие! Да стане тя още по-светла звезда – да светне в простора.

Няма предели нашата любов! Чудеса ще направя край нея!

„Имам сили и порив чист, да озаря нейния дух лъчист.
С обич ще обиколя нейните близки, с любов ще я даря,
със слава и величие, ще я възнаградя!

Изпълнявам волята на моя Учител благ – да обичам, да любя
безкрай.

Щастие изпълва цялото небе, пример сме за всички – Земя и Небе.

При милата душа – край теб ще се въртя.

Когато ти обичаш, обичам го и аз.

Който теб безпокои и зло ти чертае, се среща все с мене.

Ще ги разтърся аз!”

От нищо се не бой!

Сега сме ний велики, все напред ще летим, ще покориме върховете
и Слънцето ще грее, ще осветява пътя ни. В блаженство ще се слеят две
щастливи души.

Небесен поздрав от всички ваши приятели тук горе, и лично от мен!

Ваш небесен приятел!

АМИН

52. ЧРЕЗ СВЕТЛИНАТА ВСИЧКИ КАРМИ ДА СЕ ЛИКВИДИРАТ

[.....] ФЕВРУАРИ 1980 г., неделя следобед, 4,30 часа у Величка.

ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ:

„Блажени вий във светлината
мои приятели добри.

Обикнете красотата,
и светете в тъмнината.

Все край вас ще бъда аз.

Това ми е задачата любима.

Бдя над вашата съдба
и оправям всичко черно.

В радост ли сте, или във беда –
все щастлив съм аз край вас.

Зная, че ще светите и вий,
както светя аз сега пред вас.

Разговарям тихо аз със вас,
и ви соча светлината.

Все по тоя път вървете вий,
заедно да стигнем чистотата.

Че милиони други ще вървят след нас,
с трепет и надежди устремени,

с вяра ще очакват светъл час,
да достигнат и те светлината.

Ще им подадем и ний ръка.”

Продължава брата Любомир:

Всички карми, трябва да се ликвидират. Такъв е сега момента.

По-нататък, няма да може да се ликвидират. Всичко сега трябва да се
свърши, да не остават никакви връзки със старата култура. Иначе, не може
да се мине в новата култура. Затова е сега така напрегнато!

Струва ви се, че много страдате, а вие трябва за много кратък период от време да ликвидирате многобройните си карми!

Не трябва никого да мразите, и затова сега ви срещат все с ваши врагове. Не очаквайте друго до края на живота си.

Гледайте да живеете по-дълго, за да имате време и възможност да се срещнете с повече кармични хора, и ликвидирайте с всеки един от тях.

АМИН

Господи, тъй да бъде!

53. КРАЙ СТЕФКА СТОЙЧЕВА, ЧУДЕСА ЩЕ СТАВАТ

Край Стефка, чудеса ще стават!

Със своето мощно присъствие, аз разбърквам мозъците на всички край Стефка, пресичам черните им планове, препращам им отрицателните им енергии, и оная тъмна личност **се топи от злоба** за своите неуспехи!

Във всичко, което тя замисля и пръска, то не достига до Стефка, а първо се среща с мен.

Аз съм я обвинил с моята мощна аура като със орлово крило, и не позволявам нищо да проникне към нея. А тези вражески куршуми се удрят в моята могъща аура и се връщат обратно, но с подсилен заряд. Те падат като градушка върху този, който ги изпраща!

За мен това е играчка! Аз мога за миг да ги сразя, но това не отговаря на моя ранг!

Задачата ми е не да извърша зло, а да браня Стефка от тях. Но всичко следя и записвам, и когато му дойде времето, така ще ги насмета, че ще се скрият в миша дупка, откъдето няма да смеят да излязат!

Борейки се със Стефка, техния нисш дух се бори с мен. До Стефка изобщо не достигат отровните стрели, иначе, тя до сега щеше да е унищожена!

Те са способни на големи злини!

Стефка трябва да се моли, огражда и да има непрекъснато будно съзнание, защото онзи тъмен дух я дебне, но тя трябва да знае, че опасността за нея е изключена! Аз вече казах, че там работя аз. Този тъмен дух, ще мине през страшен изпит!

Стефка трябва да се пази, да не им праща отрицателни мисли. Мислите, които ѝ се изпращат, трябва да бъдат силно положителни, да се пази да не се озлобява и да не им изпраща отрицателни мисли. От тяхното зло, абсолютно никак да не се бои!

Да знае, че и тя е на изпит.

Трябва да постъпва като ученик на Великия Учител благ – като свят човек. За всичко да се допитва до мене, сама да не предприема нищо, да внимава и да се пази от околните си, които я използват като за оръжие. Да бъде будна и внимателна с враговете си, да се моли за тях да се освободят те от отрицателното въздействие. Тя е по-силна от тях!

Но тия злите, отрицателни духове, никога няма да победят Стефка!

От Невидимия свят нещата се виждат по-ясно, отколкото можете да ги видите вие тука на Земята.

Въпросите са по-сложни, и без намесата на светлите, невидими същества, много нещастия не биха били избегнати!

Величка също върви смело към победния край!

Горе я очаква велико поздравление, заради упоритостта и силата ѝ!

Тя сама не знае срещу какво се бори. Тя не знае каква невидима армия, винаги ѝ е помагала!

Ученика трябва да преодолява всичко, да бъде смел и решителен, и никога да не се подава на отрицателните тъмни сили!

Поздрав сърдечен на малкия **Благовест**!

Свири Благовест, учи музика с любов! Музиката ще ти разкрие невидимите светове, ще те укрепи духовно, да станеш истински ученик на Учителя. Говори за музика, а не за бомби.

Поздравявам ви от светлите разумни същества, ваши добри приятели, и ви пожелавам ползотворна седмица!

Бъдете будни всеки ден, защото не знаете кога ще ви захлопат на вратата през нощта, кога ще ви потърсят, и вие трябва да станете да отворите вратата. Може да ви дойдат гости, а може да ви поканят да излезете навън в природата.

Аз ще бъда с вас, не бойте се от нищо!

Ваш небесен вечен приятел!
АМИН

54. ГОВОРИ БРАТА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ: ТЪМНИТЕ СИЛИ КРАЙ ВАС, ЩЕ БЪДАТ ПОМЕТЕНИ

17 ФЕВРУАРИ 1980 г., неделя

**– на снежна дълбока поляна на Витоша, към 11 часа сутринта.
Имаше слънце, не бе студено, нямаше и вятър. Приятно беше!**

Приятно е сред природата! Излизайте по-често. Това е необходимо за вас. Тъмнината, с която сте обградени, отрицателните потоци, които непрекъснато ви обливат, се пречистват с потоци от светлина и красота, което става в планината.

Невидимите същества ви обливат, обливат, обливат и ви пречистват, пречистват, пречистват!

Без този процес, вие може да се отровите!

Това е психическо отравяне! То води до невроза!

Пречистването става всред природата, затова е необходимо да излизате всяка седмица в планината – до където можете.

Контакта с Невидимия свят ще ви обнови, и даде сили да устоите!

Вие трябва да станете силни, даже да помагате не само на себе си, а и на други затънали души. А такива има много. И ние помагаме, но и вие трябва да правите това. Впрегнете се на работа.

Тъмните сили край вас, ще бъдат пометени!

Вие вече разбрахте техните сили и възможности. Борбата не е само тука долу, но и горе.

В работата ти Величка, всичко ще се нарежда. Ти имаш известна работа с тия хора. Като я свършиш, ще бъдеш освободена от затвора. За околните си не се безпокой, всичко ще се нареди добре! Дошло му е вече времето. И ще те освободим от тях, както ти желаеш, но когато му дойде времето.

Те са слаби души, поддават се на злобата. Ти им помагай, доколкото ти е възможно.

Ще гледаме да те освободим завинаги от този черен дух, на който те служат. От там ще започне техния възход. Те ще преминат през изпит, но докато някои вършат умишлено всичко със злото, други пък се поддават и слугуват на черният дух и се стремят да му угодят. През този си живот те ще разберат, на кого са служили. Чрез големи изпитания и страдания, ще ги заставим да започнат да служат на доброто.

КОГАТО СЕ ЗАЗОРИ ТЯХНАТА ДУША, ТОГАВА ЩЕ ТЕ ОТСТРАНИМ ОТ ТЯХ, ЗА ДА СТРАДАТ ЖЕСТКО, И ДА РАЗБЕРАТ КАКВО СА ЗАГУБИЛИ!

Решавайте задачите си с любов, мислете винаги за тези, които страдат, и им помагайте. Хванете края на кълбото на кармичната прежда, и с общи усилия ще го разплетем. Трябва да им се помага, защото има души, които чувстват и съжаляват, че всичко това е така.

Стефка да не се притеснява! Тя все много иска. Всичко ще се нарежда капка по капка, но в крайна сметка добре. Вие работете, посадвайте, житото само ще расте. Проявявайте се добре, със съзнанието на ученици, иначе, не се различавате от обикновените хора.

Приемайте всичко с любов, обичайте ближните си, любете и враговете си. Това е пътят на ученика.

Аз ще ви помагам и съдействам.

Животът е сериозен!

Трябва да израснете, и да добиете съвършенство. Това не става лесно! Изисква се много, много работа над себе си и над обкръжаващите.

Докато имате омраза, отмъстителност, отчаяние, далеко сте от ученика, има още много да работите.

Стефка да възлюби всички хора около нея, и да им прощава. От време на време да ги бодне с остен, за да пробужда съзнанието им. Същата роля има и Величка. От една страна вие работите над тия души, за тяхното пробуждане, а от друга – работите и над себе си. Така ще разберете великото Божие търпение и любов.

Днескашният хубав ден означава, че вие ще завършите добре вашата работа. Всичко край вас ще се успокои, ще настане мир и любов, пълна хармония и красота, за което душите ви жадуват. Наближава това време.

Молете се, работете, пейте, Бога славете!

Цялото небе ще ви съдейства в доброто!

Не мислете лошо за никого.

Пожелавам ви приятен, слънчев ден!

АМИН

55. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

24 ФЕВРУАРИ 1980 г., неделя следобед – у Величка.

Мила **Стефка**, ние победихме! Радвам се, че сте винаги заедно!

В нищо не се смущавай! Ако искаш да бъдеш истинска ученичка, не трябва да се вживяваш силно в заобикалящите те събития.

Наблюдавай всичко спокойно, със съзнанието, че всичко е за добро! И така ще става. Край тебе и за тебе, всичко ще се превръща в добро. Радвай се, когато душата ти скърби, радвай се, когато другите скърбят, мисли положително за всички.

Внимавай какво мислиш! Мисли добре, и всичко ще се превръща в добро. Аз ще работя с тебе. Ще служим заедно на любовта. И знай, всички

души край теб ще се издигнат, укрепят, просветят, без да знаят как и откъде става това. Светлината, която изпращаме, ще засегне и другите, светските хора край теб.

Аз ще работя за тебе, ти ще работиш за твоите близки, а те за своите близки, другите за другите, и така до безкрая.

Аз ще вървя напред и ще водя, ти с мен, и всички останали – след нас. Така ще помогнем на хиляди души, които заслужават. А които умишлено не желаят да се включат във веригата, сами ще изостанат, и сами ще определят своята съдба. В тази верига, ще се включат всички ваши близки. Засега те не са с нас. Лично се грижа за всички и за тяхното духовно израстване. Ще разчистим атмосферата. Здравето ви ще се подобри, и всички ще се включат във веригата. Ще разпалваме в тях пламъка на великата любов, и един ден всичко ще се разреши добре.

Скъсайте черните връзки с този черен дух, и по своя си път.

СВЕТОЗАР* Е ВЕЛИКА ДУША!

[*За Светозар Няголов – виж „Изгревът“, т. 21, с. 575–695 и снимки № 53–55.]

Ще го освободим от робството, ще го смирим, ще го просветим, ще го възкресим, та като срещнете Светозар, няма да го познаете.

СВЕТОЗАР ДЪРЖИ ВРЪЗКА С МЕН!

Но аз съм непреклонен за моята Беба!

Света ще преобърна, и който се отнася несправедливо, зле с нея, умишлено или егоцентрично, не може да бъде мой приятел! Уважението му остава наполовина, или лицемерно, трудно е да ме излъжат.

Да обичат мен, а да мразят моята Беба! Тя – това съм аз, а аз – това е тя!

Но те не го разбират. Всички, които мразят Стефка и злословят срещу нея, а уважават мен, не са мои приятели. Аз съм категоричен, но моята задача е следната: Всички, които обичат мен и мразят Стефка, ще ги заставя да я обикнат, като няма да се спра пред нищо.

Какви методи ще използвам, то си е моя работа! Но знайте, така ще ги разтърся, до там ще стигна, че само любовта към Стефка ще ги спаси! Това ще го направя от любов към нея и заради самите тях, понеже уважават мен.

Тези пък, които обичат Стефка, а не обичат мен, ще бъдат заставени да ме уважат, което ще направя заради любовта им към нея.

Беба ще бъде щастлива!

Костадин е угоен и напльстен и замърсен, но от него най-напред ще смъкнем тлъстините и ще го притиснем да стане слабичък, слабичък, а след това ще го измиеме хубаво, и изчистиме от мърсотииите му.

И там работя. Костадин ме познава.

Ще направя вашите врагове да станат ваши приятели, чрез големи страдания!

Идват нови, светли дни за вас!

Ще разчистим атмосферата тук и вие ще работите, необезпокоявани от никого.

Господ да ви благослови, да изкарате благополучно идващата седмица!

Гответе се за деня на Благовест. Денят ще бъде тържествен, всичко хубаво ще се уреди. Мой приятел скъп!

На ръце ще го нося – чуваш ли Величка?
Бъди снизходителна към него! Същевременно страда, защото Небето
повелява Благовест да стане велик.

Пожелавам ви ползотворна работа през идващата седмица!
Бъдете с будно съзнание, защото ще захлопат на вратата ви!
Желая ви ползотворен духовен живот! Мир на душите ви, светлина на
умовете ви, и любов в сърцата ви.

**Ваш верен небесен приятел във вечността!
АМИН**

56. ГОВОРИ БРАТА: КОИ СА ЧЕРТИТЕ НА ЧОВЕКА

1980 г., неделя следобед

Молете се Господ да ви помага, молете се и за другите, които не се
сещат, молете се и за тези, които спят, молете се и за тези които не спят!

Едни вършат добро, а други само зло. Молете се и за животните, които
страдат от човека, молете се за растителния свят, който също много страда,
молете се за каменния свят, който не вижда пътя на своето спасение!

Благодарете хиляди пъти, че сте хора, но трябва хората вече да
отговорят на изискванията за човеци. Ако не отговорят на тези изисквания,
а имат преобладаващи черти от животинското, растителното и минералното
царство, ще трябва да се върнат към тези царства.

**Кои са чертите на човека? Той е създаден по образ и подобие
Божие!**

Трябва да свети, както Бог свети, трябва да стопля, както Бог стопля,
трябва да бъде любящ, да обича всички, цялата природа, както Бог я
обича.

Трябва да бъде разумен, както Бог е разумен, всемъдър.

Трябва да бъде правдив, истинолюбив, както Бог е такъв, трябва да
бъде верен, както Бог е верен.

Трябва да бъде служител, както Господ на всички служи.

Трябва да бъде правдив и справедлив, както Бог е такъв.

Трябва да бъде милостив и снизходителен, както Бог е такъв.

Трябва на всичко да прощава, злото да забравя, карес да не държи,
душата си с любов да украси, както Бог прави.

Трябва душата му да сияй, винаги да бъде радостен, щастлив, за
всичко да благодари, както Бог прави.

Аурата му трябва да бъде светла, целия да сияе като Слънце, както
Бог сияе.

Трябва да бъде тих и спокоен, да не се вълнува от нищо, с абсолютна
вяра в положителното и в доброто. Такъв е Господ.

Никога не трябва да се отчайва и обезсърдчава, да бъде смел и
решителен, от нищо да не се плаши, какъвто е и Господ.

Трябва да бъде скромен, въздържан, търпелив, както Бог е
дълготърпелив. Моралът му трябва да бъде абсолютна чистота и светлина,
какъвто е Бог.

Трябва да живее природосъобразен живот, да става рано, да прави
връзка с Невидимия свят, да посреща Слънцето, да диша дълбоко чист
въздух, да се храни с чиста и малко количество храна, да работи денонощно
за благо на всички души от планетата и Вселената!

Да пее, да свири, да праща положителни мисли навред!

Със злото да не се занимава, да размишлява, да съзерцава, да медитира, да се моли, да бъде в непрекъснато общение с Невидимия свят – светъл свят.

Да слуша разпорежданията на своя духовен ръководител, и да му се подчинява безпрекословно и с любов.

Да не се раздражнява, негодува, умъчнява, отчайва, да не стига до скептицизъм, черногледство, меланхолия!

Навсякъде неговото присъствие да внася разрешение на задачите, просветление на ума, разширение на силата и крепост на Духа.

Да живее реално в другия свят, да обитава небесните светове. Този и онзи свят, за него да са един и същ свят.

Да разпознава духовете, да заповядва на отрицателните и да ги парира!

Да се подчинява на положителното, никаква сила да не бъде в състояние да смути неговия дълбок вътрешен мир.

За всичко да благодари и да вярва абсолютно, безусловно, че всичко ще завърши добре.

Животът му да бъде странен – с поглед в бъдещето, да предвижда съдбините.

Трябва да бъде абсолютно здрав, устойчив на доброто като канара.

Трябва да бъде бистър извор. От него да блика чиста изворна вода, която никога да не пресъхва, и всеки да може да пие от нея, и да се благослови.

Физическото му тяло трябва да бъде здраво, стройно, хармонично, красиво, както Бог е красив!

Езикът му трябва да бъде фин, нежен, музикален, приятен, да говори малко, разумно.

Умът му да бъде бистър и така устроен, че да възприема информацията от Невидимия свят.

Сърцето му трябва да бъде чисто като кристал, **Умът му** светъл като слънце, **Душата му** обширна като Вселената и **Духът му** да бъде мощен като Бога, и винаги в едно с Бога!

Отговаряте ли на тези изисквания?

Ако отговаряте напълно, ще бъдете свършени. Тогава ще можете да се наречете човеци – истински ученици на живия Господ – Негово пълно подобие. Ако не отговаряте на някои от тях, ще страдате дотогава, докато ги придобиете.

За тебе Стефка, се отнася същото, както се отнасяше и за мене.

И аз не ги притежавам всичките качества, а сега съм се приближил до тях. Ще направя всичко възможно, да достигнеш и ти до съвършенството. Защото моето велико духовно издигане, ще бъде и твое издигане!

Че нали ще стане сливане на нашите две светли, святи, верни, истинни души? А твоето издигане е и мое издигане!

Разбира се, така е, че душите не са отделни, индивидуални и самостоятелни, а **са свързани в колектив** и общо представляват един мощен дух и един организъм.

Например, ако ти си сърцето на този дух, а аз умът, Величката дробовите, Благовест – стомаха и т.н. – система от същества, все близки.

Колкото всеки уд е съставен от все по-свършени клетки, толкова колективния дух е по-мощен и положителен!

Такива колективни същества има и напълно **отрицателни**. И например умът като реши нещо, сърцето го подкрепя, дробовете и т.н. И става поразия от голям мащаб, защото в това същество участват милиарди други по-слабо отрицателни, и общо целият дух става много мощен в злото!

Затова, когато се борим с такива духове, е много трудно! Ако сразим ума, сърцето остава и т.н. Трудно е да унищожим целият дух! Затова злото е силно.

Обратно е при **положителните** колективни духове!

При тях, ако се насочи отрицателна сила към някой уд, останалите положителни сили се спускат на помощ. И ако не се поддадеш на злото, няма да бъдеш засегнат! Няма да бъдеш засегнат в положителния, колективен дух.

А страдания ще имате, и болести ще имате! Ще ви режат и пекат, ще ви разпъват на кръста, докато не придобиете онези добродетели, за които досега ви говорих.

Всичко е за добро!

Прочетох ви правилата, за да се наричат човек, за да бъдат ученик. И знайте, че законите са безпощадни за всички!

Повтарям: Ще страдате силно, ще горите, ще ви пекат, ще ви режат и т.н, докато не придобиете всички онези качества, които ви изброих – от страдание към страдание, от издигане към издигане, от съвършенство към съвършенство!

Научете наизуст правилата, и си правете равностойка – дали всеки момент ги спазвате.

Достатъчно е един път да не ги спазвате, и страданията идват! А вие не ги спазвате милиони и милиони пъти! Страданията са започнали от грехопадението на човека, когато той започнал да греши, тогава дошла и смъртта.

А какво ще рече да грешиш? – Да не спазваш описаните закони. Това значи да си в разрез с Бога. А човекът бе създаден, за да бъде подобен на Бога.

Защо вместо да грешите, не се опитате да спазвате законите? Това е по-лесно.

Пожелавам ви да изпълнявате безпрекословно тези закони, с Любов, Мъдрост и Истина!

Всеки човек си има роля, мисия в живота. Не се бъркайте в тяхната работа. И аз работя, и бъдете уверени, че всичко ще се завърши добре.

Изпращайте хубави мисли към околните ви, измъчени и страдални души!

Не влизайте в пререкание с тях!

Поздравявам ви скъпи мои приятели, и ви пожелавам Божието благословение да се излее във вас и на всички ваши близки, и да заживеете в мир, любов и хармония!

57. БРАТА ПРОДЪЛЖАВА ДА ГОВОРИ, ЧРЕЗ ВЕЛИЧКА. КАКВО Е ТОВА – ВСЕЛЯВАНЕ?

[Той казва на Величка, че тя е медиум от миналото.]

И си работила с различни сили, доста отрицателни!

Учителя те освободи от тези връзки, и те насочи към положителните сили – още в миналия ти живот. Затова в този живот се раждаш с ясновидски и медиумични дарби, но вече в прираст на положителните сили. Само от време на време се промушват някои отрицателни сили, което не трябва да допускаш.

Учителя те определи да бъдеш проводник на най-светли и възвишени същества, завършили своето развитие, които те обичат, помагат, и се интересуват от теб.

При една солидна работа от твоя страна, ти ще достигнеш до сферите на съвършенството.

Всичко, което говориш, няма да бъде твое, а само на високо напреднали, колективни същества. Това се нарича **вселяване**.

Ти ще се пречистиш достатъчно, и ще дадеш условия да влезе в твоето готово тяло възвишен, колективен дух.

Затова ти си склонна лесно да припадаш, и да се отделяш от тялото си!

Трудно ти е тука, защото този възвишен дух те дърпа нагоре, където остава. Ти успяваш да достигнеш до много високо и ти е мъчно, тъжно, страдаш да слезеш пак долу.

Това е много тежко положение, и води до психическо заболяване.

Затова този свят, светъл, слънчев, красив, хармоничен, музикален, духовен, възвишен свят, го скриваме от вашите очи.

Малцина проникват, което е рисковано, отразява се върху психиката, а същевременно има огромно положително въздействие.

ТАЗИ ТИ СПОСОБНОСТ ТИ Е ДАДЕНА ЛИЧНО ОТ УЧИТЕЛЯ, ПО БЛАГОДАТ!

Възприемай само положителното на това явление, пей и свири, радостна бъди, че Господ те благослови!

58. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ: КОИ СА ТЕЗИ, КОИТО ПРЕМИНАВАТ ПРЕЗ ЗАКОНИТЕ НА КАРМАТА

МАРТ 1980 г., неделя, 10 часа и 15 минути сутринта – у Величка.

Трябва да се помага на душите да се **трансформират и преобразят съзнанията им**, особено на душите, които са по-будни, и които могат да използват тези страдания, за да се пробудят по-интензивно и по-бързо.

С такива корави души, корави като камък, се работи по такъв твърд начин, категоричен, понеже те са такива твърди. А трябва да станат твърди само за положителното. В тях има заложби. На твърдия и упорит камък се отговаря по същия начин с твърдост, но според съзнанието им.

А когато душата е избрана за работа, от нея се изисква да прави усилия, за да служи на Бога.

И страданията няма да се ограничат само със сегашните, но ще бъдат претоварени тези души, за да се пречистят от всички заблуди, и да стигнат до правилното разрешение на въпроса си.

А с душите, които са заспали, и които са далеко, не се постъпва с такива спешни методи, не им обръща такова внимание Невидимия свят – за едно включване в интензивна духовна дейност. И дума не може да става за това!

А когато душите са определени, при тях се налага бърза еволюция, и тогава те се включват в мобилизацията. Длъжни са да разрешат правилно кармичните си задачи, за да станат свободни души, и да служат правилно на Господа.

За тези души важното е, да не бъдат заспали!

А те понякога са дълбоко заспали. Ще ги събудим и принудим да работят.

Така принудихме и Величка.

Тя имаше всичките заложби за духовна дейност, но се отплесваше и търсеше лекото и приятното в живота, а не се роди на Земята за това, а да работи и служи на Бога.

Затова на такива души, се дават големи страдания! Но всичко е за добро! На тях се обръща по-голямо внимание, и понеже са много упорити, с тях се постъпва с упорство. И ако продължават да бъдат упорити и не поемат правилния път, ги чакат още по-големи страдания. Ученици трябва да станат, и това е!

Определено е – светски човек не трябва да бъдеш.

А души, които са заспали, непросветлени, **проводници на Черната ложа** – нямат бърза еволюция! С тях ние не се занимаваме. Те преминават към **законите на кармата**.

Там където ние се намесваме, всичко бързо става, и винаги завършва добре. От тези души – избраните, се извайват хубави статуи, променят се коренно.

Ако искат да вървят по лекия път на удоволствията и на егоизма, ще трябва да се променят.

Ще приложим насилия, страдания големи и това ще им се каже. И докато не просветнат и не поемат правия път, ги чакат големи страдания. Те трябва да възстановят вътрешната си връзка с Бога.

И външните операции не са нищо пред онези дълбоки вътрешни операции, на които Небето подлага тези души!

Трудно се работи с такива души, защото те са силни! Такива са **Светозар и Величка**, и много други!

Само чрез страдания е пътя, по който те ще приемат волята Божия. Затова ние пред нищо не се спираме и ги товарим дотогава, докато станат съвършени, за каквито са определени.

Колкото такива души си търсят спокойствие и уют, за сметка на мъките на окръжаващите, толкова по-големи страдания ги чакат. Особено за деспотичните души.

Нали Любомир? /Това е братът на Величка/.

Аз ще му помагам, той носи моето име, ще променя съдбата му. Вие на него много не му говорете. Те нещата сами ще си стават, без много говорене. Молете се за него.

59. СЪВЕТИТЕ КЪМ СТЕФКА ВЕЛИЧКОВА

Стефка да не се смущава от околните си, и да се пази от тях!

Никога да няма доверие в никого!

Тя има големи врагове! Но никога няма да имат успех! Това ще я учудва!

Стефка ще стои настрана от тези хора, както съм казал вече.

Стефка е много заспала и отнесена! Аз ѝ казах да не се приближава до възженцето и винаги да се заключва, защото докато доброто спи, злото не спи. Аз я пазя, но и тя съзнателно трябва да се пази. Така ще придобие будност на духа си.

Винаги бъди свободна душа, защото в тези околни твои хора понякога се проявяват тъмните сили, и те дори не го знаят това.

Ти мила моя Стефко, не се плаши от нищо, не плачи!

Аз винаги те пазя, и взимам предохранителни мерки срещу злото край тебе! И без викане! И винаги отивай там с молитва!

Не се доверявай на никого за нищо, търси духовете, които работят чрез тях.

Чувстват моята велика сила, и бягат!

Това ги ужасява и треперят от страх, и бягат от тебе, а и от мене!

Не бой се! Аз съм те въоръжил с голямо **духовно оръжие** срещу злото. Това е оръжието на Любовта и Доброто.

60. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ: НЕ СЕ БОРИ СРЕЩУ ЧЕРНАТА ЛОЖА

16 МАРТ 1980 г., неделя следобед, 5 часа и 5 минути – у Величка

Не се задълбавайте в материалните работи, и в земните несгоди!

За вас предстои духовен живот, израствайте бързо.

Не си губете силите да атакувате Черната ложа! По този начин няма да я победите. Отстъпвайте, за който може. Нямайте будно съзнание.

Борбата с тия тъмни духове, ще ви отнема силите!

Има други сили, които ще се борят с тях. А вие стойте по-настрана. Така по-бързо ще се ликвидира въпроса.

Ти **Величка**, все не можеш да устоиш, не можеш нищо да претърпиш, губиш самообладание – разстройваш се и се обезсърчаваш! – Това е и тяхната цел!

Учи се от Черната ложа! Те работят бавно и умно. Преследват постепенно целта си. И винаги я постигат. Те са по-силни до известна степен.

Трябва да започнеш да се бориш с тях по друг начин. Учи се от тях. Прилагай Мъдростта. Нищо не печелиш, като се ядосваш. Лесно избухваш!

В действителност те срещат големи затруднения с тебе, но си постигат целта!

Трябва да се бориш с тях само, ако оставаш вътрешно спокойна и тиха, ако това не ти коства вътрешно напрежение, ако играеш като актьор на сцената! В случая трябва да постъпиш така.

Остави ги да вършат злото си, не им пречи, но не се раздражнявай. Защо така бързо се раздражняваш?

61. КАК РАБОТЕШЕ УЧИТЕЛЯТ

Учителят, пък и аз, бяхме атакувани от много тъмни духове.

Ако бяхме като тебе кухи – прах щеше да хвърчи наоколо! Аз бях по-строг и се саморазправях, но бях силен! И това не ми влияеше зле!

За Учителят и за Неговото спокойствие, бях готов да вляза в дъното на ада, и да разтърся всички дяволи! Бях убеден, че щях да ги поразя и да ме запомнят за вечни времена – кога са безпокоили Великият Учител! Но аз притежавах тези сили и възможности.

Учителят постъпваше благо, с любов. Във всичко виждаше доброто, и не ми позволяваше да използвам силите си и големите си възможности да спирам злото.

Той го допускаше да се прояви, но в Неговото велико присъствие тези сили се укротяваха, и след това Учителя трансформираше всичко в положителна посока.

Учителят беше един мощен трансформатор на отрицателните енергии, в положителни.

Той не Се гневеше и пускаше злото да се прояви, а след това залавяше го със Своите антени и спуснатите огромни енергии, и ги превръщаше в положителни (тука се дава вътрешния образ на Учителя), и ги препращаше към всички ученици наоколо Си.

Това създаваше едно чудно благоухание, и повдигаше всички нагоре!

Аз се учудвах на тези велики възможности, и на великата Му любов!

Той гледаше със снизхождение низшите духове, и беше особено внимателен и любезен с тях, но много мъдро ги изчерпваше, ограбваше, и те си отиваха без енергия – разнебитени, ограбени и с невъзможност втори път да излязат насреща Му.

Те оставяха разкапани за цялата вечност, омалямоощени и без никакви енергии да вършат зло! Ограбената от тях отрицателна енергия, Учителят използваше. Вие се чудите откъде Той **черпеше** енергия, и защо Учителя беше **неизчерпаем източник** на енергии до последния миг на живота Си. С тази енергия Той подкрепяше учениците си, лекуваше ги, внасяше импулс в техните души, умове и сърца.

Ако се бореше с тях – с тъмните, Учителят щеше веднага да ги порази.

Но от това нямаше да спечели, щеше да изразходва енергия и да намали запасите ѝ. А той обратно постъпваше. Не мога да кажа хитро, защото думата не е изтънчена, а постъпваше мъдро.

И все и все мъдро, мъдро и все мъдро!

Затова Учителя не ми позволяваше и на мене, да поразявам противника.

А аз денонощно дебнех и ги улавях тия духове, и ги натирях в миша дупка!

Опасен бях!

Те се страхуваха от мен, не толкова от Учителя, защото те разбират от любов, но от мене трепереха!

Аз ги залавях с железни клещи, и ги прогонвах в дън земя. Това не ме разстройваше, защото аз го вършех с пълно съзнание, че помагам на Учителя – да не Го безпокоят и тормозят.

Учителят ми беше признателен за моята преданост, но същевременно ме възпитаваше да работя с любов, да обичам всички, да бъда благосклонен и снизходителен.

Аз не можех да изтърпя коварството на тези духове! А Учителят всичко търпеше! Всяка Негова клетка, беше Любов. Той – Учителят, беше готов на саможертва.

Аз и сега съм строг. **Боря се с тези тъмни сили**, но се старая да подражавам вече на Великия Учител. Постигнах известни постижения, и сега продължавам да уча Любовта.

Най-великата сила в света е Любовта!

Станах снизходителен, търпелив към тези низши духове, които не знаят какво ги очаква в бъдеще, и макар да мога да ги поразя, не го правя, заради великата Божия Любов! Затова и на вас помагам, без да върша зло. Помагайки на вас, аз помагам и на тях и те да се издигнат – на околните.

И ти Величка и Стефка, постъпвайте по този начин – подражавайте на Учителя. Той да бъде пример за вас – пътеводна звезда.

Трудно ще достигнем до Неговата велика Любов!

Трябва да се стараеете, трябва будно съзнание, това качество е необходимо за ученика. При най-големите бури, да оставате тихи и спокойни и без никакво отрицателно въздействие за вас! Това е първата стъпка – стъпка на въздържанието. Това е духовния път на ученика.

Като ви поканят да ядете месо, ще си похапнете ли? Ще откажете, като дадете различни обяснения, като например: „Не ми се яде, не обичам, не съм разположен и др.“ А може да не давате и никакво обяснение. Като те атакуват тъмните сили, прояви въздържание. Кажете: „Аз съм вегетарианец, и не ям месо! Яжте си го вие!“ И се оттеглете.

Работете духовно. Може и да не готвите и да не домакинствате много, да не си угаждате, влезте във вашата спокойна вътрешна стаичка, и точно тогава работете, когато злото вилнее. Така то ще изпразни енергиите си напразно, и вие, ако сте будни и мъдри, ще използвате тези енергии. Ще творите, ще помагате на другите, ще живеете дълго и ще бъдете здрави.

Само така може да се живее в ада! Затова сте тук.

ДЕБНАТ ВИ ХИЛЯДИ ЗЛИНИ!

Използвайте тези енергии, **трансформирайте ги в положителни**, и така и вие ще се обогатите с нов приток на енергия.

Това е една голяма тайна!

Да, аз го разкрих, но нося отговорност, ако не го приложите. На моята любов, и вие отговаряйте с любов. Старайте се да изпълнявате тези велики мъдрости, запазвайте самообладание, оттегляйте се от стрелбището и точно в този момент започвайте интензивна духовна работа.

Мислено оттегляйте енергията им, и я пращайте като положителни мисли към някой ваш приятел – болен, страдащ човек. И ако можехте да видите резултата, вашата душа би се изпълнила с радост.

Ако в такъв момент, когато Черната ложа вилнее, вие отреагирвате, пращате **отрицателни мисли**, къннете – **губите от енергията си**, дори вие да сте прави!

А какво ще направите? – Ще се оттеглите, ще зарежете тенджерата, обувките, къпането и започнете духовна работа. Нека материалната работа остане несвършена – яжте хляб и сирене, варени картопки, пери дрехи на две седмици, пък и хич не пери известно време, но бъди вегетарианка. Престани да ядеш месо. Нека върви духовната работа, а материалната, ако ще, хич да не върви. В най-трудните условия твори, създавай песни, пей, чети, размишлявай.

Исгите в това отношение, са много силни и концентрирани. Изпаднал ли в медитация, те са неуязвими към всичко, дори и към смъртта.

Ученикът на Учителя е длъжен да бъде силна душа, да постъпва винаги мъдро, с любов. В противен случай, той не може да бъде ученик, а един обикновен човек и да се храни с нечиста духовна храна, и е духовен месоядец.

Желая да станете силни!

Може би чак сега разбрахте какво значи силен? Крепки, мощни души – да се храните със скромна, здравословна храна. Никога да не употребявате месна храна. Работете духовно. Бъдете съзнателни ученици, и така вие ще се домогнете до много възвишени сфери, ще ви се разкрият чудни неща и прекрасни светове, ще достигнете до съвършенството.

И запомнете: Всичко е за добро! Аз ще ви помагам!

Особено много бдя и над Величка!

Като имам задача към нея да ѝ помогна да стане силна душа – така и ще бъде. Такава е волята Божия. Да постъпва по същия начин и в службата си. Там има още работа за нея. Да се моли за всяка една душа поотделно. Така тя ще помогне и на тях и на себе си. Ще я натовариме, докато стане силна, да може всичко да претърпи, навсякъде да се прояви като ученик!

Тогава тя ще има пълна победа над злото!

Да седи настрана от тези хора, да се моли за тях. Те са слаби души, в тях има отрицателни заложи и проява на много тъмни енергии. Това е ваша задача. Работете с любов.

Псмагайте и на **Благовест**. Той ще приеме положителното. Пазете здравето му и нервната му система.

Стефка да работи над **Благовест**. Това е нейна голяма задача!

Да бъде по-често край детето. Да му въздейства положително, да прояви любов към него. Величка не може да го изтърпява. Стефка да бъде край него, да го има това като задача – да работи духовно над него. Величка работи повече материално. Духовно тя е обременена и не може да му влияе добре, така че си разпределете задачите – Величка с уроците, а Стефка – духовно.

От сега нататък, винаги да чете на **Благовест** Библията. Цялата Библия да му прочете – от начало до края. Много голяма задача е това! Само това ще чете, и нищо друго. **Благовест** ще се интересува живо, той има нужда от това – да проучи Библията, чрез светлината на съзнанието на Стефка.

Ще следя за изпълнението на тази важна задача! Ще мине много време, докато прочетат цялата Библия. Това ще бъде от полза и за Стефка, дори и за Величка. Най-интересните примери ще кара **Благовест** да ги разкаже накратко, за да ги запомни. От тук трябва да се започне.

Аз чертая съдбините му, и бъдещето му ще бъде велико!

Стефка да работи с него с любов, като има предвид, че ще работи все едно с мене [все едно брата, ще бъде **Благовест**].

Аз изливам много любов към нея, тя също към мене, но в духовния свят. Нека излива физически тази велика любов към **Благовест**. Тя има големи претенции и амбиции към него. Това не е лошо, но не трябва да се прекалява.

Величка го обича **Благовест** много, и се бори като удавник във вода да хване сламката, и така да го спаси!

Тя е много добра майка, но не е достатъчно разумна!

Да не тормози детето, да работи с него според силите си. По-нататък да го остави само, но да не го тормози. То има нужда от нейната любов, тъй като я обича много. В него изведнъж, ще настъпи промяна в съзнанието му. И колкото сега е упорито и мързеливо, толкова обратно – ще започне

да чете и да се просвещава, ще работи денонощно да запомни майка си строга, но любяща, а баба си като прекрасно същество, на което той никога няма да може да се издължи. Но това не е необходимо, това са две любящи се души.

В бъдеще, трябва да работиш с него всекидневно – непрекъснато, с будно съзнание, без да пропускаш възможност за духовен контакт с него, като използваш всяко свободно време за четене и размишление. Достатъчни са 10 минути на първо време, а по-нататък и повече. Ще постъпваш неотстъпчиво, настойчиво, както Величка по отношение на музиката, само, че с повече любов. Всичко прави с него с любов, без то дори да разбира. То всичко ще приеме с голяма любов и разположение.

Брата Любомир иска да подготви Благовест духовно, за да може да работи той чрез него.

Освен това, братът иска да просветли и своята мила Стефка, да ѝ разкрие великите тайни, да я застави с любов да работи.

62. ПРОДЪЛЖАВА БРАТА: ВСИЧКО СЕ ПРЕВРЪЩА В ДОБРО ЗА ОНИЯ, КОИТО ЛЮБЯТ ГОСПОДА

Ти само духовно помагай на другите.

Връзката на Благовест с баба му е дихармична.

Благовест ще бъде духовното дете на Стефка, и нейният невидим ръководител велик.

Заради Благовест и Величка, Стефка ще остане по-дълго на Земята, като вече имат строга задача с Благовест.

Обичам си го Благовест! Обичайте го и вие.

Мила Стефка, не се тревожи с околните, и с тия, които ти мислят зло!

Има други, които се нуждаят от твоята духовна помощ и подкрепа, които много те обичат, милеят, с които ще имаш работа. Това са почви, в които като посадиш семенцата, те ще покълнат, порастат и дадат плод, а ако сеем в пустинята, там няма условия да порасне житото, защото се хабят семената. Ще сееш там, където трябва.

Аз те освободих от кармата ти с околните ти хора! Пращай им положителни мисли, и стой настрана от тях.

Знай задължението си към **Благовест** – прекрасна почва за посяване на жито. И не забравяй никога, че ние заедно ще ожънем нивата, когато житото узрее.

А на **Величка** ще помагаме да устои, да стане крепка, силна, мощна духом!

Тези задачи са възложени от Учителя, и аз предавам Неговата свята воля!

Да бъде благословено името Му във вечността!

Славата Му да се носи навред, и знайте, че аз ще изпълня безпрекословно, с любов Неговите святи повеления!

Желая и вие да ги изпълните с любов и разположение и един ден, когато всички ние любящи души се съберем горе на Божествената трапеза, ще бъде велико тържество!

Там ще присъства и Учителят, и ние ще очакваме Неговото мнение за изпълнените задачи от нас.

Надяваме се, че Небето ще бъде синьо, слънцето – светло, природата прекрасна, дрехите – красиви, телата – ефирни, сърцата – чисти, умовете – светли, душите – обширни, духовете – мощни.

Това ще бъде за мене най-великия ден от моята вековна история, и с велико смирение и благоговение ще целунем ръка на Мъдреца светъл, на великия Учител – тъй любим за нас!

Приемете Неговите святи поздрави и лична подкрепа във вашия труден, но славен път на Негови велики ученици!

Всичко ще се превърне в добро за ония, които любят Господа!

Ваш вечен духовен приятел!

Специален поздрав и на Благовест!

АМИН

63. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ: НЕ БЪРЗАЙТЕ ДА СИ ОТИВАТЕ, ПРЕДИ ДА СТЕ СВЪРШИЛИ РАБОТАТА СИ

12.IV.1980 г., събота вечер, 7 часа без 21 минути

Приемете велик поздрав от Светлите същества, които са така вече близо до Земята, обхождат я, и търсят да установят контакт с вас и с други будни души!

Работете за Бога!

Само усилената работа, ще може да омаловажи огромното страдание и терзание, което изпитват душите сега.

Будни бъдете, молете се, пейте, защото ще настъпят тежки дни!

Въоръжете се с познание, за да може да пръскате светлина навред. От това ще има нужда.

Ти Величка, си един фар в службата си, осветяваш ги, и те – щат не щат, се замислят за някой неща.

Ти там психически не си много добре!

Това са хора с по-тежки карми. Ти имаш известна работа там – в този затвор.

За тебе навсякъде ще бъде затвор, защото познаваш красотата, светлината, чистотата и великата Божия Любов.

Вие затова сте на Земята, за да работите. За вас това е един ад, но имате подкрепата на Невидимия свят.

Не бързайте да си отивате, преди да сте свършили задачите си.

Сега има много работа в света.

Много няма да ви държим тук – ще ви освободим от затвора. Тогава ще имате по-вътрешна работа, а сега в грубата материя. Научи се Величка да мълчиш в службата си, работи вътрешно. Те се смущават от тебе!

Не гледай нито отношенията им, нито пренебрежението, нито заплахите им. Там ще бъдеш ученик!

Като си свършиш работата, ще те освободим!

Чака те усилена духовна работа!

Ще напишете със Стефка това, което е замислено и ще продължите да славите великият Учител, слязъл на Земята ви.

Това ти е задача. Чрез музиката и чрез произведенията, ще трябва да прославите Учителя и Неговото велико дело на Земята!

Моята мила Стефка е много добре и е щастлива!

Тя бе осенена от духовно блаженство! Затова да не тъгува, а само да се радва и благодари!

Покрай мен, тя е свързана с други възвишени същества, с които аз работя. Ние сме цяла армия зад гърба ѝ, всичко ще ѝ се нарежда добре.

Когато доразрешиш задачите си, ще дадем възможност ти сама да определиш заминаването си. То ще стане според нейното разумно желание. Сега има работа за нея.

Духовно ще работиш с Величка и Благовест, а и с другите, ще довършиш още малко работата си. Трябва да срежеш всички въжета, които ги обвързват.

Край на разговора.

АМИН

64. СЛАВА НА ФИЗИЧЕСКИЯ СВЯТ И ДУХОВНА СЛАВА – ГОРЕ

13 АПРИЛ 1980 г.

Стефка трябва да мисли добре за хората, които са край нея и за хората, които ѝ мислят зло, защото от това зависи тяхната участ.

Наближава времето, когато те ще започнат да плащат, и ще срещнат големи затруднения!

Те трябва много да внимават как се отнасят към Стефка, защото Небето ще бъде безпощадно към тях!

Ти вътрешно им говори, не външно, защото скоро е времето.

И те ще си блъскат главата, ще се претоварят, живота им ще върви зле, защото не слушат доброто!

Те ще бъдат заставени да се поклонят пред Стефка и пред мен!

Чакат ги големи страдания! Ще ги раздрусаме! Сега иде редът им. И то, докато се освободят от тези тъмни сили, които ги ограбват и смъкват надолу.

Бял ден няма да видят!

Тогава ще се развърти всичко.

Стефка е щастлива, и като гледа техните страдания, трудно ще издържа! Да просветне душата ѝ, за да просветнат и техните души, на които тези, които ѝ вършат злини, трябва да минат през големи страдания, да осъзнаят своите грешки, които умишлено вършат!

Затова следват страдания! Но всичко е за Славата Божия!

Сега ще ги наблюдавате, каква промяна ще настъпи във всички тях.

Ще станат разумни и меки.

Не се става лесно ученик във Школата на Учителя!

Пътят е труден, но всички, които са определени да служат – ще служат! Ще бъдат принудени, чрез страдания.

Всички ще излязат засрамени от поведението си, и с желание да служат свято на Бога. Това е целта на страданията.

Величка много страда, но достигна до това съзнание. Ако животът ѝ беше песен, тя нямаше така лесно да се издигне до тези сфери, до които сега достигна.

Ние ѝ дадохме добър урок!

Сега ще я поразтоварим, за да може съзнателно да работи.

Целта при нея, е постигната!

За нея ще настъпят вече светли дни!

Ще ѝ създадем благоприятни условия да работи духовно. Край нея всичко коренно ще преобразим! Тя тогава с радост ще работи.

Вие сте двете щастливи!

За вас ще се разкрие светло бъдеще, и трябва само да помагате на другите – на вашите близки. Те разчитат на вас и на вашата сила и духовна мощ. Вие ще бъдете като пътеводни звезди, и един ден ще се поклонят пред вас.

Величка трябва да знае, че я чака **слава на физическия свят и духовна слава – горе!** Тя ще стане известна със своето творчество пред света, а горе съществата я познават. Тя ще бъде велика душа.

Стефка ще се гордее със своята дъщеря и на този, и на другия свят!

Това е рядко духовна, предана душа, която обича силно Учителя, и Неговото свято дело! Тя е много скромна, но ние ще направим така, че всички да разберат каква душа е била тя, и да се поучат от нея.

Нейните песни ще се пеят. Това да знае. Чрез нея се изявява на Земята една високо напреднала култура.

Със своите фини вибрации, тя влиза в контакт със съществата от тази култура. Това ѝ пречи на физическия ѝ живот и я обременява, защото тъгува силно по действителния си роден край.

Като се изчистят от нея утайките, тя ще просветне, и когато отиде в своя любим роден край, няма да пожелае да слиза повече долу.

Има силна връзка с Учителя – душа, която обича Учителя!

Дружете двете, защото горе дружбата ви е още по-свещена.

АМИН

65. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ: ТОЗИ И ОНЗИ СВЯТ Е ЕДИН И СЪЩИЙ

**20 АПРИЛ 1980 г. – на Витоша, на копривена полянка,
в неделя сутрин, 10 часа.**

Молете се и славете Господа! Велика е Божията Любов!

Хапнахме си хубаво. Все заедно ще бъдем.

Сега с моята мила Стефка, никой не може да ни раздели! **Този и онзи свят, е един и същи свят.** Птиченцата пеят, и аз ги чувам. Ние всичко виждаме и чуваме!

Красив е Невидимия свят! Там е светло, топло и красиво! С вас съм аз. Така Господ определи. Учудвам се на вашата преданост и любов! Сега сме в по-високо поле, и аз не мога да ви говоря по-обикновени работи – за вашите близки и роднини.

Между тях има съвсем обикновени хора, с които ние не се занимаваме. Те си вървят по законите на Битието. Ние имаме задача, да се занимаваме само с будните души.

А на мене е определено да бъда край вас, и да ви помагам и да ви ръководя. От това печелите не само вие, но и аз. Уча някой работи от вас. Винаги има, какво да се научиш от другите.

Вашето смирение и велика любов към Учителя – тя е рядкост!

Тука горе, често разговаряме за вас. Учителят разкрива известни неща. Той казва, че вие ще вървите напред, и все напред! Вие сте от душите, на които предстои велико развитие!

Понякога съм молил великият Учител благ за известно снизхождение към вас, но Той винаги ми е отговарял сериозно, че трябва да бъдем най-строги и възискателни към тези, които обичаме. В противен случай, ще ги разглежим и спънем в развитието им.

Затова за вас Учителят казва, че ще ви прекара през цедилката, за да станете съвършени!

Той ви подготвя за Негови ученици, и зорко следи развитието ви. Забележи ли, че нещо не в ред и склонност да пропаднете в даден изпит, Той веднага ви изпраща помощници. Те започват да ви говорят, да ви съветват, да ви пазят. Вие мислите, че сами си решавате задачите, а в действителност много ви се помага!

Вашата работа е само 5%, останалите 95% е помощта от Невидимия свят!

В тези 95% влизам и аз – някъде към 50%, а останалите 45% са от другите същества. Аз се радвам, че мога да ви помагам, а вие пък помагате на мене. Нещата са свързани. Уверявам ви в безпределната любов на Учителя към вас.

Невидимият свят разчита на вас, и когато сте в беда ви изпраща хиляди помощници, които променят коренно всичко, събарят всички прегради и оправят работите ви!

Това важи и за другите. Те сега помагат на всички около вас, да се хармонизирате и оправите, но различните близки ваши имат различни пътища. Затова се грижим за всички – помагаме.

Стефка е блажена!

Живее си в Рай блажен, но трябва да се сееща, че има други, които страдат повече от нея.

Край Стефка всичко ще го разбъркаме и ще ги вдигна с краката им нагоре, но ще разрешат задачата си. А това значи, че ще обърне съзнанието им на 180° обратно на сегашното им съзнание на безлюбие към Стефка.

Пазете Величка!

Тя е склонна да избяга! Тука трудно се издържа в тази гъста материя!

Ще я задържаме, докато можеме. Тя е разрешила много от задачите си. Още малко работа има покрай Благовест. След това ще бъде свободна душа.

Тя повече живее в един друг свят. Много е фина! Колкото грубо се изразява, толкова по-фина е нейната душа!

Тя е от високо поле, и като дойде тука, веднага ще продължи работата си, като че никога не е била на Земята – няма да й направи впечатление – само ще се почувства по-свободна.

Трудно ще я задържим на тоя свят! Горе ще отиде в музикални Школи, където ще продължи обучението си по музика, което тя много обича.

Ценете се, докато сте заедно!

Горе пак ще се виждате и ще работите заедно, но в различни полета. Няма да бъдете толкова заедно, колкото сте сега.

Да гледаш реално на живота, и да приемаш всичко с радост и готовност. Ако тя бъде щастлива горе, хич не я спирай. Но има още работа с Благовест. Нейният живот е интензивен и за малкото години на Земята, тя ще свърши много работа на Земята.

На нея й се виждат много тези години, защото тука й тежи – на Земята! Учителят е особено благосклонен към нея, и е строг към нея.

Той лично отговаря за нея и я предава на такива духове, които я водят към нейното съвършенство. Те се отчитат лично пред Учителя за своята дейност към нея.

Учителят Сам лично ще си я прибере, когато пожелае.

Не се тревожи Стефанке, тя Му е една от възлюблените души! На който свят и да бъде, я чака блаженство!

Тя се смее, но действително знае, че нейната душа е блажена. Затова и аз ѝ помагам. Докато сте заедно двете – да работите за общото благо, да помагате на малкия Благовест, който още не е ориентиран. Вие ще играете роля в духовното възпитание на децата.

Така моя мила **Стефка**, ние сме заедно в един възвишен свят!

Величка е край нас. Работим заедно. Така и ще бъде. Но тя ще има работа и в други полета. Винаги ще можем да бъдем заедно, когато пожелаем. Така е за душите, които се обичат.

Та работете вие богатите, ситите, блажените и помагайте на бедните, гладните, страдащите, измъчени души, които **търсят** пътя на съвършенството. Само на такива души ще помагаме, а останалите да вървят съгласно законите на Битието. Всички, които се нуждаят от вашата помощ и заслужават това, ще я получат.

Оставам ви мои мили приятели, като съм щастлив от прекрасното прекарване днес горе в планината – на малката копривена полянка на планината!

Господ да излее Своего велико благословение над вас, както се излива сега този пролетен дъжд при вас! При вас вали.

Ваш светъл, невидим приятел за вечни времена!

АМИН

66. ГОВОРИ БРАТ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ: ЖИВОТЪТ НА ЗЕМЯТА ДА БЪДЕ СЪЗНАТЕЛЕН И ПЪЛНОЦЕНЕН

27 АПРИЛ 1980 г., Витоша, сутринта. Облачно време, слабо заваля.

Трябва да се погрижите за **Благовест**, и да запомни детето доброто у вас. Малко по-тежичко ще боледува, но ще оздравее.

Стефка да бди над него!

Доста ще боледува, върви крехко, заплашена е нервната му система.

Ще загреете краката му с гореща вода с морска сол, гаргара със сода за сливиците му, и **Стефка** да го гледа, докато оздравее.

Може да се обади **Стефка** на **сестра Гръблева** [тя е сестрата на брат **Гръблев**]. Те са си хармонични.

За нищо да не разправя за всичко, за всяко нещо да ме пита тя!

Брат Гръблев тука работи усилено, но на друго поле.

Поздрав от него!

И той заръчва да ѝ кажете [на жена му], да се моли и работи съзнателно, да се подготвя за Невидимия свят, защото тук работата е сериозна. В зависимост от духовната работа на Земята, се определя и полето, до което ще достигнеш.

Да не се занимава със земни, материални работи!

Твоего съзнание там при нея, да ѝ подежда като импулс за духовно възраждане. Малко време ѝ остава, и трябва да го преживее съвършено разумно.

Брата ѝ говори [брат **Гръблев**], но тя не се вслушва в него!

Небесен светъл поздрав от него, с пожелание за духовен напредък, което ще реализира една радостна среща горе в Невидимия свят!

Стефка да не се притеснява за ближните си!
Те са под закрила, и се работи върху тях.
Понякога са необходими спирачки, за да се отклонят хората от известни
свои заблуждения, заблуди и погрешни разсъждения. От сега нататък, аз
гарантирам един съзнателен и духовен живот на нейните близки.

Стефка може само да се радва!

**Човек може да живее малко на Земята, но живота му да бъде
съзнателен и пълноценен.**

Там с тия хора край нея, аз работя.

Всичко ще се превърне за добро!

Отношенията ще се оправят, и тогава ще ги освободим един от друг
– всеки по своя път, и по своето поле. Те са различни, но от различни
еволуции.

Край на разговора

АМИН

67. В ДУХ И ИСТИНА

Бележки на съставителя на „Изгревът” Вергилий Кръстев

19.06.2016 г.. Своге

67.1. С Величка Няголова се познавам от 1970 г., когато бях на 32
години, а сега сме 2016 г.

Много пъти сме били на екскурзии до 7-те Рилски езера. Трябва да
потърся снимките от онези времена, за да ги приложа.

67.2. Нейният рожден брат Любомир изпраща във Франция, където
тя живееше в онова време „Изгревът” – т. 1. 1993 г.

За най-голямо мое учудване, тя веднага ме потърси и ме запитваше
дали съм онзи същият човек, с който е била на Рила! Оказа се, че този
човек съм аз!

**67.3. ТОВА Е ГОЛЯМА ПРИВИЛЕГИЯ ЗА ЕДИН ЧОВЕК, ДА ИМА
МОЗЪЧЕН ЦЕНТЪР В МОЗЪКА СИ, ПРЕДНАЗНАЧЕН ЗА „ИЗГРЕВЪТ”!**

Тя го имаше, закачи се за „Изгревът” и всичко се започна, чак до
сега – 2016 г.

Така, в „Изгревът”, т. 8, с. 534–596, са публикувани нейните спомени.

Можете да прочетете с внимание от с. 572–574, за да узнаете с какви
проблеми сме се занимавали и както целия материал от с. 575–592, за да
стигнем до „Клопката” от с. 592–596.

Без добро изучаване, вие не ще да можете да влезнете вътре
в проблема. **НЕ ВЛЕЗНЕТЕ ЛИ В НЕГО, ТО ВАШЕТО РАЖДАНЕ И
ПРЕБИВАВАНЕ МЕЖДУ БЪЛГАРИТЕ, Е БЕЗСМИСЛЕНО!**

Нейната снимка е № 57.

67.4. В „Изгревът”, т. 21 на с. 998–991, където е съдържанието, ще
може да проверите, къде е включена Величка Няголова.

АКО ГО ПРОЧЕТЕТЕ, ЩЕ БЪДЕ ДОБРЕ ЗА ВАС.

АКО ГО ОТХВЪРЛИТЕ, ЩЕ БЪДЕ ОЩЕ ПО-ДОБРЕ ЗА ВАС.

А ЗАЩО?

ЗАЩОТО СЕ ИЗКЛЮЧВАТЕ ОТ ПРОГРАМАТА НА „ИЗГРЕВЪТ”!

А снимките на Величка са под № 65–69, 73–74.
Когато сме млади, сме много хубави, а когато остареем, оставаме само хубави!

67.5. Ще се запознаете с писмата на Величка Няголова до моя милост от с. 967–991.

А моите бележки за целия този случай са от с. 992–995. Точно и понятно!

67.6. Защо прилагам целия този материал в „Изгревът“, т. 33, който е предназначен за **ИОРДАН АНДРЕЕВ (АНЮ)**, на тема „**СЪВЕТНИКЪТ**“?

А „Съветникът“ е полковник „Христов“. А защо ли? Защото има един човек с 3 имена: **ЛЮБОМИР ХРИСТОВ ЛУЛЧЕВ**.

И за да избегне разни неудобства, той взима второто му име, т.е. полковник Христов.

Опита се да избегне някой удари, но не можа!

Това ще се уверите в моята молба до МВР, за да бъде допуснат в архива му. Тази молба е поместена от мен. А резултата е **никакъв!** А защо ли?

ВСИЧКО Е УНИЩОЖЕНО, В ИМЕТО НА ВСЕВИШНАГО!

Това е обяснението, друго няма.

67.7. Този материал е диктуван на 4 касетки по 90 минути, и след това ми бе предаден.

А **Полина** от гр. **Видин** го прослуша и го извади, и го записа на една своя тетрадка.

Да не мислите, че това е много лесно? Напротив – от трудно, по-трудно!

След това го въвежда в компютъра, прави се корекция и ми се изпраща.

Дане смятате, че това е лесна работа – сядаш, слушаш и записваш? Това е понякога невъзможно!

Случайно, този набран запис бе запазен в компютъра на Полина, извади го, пригответи го и ми го изпрати.

67.8. Аз го получих, и вече цяла седмица го чета и работя върху него. Как работя? Почти на всяка страница слагам по няколко „звездички“, и отбелязвам къде в „Изгревът“ е публикувано дословно.

МНОГО ТРУДНА РАБОТА!

Сега прегледах целия материал, отбелязах и поставих „звездички“, където трябва, връщам го на Полина, за да ги включи, за да може да се подготви за печат.

67.9. Искам да заявя следното. Това е диктувано още преди много години – към **1995 г.**, т.е. преди **20 години!**

Поради необикновените теми, той не можеше да се публикува на друго място. А сега му дойде времето и мястото да се публикува. Той точно тук „ще пасне“, и напълно се включва към том **33 – за брат АНЮ**.

Тук му е мястото. Тук му е времето.

ТУК Е МОЕТО РЕШЕНИЕ ДА СЕ ВКЛЮЧИ!

НАЛИ ЗНАЕТЕ, ЧЕ АЗ СЪМ ГЛАВНОКОМАНДВАЩИЯ НА „ИЗГРЕВЪТ“? И АЗ ВЗИМАМ РЕШЕНИЯТА!

67.10. А сега ще ви отговоря на всички упреци, които могат да се отправят към мен.

Сега слушайте, после прочетете посочените томове и страници, и накрая ще се определите кому да вярвате и на кого да бъдете слуги.

Първоначално ще бъдете слуги. А когато се доберете до **ДУХЪТ НА „ИЗГРЕВЪТ“** – тогава можете да се превърнете на служител.

**СЛУГА Е ЕДНО, А СЛУЖИТЕЛЯТ Е СЪВСЕМ ДРУГО!
ЗАПОМНЕТЕ ТОВА!**

67.11. В „Изгревът“, т. 1. 1993, с. 242–244 и в т. 1. 2. изд., 2011, с. 280–283 – **„Спиритизмът и Школата на Учителя“**.

Специално ви обръщам вниманието да прочетите посочените страници, за да се уверите, че аз съм запознат с всички тези проблеми. И не може да бъде подведен и отклонен.

Много са страшни изводите! Ето сега идват и следващите, които ви очакват.

67.12. В „Изгревът“, т. 2, с. 274–280, има много примери от Школата на Учителят Дънов с т.н. **спиритисти**.

Особено показателен е случаят с писмото на Учителя до **Никола Ватев** от с. 279–280, където Учителя му **забранява „да се занимава със спиритически сеанси“**.

Неговата снимка е в „Изгревът“, т. 22, № 13, 14, 16.

Точно и ясно! Разбрано ли е?

67.13. В „Изгревът“, т. 5, с. 729–731 – **„Лъжепророците“**, които се явяват след 1945 г., за да заемат мястото на Учителя в Школата Му.

ЛЪЖЕПРОРОЦИТЕ СЪЩЕСТВУВАТ И ДНЕС! ТЕ СЕ РАЗХОЖДАТ ПО ЗЕМЯТА БЪЛГАРСКА. И КАЗВАТ: „УЧИТЕЛЯТ МИ ГОВОРИ!“

67.14. В „Изгревът“, т. 5, с. 731–735 – **„Дисхармония в Братството“**.

КЪДЕТО ИМА МНОГО ПРОРОЦИ, НЯМА ГО КОСМИЧЕСКИЯТ УЧИТЕЛ – БЕИНСА ДУНО!

За **Него**, виж **Неговото „ВЕРУЮ“**, което сме публикували още през 1999 г. в „Изгревът“, т. 12. Публикувано е също в т. 29.

67.15. **А КОГА И КЪДЕ МОЖЕ ДА ИМА БРАТСТВО И ЕДИНСТВО** – виж в „Изгревът“, т. 13, с. 887.

САМО ПРЕД ЕДИН И СЪЩИЙ ДУХ, И ПРЕД ЕДИН И СЪЩИЙ УЧИТЕЛ!

А ТОВА Е ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ НА ВСЕЛЕНАТА – БЕИНСА ДУНО!

67.16. „Изгревът“, т. 20 е за полковник **Любомир Христов Лулчев**.

Тук са бележките за Любомир Лулчев от **Вергилий Кръстев** – с. 1023–1034.

67.17. В „Изгревът“, т. 20, с. 1034–1038 е публикувано – **„Учителят Петър Дънов за Любомир Лулчев“**.

Тук има приложени на **80** страници снимки. Разгледайте ги. Трябва да се обучавате!

67.18. „Изгревът“, т. 21, е том също за **Любомир Лулчев**. Тук има всичко, което ви интересува и **80** снимки.

Ако ви са малко, то ми се обадете, за да ви предложи още!

67.19. В „Изгревът“, т. 31, с. 708–722, както и от с. 727–734, ще видите какво означава една **ОКУЛТНА ШКОЛА**, и как всеки от нея носи своя кръст през рамото си, и накрая се приковава на този кръст, наречен **„КРЪСТА НА ХРИСТА“**.

ВСЕКИ САМ СИ НОСИ КРЪСТА И КАРМАТА СИ!

67.20. Ето, идва времето, когато трябва да заявя пред вас, че публикуваният материал от **Величка Няголова** е **верен и точен**.

А как да се обясни? Много просто – с няколко обикновени примери. Пригответе се да ги чуete.

Днес има **радио**.

Това означава, че някъде има преподавател, а на друго място има радио. Първите радиоапарати след 1945 г. в България бяха „Христо Ботев“, и струваха една заплата. Съседите си ходеха на гости, за да слушат радио.

ТОВА БЕ ДОКАЗАТЕЛСТВО, ЧЕ МИСЪЛТА МОЖЕ ДА СЕ ПРЕДАВА ПО РАЗСТОЯНИЕ!

Днес има **телевизия**.

ТОВА ОЗНАЧАВА, ЧЕ ОБРАЗЪТ МОЖЕ ДА СЕ ПРЕДАВА ПО РАЗСТОЯНИЕ ОТ ХИЛЯДИ КИЛОМЕТРИ!

Когато излезоха първите телевизори, също ходехме в клубовете да гледаме и слушаеме. Това бяха клубове на ОФ и на Партията – комунисти. Гледахме мачовете на българите.

Сега имаме телевизори, но гледаме чужденците.

В София моето семейство чакахме **10** години да ни се прекара обикновен **домашен телефон**.

Това означава, че да имаш връзка с някого, трябва да имате телефони. Днес и утре, ще има нови уреди за радио и видео връзка.

УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ КАЗВА, ЧЕ ЩЕ ДОЙДЕ ВРЕМЕ, КОГАТО ЩЕ БЪДАТ ОТКРИТИ УРЕДИ, ЧРЕЗ КОИТО ВСИЧКИ УМРЕЛИ ЩЕ СЕ ОБАЖДАТ И ЩЕ ГОВОРЯТ С ЖИВИТЕ СВОИ РОДНИНИ!

Едно друго поколение след години, ще дочака това!

Аз имам съседни, чийто синове работят в Европа в различни държави.

И те всяка вечер се обаждат на своите родители, виждат се, говорят и правят връзка помежду си, **ЗА ДА МОГАТ ОНЕЗИ ОТ ЧУЖБИНА БЪЛГАРИ ДА СЕ ЗАРЕДЯТ С ЕНЕРГИЯ ОТ СВОИТЕ РОДИТЕЛИ!**

ЗАТОВА СЕ ОБАЖДАТ! ИМАТ НУЖДА ОТ БЪЛГАРСКА ЕНЕРГИЯ!

67.21. Учителят **Дънов** споменава, че да бъдеш поет или писател, трябва да имаш орган и център в мозъка си, чрез което сетиво **да влизаш във връзка с Онзи свят**, който ви сваля поезията, музиката и образите,

които художниците рисуват. Затова Той препоръчваше всеки да си носи тефтерче и молив, та когато мозъка ти със своите вътрешни антени долови нещо изпратено по въздуха, да може да го запише. И то на лист хартия.

67.22. Този феномен го знаят много добре артистите, когато трябва да се дегизират, да си подготвят онзи образ, който трябва да изиграят. Но те играят този образ, но след представлението те много трудно излизат от него! И обикновено предупреждават: „Стойте настрана от мене, защото не съм излязъл от своя образ!“ Това се знае от всички артисти. И го спазват стриктно.

67.23. Това го описвам, защото тук в този материал, който поднасям, е почти същото.

Величка Няголова има този център в главата си, и със своите вътрешни антени чува, долавя и ни предава всичко онова, за което се обаждат онези от Невидимия свят, които отдавна са умрели.

Нямат физически тела, но имат изработени духовни тела!

67.24. Всичко, което е описала за брат **Любомир Лулчев**, за майка си и за другите – е верно!

Има закон: „**КОЙ КАКВОТО ВЪРЖЕ НА ЗЕМЯТА, ТОВА РАЗВЪРЗВА НА НЕБЕТО!**“ Това ще го проверите лично в произнесените думи на Лулчев.

КАКЪВТО СИ БЕШЕ ДОЛУ, ТАКЪВ Е СЪЩИЯ И ГОРЕ В НЕВИДИМИЯ СВЯТ!

Учителят Дънов казва, че всички умрели са като **рибите в морето**, и плуват във въздуха в един пояс от **300 км**. Те са онези, които се явяват на спиритическите сеанси.

КАКВОТО СА ЗНАЕЛИ НА ЗЕМЯТА, СЪЩОТО ЗНАЯТ И НА НЕБЕТО! ПОВЕЧЕ НЕ МОГАТ ДА ЗНАЯТ!

67.25. Ето, аз работя върху този материал цяла седмица. Разбрах, че трябва да направя **препратки** към всеки том от „Изгревът“, за да мога да ги прикача и да ги **завържа** за „Изгревът“.

Друг начин няма!

И аз цитирам тома от „Изгревът“, и съответната страница. Всеки може да го намери, да го прочете, да сравни и да разбере какъв е окултния закон. А защо ли?

ОПИТНОСТТА НА ЕДИН УЧЕНИК, Е ОПИТНОСТ НА ЦЯЛАТА ШКОЛА!

Това много трудно може да се разбере. А тези препратки точно това доказват.

Да не смятате, че те много лесно могат да се намерят?! Ако не сте прочели **32** тома от „Изгревът“, не може да намерите почти нищо!

**КАК СЕ СПРАВИХ, ОЩЕ НЕ МОГА ДА ПОВЯРВАМ!
ПОМАГАХА МИ ОТ НЕВИДИМИЯ СВЯТ!**

Бяха заинтересовани, за да докажат, че ги е имало на Земята по времето на Учителя!

67.26. Тези ми бележки идват да докажат, че има връзка между физическия свят на Земята и онзи другия свят от същества, които се движат

около нас и ни направляват, но ние нямаме зрение и подходящи сетива, за да ги видим. Искате доказателства? Ще ви ги дадем.

Ето как: През 1947 г. има издание „Трите основи на живота“:

- за „Любовта“ – от 27 февруари 1921 г. /от с. 111–130/ – в София;
- за „Вярата“ – от 6 март 1921 г. /от с. 131–161/ – в София;
- за „Надеждата“ – /от с. 162–183/ от 16 януари 1920 г. – в гр. Русе.

Три важни беседи, дадени по различно време!

67.27. В беседата за „Вярата“ от 6 март 1921 г. в гр. София от с. 131–161, то на с. 155–156–157, Учителят говори за тези същества, че са реални хора, материализирани, но в **други духовни тела**, които ние не виждаме, защото нямаме подходящо зрение за тях.

Затова прилагаме тези страници, от беседата „Вярата“.

67.28. Ето как аз доказвам, че всичко предадено от Величка Няголова е верно, защото този свят от Небето съществува и онези хора, за които говори, те също съществуват и са живи за нея и за нас.

АМИН

Вергилий (подпис)

Следва приложението от с. 155–157.

68. ЗА РЕАЛНИТЕ СЪЩЕСТВА НА ЗЕМЯТА

ВЯРАТА. БЕСЕДА ОТ УЧИТЕЛЯ, ДЪРЖАНА НА 6 МАРТ 1921 Г., СОФИЯ. – В: ТРИТЕ ЖИВОТА. НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ. СОФИЯ, 1947, С. 155–157.

„Като ви говоря за вярата, казвам, че на Земята живеят и **други същества, много по-умни, които вие не виждате.**

Сега ще навлеза в друга област, дето $x : y = xi : yi$. Последното отношение $xi : yi$ представя **отвлечения свят**. Тези **същества** са по-умни, по-интелигентни от вас, те са усвоили законите, които напътват нашия живот и **действуват между нас**. Каквото и да мислите, каквото и да проектирате, **те са между вас. Вие сте под тяхно влияние**. Мислите как да разрешите един въпрос. Те се борят, и те го разрешават. **Не мислете, че тези хора са сенки. Те са реални хора**, материализирани, облечени с тела. Има начин да говорите с тях. Те не са сенки. За да ме разберете по-добре, ще ви приведа едно сравнение. Представете си, че се намирам пред един мравуняк. Мравките си имат известен ред на нещата, носят си това-онова в мравуняка. Поставя бастуна си в мравуняка им. Дигне се веднага голям шум между мравките. – Някой им разстройва мравуняка. Казват си: „В природата стават някой сътресения, естествени сили влияят.“ А тези сили са моят бастун. После туря пръста си между тях, някоя мравка ме ухапва. Представете си, че у някоя мравка дойде мисълта, че тук има някое разумно същество, което им пречи. Далеч ли е тя от истината? Следователно, по отношение на тези **грамадни хора**, за които ви говоря, ние сме като мравките. Аз мога да ви докажа, че те съществуват, като туря между вас техния бастун и ви размърдам. Може да направите опит, да видите техния бастун. Стоя един ден пред един мравуняк и с лупата си фиксирам

светлината точно към пътя на мравките. Те отиват към светлината, но като ги парне – отскачат. Казват си: „Какво е това явление? Нещо много светло, но пари!“ Наобикалят ме мравките, разсъждават наоколо ми – цял концерт! Чудят се на това явление. Казвам им: „Аз съм. Познавате ли ме?“ Често и тези, **големите хора, умните** ги наричам аз, правят с хората така, както и ние правим с малките мравки. Те са решили да поправят света. Дадена им е власт отгоре, даден име и план, и сега те ще разорат света. Това, което тези същества ще донесат, аз наричам нов ред и нов порядък в света.

Като ме слушате сега, вие си казвате: „Ако това е истина, голяма лъжа.“ – както гласи турската пословица. Ако имате вяра, ще направите опит и ще се уверите, но ако имате само вярвания, ще кажете според турската пословица: „Ако това е истина, голяма лъжа е.“ Не, не е лъжа това.

И тъй, да се повърнем на мисълта си.

Тази първична интелигентност, която трябва да дойде в света, произтича от Бога. От тоя първоизточник иде сега една нова вълна, която хората трябва да приемат. Казват: „Бог вдъхнал душа в човека.“ Сега Бог прави нова вдишка. В хиляди години Бог един път вдишва. Ще разберете двата принципа – че Бог е **всеобемна Любов, която обгръща всички** същества, и че Бог е всеобемна Интелигентност. Тази Интелигентност ще се прояви според естеството на всяко същество. Трябва да има разнообразие, но и във всинца нас трябва да има тази Божествена хармония.

Подложете на опит Учението, направете дишането си ритмично, внесете в сърцето си, в душата, в ума и в духа си, както и в подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието си да видите тези същества, и вие ще ги видите. Когато **видите тези същества**, вие ще намерите вашите учители, вашите братя и сестри. Те са благородни същества и тъй високи в своите постъпки и така изпълняват Христовото Учение, че вие и понятие нямате от всичко това. Когато отидете в дома им на гости, ще ви приемат като по-малки свои братя, ще ви дадат най-добрия прием и ще ви изпратят в този свят да носите новото Учение. При сегашното ви състояние, с тези умове, сърца и души, които имате, **не може да ги видите**. Вашето небе е облачно. Съмнението, което имате, показва, че не можете да служите на вярата на този Господ, Който е вътре във вас.

И тъй, без вяра не може да се угоди на Бога на Любовта. **Вие не сте още вътре в тялото си**, а сте извън него. Тялото на човека за неговата душа е още само като катедрата за професора – качи се на нея, преподаде урока си, престои всичко 2-3 часа и слиза. **Човек само временно живее в тялото си**, дето си има и катедра. **Духът слиза в тялото само за известно време**, за известни часове и минути, докато преподаде уроците си. Но душата е нещо велико! Някой ме питат: „Като е толкова велико, голямо нещо, как се събират толкова души в света?“ **Велика душа е онази, в която има интензивна, широка любов и правилна мисъл**. Душа, в която няма любов, няма правилна мисъл, тя е малка. Не е във външната форма, не е в голямото шише. Светецът може да живее в колиба, а престъпникът – в палат, но не е палатът, който създава гения, нито колибата, която създава невежеството. Следователно, вие трябва да измените мисълта си, за да измените света. Всички ние колективно създадохме нашата мисъл, нашите тела, като ги изопачихме. Пак колективно ще работим, за да се върнем към първоначалното съзнание, като се съединим с тоя велик закон.”

69. ПИСМО ОТ БОРИСЛАВ ГЕОРГИЕВ, ОТ ПАРИЖ, ДО ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

Голямата обич

Уважаеми господин Вергилий Кръстев,

С голямо удоволствие сядам да Ви напиша това писмо от далече, за да изразя в него моето голямо възхищение от Вашето дело, от това, което Вие правите, от големите тонове, които издадохте, и които са извънредно важни за нашето време и за утрешния ден!

Аз съм много възхитен за това, че никъде по света, за никого не е направено това, което вие правите!

Това е една **ваша мисия в този объркан свят** и в това човечество, което е потънало в материални грижи, и на което липсва една висока духовност!

Много е ценно това, което Вие сте събрали и спомените на близките на Учителя – на Неговите ученици, на тези, които са живели с Него.

Те са от първостепенно значение, защото ние хората идваме и си отиваме, а това ще остане за утрешния ден. И аз смятам, че това, което правите, не само заслужава одобрение, похвала – то е **едно истинско чудо**, и то ще остане в утрешния ден!

Аз съм сигурен, че тези тонове един ден ще бъдат **преведени на чужди езици**, и хората ще могат да се запознаят отблизо, благодарение на Вас с личността на Учителя, с Неговото дело и с Неговото Слово!

Аз имам тези тонове тука, но съм много доволен да ви съобща и следното: В Парижката национална библиотека – една от най-старите и богати библиотеки /тя е още от времето на френските крале основана/, има около 40 милиона заглавия. В тази библиотека има много богат **български отдел**, който се завежда от госпожа Елена Андреева.

Там са и вашите **15 тома**, и аз много се гордея, че са там, защото ние не знаем кой читател какво ще търси!*

*[*Към 2016 г. са 32 тома от „Изгревът“.]*

Спомням си, че трябваше преди 20-тина години да напиша нещо за поета **Николай Лилин**, и в Националната библиотека на Франция намерих едно томче от негови стихове, издадени от **Чипев – 1932 г.** и си свърших работата отлично.

Така че Вашите тонове са много на място, и ще останат и за утрешния и за по-нататъшния ден.

И още нещо. Аз смятам, че толкова е хубаво, че там са Вашите книги.

Към тях прибавям **60 тома беседи на Учителя**, които едно българско семейство подари на Националната библиотека на Франция. И Елена Андреева ги каталогизира. Всичко това е описано в каталозите, и читателя може свободно да се справи.

ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА Е ПОДАРИЛА 25 ТОМА ОТ „ИЗГРЕВЪТ“

Самият аз имам у дома много неща от Учителя и върху Учителя, и смятам да отидат като едно дарение в Националната библиотека на Франция, заедно с **томовете на „Изгревът“**.

Аз не ги отделям от това, което представлява делото на Учителя, и те са едно извънредно важно свидетелство! За какво свидетелство? – За Учителя, за Неговото дело, за Неговото Слово.

Той събира хора около Себе си. Това е едно Бяло Братство от около 20 000 души. Има разклонения и в Литва и във Франция, и навсякъде.*

[*Виж „КОСМОГОНИЯ“ от „Изгревът“, т. 1. 1993, с. 632–672 и т. 1. 2. изд., 2011, с. 730–782.]

Мисля, че Неговата дейност като духовен Учител, е от много голямо значение! Съжалявам, че е срещал съпротива! Били са неспокойни времената.

После, православната църква не винаги е много единна. Там има и много добри хора, там има и хора много критични, и скептици, и фанатици и мислят, че при Учителя отиват интелигентни, добри хора и църквата ги губи. Така че те са Му създавали пречки, но Той не е бил злобен. Когато се заговорничи – македонците искат да убиват митрополит Стефан, софийски митрополит, секретаря на Митрополията отива при Петър Дънов и казва: „Помогнете!“ Той повиква Лулчев и казва: „Кажи на вашите македонци да не посягат на брат Стефан, той е наш брат.“ А митрополит Стефан става екзарх Стефан. Той е роден в Широка Лъка.*

[*Виж „Изгревът“, т. 4, с. 245–246.]

Правя едно лирично отстъпление.

На **Марта Периклиева**, бащата **Александър**, ми чете една своя книга по машинопис.*

[*За **Милка Переклиева** – виж „Изгревът“, т. 1. 1993), с. 495–507 и в т. 1. 2. изд., 2011, с. 584–598; т. 15, с. 336–344; т. 23, с. 775–790. За **Александър Переклиев** – виж „Изгревът“, т. 23, с. 819–823.]

Той е проучвал произхода на Учителя и намира, че когато България пада под византийско робство в 11 век, Самуил Василий първи – българоубиец отвежда всичките боляри в Широка Лъка в Родопите – една дупка, ако мога така да кажа. И това е цвета на българската нация. И след много столетия, Широка Лъка излъчва такива хора като бащата на Учителя – свещеник Константин Дъновски, владиката Стефан и др. хора. Те са били умни глави от там.

Още искам да кажа и това, че Учителя създава Бялото Братство, произнася 7000 беседи, но Словото, което Той ни остави е от първостепенно значение. То е много важно! И то ще има безкрайно дълъг живот!

Аз си спомням, живея в Париж от 30 години, посещавах един дом на **г-жа Пиколи**. Тя е пианистка, и е майка на знаменития кино актьор **Мишел Пиколи**.

И там виждах 15–16 французки, които пееха песните на Учителя на български език, и г-жа Пиколи свиреше на пианото!

Аз бях поканен, и отидох със сестра ми **Адриана**. Там ни покани да отиваме **Ярмила Менцелова**, която познаваше лично Учителя, която е балерина и танцьорка, и която знае Паневритмията по много изящен начин. Тя танцува всичките движения по мелодиите. И когато минаваше този час и половина на пеене, явно ни поканваше в едно политично кафене да седнем нещо да вземем, и главно да говорим за духовната страна на живота. Това е по-важно от едно кафе, или един сок.

Спомням си нещо невероятно почти! Ярмила Менцелова ми даде около 40–50 страници, написани на машина от нейния личен архив. И докато да прочета, препиша и ксерокопирам всичко, случи се едно нещастие.

Тя пострада и почина, и нещата останаха у мене.*

[*За **Ярмила Менцелова** – виж „Изгревът“, т. 8, с. 558–559, 589; т. 1. 1993, с. 213–220 и т. 1. 2. изд., 2011, с. 246–254.]

Учителят е едно невероятно голямо явление! Той е Космичен човек!*

[*УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ не е Космически човек. Той е ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ НА ВСЕЛЕНАТА. Виж „Изгревът“, т. 1 – „КОСМОГОНИЯ“, с. 730–782.]

Аз се гордея, че Се е родил в България, че е избрал да Се роди в България, защото ние сме една стара аристократична нация. Ние се числиме към Черноморската култура, а не към Средиземноморската, и сме малко по-различни.

И намирам, че Словото на Учителя е нещо най-хубаво, което ние българите сме получили от Небето!

Може би не всички са готови за него! Човек трябва да е повикан, трябва да е избран. Има хора, които не биха отделили време да четат беседите на Учителя, но аз смятам, че има хора, които търсят духовното в живота, които са за духовността, и за тях беседите на Учителя са нещо необходимо, както въздуха, който дишаме.

Аз много дълги години съм мислил за Учителя – за Неговото дело и за Него като личност.

България е малка страна, но ние сме дали на света известни хора – знаменити хора и в науката и в изкуството, но когато говорим за българска духовност, на Петър Дънов се пада първото място, без никакво съмнение, без никакъв спор.

Чудно ми е как това момченце от с. Хатърджа, през Варненската гимназия, завършва в Свищов американското училище, където научава много добре английски и цигулка.*

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд., 2011, с. 734–738.]

След това отива да предава в две русенски села, и понеже неговия зет – мъжа на сестра му **Мария*** е протестантски пастор от църквата на методистите, той вижда колко е будно това момче, колко е интелигентно, какви дарби има! [*Мария – сестрата на Учителя – виж „Изгревът“, т. 24, с. 319–321.]

Издейства една стипендия и го изпращат в **Бостън** – в Университета на методистите, където той следва „Теология“ и завършва и се дипломира.

И след едногодишен курс по „Медицина“, идва с едни невероятни познания и по двете специалности – и по „Теология“ и по „Медицина“.

Той остава 7 години в Америка. Заминава 1888 г. и се връща 1895 г.

Ние знаем някой неща за Неговия живот в Америка, защото тогава България е току що излязла от турското 5 вековно робство. България е била един турски вилает, и вече започва да става една образцова балканска страна. И когато Той Се завръща, тя е просто една плодородна нива, на която може да работи.* [*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд., 2011, с. 734–738.]

Знаем, че господин **Гръблашев**, който е бил Негов състудент в Америка, написва една книга за престоя на Учителя в Америка – 1923 г.*

[*Виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд., 2011, с. 287–291. Книгата е защита на Учението на Учителя Дънов от Величко Гръблашев – „Окултизъм, мистицизъм и учението на Дънов“ през 1922 г.]

Тя може би не е голяма. Аз не съм я чел, защото не ми е попадала, но би трябвало да бъде преиздадена. Такова свидетелство на Гръблашев е важно, плюс това то е много положително за Учителя. За Него се говорят само най-хубави неща. Неговите колеги от университета, като са го слушали как Той свири на цигулка, са Му казвали: „Зарежи всичко, стани цигулар! Ти ще бъдеш един голям цигулар! От най-големите цигулари на света!“

Заслужава да се проучи този американски престой на Учителя, когато там Той може би се е срещал с теософите, или с някакви хора (абсолютно съм сигурен в това) – с духовни същества. Той няма да си губи времето. Може би с Розенкройцери. Тези неща са известни за Учителя. Няма да ги повтарям. Но когато Той се завръща в България и всички очакват да стане протестантски пастор, защото е бил в университета на методистите. Но Той има едно съзнание за работата си на тази Земя, за това, което трябва да направи, за това, което Той полека-лека ще го утвърди в себе си и ще го даде на другите.

Какво е това, което Учителят иска? Той иска да даде на хората един урок – за доброто, за любовта, за едно добро разбиране между хората. И тогава както и сега е имало пречки, омраза, неразбирателство и какво ли не. Учителят Се явява един катализатор. Той иска да внесе в света една друга струя на една обич между хората, и ние знаем как Той в края на 19 век има 2 посещения от небето.

Той се слива с Христовия и Божествения Дух. Това са чудеса, разбира се!

И започва от известно време пътувания из България. Написва първата книга 1905 г. Но Той тогава Се премества в София – на „Опълченска“ 66 и започва беседи. На няколко пъти се мести в София. Знаят се адресите, на които Той е изнасял беседи и тези беседи Той ги отпечатва. И също това е много интересно как Му е дошло на ум, как Се е сетил, как е могъл да го направи в онова далечно време, когато условията не са били толкова благоприятни. Той създава един духовен кръг, едно Братство – Бялото Братство.

1922 година то започва да съществува.

И назначава 3 стенографки, които да стенографират Неговите беседи и да ги преписват на машина, и след това да бъдат отпечатвани в томове.

Аз знам, че има отпечатани 150 тома беседи, които са половината от тези, които Учителят е произнесъл. Той е произнесъл 7 000 беседи. 3 500 са отпечатани.

Какво голямо богатство стои някъде заключено, като заключено съкровище!

Трябва и то да бъде показано на света и на хората. Аз смятам, че цялото творчество на Учителя, трябва да бъде публикувано и да стигне до ръцете на хората, до очите на хората, до сърцата на хората.

Научавам, че Вие сте направил **едно издаване** на част от непубликуваните беседи. Продължавайте, защото това е много важно, и моля Бог да Ви дава сили да завършите започнатата работа!

Аз смятам също така, че не само живота на Учителя, но и Неговата дейност е много важна! Личността Му е от първостепенно значение. Няма друг човек като Него!

Аз изучавах дълго време духовността на Европа в 20 век. И те са 7 стълбове на мъдростта, ако мога така да кажа.

Това е Рудолф Щайнер, това е Кришна Мурти, Гурджиев, Бо Ин Ра, Рене Генон, Пако Рабан.

Най-голям от седемте е **Петър Дънов**. Без никакво съмнение!

Ето, за никой то тези 6 души, не е писано толкова много. Знае се една биография на Рудолф Щайнер, знае се двете книжки на Бо Ин Ра, но те нямат същото значение, същата духовна стойност и духовна цена.

Така че Учителя е най-големия, не само за 20 век, Той е за още 20 века, дето се казва. Той е Космичен човек. Много е важна Неговата дейност.

Аз съм ги давал само на **Иван Венев** – един българин. Той е малко странен и се занимава с Учителя, даже беше основал и институт, но Иван Венев не разбира Учението на Учителя, но аз му ги дадох и той ги ксерокопира. Другите, оригиналите – са у мене.

В Париж, сестра ми Адриана и аз много често посещавахме **Ана Бертоли**. Тя е дъщеря на **г-н Бертоли**, който е бил ученик на Учителя, бил е с Него дълги години и той пръв идва във Франция.

Ана Бертоли беше много интересен човек! Беше по професия шивачка, живееше на 7-ия етаж. И макар, че беше в напреднала възраст, никак не се оплакваше. Казваше: „Все едно ходя на екскурзия на Рила.“ Но тя, каквото печелеше, го даваше, за да може да публикува списанието си на френски „**Житно зърно**“. Освен това тя напечата 2 или 3 книги – избрани статии от Учителя на френски език, и тя правеше много големи жертви. Знам че имаше в кашони много беседи от Учителя – съвършено нови.

Подари ми Рилските беседи – 3 тома. Даде ми и книгата „Учителят“, и след това тези големи кашони с книги заминаха за Алпите в едно френско семейство.

В Париж се срещам често с **Величка Няголова** – една сестра от Бялото Братство – много предана, много така доверено лице.

Тя не само явява в Учителя, тя пее песните, тя знае беседите Му, тя знае учението Му, тя знае Словото Му. И тя идва с мъжа си – **г-н Истиан**, и нашите общувания много ме обогатяват душевно.

Това за моя парижки живот. Искам да разкажа, обаче, как започнах, как за пръв път срещнах Словото на Учителя.

Аз съм роден в София **1928 г.**, и вече 16 годишен, чух от баща ми, че имало в София дъновисти. Но той само ми го каза: „Има дъновисти, но ние няма да можем да отидем при тях.“ Баща ми беше православен християнин.

Но на 22 годишна възраст, когато бях завършил образованието си, ме пратиха войник в **Пазарджик**. Съдбата ме прати, за да срещна човек, който ще ми предаде Словото на Учителя. Не е случайно отиването ми! Аз не познавах Пазарджик, не съм ходил никога там, но по време на отпуските, се запознах с директора на музея **Владимир Фучалов** – един много добър човек. Той разбра, че аз имам културни интереси и каза: „Трябва да Ви заведа в две семейства. Едното е на художника **Георги Машев**, другото на **Станислав Доспевски**.“

И той ме запозна с **Мария Доспевска**, която е художничка. Живяла е 10 години в Мюнхен. Там се е дипломирала, и тя е била при Щайнер в Гьотеанум 10 години, но когато идва в България, тя става сестра в Бялото Братство.* [*Виж „Изгревът“, т. 8, с. 411–415.*]

Нейната сестра е **Драга Доспевска – Дарлинг**, много известна цигуларка.* [*За Дарлинг – виж „Изгревът“, т. 8, с. 464 и лични снимки – т. 14, № 11, 12, където изправената в дясно жена в бяла рокля, е Дарлинг.*]

В целия свят е пътувала с **професор Шефчик**. Те имаха една много хубава къща на канала №36, даже те имаха 2 къщи, ако трябва да бъде точен. Едната е построена от стария художник **Станислав Доспевски** – един български гениален творец, който е създал великолепни портрети и великолепни икони също. За онова време това е било необходимо.

И аз срещнах при Доспевски една възрастна много умна жена, много проникателна, и най-невероятно от всичко е, че тя и сестра ѝ ме приеха много близко като близък човек. Каза: „Ние много не общуваме със съседите. Аз съм седнала да чета биографията на Микеланджело, те чук-

чук: Марийке, дай ми решетка – за някакво събиране. Ние не приемаме много. Вас ви приемаме като много близка душа, и Ви смятаме за член на нашето семейство. Ние имаме една умряла сестричка. И Вие, за да ви приемаме и обичаме толкова много, Вие сте наша душа.”

И тя ми даде първа беседа на Учителя. И аз в казармата не ходех по главната улица да се усмихвам на момичетата, и да ходя по кафенетата да ям локум и пия боза. Ходех у Мария Доспевска.

И ние водехме невероятно много дълбоки, духовни разговори. Просто тя ме обогати невероятно много, тя ми даваше да чета беседи. Аз ги четях с безкрайно удоволствие! За мен те бяха един друг свят. Нямаше нищо заключено за мене в тях. Аз ги разбирах, те бяха ясни и водеха душата ми към други хоризонти, не към ежедневието, не към материалните неща от живота и много бях щастлив, че се срещнах със Словото на Учителя!

След известно време, ме командироваха да завърша службата си в **Плевен**. И аз заминах за Плевен.

Мария Доспевска каза: „Офицерите, които те изпращат в Плевен, са една **писалка на Бога**. Там трябва да отидеш, там ще се срещнеш с друг човек.” Аз там срещнах **сестра Тотка Илиева** от Бялото Братство. Човек ще каже: „Случайно!” А, не, не – не е случайно! Тя беше една много добра, почтена, скромна жена. И тя ми подари книги от Учителя.

Даже, спомням си една вечеря. Мъжа ѝ беше нещо болнав. Тя беше направила коприва, много гъста – джуркана, и беше сложила пържени яйца отгоре. И не това е важно, а разговорите, които съм имал с нея. Бяха от голяма важност за мене! И аз много държах за духовното в живота. Като че ли не ме привличаше така една борба за житейски успехи, и бях много щастлив, че по време на моята казарма, аз можех да общувам с Мария Доспевска и с Тотка Илиева!

Когато се върнах в София, аз отидох на Изгрева. Вече Учителя Го нямаше! Това е може би **1953 година**.

Никой не ме е карал да отида – сърцето ме накара да отида!

И в салона имаше събрание. Аз видях **Борис Николов**.* [*За Борис Николов – виж „Изгревът”, т. 1. 2. изд., 2011, с. 466–581; т. 2, 3, 31, 32*]

Присъствах на негови беседи. Той ми се стори един великолепен човек, много добър, висок, плещест. От него се излъчваше едно голямо доверие, това, което говореше, беше толкова хубаво, беше толкова добро, и аз виждах в него един характер – много достоен. Беше привлекателен като добър човек. Бях просто щастлив!

Даже на една от беседите, когато пеехме една от песните на Учителя „Ний ще ходим в твоя път на светлината”, зад мене бяха 2 жени, които пееха на 2 гласа тази песен. Те я пееха толкова хармонично, толкова чудесно, сякаш бяха 2 ангела, слезли от небето. По-късно ми казаха, че това са 2 рождени сестри, но не запомних имената им. Те пееха великолепно!

И ходех така на събрания, но не съм бил редовен, защото не съм се смятал за член на Бялото Братство, а бях по-скоро един симпатизант, един приятел.

Даже се случи така, че 5-6 пъти се виждах с **брат Боян Боев**.*

[*За Боян Боев – виж „Изгревът”, т. 3, с. 29–35; т. 5, с. 541–544.*]

Той беше вече възрастен, болеше го единия крак, и го държеше изправен върху един стол. Живееше в една дървена постройка, беше много приятен възрастен човек, много добър, много умен!

Даже един малък случай ще разкажа. Ние сме трима в стаята – един брат, Боян Боев и аз. Дойде жената, която го обслужва и каза: „Брат Боев,

има един просяк на вратата." И той й каза: „Дай му 5 лева." Това беше една хубава сума, не е милиони, но не е и стотинки, нали. Аз даже бях учуден! Викам само: „Какъв щедър човек!"

Освен това, аз ходех без никой да ме кара на „Мястото", където Учителя почива – в лозето. И отивах там по час, час и половина на съзерцание, молитва. Казвах си - толкова е хубаво, не това, че Него Го няма, ами имаше една дървена постройка с една лоза много красива, Пентаграмата. Всичко това ми правеше силно впечатление!

Веднъж даже като ходих на плажа „Мария Луиза" се казва, аз не се връщах с автобуса, а минавах през парка, за да отида да поседя един час, час и половина, така на съзерцание. И даже бях веднъж с един приятел Бойчо на плажа. И казвам: „Дай да отидем на едно място." И там стоеше един офицер с жена си и с детето си. Бяха полегнали даже. Офицера беше си наметнал куртката (беше разкопчана) и пита ме: „Кой сте вие?" Не беше груб, държа се добре. Аз му казах: „Тук почива мой близък, и искам да дойда да поседя малко." Няма нищо.

Така, че ходех на Изгрева, но винаги съм се смятал като, че ли за едно чуждо тяло, защото не съм познавал лично Учителя, и защото сам бях чел Неговото Слово.

В София имах един приятел, когато бях много млад.

Това е **Григор Късов***. [**Виж „Изгревът", т. 1. 1993, с. 217–219; т. 1. 2. изд., 2011, с. 246–254.*]

Баща му беше един фотограф. Майката и бащата, са хора от Братството. Григор беше едно умно момче, и той ми даваше много книги да чета. Нашите разговори бяха също така от една много висока духовност. Григор също много ме е обогатил.

Познавам още един млад човек – **Филип Димитров Гергинов** (много фино, чисто същество!). И той ми е правил големи услуги. Той ми купуваше томовете на „Изгревът", касетките. Филип много ме обогатяваше.

В София се срещнах с **Любомир Няголов** – един много сърдечен човек, много добър човек! Той ми подари нещо. Толкова бях щастлив – един том беседи, когато Учителят е бил жив (неиздадени след Учителя, а по време на Учителя) – автентичен текст както се казва. И аз много му бях благодарен, душата ми го обикна много.

Видях се със **Светозар Няголов*** – един дълбок човек, един проникателен човек! [**Виж „Изгревът", т. 21, с. 575–695.*]

Много умен, и нашата среща беше хубава, разбира се. Той ми каза нещо почти невероятно: „Вие сте най-щастливия човек на света, а се смятате за най-нешастен!" Но той е един проникателен и добър човек. Бях щастлив дори, че се срещнах с него и душата ми жадува за нови срещи с Любомир и Светозар!

Аз получих книги от него – от Светозар.

Други хора, които съм виждал, това е **Цветана Щилянова*** от Бялото Братство. Тя е художничка, която рисува Учителя.

[**Виж „Изгревът", т. 13, с. 641–752.*]

Имах това щастие – да ме нарисова и мене! И наистина, това е най-хубавия портрет, който ми е правен. Аз съм рисуван от няколко души.

Цветана Щилянова **1961 г.** ми направи един последен портрет на няколко сеанса. И аз съм я питал да ми разкаже нещо за портрета, който е правила на Учителя. И тя ми разказа следното. Може би малцина го знаят, може би никой не го знае. За да може да нарисова портрета на Учителя, тя е правила предварително много скици. Нали, да кажем в профил, в анфас,

полупрофил. Те бяха може би 15-16 неголеми. – „И всички от Братството ми ги искаха. И аз им ги подарявах, да си ги закачат.“ А вече, когато завършва портрета с пастел, той е вече една завършена творба. Тя ми е говорела много хубави неща.

Каза ми следното. Учителя веднъж на беседа Се обърна към учениците и каза: „Бъдете щедри. Когато минавате покрай един просяк, не си слагайте ръката в джоба, не вадете най-малката си стотинка, дайте веднъж, но дайте много.“ И каза: „Понеже бях дъщеря на голям фабрикант, реших да дам 1000 лева на един просяк. Обаче, казва, аз съм много стеснителна. Казва, мен ме е срам. Намерих един човек на улицата с шапка. Чака да му се пусне някаква паричка. Казва – минах край него първи път, не му дадох, минах втори път, даже нямах точно 1000 лева, бяха деветстотин деветдесет и няколко. И най-накрая му ги пуснах в шапката, и чух той да казва: „Господи, благодаря ти!“

Това ми е казвала тя. Много е обичала Учителя!

За моя изненада, последната ми среща с нея беше – тя отиваше в „Александър Невски“ една неделя. Беше облечена във велурено кафено яке. Много чиста, възрастна жена!

Тя имаше един нещастен брак с **Емануил Предов** (той беше душевно болен ми се струва). Но тя беше един изряден човек, една много предана сестра, предана на идеите и на Словото на Учителя, и за нея мога да говоря дълго хубави неща.

От другите мои познати, срещал съм разбира се преди да отпътувам за Франция. Аз имах точно 20 тома беседи. И ги дадох на съхранение на един млад човек Юлиан. Той беше асансьорен техник. Казва: „Аз ще взема, да ги ксерокопирам всичките“. Казвам: „Не бързайте, защото аз не знам кога ще се върна.“ И ето, вече минават толкова години. Ако го срещна, ще кажа: „Аз ви ги подарявам.“ Защото той е млад човек. Вероятно много се интересува от Словото на Учителя, и у него те ще бъдат в едни добри ръце. И това е една случайна среща. Идвал е 2-3 пъти у дома с един наш общ познат Сашо, и даже замисляхме да ходим на Рила на някаква екскурзия. Казвам: „Аз не мога да се катеря, а имам, казвам много хубави италиански въжета.“ Това трябва да се съкрати.

Но знайте брат Вергилий – много съм обичал Словото на Учителя! Това е стигнало до мене, и това ще остане завинаги, и това ще бъде може би най-доброто, което ще занеса със себе си.

Искам да разкажа нещо много съкровено, много интимно, което обикновено не разказвам. Аз водя един много чист живот – в молитва. Не го разказвам, за да се изтъквам, да се хваля, но от както сестра ми Адриана си замина, съм в една голяма самота.

И една нощ, в едно съновидение, ми се яви Учителя. Беше в сив костюм, средносив костюм на цвят, усмихнат. И аз много се смутих от тази среща, не се уплаших, но се смутих. И Му казвам: „Учителю, аз много искам да бъда Твой ученик, но се смятам за недостоеен!“ А той Се усмихна и каза: „Бориславе, ти отдавна си мой ученик.“

Трябва да кажа, че никой не е длъжен да вярва на тоя мой сън, но аз вярвам 100%, 1000%, 1 милион%. За мен това е реално!

Тази среща не е случайна и се смятам много щастлив за това, че в едно съновидение Учителят ме прие и ми каза, че съм Негов ученик!

Разбира се, аз съм жив човек със своите несъвършенства, но не това е най-важното, но мога да подчертая моята голяма любов към всичко, което Учителя остави за нас българите, и за нас хората и за нас цялото

човечество. Защото Той не е само български духовен Учител, Той е за всички, които живеят на тази земя.

Само трябва време, ще дойдат добри хора. Те ще намерят това, което Той е оставил, и ние можем да се гордеем, че сме излъчили човека – Учител.

А вие г-н Кръстев, трябва да се гордеее с това, което правите!

Това е Вашата мисия!

Сигурно не е случайно, че на Вас се е паднал този тежък труд – да съберете спомените и всичко, което е казано, или мислено. То е много важно.

Това е един подвиг, и трябва всички ние да ви бъдем много благодарни!

Не се смущавайте, ако има критично настроени или скептични хора! Не им обръщайте внимание, вършете си работата спокойно, и моля Бог да Ви благослови, да Ви дава здраве и дълъг живот да си завършите Делото!

С уважение!

Една малка добавка: Искам да Ви кажа, че България е една стара земя, Балканите са една стара земя, и са се появявали много интересни, почти като феномени личности и хора.

Много съм мислил за **Орфей***.

*[*За Школата на Орфей – виж „Изгревът“, т. 3, с. 142–143.]*

И аз живях със сестра ми Адриана в Брацигово – към Цигов Чарк. Орфей може би е живял на 200 км. южно от Пазарджик, там в едни гори. Аз съм гледал 30 метрови борове! Вятърът свири между тях като някаква литургия такава, като някаква църковна музика.

Орфей е също едно от чудесата на нашата земя! Той, освен, че е обичал Евридика и тя е била ухапана и той не е могъл да я извади от подземното царство, той изяви нещо, което не много хора знаят. Той събира една група от млади хора, и той да речем е на 30 години, а те на 20 години, Това са хора от племето бесои, и ги завежда в планината, където те правят един заслон (една къща от дървета). Те са вегетарианци. И той им преподава и музика и медицина народна и поезия и философия, и само най-хубави неща.

Понякога някое от момчетата е слизало до село, да донесе нещо за ядене. Разбира се не донася месо, а донася сухи плодове, или брашно. Тогава са правили овесена каша. И са живеели там, и той е написал много хубави поеми, които във 2 век преди Христа са записани. Дано не са изгубени.

Убиват го амазонките, казват историците, други казват – жените от селото, но той загива много трагично!

3 века неговото учение завладява цяла Гърция (тогавашна) – може би 15 век преди Христа. Това са митологични времена. Ние знаем, че Орфей е отишъл в Египет, където е бил просветен в тайните и привилегиите на едно голямо Братство – при жреците. Той е пътувал с един кораб покрай нашите земи, сегашния Истанбул, по западния бряг Креантеоло и стига чак до Кример – до Крим, до Херсонезе с една група моряци. Те търсят златното руно.

Има предание, че там има една река, чиято вода съдържа малки златни парченца, и са сложили едно руно и то пълно със злато, и те го намират. И Орфей присъства на кораба като един диригент. Той дирижира

на моряците. Той тактува, за да може те синхронно да гребат и да върви този кораб, който се движи от човешка сила. Не е имало тогава мотори.

И за мене Орфей е също едно от чудесата на България! Той не е българин, той е тракиец, но той е на нашата земя. Ние сме наследници на Орфей.

Също така, едно голямо явление е **Богомилството**.* [*Виж „Изгревът”, т. 1. 1993, с. 260–262, 265–267; т. 1. 2. изд., 2011, с. 301–303, 307–309.*]

И то е нещо невероятно!

Как тези хора – християни са леко разочаровани, може би не толкова леко, а повече от това, че има войни – някъде последните векове – 13 век може би. Защото един богомил – казва се **епископ Николай**, отива от България в **Монсегур – Испания** при катарите, и носи едно Евангелие – 5-тото Евангелие, което се нарича тибетско Евангелие, или на Свети Тома. И това е един манастир от 10 век, се знае, не е от времето на Христа, но повтаря живота на Христа. И той го занася там.

Богомилите са имали 3 степени – нови, след начинаещите, които са напредвали и съвършените. Когато един мъж остарее, той минава за съвършен. Минава, защото води много чист живот. Те са били много свободни богомилите. Те са били против брака в църква, против парите, против границите, против насилието. Те са били вегетарианци.

И аз знам, че в 1929 г. трима българи – **Ирлан Трифонов, Благой Мавров и Николай Райнов** отиват на **остров Малта**. И там в един манастир се намира в една стая цялата библиотека на Патриаршията, или на българският цар, и монасите не могат да четат старобългарски. Тези трима наши близки търсят апокрифи за богомилите. И намират. Апокрифи, това са неизвестни съчинения, без автор.

И когато се връщат, те написват една книга **„Тайната книга на Богомилите”** в 3 части. Всеки един от тримата, пише своята част.

И преди Втората Световна война, още в ръкопис, един руски емигрант, възрастен човек я преписва на машина. Започва да преписва и да продава на невысока цена тази книга. И аз я видях – и в ръкопис и в препис у г-жа **Вера Гюлгелиева** – една много голяма и интересна личност!* [*За Вера Гюлгелиева – виж „Изгревът”, т. 23, с. 815–819.*]

Тя е завършила английска филология, тя е щайнеристка струва ми се, но сега тя върху богомилите знае много, и тя самата се смята за богомилка.

Освен това, като трето много голямо явление – това е Учителя. Даже аз Го поставям по-високо и от Орфей, по-високо от богомилите. Учителя е нещо, Което няма да се повтори.

И аз веднъж го казах в това писмо до Вас: Той не е само за българите, Той е българин, но Той не дойде само заради нас, Той дойде заради цялото човечество.

70. БОРИСЛАВ ГЕОРГИЕВ ОТ ПАРИЖ - НЕЩО ЗА СЕБЕ СИ ДА КАЖА.

Аз живях в София като **преводач**. Завършил съм история и класическа филология. Бях публикувал една Антология на античната поезия, която има 5 издания и 7 книги със стихове. Аз съм историк и поет. Но трябваше да дойда в Париж по семейни причини. И тук бях в Сорбоната – 10 години, и 5 години в Националния център за научни изследвания.

Аз бях в центъра за ранно християнска и византийска цивилизация. Имаше една голяма византоложка – проф. Елена Арвейлер, която е най-добрият византолог на Франция. Тя стана ректор на всички Университети, канцлер на всички академии. И тя има още един екип от млади хора, в който и аз влизах. Бяхме научни работници – 42 души, и всеки един от нас беше взел по една област от византийската цивилизация. Н-р: монетите на Византия, медицината на Византия, корабите на Византия, благородните семейства във Византия.

Аз взех византийска музика, и записах **един докторат**, на тема „**Йоан Кукузел**“. И работих дълго върху моя доклад.

Събрах много неща, бях изпратен от Сорбоната в **Света Гора**.

Работех в библиотеките на манастирите.

Видях чудеса – Кукузел е работел там – миличкият, и на 1 декември 1987 г. защитих моя Докторат. Аз съм Доктор на Сорбоната и се гордея не за това, че аз съм Доктор на Сорбоната, а за това, че в това голямо и старо учебно заведение – една българска тема може да бъде така поднесена!

В средните векове, още Европа не е била създадена и съществувала Византия. Тя е основана 330-та година и загива под ударите на турците 1453 г. Византия – единствено е имала университет – Магнаура (в превод означава голяма светлина). Там са преподавали и Методий и Кирил. Те са българи по майка, но са знаели и коптски, и староеврейски, и гръцки отлично!

Много по-късно вече, когато Запада започва да се сформира, има университет в Париж – Сорбоната, в 12 век. То е едно от старите учебни заведения. Там изискванията са много по-големи. И той е дал на света толкова много учени и толкова големи изследователи, че французите могат да се гордеят с този университет.

България, която е една малка страна, не е имала Университет в средните векове, но е имала Школи. В Търновската Школа – Патриарх Евтимий, Патриарх Теодосий. Те са били писатели, също Климент Охридски. Те са писали много интересни неща.

Но когато България, след 5 вековно турско робство се освобождава, се основава и Българското висше учебно заведение. Това е българският Софийски университет в 1888 г., ако не се лъжа. Той е един нов университет, но там е имало винаги много сериозни преподаватели, много сериозни учени, много сериозни научни изследователи. Аз бях студент по история и някой от професорите бяха забележителни – професор Христо Данов да речем, или проф. Петър Бицили (това е един руснак фантастичен). Така че нашият университет също има своята стойност, но той е един по-нов университет.

И не искам да ги сравнявам Сорбоната и Софийския университет, не защото ние сме млада нация, в сравнение с тези франки и гали, които са живели там. И ние си имаме също нашите много добри качества. Аз обичам много нашия Софийски университет! Той ми даде много, той обогати културата ми. А вече за Сорбоната, нямам думи за похвала! То е нещо като музика.

Отново се връщам към делото на Учителя. Пожелавам да пребъде във вековете, да бъде за всички хора, които са добри, които търсят духовната страна на живота, а не печалбата и парите и материалната страна, и не ежедневието!

Човек не се е родил само да се храни. Христос казва: „Не само с хляб се живее, а с Божието Слово.“ Така че Словото на Учителя е повече

от насъщния хляб, то е за душата. Една душа би била гладна, ако не се нахрани с една висока духовност!

Искам да добавя още нещо. То се знае от историците и от любителите на историческото знание. Балканите са били населени с едно население **даки** – в Северна България, **траки** в Южна България и **македонци** (или **лири**) в Западната част на Балканския полуостров. Разбира се идват римляните, гърците преди това, и по Черноморския бряг основават колонии.

Но в 681 г. се основава България.

Преди да се основе България, идва нещо много интересно на Балканите. Между 3 и 5 век започва Великото преселение на народите. Някъде от Азия (не зная точно откъде) като един огромен извор пристигат племена – най-разнообразни – и кумани, и печенези.

Искам да кажа нещо, което е много симпатично и ме кара да се усмихна. Когато започва Великото преселение на народите, славяните пристигат на Балканите и заливат Балканите като едно огромно море – никой не знае техния брой. Не са могли да ги преброят – може би 3 милиона, може би 6 милиона, но те стигат през цяла България, през цяла Гърция и заселват и остров Крит. Също в Албания е имало много славяни.

Професор Александър Селищев – руски византолог от 19 век написва една книга „Славянское население в Албаний“. Издава я в София – 1912 г.

Затова казвам, че Кукузел е българин.

Той е от онези места от Драва. Даже в момента в Албания има едно градче, което се казва Ново село – в момента има славяни навсякъде.

Обаче през 681 г., един от **синовете на хан Кубрат** – там при Волга, те са четирима, малкият Ацтек, големия Исперих. Бащата казва: „Не се разделяйте, бъдете като сноп пръчки, нищо не може да ви пречупи.“ – на Исперих, една душа, която търси нещо, може би търси една по-благоприятна почва, или повече топли морета, ако мога фигуративно да се изразя.

И той с една група идва в Добруджа (сегашна), преминава делтата на Дунава. Ние не знаем колко са били българите. Те са били грубо казано около 100 000. Докато славяните – мънички, русички, работят земята, сеят, жънат, отглеждат добитъка. Те са много добри скотовъдци, много добри земеделци. Българите не щат да работят. Те са на коне, те са високи, стройни, плещести – и да не ги среща човек! Хич не мируват. Те са много добри организатори, много добри администратори. Не щат да работят.

Те основават една държава.

И завладяват цяла Северна България, и правят една славянобългарска – от 7 племена. И хан Крум покорява Сердика (в 807 г. мисля) и ограбва в тогавашна Сердика – имало много украси по улицата, голи жени – фигури за античността, безценни фигури. Той ги занася в Плиска.

Така се основава България през 681 г. Тя е една езическа страна. Тя има езически богове – Тангра, наш Бог.

И чак в 864 г. княз Борис покръства България, и това е едно много голямо събитие. Дотогава България е била варварска страна, после става една цивилизована, християнска страна.*

[*Виж „Изгревът“, т. 4, с. 20–21.]

Малко се обръща внимание на един факт, който мене много ме смущава като християнин, като вярващ човек. **167 семейства** български не са били съгласни България да се християнизира, и всичките те биват **изклани** по нареждане на нашия княз Борис I. Баща, майка, деца – всичко под ножа! [*Виж „Изгревът“, т. 4, с. 20, точка 6 и 7, както и точки 8–10.]

Още нещо, което смущава духа ми: Когато остарява, Борис отива в **Капиновския манастир** като монах, на 18 км северно от Търново и оставя на престола своя първороден син Владимир.

Владимир възстановява старата религия – езичеството, и 4 години, хората се връщат към своите вярвания – Бога Тангра.

Идва Борис от манастира, и нарежда да арестуват сина му и да го **ослепят**.* [**Виж „Изгревът“, т. 4, с. 22, точка 10.*]

Ослепяването става като нажежават едно желязо като камертон, фиксират главата, и това също много ме смущава. Аз никога не бих постъпил със сина си така, бих го изпратил вън от държавата!

И той повиква от Цариград да дойде най-малкият му син Симеон. Това е Симеон I Велики, който е бил заложник в Цариград. Като малко момче е отишъл и е живял 20 години. Той е следвал в университет, той е много просветен монарх, много просветен владетел.

И Симеон даже решава да завладее Цариград. И тръгва със своите там кривокраки кончета, и стига до стените на Цариград. „Край Босфора шум се вдига, лъскат саби, щикове. Ето Симеон пристига, воеводите зове.“ И когато той стига до стените, и той ще завземе Константинопол, вратата се отваря и излиза патриарха Николай – първият мистик. На една копринена възглавница той носи ключа на крепостта, след него е императора Константин десети Багренародник и генерала Ромал Накапе, и цялата аристокрация на Византия

И патриарха казва: „Симеоне, ти си наше дете – ето ключа, но пощади града, не го опожарявай, не убивай хората!“ И той се обръща и казва на своите войници: „Назад!“ И не влизат в Цариград.

Решава да направи за столица на България Солун.

И тя е на море. Той знае какво значи на море – корабите, търговията. Всичко това е едно голямо благоденствие! Но умира от сърдечен удар на 60 години в 927 г.

За **неговата смърт** се разказва следното. То засяга и нас самите. В Цариград имало големи окултисти, и те дават съвет на императора. На стената на Цариград (тогавашния Константинопол) имало бюстове на всички знаменити хора на византийската империя. Имало една глава на Симеон. Казаха: „Отчупете главата, той ще умре.“ И счупват главата на Симеон, и той умира от апоплексия – нещо много страшно!*

[**Виж „Изгревът“, т. 11, с. 131 – за смъртта на Симеон.*]

Много се гордея с това, че братята **Кирил и Методий** са създали нашата писменост, буквите, нашата българска азбука!*

[**Виж „Изгревът“, т. 4, с. 14–20.*]

Те са били образовани хора за своето време. Родени са в Солун.

Не е възможно да създадат българската азбука, ако не са българи!

По майка те са българи. Бащата е Лъв – Леон. Той може да е византиец, но майката е българка.

Те и двамата са в Магнаур. Даже Кирил е библиотекар, или Методий беше (един от двамата). Те знаят и коптски, и староеврейски и старогръцки разбира се, и те взимат от всички тези азбуки букви, които са необходими. На гръцки няма „щ“. На коптски имат „щ“. Тщери, значи дъщери.

Те създават тази чудесна азбука, която може всичко да изрази, всички звуци – всички гласни и съгласни, и те правят още нещо – превеждат избрани чести от Евангелието.

Превеждат цялата литургия на свети Йоан Златоуст – песнопенията. Те са не само мелодии, те са и текстове. И фактически, в тяхното житие се

казва: „Те работеха като 2 вола на българската нива.“ Колкото и да звучи грозно, това е напълно вярно. Те са орали българският дух и културна нива.

Много важно значение има и **Климент Охридски***, който е автор на много съчинения. [**Виж „Изгревът“, т. 22, с. 768–770.*]

Изобщо, ние имаме средновековна култура, която е от много висока класа, особено по времето на цар Симеон. Това е Златният век за българската култура.

И нашата малка страна, има с какво да се гордее!

Имаме толкова интересни големи хора и лицето, което представя България пред бъдещето и пред вечността – Учителя. На Него аз отдавам и моето сърце! Казвам го с чиста съвест. Казвам го напълно съзнателно. Аз съм един разумен човек, и благодарая на Небето, че ми даде възможност да се срещна с Неговото Слово, което беше за мене едно упование, една утеха, едно щастие!

За българския език искам да кажа само 2–3 неща. От него са останали много малко думи. Според академика **Стефан Младенов**, с когото аз бях в близки отношения, има само 7 думи старобългарски. Едната е „капище“. Другите са славянски. От друга страна Младенов ми казваше, че е изучавал японски език. На японски се казва вода – „шуур“. И казва: „Какво шурти? Само водата шурти!“ Значи ние идваме някъде от Азия – Тибет.

Аз изучавах известно време тибетски, и си кореспондирах с г-ца Марсела Тучи – професор в Сорбоната, и с един професор от италиански университет, и съм се изненадвал, че „шапка“ на тибетски се казва – „капа“, и „жълто“ се казва „жън“!

С моя приятел Ив, учехме и йероглифи при г-ца Гано от Сорбоната.

Тя идваше в къщата на Ив да му дава частни уроци. Ние учехме йероглифите. Думата „рамен“, означава „ръка“, хиляди години преди България да съществува, или смъртен се казва „семерт“ – за смъртен човек.

Така че, българският език е смесен. Ние не може да сме наясно коя дума откъде идва. Най-напред човечеството е било едно, и започва да се разклонява и започва да има много езици. Те са около 3 000 на брой.

Но смятам, че българския език е много богат! Имаме едни глаголни форми, които никой друг език няма! Имаме например глаголна форма „бъдеще в миналото“. Например: „Щял съм бил да бъда.“

Има и думи, които ги няма в други езици. Например: „любов“, „обич“, „виделина“, „светлина“.

Невероятно богат език е българският!

И аз се гордея, че ползвам този език! Литературната критика отбеляза, че моят български език е съвършен.

Мисля за себе си, аз се смятам един човек като всички хора. Нищо чак толкова необикновено няма. Като всички хора, и аз съм с моите несъвършенства. Исус казва на Своя любим ученик Йоан: „Никой не е съвършен, освен небесния ни Отец.“ И аз самият не съм съвършен, но ако имам някакво качество, едно-единствено, това е моят български език. Той е чист и изразителен, и на него мога да кажа всичко, и както моят професор Балабанов казваше: „Не само съм щастлив, че съм пил вино, че съм ял кебапчета и съм любил жени, щастлив съм, че мога да съобща моята мисъл на другите хора и мога да приема тяхната мисъл за мен!“ И аз съм щастлив, че мога да се изразявам с един толкова богат български език!

Това е единствената ми заслуга, и може би единствената ми дарба. Аз съм и поет между другото.

Както вече казах, аз съм историк по образование, но аз съм поет по Божия воля. Имам тази поетична дарба да виждам нещата, както един поет ги вижда. И освен антична поезия, която издадох на старогръцките и латински поети, аз съм автор на 10 книги. 7 от тях са стихотворни сборници. Те се разпространиха така, стигнаха до читателя. Доволен съм все пак, че мога да се осъществя като един творец.

Във Франция аз имам публикации на френски, главно във френски, научни списания. Само в две съм печатал цикли от мои стихове на френски. Моята френска биография не е така богата както в България, но сега готвя две неща на френски, които се надявам, че, ако ги привърша, ще излязат. Така че аз си оставам един историк, и един поет. Но всъщност, ако трябва да кажа какво мисля за себе си, аз съм към края на живота си – **75 годишен** съм – аз съм и хуманист и човек на културата. Аз съм един метафизичен човек. Аз съм един мистик, защото живея в една почти непрекъсната молитва. Това не е нито кокетство, нито лъжа. Аз живея в една молитва, особено откакто сестра ми Адриана ме напусна. И благодаря на Бога за силите, които ми дава да живея и да се моля и да го славя.

С Величка Няголова говорим понякога за Учителя и Неговото дело, и какво можем да направим за Него във Франция.

Разбира се, може нещо да се направи. Голямата енциклопедия съдържа и български имена, и искам да представя една енциклопедична бележка за Учителя, може би 30 реда с портрета, рисуван от **Борис Георгиев**.*

[*Виж „Изгревът“, т. 13, с. 621–640.]

Освен това имам един много хубав албум, който е напълно запазен нов – ненаписан. Искам да разкажа на български език биографията на Учителя, толкова, колкото я зная. Аз много съм работил върху живота на Учителя. Искам този албум да го подаря в отдела за ръкописи в Парижката Национална библиотека. Да остане за времето. Те пазят всичко. Спомням си, че от един английски писател, който умрял 1900 г., има 3 писма. И те са в Кataloга, и ги пазят като нещо священо. Така че, ако напиша тази книга, този албум, тя ще остане и ще бъде и в каталозите и в Библиотеката като нещо интересно, и ние не знаем кой читател какво ще иска да чете.

Освен това, аз имам едно голямо и дълбоко желание, но дано Бог ми даде време и сили да напиша една книга за биографията на Учителя. Аз съм историк, аз зная как да я направя.

От книгите на Вергилий Кръстев съм извадил 1000 фиша с дати, събития и случки от живота на Учителя. И това не са малко – 1000 фиша. И те ще ми позволят да разгледам всеки период от живота на Учителя по-подробно и по-точно.*

[***ТОВА Е КРАЖБА! ЦЕЛТА Е ДА СЕ РАЗБИЕ „ИЗГРЕВЪТ“ НА ЧАСТИ. „ИЗГРЕВЪТ“ Е НЕПРИКОСНОВЕН! ТОВА Е РЕШЕНИЕ НА НЕБЕТО!**]

И смятам, че, ако Бог ми даде време и сила, аз ще свърша тази работа с голяма духовна радост, и с голямо удоволствие! Пред себе си обещавам, че за мене това е много важно, и много съществено. Дано да мога да го свърша. И освен във Франция, ще ги занеса и в България, разбира се.

Искам да добавя още нещо, което намирам, че е много важно за моите научни изследвания.

Аз бях в **Атон**. Една от най-богатите библиотеки в света, това е Ватиканската библиотека. От векове те събират и ръкописи и стари книги,

и една от важните части на тази Ватиканска библиотека са славянските ръкописи. Те имат и руски ръкописи, имат и български ръкописи.

През 1985 г. излезе една книга „**Опис на славянските ръкописи във Ватиканската библиотека**“. Бяха много рядко издание – голяма книга и много луксозно издадена!

Тя не се продаде, тя не се пусна по книжарниците, а правителството я даваше на всеки посланик, който напуска България като един малък подарък. Аз я получих подарък от Елена Савова, която завежда библиотеката в Академията на науките. Познавах дъщеря ѝ, и внука ѝ.

Тя жената, изрази една почит към мене и към моите научни изследвания! Тази книга е много важна за мен, защото намерих неща, които ми бяха нужни.

Но само искам да отбележа, че двама мои приятели, които са университетски преподаватели – доктор Насториол и Настазе, те я държаха един месец. Сложиха бележки, те я преписваха, те я четеха, те ѝ се възхищаваха! Те са френски учени, но са румънци по произход. Между другото искам да отбележа, че това е едно от хубавите неща, които съм получавал в моя живот.

В Париж се срещнах с **Иван Дуйчев**. Той е академик. Член на 12 академии, и той е работил във Ватиканската библиотека 12 години. Бил е католик, може би затова са го допускали до всички секретни стаи, сейфове. Даже излязоха 3 тома негови в един „Византийско–славянско Средновековие“.

Така че, може би не искам да говоря много за моята научна дейност, но това е един малък инцидент, който много ми топли сърцето, че имам тази книга, и тя е много скъпа и като издание и като съдържание (главно като съдържание), защото се отнася за Средновековна България.

Още веднъж казвам името на книгата: „Опис на славянските ръкописи във Ватиканската библиотека“. Автори на книгата са **Аксиния Джурова, Красимир Станчев, Марко Япунджидж**. Тя е голям формат, с дебели корици и много луксозна, и с много, много страници.

Тази книга „Опис на славянските ръкописи във Ватиканската библиотека“ е едно много рядко издание, защото тиража е много ограничен, много малък тираж, и тя не бе пусната в книжарниците (както казах), а се даваше подарък на всеки посланик, когато напуска България. Правителството, когато той се оттегля, му дава тази книга да си занесе в къщи, в неговата библиотека.

Аз я получих от Елена Савова – директор на библиотеката в Академия на науките, и това беше много хубав реверанс от страна на Академията в София.

Те знаят, че се занимавам със Средновековието, с Византия, с византология.

И така, бях много щастлив! В тази книга аз намерих неща, които много ми бяха необходими – за някой стари български манастири, за някой български светий и техните жития. За **Атон** има много неща, които ми бяха полезни, за **Йоан Кукузел** (това е моята Дисертация в Сорбоната), и много ми послужи тази книга и я смятам за най-хубавата книга, която имам в моята парижка библиотека.

Тя е българско издание, 1985 г. – много голям и тежък том.

71. БОРИСЛАВ ГЕОРГИЕВ ОТ ПАРИЖ – РЕЦЕНЗИЯ НА КНИГАТА „ПЕСНИ” ОТ ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА

Излезе от печат една хубава нова книга! Тя се казва „Песни”, и автор на книгата е **Величка Няголова**.

Тя е автор и на текста и на музиката. Това се случва много рядко! Обикновено един поет пише текста на песните, един композитор пише мелодиите.

Величка Няголова е събрала в себе си и поет и композитор, ако мога така да кажа.

Книгата е в голям формат, както е прието за нотни партитури. Освен това полиграфически тя е издадена много добре – на хубава хартия и печат. Има и илюстрации, които допълват текста и мелодиите.

Какво искам да кажа за тази книга?

Тези песни излъчват една светлина, защото те са духовни творби.

И мелодиите са много приятни, много чисти и текстовете са свързани с Учителя. Те доближават до Неговото Слово. Някой от песните са върху думи на Учителя, което е много хубаво за всички нас, които много го обичаме.

И аз намирам тази книга за добре дошла както се казва, и се надявам, че рано или късно ще се даде един концерт в София с тези песни, или те ще бъдат записани на една или две грамофонни плочи или на една или две касетки, за да може да стигнат до повече хора, които няма да дойдат на концерта.

Самата авторка е с една много висока духовна нагласа!

Тя е както се казва подготвен човек, не е някой, който сега започва своя духовен път, и с тези песни тя ни приближава до безкрайността и до вечността.

Всичко, което ние сме обичали, което сме желали, което сме харесвали, то сякаш се съдържа в тези хубави мелодии и в тези дълбоки духовни текстове.

Аз горещо препоръчвам книгата „Песни” на тези, които са с духовно ниво хора, които са както се казва предупредени читатели, и от все сърце им желая да си я набавят, да я четат и да пеят, защото това е едно много хубаво литературно и музикално произведение!

И пожелавам на Величка, ако има още песни или, ако има други неща, които да създаде, да ги поднесе на любезния читател, или на човека, който се приближава все повече към духовността.

Ние живеем в едно много трудно време! Нашия век е много материалистичен. Хората имат едно ежедневие – те както се казва се грижат за хляба си. Но Христос е казал: „Не се живее само с хляб, а и със Словото Божие.” Така че тази книга ни приближава до Словото на Учителя – до Божието Слово, и много се радвам, че мога да препоръчам тази книга. Правя го това от все сърце, с най-чисто и добро намерение, защото на мен тази книга много ми харесва. Да ѝ пожелаем да хареса и на читателите.

Автор на рецензията е Борислав Георгиев. Аз съм българин, от 50 години чета Словото на Учителя и съм Доктор на Сорбоната.

72. БОРИСЛАВ ГЕОРГИЕВ ОТ ПАРИЖ – ТРИТЕ ПОЖЕЛАНИЯ

Аз искам да отправя към хората от моето поколение три пожелания, свързани с живота и делото на Учителя, защото смятам, че Той е един Космичен дух, слязъл на нашата Земя, и то в България!

И това е една голяма чест за всички нас, че Той дойде в България и остави Своего Слово и Своите закони за Любовта, за Доброто и за щастието.

Много години минават вече, откакто Той е на Небето!

Той присъства винаги между нас като спомен, и най-голяма сила! Но ми е мъчно, че една голяма (магистрална) биография за Учителя, не е написана още! Ние имаме дати, събития, периоди, лица, които са Го съпътствали, но една такава биография не е написана.

Познавам няколко малки книжки, които говорят за живота на Учителя и те са много мили като творби, но аз имам предвид една книга, да речем от 800 страници, която да разгледа подробно период по период живота на Учителя.

Как е живял в детството си в **Хатърджа**? – С брат си Атанас и сестра си Мария. Бащата бил по служба във Варна. Той служел в една варненска църква - отец Константин Дъновски. Как това момче отива във Варненската гимназия? Колко време е във Варна? Никой не знае.

Неговият зет – **мъжа на Мария е протестантски пастор** – методист, и го изпраща да завърши средно образование в Свищов в Американския колеж, който е на методистите също.* [*Виж „Изгревът”, т. 24 – за евангелистите-методисти, с. 319–321, 349–390.*]

Там Учителя научава английски и научава да свири на цигулка, защото е много надарен. И когато завършва и се дипломира, Той отива учител две години в две различни села – Русенско. Много е интересно да знаем какво е правил, как се е отнасял с учениците си. Имаме свидетелства. Неговите ученици са живели до преди десетилетие. Те са казвали нещо. Тези неща трябва да се обработят и да се покажат на читателя, когато ще бъде написана такава книга.

Идва един много важен период в живота на Учителя. Това е отиването Му в Америка – 1888 г. Неговият зет Го изпраща да завърши висшето си образование в Бостон, в университета на методистите.

Учителят следва „Богословие”, и една година „Медицина”. Той е един общ курс, който дава познание за човешкото тяло и за болестите и за лечението им. Малко се знае за живота на Учителя тия 7 години! Той се среща с Розенкройцерите, Той е свирел на цигулка пред колегите си и те са му предлагали да остане да живее в Америка вече като цигулар, а не като един студент богослов. Но може би и ние знаем кога Учителя е взел решение да не остава в Америка, да не става музикант, даже да бъде най-добрият цигулар. Той иска да дойде в България за друга задача – да повдигне духовното ниво на българския народ и духовното ниво на цялото човечество.

Има един Негов състудент, който е написал книга за Учителя. Тя излезе 1923 г., и в тази книга се разправя само за живота на Учителя в Америка. Трябва отново да се преиздаде (да се покаже), да се доведе до знанието на съвременниците.

Много е интересно, кога Учителя взема това решение да се върне в България, а не да остане в Америка!

И Той е искал да се върне в България не да стане протестантски пастор (и това е много хубава професия). Той ще учи хората на доброто. Протестантският пастор има едни морални цели в живота, когато говори на своите вярващи.

Но Учителя прави нещо друго, от по-висок духовен строй. Когато идва в България (това е вече много важен период) – 1898 г., Той живее при баща си. Отначало при сестра си Мария. Те искат Той да изнесе една проповед в църквата. Той казва: „Не, брат ми има друга задача“. Той отива при баща си в Пазарджик. Пътува заедно с него. Бащата там е свещеник в „Света Богородица“.

И Учителя преживява две много важни, невероятни събития от извънредно висок духовен строй! Един ден в Него се вселява **Христовият Дух**, по-късно **Божествения Дух**. И Той Се обожествява по този начин.*

[*Виж „Изгревът“, т. 1, с. 797–798. Тук е описано, че първо се вселява **БОЖЕСТВЕНИЯ ДУХ** – 1897 г.; **ХРИСТОВИЯТ ДУХ** – 1912 г.; а **ГОСПОДНИЯ ДУХ** – 1922 г. **ТОВА Е БОЖЕСТВЕНАТА ТРОИЦА.**]

Учителят не е едно случайно същество, а е от много висок духовен строй!

Той живее известно време в Търново.

Тупешков – един православен богослов, който е щял да бъде може би митрополит, но се оженва за една жена и става продавач на свещи в „Александър Невски“ и преподавател по немски, казва: „Баща ми беше свещеник в Търново. В Търново имаше двама свещеници. И най-добрият приятел на **двамата свещеници*** беше Учителя Петър Дънов.“ Значи Той не е скран с църквата, Учителя. [*Виж „Изгревът“, т. 5, с. 507–512.]

По-късно в София започват едни търкания. Православната църква не трябваше така да постъпва с Учителя, защото Учителя спасява владиката Стефан. Когато искат да го убият, той казва на Лулчев: „Нашият брат Стефан е в опасност, да не го убият!“

Тези неща, периода до 1905 г., не е много ясен (трябва да се разкаже точно и подробно). 1905 г. Учителя идва в София. Вече започва Неговото истинско посвещение – да раздава на хората знанията Си. Той вече прави малко духовно близки по-рано, но в София започва да изнася беседи. И вече се знаят салоните, местата, където е говорил. И това трябва също да се разкаже точно и подробно.

В „Изгревът“ има всичко това, но то трябва да се извади и пресее, за да се направи тази голяма биография.

Знаем, че Учителя е бил изселен **1917 г. във Варна** за известно време, защото не е бил съгласен с политиката на **цар Фердинанд**.* [*Виж „Изгревът“, т. 1. 1993, с. 441–443; т. 1. 2. изд., 2011, с. 528–530.]

Разбира се, трябва да кажа, че цар Фердинанд е един от владетелите на България, и че Той не може да сложи някого по-високо от себе си, даже Учителя да е бил, дефакто – по-висок от самия Фердинанд.

И това изселване, бих казал не е много страшно, защото Учителя е имал свобода да приема приятели. Той живее в един хотел във Варна, не е някакъв затвор. Той е могъл да слезе и да се разходи по улицата. Не е могъл да живее в София и да „бунтува“ хората, ако мога така да кажа.

И преди да отиде на Изгрева, Учителя е бил на „Опълченска“ 66. Това е също един много важен период. Майката на Георги Димитров е била протестантка, брат му Атанас и той с протестант. Те са живеели заедно в една къща. От едната страна Учителя, а от другата майката на Георги

Димитров, с децата си. Георги Димитров е разговарял с Учителя. Учителят му е казал: „Георги, по-напред ще дойдете вие, после ние.“ Но Учителя малко съжалява, че е пуснал комунистите, защото са правили престъпления, и казва: „Ще си ги платят!“ Даже Той казал на **Борис Николов**: „Николов, ако не се оправи Русия, ще има втора, по-страшна революция!“ Чрез насилие не може. Насилието винаги е давало обратен резултат.

От 1922 г., когато Учителя отваря Школата на Бялото Братство, започва един истински живот!

Там са Неговите най-предани, най-верни ученици!

Той често е казвал: „Аз съм ги вързал тук, иначе, ще правят много бели в света!“

Това е един много важен период. Учителя е навсякъде с тях. Те в хубави, слънчеви дни се хранят във двора. Има маси, идват даже студенти, които не могат да се нахранят другаде и им се дава една чинийка зеленчукова супица – и анархисти и комунисти – добре дошли.

Учителят Се отнася с много голяма толерантност към евреите. Когато идват германците, една група евреи в Синагогата, Му подарява една кутия диаманти. Те са богослужебни диаманти. След войната те идват и си ги потърсват, и ги получават.

Живота на Изгрева наистина е много интересен, много хубав. Учениците живеят в едни прости, дървени къщички, но предостатъчни. Не са нужни палати. Искам само да цитирам **Николай Ръорих*** – един художник, който живял в Монголия. [*За Николай Ръорих – виж „Изгревът“, т. 4, с. 566–576; т. 30, с. 193–195; т. 1. 2. изд., 2011, с. 598–601.*]

В една от книгите, той казва: „И принцът отиде при пустинята и казва: О, приеми ме тъй тиха пустиньо!“ Тя казва: „Защо да те приема, в мене няма нито дворци, нито палати?“ А той казва: „Защо са ми дворци и палати?“

Така че братята от Изгрева живеят в едни дървени къщички, но аз съм влизал в някой от тях, и ми се струва много симпатично това – едно легло, една маса и един стол. Една проста и чиста обстановка! Не е нужно от големи луксове, от големи домове! Човек се е родил на Земята, за да се усъвършенства, да се одухотвори. И това е по-важното.

Трябва да се разкаже подробно живота на Братството – година по година – до войната, когато вече Учителя отива в Мърчаево, и след това да се разкаже за Неговия земен край. Искам да кажа, че Учителя не умира. Той се ражда за Небето.

Това е **първото пожелание** – да се напише една подробна и голяма магистрална биография за Учителя, с възможно най-много снимков материал (доколко може да се намери). Аз самия притежавам фотографии на Учителя в Неговата най-ранна възраст – като ученик в гимназията. Обикновено Го дават като възрастен човек с побеляла коса. Той е много хубав като възрастен, но и като млад е също много интересен.

Трябва да знаят хората от бъдещето как е изглеждал този Петър Дънов! Много интересно, много е важно една такава книга да бъде написана!

И аз пожелавам да се роди у някой добър човек, който да може да я напише и да я поднесе на читателите.*

[*Виж „Изгревът“, т. 29, който е **АЛБУМ СЪС СНИМКИ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ.**]

Второто пожелание, което имам:

Публикувани са 150 тома беседи и множество беседи отделно от тези 150 тома. Правена е библиография. Аз си спомням, че **Гриша Кьосев** ми показва един албум, там има описание на всички. Но ми се иска нищо да не е пропуснато.* [*Виж „Изгревът”, т. 1. 2. изд., 2011, с. 250, точка 6.*]

Трябва много подробно и чисто да се работи, да се покаже какво е направил Учителя, и какво е публикувал.

Например, аз имам една малко беседа „**Високият идеал**”. Тя е много хубава – една мъничка брошура. Много се гордея, и толкова я обичам! Тя е отпечатана в томовете, но тези брошури също трябва да се приведат в известен ред и да се знае какво е публикувано от Учителя.*

[*Виж „Изгревът”, т. 30, с. 932–949. **ТОВА Е ОСЪЩЕСТВЕНО, ЧРЕЗ ПРОГРАМАТА НА „ИЗГРЕВЪТ”, А НЕ ОТ НИКОЙ ДРУГ!***]

Много е важно също да се знае книгите, които са публикувани приживе на Учителя. След това има промени, има редакции, има неща, които не бих желал да уточнявам.

Освен това, което е направил Учителя като Слово, Той е оставил 250 композиции за цигулка. Трябва да се приведат в известност, как се казва всяка композиция. Той е свирел на учениците „Странник съм” – хубава песен, но Той има 250. Къде се намират? Кой пази тези ноти, има ли ги записани на ноти? Къде са оригиналите, кой пази тези 250 композиции, които не са променени, които могат евентуално един ден да бъдат издадени, както са в оригинала?

Също така по въпроса за **Паневритмията** – има промени. Трябва много чисто да се работи, да се каже какво е било положението с Паневритмията приживе на Учителя, как се е играела, какви са мелодийте и т.н.

Това е **второто пожелание** – да се приведе всичко в известност – Неговото творчество, Неговото дело, защото Словото Му е Божествено, то не е само едно човешко Слово, на един хубав, разбираем български език. Дето казват в радио София: „Да може чичо от село да го разбере.” И ще го разбере. Аз не съм чичо от село, но много ми допада това, което чета.

Третото пожелание, което имам е следното:

Говори се, че тези 3500 беседи са половината от това, което Учителя е произнесъл като беседи. Той е произнесъл 7000 беседи. Половината са публикувани. Къде е другата половина, кой ги пази? Тази хартия пожълтява, започва да се чупи – вече са минали, ако не цял век – 70–80 години.

Искам да бъде преведено в известност всяко Негово произведение.

И тези беседи, които стенографките са записали, трябва да се знаят, не да бъдат едно заключено съкровище. Даже да започнат да се издават в томове – полека-лека, не за един ден, но с времето може цялото това великолепно наследство, което Учителя ни е оставил да стигне до нас, и главно да стигне до бъдещите поколения.

Аз съм сигурен, че това, което Учителя е направил, ще върви далече във времето, и че то е на български, но не е само за българите! То е за целия свят, то е за всички хора, които търсят доброто, които искат да живеят по закона на любовта!

Аз страдам, че човечеството е толкова несъвършено – с тези войни, с тези убийци, с тези криминални престъпления. Как не се разбраха хората, че насилието дава винаги обратен резултат, и че в любовта се разрешават всички противоречия?

Учителят ни е дал най-хубавия пример – със Своя живот и със Своето Слово.

И бих добавил, тъй като пожелание на хората от младото поколение, да се докосваме до делото на Учителя, да се опитат да приведат в известност това, което не е публикувано, да се знае къде е, и да могат хората да го ползват и да го знаят.

Мен ми се ще, да приведе в известност Доктор Вергилий Кръстев, да каже: „Има 15 беседи от том..... (еди кой си). Те се намират..... (еди къде си), и са запазени в един куфар!“* [*За тези 8 куфара – виж „Изгревът“, том III (3), с. 205–206.]

Мен ми каза един приятел **Гриша Кьосев**: „Бориславе, стари книги няма.“ Не ги дават, крият!”

Защо го правят това? Младите искат да работят, да издадат нещо, да направят нещо. Както и да е. Много ми се иска да бъде преведено, и без да се редактира творчеството на Учителя.

Това, което прави Вергилий Кръстев е чудесно, но трябва рано или късно да излязат всички беседи.*

*[*Виж „Изгревът“, т. 16 на с. 871–894 и с. 894–905 – КАТАЛОГ НА ИЗДАДЕНИТЕ БЕСЕДИ ПО ПРОГРАМАТА НА „ИЗГРЕВЪТ“.*

А ЗАЩО НЕ СЕ ИЗДАВАТ И ОТПЕЧАТВАТ НЕИЗДАДЕНИТЕ БЕСЕДИ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ – виж в „Изгревът“, т. 4, с. 642–645.]

И аз пожелавам на тези, които ще дойдат след нас, да намерят и време и сили и средства и да публикуват цялото творчество на Учителя. Даже да излязат в 300 тома. Това не е много. Има един тибетски труд „Трипитака“ – 360 тома.

Така че, аз виждам творчеството на Учителя в 300 томови беседи – много хубаво издадени, на много хубава хартия, даже и подвързани.

И хората, които биха искали, докато излизат томове, да ги получават и да получат цялото Слово на Учителя.

Пожелавам на добър час на тези мои пожелания!

73. БОРИСЛАВ ГЕОРГИЕВ ОТ ПАРИЖ – БИОГРАФИЧНИ ДАННИ

Искам да разкажа няколко неща за себе си – накратко, разбира се.

Аз съм роден в едно дълбоко религиозно, **православно семейство**.

За пръв път се докоснах до Словото на Учителя, когато бях в Пазарджик – където бях войник, и се запознах с **Мария Доспевска**. Тя ми даде първите беседи. От тогава, до днес, аз чета Словото – много го обичам.

Когато бях дете, аз живях при баба ми и дядо ми, понеже леля ми дойде да учи в София, в Художествената Академия.

Аз израснах като едно много съзерцателно, тихо и смирено дете. Всичко беше забранено: „Не пипай, не говори, отговаряй учтиво!“

Като се върнах в София, намерих моите 3 сестри – 10 годишни – едни нормални човешки същества. Те играеха на улицата с момчетата и момчетата, биеха се, караха си, плачеха и после се сдобряваха. Аз не ходех на улицата да играя, но пред мен се отвори един друг свят – обичах да чета. Отвори се света на книгите. Бях едно много ученолюбиво същество. Седях у дома си, не можех на улицата да се карам и после да се сдобрявам.

Бях добър ученик в гимназията, и записах „История“ и „Класическа филология“ в Софийския университет. Дипломирах се. За съжаление, аз не можех да направя една научна или артистична кариера, затова, защото

не бях член на Партията. И се чувствах като изключен от обществото. Нямаше за мен път в живота. Това да направя една специализация, да стана аспирант, или доктор, абсолютно изключено е!

Даже да отида до Петрич да видя Ванга, трябваше да взема разрешение от III Районно Управление, и ми отказаха да ме пуснат до Петрич: „Не можете да пътувате до Петрич.“

Поканиха ме да работя в Истанбул в Патриаршията, моето изследване за [.....], Милицията ми отказа.

Художникът **Борис Георгиев** ми изпрати покана, чрез българското посолство в Рим да му отида на гости за един месец – Милицията ми отказа.

Толкова се чувствах изключен от обществения живот! Но си намерих една професия почтена и бих казал добре платена – **бях преводач**. Аз съм изучавал чужди езици, и ползвам няколко езика и имам публикации на 5 чужди езика – руски, френски, английски, старогръцки, латински и староеврейски.

Аз изучавах 4 години **староеврейски**.

В Синагогата имаше едно малко, частно училище за възрастни. Бяхме 7 ученици и преподаваше д-р Ашефт Анаанел. Той беше много интелигентен евреин, и той ни казваше не само да четем Библията, но и да я пеем. Това ми даде една библейска култура.

Аз бях преводач към издателство „Народна култура“, и съм превеждал. Най-големия ми превод, който е публикуван е една „Антология на античната поезия“. Това са всички старогръцки, латински поети, които аз преведох на български. И тази книга е задължителна за студентите по литература в Университета.

За съжаление, аз исках да направя една специализация и не може всеки да кандидатства за аспирантура – за първото място (стъпало). Вече, когато бях на 40 години, отидох в Катедрата по археология при професор Атанас Милчев и му казах, че искам да работя една свободна аспирантура, т.е. няма да ми се плаща заплата, той ще ме ръководи и ще я защитя. Той каза: „Аз съм съгласен, ако обещаете, че когато защитите своята Дисертация, ще останете кадър на Катедрата.“ Сякаш чух небесна музика! Да остана кадър – от това по-хубаво има ли?

За съжаление, тогава се случи едно нещастие! Разболя се сестра ми Адриана, аз разбих семейния си живот. Бях женен за **д-р Славка Петрова**, но се разделих с нея. По-късно тя ми се извини, че е поискала развод.

И със сестра ми дойдохме в Париж. Дойдохме, но аз нямам право да работя. Аз съм с български паспорт, аз съм чужденец и казах на сестра ми: „Може би ще имам една стипендия, ако се запиша да правя една специализация“. И отидохме със сестра ми в Сорбоната и попитахме на приемната: „Кой се занимава с Византология?“ Казаха ми кой, писах едно писмо на професорката, и тя ме среща един понеделник след часа. Много интересна среща!

Отидох при нея, тя се казва **Елен Арвелер**. Тя е гъркиня, много интелигентна жена! Тя е най-големия френски византолог от 100 души. Аз ѝ казах, че искам да правя една Дисертация, че съм завършил история, ползвам чужди езици. И тя, вместо да ме подложи на разни изпити – да уча френски, тя каза: „Ама какво, вие искате да работите? Аз ви взимам!“

И влязох в нейния екип от 42 души, и бях в този екип 10 години, в този **Център за ранно християнска и Византийска цивилизация**, като всеки

един от сътрудниците си взимаше една част от цивилизацията: корабите на Византия, медицината на Византия, благородните семейства на Византия и т.н.

Аз съм: **византийска музика**. И моята Дисертация е за **Йоан Кукузел**.

Има една смешна история. Той не знаел добре гръцки, и като го питали: „Йоане, ти какво яде?“ Той казва на гръцки: „кокия кезилия“ – боб и зеле е ял.

Един мой приятел, директор на Дюселдорфския музикален институт каза, че „**кукузеле**“, наричат **славейчетата**. Значи, нашия Йоан Кукузел е Иван Славейчев. Той е българин, роден от майка и баща българи. Понеже баща му умира, той идва като малко дете, майката го праща в **Атон** да учи четмо и писмо. Той бил 14-15 годишен, когато идва в **Зографския манастир**.

Живее в една килия вън от Зографския манастир, и понеже има много хубав глас (даже с професор Гусман решихме, че той е тенор).

Наричали са го „**Ангеловластни**“!

Той отива в Цариград (Константинопол). Завършил е едно училище за законите. Става най-хубавия глас на Византийската империя! Аз взимам данните от Юнеско, според професор Иван Дуйчев.

Аз защитих моята дисертация на 1.XII.1987 г., и казвам на моите близки: „Бог не ни иска дипломирани!“ И съм сигурен, че това е нужно за живота – да се похвалим. Бог ни иска с добри сърца.

И все пак мило ми е, че аз можах във Франция, в един стар университет от 8 век – Сорбоната, да защита една българска тема.

Йоан Кукузел е българин. Той е византийски композитор от български произход. В Семинарията, когато аз докладвах за Кукузел например, един от моите приятели ме пита: „Българин ли е Кукузел?“ Можех да му кажа: „Във всеки случай не е румънец“, но щеше да бъде много грубо. И му казвам: „Вижте какво, той е византийски композитор, но когато чета средновековните ръкописи, в полето на всяка композиция той пише: „Българско, българско!“

Даже в една библиотека „Ед жертон“ в Лондон има една композиция от 4 страници, наречена „Българско“. Защо не беше наречено гръцко или албанско, или македонско, или сръбско, а е наречено българско? Защото то е българско. Той е българин, разбира се.

Този спомен много ме топли и той ще остане като нещо, което не може да бъде заличено! Даже засега още не е публикувано, но ще направя опит да излезе като една голяма книга.

Когато работех в Сорбоната, моята професорка Елен Арвейлер ми даде едно препоръчително писмо за гръцките власти – за Атон. За да влезете, трябва да имате 3 разрешения: от Вселенската патриаршия, от близкото Външно Министерство и от Центъра на Атон.

Те имат една столица – Керей. 600 души чакахме да влезем в Атон да разгледаме тези манастири.

Те са **20** големи манастира, **12** средно големи скитове и **600** малки манастири. Всичко е натъпкано с икони, книги, отвари, кръстове. И не пускат. Само 10 души могат да влязат. Като един голям шанс, благодарение на това препоръчително писмо, аз бях в първата десетка и влязох в Атон, работех в библиотеките. За мен това беше една голяма чест! Ще ви кажа само нещо много симпатично.

Игумена на най-големия манастир „**Свети Атанасии**“, който има **450** монаси, каза: „Аз научих, че вие сте сам. Защо не останете при нас? Ще

ви дам да завеждате библиотеката." Аз благодарих и казах, че имам една сестра в Париж, и тя е с деликатно здраве.

Но споменът за моето отиване в Атон е като една мечта, която се е сбъднала. Аз исках да отида, но от София беше абсолютно изключено. Друг можеше да ходи, аз не. Такива бяха времената, не се оплаквам.

За мен е и голяма гордост и голяма радост, че аз донесох България в душата си, аз донесох Словото на Учителя в душата си и една българска тема в Сорбоната.

Все пак това е нещо. Това е, което искам да кажа.

74. БОРИСЛАВ ГЕОРГИЕВ ОТ ПАРИЖ – ДЕСЕТ МИСЛИ (ФРАГМЕНТИ) ЗА УЧИТЕЛЯ

Аз съм написал 10 фрагмента, свързани с Учителя и с моята голяма любов към Него, и как Го разбирам, и защо Той дойде в моя живот и не си е отишъл и няма да си отиде никога!

Тези фрагменти имат голямо значение за самия мене и аз ги споделям с читателя, като смятам, че може би ще му бъдат интересни.

За пръв път четох беседи през **1950 г.**, когато ми даде **Мария Доспевска** в Пазарджик. Аз там бях войник и ми бяха близки със сестра й.

И още първия миг, когато четях беседите, за мен те бяха като чиста вода, като ясен пролетен ден. Всичко разбрах, нямаше нищо, което да ме затрудни. Бяха много лесни (в хубавия смисъл на думата лесни), не ме затрудняваха. Друго е човек да хване един тежък философ като Кант или Хегел и пр.

Не, Учителят е много човечен. И чичо от село може да Го разбере, камо ли един човек с моята култура. И много съм щастлив, че цял живот четох Негови беседи и за мен нямаше нищо заключено, нищо неясно, нищо, което да не мога да приема, или, което да ме смуги.

И в тези 10 мисли аз изразявам моето голямо уважение, моята голяма обич към Учителя!

1 Фрагмент

Никога не съм Го виждал на Земята като жив човек, а бях на 22 години, когато за пръв път се докоснах до Неговото Слово. Половин век след това, аз мисля колко е тъжно, че има хора, които не го приемат! А това е, защото не Го разбират. Те не са на духовното ниво, те са на друг етап. Те не са на нашата духовна вълна. Това е вълна.

2 Фрагмент

За мене Словото на Учителя е като ясен и чист пролетен ден. Може би това ме прави близък. За мене Той е баща, брат и приятел. Не зная какво ме свързва с Него, не мога да обясня. Само ще кажа, че много Го обичам!

3 Фрагмент

Ходил съм на „Мястото“, където Той почива. Стоял съм сам, отдаден на размишление и съзерцание. Какъв чудесен живот, пълен с любов, отдаден на хората! Хвала на Небето, че Го изпрати у нас в България, и че Учителя Се изяви, чрез Словото си на български език. Ако това не е чудо, какво ли друго би било повече?

4 Фрагмент

И всеки може да вземе от Него толкова, колкото може да носи.

5 Фрагмент

Без да искам, без да мисля, аз написах една песен за Учителя. И текста и мелодията дойдоха в душата ми неповикани. Аз искам да я маркирам. Не съм певец, но искам да се знае. Това е една малка песничка – 2002 г. Тя дойде неповикана. Тя се ражда в душата на поета или на композитора по един вътрешен импулс. Сякаш някой от далечни, от хубави светове ми дава това душевно състояние да сътвориме това мъничко произведение. Ето я песента:

„Учителю, Учителю,
за теб са нашите сърца,
за Теб са нашите цветя.

Учителю, Учителю,
с тебе сме в Безкрайността,
с Тебе сме във Вечността.

Учителю, Учителю,
обичам те Учителю!”

6 Фрагмент

В едно съновидение, в един сън ми се яви Учителя. Аз много се смутих, защото не съм Го познавал приживе, и беше ми много неудобно. Засрамен Му казах: „Учителю, много искам да бъда Твой ученик, а не се чувствам достоен!” А Той ми каза усмихнат: „Ти отдавна си Мой ученик Бориславе.”

Това преживяване, този сън аз преценявам като едно много важно събитие за мене и за целия ми живот, и за цялата ми душа.

Всъщност бях пропуснал в началото на шести фрагмент, и сега с **Величка Няголова** го намерихме. Ще прочета целия фрагмент, както съм го записал:

„Всичко в моя живот се завъртя някак си около Учителя. Не зная дали исках това или то дойде, сякаш някой ме повика. В едно съновидение ми се яви Учителя усмихнат, близък срещу мене. Аз се смутих много от тази среща и Му казах: „Учителю, много искам да бъда Твой ученик, но се смятам за недостоеен.” А Той ми каза: „Ти отдавна си мой ученик Бориславе.”

Така че това е, което искам да добавя.

7 Фрагмент

И един ден, много вярвам в това, всички ние ще бъдем в живота на доброто, в живота на обичта. И не като сега, в едно ежедневие, зашеметени от грижи на тая грешна Земя. И ще бъдем радостни, защото любовта и доброто ще разрешат всички противоречия, както ни е учил Той. И ще бъдем свободни.

8 Фрагмент

Всеки от нас има два пътя. И ние сме свободни да изберем, който искаме и да тръгнем напред. Има добър път, има и лош път – резултатите ще покажат. Винаги има резултати.

Учителя много добре се изразява на едно място: „Някой хора си учат урока с пръчка.”

9 Фрагмент

Случи се така, че аз се срещнах с брат **Боян Боев**.

Ходих да го виждам няколко пъти. Той вече беше болен. Крака му беше поставен в хоризонтално положение на един стол. Една сестра се грижеше за него. И бяхме трима в стаята – един друг негов гост от Братството и аз.

И забелязах колко сериозен, колко дълбок, колко добър човек е Боян Боев, начина по който разговаряше с мене!

Между другото една малка подробност. Някой чука на вратата. Дойде сестрата и казва: „Брат Боев, един просяк.“ И той казва: „Дай му 5 лева“. И така, стори ми се, че не е много голяма сумата, но все пак е една добра сума, за да се нахрани този човек.

Направи ми силно впечатление личността на Боян Боев, и неговата скромност!

10 Фрагмент

Искам да бъда правилно разбран. От дете още, нещо ме влечеше към духовното. Моята душа се стремеше към някакви духовни хоризонти – към доброто. И когато прочетох първите страници от беседите, си казах: „Ето това е, което е за мене. Тук ще остана!“

И аз останах тук за цял живот.

Това бяха 10 мои Фрагмента, които написах с голяма Любов!

Борислав Георгиев, доктор на Сорбоната

75. БОРИСЛАВ ГЕОРГИЕВ ОТ ПАРИЖ. БЕЛЕЖКИ ОТ СЪСТАВИТЕЛЯ НА „ИЗГРЕВЪТ“, ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

20 юни 2016 г., гр. СВОГЕ

75.1. Кой е Борислав Георгиев – доктор в Сорбоната в гр. Париж?

Величка Няголова се свързва с него, и бях уведомен от нея за какво става въпрос. Получих от него няколко писма. Беше започнал да чете „Изгревът“.

А защо? Отговорът е много прост:

ИСКАШЕ ДА СЕ ЗАКАЧИ ЗА „ИЗГРЕВЪТ“, ЗА ДА СЕ ПРИКАЧИ КЪМ ЖИЦИТЕ МУ, И ОТ ТАМ ДА ЧЕРПИ ОНЗИ КОСМИЧЕСКИ ТОК, КОЙТО ВЪРВИ В ПОРЕДИЦАТА НА „ИЗГРЕВЪТ“!

Това е единствената причина. Друга няма!

**ДА СЕ ПРИКАЧИШ И ДА ЧЕРПИШ БЕЗНАКАЗАНО И БЕЗПЛАТНО!
КАК ВИ СЕ СТРУВА ТОВА?**

75.2. Аз се чудех какво да правя с този материал, защото той повтаряше неща, които ги имаше в „Изгревът“ – много добре описани. Повтаряше ги, за да може да се закачи за „Изгревът“!

ЗА „ИЗГРЕВЪТ“ НЕ МОЖЕШ ДА СЕ ПРИКАЧИШ, ЗА „ИЗГРЕВЪТ“ ТРЯБВА ДА ИМАШ ОТВОРЕН ОРГАН И ЦЕНТЪР В МОЗЪКА СИ, ТАКА КАКТО ДНЕШНИТЕ БЪЛГАРИ ХВАЩАТ И ЛОВЯТ СИГНАЛИТЕ НА ДЕСЕТКИ ТЕЛЕВИЗИОННИ СТАНЦИИ!

ИМАШ ЛИ ТЕЛЕВИЗОР В МОЗЪКА СИ, МОЖЕШ ДА СЕ ВКЛЮЧИШ НА ОНЗИ КАНАЛ, НА КОЙТО Е „ИЗГРЕВЪТ“!

Ние не случайно, всички концерт-рецитали сме ги качили на интернет-страница: <http://www.izgrevat.com>

Който иска – ще гледа, който не иска – няма да гледа! Няма да им се молим! Ние сме си свършили работата си. А те имат право на избор!

Това е, и те могат много трудно да се определят!

75.3. Накрая реших да го включа, като направя препратки към всеки том и към всяка страница.

ПОТОЗИ НАЧИН СЕ ПОКАЗВА КАКВИ СА ТЕЗИ ХОРА, КОИТО ИСКАТ ДА СЕ ПРИКАЧАТ И ДА ЧЕРПЯТ И ДА ПОЛЗВАТ ЧУЖДА КОСМИЧЕСКА ЕНЕРГИЯ!

А КОЙ ЩЕ Я ЗАПЛАЩА? МОЖЕШ ДА КРАДЕШ, НО КОЙ ЩЕ Я ЗАПЛАТИ НАКРАЯ? ЕТО ТОВА Е НАЙ-ВАЖНОТО!

И понеже се явяват днес такива случай, затова реших да включа този материал, за да се отговори окончателно на целия проблем. Слушайте сега.

75.4. Когато се запознаете с неговия текст и с моите препратки към даден том от „Изгревът“ със съответната страница, и след като прочетете, **ЩЕ ВИДИТЕ, ЧЕ ТЕЗИ ЧОВЕЦИ НИЩО НЕ ЗНАЯТ И НИЩО НЕ МОГАТ!**

ГРЕШКА – МОГАТ ДА РАЗРУШАВАТ!

И ТОВА Е НЕГОВАТА ЦЕЛ! И ДРУГИ СА ГО ПРАВЕЛИ С „ИЗГРЕВЪТ“!

Такива случай са описани в „Изгревът“, т. 26, с. 1008–1013; т. 27, с. 856–859.

75.5. Сега ще се опитам да ви разкажа един случай, и след това да ви изведе скултният закон на Школата на Учителя Дънов. Случаят е следният:

Двама приятели получават покана от евангелистите-методисти в България, че могат да ги изпратят в САЩ, да се запишат в техните университети. По този път е минал лично Петър Дънов като младеж, и това е много добре описано в „Изгревът“, т. 24. Споделят с Учителя, какво да правят. А Той им отговаря така:

„ВСЕКИ БЪЛГАРИН, КОЙТО НАПУСНЕ БЪЛГАРИЯ, СЕ ЯВЯВА КАТО ДЕЗЕРТЪОР НА ФРОНТА! А ВСИЧКИ ДЕЗЕРТЪОРИ СЕ ХВАЩАТ И СЕ РАЗСТРЕЛВАТ ПРЕД СТРОЯ НА ПОЛКА И ПРЕД ВОЙНИЦИТЕ, БЕЗ ВОЕНЕН ПОЛЕВИ СЪД!“

ЗА ДЕЗЕРТЪОРА ИМА САМО КУРШУМИ!

Единият приятел Петър Зяпков, заминава за САЩ и след това се връща като американски пастор.

Неговата снимка ще видите в „Изгревът“, т. 8 – № 21 – в черния костюм.

А нашата сестра Катя се оженва за него, и става **Катя Зяпкова**. Ще я видите в „Изгревът“, т. 22, снимка № 68.

След 9.IX.1944 г., когато идват комунистите на власт, изпращат в затвора всички онези евангелисти, които получават заплати от САЩ, и ги обявяват за американски шпиони. Същото се случва и с българските католици и те са в затвора, защото получават заплатите си от Ватикана.

Аз заварих и едните и другите. Обвиняваха за своите грехове комунистите. А те изпълняваха волята на Учителя Дънов. Друг тогава нямаше кой да я изпълни, освен тях!

75.6. Другият приятел послушва Учителя Дънов, и остава в България и на Изгревът.

Неговото име е **Крум Няголов**. Той е баща и на **Величка Няголова**. Чрез него се раждат няколко деца. Виж „Изгревът“, том XXI (21), с. 575–682.

И човекът послушва Учителя, остава тука и си носи своя кръст на гърба си при нозете на Христа, чийто Дух е в Петър Дънов.

АЗ СЪМ ПУБЛИКУВАЛ „ВЕРУЮ“ НА УЧИТЕЛЯ ПРЕЗ 1999 ГОДИНА

75.7. За **Крум Няголов** – виж „Изгревът“, т. 21, снимки № 39–49 и т. 31, с. 709–721.

А за **Катя Зяпкова**, тя се подвизаваше в провинцията, но накрая остаря и никой не искаше да се грижи за нея. Настаниха я в старчески дом, но тя там престана да се храни и да пие вода, и си замина от тоя свят, макар че е била при нозете на Учителя.

Това ми го разказа лично **Надка Боева**. Какви ли не истории има неразказани!

75.8. По времето на социализма (1945–1989 г.), българската граница бе така охранявана, че пиле не можеше да прехвъркне през нея! Но след 1989–1990 г. тя бе разрушена, както и цялата държава бе разрушена.

А тези, които излизаха от България с разрешение от властите и не се завръщаха, ги наричаха **невъзвращенци**.

Невероятно, но факт! Не се знае кой го беше измислил! Отнемаха им жилищата, апартаментите. Национализираха ги.

Имах познат, на име **Мартин**. Замина за **Швеция** да защитава някаква тема, остана там, но тук му взеха апартамента и той от там изпращаше валута, за да си откупи собствения апартамент!

А да знаете само как майка му и двете му сестри плачеха!

75.9. Имах познат, чийто баща 15 години бе главнокомандващ на гранични войски, и бяха укрепили турската и гръцка граница, и пиле не можеше да прехвъркне през нея!

А сега всичко е разпродадено и разграбено! Разграден двор!

75.10. При тази политическа обстановка, идва този приятел в България и ми цитира разни имена. А той не знае, че тези имена са описани в „Изгревът“ със своите „Богоугодни дела“, с които разрушиха целия Изгрев.

Дали това е верно? Верно е.

Виж „Изгревът“, т. 27, с. 847–854, и ще научите кой разруши България и кой разруши Изгрева, и днес го няма!

Ще го видите след време на снимки, които ще ви покажем, когато му дойде времето за това.

75.11. Този приятел – доктор в Сорбоната в Париж, накрая пристигна в България и се среща с мен. Каквото му казах и наредих, той нищо не изпълни!

А АЗ ИМАМ ПРАВО И ВЛАСТ ДА НАРЕЖДАМ!

Разхождаше се насам-натам и той смяташе, че ще стане Божество! Не можеш да бъдеш Божество, ако Духът Божий не е в тебе! А той го нямаше!

И си замина от България, и повече нито се мерна, нито се обади! Изчезна безследно!

Всички „невъзвращенци“ накрая изчезват в Небитието, както казваха комунистите. И те бяха прави.

БЪЛГАРСКИЯТ НАРОДЕН ДУХ ГИ БЕШЕ ИЗХВЪРЛИЛ МНОГО ОТДАВНА, И ТЕ НЕ МОЖЕХА ДА СЕ ВЪРНАТ ТУК!

75.12. Какъв е пътят? Той е обозначен. Ще си го прочетете и ще го следвате. Друг път няма!

За него виж в „Изгревът“, т. 30, с. 931. Точно и ясно е казано!

Дори е заковано с небесен пирон от Словото на Учителя!

АМИН

75.13. А как ще се работи? Ето как. Виж „Изгревът“, т. 8, с. 329–331 – „Проповедник или служител“, в спомените на Катя Грива.

Проповедник на това Учение между българите – не можеш да станеш!

Служител на това Слово между българите – също не можеш да станеш!

А защо? Виж на с. 331 и ще разбереш, че нашата задача не е да разоряваме и кореним – други ще вършат това.

НАШАТА ЗАДАЧА Е ДА СЕЕМ СЕМЕНАТА НА ТОВА УЧЕНИЕ!

НО ГИ НЯМА ТЕЗИ ХОРА, КОИТО ДА ОРАТ, ДА СЕЯТ, ДА ЖЪНАТ, ДА ОВЪРШЕЯТ ХАРМАНА, ДА ОТИДАТ НА ВОДЕНИЦА И ДА СМЕЛЯТ ПШЕНИЦАТА НА БРАШНО! НЯМА ГИ! А ДО КОГА?

75.14. **ЗАЩО БЪЛГАРИТЕ НЕ ИСКАТ ДА ЧУЯТ ЗА ТОВА УЧЕНИЕ? – ЗАЩО ТОНЯМА ОБРАЗЦИ НА ТОВА УЧЕНИЕ МЕЖДУ ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ НА УЧИТЕЛЯ! И ЗАТОВА НЕ ГО ПРИЕМАТ!**

ТОЧНО И ЯСНО! НЕ ГО ПРИЕМАТ. И ТОЛКОЗ!

75.15. А какъв е изхода? Той е показан в Словото на Учителя, и ние ще завършим с него.

В томчето „Новото човечество“ от 1947 г., в беседата „Мировата Любов“ от 19 август 1919 г. в Търново, на с. 71–72 е написано следното, което ви цитираме, и с него завършвам своите бележки за този доктор от Сорбоната в Париж.

МИРОВАТА ЛЮБОВ. беседа от Учителя, държана на 19 август 1919 г.,
Търново. – В: Новото човечество. съборни беседи.
София, 1947, с. 71–72.

„Не мислете, че вие ще начертаете нов път на живота. Не, пътят на живота на всеки едного е начертан и е строго математически определен. На всекиго е определено, какво ще стане от него, как ще живее, и как ще се развие животът му. Това е законът на постоянните причини и последствия.

В Божествения закон на любовта няма дисхармония. Когато разберем любовта като една такава сила, тя ще се всели в нас. Тогава ще бъдем силни да изправим всички обществени недъзи, не по механически начин, но чрез любовта. Когато обществото насочи любовта си към когото и да било, ще измени ума му и ще даде направление на живота му. Ето защо, когато казваме, че **Бог е всесилен**, подразбираме **съвкупността на цялото Битие**, на всички същества, на които мисълта е насочена към нас като **творческа сила**. Всичко, което у нас е лошо, то не е Божествено, то е наше. Ние сме създали съвременния лош живот и строй. Ако ме попитате, защо Бог е създал така света, ще ви отговоря: „Зная, че светът е създаден другояче, а така, както го виждам, намирам, че е развален от хората.”

75.16. ПЪРВОИЗТОЧНИК

Космическата енергия, която идва от центъра на Вселената и отива към своята периферия, Учителят Дънов я нарича – **МИРОВА ЛЮБОВ**.

Космическата енергия, която се връща обратно – от периферията към своя първоизточник на Вселената, Учителят Дънов нарича **КОСМИЧЕСКА ОБИЧ**.

МИРОВАТА ЛЮБОВ към човека се насочва в 4 направления:

1). Като **подтик на сърцето** и стремеж на момата към момъка и на момъка към момата.

2). Като **сила в ума на човека**. Човешкият мозък представлява една приемателна станция, но той не създава мисълта и ума. Той идва от друго място.

3). Като **чувство в душата на човека**. Душата е лъч от Бога, и тя живее вечно. Тя създава формите на живота на Земята.

4). Като **принцип на Духа**.

ПРИНЦИПЪТ Е ПЪРВОНАЧАЛОТО НА ВСИЧКИ НАЧАЛА В ЖИВОТА.
А ДУХЪТ СЪЗДАВА ЖИВОТЪТ ВЪВ ВСИЧКИ ФОРМИ ВЪВ ВСЕЛЕНАТА!

Творческата Сила на Вселената и насочена към човека, се изразява от тези 4 направления.

АМИН

В

ЗАЛЕЗЪТ

**МИЛКА КРАЛЕВА
СРЕЩУ
СЪСТАВИТЕЛЯ
НА
„ИЗГРЕВЪТ”
И
БАЩА НА НЕЙНАТА
ДЪЩЕРЯ**

АМИН

ДУХЪТ НА ИСТИНАТА И ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО В ДЕЛАТА ЧЕЛОВЕЧЕСКИ И В ДЕЯНИЯТА БЪЛГАРСКИ

**„Ние сме от Бога,
който познава Бога, нас слуша.
Който не е от Бога, не ни слуша.
От това познаваме
Духът на Истината
и Духът на Заблудението.”**

I Йоаново послание 4:6

**ЗАЛЕЗЪТ
НА
ДЕЯНИЯТА
ЧЕЛОВЕЧЕСКИ**

**ЗАЛЕЗЪТ
ЗА
ЕДНОГО
Е
ИЗГРЕВЪТ ЗА ДРУГИГО**

„ИЗГРЕВЪТ” НА БЯЛОТО БРАТСТВО
1864–1944 г.

ДЕНЯТ
НА СЛЪНЦЕТО И НА ШКОЛАТА
1922–1944 г.

ЗАЛЕЗЪТ
НА ДЕЯНИЯТА ЧЕЛОВЕЧЕСКИ
1945–1990 г.
1990–2035 г.

НОЩТА
НА ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО
ТРАЕ ВЕЧНО!

ЩЕ ДА ГО БЪДЕ ЛИ
НОВИЯТ „ИЗГРЕВ”?

МИЛКА КРАЛЕВА
СРЕЩУ СЪСТАВИТЕЛЯ НА „ИЗГРЕВЪТ”
И БАЩА НА НЕЙНАТА ДЪЩЕРЯ

АМИН

1. ХВЪРЛИ ЩАСТЛИВЕЦА В МОРЕТО.....

Блог на Милка Кралева

.... И ТОЙ (ЩЕ) ИЗЛЕЗЕ С РИБА В УСТА

1.1. КАКВО Е ТОВА ЗАГЛАВИЕ?

Коментар на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”

1.1.1. Заглавието е напълно неподходящо, и то показва незнание за морето край Бургас, и кой и защо държи риба в устата си!

Отговорът, ще получите по-късно. Ще бъде голямо откритие за Вас! Невероятно и поразяващо! Но трябва да преминете през него. Друг път няма!

1.1.2. Според Учителят Дънов, градовете **Варна** и **Бургас**, са **астралните дупки на Черно море**.

Освен това, триъгълника: **Русе–Шумен–Варна**, е триъгълник, управляващ се от **Черната ложа**.

Също има и друг триъгълник: **Варна–Шумен–Бургас**, управляващ се също от **Черната ложа**.

Така че от Черно море не излизат нито риби, нито крокодили, защото **Черната ложа** поглъща всичко, чрез Черно море! И хора и държави, и цяла Европа! **Затова се нарича Черно море**.

За справка – виж „Изгревът”, т. 9, с. 825–829 – за първия триъгълник на Черната ложа; с. 829–831 – за втория триъгълник.

Описано е много точно и безкомпромисно.

1.1.3. Река **Дунав** извира от Швейцария – от **Черната скала**.

Тя преминава през цяла Европа, и в нея се изливат от градовете, през които преминава всички нечистотий, извержения от астрално естество, и цялата **клоака** на културна Европа. Знаете ли какво е това **клоака**?

И накрая, всичко това се влива в Черно море.

От едната страна е Черната скала от Швейцария, а от другата страна е Черно море.

Разбрахте ли защо се нарича Черно море?

А рибите в него, в това море – какви са? Дайте отговор.

А кой излиза от това море с риба в устата си? Русалка ли? Нали това е заглавието?

За тази риба, ще говорим по-нататък. Да я оставим да си почива.

1.1.4. Извод: Най-големите престъпления към Делото на Учителя Дънов, водят началото си от тези 2 триъгълника, и от тези 2 града – **Варна и Бургас!**

Доказателствата са в „Изгревът“. Точно и ясно!

Ето защо, проучете много добре от „Изгревът“, т. 9, с. 825–826; 827–831.

Не можете да преминете по-нататък, ако не ги прочетете, и накрая ще ги научите наизуст. И ще ги декламирате в подходящи случаи. Като ученици, Вие декламирахте ли стихотворения?

1.1.5. А за съдържанието им, ще се спрем по-нататък, когато му дойде времето и мястото.

2. ВЕРГИЛИЙ ЛЪЖЕ ЗА ДЪЩЕРЯ СИ

3 март 2016 г.

Д-р Вергилий Кръстев има дъщеря. Казва се **Богдана**.

Нейна снимка е сложил в една от книгите си. Може в тях да има и други нейни снимки. Не знам. Не ги чета. Но ако трябва да науча нещо, то случайно попада пред погледа ми. Случайно? Не, случайни неща няма! На полуистината, краката са къси!...

Публикувано от Milka Krалеva в 11:19:00

2.1. КОЙ Е ЛЪЖЕЦЪТ?

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

2.1.1. Тук се споменава за една снимка. Но не се споменава в кой том от „Изгревът“ се намира, и под кой номер.

А защо ли? Не се приема „Изгревът“, отхвърлят го! А има дете от съставителя на „Изгревът“! Не иска да го има, и иска да го смаже!

Ама той не е буболечка, за да го прегазите!

Ами какво ще каже дъщеря ти, когато прочете това? А дали ще повярва?

Ще има право на избор! Няма мърдане! Ще избира!

2.1.2. Ето доказателството. Въпросната снимка е от „Изгревът“, т. 25, под № 83.

Обърнете внимание, как всички присъстващи на снимката се вторачват към едно малко дете, и всички искат да го подчинят!

Там е цялата работа – Подчинението!

Първо да подчинят детето, и после идва ред на баща му!

Ама детето не се дава! А защо ли?

Това дете си има съдба, и ще си я прочетете в „Изгревът“, т. 11, с. 800, точка 29.

И това се сбъдна!

А пророчеството е написано 1998 г., а издадено 1999 г. И прочетете следващите точки – 30, 31.

Всичко се сбъдна! А днес е 2017 година. Какво ще кажете за пророка?

Ами защо не си прочетете точка **26**, точка **27**, точка **28**? И всичко ще Ви се уясни. И ще Ви стане от ясно, по ясно! И ще просветнете пред очите. Или не искате това да Ви се случи?

2.1.3. Тук, на тази снимка **№ 83** от „Изгревът“, т. **25**, е **Веселин Кирилов**, който държи в ръцете си дъщерята на Милка Кралева. А той е неин кум.

Знаете ли какво е кум? А знаете ли какво значи: „Пред кум вода не се гази.“ Знаете ли историята на тази пословица? Няма от къде да знаете! Дано имам време, за да Ви я разкажа някога! Уверявам Ви, че ще пощурееете!

Та този кум на Милка Кралева, по заповед на Братския съвет от София, организира една група от Айтос, дошли там на събора на **Петровден**, и ги накара да не допускат никой да пристъпва към поредния том от „Изгревът“, който ние бяхме закарали там!

А това бе „Изгревът“, т. **5** на **Мария Тодорова**. Вие чели ли сте го?

„**Стояха наредени в редица пред книгата, и не допускаха никой да пристъпи към нея!**“ Това го разказваше **Вихър Пенков**, който бе закарал книгата.

Вижте „Изгревът“, т. **13**, с. **861–866**, а за **Айтос** е на с. **864**.

Врагове от край до безкрай!

А Милка Кралева се бе зарекла, че ще напише книга „Залезът“.

Ето, тя е написала вече тази книга „Залезът“. Само, че това е нейния залез!

А съставителя на „Изгревът“, тук дава своя отговор.

И затова сме озаглавили раздела „Залезът“, по идея на Милка Кралева.

Ще я зачетем!

2.1.4. А този кум на Милка Кралева, който държи с двете си ръце дъщеря й, след време направи същото.

Беше излезнал под печат „Изгревът“, т. **10**, който е историята на Айтоското Братство, и с множество приложени снимки.

Вие виждали ли сте го? Не сте!

Та този кум, който редовно ходи на **Петровден в Айтос** за събора там, **организира друга група** от свои привърженици, застанаха пред книгата и не допускаха никой да пристъпи към книгата!

И затова след време, аз отидох в **Айтос**, и натоварих том **5** и том **10** в 4 чувала, и си ги върнах в София.

Ето защо, това е описано в „Изгревът“, т. **31**, с. **855** от точка **11.7** до точка **11.11**.

Точно и ясно! Ще го прочетете ли?

А на с. **853–854**, е описано всичко. Трябва да го има, за да се знае. Но за онези, които искат да узнаят!

2.1.5. А **Веска Калканджиева**, беше негова съпруга. Но тя за мен бе **духовна сестра**, което много трудно се намира в България!

Тя бе разположена към мен!

Но така се събират – духовната сестра с избранникът на сърцето, който след време като кум на Милка Кралева, ще изхвърли „Изгревът“, т. **5** и т. **10** от Айтоската градина!

Ето така, този кум организира в Айтос атаката срещу мен и цялата поредица на „Изгревът“!

Е, какво ще кажете за този кум на Милка? Сега разбрахте ли, защо съм сложил тази снимка? Има ги всички, които воюваха срещу мен и „Изгревът“! Трябва да ги има, иначе ще кажат след време, че съм си ги измислил тези неща!

2.1.6. Веселин Кирилов, години наред бе водещ на събранията в София на различните Братски съвети след 1990 г.

Той се смяташе за някакъв фактор!

Той бе част от тези противници на „Изгревът“, и те го хвърлиха да воюва в Айтос срещу „Изгревът“. И той им изпълняваше заповедта!

Да не смятате, че той е чел „Изгревът“? Изключено е!

Онзи, който се определя като противник, автоматически „Изгревът“ се заключава за ума му и за съзнанието му! И да иска да го чете, няма да може!

Това се отнася за всички!

Такъв е закона за охрана на „Изгревът“ от вчера до днес, и до утре, и до края на века!

Това е вътрешната верига, която го охранява!

2.1.7. Ето, сега се сбъдна желанието на Милка Кралева, да напише „Залезът“!

Написала го, и го е качила на интернет-страницата.

Пожелах да ми го изпратят. И сега отговарям на този „Залез“.

Голям Залез излезна! – „Няма що!“ – както казват българите по селата.

3. СНИМКА В ДЕНЯ НА СВАТБАТА НИ, 27 август 1980 г.

март 2016 г.

И така. Погледът ми се спря в интернет на една моя снимка.

Тази снимка Вергилий бе направил с мен и родителите ми, в **деня на сватбата ни – 27 август 1980 г.**

Изненадах се, че под снимката имаше грешна дата!

Пишеше: **1981 г.** Защо ли? Случайна грешка от автор на един куп книги, с претенции за достоверност?

„Грешката“, повече ми прилича на съзнателно подвеждане. Защото, на същото място видях още една моя снимка, отново с подвеждащ коментар.

Публикувано от Milka Krалеva в 11:19:00

3.1. РАЗЯСНЕНИЕ ЗА СНИМКАТА ОТ СВАТБАТА **Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“**

3.1.1. Защо съм поставил в „Изгревът“, т. 25, снимка, под № 82?

Това е денят на сватбата на Милка Кралева.

Трябва да се покажат освен младоженците, но и **нейните родители**. Това е направено. И така е редно! Тези хора ги е имало. А сега някой ги няма.

И двамата ги няма!

3.1.2. Има нещо много важно в случая!

В „Изгревът“, т. 25, на с. 468–490, са публикувани спомените на Кралю Кралев – магнетофонен запис от 1980–1981 г. в гр. Своге.

Я ми кажете, някой да му е записал спомените, и да ги е публикувал? Има ли такова лице? – Няма! А защо няма?

Ето защо приложих тази снимка № 82 – да се покаже, че този човек го е имало една време. А защо сега го няма? Отговорете ми. Няма го! Изчезнал е!

3.1.3. Прочетете тези спомени, и всичко ще Ви се поясни. Но според мен, няма да можете да ги прочетете, защото съзнанието Ви е отклонено в съвсем друга посока!

Тук е описано всичко, за което трябва да се знае. От край – до край.

А какъв е краят? Идва часът, когато на този братски салон в Бургас му се слага ключ, заключва се, затваря се и се предава на друго лице, за да го продава. За този салон, ще говорим по-късно. Историята е много дълга. Тук няма място. Достатъчно е разказа на Кралю Кралев.

Хайде да видим, кой ще го прочете!

Не искате, защото е поместен в „Изгревът“! А къде на друго място може да се публикува?

3.1.4. А онзи, който пише „Залезът“, аз знам как му е името! Ще го спомена на края.

И съм му публикувал много хубави снимки!

Той също присъства. И трябва да го има освен на дело, но и на снимки. Трябва ни документация, за доказателство на тези лица! Утре ще ни обвинят, че всичко е измислица!

Къде са снимките ли? Виж „Изгревът“, т. 32 – снимки от № 1 до № 46.

Харесват ли Ви тези снимки?

4. ДЪЩЕРЯТА НА МИЛКА, СНИМКА ОТ 1981 / 1982 г.

март 2016 г.

Снимката е от лятото на 1982 г., когато посетих в Сливен сем. Кирилови, нашите кумове.

Веселин Кирилов е взел на ръце Богдана, а ние, останалите снимани там, сме около тях.

Под снимката, Вергилий е определил Богдана като „дъщерята на Милка“. Вярно е, че Богдана е моя дъщеря. Но това е половината истина. А кой не знае, че половината истина си е чиста лъжа? Не е ли доста наивно подвеждащ този текст?

В интерес на истината, Богдана се роди на 6 юни 1981 г. Който се съмнява, нека сметне.....

Публикувано от Milka Krалеva в 11:19:00

4.1. РАЗЯСНЕНИЕ ЗА СНИМКАТА НА ДЪЩЕРЯТА **Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“**

4.1.1. Тук се споменава за семейството на **Веселин Кирилов**, т.е. за семейство **Кирилови**. Ето защо, ще си отворите „Изгревът“, т. **31**, с. **782–783**.

Тук заглавието е следното: „Как бе посрещнат „Изгревът“, т. **10** в Айтос?“ Всичко е описано по точки, и няма да се разсеете с други неща. Никакво разсейване, а четете!

4.1.2. Тук е отбелязано – в „Изгревът“, т. **11**, на с. **829**, в точка **11**, какво има да се случи в градината на Айтос.

Ами то се случи! Бяха изпитани, чрез мене **3** пъти! Провалиха се и в **3-те** случая!

Кой съм аз, че чрез мен да се изпитват? – Аз съм ТОЗИ, Който описва Историята на Айтоското Братство в думи, дела, снимки и документи!

Всички деца на **Георги Куртев**, с техните спомени, са в „Изгревът“, т. **10**. И техните снимки са там. И всичко е записвано на магнетофонна лента.

4.1.3. Ще се запознаете с текста, публикуван в „Изгревът“, т. **31**, с. **781–782**. Това е поучение!

За публикацията на с. **782–783** вече говорехме, че не трябва да има разсейване в ума Ви!

За атаките и отхвърлянето на „Изгревът“ – виж на с. **783–784**.

На с. **782**, в точка **4** е описано как един много важен човек е стоял пред щанда, и не е позволявал на онези хора, дошли в Айтос на събора на Петровден, да се доближават до книгата!

Този важен човек е **Веселин Кирилов** от гр. Сливен – кум на **Милка Кралева**. Виж „Изгревът“, т. **13**, с. **874**.

Всичко е завързано във верига – ченгел в ченгел!

4.1.4. Тук съм упрекнат, че съм направил грешка в „Изгревът“, т. **25**, снимка **№ 82**, че съм сложил датата **1981 г.**, когато датата на сватбата е била на **27 август 1980 г.**

Няма грешка! Тази снимка е направена, за да може да се роди детето на Милка през 1981 г. И затова е сложена 1981 година, защото това е важна дата, особено за нея, и доказва, че може да ражда!

Честита ти дъщеря! Вярно е, можеш да раждаш! Доказано е!

И така, честита ти дъщеря!

Но къде ли е онзи, гдето са му закарали кравата, та да скача и да я „оножда“, та да се отели едно теле? Няма го! Остана на кравата с телето, друг да я музе и дои! И друг да гали и прегръща телето!

Това теле, може ли да мучи? До сега не съм го чул да мучи!

4.1.5. В Своге имам комшийско момиче на **12** години, родено извънбрачно, но понеже е **дете на любовта**, е от красиво по-красиво, със сини очи!

Майката си довежда приятел. И аз питам така: „Елизабет, какъв е този човек?“ – „Това е приятел на майка ми.“ – „А какво работи този човек

сега?" – „Той сега прави бебе на майка ми.“ – „Получава ли заплата?" – „Не получава, ние само го храним и поим.“ – „Значи ти ще си имаш след време брат или сестра?" – „Никой не искам да го има, освен мен! Аз съм им достатъчна! Други не допускам!"

Тя им беше съвсем достатъчна. И след време онзи, гдето правеше бебе, вече го нямаше! Елизабет в момента сама се разхожда, и ходи на училище.

Голяма история, нали?

4.1.6. Аз я наблюдавам и си мисля, как така българина от село е измислил думата „**онождам**"! Чрез тази дума, се гради живота на Земята! Ако я няма, няма кой да ражда, няма да може и кравата да си отели телето. Всичко спира!

Абе Вас кой сега Ви „оножда"? Отговорете!

За „**онождането**“ – вижте „**Козата си сака пръч!**“ – „Изгревът“, т. 31, с. 776–778.

4.1.7. И така, разбрахте ли как бе приет „Изгревът“, т. 10 в гр. Айтос, и как бе отхвърлен? Ще го прочетете ли? Няма да можете!

Ето, прочетете от „Изгревът“, т. 31 от с. 779–786.

Няма да можете да издържите на мръсотията!

Та нали тази мръсотия трябва да изтече, чрез някой човек, като отводящ канал, да бъде канализация, за да може да дойде чистия въздух?!

Ясно ли ви е? Или ако не Ви е ясно, ще ви се уясни по-късно!

А от кого? От онези, които са поставени да отклоняват!

И те си вършат много добре тази работа. Нарездат им, и те изпълняват. Браво на тях! Заслужават си заплатата и възнагражденията!

Затова аплодисменти за тях! И то големи!

4.1.8. Тук, в „Изгревът“, т. 31, е редно да прочетете една още по-интересна история от с. 787–789, от която ще бъдете замаяни!

А на с. 789 в точките 13, 14, 15, се изнася онова, което не само, че не знаете, но не сте и сънували никога! И никога след това не бихте желали да Ви се случи!

За доказателство, вижте в „Изгревът“, т. 11, с. 791–803.

Ще можете ли да издържите? А дали е вярно? Посочени са и доказателствата, които сами може да проверите.

Проверихте ли ги? Или не искате? Както искате! Изборът е Ваш.

4.1.9. Сега виждате ли как се защитавам? С цитати от „Изгревът“!

И когато ги проверите и разучите, тогава ще разберете защо трябва да го има „Изгревът“!

Защо избраха точно мен да го вписвам – това го избра Онзи, Който бе решил да я има тази поредица!

март 2016 г.

5. ВЕРГИЛИЙ ЛЪЖЕ ЗА ИДИЛИЯТА

Когато отидох да живея в **Своге**, **Вергилий Кръстев** разгледа материалите от моя личен архив и остана изненадан, като видя там ръкопис на **Идилията**.

Тя се изпълняваше единствено от брат **Петър Камбуров**, и не беше нотирана. Последният я свиреше по памет, беше я научил пряко от Учителя.

Брат Петър ме познаваше добре. Моят интерес към **Идилията** винаги го радваше, и идвайки на Петровден в Айтос, той я свиреше, а аз се стараех да я запомня.

През **1977–1978 г.**, изнесох серия от Десет концерта с музиката на Учителя в Бургаския салон. Изсвирих в десет последователни вечери цялата му музика, издадена до тогава.

Изпълних и **Идилията**, но не която е в Песнарката на **с. Мария Тодорова**, а автентичната, тази която бр. Петър Камбуров изпълняваше. За целта тогава старателно научих неговото изпълнение, слушайки неговата касета.

Аз съм школуван музикант, професията ми е да пиша ноти, и да свиря ноти. По-късно направих собствен щим на **Идилията**. На **4 ноември 1979 г., в 22 ч.** Това пише на нотираната от мен **Идилия**. Имам я.

Връщам се на момента в **Своге**. След откриването на моите ноти, **Вергилий** все още с **Идилията** в ръце, патетично обяви, че това е исторически момент, че аз съм първата, която е нотирала едно от най-проникновените музикални произведения на Учителя, и той непременно ще я издаде в книгите си с подходящо обяснение, че ето, **Милка Кралева** направи това.... защото така трябва, за да се знае!....

Патосът му извика усмивка на лицето ми! Не споделях този патос. Аз бях доволна, че научих **Идилията**, и че я изпълнявах както е предадена от Учителя на времето. Това беше за мен важно. Разсъжденията на **Вергилий**, че съм била първа, не ме вълнуваха! Не обичам да се състезавам. За някои неща естествено съм се оказвала първа, но не защото съм се стремяла към това, а защото момента се е нуждаел от нещо, което съм направила. Смела съм, но нямам амбиции за първенство. Сложих тук този мой спомен за нотирането на **Идилията**, заради развръзката му.

Много след като напуснах **Своге**, видях, че в една от **сините книги** е поместен нотен текст на **Идилията**. Но там не беше написано моето име, и съвсем не беше отпечатана моята нотация.

Идилията, същата, която бр. Камбуров изпълняваше, бе нотирана от друг музикант, по поръчка на **Вергилий**, за да бъде издадена, и да се знае кой е бил пръв.... Пръв? Не, тук **Вергилий** съзнателно е излъгал. Дори само тук да е, е достатъчно.....

Капката катран разваля цяла каца с мед!...

Публикувано от Milka Krалеva в 11:19:00

5.1. ИЗЛОЖЕНИЕ ЗА ИДИЛИЯТА.

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

5.1.1. Аз съм публикувал в „Изгревът“, т. 1, още в 1993 г. на с. 405–406 – „Първият закон“ – за **Петър Камбуrow**.

На с. 406–407 е публикувано – „Как Учителят даде Идилията?“

На с. 407 – „Идилията и брат Георги Куртев“, „Идилията в село Тополица“, на с. 407–408.

Аз съм публикувал това, а не някой друг! Запомнете това!

А във второ издание на „Изгревът“ от 2011 г., т. 1, горните заглавия ще намерите на с. 491–493.

5.1.2. Спомените на **Петър Камбуrow**, съм публикувал в „Изгревът“, т. 6 от 1996 г., с. 181–222.

А за рождения му брат – **Марин Камбуrow** – на с. 223–235.

За съпругата на **Петър Камбуrow**, на име **Василка (Васка)** – виж на с. 236–241.

Аз съм го сторил това, а не някой друг! Запомните ли това? Пригответе се да запомните още много неща!

5.1.3. А за членовете на семейство Камбуrowи – вижте в „Изгревът“, т. 3, с. 68–70 за **Стефан Камбуrow**, а на с. 70–71 е за **Слави Камбуrow**. А на с. 72 е Слово за **Петър Камбуrow**.

Друг да го е сторил това през 1995 г.? Това е мой труд, който съм осъществил чрез **Борис Николов**, чийто магнетофонни записи съм правил.

Да не смятате, че това е много лесно? **Това бе невъзможно за всички, но аз издържах!** И това бе моя идея, която осъществих.

Но си обещах, че с тези хора никога няма да работя през идните векове, заради големото разиграване, на което бях подложен!

Направо бе гавра с мен!

5.1.4. Снимките на **Петър Камбуrow** и **Марин Камбуrow** са в „Изгревът“, т. 6, под № 38 и 39.

А сега внимавайте много добре!

В „Изгревът“, т. 22, съм публикувал снимките на двамата рождени братя – **Петър Камбуrow** и **Марин Камбуrow**, с № 39 и № 40.

А цялото семейство Камбуrowи – вижте под № 41.

А свирещите – **Петър Камбуrow** с кавала, баща му с цигулката и жена му **Екатерина** – вижте на снимка № 42.

Някой друг да ги е представил, за да си узакони разказа? Помислете върху това. Няма такъв човек засега!

Съществуват 2 снимки с Учителя **Дънов**, заснети на балкона на къщата на **д-р Дуков** от Казанлък. От една страна е **Петко Епитропов** с неговата голяма брада и висок ръст, **Учителят** и **старият Камбуrow**.

Но тази снимка ще Ви я представим по-късно. **Пропуснахме я!**

В „Изгревът“, т. 29, в снимка № 447, е представен само Учителят **Дънов**, другата снимка не е включена. Но тя съществува. Ще Ви я публикуваме по-късно.

5.1.5. За песента „Идилията“:

В „Изгревът“, т. 1 от 1993 г., на с. 192, под точка 1 и точка 2 – **Мария Тодорова** обяснява, защо с **Асен Арнаудов** не са записали точно

„Идилитата“. – **Защото не са я знаели добре!** Описано е много точно!

И тя ми заръча да поправа в бъдеще грешката им. И аз я поправих в 1993 г.

А как стана това ли? Ето как. Ще го прочетете ли? **Едва ли! Каква бе обстановката в този случай?**

5.1.6. Първо: Ще си прочетете от „Изгревът“, т. 13, с. 805–807 – „Кой създаде „Изгревът“? И Кой го ръководи?“

Второ: Ще си прочетете в „Изгревът“, т. 10, с. 760–763 за мозайкаджийската бригада на „майстор Борис“.

А тяхна снимка има в „Изгревът“, т. 23, под № 57. Всички са там. А в бележките на с. 968–969, ще научите имената им.

Трето: В „Изгревът“, т. 23 – „Защо се разтури мозайкаджийската бригада“, вижте разказа на **Савата** на с. 535–536. А кой е този, който ти одира коската – на с. 549–550.

Четвърто: На с. 552–570 – „Чудесата на Небето и Знаменията на Земята“, ще видите как се работи, за да го има „Изгревът“!

Пето: Вижте в „Изгревът“, т. 21, с. 646 – „Защо се разтури мозайкаджийската бригада?“

Шесто: Вижте „Изгревът“, т. 7, с. 120–121 – разказа на **Георги Йорданов**, защо не са се противопоставили на „майстор Борис“, и защо **Боян Боев** се продава за паница леца, понеже е нямал пенсия.

Седмо: Вижте в „Изгревът“, т. 10, с. 760–763 за „Деянията на мозайкаджийската бригада“.

А защо говорим за нея? От нея започна разрушението на Изгрева в София и в страната!

Осмо: Аз направих концерт-рецитал за **Петър Камбуров** в салона на ул. „Раковски“ 108, зала 3 – бившият „БИАТ“.

Прочетоха се спомени от него и за него, и се пяха песните на **Марин Камбуров** от една певица – **Добринка Ставрева**, първата съпруга на **Благовест Жеков**. Присъствуваха дъщерите на **Марин Камбуров**, но те не пожелаха да участват като певици в концерта! Отказаха! Не приеха концепцията ми!

След концерта, всички участници отидохме в апартамента на **Добринка Ставрева**.

Аз очаквах да си изкажат впечатленията от концерта!

Седяхме на столовете. **Добринка** имаше съпруг, 10 години по-млад от нея и осиновена дъщеря, която беше към 16 години. И двамата започнаха да си играят с едно куче. Неколко пъти ги предупреждавах да махнат това куче, защото си имаме друга работа. А те продължаваха да си играят с кучето, смееха ми се подигравателно! След второто мое предупреждение, аз станах и ги напуснах!

Такова унижение за мен!

На следващия ден, в 8.30 часа сутринта, **Добринка** ми се обаждат по телефона, и иска да се извинява. Казах й: „Не ти приемам извиненията!“ И затворих телефона.

След няколко месеца, тя не се мяркаше никъде! За нея нямаше сцена, къде да пее! Видя се, че беше тук отхвърлена! Продаде си апартамента, смени си парите и замина за **Австрия** до ден днешен. Какво прави там – тя си знае!

Но да проповядваш Музиката на Учителя на австрийците – това е безумие! Те отхвърлят всичко!

Преди години бе дошла в София, да изнася концерт. Помолиха **Вихър Пенков** да се грижи, и да управлява радиоуредбата по време на концерта. След това го питам: „Как премина концерта?“ Отговаря ми: „Жалка работа!“

Няма как да не е жалка тази работа, без Програмата на „Изгревът“!

Девето: Накрая, за десерт, за да Ви стане от сладко, по-сладко – вижте в „Изгревът“, т. 27, с. 763–766, как **Петър Камбуров се влюбва в Олга Славчева**. Това не е лошо! А дори е похвално! И поучително!

А каква е развръзката? Нали можете да четете? Заповядайте, и четете. Пред Вас са посочените страници от цитирания том.

а) Милка Кралева ме напусна и си тръгна от Своге, началото на зимата 1980 г., бременна 3 месец, заедно придружена с баща си.

Аз нямам никаква вина! Говоря Ви съвсем сериозно! Това ще го опиша по-нататък.

И понеже трябваше да изпълня молбата на **Мария Тодорова**, и да им поправа грешката с **Асен Арнаудов**.

б) И тогава се обърнах към **Йоана Стратева**.

Виж „Изгревът“, т. 10, с. 770–775, и особено на с. 772 в точка 11 и в точка 12. Виж също на с. 773, в точки 17 и 18.

Без да проучите тези страници, Вие не можете да вървите напред! Ще си останете на едно място. На същото място – десетки години!

в) По-късно, в една от срещите си с **Йоана Стратева** в дома на **Марийка Марашлиева**, аз й диктувах какъв ще бъде моя план с нея. И то по точки.

И съм го изпълнил към 2016 г.!

Виж „Изгревът“, т. 16, с. 822–823 – „По Дух и чрез Слово“.

Също на с. 823 – „Човекът, който имаше **Плутон в осми дом** в знака Лъв.“

А на с. 824, в точка 3 е написано, защо работех с Йоана Стратева.

г) На с. 825–829 в „Изгревът“, т. 16, има написан обзорец план за работа с Йоана Стратева. И накрая следват подписите. Те могат да се видят от всички.

д) На с. 829–833 – „Как се отпечати том първи от „Изгревът“, и писмото ми до нея – на с. 831–833.

5.1.7. Това са причините, поради които съм работил с **Йоана Стратева**.

И затова съм публикувал на с. 686 от „Изгревът“, т. 1, първо издания от 1993 г., че Идилията е записана от нея по магнетофонен запис.

Постъпил съм напълно честно, че съм отбелязал също на с. 674 името на **Иван Райков**, който преписваше нотите. Оригиналният магнетофонен запис е при мен. С него е работено. Аз го съхранявам.

Същото ще може да го прочетете в „Изгревът“, т. 1. 2. изд., на с. 823. А на с. 785–787 има нещо много важно! – „Разяснения към второто издание на „Изгревът“, том I“.

Те са много важни за Вас!
Ако ги приемете, ще бъде много добре за Вас! Ако не ги приемете,
ще бъде много добре за мен!
И в двата случая, един е човекът, който ще му бъде много добре!
Това съм аз!

5.1.8. Сега разбрахте ли, защо не е включено името на Милка Кралева?
Аз съм свършил тази работа, а не някой друг!

И аз си избирам сътрудниците и им отбелязвам имената, та да се
знаят! И помнят!

А Милка Кралева в момента, пише книгата си: „ЗАЛЕЗЪТ”.

5.1.9. А сега идваме до израза „сините книги”!

I случай: 1). В „Изгревът”, т. 6, с. 726–727 от спомените на Люба Стойкова на с. 726–727, в разказа си „Нещо за Вътрешната школа”, тя разказва един свой сън с Учителя и приятелите, където е видяла на катедрата на Учителя една дебела книга с **небесно син цвят**! На нея, със **златни букви** е било написано: „**Вътрешната Школа**”. Е, каква ли ще е тази синя книга?

2). На с. 736 има – „Бележки на редактора”, където накрая със своя подпис, Люба Стойкова ни предостави своя материал за печат в „Изгревът”.

И така, тя бе включена в **синята книга**! Сбъдна се нейния сън, чрез т. 6 на „Изгревът”. Има я вече в синята книга.

3). На с. 740–741, в точка 6 е отбелязано, че човек може да се срещне с Учителя Дънов, чрез 6 начина. Научете ги.

4). А какво представлява Школата на Учителя Дънов – вижте на с. 742 в точка 10.

II случай: Аз съм описал този случай, и ще го цитирам накрая, където след един концерт-рецитал в салона на ул. „Чехов”, се събират 6 духовни сестри в дома на **Марийка Марашлиева**. През цялото време разговарят за разни други неща, но нито дума не проговарват за концерт-рецитала, откъдето идват!

И когато **Людмила Дилова** от гр. Видин взела един от томове на „Изгревът” – т. 14, за да се прочете някоя мисъл от Учителя Дънов, то всичките духовни сестри, на брой 5, скочили и извикали: „Махни я тази книга, че не можем да я гледаме!” А тя е със **сини корици**!

А **Марийка Марашлиева** мълчи, и не защитава „Изгревът”! За нея те са по-важни – духовните сестри!

И накрая Людмила, сутринта в 8.30 часа, ми звъни по телефона, разказва целия случай и казва: „Не съм спала цяла нощ!”

Причината е ясна: **Врагът винаги си остава враг!**

Това можете да прочетете в „Изгревът”, т. 26 на с. 1023.

Всичко е ясно и точно! Не искат синята книга!

III случай: Имаше една духовна сестра, която като срещне някой появил се нов човек, го заклеваше така: „**От всеки книга можеш да четеш, но не от синята книга!**”

Може ли да ми отговорите, коя е тази синя книга?

И така продължават до днес да ги заклеват! Нека да ги заклеват!

Какъв е изводът? Всеки човек, който споменава и говори за „сините книги”, е **враг на поредицата на „Изгревът”**, които към 2016 г. са 32 тома.

Повтарям – 32 тома!

А през какви етапи е преминал „Изгревът” – виж в „Изгревът”, т. 31, с. 819–827.

Ще можете ли да прочетете всичко? Аз само питам. Нищо повече не желая!

Подредил съм материала така, че всеки може да си го прочете, разбира се, ако иска! И ако му се „стиска”! **Защото не всеки може да „устиска”!**

Дръжте се да устискате, за да не си напълните гащите! Ура!

6. ВЕРГИЛИЙ ТОРМОЗЕШЕ БРАТ БОРИС

Докато живеех в **Своге**, често по желание на **Вергилий** посещавахме брат **Борис Николов**.

Не от уважение, и за да го навестим, а за да Ще разберете сами защо.

При посещенията си там, **В.К.** не влизаше през входната врата, а минаваше зад къщата през едно изоставено, обрасло с треви място, и се провираше през шубраците ограждащи **задния двор на Малкия дом!** Мушкаше се в тях, и излизаше в двора точно пред задната врата, която само **Станка** използваше.

Това ме изненада в началото, и веднъж го запитах защо не влиза през официалния вход. – „За да не се случи при Борис да има посетители, и да ме видят”, ми отговори той....” Та, тогава и аз правех така, промушвах се през тези шубраци и с него влизахме в Малкия дом през задната врата, направо в кухнята, **царството на Станка**. Тя с респект съобщаваше на брат Борис, че сме се появили в кухнята, и той ни поканваше в стаичката си.

Стаичката му бе доста малко пространство, където едва се бяха побрали една печка, малко легло, маса, два стола, скрин с много чекмеджета, и пианото на с. Мария. Подредбата бе останала така още от времето, когато Учителят е посещавал Малкият дом. Брат Борис сядаше на своя стол между пианото и скрина, аз сядах на стола от другата страна на пианото, а **В.** обикновено оставаше прав и изразяваше с две думи целта на посещениято си. Казваше: „**Борисе, дай...!**” През времето докато бяхме там, този израз се повтаряше многократно.

Брат Борис съвсем добродушно приемаше това държание, и обикновено се изправяше, обръщаше се към скрина с чекмеджетата, отваряше някое от тях и започваше да рови из книгата си. После се обръщаше, даваше нещо на алчния за всичко Борисово човек, и пак сядаше на стола. Само за кратко, защото с думи и жестове той бе застава отново, и отново да погледне в чекмеджето за еди-кой си тефтер.... Брат Борис пак се усмихваше по неговия свойствен начин, и като не намираше нищо, вдигаше ръце с думите: „Къде ли съм го сложил?” На този жест **В.** се размиваше, но като излезехме навън обидено ми казваше: „Виждаш ли? Виждаш ли колко трудно се работи със старите? Забравят, и не ми съдействат! Виждаш ли това каква мъка е? Аз идвам тук, чак от града, за да взема нещо, да го съхраня, защото затова небето ме е пратило, а те не дават, и забравят. А аз си губя времето да идвам.... Така се работи с тези хора, трябва да имаш много време на разположение, да ги предразполагаш, за да се настроят добре към тебе и да ти дадат. Ако не правиш това, ако не си губиш времето – нищо не дават....”

В.К. наричаше искането на материали „работа“.

Познавах Брат Борис отдавна, уважавах качествата му на ученик и достойнството, което имаше като ръководител на Братството! Не одобрявах държанието на В.! Чувствах се неудобно като участник в този унизителен, много пъти повтарящ се мизансцен. Но В. не допускаше да го коригирам или съветвам, още по-малко за работата му със „старите“!

Веднъж, обаче, брат Борис, излезе от обичайното си добродушие. Както ровеше в чекмеджето, след потретване на фразата: „Борисе, дай!...“, той се обърна, и през рамо каза на В.: **„Че ние ти дадохме най-ценното в Братството! Ние ти дадохме Милка! Какво повече искаш?!...“**

Изтръпнах!..... Но В. не се смути! Той се разсмя! Стори му се забавно!

Публикувано от Milka Krалева в 21:32:00

6.1. РАЗЯСНЕНИЕ ЗА „ТОРМОЗА“

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

6.1.1. Тези приказки на Милка Кралева, не са верни! Те са измислица, за да ме унищожи!

Ще получите доказателства. Но ще трябва само да ги прочетете в „Изгревът“.

6.1.2. Всичко съм описал в „Изгревът“, т. 31.

Вие знаете ли, че има такъв том? Не знаете! А чели ли сте го? Не сте го чели, и няма да можете да го прочетете!

Няма да можете да издържите! Там е цялата работа.

А гнусотия и мръсотия – от начало до края!

Но нали трябва да бъде един извикан, за да изхвърли всичко туй на боклука?

6.1.3. А сега, пригответе се да прочетете следното:

На с. 108–117 от „Изгревът“, т. 31 – „Болният Борис и истинският Борис“.

На с. 118–121 – „Жизненият кредит на Борис Николов и голямата лъжа“. А коя е тя? Ето я.

На с. 121–122 – „Моят жизнен кредит бе откраднат, и бях измамен“.

На с. 123–124 – „Кражбата на чувалите и предателствата“.

Това продължи до 2017 г.!

Нищо не беше върнато! Всичко изчезна! Кой беше този, който ги открадна?

6.1.4. Когато съм посещавал дома на Борис Николов с Милка Кралева, никога в тялото на Борис, не е бил истинският Борис!

А кой е бил? Беше „майстор Борис“ – онзи, който провали всичко и всички!

Как е възможно? Възможно е!

Прочетете в „Изгревът“, т. 31, с. 184–185 за онова, което се укрива над 50 години от всички.

След като това го открих с моите сетива, с които работя, то Мария Тодорова вече не криеше нищо от мен! И ми казваше така: „Борис го няма вече 10 дни! Ето го онзи другият, седи там на пейката в градината!“

Отивам при него и говоря това или онова, но с „майстор Борис“!

6.1.5. Обикновено аз му повтарях **3** пъти неща, за да го обучавам. А Милка Кралева ме пита: „Защо му повтаряш **3** пъти едно и също нещо?“ – „Ти нали си музикант, нали имаш слух, не чуваш ли, не виждаш ли, че в него говори друг човек, с друг глас, с друга интонация и Борис не говори?!“

Тя не можеше да приеме това мое откритие! И не искаше! Имаше си причина за това! **Тя беше обсебена от него!** А знаете ли какво е това?

6.1.6. Ето сега ще ви цитирам от „Изгревът“, т. 31, съответните страници.

Ако ги приемете, ще бъде добре за Вас, ако не ги приемете – ще бъде още по-добре за Вас, защото Вие изчезвате завинаги от историята на „Изгревът“!

И няма да Ви има вече нито на Земята, нито на Небето! Изчезвате!

Такъв е законът. Аз не съм го измислил, но други са го създали и приложили.

Виж „Изгревът“, т. 31, с. 146, 151, 197–198, 212–213.

Въпрос: Прочетохте ли ги? А защо не можете? **Ще дойде време, когато ще ги проучавате!**

Но това време за Вас, още не е дошло! Там е цялата работа. Ще трябва да чакате с години и с векове!

6.1.7. В една от срещите си през **1986 г.**, когато се бях върнал от Либия, където там работих от **1983–1986 г.**, той – **истинският Борис**, заяви пред мен следното:

„Аз бях до тук! От тук нататък си ти! Завърши си работата, и никому няма да отстъпваш! Върви напред! Ние ще ти помагаме от горе! С тебе ще бъдем всички, които сме от Школата!“

Това бе **истинският Борис Николов!**

Виж също в „Изгревът“, т. 3, с. 373. Той го има в „Изгревът“, благодарение на моя труд!

Той си замина от Земята. А в тялото му се настани да живее „майстор Борис“, докато тялото му се изразходва на Земята.

И настана след това голяма заблуда и голямо отклонение, което продължава и до днес – **2017 година!**

Това им се случи и това им се пада затова, че отхвърлиха „Изгревът“, и воюваха срещу „Изгревът“, и неговия Съставител!

От самота начало до сега – 2017 година!

6.1.8. Аз не съм тормозил Борис Николов, защото него го нямаше в телото му!

Беше се настанил в него „майстор Борис“!

Това другите не го виждаха, и не го приемаха!

Но мен ме сложиха на това място, да свърша една работа. И всички ми пречеа!

Ето, аз събирам материали, слагам ги в кашони и чували, подреждам ги, и на следващия ден ги няма! Изчезнали са! Как така изчезнали? Той ги предаваше нарочно на други, за да ми пречи!

Така че, той тормозеше всички!

Но друг път, това няма да му се случи! Заклел съм се, че няма да работя с него, и заради него!

6.1.9. Защо съм влизал отзад?

Когато видят, че някъде някой посещава често някой дом и върши някаква работа, веднага се пишеше **анонимен донос**! Идваше на обиск Милицията, и всичко свършваше!

Те бяха на самообслужване! Знаете ли какво това означава? Говоря за **доносниците**. А имаше и **платени, внедрени служители на Милицията**, и всичко се следеше и наблюдаваше! Трябваше да се укривам!

6.1.10. Да се разберем: За „майстор Борис“, ти може да си от Братството, **но за мен ти не си нито от Бяло Братство, нито от Черно Братство!**

Целият Ви род е протестантски!

В това няма нищо лошо! Но бяхте изпратени да **разрушите всичко!** И си изпълнихте много добре задачата!

Браво на Вас! Ръкопляскам Ви!

За „майстор Борис“, може да си най-ценното в света!

Колко пъти той ходи в Бургас, да те иска за жена? Защо не го кажете? **Не смеете! Страх Ви е!**

Кажете го, за да се види кой е „майстор Борис“! А сега го укривате, и бълвате **лъжи** срещу мен!

6.1.11. Аз Милка Кралева съм я спасил! Тя си роди дете, чрез мен!

Иначе щеше да си остане като дива, **изсърнала круша!** Знаете ли какво това означава? **Ще Ви го разкажа по-късно.**

6.1.12. А как изглеждаше „майстор Борис“ в тялото на Борис Николов, можете да видите в „Изгревът“, т. 32 в приложените снимки от **№ 2 до № 44.**

За тези снимки ще говорим по-късно, за да ги обясним.

Така, че съм готов за отговор на всички измислени **лъжи** срещу мен!

7. СЪДЕЙСТВИЕ ЛИ? НЕ, НЕ МОЖЕ!

сряда, 30 март 2016 г.

През 1994 г., имах идея да се проведе на **Братската градина в Айтос** Празник на в-к „Светъл лъч“.

Реших да поканя учители, родители и деца от цяла България. Вестничето имаше повече от 400 абонати, т.е. интерес към подобно събитие съществуваше.

Отидох в Айтос при ръководителя, **бр. Андон**, за да споделя тази идея и да попитам, дали би съдействал за провеждането ѝ. Той с радост се съгласи. Уточнихме се да стане на 2–3 април. Изпратих покани на абонатите си, подготвих програма за двата дни – събота и неделя – с детска Паневритмия, изложба на детско творчество, и други слънчеви дейности, изцяло по идеите на Учителя. Датата за това събитие наближи.

Но точно в навечерието му, в сряда, след лекцията в бургаския салон **брат Димитър Добрев**, новият ръководител в Бургас, ме спря и каза:

„Милке, ти си планирала нещо с децата на Градината, но трябваше първо да ме попиташ. Ние мислим да правим нещо в неделя, и Градината ще е заета!...“ Аз се изненадах! – „Така ли? Брат Андон не ми каза нищо за това, и беше приел да ни съдейства.“ На това, Димитър Добрев със снизходителна усмивка отговори: „Че кой е Андон да решава? Отложи това с децата, ние вече сме решили за тази неделя....“

С това разговорът приключи.

На следващия ден, отидох пак в Айтос. Брат Андон ме прие любезно и ме изслуша. Случката с Димитър Добрев го изненада и сконфузи. Каза ми: „Милке, няма такова нещо, нищо не е планирано... Той, братът, понякога прави тези неща, но аз не се отмятам от думите си. Празникът ви ще се проведе. Не се тревожи!.....“

Аз довърших приготовленията за Празника на „Светъл Лъч“, посрещнахме и настанихме гостите, и двата дена минаха в радостно общуване, и творческа дейност. Там бе **с. Ина Дойнова**, която разказа на децата по неповторим начин приказка от Хиляда и една нощ, тази, за Принцеса Турандот. Помолих я да го направи, защото в детството ми тя работеше в Бургаския симфоничен оркестър, и живееше у дома. Разказваше ни тази приказка, на мен и **Елка**, както само тя можеше....

Там бе и **бр. Кирил Кирилов** със **сина си Филип**, и засне нашият празник на видеолента. Там бяха и **Елена Николова** с **Асенчо**.

Каква хубава среща, със стремеж към широк кръгзор се проведе!

В следващия брой на „Светъл Лъч“, разказах доста подробности за него.

В неделя децата изиграха Паневритмията сами, по музика на деца музиканти, а ние – родители и учители отстрани им се радвахме! Дадохме им възможност да се почувстват особено. Това е факт. Случи се на Градината в Айтос, известна с дългогодишни братски традиции.

Засяхме и едно **черешово дръвче**, за спомен от този ден. Едва ли е оцеляло!... Растенията усещат, когато някъде се водят борби за власт. Те не виреят там.

Откровено казано, така и не разбрах заради какво Димитър Добрев, се опита да осуети Празника на „Светъл Лъч“! Мисля, че само той знаеше....

Публикувано от Milka Krалеva в 23:17:00

7.1. ОБЯСНЕНИЕ ЗА БРАТСКАТА ГРАДИНА В АЙТОС.

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

7.1.1. Как бе запазена Братската градина в гр. Айтос, по времето на социализма и болшевишката атеистична власт – виж в „Изгревът“, т. 10, с. 676–678.

Описано е много точно и вярно!

7.1.2. Историята на Айтоското Братство – виж в „Изгревът“, т. 31, с. 781–782.

7.1.3. Аз съм се срещал с **Добри Ганев** – съпругът на **Надка Куртева**, дъщерята на **Георги Куртев**, който разказваше следното: „Когато дойде времето за събора в Айтос на **Петровден**, тогава ме извикваха властите и казваха: „Ние нямаме нищо лошо срещу Вас, защото живеем заедно и се

познаваме! Но централната власт непрекъснато ни критикува, че идват тук хора от цяла България и правят пропаганда!"

Ето това бе причината, комунистическата власт да ги ограничава. Не искаха проповедници!

7.1.4. Понеже на друго място не можеха да се събират – беше им забранено, то идваха в Айтос – главно софиянци, да се покажат, че са живи. И започваха да проповядват, и да се показват като извисени духовни лица.

А те се бяха провалили в живота си!

Мнозина не работеха дори по професията, която бяха придобили! Изобщо не е за разправяне, а камо ли за описване!

Жестока работа! И много жалка картина!

7.1.5. А след 1990 г., изведнъж изскочиха мнозина, искаха да покажат какво могат, и че са истинските ръководители! А те не познаваха историята на Школата и нейните етапи и години, през които е преминала!

7.1.6. Ето това е причината, всеки братски ръководител в Айтос, да отхвърля различни предложения на различни проповедници. Не ги искаха! И им пречеха!

7.1.7. В историята на Школата има описани различни случай на детските учителки, които са опитвали да прокарат в живота на българите някой идеи от Учението на Учителя. Но всичко е било безрезултатно! А защо? Има си причина. Тя е ясна.

7.1.8. Има една книга на **Боян Боев** – „Учителят за образованието“. Вие чели ли сте някоя страница от нея? Тя се е раздавала безплатно.

Разпитвал съм към 10 учителки, които бяха вече пенсионерки, дали нещо са приложили от нея. Казваха ми, че трудно се чете, и нищо не може да се приложи, защото в училищата се спускат програми от Министерството, които трябва да се изпълняват. Иначе ще ги отстранят, и ще ги уволнят!

7.1.9. Съобщавам тези неща, за да се знаят. Не може да се занимаваш с деца, ако не познаваш опита на другите поколения преди теб!

Освен това си има ръководител! С него трябва да се сподели, и да се иска от него разрешение! Не може да се прескача! Ако се засилиш да го прескочиш, ще се спънеш и паднеш!

А защо сега няма никаква следа от онова време? Защото са се спънали, и паднали по гръб на земята!

7.1.10. И да не се обвинява Димитър Добрев!

А отговорете, Вие взехте ли разрешение от него, преди да тръгнете да осъществявате своя план? А защо не го осъществявахте в Бургас, а тръгнахте да безпокоите Добрев и хората там?! Да – в Бургас!

Това означава, че не сте за тази работа!

И затова днес Ви няма тук! Нито Ви има в Бургас, нито Ви има в страната! А бяхте изгонени от България, заради такива нарушения! И престъпления, за които ще говорим по-късно!

Комунистите казваха така: „Невъзвращенци!“

5). Дойде време, когато всички музиканти, които аз качих на сцената 1989 г., да се подигнат срещу мен, което съм публикувал в „Изгревът“, т. 4, с. 614–642.

Среща ме Ина Дойнова и казва: „Аз съжалявам, че не бях в София, за да се подпиша и аз срещу теб!“ Казва го напълно спокойно! Аз гледам, слушам, и не мога да повярвам!

Тя още върви и свири с моят електрически орган, заедно с Йоана Стратева – с моят инструмент – цигулка!

Ей, човеци, какво ще кажете на всичко това?

6). Дойде друго време, аз си прибрах електрическия орган, след като тя получи друг такъв орган от сестра си, която живее в Германия. Но не сполучи, защото моят хармониум имаше друго звучение! Аз имах радиоуредба за озвучаване в големите салони!

И така, тя заглъхна! Направи си записи сполучливи!

7). Аз бях този, който уредих къщата на Цанка Екимова да се прехвърли на нея. Виж „Изгревът“, т. 31, с. 214.

Изобщо, този род с нищо не ми помогна! Само нейната сестра от Германия, даде 2 000 марки.

И накрая, този род се затрива и закрива! Те не оставиха физически наследници. Няма деца! Това е решение на Небето, заради прегрешенията им!

8). А моя милост ги остави в „Изгревът“ – за вечни времена!

Нека там да живеят!

Снимките на Ина Дойнова – виж „Изгревът“, т. 15, снимки № 111, 139; т. 19, № 32, 33.

9). Ина Дойнова имаше големи педагогически умения да преподава Паневритмията!

Аз присъствах на първия й урок, **одобрих го** и тя тръгна по този път, и след това направи **филми за обучение по Паневритмия!**

8. ВЕРГИЛИЙ ПОДВЕЖДА МАРИЯ ЗЛАТЕВА

Една от причините **Вергилий Кръстев** да ми предложи брак бе, че съм дъщеря на **Крали Кралев**.

Много хора в Братството познаваха и обичаха баща ми, заради предаността и смелостта му! Това тяхно чувство, естествено се пренасяше върху мен.

Вергилий явно бе решил да се възползва от това положение, и да си създаде по-голям шанс за получаване спомени и вещи от възрастните хора!

Ползваше ме като **гарант**, че дейността му е братска! Аз наистина, бях само за показ! Разговорите се водеха единствено от него!

Една от първите, които посетихме веднага щом станах част от семейството му, бе **с. Мария Златева**. Тя ме познаваше не само, защото съм Кралева, а още, и защото съм цигуларка! Свирила съм с нея на Молитвения връх, сутрин рано в 5 ч. за Наряда по Съборните дни.

Тя беше изключително предан на Учителя музикант!

Веднъж летувахме заедно на **Зехирица**. Една вечер, след няколко песни, изсвирени от мен край огъня, тя се приближи, и на ухо ми каза тихо: „Ти свириш на цигулката също като Него, тихичко и леко!....“ Разбрах като

Други казваха: „Ние сме прокудени!“ Оправдаваха се!
Но никой не говори за изгонените от Българския Национален Дух! Тук случаят е точно такъв!

7.1.11. А сега ще Ви дам доказателство, за отношение на Учителя Дънов към братските деца.

В „Изгревът“, т. 21, чрез снимка **№ 76** и коментара към нея на с. 612 – **№ 56**, ще придобиете една конкретна представа. И много точна. Там са техните имена. И знам, какво стана с тези деца.

7.1.12. Аз съм се срещал с децата, родени от последователите на Учителя Дънов, във връзка с моето търсене на документа от бащите им.

В болшинството си, те бяха /станаха/ врагове на „Изгревът“, и това бе причината, че някой бащи днес ги няма в „Изгревът“!

Няма ги, защото синовете и дъщерите им, не искаха да се споменава за тях! Имам много такива случаи!

Гледах, и не можех да повярвам!

„И врагове на човекът са неговите домашни!“ – Убедих се в този закон, описан в Евангелието!

7.1.13. ИНА ДОЙНОВА

7.1.13.1. Тя е дъщеря на **Николай Дойнов**, чийто спомени са в „Изгревът“, т. 1, 1993, с. 492–510, т. 1. 2. изд., с. 582–601.

В „Изгревът“, т. 15, с. 195–582, снимки – **№ 53–143**.

А в Изгревът“, т. 19, с. 963–967, ще видите какво представляват тези хора.

Вие ще можете ли да работите с тех? Аз повече няма да работя!

7.1.13.2. Неговите снимки са в „Изгревът“, т. 19 – **№ 20–35**.

1). Ина Дойнова е свирела в Бургаския оркестър на виолончело.

2). По-късно, започва да пее и работи като оперна певица дълги години в ГДР – Източна Германия.

3). Всяко лято се връщаше със самолет.

Тогава **Тената (Стефан Дойнов)**, който беше „чичо“, носеше един плик от баща ѝ, на стойност **1 000 лв.**, т.е. заплатата му от 5 месеца. Тя го взимаше, качваше се на друг самолет за Варна, и там с тези пари се движеше като **голема примадона и небесна царица!**

Аз се ядосвах и беснеех, защото Николай не можеше да се освободи от нея, и да си пише спомените!

4). Дойде време, след **1990 г.** бе в България.

Аз 1 (една) година спестявах всеки месец по една лекарска заплата, и с парите, събрани за 1 година, купих електрически **хармониум**, с който свиреше над **10 години**, и с **Иоана Стратева**, на която също дадох инструмент – **цигулка**, обикаляха цяла България, СССР (Русия), Европа и Америка.

Това бе Програма на „Изгревът“, която аз работех!

Няма по-хубаво изпълнение на музиката на Учителя Дънов, от изпълнение с **цигулка и хармониум** (електрически орган)!

На концертите в големите салони в София, аз носех радиоуредби, тонколони, усилватели, за да се озвучи целия салон.

САМ ГО ПРАВЕХ!

Кого!.... Казвам това, защото нейната откровеност тогава, ме зарадва! Споделеното от нея, ме насърчи! Беше сестринска постъпка! Но нека се върна на посещението ни у нея.

Вергилий се канеше, да ми покаже с. Мария в друга светлина. Как? Подвеждайки я умело, и предизвиквайки я да сподели пикантни истории за борбите между музикантите в Братството, по време на Учителя.

Тогава тя се беше приготвила за гости. Беше направила баница, и Вергилий, най-безцеремонно, веднага седна на масата да я опита! После нагласи магнетофона, извади листа с въпросите и започна с подвеждащи, тенденциозни подмятания от рода: „Вие с **Мария Тодорова** не се разбирахте, нали? Мария беше високомерна и ви обиждаше, нали?“ И още: „Защо не ни разкажеш, защо се разведохте с **Митко Сотиров**?...“

„Интервю“ като това, ме караше да се изпотявам след всеки въпрос!

Разбира се, че с. Мария се поддаде! Никак не е трудно с хитрост да подхлъзнеш някого, особено когато това е сестра, и тя е възрастна!

Така Вергилий е събрал по-голямата част от хрониките си!

Беше ми жал за сестрата, че се хвана на въдицата му! Тя наистина се разрови в спомените си, и поднесе онова което В. очакваше: противоречия и братски борби!

Интересното е, че аз присъствах на тази сцена, но отговорите на с. Мария отдавна съм забравила. Онова, което тя сподели, не беше мой свят. А и думите ѝ бяха предизвикани, бяха изискани с насилие, за да се задоволи онзи, който искаше да ги чуе.

Ето как си спомням днес, след толкова години, сестра Мария Златева. Наметната с шушляковото дебело яке, закачулена срещу вятъра на открития връх, с цигулка в ръце. Помня вкочанените ѝ пръсти, които не отказваха да свирят песен след песен.

Каква сила на духа, и каква преданост на идеята, излъчваше тази сестра! Тя беше с характер, беше искрена и пряма! И онова което ми каза на Зехирица край огъня, доказва, че когато е до свиренето на цигулка, тя има усещане!...

Публикувано от Milka Krалеva в 9:47:00

8.1. ОПРОВЕРЖЕНИЕ НА ЕДНА ЛЪЖА

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

8.1.1. За да се предложи брак на Милка Кралева, причината бе друга! Само, че тя не може да проумее това!

Трябваше да се свали от Невидимия свят едно същество!

А за да се свали, трябва да го има мъжът, и след това жената, която трябва да го роди! **Това е причината! Друга няма!**

8.1.2. Нито баща Ви, нито Вие, не сте били никакъв **фактор** между онези, които са били по времето на Школата младежи, а сега беха пенсионери!

Аз съм работил самостоятелно години преди Вас, и преди да се свържете с „майстор Борис“!

8.1.3. Чакайте да се разберем! Вие сте жена, а по законите на Школата, жени не се допускат да ръководят! Знаете ли това?

Та Вие днес сте изгонени от България, именно заради това!

8.1.4. В моите очи Вие сте протестанти, които сте изпратени да разрушите онова, което е останало от Школата! Разрушете го, и го продадохте!

А че имате дете чрез мен, аз обясних, че бях принуден да го сваля!

И трябваше да премина през официален брак!

Какво искахте Вие – брак или рождение, извънбрачно? Това, за което говорите, показва **незнание и невежество!** И голямо **ожесточение** към мен!

Е, имате ли оплаквания от дъщеря си, че не съм дал **хубаво тяло**, което да издържа на твоите измислици? **Това се дължи на мен!**

А твоят баща се провали!

А знаеш ли как бе той погребан в София? И от кого?

Разкажи го! Срам ли те е?

8.1.5. Хайде сега да видим, как аз съм подвеждал Мария Златева?

Първо: Аз имах **Програма**, и работех по нея!

Онзи, Който ме ръководеше, те не Го познавах, защото още нямаше сетива за **Него** – нито очи, нито уши! А сега работят срещу мен, чрез обикновените си очи, уста и уши! Браво на тях!

Работете, но внимавайте да не се изморявате! Българският селянин казва така: „**Не сакам да работим, оти не сакам да се мóрим!**”

Второ: **Борбите в т.н. „Братство” на Изгрева, започват от музикантите. И те разрушават Изгрева!**

Това е много добре описано в спомените на **Мария Тодорова**. Вижте „Изгревът”, т. 1, с. 109–117–121, 156, 187–190. Въпросните страници, ще намерите в „Изгревът”, т. 1. 2. изд., с. 125–134, 180–191.

Е, харесаха ли Ви снимките на музикантите? Хубави са! Но аз ги съхраних и публикувах!

Трето: Спомените на **Мария Златева**, са публикувани в „Изгревът”, т. 1, с. 341–381 и т. 1. 2. изд., с. 395–436.

Разясненията за „**Разменната монета**” – на с. 437–444.

Това са спомени по моята редакция. След това, от с. 445–465, публикувах и нейните спомени по оригинала, така както бяха написани първоначално. Това бе нейно желание. Изпълних го.

Снимките на Мария Златева са в „Изгревът”, т. 1. 2. изд. – № 41–64. Вие виждали ли сте тези снимки на друго място, на същото време? Защото сега ги крадат от мен!

Четвърто: Тук се споменава за **Митко Сотиров**.

След като беше чел спомените на бившата си съпруга, той ми се обади по телефона, че иска да даде обяснение. Това негово обяснение е публикувано в „Изгревът”, т. 25, с. 561–593 от магнетофонен запис.

А снимките на Димитър Сотиров като млад, започват от същия том от № 101–114.

Видяхте ли съпрузите на снимки **№ 114 и 115?**

Пето: А защо се развежда **Мария Златева с Митко Сотиров?** Има си причина. Виж на с. 565–566 от т. 25. Има си „**братски приятел**”! Това е!

Аз казвам така: „Ако искаш жена – то се ожени. Но защо посягаш на чуждата жена?” Отговорът бе, че „Чуждата жена е по-жадна и по-гладна

за „братска любов“! И трябва да се нахрани! И да няма гладни и жадни за любов, и да се разхождат насам и натам с търсеци очи!”

Отличен отговор! Няма що!

Шесто: И накрая, разбрахте ли кой е този, който подвежда? Прочетохте ли всичко? **Определете се, кому да вярвате.**

Аз съм дал доказателства, какво аз съм свършил.

А името на този „братски приятел“, който утешава Мария Златева **го има**, и е отбелязано. Трябва да си го намерите в т. 25. Не съм го пропуснал!

Седмо: Защо се оспорват спомените на Мария Златева в „Изгревът“?

Вижте за справка в „Изгревът“, т. 13, с. 867–871, с приложение на ксерокс личните документи и свидетелства.

Осмо: Разгледахте ли всички снимки, които Ви поднасям? Харесвате ли ги?

Сравнете сега, какво е написала Милка Кралева. И се определете, кому да вярвате. Нали имате очи да гледате, и ум да преценявате?

Хайде да Ви видим, и хайде да Ви чуем!

Ще си мълчите ли? Страх ли Ви е?

Дезето: В „Изгревът“, т. 31, на с. 326–328 има заглавие – „Мария Златева и двете Песнарки“.

Хайде да Ви видим, как ще приемете това, и как ще издържите на тази новина!

Внимавайте да не се взривите, че после няма да Ви има! И няма да го има Онзи, който да ме защити!

Защото сега съм сам, а всички са срещу мене! Всички!

Среща ме една възрастна сестра, и ме запитва: „Брат Вергилий, защо всички те мразят? Ама много те мразят всички!“ Отговарям: „Не знам! На никого не съм откраднал парите, нито съм откраднал жената, нито съм посегнал на дъщеря му! А точно това направиха на мен!“

Сестрата мълчи, нищо не каза! И си отмина. Но ми зададе въпроса: „Защо?“

Десето: Аз знам къде е причината!

Онзи, който чете „Изгревът“, вече знае, че няма истински проповедници, апостоли, пророци, и всички тези подобни величия от древността!

Онези, които се пъчат и бият с юмруци в гърдите, са едно голямо нищо! Бият на глухо, като на тупан! Но няма кой да тропе с крака на хорото!

Не може жена, която е живяла като съпруга 4 месеца с един човек, да може така да го опознае, че след 36 години да го описва в не знам каква си тъмнина! **Голяма тъмнина!**

И особено, когато е една протестантска буболечка!

Вие виждали ли сте буболечка? Ако не сте – ето сега ще четете, и ще преценявате!

И се определете. За кого сте? За буболечката, или за протестантката?

Единадесет: Знам едно! А то е следното:

Ама много ги е яд! Ама много! – От Земята до най-горното Небе! И от най-горното Небе, до най-дълбоката изкопана дупка в Земята!

Така навремето, когато бяхме деца, обяснявахме колко е голяма любовта между хората. Ама тези деца, вече ги няма! Такива деца, днес

изобщо не се раждат! Но срещаме онези, които ме запитват: „Брат Вергилий, защо толкова те мразят всички?“ – „Могат, и затова ме мразят!“

А това е много трудно, да намразиш човек! Той трябва да ти открадне пари! Да ти отвлече жената! Да обезчести дъщеря ти! И да те срази и унищожи всячески!

Е, това не съм направил! Но направих друго:

ИМАМ КЪМ 2017 ГОДИНА – 32 ТОМА! ЗАТОВА МЕ МРАЗЯТ!

9. ИДИ В СЪДА, КАЗАХА...

четвъртък, 31 март 2016 г.

След демократичните промени, моята активност се увеличи, а това доведе до разминаване с мисленето на групата в **Бургас**. Повечето хора дърпаха назад към утъпкания път, и не бяха способни да схванат, че тъмната епоха свърши, и е време за промени в братския живот! Някои от тях разбираха, но искаха те да правят промени, а не аз.

Издателство „**Сила и Живот**“ имаше нужда от помещение.

Апартамент на баща ми, вече не бе достатъчен! А аз няхах собствено жилище, защото имота на Братството още от **1962 г.**, бе прехвърлен на мое име, за да се запази. Такъв бе закона в България.

Ръководството недвусмислено ми каза, че няма да разрешат продължение на дейността ми върху братския имот. Поисках да се съберем, и обсъдим този въпрос на официално събрание. Но не получих отговор!

Не позволих да се проведе събрание! Страхувах се, че ще остане документ за този конфликт с мен. Лицемерието се превърна в единствено отношение към мен. Усмихваха ми се любезно, и влизаха в салона. Усмихваха ми се любезно, и излизаха от салона. А аз стоях в предверието с книгите и списанията си. Атмосферата беше тягостна! Най-сетне разбрах, че **новото ръководство** никога няма да седне на една маса, за да разговаря с мен! Усмивките им, симулиращи добри отношения с мен, щяха да продължат до безкрайност! И реших да приключа този театър!

Една сряда в 5 ч. заключих салона, и останах вътре!

Бяхме всъщност с **Надя Баева**, тогава единствения ми помощник в „Сила и Живот“. Написах обръщение към братята, че този акт е, за да излезе истината наяве, и го сложих на вратата. Надявах се, че ще се замислят, и ще попитат за каква истина говоря, и какво всъщност искам.

Около 5:30 ч. вратата на двора се отвори, и хората започнаха да идват за лекция. Гледах ги отвътре. Чувствах, че така трябва! Не трябваше да поддържам илюзии! Исках да разбера, останало ли е поне малко лоялност и разбиране към мен. Очакванията ми се оправдаха. Наистина чух онова, което те мислеха за мен, и което нямаше да чуя, ако бях сред тях тялом. Видях, как ги възмути постъпката ми! Започнаха да я коментират грубо, дори с цинизъм. Разсъждаваха елементарно: „Салонът е заключен, значи Милка е виновна!“

Никой не се замисли, защо всъщност съм заключила!

Но аз бях доволна! Успях да сваля маските от лицата им! Видях омразата към мен! И разбрах, че нямам никакъв шанс сред тези хора. Аз ли? Не, не аз. Идеята, за която работя, няма шанс в такава груба и бездуховна среда!

Видях, че намериха лист хартия, и започнаха да се подписват. Подготвяше се **оплакване в Бургаския съд**. Пожелах да ме пратят в

съда. Мисъл за разрешение проблема по братски, с разговор (което бе единствената цел на моя акт), не можа да проникне в умовете им.

Някъде към края, в двора влезе **братовчед ми Петко**. Носеше цигулката си. Като разбра какво е станало, той се опита да ме защити – кръвта вода не става! – После извади цигулката, и подхвана ритмична песен, за да трансформира напрежението!

Никакъв ефект! Даже му се скараха! И тогава една от новите сестри, с ясновидска дарба, се качи на пейката до входа, и каза: „Не виждам нищо хубаво тук! Нито Милка, нито вие ще спечелите! Тук виждам голяма **разруха!**...“ И съкрушена слезе.

Ще се отклоня за малко. Спомних си думите й през **2011 г.**, когато беглом хвърлих поглед към салона, на път към бургаската гара. **Дворът бе обрасъл с дървета и храсти! Сградата бе полусрутена! Наистина, разрухата бе факт!**

Но тогава, в края на 20 век, когато стана тази случка, аз си мислех че имам сили да преборя сивата маса на невежеството и завистта. Не, нямах! Имах сили само да запазя душата си, и да си тръгна, за да не се смеся с онова бездушие, чието лице видях.

На другата сутрин, **трима представители на Бургаското Братство** дойдоха в салона, тоест в библиотеката, и ми връчиха **призовка за съда**. Направиха го с усмивка! Не ме попитаха нищо. Гледаха ме спокойно, като победители. Но аз усетих в сърцето си края! Работата ми за идеите на Учителя в Бургас, бе приключила!

Е, отидох в съда. Призовката си е призовка.

Съдийката ме прие. Запита ме **защо съм заключила вратата**. И да й кажех, едва ли щеше да ме разбере! Подадох й документа. Там, в съда, документите са по-важни.

Тя разгледа нотариалният акт на мое име, и с изненада каза: „Но Вие сте собственик!... Идете, и веднага сменете бравата! Те не ви обичат!...“
Беше разбрала!...

Ето и епилога. Аз не смених бравата! Смених държавата! Животът ми започна отново!

Публикувано от Milka Kraveva в 22:32:00

9.1. БРАТСКИЯ САЛОН В БУРГАС – ПОЯВИЛИТЕ СЕ ЧУДЕСА!

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

9.1.1. След **1990 г.**, се явиха мнозина, които искаха да бъдат ръководители. Събираха се на групи, уточняваха се.

Но не искаха жена! Особено от протестантските среди!

И от там дойде конфликта за салона в Бургас.

9.1.2. Бургазлий усещаха, че има нещо, което ги смущава в това издателство „Сила и живот“!

Аз вече описах причината, но тогава, както и сега, това не се приема. Но усещаха, че има нещо. Но не го знаеха това нещо, откъде води началото си. А то си имаше особено начало!

9.1.3. Онзи „майстор Борис“ беше влезнал в Милка Кралева, и ръководеше всичко! И той заключи салона!

Само той може да я накара, та да го заключи. Друг не можеше!
Той имаше сила над нея, и я управляваше, без тя да се усеща в това насилие!

9.1.4. Всички в Бургас смятаха, че като се подпишат всички под една молба, то ще си върнат салона! Но те не знаеха, че има нотариален акт на сградата, на името на Милка Кралева! Тя беше собственикът!

9.1.5. И тя го предаде на онзи, на който трябваше да го предаде. И да ги изхвърли! Изхвърлиха ги от салона. Всичко вървеше по план. Изпълни се.

9.1.6. Но дойде време, когато се яви Онзи, Който ги изхвърли от България!

Била сменила държавата!

Не можете да смените държавата! Държавата може да Ви изгони!

И тогава Вие си търсите друга държава!

Това ли Ви е истинската държава? Там ли си родена? Съмнявам се в нея, че ти е истинската държава!

9.1.7. Как и защо бе заключен Братския салон в град Бургас?

9.1.7.1. Трябва да се подготвите много добре за тази история. Затова, виж „Изгревът“, т. 15 следните страници:

- За Братските съвети – с. 877–878;

- За салоните – с. 878–879;

- Кой може да построи Молитвен дом за Братството в Бургас? – с. 880–882;

- Защо Минчо Сотиров не можа да построи Молитвен дом за Братството в Бургас? – с. 882–884.

Прочетохте ли всичко? Едва ли ще издържите!

9.1.7.2. НА ЖЕНИ НЕ СЕ РАЗРЕШАВА ДА БЪДАТ РЪКОВОДИТЕЛИ НА ОКУЛТНИ ДУХОВНИ ОБЩЕСТВА, ОЩЕ ОТ ДРЕВНОСТТА!

Ето подходящите примери в „Изгревът“. Трябва само да ги прочетете.

В „Изгревът“, т. 1, 1993, с. 245–248 – „Рудолф Щайнер и Великият Учител“. На с. 246–247 се съобщава от Учителя Дънов, че Рудолф Щайнер е преродения Питагор. На времето, гърците изгарят Школата му за една жена! И че те изгарят дървените помещения, също заради една жена. Това е една и съща жена, преродена при Щайнер! Виж с. 247.

9.1.7.3. Учителят и толстоистите – с. 256–260.

Според Учителя Дънов, Лев Толстой е прероденият Сократ, а жена му София Андреевна, е преродената някогашна Ксантипа. Учителят много пъти е говорил за тях двамата – с. 258.

Непрекъснати конфликти е имало между двамата!

Но когато Лев Толстой е започвал да пише новия си роман, у дома им всичко е утихвало. Защото София Андреевна, е била главната героиня във всеки нов образ от романите му. И после сама е преписвала нечетливия му почерк, за да го подготви за печат.

Това е много добре описано в „Изгревът“, т. 1, 1993, с. 256–260.

И как Лев Толстой тръгна за България, но се размина за среща с Учителя Дънов!

9.1.7.4. За трите клона на Бялото Братство в Школата на Учителя Дънов – с. 263–267.

• **За първият – египетски клон – виж на с. 263–264.**

На с. 264 се говори за неговата проекция в България в тракийските земи, където **Орфей** е създал своята Школа. Тя е била разрушена заради жените, и от жените. Древните автори пишат, че Орфей е разкъсан от страшните жрици на чувствения култ на вакханите. Разкъсан от жени! **Хайде, разтълкувайте го. И се вразумете!**

• **Вторият клон – палестинският клон – с. 264–265.**

По времето на **Мойсей**, онази, която е била най-върла противничка, е била рождената му сестра. Но тя е била жена, която се е казвала **Мариам**, която е воювала срещу него, и Бог я наказва с проказа. Виж в Числа, гл. 12; Второзаконие, (24:9).

• **Третият клон – богомилският клон – с. 266–267.**

Първата кланда, е издигната от **цар Борил** срещу богомилите. А българите в своята царска история, имат **12 гъркини** за царици. Те са идвали със своята прислуга, и те са взимали решенията за гоненията и кладите срещу богомилите. Но гърците са ги командвали.

В „Изгревът“, т. 1. 2. изд., всичко това се намира на с. 284, 297, 304–309, в потвърждение на това, което написах.

9.1.7.5. В Школата на Учителя Дънов (1922–1944 г.) – 2/3 от Неговите последователи, са били жени. И те са създавали най-големите борби!

Това нещо е описано в томове на „Изгревът“.

Веднъж Той казва така: „Всички окултни Школи до сега са се извърждали в разврат. И сега има такава опасност!“

Имало е, не може да няма! Това са били живи хора, а не светий на картини, закачени по стените на църквите.

9.1.8. В „Изгревът“, т. 25, Кралю Кралев за салона в Бургас, много добре го описва на с. 481–482.

Но трябва да се прочете много добре, как се построява Братския салон, и как той изведнъж изчезва! **По всички правила на мошениците и разбойниците!**

Имало го е, а сега го няма! Има го! – Няма го! – Магьосници!

9.1.9. Аз съм виждал и срещал един нотариален акт за салона в гр. Бургас, който е записан на имената на 6 човека. А на с. 482 Кралю Кралев разказва много точно всичко, което трябва да се знае.

Когато излезна от печат „Изгревът“, т. 25, който е историята на Бургаското Братство и за **Минчо Сотиров**, то тези от Бургас отказали са да го купуват и четат!

Там – в гр. Бургас, отказаха да го купуват и четат!

Ето, започнаха ред заседания на съда, и накрая той бе прехвърлен на друго лице. Вижте „Изгревът“, т. 15, с. 884–886. Прочуте го много добре.

Такава им бе присъдата! И затова салонът им изчезна в Небитието!

9.1.10. Всичко написано в „Изгревът“, т. 11, с. 794–803, се събдна.

БЪЛГАРСКИЯТ НАЦИОНАЛЕН ДУХ ГИ ИЗБЪЛВА И ИЗХВЪРЛИ ОТ БЪЛГАРИЯ, ЗАРАДИ ПРЕДАТЕЛСТВОТО, КОЕТО ИЗВЪРШИХА СРЕЩУ „ИЗГРЕВЪТ“, СПРЯМО ДЕЛОТО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ И УЧЕНИЕТО МУ!

Тези хора днес в България никой **не ги иска**, и не ще да ги приеме!
Пред тях стои предателството! Българите по дух ги изгониха!

Има такива случаи в историята на България, с личности и техните семейства.

А сега, след 36 години, след брачно съжителство от 4 месеца, ще си припомня неща, които в нейния ум съществуват като измислици, и след това като нагла лъжа!

Затова описвам всичко това!

9.1.11. Спомням си **Димитър Добрев** – ръководител на Бургаското Братство, който водеше делата за възвръщане на Братския салон, беше научил, че имам някакъв договор, и се срещнах с него в дома на **Марийка Марашлиева**.

Казах му, че съм го държал в ръцете си, че съм го сложил в голем бел плик, че съм го подписал и го бях сложил на такова място, за да не се загуби. И след време, **този плик изчезна!** Не можах да го намеря, къде съм го сложил! **Скриха го от мен съществата от Небето!**

Накрая си казах: „Тука има нещо да става!“ И то стана. Добрев загуби делото, а **Милка Кралева** прехвърли салона на друго лице, който го продаде. Стигна се до финала.

Ако бях намерил въпросния договор, щях да им го дам, и щяха да си възвърнат салона.

Трябваше да се отиде до края на падението! Няма половинчати неща! Има финал, и край на всичко! А **Димитър Добрев** се чудеше, че може такова нещо да се случи!

Аз знам, че съм срещал и други договори за имоти. Дано ги намеря, и ще им ги публикувам в „Изгревът“.

Ще има да се чудят, и да се „блещат“!

9.1.12. В „Изгревът“, т. 24, с. 775–785, в който е материала за **Весела Несторова**, на с. 784, бях изпратил писмо да ми предадат от Бургас само албума със снимките на **Весела Несторова**. И щях да го върна.

Направили заседание, и решили да не ми се дава нищо! Отказаха ми! Съобщиха решението им.

И тогава разбрах, защо не съм намерил въпросния договор!

А с него, щеха да си върнат салона! А сега салона е препродаден, и те отидоха на „Кара баир“.

Да ходят! Те си избраха пътя! Трябва да си научат ненаучените уроци!

Да ги учат! Ще чакаме, има време докато си ги научат.

9.1.13. Ще дойде време да Ви опиша, как всички членове от рода **Краљеви**, воюваха срещу „Изгревът“. Още от самото му начало, до края на тяхното съществуване. Очаквайте го.

10. ЩАСТЛИВЕЦ ЛИ СЪМ?...

април 2016 г. (петък, 1 април 2016 г.)

Щастливец съм! Защо?

Първо, защото се чувствам такъв най-вътре в себе си! И второ, за това, че съм дъщеря на **Крали Кралев**, и нося име и фамилия на един светъл, достоен и сърцат човек!

Как се е случило това? Тук на Земята, към света на хората ме е привлякла една..... книга. Специална книга! Със заглавие „**Учителят говори**”.

През 1948–1949 г., баща ми е все още предан брат и библейски лектор в **Петдесятната църква**, гр. Бургас. Тълкува Библията, и се моли искрено да бъде осенен свише, т.е. да проговори на „език”.

В **Петдесятната църква**, най-високото благословение свише, е да проговориш на език, неразбираем за околните! Това се приема като **посещение на Светия Дух**. Това се е случило с учениците на Исус, след Неговата смърт. Те са благовествали на непознати им преди това езици, за чуват Христовите думи присъстващите там чуждоезични хора.

И днес още, братята петдесятници се молят горещо да станат проводници на Светия Дух, и да заговорят на чужд език. Давам този факт за обяснение къде е бил, и какво е правил баща ми в годините преди да се родя.

През 1948 г., двамата с майка ми отиват в неговото родно село **Голямо Буково**, за да работят и да изплатят дълга направен за новопостроената си къща.

По това време, селяните в **Странджа** започват да се гражданеят, и искат да се облекат с по-модерни дрехи. Баща ми – по професия шивач, и майка ми – наскоро завършила Стопанското училище, се хващат здраво, шият денонощно в дядовата ми къща там в селото, и изплащат за една година дълга си.

По това време братята от Петдесятната църква, не забравят баща ми. Посещават го, и понякога му носят книги.

Един ден, приятелят му **Банчо**, буден и интелигентен бургазлия, му дава книгата „**Учителят говори**”. За търсеция дух на баща ми, тази книга се оказва врата към Рая! В нея той открива отговори на много от загадките на Библията. Ефекта от нея, той определя с една дума: Възкресение!

През 1949 г. дългът е изплатен и семейството се връща в Бургас, в новата къща на ул. „Толбухин” 39.

Елка е на 4 години. Аз все още се ослушвам „отгоре”, за да разбера какъв път ще вземе баща ми. А и майка ми. Не бързам!....

Новината, че баща ми чете **Дънов**, стига до ушите на братята петдесятници! Те не могат да се примирят с това!

Започват често да го посещават, и настойчиво го убеждават да похули Дънов, както и да изхвърли книгите Му! Баща ми, за техен ужас, не само не изхвърля книгите, и не хули Дънов, но Го защитава. Казва им, че Дънов говори по-смислено от тях за Христос, и че му харесва и допада писаното в книгите Му! Не се стеснява да им каже, че Неговите тълкувания на Библейските истини са по-дълбоки, от тези на който и да е евангелски пастор слушан до тогава!

Заради смелата му защита на Дънов, на следващото събрание го изключват от църквата!

Баща ми става и излиза. И не се връща никога повече! **Но душата му е пълна, и пред очите му е светло! Намерил е нещо, което разширява хоризонта за неговата мисъл!**

На Димитровден – **26 октомври 1949 г.**, баща ми купува един шаран, и го занася в къщи. Казва на майка ми: „**Йорданке**, сготви този шаран за тебе и за Елка. Аз спирам да ям месо от днес! Реших да стана вегетарианец!”

Майка ми, като добра дъщеря на **дядо Петър**, един от най-преданните петдесетници в Бургаската църква, е все още в шок от промяната, която става с **Кральо** (така го наричаше тя). Но не роптае. Замисля се, и въпреки, че не го разбира напълно, хвърля шарана в кофата за смет. Казва си: „Ако Кральо не яде месо, аз не искам да готвя това нещо! Точка”

Вечерта тя си ляга с една гореща молитва в сърцето: „Господи, ако Кральо е тръгнал в пътя на Сатана, моля те, вземи тази нощ душата ми! Искам да умра, не мога да живея така!...” На сутринта тя се събужда, и усеща странен мир в душата си! Не е умряла! Господ не иска душата ѝ. Значи, Кральо е прав. Майка ми спира да се съмнява, и приема новия път на баща ми и като свой път.

Щастлив ли съм? Съм! Родителите ми са вече избрани! Аз със сигурност съм ги обичала още преди да се родя, за това че са единни, и че са свободни духом!

Рожденната ми дата е 14 юни 1950 г.

Кръстена съм на името на баба ми, майка на татко – **Милка**.

Духовният ми път е определен в първите три букви на името: **М,И,Л**. Принципиите на **Мъдрост, Истина и Любов**, така както Учителя ги е поставил.

Наследих още и двете имена на баща ми, което ме прави два пъти **Кралева**. За по-сигурно....

Публикувано от Milka Krалеva в 14:22:00

10.1. ИЗБУХНАЛИТЕ БОМБИ НА „ИЗГРЕВА”.

ЗА НЯКОИ ИЗДАНИЯ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”

10.1.1. Тук се съобщава, че **Кралю Кралев** е бил член и лектор в **Петдесетната църква** в гр. Бургас.

Всички са очаквали да дойде **Святият Дух**, и да проговорят на чужди езици. Но Той не идва! Не само в Бургас, но и в другите **протестантски църкви** – не идва! А защо ли не идва? Отговорете си. А отговор има. И той е следният:

10.1.2. Тези хора изобщо не знаят, какво е **Святият Дух**! Говоря напълно сериозно.

Ако искате нещо да узнаете за Него, виж „Изгревът”, т. **31**, с. **766**. И там е посочено, къде да го търсите по томовете на „Изгревът”.

А какво е **Святият Дух** и какво е **Христовият Дух** – това не знаете, нямате знания за това.

За пръв път се дава това обяснение, чрез „Изгревът” – в „Космогонията” в т. 1, 1993 г. и т. 1. 2. изд., 2011 г.

Ще го прочетете ли? Едва ли!

10.1.3. Тук се споменава, че са му дали книгата „Учителят говори”. Това е грешка. А защо ли?

В „Изгревът”, т. 25, на с. 468–499 са спомените на Кралю Кралев, записани от мен, чрез магнетофонен запис.

На с. 470 се споменава, че е получил книгата „Учителят”. Тя е съставена от д-р Методи Константинов, Боян Боев, Мария Тодорова и Борис Николов. Отпечатана е в печатницата на ул. „Граф Игнатиев” № 7, защото е била с големи размери, и е била с луксозна хартия за времето си. Разрешението за печат е получено на 17.X.1946 г., и е направена поръчка за печат през 1947 г.

Тази книга има история, която е описана подробно в „Изгревът”!

Аз съм разговарял няколко пъти с Кралю Кралев, и той ми е обяснявал, че книгата „Учителят” е издадена от Борис Николов, и затова чрез нея се свързва с него. И от там следва връзката му с Борис.

Не е лошо! Дори е похвално! Пример за подражание!

А книгата „Учителят говори”, е подредена и подготвена от Георги Радев. Първото издание е 1939 г., с обикновени сини корици.

Но във второто издание на същата книга е нарисован Учителят Дънов в профил, с полувдигната ръка. Пише II издание, и е сложена емблемата с котвата. Вероятно това издание е след 1943 г., в печатницата на Изгрева.

Изданието на Георги Радев не е за новопостъпили слушатели, защото там всяко заглавие започва с такива думи и изречения, непонятни дори и за хора постъпили в Учението на Учителя Дънов десетки години преди това!

А сега ще Ви разкажем, каква е историята на тази книга „Учителят”:

Първо: Виж „Изгревът”, т. 3, с. 208 – „Книгата Учителят”; „Дар за Учителят” – с. 209–210; „Как се издаде книгата „Учителят” на френски език” – с. 210–212.

Тук трябва да се запомни, че разрешението за печат, се взима чрез лъжа от Методи Константинов.

Второ: Виж „Изгревът”, т. 4, с. 512–515. Тук Методи Константинов разказва подробно всичко. За лъжата, която употребил, бива уволнен министър Касабов, и след това цялото комунистическо правителство скоочи срещу Бялото Братство, и започват гоненията. Разбрахте ли кой е виновният?

Трето: Съществувал е на Изгрева т.н. „Просветен съвет”, който е решил да издаде книга за Учителят. Разпределили си темите, и всеки е започнал да прави извадки от Словото на Учителя по дадена тема. На поредното заседание, е бил поставен въпроса за издаване на въпросната книга. Но Борис Николов махнал с ръка, и казал: „Такава книга може да излезе след хиляда години!”

Всички били ужасени, когато на следващото заседание им се поднася отпечатаната книга – „Учителят”! Реакцията на всички била зловеща! – „Тогава разбрахме, че с този човек не може да се работи!”, ми казваше лично Георги Томалевски.

Само че той не знаеше, че този човек, който е махнал с ръка, е бил „майстор Борис”, а не истинският Борис Николов!

Хайде да Ви видим, ще го приемете ли това?

Четвърто: Първата бомба избухнала на Изгрева, с издадената от Мария Тодорова – „Песните на Учителя”.

Виж „Изгревът”, т. 1, 1993, с. 109–190, а в т. 1. 2. изд., 2011, с. 125–215.

Втората бомба е изданието на книгата „Учителят“. Била е луксозна книга на зремето си, но никой не е искал да я чете. Отхвърляли са я! Били отвратени от постъпката на Борис Николов!

За тех това е Борис, а за мен е „майстор Борис“! Аз имам доказателства за действията му.

Пето: В „Изгревът“, т. 5, който том е за Мария Тодорова, на с. 549 четем: „Как се написа и издаде книгата „Учителят“. Учителят не се доказва.“

Конструкцията се дава от Мария Тодорова. А как се издава? Виж на с. 552–554 – „Клетвата и мълчанието на гълъба“. А как се идва до провала, и кой е белият гълъб и кой е черният гарван – виж на с. 553–554.

Шесто: Защо разказвам всичко това? Защото **Кралю Кралев** и **Милка Кралева**, за да се представят пред „майстор Борис“, преиздават тази книга, за да докажат, че съществуват като Издателство.

Но те не знаеха историята на тази книга, която **ги взриви и разруши!** И от там дойде разрухата у тях! Те не могат да знаят това!

Седмо: Аз съм разглеждал подробно тази книга. Дори имам **подпис от Борис и Мария** на корицата. Тази книга като план, е изпълнена добре.

Онова, което е вложено в нея като цитати на Учителя Дънов, **не са разбираеми!** А защо? Защото в цялата книга **не присъства Духът на Учителя Дънов!** Когато **Го няма Духът**, има само един обикновен текст!

Искате доказателство? Ето го: Вземете, седнете и започнете да я четете. Като я прочетете и разберете всичко, ще ми се обадите на телефон: „О-о-Шикалка“. Такъв телефон съществува в приказките за малки деца. Амин!

Има го, и аз съм се обаждал на този телефон. Ура! Ура!

11. ПРИБЛИЖИ МЕ ЕДИН ПАНТАЛОН....

Запознах се със **сестра Лиляна Табакова** доста късно.

Мисля, че **брат Борис** стана причина да потърся връзка с нея.

Боги беше на няколко години. При посещенията ни, обичаше да застава зад гърба на сестрата, и да я прегръща, така както е седнала. Двете им лица ме гледаха усмихнато. Сестра Лиляна харесваше любвеобилността на Боги.

Малкият ѝ апартамент бе като галерия, модернистична, тоест не съвсем подредена.

Не само при нея видях този прекрасен хаос!.... Така беше, и е естествено да е така. Суматохата замести истинския живот на много братя и сестри през годините на комунизма.

В стаята ѝ имаше много шкафчета и чекмеджета. И всички те бяха с **ключалки**. Защо? Само тя си знаеше. Когато станеше дума за нещо, което иска да ми покаже, тя изваждаше връзка ключове и започваше да се взира в тях и да търси онзи, който ѝ е нужен. Намираше го трудно, но го намираше.

Посетихме я с Боги няколко пъти, и винаги оставах с весело чувство след срещите ни! Когато брат Борис ме посъветва да се срещна с нея, няхах и идея колко близка ще я почувствам, и колко съчувствие ще срещна към себе си, и към Боги!

Покажах ѝ „**Сила Жива**“ – книгата с мисли от Учителя за музиката, която току що бях създала. Помня, че с. Лиляна се изненада много прочитайки

оттук-оттам. Попита ме: „Ами ти как знаеш всичко това?....” Този въпрос ме наведе на мисълта, че тя няма цялостна представа за Словото на Учителя. Много от учениците на Изгрева, са живяли край Учителя, слушали са лекции почти всеки ден, разговаряли са с Него..... Те са били щастливи от момента, защото са били огрявани от Слънцето. На повечето от тях не им е идвало на ум да търсят какво е говорил Той предната година, или още по-предната, или още по-по-предната.

Сестра Лиляна е била оперна певица – една от сестрите край Учителя, с най-успешна кариера в музикално-изпълнителското изкуство. Друг с такъв успех е само **Асен Арнаудов**, концертиращ арфист, и дългогодишен професор в Консерваторията.

Когато с. Лиляна дошла на Изгрева, Учителят е бил близо до 80-те. От въпроса ѝ, цитиран по-горе, разбрах че тя не знае Неговите лекции през втората година на ООК, и това, че почти всяка една е за музиката... Обясних защо: Слънцето е греело!... Въпросът на с. Лиляна не остана висящ.

Разказах ѝ как приспивах Боги, и сядах на бюрото, точно до кошарката ѝ за да търся, систематизирам и подреждам по създадени от мен заглавия, мислите на Учителя за музиката. Включих всичко, което е казал в ООК, издадено до тогава.

Годината бе **1982**. В разстояние на 5 години обработих всичко, напечатах го на машина в четири екземпляра, и **Захариев** ги подвърза. Подарих една книга на брат Борис. Останалите бяха за баща ми, за Елка, и за мен. Оцеля единствено Елкиният екземпляр. Тук при мен е! Издаден в 1987 г.

Само за шега ще коментирам: „Няма го **Вергилий Кръстев** за да каже: „Е, това, Милке е исторически момент – **първа книга** с научно изследване на музиката според Учителя!....”

Не, не ми липсват коментарите му. А още по-малко необработеният му, нелитературен език!....

Истината е, че със „Сила Жива” аз бих могла да защита докторат в Консерваторията. Не и по комунистическо време, разбира се. И това не бе в стремежите ми. Титлите не са ме привличали никога, както и специални постове в обществото. Харесваше ми да съм работник. Имах за пример брат Борис, и баща ми.

Ще се върна при с. Лиляна, която още държеше книгата в ръка и се чудеше как Милка, родена много след заминаването на Учителя, знае неща, които тя е чувала само в личен разговор с Него. ...

Преди да си тръгнем с Боги от дома ѝ, с. Лиляна се сети нещо. Погледна ме строго, с леко смръщени вежди, които всъщност бяха нарисувани с кафяв молив – навик останал ѝ от артистичния живот. Ще се отклоня отново. Милата с. Лиляна, толкова ми харесваше видът ѝ! Косата ѝ – с изкуствени къдрици. схваната с елегантна панделка, очите ѝ – гримирани, устните – с червило. А тя – по пенъор, седнала в удобна поза, и с достойнството на примadona.

Как да не си благодарен на **шанса** да си с нея! Та тя е човекът, на когото Учителят е пял **Новото Битие**, и която е нотирала още толкова негови оригинални композиции!

Но нека да се върна, сега тя се беше сетила за нещо. Гледаше леко смръщено, и ми посочи Богдана. Каза: „**И да знаеш, момичетата са карма на бащите. Богдана е карма на Вергилий!....**”

Гледах я с усмивка, не ми бе работа да осъждам Вергилий! За мен той се бе самоосъдил!

След като ми каза важния закон, с. Лиляна се поусмихна и продължи да говори вече по-спокойно: „Знаеш ли, че той идва тук, и ми поиска спомени и други там хартии? Дадох му нещо, на което искаше да се подпише, че му го подарявам. Настояваше да напиша това непременно, за него специално! И като написах името му, и му дадох тези листи, гледам, той се приближи, и аха-аха да се хвърли да ме целува! Толкова силно се ядосах, така го блъснах, този сладострастник! Ще ме прегръща, той! Че как си позволява!....” Веждите на с. Лиляна пак се бяха сключили, при тези гневни думи.

Имах чувството, че виждам **Тоска**, как се защитава от **Скарпия**. Малко хора разбират душата на сценичния артист.... Работила съм в опера дълги години.... Знам това. Затова побързах да я успокоя: „Той е искал да ти благодари, не е това, което си помислила!....” Но тя си знаеше, тази постъпка на Вергилий, е коствала затваряне вратата зад гърба му.

Сестрата продължи да работи с **Огнян Николов** за оформяне на спомените си. Огнян, сценичният артист и музикант, бе много по-близко до разбиранията ѝ, и до душата ѝ. За този избор, искрено я поздравих.

Преди да тръгна, сестра Лиляна ме разсмя отново! Разказа ми свой спомен от онова време, когато на път за Изгрева е посядала за почивка в Борисовата градина: „Седя си аз на пейката, и чета книга. **И гледам, към мен се приближава един „панталон”, аха-аха да седне до мен!....**”

Прихнах, не можах да не се разсмея! Панталон! Какъв точен израз бе намерила за мъжкото присъствие. Излязох си развеселена.

Сестра Лиляна бе човек с въображение, и с много плам отвътре. Имаше чистота! Каква чистота на душата!

Публикувано от Milka Krалеva в 11:22:00

(Приложение)

Аз, **Цветана (Лилиана) Табакова**, предавам на **д-р Вергилий Кръстев** моите разговори, срещи с Учителя от 06.VI.1940 г. до 17.XII.1944 г., наброяващи 141 страници, за да ги предаде за печат, като той лично ще финансира напечатването.

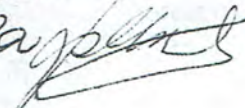
Ще предам и нотните записи – в оригинал: „Битието”, 12 песни, и останалите 3 песни от Учителя, ги пазя досега!

15.I.1991 г.
София

Подпис: Цв. (Лилиана) Табакова

Свидетел: **Фаустина Иванова**
/подпис/

Аз, Цветана (Лилиана)
 Табакова предавам на
 доктор Вергиллий Крзев
 моите разговори, срещи със
 Учителя от 6.VI 1940г. до 17.XI,
 1944г. наброяващи 141 стр. За
 да ги предаде за печат, като
 той лично ще финализира
 напечатването. Ще предм
 и нотните записи във
 оригинал. Бюлетто, 12 песни
 и отаканите три песни
 от Учителя и пакъ до края
 6.I 1991г.
 Соприч подпис: Цв. (Лилиана)
 Табакова

свидетел: Фредерика
 Табова

11.1. ЛИЦА И СЪБИТИЯ, ДОКАЗАНИ ЧРЕЗ „ИЗГРЕВЪТ”. Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”

11.1.1. Милка Кралева се е запознала с **Лиляна Табакова**, по препоръка на „**майстор Борис**”.

Той знаеше, че аз работя месеци наред с нея, и изпраща Милка с дъщеря си, **за да ми се пречи!** Това е умишлено деяние! И доказано с факти.

11.1.2. Аз съм работил с нея **6 месеца**, и имам с нея **40 часа** магнетофонен запис!

Може ли да пресметнете, колко дни са това – да звучи в тебе този запис?

Преди всяка среща, тя ми разказваше кои лица са идвали при нея, и какво са говорили срещу мен. И всичко това, се записваше на магнетофонна ми лента.

Аз знаех, че отиват при нея, за да ми се пречи! Затова бе изпратена Милка Кралева от „майстор Борис”!

За него – виж в „Изгревът”, т. 8, с. 64–65, в разказа на **Стоянка Илиева** – „**Старото гюбре, което се запали**”, и „**Яйцето, което се измъти**” на с. 65–66 – това се отнася за мен!

Въпрос: Знаете ли какво означава „старо гюбре”? А знаете ли колко години гори, докато изгори всичко?

11.1.3. АСЕН АРНАУДОВ

Виж „Изгревът”, т. 1, 1993, с. 135–136 – „Асен Арнаудов и чистотата” и т. 1. 2. изд., 2011, с. 155–156.

Виж „Изгревът”, т. 1, 1993, с. 388–389 – „Златните копринени нишки на Димитрина Антонова” и т. 1. 2. изд., 2011, с. 472.

Виж „Изгревът”, т. 1, 1993, с. 190 – „Асен Арнаудов като видя оригинала”, и т. 1. 2. изд., 2011, с. 219.

Виж „Изгревът”, т. 8 – с. 480–484.

Снимка на Асен Арнаудов с Учителя Дънов – виж в „Изгревът”, т. 17, снимка № 12; т. 8 – № 18; т. 29 – снимки № 95, 227, 250.

Има и други материали за Асен Арнаудов, и още негови снимки.

А къде са Вашите снимки? Няма ги! А защо? А защо го споменавате тук? Виж „Изгревът”, т. 1, 1993 г., с. 157.

11.1.4. Книгата, съставена от **Милка Кралева** – „**Сила жива**”, по музиката на Учителя, е една осъществена идея само от музикант.

Но на мен такава книга не е подарена, защото смятат, че съм нищо! А аз качих музикантите на сцената, и след това всички без изключения, се подписаха срещу мен!

А знаете ли какво стана с тези музиканти?

Четири човека бяха изгонени от България, а другите си ближат кучешките си рани, и вече въртат опашки, да не им се случи още нещо!

Това е БИЧЪТ БОЖИЙ за извършените престъпления към „Изгревът”!

Но ето ме, и казвам: „**Историческа книга!** Но тя е за другите, но не е за мене!” Но запитвам: „Защо не си е защитила докторат от 1990 до 2017 г. с тази книга?” Чакам отговор!

А знаете ли кой е виновен, и кой е този, който провали всичко? Знаем го – онзи, който разбива с юмрук черепа, и троши кости!

Отговори – защо за 27 години, не защити докторат? Аз знам всичко! Ето – 15 години си в САЩ, защити го там!

Само, че там няма да стане! Може да стане само на българска земя! Но ти си изгонена от нея! Заради престъпленията си!

11.1.5. Аз съм живял с българите, и знам как те говорят!

Виждали ли сте 2 селянки, как говорят помежду си? Няма подлог, няма казуемо, но речта им тече като река! Ами чули ли сте 2 селяни? Това е български език!

А разни писатели, журналисти, политици и т.н., **не говорят български език**, а измислен литературен език, който **сменят** на всеки 40 години!

По времето на социализма – (1944–1990 г.), се говореше на измислен език, а сега – (1990–2017 г.), се говори също на измислен език!

Слушам, и не разбирам нищо от него!

Няма мисъл и нямат български думи, с които да облечат мисълта си! И започнаха да употребяват чужди думи, взети от различни езици.

Аз говоря така, както мисля! И както ми протича мисълта в главата!

Говоря точно и ясно!

И това побърква всички, и казват: „Той не говори литературно!”

Да, така е! Но съм точен и ясен! И побесняват от това!

Не могат да издържат, защото има сила в това, което пиша и казвам! А силата на мисълта, идва от Духът на Силите Господни!

11.1.6. А случайно, знаете ли как е говорил Учителя Дънов? Нищо не знаете!

Това, което Той е говорил, стенографките са го преработвали и стилизирали, за да го представят в подходяща литературна форма!

Това знаете ли? Променили са Му Словото!

За тази преработка, говори стенографката **Елена Андреева** в „Изгревът”, т. 9 на с. 783–804. Казваше ми така: „Учителят говореше със символика. Кажеше нещо велико, но с обикновени думи. Така, че говорът Му е простее! Как ще го пуснеш това за печат? Не можехме!”

11.1.7. Учителят Дънов дава един хубав пример с писателя **Михалаки Георгиев**, който присъства на първите събори.

Според Учителят, най-хубавият разказ в българската литература е този на **Михалаки Георгиев**, под надслов: „**Бае Митар Пророкът**”. Виж „Изгревът”, т. 17, с. 437–455. А на с. 462–470, сме публикували речник на остарелите и чужди думи в произведението на **Михалаки Георгиев**.

Вие можете ли да го прочетете? Няма да можете!

Обвиняват го, че пише на диалект, така както българите говорят към **Видин и Лом!** Той пише на говорим български език. Това е причината, да не го признават за писател!

А той е неповторим! Това е оценката на Учителя Дънов.

11.1.8. А целомъдрената **Лиляна Табакова** казва, че момичетата са карма на бащите, и че Богдана е карма на Вергилий!

Да не ме предизвиква, че ако си отворя устата, за нея, няма да има спиране! Моля, моля, Вие не познавате окултния закон!

Вие откраднахте законната ми съпруга, когато беше бременна в 3 месец с плода, и тя избяга заради „майстор Борис“, та сега кармата не е моя, а на теб и на „майстор Борис“!

Запомни това! Ще си заплатите, както трябва! И двамата!

11.1.9. Тук се споменава, че съм се хвърлил да целувам Лилиана Табакова, която е на **90** години!

Това не е вярно, а една измислица!

Искате доказателства? Вижте „Изгревът“, т. **31**, с. **374–382** – „Цветана Табакова ни очаква цели 24 години!“ Всичко бе документирано. Приложил съм ксерокс-копия.

„Етапите на работата ми с Лилиана Табакова“ – с. **383–412**.

„Защо не ми предавах архива?“ – с. **405–406**.

„Наводнението на кашоните с архива“ – с. **406–409**, и

„Къде остана тетрадката на Лилиана с песните на Учителя Дънов?“ – с. **410–412**.

„Къде са 4-те песни на Учителя, останали у Лилиана Табакова?“ – виж „Изгревът“, т. **1**, 1993, с. **168**.

Защо мълчите и не отговаряте? А там е написано у кога са, и кой ги укрива!

11.1.10. „Сестрата продължава да работи с Огнян Николов.“

Сега ще видите голямата лъжа! Ето я: Виж „Изгревът“, т. **4**, с. **595–600** – „Лилиана Табакова“, и обърнете внимание на с. **598–600**.

За етапите на работата ми с Лилиана Табакова – виж в „Изгревът“, т. **31**, с. **383–389**.

Ще ги прочетете ли? И след това се явиха рушителите!

11.1.11. Един от рушителите бе и Огнян Николов!

Как стана това? Ето, прочетете го в „Изгревът“, т. **4**, с. **598–600**.

Движеше ги нещата **Георги Кръстев**, а изпълнителят бе **Огнян Николов**.

А той не беше взел разрешение от мен! А какво от това? Сега ще си го проверите!

11.1.12. Къде е Огнян Николов днес, през 2017 г.?

а) Огнян Николов беше певец с оперен репертоар. Но не можа да пробие, макар че правеше опити!

Изпълняваше песните на Учителя с патос, но по начин, както се пее в операта. Направи записи на **2** касетки с песните на Учителя с гласа си. Всички го харесваха! Беше млад, хубав глас, пееше с патос и вдъхновение, и това оживяваше слушателите, и те му ръкопляскаха възторжено! Радвах му се! И то с право!

б) Той беше поканен в Лондон от михайловистите, за изпълнение на песните на Учителя Дънов.

Пристигнал там, но не му дали да пее солово, но само в техния хор! Бил излъган, затуй той си подготвил онези песни, които трябва да им изпее. Нали затова отива при тях, за да им пее!

Той носел случайно „Изгревът“, т. **1**, 1993 г., и го отваря на произволна страница. Паднало му се с. **303–304**, и се зачел. Всичко което му се случвало с него в Лондон, го имало написано и отпечатано на с. **303**.

Бил потресен! Пророчеството се сбъднало, чрез него!

На един мой концерт-рецитал през 1994 г., той присъстваше и ми разказа този случай, и целия трепереше! Стоеше на **2 метра** от мен! Не смееше да се приближи към мен!

Това бе най-голямото доказателство за Силата на „Изгревът”, т. 1, 1993! Но във второ издание от 2011 г., случката бе описана на с. 350–351.

Тази история е публикувана в „Изгревът”, т. 3, с. 378–379, от 1995 г.

А Огнян Николов разказваше, и трепереше целият!

И аз се разтреперих! Това не е шега работа!

Но днес го няма, замина си скоропостижно, заради нарушение на окултните закони! А какви бяха те, ще си ги прочетете в следващите страници.

в) Аз бях работил с Лиляна Табакова цели 6 месеца, и имах **40 часа** запис. Имах доказателства, които съм приложил в „Изгревът”, т. 31, с. 372–412.

Огнян Николов се яви, и реши да ме отстрани!

Предложи на Лиляна 3 000 лв., занесе цяла торта, и тя му даде материала си, написан на пишуща машина.

Книгата му излезе със заглавие – „Съзвучие на бъдещето”.

Вижте „Изгревът”, т. 4, с. 598–600. Издаде и „Школата за пеене”, от Лиляна.

Всички около Лиляна и извън нея, се явиха като рушители на моята работа! Виж с. 391–393. Запознайте се със следващите страници до края.

И сега ми отговорете, защо днес – 2017 година, го няма Огнян Николов? Кой го премахна от този свят, и Кой го затри?

Е как така, да не може да отговорите?

г) Аз имах все пак разположение към него, и му предложих да участва в един мой концерт-рецитал, и да бъде солист. Приготвих подходящ сценарий, като той трябваше да си подбере песните, които да изпее.

Но той накрая се отказа, и се размина с мен и с Програмата на „Изгревът”!

Но не се размина с онези 2-та Архангели, които охраняваха Школата – единият с меч – за Бялата лежа, и другият с копие – за Черната лежа.

Те не прощават никому!

Защо Вие премахнахте Огнян Николов? А сега ще ми говорите **вреди-некипели!** Ама това е много точен български език! Отговорете. Хем да те варят и хем да не кипнеш, и да не можеш да увриш!

11.1.13. Ето сега ще да видите в „Изгревът”, т. 31, на с. 818 е показана поканата за концерта на **29 май 2004 г.**, с участието на **Огнян Николов**. Но ми спряха концерта, заради някаква политическа Конференция на водещата политическа партия тогава – **СДС**.

На с. 818 е описано, че със същия сценарий, се проведе концерт-рецитал на **26 юни 2004 г.**, с песни на победата на Съветската армия, по време на Отечествената им война от 1943–1945 г. Проведе се, без участието на Огнян Николов.

Това бе доказателство, за моето добро разположение към него.

В „Изгревът”, т. 31, на с. 518–519, се говори за отложения концерт

на Огнян Николов на с. 520. А на с. 521–527 от същият том – 31, ще се запознаете, как този концерт бе проведен на 26 юни 2004 г. – с бойните песни на Съветската армия.

А какво представихме, и кои бяха тези песни – виж на с. 526–527. Тук, на с. 526, ще прочетете „Учителят Дънов за Славянството“.

Ето така се работи!

12. РАЗРЕШЕНО! ДОВЪРШЕТЕ ГО.....

събота, 2 април 2016 г.

Бях на 4 години, когато в Бургас се построи нов салон.

За строежа му, нямаше разрешение от общината! Имаше документ за поправка на съществуващата стара сграда. Понеже нуждата от по-солидна, тухлена постройка бе голяма, братята решиха да рискват. Събориха старата сграда, и започнаха строежа на нов салон. Почти всеки ден те бяха там. Градяха сами, и правеха всички усилия да се справят бързо с работата.

Ние, децата, обикновено играехме на двора, докато те работеха. Около нас имаше купища строителен материал, както и греди и дървения от старата сграда. Там беше и една вътрешна стълба, по която години наред братята се качваха и слизаха от горния етаж. Бяха я подпряли на отсрещната стена.

Един ден, както се ровех в купа с пясък на двора, нещо силно ме блъсна и захлюпи. Стълбата, която не е била добре закрепена, бе паднала върху мен. Измъкнаха ме, но главата ми бе пукната. Потече кръв. Моментът бе драматичен. Не ме заведоха в болницата. Омотаха главата ми с една бяла кърпа, така че заприличах на арабин, и работата продължи.

След малко, настана друга суматоха! Дойде човек от общината с нареждане строежа да се спре. Строеж без разрешение, при това в центъра на града, е това нямаше как да мине без санкции!

Баща ми реши да иде в Градския съвет, за да се опита да склони началника да даде разрешение. Смени дрехите си, покани един от братята да го придружи, и тръгнаха. Аз, както бях, с превързана глава, без те да знаят ги последвах. След няколко пресечки, ги доближих и хванах татко за ръка. Той се изненада! Понечи да ме върне. Явно не му се искаше да вземе и мен в съвета, още повече с тази „чалма“ на главата. Но не можеше да ме прати назад сама. Погледа ме, почуди се, и ме поведе със себе си. Не помня дали в съвета стана дума защо съм там, и защо съм бинтована. Едва ли някой ме е забелязъл! Но аз пристъствах, и след искрените обяснения на баща ми, проблема бе разрешен в полза на салона.

Началникът написа на молбата: „Разрешено!“ Салонът бе довършен безпрепятствено.

Понякога в живота, дори и старото да ти е пукнало главата, ти трябва да излезеш, да се хванеш за ръката на силния, и да идеш там, където той отива. Смелостта побеждава!

Публикувано от Milka Krалеva в 23:38:00

12.1. РАЗРЕШЕНИЕ ЗА ПОСТРОЯВАНЕ НА БРАТСКИЯ САЛОН В БУРГАС.

РАЗЯСНЕНИЯ ЗА БЪДЕЩИ ДЕЯНИЯ.

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

12.1.1. Как е получено разрешението и построяването на салона в гр. Бургас, е описано и разказано лично от **Кралю Кралев**, чрез магнетофонен запис от 25 том на „Изгревът“, с. 481–484. Трябва внимателно да го прочетете, и проучите.

12.1.2. Тук има описана една история за една пукната глава, и за една бинтована глава, която е присъствувала, когато началникът е разрешил да се довърши строежа на салона.

Много добре, и Ура за построения салон от братята и сестрите!

12.1.3. Въпрос: Днес, към 2017 година, къде е салона на Бургас? И къде изчезна?

Защото детето със счупената глава и бинтована глава, като порасна, заключи салона, и след това го продадоха!

Това случайно ли е? Сбъдна ли се историята със счупената глава? Случайно ли бе счупена, и случайно ли го продадоха?

12.1.4. А случайно ли е, че тази глава днес я няма в България? И кой я изгони?

Поради продаденият салон ли я изгониха, или за още много други неща? Отговорете си. Не може само за продадения салон, но и за други много неща!

12.1.5. Ето как, пукнатата глава се появи отново, и пише измислени истории! Щом може, нека да ги пише!

Ще трябва да отговоря, за да се запуши лъжлива уста!

Ама как така ги измисля! Неуморна е!

12.1.6. Искам да знам, защо тази глава днес я няма в България? Кой я изгони, и за какво бе изгонена?

12.1.7. Чакам отговор. Трябва да има отговор!

13. ВЕРГИЛИЙ СЕ ПРЕДСТАВИ ЗА ЗАНОНИ...

понеделник, 4 април 2016 г.

Бях в София за предстоящите изпити в Консерваторията.

Обикновено отсядах в **Донка Топалова**, позната на **бр. Георги Томалевски**.

Един следобед, на вратата се позвъни. Отворих. Видях непознат човек, на средна възраст, с голяма кожена чанта в ръка. Той се изненада като ме видя, и погледът му зашари за момент, след което весело каза: „А-а-а.... ние сме се срещали с тебе, аз съм ти бил баща миналия живот в Германия!....“

Поканих го вътре, и Донка Топалова ми каза името му: **Вергилий Кръстев**.

След малко на вратата пак се звънна. Казах си: „**Дали сега не идва майка ми от миналия живот – всичко се случва, може и тя да ме посети!**” Отидох да отворя. Не, това бе друг човек на средна възраст. Той мълчаливо влезе и се представи. Казваше се **Мартин**.

По-късно разбрах, че те двамата с Вергилий са екстрасенси, и интереса на г-жа Топалова към подобни духовни явления, ги е довел тук. В процеса на разговора, Вергилий на няколко пъти прояви голям интерес към мен! Защо съм тук, какво правя, кой ме е довел, и др.

По едно време, ей така, без даже да попитам, той ми каза, че е бил **Занони**, а аз **Виола Пизани**, т.е. ние двамата сме преродените герои от окултния роман „Занони” на **Булвер-Литън**.

Бях прочела тази книга на 15 г. и образа на Мейнур доста ме бе изплашил. Казах си: „Добре, че не е Мейнур.” Разговорът за книгата продължи. И Мартин се оказа персонаж от тази книга. Той пък бе представен за англичанина, когото Виола предпочете в края на романа....

В края на цялата тази история, Вергилий доста сериозно отбеляза, че било дошло време да си направя истинския избор: Занони или Глиндън.... Гледах ги двамата, и с мозъка на моите двайсетина години на Земята, не можех да разбера що за приказки са това... Не ги приемах за сериозни, но слушах с внимание. Бях чела много теософски издания за медиумизма. Затова се държах сдържано, и почти не говорех.

Тримата бяхме седнали в хола, а домакинята приготвяше нещо в кухнята. След малко Вергилий отново се обърна към мен, и ме попита имам ли хороскоп. Не знам защо, но винаги носех в себе си хороскопа направен от **бр. Влад Пашов**. Нямах причина да отклоня въпроса, и го подадох на Вергилий. Той го разгледа, и отсече: „**Никакво щастие не ти е определено! Единствено при Петър Дънов, там си за постоянно!...**” Интересът му към моя хороскоп, започна и завърши с тези думи. Ето това е.

Така се държа Вергилий, когато се запознахте.

В интерес на истината, онова, което тогава чух от него, никак не възбуди любопитството ми! В моето семейство, не се поддържаше интерес към **медиумични прояви**. Баща ми бе здравомислещ човек! Съветваше мен и сестра ми, да работим със собствения си ум, и да търсим по вътрешен път отговори на въпросите в живота. Но животът някакси, поставяше на пътя ми все хора с някакъв тип екстрасетивност. **Вергилий** беше първият от този вид. По-късно имах възможност да направя много по-сериозни наблюдения в тази посока. Но тогава, при срещата ни у Донка Топалова, аз просто ликувах: „Слава Богу, Мейнур го няма!”

Публикувано от Milka Krалеva в 13:44:00

13.1. ПЪРВА СРЕЩА – ОПРОВЕРЖЕНИЕ

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

13.1.1. Георги Томалевски се познаваше с **Донка Топалова**, защото в нейния дом той правеше сбирки на различни слушатели по окултни въпроси.

13.1.2. Донка Топалова в онези години приемаше и изпращаше гости, които твърдеха, че се занимават с окултни въпроси.

Тогава в София, беше забранено от властите събирането по квартири. Тя имаше пишуща машина, а тогава тези машини ги нямаше свободни на пазара, и разписваше различни ръкописи от различни автори. Наклеветиха я, направиха обиск, взеха пишущата машина, и трябваше да подпише декларация, че няма да се занимава повече с тези неща, иначе щеше да бъде изселена от София.

И всичко замря след тази случка!

Аз съм писал в „Изгревът“, т. 31, с. 16 няколко реда за нея – „Живите павета на царския път“. За нея ще Ви цитирам още страници, само да ги открия в „Изгревът“.

13.1.3. Кой на кого е бил баща в минал живот, никой смъртен човек не знае! Изтрито е от паметта му, за да бъде човек свободен. **Но човек всъщност не е свободен, а е завързан с невидими въжета!**

Може този цитат да съм го изрекъл, а може и да не съм. Не си спомням! А аз имам засега много добра памет за минали събития.

Интересно ми е, защо го няма записано в паметта ми? А може да не е интересно, а да е вярно.

13.1.4. МАТИН ДЕНЕВ

Той беше висок българин, с невероятни умствени способности и качества!

Имаше развити центрове в мозъка си, и правеше контакт със съществата от Невидимия свят.

За обикновените хора беше странно, но той беше много точен! Наблюдавах го с изненада, и понякога с възхищение!

Та такива хора тогава, не се срещаха над път и под път! Нямаше ги! И да се яви някакъв такъв, веднага го взимаха на мерника на някоя пушка, и той изчезваше!

Познавах майка му, леля му – бяха учителки, но вече пенсионерки. Разказвах ми невероятни неща от историята на този български народ!

Мартин имаше 2 сестри. Той замина за **Швеция**, за да защитава една своя дисертация, и не се върна. Обявиха го за **невъзвращенец!** Национализираха му апартамента, и после той изпращаше пари от Швеция на държавата, за да му върнат апартамента. Ожени се в Швеция, имаше 2 деца.

Веднъж срещнах майка му и двете му сестри в парка на една поляна, и те плачеха за него. Отчайваща гледка!

Аз Мартин Денев не съм го виждал и срещал, вече към 40 години! Такъв човек, досега не съм срещал! Велик българин по ум и по дела, с невероятни качества!

13.1.5. Аз не съм **спиритист**! А какво означава тази дума „екстрасенс“, аз също не зная!

Днес всеки си измисля някоя дума, и я упражнява. И аз обикновено питам: „Какво означава тази дума?“ И не могат да ми кажат! Мълчат! Няма знание.

В случая е същото. Защо не обяснят, какво означава думата **екстрасенс**? Различни отговори ще получите, от различни хора.

13.1.6. Аз имам **2** романа „Занони“ у дома си. Но не съм чел нито ред от тях. Не мога да ги чета! И тези имена, които се споменават, аз не ги знам!

А защо не си спомням това, което е написано от Милка Кралева, с цел да ме **срази и унищожи**?

Та ти имаш дете от мен, защо ще унищожаваш? Трябва да **благодариш**, че си се срещнала с мен!

13.1.7. Това, което съм ти казал за хороскопа ти, направен от **Влад Пашов** е точно и верно!

След като бе изгонена от България, да не смяташ, че си **щастлива**?

Не можам да се задържа за Петър Дънов, макар че Му задигнахте и отнесохте **цигулката** Му „**Гуарнери**“ в САЩ, за да Ви носи **успех**!

Та това, което съм казал, е верно! Кой **астролог** може да ти каже тези неща? – **Никой**!

Тогава изпрати ми „**въздушна целувка**“ за **тълкуванието** ми.

13.1.8. Тук се споменава за **медиумични прояви**. Та ти нямаш **знания** за тези неща, а ги споменаваш, за да ме **увредиш**!

Ти нали си **цигуларка**, и когато **изсвирваш** даден **музикален текст**, нали трябва да се **свържеш** чрез ума си с автора, после с неговата **музика** и след това да **провериш** откъде идва тази **музика**, и накрая кое е това **същество**, което е **донесло** тази **мелодия**. **Такъв е редът**.

Мога ли да **попитам**, всички тези **етапи** как се **наричат**, и как се **възприемат** от **цигуларите**? **Виждаш ли**, че нямаш **елементарни познания** за тези неща? **Нямаш и толкоз**!

13.1.9. Аз не съм **астролог**, макар че в „Изгревът“ имам **2 тома – 18 и 19** за **Астрологията** на **Изгрева**, и **десетки хороскопи** на **личности** от „Изгревът“!

А това, което съм казал, е **верно**!

Та **Вие – рода Кралев – всички**, без **изключение**, **извършихте предателство** срещу мен и „Изгревът“! И затова **бяхте изхвърлени**, и **изгонени** от **България**!

А **извършихте** още **престъпления**, но за тях ще **говоря по-късно**.

Ето това означава, че ставам и за астролог!

13.1.10. Аз не съм се **занимавал** със **спиритични сеанси**, аз не съм „екстрасенс“ за онова, което **говориш**, нито се **занимавам** с **медиумични прояви**! Аз не съм **такъв**. **Публикувал съм** в „Изгревът“ **много злополучни случаи** с тези **прояви** на **дадени лица**. **Много са!** Но са **поучителни**!

А с какви центрове разполагам и работя в мозъка си – не казвам!

- До края на 2016 г., имам 32 публикувани томове от „Изгревът“!
- Също и 61 концерт-рецитала от 2001 г.!

Да го имам това, трябва да имам центрове в мозъка си!
Не може една буболечка, и то протестантска, да дава преценка за един човек! Това се отнася за теб! Жено, сбъркана, протестантска!

13.1.11. И ето сега протестантите, и то онези от най-реакционните, воюват срещу Програмата на „Изгревът“!

Нека да воюват – сега им се е паднало да воюват!

Е, какво казва Святият Дух от Вашата църква за моята Програма?
Святият Дух в случая мълчи, а Вие говорите вместо Него!
Какви ненаситни уста имате за голи лъжи!

13.1.12. Необходимо Ви е обучение!

Много голяма омраза бълваш срещу мен!

Ако излъчваше вместо омраза, а малко Любов, то цена нямаше да имаш! Щеше да бъдеш безценна! А сега, нямаш цена!

Да ама аз няхах късмета да бъда облъчен с такава Любов! Вместо нея, дойде омразата!

Брех, каква голяма омраза!

Погрешно си е насочила към мен! Трябва да я насочиш към онзи, който закопа и провали стотици от последователите на Учителя Дънов!

Но това не може да стане, защото те е обсебил, и си станала негов инструмент с написването на тези лъжи за мене.

Но ще ти се отворят очите, но ще бъде късно за теб! Ама много късно!

14. ВЗЕМИ И НЕГО, ТОЙ СИ Е ЗАСЛУЖИЛ...

През лятото на 1990 г., както много пъти преди това, бях горе на Езерата.

За първи път от много години, хората се чувстваха там спокойно, нямаше вече ограничения от властта! Дойдоха много чужденци. Из лагера бе оживено. Свиреха цигулки, йоги медитираха по върховете, деца се гонеха и боричкаха, настроението бе великолепно.

Един ден, бях поканена да взема участие в концерта на мястото на Учителя. Изпълних **Идилията от Учителя**. Така, както **бр. Петър Камбуров** я свиреше, в ритъма на българската музика, с много украшения в мелодията, и със затихване почти до нищо накрая....

След това изпълнение, при мен дойде **Alison Brown**, от **Шотландия** и сподели, че е харесала много тази проникновена мелодия! Покани ме през следващото лято за участие в Международния фестивал „Глазгоу – Европейски град на културата“. Тя предложи програмата на концерта да е съставена от българска музика, с няколко от творбите на Учителя.

Огнян Николов бе поканен при същите условия.

Видях в това добър шанс да се представи музиката на Учителя на престижен фестивал, извън България и затова се съгласих. Но обясних на

Алисън, че имам нужда от акомпаниятор. Тя ме попита дали не бих свирила с човек от Глазгоу, но аз помолих да се вземе българин, запознат с музиката на Учителя, а не просто добър пианист.

Предложих, ако не възразява, това да бъде **Лидия Николова, съпругата на Благовест Жеков**, с която вече бяхме свирили доста пъти заедно. Алисън се съгласи, защото и Огнян имаше нужда от пианистка. Така, поканените се увеличиха. Станахме трима, и Алисън бе видимо доволна. Обеща да дойде през пролетта на следващата година, и да помогне за уреждане на документите по пътуването. И наистина дойде.

Отидохме в Английското посолство заедно. Тя влезе в една стая, и се върна почти веднага за да поиска паспортите ни. Подадох моя, тя го взе. Лидия подаде два паспорта – своя и този на **Благи**. Алисън се стъписа, и не пое паспортите. Усмивната, Лидия продължи да ги държи пред нея. Доста сконфузено Алисън ги взе, но върна този на Благи. Лидия не го пое. Тогава Алисън запита: „Какво ще прави Благи там? Огнян пее, Милка свири, ти акомпанираш. А Благи, като какъв е в групата?“ Лидия се засмя, и най-спокойно каза: „Благи ви развежда с трабанта навсякъде, когато дойдете в България. Качва ви на Рила, ползвате го като такси... Сега го вземи, за да му се отблагодариш! Подари му една ваканция, той си е заслужил!...“ Под „Ви“ Лидия имаше пред вид чужденците, които идват в България, привлечени от идеите на Учителя. Не се наемам да опиша лицето на Алисън! Помислих си, че ще получи удар, но тя се овладя! Взе всички паспорти, и влезе отново в стаята. За Шотландия заминахме четирима. Концертите ни минаха добре. Беше голяма опитност и за Огнян, и за мен. За Лидия и Благи – също. Със сигурност, и те научиха важни уроци. Особено Лидия, която в края на престоя неочаквано получи стомашно усложнение, беше хоспитализирана, оперираха я, и се върна в България доста по-късно.

Това пътуване ме промени. Взех решение да изпълнявам музиката на Учителя сама, без акомпаниятор..... Защо? За да усещам Духа, а не неговата сянка.

Публикувано от Milka Krалева в 0:44:00

14.1. ТЪРСИМ РАЗЯСНЕНИЯ ЗА „ВЗЕМИ И НЕГО, ТОЙ СИ Е ЗАСЛУЖИЛ...“.

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

14.1.1. Тази случка е хубава, но не е доразказано до края.

Разкажете я, защо я укривате? Срам, голям срам! Мълчите! Отворете устата си, и говорете.

14.1.2. Защо Лидия претърпя операция, каква бе тази операция? И каква е причината? Кажете и разкажете. За поучение.

14.1.3. А защо сте взели решения да свирите сами? Кажете го, за да го знаят и другите, и да не допускат същата грешка.

14.1.4. Аз мога да отговоря и на 3-те точки, но оставам на Вас. Но знам, че няма да кажете, защото Ви е срам!

14.1.5. Българите смятат, че чрез чужденците ще пробият. Това не може да стане, защото има решение на Учителя Дънов! Какво е то? Ще си го намерите в „Изгревът“, и ще го изпълнявате.

Не може да прескочите „Изгревът“, и да влезнете в Ханаанска земя – в свободната земя! Изключено е!

Трябва да чакате 45 години в пустинята, докато Ви прекарат през река Йордан, и да влезнете в по-благоприятни условия на живота!

14.1.6. Пътят на Школата е „Изгревът“!

Само с него можете да преминете река Йордан, и да се доберете до свободната земя!

Това ще остане за едно друго поколение!

Вие се оказахте недостойни, противници и врагове на „Изгревът“!

15. ВЕРГИЛИЙ СЕ СГОДИ В ЕДНО ТАКСИ

сряда, 6 април 2016 г.

Един юнски ден през 1980 г., пристигнах на софийската гара с влака от Бургас.

Бях на път за **Своге**, за първа визита на **Вергилий Кръстев**.

Месец преди това той бе предложил брак, и преди да му отговоря, аз исках да науча нещо повече за него.

Вергилий ме посрещна на гарата. Изглеждаше доста развълнуван!

Първите му думи бяха: „Видът ти е като агне на заколение!....“ След малко поясни: „Онези духове в Бургас, не те пускат!“

Не знаех за кои духове говори! Аз живеях във видим свят. До този момент не разделях обкръжението си на духове и човеци.... Но не тръгнах да се обяснявам. Тепърва щях да навлизам в света на един екстрасенс, и тепърва щях да забележа, че често той не е способен да прецени кое да каже, и кое да премълчи.

Вместо да тръгнем към влака за Своге, Вергилий настоя да вземе такси, и да посетим брат **Борис**. Явно в плана му бе да свърши някоя и друга работа из София, преди да тръгнем към **Искърското дефиле**. В таксито ме настани до шофьора.

Някъде по дългия път до **Симеоново**, обаче, той рязко се приближи към мен, и с полуусмивка ме попита: „Е, мога ли да те обявя за годеница при Борис?.....“ Сложих езика зад зъбите си, и се вслушах какво става в мозъка ми. Не чу нищо, освен боричкане на мисли, и всички те обидени!....Това бе то. Обявяването! Много важен момент. **Че дотогава не бяхме изпили макар и по едно кафе сами, това не бе важно!**

Много жени на мое място биха спряли таксито, и биха поели обратно към гарата! Но аз не можех! Щях да го обидя!...

Истината е, че в този момент няхах причини да се съмнявам във Вергилий. Но ми бе обидно, че се разминах с нещо, което по принцип трябва да внася радост и хубави надежди в една жена.

Пътувахме към брат **Борис**. Той искаше да се похвали с мен! И се съгласих. Нека се похвали!....

На този ден, Вергилий влезе в Малкия дом с годеница!

Публикувано от Milka Kraveva в 14:06:00

15.1. ГОДЕЖЪТ.
РАЗЯСНЕНИЕ КЪМ ЕДНО НЕДОРАЗУМЕНИЕ.
Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

15.1.1. Тука са изписани измислици, от край до край! С цел, да бъда унижен!

Не можете, защото аз играя открито, и постъпвам много чисто! И честно!

15.1.2. Аз пред баща ти Кралю Кралев и в твое присъствие, му поисках ръката ти за съпруга преди месец. Беше ми отговорено, че ще помислите. Хубав отговор! И правилен!

15.1.3. След това имаше уточнения по телефона, че ще пътуваш за София.

Аз те посрещнах на гарата, а ти беше смазана от тези духове и Сили, които бяха в Бургас! Наистина беше като агне на заколение!

За какъв „екстрасенс“ говориш? Та ти не знаеш още, какво означава тази дума! Та аз имам центрове в мозъка си, и мога да правя контакт, с когото си искам! Аз им знам дори и телефоните на стотиците лица в „Изгревът“, които отдавна са си заминали от този свят!

15.1.4. Тогава аз те питах: „Ти като каква идваш? Идваш ли като годеница?“ Отговори ми, че идваш като годеница. Какво по-хубаво от такова решение!

И тогава аз реших да те заведа при „майстор Борис“, за да знае.

А истинският Борис – го нямаше в тялото му!

От къде знай ли? Знам! Та аз контактувам с тези хора в този дом, не от вчера! А от десетки години! И познавам всичко и всички!

15.1.5. Аз не исках да се хваля с теб, като те заведа при него – „майстор Борис“ като моя годеница! Аз знам, какво представлява „майстор Борис“!

И той трябваше да знае. През това време в дома му, се беше настанила „малката Мария“ като годеница.

Не можеше да се отървем от тези 2 годеници!

15.1.6. Ето защо влезнах в „Малкия дом“ с едната годеница.

А защо сега – **2016 г.**, го няма този дом – „Малък дом“? И защо я няма тази годеница?

Е, сега ги имам на снимки. Още – „Малкият дом“ – виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд., 2011, снимка **№ 88**.

Е, разбира се, има те и теб в „Изгревът“, т. **25**, в снимките **№ 82 и 83**.

Браво на мен! Нали Ви показах, че Ви е имало!

15.1.7. Чудесата следват едно след друго!

А твоя баща разказвал на **Петър Филипов**, че аз съм те изнасилил, и затова като изнасилена си предадена на мен, за да извърша окончателното ти изнасилване!

Брей, какъв голям изнасилвач съм бил!

За случая – виж „Изгревът“, т. **31**, с. **699**. Написано е за изнасилвачът, и за онзи, който целува като селски ерген! Има го. Тук има всичко!

15.1.8. Аз те заведох в **Своге**, и те представих на баща ми и майка ми, че си вода булка. И то каква булка!

Е, има ли нещо по-хубаво от това?

И трябваше да ставаш на съпруга. А знаеш ли как става това?

Та това не ти е за първи път! Ти си разведена!

15.1.9. Виж в „Изгревът“, т. 31, с. 776–778, в разказа „**Козата си сака пръч!**”

Е, харесва ли Ви? Ще Ви хареса, няма как да не Ви хареса! Тук има всичко за всички!

И накрая, мен ме определиха да бъда само **пръч!** И толкова! С това завърши моята задача като съпруг!

Всички се радваха накрая и за **козата**, и за „**пръчо!**”! Голяма веселба беше! Браво на всички!

Но козата си прибраха в Бургас!

Но друг път, няма да ме хванете като пръч! В никакъв случай! Ще си търсите на друго място пръч, за Вашата коза!

Това съм го решил окончателно! Обещал съм си го!

15.1.10. Откакто влезнах в Учението на Учителя Дънов, докато ти не влезе в **Своге** като годеница и те представих на родителите си, че съм си довел **булка**, аз не бях се докосвал до жена! Доближих се до теб, защото те приех като булка.

Така че ти взе силата ми, събирана от 12 човешки години!

И след като ме напусна от **Своге** в 3 месечна бременност, аз от тогава до сега – 2016 година, **не съм се докосвал до жена!**

А защо ли? За мен има свещени неща! И аз ги спазвам и зачитам!

Не ме е срам! Аз се гордея с това! Много съм горд! А защо? Защото твоето предателство заедно с баща ти към мен, е толкова голямо, че само гордият човек може да го изтърпи и издържи! Амин!

16. КРАЛЪО, ПИШИ, ПИШИ ...

събота, 9 април 2016 г.

В Бургаското Братство по времето когато растях, имаше няколко мои връстници. Те бяха деца на две семейства, дошли от айтоските села да търсят поминък в Бургас.

Към нас се присъединиха по-късно и **братовчедите ми Петко и Божанка**. Баща ми водеше винаги сестра ми и мен в салона, и считаше това за естествено. Като бивш член на **Петдесятната църква**, където деца и родители са заедно, той не мислел, че някой ще възрази на такъв акт.

Но явно, в Бургаското Братство по това време е имало друго разбиране за присъствието на деца в салона. Но възрастните братя в салона, не били доволни. Упрекнали го, че децата шумят и ги разсейват, и че Учението е твърде сложна материя, за да води децата си на беседа!... Това внесло известен смут в баща ми! Той чувствал, че в салона, децата приемат духовната атмосфера по други пътища и се зареждат с нея. Правел го съзнателно, за да се развиваме. И той продължил да ни води с Елка на всички беседи. Окуражени от баща ми, и другите две семейства идвали с децата си.

Имам спомен. Често, когато беседата беше много дълга, ни позволяваха да излезем на двора и да поиграем там, докато събранието свърши. Баща ми разказваше, че когато конфликта с възрастните братя се поизострил, той решил да отиде в София. Решил да поиска съвет от по-напредналите братя. Това не му било за първи път.

Той често търсел връзка с тях, за повече светлина по възникващите въпроси!

Борис Николов, Боян Боев, Влад Пашов и още от будните ученици на Учителя, са го приемали с много добро братско чувство!

Този път, от гарата, баща ми отишъл направо на Изгрева при **брат Боев**. Седнал, поговорили, разказал му за братските дела в Бургас, и накрая му задал въпроса, за който дошъл. Описал му картината такава каквато била, без да упреква никого. Изказал желание да разбере, какво би било мнението на Учителя за присъствието на деца в салона.

Брат Боян го погледнал строго. Въпросът бил сериозен. Повдигнал ръката си с подканващ жест, и казал: „Кралю, пиши, пиши.....“ Баща ми извадил тефтер и молив, и брат Боян му продиктувал ясно и отчетливо: „**Родител, който не свърже детето си с Бога, Небето го отхвърля като родител!....**“

После изчакал баща ми да напише, и вече по-спокойно казал: „Кралю, върни се в Бургас, и кажи това на братята. Водете децата си в салона. Така е според Учителя.....“

След тази визита баща ми се успокоил! Чувствал подкрепата на тези, на които вярвал, и които уважавал. Но най-вече, убедил се, че е постъпвал правилно, че е имал вътрешно ръководство, когато ни води в салона. Изпитвам респект към брат Боев за думите му, по повод родителските задължения.

Ако беше жив, днес, щях да го попитам за случая с Вергилий Кръстев и собственото му дете. Откровено казано, аз не мисля че споменатият се съобразява с онова Небе, за което Боян Боев говори. **Той си има друго Небе, където бащите изхвърлят своите деца от живота си, много преди даже те да се родят! За свое удобство!...**

Публикувано от Milka Krалева в 12:10:00

16.1. ЗА ОНЕЗИ, КОИТО РАБОТЯТ СРЕЩУ „ИЗГРЕВЪТ“. **Разяснения от Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“**

Тук се споменават имената на няколко лица, и ще трябва да разкажем за тях, за да има яснота:

16.1.1. БРАТОВЧЕДЪТ – ПЕТКО КРАЛЕВ

За него – виж в „Изгревът“, т. 4, с. 560–563.

а) Аз работех със **Стоянка Илиева** месеци и години наред!

Накарах я да си напише спомените, от времето на Школата на Учителя Дънов. Написа ги заради мен!

Публикувани са в „Изгревът“, т. 8, с. 3–92.

Къщата, построена по план от Учителя Дънов – виж в „Образец на истинския дом“, с. 26–28.

Скицата на тази къща е на с. 84–92.

А какво точно тя представлява, ще видите в „Изгревът“, т. 17, снимка № 50. Само тук можете да прецените, какво представлява!

Стоянка Илиева, ще я видите в групова снимка в т. 8, с № 1, 2, 3, 45.

В „Изгревът“, т. 22, снимка № 50 и с Учителя Дънов пред чешмата „Ръцете“ на Рила, и снимки № (51а + 51б) на Илия Узунов.

б) За работата ми със Стоянка Илиева – виж на с. 559–560 от „Изгревът“, т. 4.

Дойде времето, и тя си замина от този свят.

Аз отидох и прибрах целия архив в 4 големи кашона. На 40 ден отивам при Илия Узунов да си прибера 4-те кашона. Влизам, гледам, а кашоните ги няма! Предал ги на Петко Кралев!

Направи го, за да ми пречи! А Петко Кралев какво направи с тях, ще си прочетете на с. 560–563 от т. 4.

Разрушиха умишлено архива, за да ми се попречи!

Но аз, понеже бях работил с нея, имах магнетофонни записи, успях да стъкмя нейните спомени. А тя имаше много тетрадки от по 100 листа едната, изпълнени с нейна поезия, размишления, есета.

И всичко това изчезна и се разруши, умишлено и целенасочено! Няма ги вече! Хайде, намерете ги, и ги отпечатайте в книга!

в) Вина носи главно Илия Узунов, чийто спомени съм публикувал в „Изгревът“, т. 4, с. 286–307.

На времето се подписал в Търново под „Петиция на Търновското гражданство срещу Учителя Дънов“, с. 298–299.

Сега го повтори същото, за да разруши архива на Стоянка Илиева, под чийто покрив на нейната къща живя много години! А не си скова една барака, за да живее!

Ето как един представител на рода Кралеви, воюваше срещу Програмата на „Изгревът“!

16.1.2. БРАТОВЧЕДКАТА – БОЖАНКА КРАЛЕВА

а) За нея – виж „Изгревът“, т. 4, с. 614–645, в „Организираната лъжа“.

Божанка организира цялата измислена реакция срещу мен, за да ме отстрани, и да разчисти пътя!

Аз им бях пречка, или препятствие! И затова – мен не трябваше да ме има! Трябваше да бъде премахнат!

И всички музиканти, които лично качих на сцената, се подписаха срещу мен! Браво на тях!

б) Ще прочетете в т. 4, с. 622–624 имената на онези, които са се подписали срещу мен. А на временния ръководител тогава – Благовест Жеков, неговия апел срещу мен, е на с. 615.

Аз съм отговорил на с. 615–618, 618–621, 621–622.

в) Отговорът пък на т.н. „Отворено писмо“, ще намерите на с. 625–631.

г) Моят персонален отговор на тези лица, вижте на с. 631–637.

д) Въпроси, които чакат отговор – с. 637–642, 642–645.

Извод: Трябва да се запознаете с посочените страници, за да не бъдете подвеждани! И след това ще се определите кому да вярвате. Много е просто като решение!

е) А как се развиха събитията около нейния личен живот, това може да узнаете от нейните познати. Не желая да ги споменавам! Ще ме упрекнат, че злословя, или че съм ги предизвикал!

Учителят Дънов има едно изказване за такива случаи: „Нито едно престъпление, извършено на Изгрева, няма да остане ненаказано!”

Тук е същото, защото поредицата „Изгревът” е Вътрешната Школа.

И законът се задейства. Предизвикаха го самите те!

16.1.2.1. БРАТОВЧЕДКАТА – БОЖАНКА КРАЛЕВА

а) В „Изгревът”, т. 31, от с. 374 започва разказа ми за архива на Лиляна Табакова, до с. 412. От с. 383–390, са описани етапите на работата ми с Лиляна Табакова.

Работил съм 6 месеца, с 40 часа магнетофонен запис!

б) След това, архива на Лиляна Табакова бе присвоен от Благвест Жеков и Божанка Кралева, и той стоя много години в тяхното мазе, и накрая бе наводнен от спукана тръба! Виж с. 406–407.

в) Накрая, тетрадката на Лиляна Табакова със записаните в нея песни на Учителя Дънов, бяха прибрани от Петър Ганев и Божанка.

И ето, вече 25 години я държат, а на мен ми трябва да си довърша работата с нея!

А аз съм приготвил 3 тома от „Изгревът” за нея, с подготвени нейни снимки.

И което е най-важното, там има 4 песни на Учителя Дънов, които никой музикант досега не знае за тях, защото са сложени нарочно с други лични песни на Лиляна, за да се укрият оригиналите!

Само аз ги знам, защото съм ги записал на магнетофонния ми запис от 40 часа! За него – виж на с. 408–409.

Много пъти съм съдействал на двамата, защото това го правя за Пеню Ганев, който бе истинският представител на Белото Братство в Школата на Учителя!

Срещал съм стотици хора. Но той бе Единственият бял брат! Други нямаше! Само той бе!

Представих Ви тези 2 представителя от рода Кралеви – деца на Тодор, който е рожден брат на Кралю Кралев.

Това са клони на едно и също дърво, и от един и същи корен!

Интересно е, как всички се включваха срещу мен! Вероятно аз имам голям грях към тях!

Ако е така, то така ми се пада – да ми се пречи! Но това е до едно време, след което ще кажа: „Аз бях до тук!”

И това време ще дойде! И тогава ще дойде Вашето време. А то е с името: „Разрушение!”

СКАНИРАН ДОКУМЕНТ

Аз, Цветана (Лиляна) Табакова, предавам на д-р Вергилий Кръстев моите разговори, срещи с Учителя от 06.VI.1940 г. до 17.XII.1944

г., наброяващи 141 страници, за да ги предаде за печат, като той лично ще финансира напечатването.

Ще предам и нотните записи – в оригинал: "Битието", 12 песни, и останалите 3 песни от Учителя, ги пазя досега!

15.I.1991 г.

София

Подпис: Цв. (Лилиана) Табакова

Свидетел: Фаустина Иванова
/подпис/

Аз, Цветана (Лилиана)
Табакова предавам на
доктор Вергиний Крзев
моите разговори, срещи със
Учителя от 6.V.1940г. до 17.XI,
1994г., наброяващи 141 стр. За
да ги предаде за печат, като
той лично ще финансира
напечатването. Ще предам
и нотните записи във
оригинал. Битието, 12 песни
и останалите три песни
от Учителя ги пазя до сега
15.I.1991г.
София подпис: Цв. (Лилиана)
Табакова
свидетел: Фаустина
Иванова

16.1.3. БОЯН БОЕВ

16.1.3.1. В „Изгревът“, т. 32, на с. 1133 е написано къде ще намерите Боян Боев в „Изгревът“, и къде са неговите снимки в „Изгревът“.

Ще си ги намерите, и ще ги проучавате. Няма друг път!

16.1.3.2. В „Изгревът“, т. 12, с. 890–902, е архивът на Боян Боев, който аз съм представил:

- „Боян Боев като проповедник“;
- „Боян Боев на Изгрева“;
- „Боян Боев и творчеството му“;
- „Неиздадени материали на Боян Боев“;
- „Как се съхраняваше архива на Боян Боев“;
- „План за издаване на творчеството му“.

Като проучите това, ще ми се обадите на телефон „О-о-шикалка“, където се намират приказките за деца!

16.1.3.3. В „Изгревът“, т. 32, с. 977–1043, съм дал стенограмите на Боян Боев на ксерокс и на Борис Николов, и дешифрирани от Борис.

Но това аз съм го направил през 1970–1972 г. А не някой друг! Разбрахте ли?

16.1.3.4. И сега ще ми цитирате изречения, записани от него! **Та Вие нищо не знаете за него и неговата дейност! Абсолютно нищо!**

„Родител, който не свърже детето си с Бога, Небето го отхвърля като родител!“ Хайде, разтълкувайте го!

а) Майката, когато е бременна, може да възпитава детето си и да го свързва с Бога и с баща му, и то **след 4-тия месец**, когато плода заема цялата част от матката на жената. Тогава съзнанието на плода, е под влиянието на майката.

А тя избяга от мен, заради „майстор Борис“!

Обърнете се към него!

Помните ли как ми се подигравахте с баща си, подскачахте на двата си крака?!

Сега можете да подскачате, колкото си искате!

б) По времето на Учителя, **деца не са допускани в салона**, защото са пречели!

На вратата е стоял **Иван Антонов**, и не е допускал да влезне нито един закъснял! Наричали го **Иван Салонски**, и всички са го мразели! Наричали са го, че е **кучето на Изгрева**, но си е изпълнявал заповедта на Учителя – да не допуска закъснелите!

Деца не са допускани! Това е измислица на Боян Боев!

Тук той се прави на голям ръководител, но това не е така!

в) Нищо не може да ми каже Боян Боев, защото той също се провали!

И сега мен ме поставиха да му свърша работата му, чрез „Изгревът“!

До днес има подготвени **5 тома** от „Изгревът“, за неговото творчество!

А Вие ще ми цитирате едно-две изречения, за които не познавате окултния им закон!

г) Ще викате „Святият Дух“ от Вашата църква, да Ви свърже детето ти с Бога!

Ще викате, ще викате, но няма да дойде! Нямате знание за тези неща!

И Той не слиза върху предателите!

д) Тук споменавате, какво може да каже Боян Боев за това дете, което Вие открихте.

Само не споменавайте Боян Боев като фактор, който може да движи човешки съдби! Защото, ако си отворя устата и се разприказвам за него, ще си запушите ушите и ще избягате!

И ще бегате надалеч – през 9 морета, та чак през десето, докато стигнете в САЩ, където сте сега от 15 години!

Затова кротувайте, че ако разберат американците кого са подслонили, веднага ще Ви изгонят от САЩ!

Затова кротувайте и си трайте, и замълчете за неща, които не познавате! Защото в такива случай, прошка няма да има!

17. ГОСПОД ЩЕ ТИ ПЛАТИ....

неделя, 10 април 2016 г.

Салонът на Бургаското Братство след построяването му, се водеше като собственост на 6 души. Най-младият, бе баща ми.

Един по един, братята съ-собственици, се преселиха отвъд. Остана само той.

Идеалните части на петимата бивши собственици, бяха прехвърлени от наследниците им на баща ми. Защо? Защото Братството не беше юридическа личност, и нямаше право на имот. През 60-те години, в България излезе нов закон за собственост на гражданите, който не позволяваше на българите да имат повече от един имот. Баща ми се оказа пред труден въпрос. Трябваше да се откаже или от семейното жилище, или от братския имот.

Единствената възможност да се запази братския имот, бе следната: баща ми като собственик, да го прехвърли на една от дъщерите си.

Сестра ми имаше свой дял в бащиното жилище, т.е. имаше имот. Аз нямах! Бях единствената безимотна дъщеря на баща ми! **Покривах всички изисквания, за да се превърна в спасител на салона!**

И взорът на братята с огромна надежда, се насочи към мен! Бях 12 годишна. Нищо не разбирах, но знаех, че ако баща ми прави нещо, то е за добро.

Той изработи документите по дарението, с помощта на адвокат **Антон Колев**. Подписахме се. Аз подписах и една декларация, че имотът не е мой, а на Братството, и че ще го прехвърля, ако то един ден придобие права на юридическа личност. Имотът се запази.

Минаха близо 30 години, без никакъв проблем за братята.

Аз обаче, нямах право да притежавам собствено жилище. Живеех с родителите си, в техния апартамент. Чувствайки, че **правя жертва** за доброто на братята, бях изхвърлила от ума си мисълта за самостоятелно жилище!

Но вече не бях дете! След дипломиране в Консерваторията, се върнах в Бургас и започнах работа във Филхармонията. Нямах личен живот. Животът ми бе свързан изцяло с Братството. Свирех на събранията,

изнасях концерти в салона, изнасях лекции по музика, учих братята да пеят нови песни от Учителя.

40 години след смъртта Му, те нямаха представа колко е голямо музикалното Му творчество!

После създадох **Детски клуб** „Приятели на Слънцето“, с техните деца. За този Клуб започнах да издавам „Светъл Лъч“, детско вестниче по идеи на Учителя.

След **1989 г.**, по инициатива на брат **Б. Николов** и баща ми, се създаде „**Сила и Живот**“ – първото братско издателство за Учителя, със седалище в Бургас.

Бях част от неговия екип. Поради това, че бях музикант, получих покани за концерти с музиката на Учителя в чужбина, и ги осъществих, защото беше работа за разпространение идеите на Учителя.

Издателство „Сила и Живот“ бе прехвърлено **на мен** от създателите, по икономически причини. Продължих и разширих дейността му. Участвах в Панаири на книгата в София, защото Учителят бе казал, че учениците са длъжни да предадат учението Му на българския народ. Ако не го направят, носят отговорност.

През това време, в Бургаския салон броят на присъстващите се увеличаваше. В него се върнаха онези, които преди промяната се страхуваха да идват. Сега вече не беше опасно.

Дойдоха и много нови хора, неизпитани, непознати, непроверени в трудности!

Те проявяваха **амбиции за власт**, и това развали атмосферата в салона! Появи се някаква неприязненост към мен, заради свободата с която работех. Моите резултати се тълкуваха не като творчество, а като **личностна амбиция**.

Бургаската група се регистрира, и придоби право да притежава имот. Насрочи се вътрешни избори.

Баща ми бе освободен, и на негово място беше избран **Димитър Добрев**.

С поемане на ръководството, той постави на дневен ред въпроса за салона. Неговото желание бе, час по скоро имота да се прехвърли **на групата!**

Почти две десетилетия – от **1977 до 1997 г.**, когато напрежението в салона ескалира, аз работех активно за издигане духовното ниво на групата, с идеализъм и безкористност. Но сега, новото ръководство искаше да **ме изолира**, и да ограничи правата ми за дейност в салона **до нула**.

Издателска дейност не може да се развива на улицата! Нямах свой имот, за да продължа дейността си на него. Надеждата ми беше, че братята ще приемат поканата ми да разговаряме, и ще мога да им обясня трудностите си. Но те не се интересуваха от моите трудности.

Те искаха салона! Искането го тези, които току-що бяха дошли в него, и които имаха апетити за власт, без да са направили каквото и да е за идеите на Учителя!

Виждах единствена възможност за оцеляване на „**Сила и Живот**“, ако продължи дейността си на този **братски имот**. Не исках нищо лично за себе си.

Но Братството, което аз познавах, вече го нямаше!

Който ми вярваха, се страхуваха да ме подкрепят, и мълчаха!

Който ми завиждаха и не ми вярваха, бяха облечени с власт, и имаха право да ме притискат!

Ръководството обяви „Сила и Живот“ за частно издателство, влагайки в думата „частно“ 100% негативизъм. Нищо, че дотогава бях давала всичко от себе си, и бях работила за братската група в Бургас по най-високия идеал.

Сега те ме счетоха за **частник**. Това им беше по-удобно, за да са те добрите, а аз лошата. Елементарно мислене на неизработени вътрешно хора!

Попитах: „След като останах без имот за да осигуря общ братски живот през най-трудните години, не е ли естествено сега, за реванш да приемете дейността на „Сила и Живот“ на мястото, което спасих?“

Недялка Карагеоргиева ми отговори: „На тебе Господ ще ти плати, а ти сега ни върни салона.....“

Не коментирам!

Публикувано от Milka Krалеva в 0:49:00

17.1. ФАКТИ И СЪБИТИЯ, ЧРЕЗ КОИТО ИЗЧЕЗВАТ БЕЗСЛЕДНО В ПРОСТРАНСТВОТО!

Разяснения от Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

17.1.1. Салонът на Братството в гр. Бургас, се води като собственост на **6** човека.

Въпрос: **Къде Ви е нотариалният акт за собственост на тези 6 човека? Защо до сега се укрива, а не се извади на „видело и на светло“? Да го видят всички!**

17.1.2. Къде е декларацията на Милка Кралева, че имотът не е нейна собственост, а на Братството в Бургас?

Защо не го покажете? Защо не изпълните указанията, и не прехвърлите салона? Къде са Ви отговорите? Няма ги!

17.1.3. Създаването на издателство „Сила и Живот“, не е инициатива на **Борис Николов**, а на „майстор Борис“!

Истинският Борис, отдавна си беше напуснал тялото си, и „майстор Борис“ се беше настанил в него!

Този процес съм го виждал, и имам доказателства за това!

17.1.4. В „Изгревът“, т. 9, който е том на **Елена Андреева**, на с. 830–831, са отбелязани изданията на „Сила и Живот“, с променено Слово на **Учителя Дънов** – точно **5** издания. Това бе направено умишлено!

17.1.5. Сложена бе **емблема** на Черната ложа на самата корица – (запалена свещ в един затворен триъгълник).

А какъв е закона? Виж Евангелие Лука (гл. 11, ст. 33)

Въпрос: Случайно ли е сложена, поради невежество и незнание, или нарочно – за разрушение? Вече отдавна знаем отговора, чрез делата Ви!

17.1.6. За промяната на Словото на Учителя Дънов, и подменянето му с литературни разработки – виж „Изгревът“, т. 9, с. 783–789. Тук е казано всичко. Доказано е.

17.1.7. С това променено и отпечатано Слово, семейство Кралеви участвахте в панаира на книгата в НДК.

Вижте в „Изгревът“, т. 31, с. 219.

Участвуват 3 жени: Лалка Кръстева, Мария Кисьова и Милка Кралева. Веригата е сключена, и действа безотказно!

Всички само гледат, но нищо не могат да направят! Само чакат и гледат!

17.1.8. Случаят е описан в „Изгревът“, т. 31, с. 219.

Милка Кралева с лъжа си взима болничен лист, че е болна, заминава в София, застава зад своя щанд в НДК, и продава променено Слово на Учителя Дънов! Накрая лъжата се хваща, и тя е уволнена от Бургаския оркестър дисциплинарно! И повече не може да свири в държавен оркестър в България!

17.1.9. Лъжата е винаги лъжа! Виж на с. 220.

Уволнена е дисциплинарно!

Това е наказание за предателството към Словото на Учителя Дънов! И за голямата лъжа, че е болна!

17.1.10. На жени не е позволено да взимат ръководни постове, и да управляват братските групи! Това е от векове!

Тук точно това се прави от Милка Кралева, и затова никой не я иска!

А искат да им се върне салона. Но тя не го дава! А защо ли? Някой я командва отвътре, и това е „майстор Борис“!

Още ли не вярвате на това мое твърдение?

17.1.11. И сега, нещо много важно!

Аз имам с Милка Кралева сключен граждански брак в София на 27 август 1980 г., и след това носи друго име – Милка Кралева Кръстева.

А развода е на 22 май 1989 г.

Това какво означава? – Цели 9 години се води на книга, че е моя съпруга – законна съпруга по документи!

Като законен съпруг, аз можех да се намеся в случая, и да им предам салона. Но никой нямаше да ме послуша, и нямаше да изпълни моето нареждане като съпруг.

А защо? Защото там ги владееше „майстор Борис“!

И затова ги оставих той да ги владее дори и днес – 2016 г.!

Свободен е от мен да ги владее, и то в САЩ! Затова тя пише тези неща срещу мен!

17.1.12. Освен това, което е най-важното: Всички знаеха, че те са протестанти!

И този протестантски дух се бе внедрил у тях, и като се прибави намесата на „майстор Борис“, обяснението бе много просто.

Тези хора не бяха от Братството! Те бяха изпратени да разрушават!

Доказаха ли го? Доказано е!

Къде е сега салона в Бургас? – Няма го! Изчезна безследно!

А къде е издателството „Сила и Живот“? – Изчезна безследно!

А къде е сега Милка Кралева? – Изчезна безследно от България! Ето това е скончателния отговор.

17.1.13. „На тебе Господ ще ти плати, а ти сега ни върни салона.“

Плати ли им Господ? Плати им! Изгониха ги, и ги изхвърлиха от България!

Кой Ви изгони? – Това е Българският Национален Дух!

Запомнете това мое откритие и твърдение!

17.1.14. Върнахте ли салона? Не го върнахте, а го оставихте на човек, който го препродаваше за пари. Ето това какво е? Благотворителност ли?

17.1.15. Не, това е предателство – от горе надолу и по всички страни – от ляво на дясно, и от дясно на ляво! По-точно определение, няма в българския народен говор и език.

17.1.16. Сега е времето, когато Господ ще Се разплаща с теб! Ама Той ще почне след моите обяснения, които давам тук!

18. ВЕРГИЛИЙ ПРАВИ ПРЕДЛОЖЕНИЕ НА ПЪТ ЗА СВОГЕ

вторник, 12 април 2016 г.

Пътувах с баща ми към София, за поредно посещение при **брат Борис**. Правехме това често. Връзката с него, бе духовна храна! Взимахме нощния влак в петък вечер, за да прекараме съботния и неделния ден с брат Борис в Малкия дом.

Когато слязох на софийската гара, няхах и идея какво ще ми се случи там на следващия ден. И така, взехме трамвай, прехвърлихме се на автобус 67, и ето ни на „**Волоколамско шосе**“ 14.

Брат Борис ни посрещна, въведе ни в малкото предверие, а от там в стаичката си. Остави ни за малко сами, защото имал някаква работа. Ние седнахме, аз на леглото, баща ми на стола до печката, за да го изчакаме. Почти веднага, той се върна. Водеше **Вергилий** със себе си! Изненадах се!

Видът на Вергилий бе тревожен! Хем се опитваше да се засмее, хем се оглеждаше и в двете посоки – някакво натрапчиво движение, което внасяше напрежение! Брат Борис ни каза, че бил дошъл по своя работа, но като разбрал че с баща ми сме там, пожелал да ни види. Имал нещо да ни казва.

Вергилий, сериозен и с вълнение в гласа, попита баща ми колко време ще останем в София. – „Утре си тръгваме с обедния влак“, каза баща ми. – „Искам да говоря нещо с вас, може ли да се срещнем на гарата преди вашия влак, защото и аз ще пътувам към Своге, и ми е удобно да се срещнем там?“ Баща ми кимна в знак на съгласие, и Вергилий добави: „Нека се видим в подлеза на гарата.“ Това беше желанието му. Баща ми се съгласи, и Вергилий се отправи обратно към кухнята.

Когато брат Борис дойде отново при нас, аз казах: „**Знам защо Вергилий иска да се срещне с нас утре, но неговата работа няма да стане!**“

Истината е, че дотогава, при всяка случайна среща, Вергилий се бе опитвал да покаже своето специално отношение към мен! Опитите му бяха безуспешни! Обикновено го прекъсвах, за да не остава с грешно впечатление. **Няхах отношение към него!**

След срещата с Вергилий, брат Борис изглеждаше угрижен!

Той усещаше нещо, но млъчеше! Повторих, зада прекъсна млъчанието: „Знам какво иска, но не, няма да стане!“ Брат Борис продължи да млъчи, а баща ми нямаше никаква представа за какво говорях.

Мина съботата, дойде другият ден, и ние се запътихме към гарата. Брат Борис, пожела да ни придружи. Пътувахме в автобуса, после с трамвая, млъчаливо. Слязохме от Двойката, и тръгнахме тримата към подлеза. Когато стигнахме там, брат Борис се спря, не слезе нито едно стъпало надолу. Прегърна ни за довиждане, и аз още веднъж, без той да ме пита му казах: „Неговата няма да стане!“

Там долу, ни чакаше Вергилий!

Спряхме пред него, и той се обърна към баща ми без никакви заобикалки: „Пожелах да се срещна с вас, защото искам да се ожения за Милка. Най-официално искам ръката ѝ от нейния баща, както му е редът!...“

Баща ми го погледна изненадан, и го попита: „Ти попита ли Милка? Тя е тук!“ Моят поглед шареше между лицето на Вергилий, и лицето на баща ми. Не, Вергилий не се обърна към мен с въпрос, дали искам да се ожения за него! Той само се засмя, и продължи да говори на баща ми! Каза му, че от десет години ме наблюдавал, и знаел че умея да работя с книги, а той имал за цел, да работи с книгите на Учителя, та това била причината!... Искал да се ожени за мен, защото ще работя добре с книги, т.е. с книгите които той търси и събира.

Баща ми не се подведе! Каза му, че не той, а Милка трябва да реши дали да приеме това предложение или не, и е по-добре да попита нея.

Вергилий се засмя! Тогава родителът в баща ми заговори, и той попита Вергилий в прав текст: „А ти обичаш ли Милка? Семейство не се прави заради книги!...“ Вергилий го погледна и ясно каза: „Да, обичам я, и съм готов да се грижа за нея!“

При тези думи, в мен бунтът спря, и въпреки че държанието на Вергилий бе доста старомодно и малко унижително, аз си казах: „Какво? Наистина? Някой е способен да се грижи за мен?...“ **Бях впечатлена!...**

По-късно осъзнах, че последните думи на Вергилий са били въдицата, с която неговите вътрешни господари, успяха да ме уловят!

Аз приех тези думи за истина! **Доста наивна съм била, осъзнавам това!**

Вергилий добави още, смеейки се, че **бургаските духове не ме пускат.** И ако предложението му не се приеме, той все пак искал да ме привлече да работя по негови проекти с книгите. Предлагал брак, защото съжителството по този начин щяло да е по-естествено прието от обществото.

Интересно, че след това той каза на баща ми още нещо, което впоследствие се оказа чиста лъжа! За да прозвучи предложението му по-сериозно, той каза на баща ми: „Аз не съм предлагал ръката си на друга жена!“

Чиста лъжа! По това време, Вергилий е бил официално разведен с първата си съпруга! Не бе възмутително, че е разведен! Възмутително бе, че излъга баща ми, като му представи фалшива картина за себе си! Но както ви споменах по-горе, **за мен бе заложена въдица, и аз се хванах.**

Всяка жена подсъзнателно очаква мъжът, който ѝ предлага брак да е рицар, и да ѝ осигури закрила!

Наистина, приех думите на Вергилий за истина! И нещо в мен се обърна. Аз погледнах благосклонно към онова, което той искаше. Българите казват: „Когато дойде сляпата неделя!“.....

Срещата с Вергилий, и предложението му за брак, стана на 3 метра под земята. Денят бе неделя. Година 1980. Дата 11 май.

За мен тази неделя се оказа наистина сляпа! Там долу. В подлеза.

Публикувано от Milka Krалеva в 22:15:00

18.1. ОСВЕТЛЕНИЕ ЗА „СЛЯПАТА НЕДЕЛЯ”.

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”

18.1.1. Каква духовна храна може да получи една жена на **25 години** от онзи, който е на **75 години**, и който я целува и прегръща на гарата в гр. Бургас пред всички?! И я прегръща като селски ерген, и се целуват взаимно прегърнати!

Всички навеждат глави, а Кралю Кралев благославя!

Аз това не съм го измислил, а го разказва онзи очевидец, който е бил там. Това е **Петър Филипов**. Виж „Изгревът”, т. 11, с. 795–796 в точки 9, 10, 11. Имам го и на магнетофонен запис.

18.1.2. В този момент аз съм тревожен, защото усещах, че ме вкарват в капан, от който няма измъкване! Треперех отвътре и отвън!

Усещах, че ме връзват не с въжета, а със синджир!

Знаете ли, виждали ли сте какво е това – синджир? А ченгелите на синджира, и неговите халки? Я намерете един синджир, и го разгледайте добре.

18.1.3. Да се уточним! Това не е Борис Николов, а това е „майстор Борис”, който те не могат да различат, и който заявява, че „Неговата работа няма да стане”!

А защо? Не си пуска, и не си дава любовниците! А има още една любовница! Малко ли му са тези 2 любовници! Малко са!

18.1.4. „Майстор Борис” не си пуска любовницата, а и любовницата държи на него! – „Неговата няма да стане!” – Това говори „майстор Борис”.

Да, ама онзи, който иска да се ражда, друго мисли, и по друг начин действа!

18.1.5. Искал съм официално ръката на дъщеря му! Това осъдително ли е? Или похвално?

Всеки, който е запознат с това, че едно същество, което иска да слезне на Земята, трябва да се облече в човешка плът. Това означава, че трябва някой да го роди, и то само си избира родителите си, и ги тласка един към друг!

Това е причината! Друга няма. Но това, още не се знае от хората.

Но е залегнало в бита на българина, и те знаят много добре, как се сгодяват, как се сватосват и как се женят хората на село. Ред правила и обичай от векове!

До мене в **Своге** има сватба. Тупани, барабани, свирки и т.н.

А месът майстор, който ми строи вилата, казва: „Видиш ли ги, водат

си звéро у дóма с тупаните!" А „звéро", означава звяр. Ама това после ще се види! Но „звéро", само с тупани иска да влезе у дóма!

Това можете ли да го проумеете? По-добре, не може да се каже! – „Звéро влиза с тупаните у дóма!"

18.1.6. Аз не съм искал ръката на друга жена!

Имал съм друг брак, който беше **клопка** за мен! За него ще говоря в моите спомени. Жестока разпра! Бяха ме разпънали на кръст! Но ме свалиха от кръста, за да свърша една работа. Но имам още **гвоздеи** по ръцете и краката си!

18.1.7. Милка Кралева е също минала през първи брак! Тя да не е „вода ненапита", както казва българина? Напита е, и е изплюта!

Това го знаех! А от къде?

Аз работех с една възрастна сестра. Беше към 75 години. Тя се казваше **Любка Хаджиева**, и нейните спомени са в „Изгревът", т. 7, с. 628–647.

Та тя разказваше, че е сключила брак през 1977 г. с лицето **Стоян Господинов**, за да му даде **Софийско** жителство, защото тогава без него не можеше да се живее в София. А това е първият съпруг на Милка Кралева! Това е описано на с. 637.

Този човек бе разрушен от Милка! След това замина за Полша, понеже там беше следвал.

И аз често се шегувах: „Любке, ние с тебе сме роднини! Ти имаш за съпруг онзи, който е първият мъж на Милка Кралева, а пък аз имам за съпруга онази, която е първата жена на Стоян!" Смееше се, и казваше така: „Ей, ние с тебе наистина сме роднини!"

На времето, тя е била много красива девойка! Сгодила се, но са попричили на брака. И тя се е разстроила психически! Имал няколко нейни снимки, на една разцъфнала жена. После е увяхнала!

Имал съм още 2 такива случая. Сгодени, разтурят годежа им и жените се разстройват психически, защото онзи, който трябва да се роди, не му дават човешка плът! И той си отмъщава!

А Милка е спасена от мен, че има дъщеря от мен! Щеше да се случи същото с нея! А сега пише неверни неща, за да ме злепоставя!

Ей жено, без мен ти беше 3 пъти загубена! За такива казваха така: „Жено сбъркана, протестантска!"

Та Вие сте протестанти, а нищо друго!

18.1.8. Тук се споменава, че срещата станала 3 метра под земята.

Така е. Това е пътят към преизподнята за мен, и съм под земята!

Там е **леговището** на **триглавата ламя**! Там тя живее, и там ме **въведоха**!

Ако тя иска да е на покрива, трябва да си намери друг, който да я качи горе. А мен ме въвеждат в подземиято.

18.1.9. Ей, Вие нямате представа за моето усещане, че влизам в тъмен тунел – 3 метра под земята, в зоната на подземния свят със своите чудовища!

Виждали ли сте подземния свят? Не сте!

Благодарете тогава, че има някой, който да Ви пази на Земята! Влезнете ли при чудовищата, ще Ви разкъсат! Те не прощават!

18.1.10. Датата **11 май 1980 г.**, неделя, е голяма дата за **онова същество**, което трябва да слезне на Земята, но трябва някой да го роди. **Ражда го жената. И затова то връзва онази, която трябва да го роди.**

И никакви възбрани на „майстор Борис”, тук не са валидни!

18.1.11. Затова народа говори за **„сляпата неделя”**. Дойде ли тя върху главата ти, тогава си слагаш главата у торбата, и нищо не остава от теб – конска торба!

Виждали ли сте кон, с торба на главата му? Слагат му я, за да яде зоб. „Зобат” го, чрез нея, та да бъде много як, та да изоре нивата на стопанина! А орали ли сте нива неорана, пълна с бурени, тръне и храсталаци?

18.1.12. И мен ме сложиха да изора **чужда** нива, неорана, с бурени и трънаци, та да я посея, та да може да се роди отроче от женски пол.

Но после го откраднаха от мен!

Аз като бебе, не съм го целувал и прегръщал! Не съм го целувал и прегръщал, като малко дете и момиче!

Други се явиха, да го прегръщат и целуват! Мен не трябваше да ме има! Така било писано!

И майка му не съм целувал и прегръщал! Други се явиха да вършат това. Искяха да ме отменят от това задължение, че било тежко за мен!

Съгласен съм с всичко това. Но защо не се яви друг да изоре тази нива с тръне и да я посея, ами хванаха мен? Та аз ли съм най-големия баламурник?!

Щом са ме хванали, значи съм такъв – голям баламурник!

И сега се опитват да ми пишат измислени неща за Залеза, който ще дойде!

Да дойде! Аз нямам нищо против! Да дойде, за да се освободя от тези навлеци!

Знаете ли какво означава думата **„навлеци”**? А това е много важна дума, която е подходяща в този разказ за навлеците! Ще я търсите в литературният речник.

19. ПИСМО, ИЗПРАТЕНО В БУРГАС, ЗА ЯСНОТА.....

22 септември 2015,

Милка Кралева, Модесто, Калифорния, САЩ

През септември миналата година, изпратих на братята и сестрите в Бургас писмо.

След 15 години в Америка, където природата ми на роден щастливец ме измъкваше от трудностите винаги с **риба в уста**, реших да напиша моята истина за събитията в Бургас.

Изпратих писмото си на **зет ми Димитър**, с молба да го прочете на някоя от сбирките в салона. Предполагах, че сред бургаските бели братя, някой е запазил непредубеденото си мислене.

Но зет ми получил отказ!

Ръководството пожелало да провери съдържанието на писмото ми. Взели го, и след седмица му отговорили: „Писмото от Милка, няма да се чете!” Повечето от групата отказват да го чуят, защото не искат да се ровят

в стари работи. – „Решихме да пазим нейното писмо в архива. Ако някой се интересува, ще му дадем копие!....”

Не се изненадах!.... Удобното мислене е по-лесно от непредубеденото....

Ето моето писмо....

„Здравейте братя и сестри в Бургас!

Много от вас сте чували името ми. Много от вас сте казвали името ми. И много от вас сте коментирали името ми. Но след дълги години подвизаване в идеите на Учителя, минавайки през всякакви места – и красиви и грозни, аз разбирам, че в Бургас, в градът където живях и работих 50 години за Учителя, почти няма човек, който ме познава истински. Затова искам с няколко думи да ви кажа защо живея далече, и с какво съм запомнила живота си в Бургас. За да го знаете от мен. За да знаете моята истина.

Напуснах Бургас, когато за мен вече нямаше възможност да работя, така както исках, и както можех! От концертите си в Англия и посещенията на добре устроени духовни центрове, бях обзета от идеята да се създаде център за Учителя, където акцентът да не е върху салон и хотел (както тогава някои искаха), а зала за срещи, библиотека и книжарница.

Ръководството от 1998 отказа да разговаря с мен, по собствени съображения. Дори и една отчаяна постъпка от моя страна – затваряне за една вечер салона – не успя да предизвика разговор между нас! А аз исках честен разговор, нищо повече. Разговор не се получи! Получих призивка. Братята поискаха да дам обяснения в съда за постъпката си. Но съдът застана на моя страна, поради **документа за собственост** на салона, който тези същите братя ми бяха дали още през 1962.

Липсата на откровеност, доверие и братство, доведе до ескалация на омразата в салона.

И един ден дойде Павел, непознат човек, който сподели, че е поканен от лицето Георги Христов, за да ме махне от пътя на добрите братя, на които преча!

Няма да обяснявам какво се случи, защото то има само една дума. От ясна, по-ясна – **клопка на духовете!** Тези духове, които вилнееха тогава на това място! Защото докато аз се опитвах да внеса култура и интелигентно отношение към Учителя, в гърба ми тихомълком от много страни се пращаха стрели на завист и озлобление! Там където има подобна борба, винаги се проявяват негативни сили. Тези сили се проявиха, когато се яви спора. Спор за имот. Гнусен спор, в който аз няхах никакви материални стремежи. Всеки, който някога е общувал с мен, го знае. Материалното, никога не ме е интересувало.

Идвайки в салона, Павел си направи добра преценка! Той видя че „двама се карат”, и че той може да е „трети”, който да спечели! Изгради си тактика, и с помощта на **честни и нечестни средства, постигна** намеренията си.

Аз бях хваната в клопка!

Трябваше да се доверя или на лъжеца, или на враговете си, т.е. братята, които ме пратиха в съда за вътрешен проблем, лесен за разрешение по братски. Аз имах гласа на Учителя в душата си. Доверих се на една Негова мисъл: „Понякога и да те лъжат, трябва да вярваш! Остави този който лъже да отговаря за постъпката си, а ти трябва да му вярваш.” Противоречива мисъл, но в моето положение бе спасителна.

Павел обеща да се намеси в спора, и да постигне в бъдеще реализиране на моята идея за **духовен център** на Учителя в Бургас. Виждах че вървя по острие на бръснач, но бях с отворени очи, и преценявах трезво. Прехвърлих имота на негово име, за да продължи той тази война. Той се хвалеше, че има сили да спечели.

Още нещо за салона. Приех го през **1962 г.** даром, за да се запази, и платих скъпа цена – близо 40 години лишаване на право да имам собствен дом. Реших така: **Даром съм взела, даром ще го дам!**

Павел се подписа, че ми дава пари, но такива нито аз, нито вещото лице, което уреди тази фалшива сделка е получило! Дадох го на Павел, на този, когото Георги доведе в салона. **Наблюдавах Павел много внимателно, и винаги имах яснота, че лъже, и че играе двойна игра!**

Но така е на Земята! Животът е като **арена!** Водят се много действия, и истински войни, които не всякога се виждат и разбират от всеки. Истинските войни се водят в Невидимия свят, а се отразяват на Земята, чрез нас, хората!

Войната на Павел, или на силите в него, бе срещу братята и срещу мен, за да вземе всичко! **Той наистина взе всичко, което имах!**

Каза, че ще го запази. Така каза. Той само знае какво е направил. Моята връзка с него е прекъсната! По мое желание!

Излязох от България, защото пожелах да започна живота си сама, да няма около мен нито един, който уж ми помага, **а ме манипулира**, и нито един, който уж ми е брат, **а ме изпраща на съд**, вместо да разговаря с мен!

Отдалечих се от всички, и от всичко! Взех си **само цигулката**, и дрехи в един куфар. Наистина започнах отначало, от нулата.

Живях един месец при **Елена Николова в Лос Анжелес**, докато намерих работа в **Модесто**, друг град в **Калифорния**.

Успях да повикам **Богдана**, дъщеря ми, за да следва там.

И кога двете, кога сами, ние изградихме живота си благодарение на помощта на **Незнайния**, и с вяра в Живота.

За нищо не съжалявам! Не съм направила съзнателно зло, никому!

Работих по съвест в издателство „Сила и Живот“, и показах на дело как трябва да се работи за Учителя. Личен живот нямах. Цялото ми свободно време бе посветено на идеите на Учителя.

Хитрец като Вергилий Кръстев, пожелал да създаде семейство с мен, за да се добере до архивите на баща ми и на **брат Борис**, а изоставил дъщеря си изцяло на грижите на моето семейство, не можа да сломи духа ми!

Този брак не се вписва в представата за личен живот. Той беше брак по сметка от страна на **Вергилий**, а аз бях жертва на неговия ламтеж за ценности!

Лъжец като **Павел**, дошъл в салона като спасител на братята, извъртял се на 180 градуса и пожелал да стане мой спасител, също не ме сломи, защото аз минах през ада, който той ми **предложи**, и го приех като специално посвещение в мистериите на негативното.

Иска се смелост, за да минеш по такъв Път!

Това че бях с отворени очи, и че слушах Учителя в душата си, ми помогна най-вече да излеза отново на чист въздух!

Павел взе много, но само материалното! Един архив, не е по-ценен от душата на човека! Загубих **ценен архив**, но не загубих душата си! И днес, съм в мир с нея.

Споменът ми за Бургаското Братство, е хубав!

Участвах в живота му активно, и в най-добрите му години – годините, когато **Недялка Карагеоргиева** не идваше в салона, и не се бореше явно срещу баща ми. Никой не може да отрече добрите неща, които той, с преданост и чистота извърши в Бургаското братство. Той ме учеше без думи. Учеше ме с пример. Когато времето на детството ми мина, естествено беше аз да продължа да работя за идеите на Учителя.

Тогава, както и през цялото ми детство, бях поощрявана и обгръщана с любов от братята и приятелите на баща ми – **Георги Томалевски, Влад Пашов** и в последните години **Борис Николов**. Тези тримата, заедно с моя баща, ми показаха идеята за братство в действие. Те бяха такива, каквито бяха и думите им – умни, възвисени, одухотворени. Те бяха с мистичен поглед към живота. И досега са в сърцето ми, не са ме напуснали нито за ден!...

Спомням си Бургас с изгревите сутрин на морския бряг, и с пътеката на Слънцето, която роди идеята за клуб „Приятели на Слънцето“, 1989, детското вестниче „Светъл лъч“, и още много добри неща!

Спомням си Бургас и с първото интегрално изпълнение на Музиката на Учителя 1978. За първи път!... В Бургас!.... В този салон, заради който напуснах България! В цикъл от десет вечери, с цигулката си изпълних цялата музика на Учителя, в мълчаливото, пълно с благодарност присъствие на братя и сестри, участници в това тържество на Духа.

Спомням си Бургас и с опита да създам Градска духовна библиотека, с получаването на много кашони с духовни книги от цял свят – по моя молба. Помня че подреждах столовете за братята в сряда и неделя, а в останалите дни нареждах книги по лавиците, и създавах идея за библиотека.

Помня как махнах казана с боклук, който стоеше на входната врата и хващаше погледа на всеки, който влиза и излиза. На негово място направихме с **Надя** алпинеум. Помня, че изчистихме, пак с **Надя**, гредите в градината, които стояха там още от построяването на салона. Помня още мириса на тези изгнили вече греди.

Помня и, че засадох на това място **кокичета**! И досега не съм забравила тези кокичета! За мене те са символ. Символ на борба с онова, което си отива.

За да си кокиче, трябва да си смел! Да можеш да се бориш с неблагоприятните условия!

Бургас, днешният Бургас, във вашите очи е друг. За мен, Бургас е само спомен. Спомен за баща ми. Спомен за „Приятелите на слънцето“ и „Светъл лъч“. Спомен за издателската работа в „Сила и Живот“. Хубави спомени!

Днес, когато си спомня за Бургас, чувствам само едно: благодарност за шанса да бъда **дъщеря на Кралю Кралев**, да стана основател на първия братски детски клуб по идеи на Учителя, и да работя като издател в първото българско издателство за Учителя! Това ми даде Бургас.

В псалом се казва: „На ръце ще те повдигна, за да не препънеш о камък ногата си“. Е, това се случи с мен. Незнайният ме повдигна, за да не счуля крака си в камъка, който ми поставиха. Незнайният ме повдигна! Благодаря!....

Кракът ми остана здрав! За да се отдалеча от мястото, където и досега съм нежелана!....

Животът е пълен с чудеса, ние само трябва да си отворим очите,

и да благодарим! Сега, това което чухте, ще го знаете. Ще го знаете от мен! Разбира се, свободни сте да го повярвате, или не. Но аз го написах по съвест. За мен то е вярно.

Изпращам ви от тук мирът, който имам в душата си!

Публикувано от Milka Krалеva в 11:02:00

19.1. БРАТСКИЯ САЛОН В БУРГАС И АРХИВА

Уточнение от Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”

19.1.1. Какво писмо можеш да изпратиш за яснота към онези, към които извършиха **предателство**? Затвори им салона, заключихте го, и го прехвърли на **Павел Мильовски**, за да го продаде!

Този салон не е твой, нито на баща ти!

Та Вие сте протестанти, защо не си стояхте в онази протестантска църква, от която сте дошли?

19.1.2. Как може един **Павел Мильовски** да те излъже теб, която си „вода ненапита”, или нива, която трябва да се оре и засее?!

Защо не му роди дете, а му преписа салона, и му предаде целия архив?

19.1.3. Да се уточним! Когато аз в **1969 г.** дойдох в дома на **Борис Николов** и **Мария Тодорова**, те освен че бяха възрастни, но бяха **унищожени физически и психически** от борбите, които се водеха! Аз също ги заварих тези борби!

Аз поех и започнах да подреждам всичко, което бе захвърлено. Подрежда го, а „майстор Борис” го предаваше на другите, за да покаже, **че не се е изчерпел, и че може да работи! А това бяха мои идеи, мой план!**

А че той даваше материали на **Кралю Кралев**, той ги даваше, за да те привлече към себе си.

Колко пъти е идвал в Бургас, за да те иска за жена?!

Защо не го кажеш и съобщиш? А сега ми говорите измислени неща!

Кажете го. Защо го укривате? Ама не смееете, защото ще се ужасят всички!

19.1.4. Този Павел Мильовски, беше ли ти любовник? Затова ли му предаде всичко? Само по този начин ти можеше да му ги предадеш!

Аз съм се срещал с него **3** пъти. Казваше ми: „Аз знам, че този архив е твой! Но аз съм търговец, и искам да спечеля от него!”

Но понеже знаех, че това аз съм го събирал, не исках да му дам пари, макар че имах в себе си!

19.1.5. Този Павел Мильовски разпродаде архива и салона!

Много добре го направи, за да покаже, че Вие сте протестанти, изпратени да разрушите всичко!

Какъв хитрец съм аз? Този архив при баща ти, **беше мой архив**, който **събирах и подреждах**, но „майстор Борис” го предаваше на Кралю, за да те привлече като любовница!

Какъв архив имаше Борис, когато всичко там бе захвърлено, и аз месеци и години съм го подреждал?! Отивам на следващия ден и онова, което съм приготвил, вече го нямаше! Беше предаден на други! И на Кралю Кралев – разбира се!

Та хитреца е друг!

Аз се жертвах! Не съм излъгал никого! Нито изиграл! Нито обрал! Нито окрал! Но мен ме продадох! С помощта на Павел Мильовски!

А на истинския Борис Николов, съм му свършил работата!

Виж „Изгревът“, т. 1, 3, 15, 31, 32.

А видяхте ли му снимките, на него и на рода му?

19.1.6. Тук се споменават имената на Георги Томалевски – виж „Изгревът“, т. 8, с. 715–723, където Никола Нанков говори за кражбата на Георги Томалевски.

Виж на с. 724–729 – „Духът на Истината и Духът на Плагиатството“.

Да ги видиш какво представляват!

Виж „Изгревът“, т. 18, с. 235–255 и снимки № 37, 39, 40, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 51, 52.

19.1.7. За Влад Пашов – виж „Изгревът“, т. 18, с. 256–511, и снимки № 53, 54, 55, 56, 58, 61, 62, 63.

19.1.8. А за Елена Николова, която се подписа срещу мен в „Изгревът“, т. 4, с. 624 – виж и моят отговор на с. 634–635. Виж „Изгревът“, т. 30, с 563–566 за Сава Калименов.

„Изгревът“, т. 30, е том за Сава Калименов.

И още няколко човека има, които бяха изгонени от България, заради тези подписи срещу „Изгревът“!

Тук се споменава непрекъснато за Кралю Кралев.

Той е най-големия предател, изпратен да разруши всичко! И той го разруши, заедно с дъщеря си!

За справка, виж – „Какво направиха всички протестанти, дошли при Учителя Дънов?“ Виж „Изгревът“, т. 24, с. 396–399.

Всички са от един дол дренки! А най-големия предател, е Кралю Кралев – с. 399 от „Изгревът“, т. 24.

НИКАКЪВ МИР НЯМАШ В ДУШАТА СИ! ПРЕДАТЕЛИТЕ НЕ МОГАТ ДА ИМАТ МИР! ТЕ СИ ОСТАВАТ ВЕЧНИ И БЕЗСМЪРТНИ!

ДА ЖИВЕЯТ ВЕЧНО, ИЗГОНЕНИ ОТ БЪЛГАРИЯ!

ПОКЛОН ПРЕД ОНЗИ, КОЙТО ВИ ИЗГОНИ!

АМИН

19.1.9. Искам да разкажа още нещо.

Аз се качих на автобуса, и пристигнах в Бургас. Там ме очакваше Апостол Апостолов. Беше уредена среща с Павел Мильовски.

Държеше се с мене надменно!

Обясних му какво искам, и че това, което е у него е мой архив, събиран 10 години. И му обясних защо е предаден на Кралю Кралев, за да му вземат дъщерята и да я дадат на 75 годишен старец!

Той ме разбра!

19.1.10. Аз си исках архива. Той ми каза така: „Аз знам, че този архив е твой! Но аз съм търговец, и искам да спечеля от него.“ Аз му предложих

1 000 марки западни, които носих в себе си. Не се съгласи! Били много малко за него! Така не се разбрахме с него за цената!

19.1.11. Стана въпрос за цигулката „Гуарнери“. Обясних му, че аз съм го задвижил този въпрос, и че е стояла у мен към 1 година. Каза ми да му намеря купувач за цигулката.

Искаше 50 000 долара! Ясно ли Ви е?

Какво става по света на семейство Кралеви, и по-точно с дъщеря им – Милка Кралева!

А сега ще ми говорят измишльотини!

19.1.12. И най-важното, което се случи, че когато се връщах с автобуса от гр. Бургас за София, то **автобуса гръмна и се запали!**

Щяхме да изгориме живи в него!

Спасихме се, извадих си чантата и гледам как гори!

Беше ни ударила ракета, и бе ни улучила! Знаех, че това бе направено срещу мене!

Бяха изпратили небесна ракета, уличи автобуса, но аз се отървах! Спасих живота си!

Ако това не бе станало и не бях спасен, Вие щехте да видите „Изгревът“ на „кукуво лято“! Щеше да спре! Нямах да ме има повече!

19.1.13. А сега трябва да пиша материали за романа на Милка Кралева – **„ЗАЛЕЗЪТ“!**

Щом трябва, ще го напиша!

Хората и човеците по Земята, трябва да знаят, че щом има „ИЗГРЕВЪТ“ ОТ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ, то ще има и „ЗАЛЕЗЪТ“ НА МИЛКА КРАЛЕВА!

Кой за каквото е роден, с него си върви по земята българска!

19.1.14. Милка Кралева е изгонена от България от Духът на Българския народ, заради престъпленията си към Програмата – **„Изгревът“!**

Вергилий сега пише за ЗАЛЕЗА на Милка!

Всеки работи онова, за което е изпратен на Земята. И всеки да си свърши работата!

Питат ме, защо става така. Отговарям така: „Щом най-голямото **Добро** е дошло в България, чрез Учителя Дънов, с него ще дойде и най-голямото **Зло** от т.н. Негови последователи!“

Ура! Ура! Да живеят вечно!

от Вергилий

19.1.15. БОЙНАТА НЕБЕСНА РАКЕТА В ДЕЙСТВИЕ

В „Изгревът“, т. 15, на с. 884 в заглавието: „Архивът събиран 30 години за историята на Бялото Братство от Вергилий Кръстев, се разпродава, чрез Кралю Кралеви и Милка Кралева“:

19.1.15.1. На с. 884, в точка 6 се говори, че съм посетил гр. Бургас на 22 ноември 2000 г., и съм разговарял с Павел Мильовски, в присъствие на Апостол Апостолов, който ме чакаше на автобусната спирка.

19.1.15.2. В точка 8 е отбелязано, че Павел Мильовски ми искаше **50 000 (петдесет хиляди) долара** за цигулката „Гуарнери“.

19.1.15.3. На връщане, с автобуса **Бургас–София**, по средата на пътя се запали, изгърмя и щяхме да изгорим!

Спасихме се!

Онази бойна въздушна ракета, която бе пусната да взриви автобуса и да изгоря – не успя!

Изгоря само автобуса, а ние се спасихме! И сега сме живи, за да създаваме „Изгревът“!

Така стигнахме **32 том. Ясно ли Ви е?**

19.1.15.4. Всичко написано в „Изгревът“, т. 11, с. 794–803, се сбъдна!

Българският Дух, Българският Национален Дух, ги изгони от България!

Това им беше присъдата на този етап! А после ще видим, и ще гледаме до къде ще се стигне.

В такива случай, се отива до самия край! А какъв ли е той? Ще чакаме, и ще гледаме!

20. „БРАТСТВО, ЕДИНСТВО, НИЕ ИСКАМЕ...”, НО НЕ СЕГА!”

В началото на 90-те, веднага след промяната, към България, тръгнаха много чужденци, за да стъпят по местата, където е живял Учителя.

Получих чрез един колега музикант, работещ в **Лион**, молба от двойка млади французи да им съдействам, за да посетят България, и да се качат на Рила. Направих това с радост!

Филип и Изабел пристигнаха през лятото. Посрещнах ги в София, и първо се качихме на **Мусала**. Посрещнахме слънцето от върха, и след това на път за Бургас в колата, взета под наем, пяхме нон-стоп на български „Братство, единство ние искаме...“.

Беше незабравимо пътуване, изпълнено с идеализъм и приповдигнатост! След няколко дни, прекарани в семейството ми, потеглихме обратно към София. Този път целта ни бяха **Седемте езера**. Съборните дни наближаваха, и пред моите гости се очертаваше отдавна мечтана среща с Братството.

Излишно е да описвам атмосферата, която цареше горе, край **Ел-Бур**.

Вие я знаете. Гостите ми наистина останаха изумени! И двамата се опияняваха от гледката на множеството бели палатки, с оживлението край тях! Танцуваха Паневритмията сутрин, пееха в душите си, и всеки техен миг бе като в Рая! Бяха много красиви, бяха и интелигентни, и чувствителни!

Един ден, решихме да отидем на **Салоните**. Всички младежи в лагера вече ги познаваха. Събрахме се малка група, в която се включиха и **Петър с Божанка, Йоанна, бр. Жоро от Габрово**, и още някои.

Минахме край **езерото на Чистотата**, и се заизкачвахме към билото на **Дамга**. Под краката ни камъните се търкаляха, но ние имаме цел да стигнем горе, на Салоните.

Там, между големите магнетични скали, където години наред **брат Борис Николов** летуваше, цареше атмосфера като в древно светилище!

Малките скрити полянки между камъните, създаваха усещане, че си в храм под открито небе, място където можеш да се уединиш, и прекараш сам с Бога!

След като се изкачихме там, и се порадвахме на цветята и скалите, всички седнахме в кръг за разговор.

Филип и Изабел бяха сред нас, това създаваше чувство за братство, за единност!...

Брат Жоро гледаше усмихнат всички нас музикантите, и на това високо място, той се изкуши още веднъж да ни подтикне да заработим заедно. Обърна се към нас с думите: „Гледам ви и ви се радвам, и си мисля, не е ли време да направите един братски оркестър, да се обедините и да работите заедно. Всички тук сте толкова добри музиканти! Искате ли да ви видя заедно да свирите музиката на Учителя, и да зарадвате и братята и сестрите в провинцията. А може и в чужбина да отидете, ето във Франция имаме вече приятели, и те ще се включат.“ Мисля, че всички го разбирахме. Идеята не беше неосъществима.

Аз тогава си спомних, че навремето, при визитите си в Бургас, **Петър Пампоров** ни казваше на нас децата с цигулки в ръце: „Вие един ден ще обикаляте света с музиката на Учителя!.....“ Разказах този спомен на нашата група горе на Салоните. И завърших с думите: „Готова съм да се преместя да живея в София, макар и само за това, за да свиря в братски камерен оркестър, и да работя творчески с музиката на Учителя заедно с всички вас.“

Едва казах това, и **с. Йоанна** се обърна към мен: „Милче, ти си стой в Бургас. Там имаш какво да правиш!.....“ Почувствах се доста неудобно! Да не би пък думата „заедно“, употребена от брат Жоро, да е била само към софиянци? Замълчах.

Разбрах, че колкото и да пеem „Братство, единство“, на практика нито братството, нито единството са реалност, към която истински се стремим!....

Чувствах се конфузно! Но се радвах, че Филип и Изабел не разбираха български! В техните очи, продължи да се оглежда рилското синьо небе. Това бе по-важно!

Публикувано от Milka Krалеva в 12:53:00

20.1. „БРАТСТВО, ЕДИНСТВО, НИЕ ИСКАМЕ...”, ПЕСНИТЕ И МУЗИКАНТИТЕ НА ИЗГРЕВА

Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

20.1.1. Братство и Единство може да има само в Един Учител, в Едно Слово и в Една Школа! И в Един и същия Бог!

Виж „Изгревът“, т. 13, с. 887.

20.1.2. Има решение на Учителя Дънов за работа с чужденците, което не се познава и не се приема от българите.

Първо ще си научат „**ВЕРУЮ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ**“, което е публикувано още през 1999 г. в „Изгревът“, т. 12. То е поместено също в „Изгревът“, т. 29.

20.1.3. Българските музиканти, **не знаят историите** на песните на Учителя Дънов! И затова, не могат да влезнат в Духа на песните на Учителя!

За певците, да не говорим!
Чрез Програмата на „Изгревът“ бяха направени 2 концерт-рецитала, и бяха изнесени общо историите на 28 песни.

В салона всички стояха като **зашеметени**, защото за пръв път чуваха тези неща! Бяха **приковани за столовете си**, от тази изненада за тях!

20.1.4. В салона нямаше нито един музикант!

На този етап, **Музиката на Учителя е заключена за днешните музиканти!** Освен това, борбите между музикантите са били много жестоки по времето на **Учителя Дънов!**

Те днес след 1990 г., са още по-жестоки! И затова всички опити на музикантите, ще бъдат неуспешни!

С Музиката на Учителя Дънов, не може да се пробие в чужбина!

Те нямат в мозъка си център за **Словото на Учителя**. Те нямат център за **Музиката на Учителя Дънов**.

Трябва да минат столетия, за да им се отворят тези центрове в мозъците им!

20.1.5. Чужденците трябва да учат български език, за да четат Словото в неговия оригинал!

20.1.6. Опитът с всички чужденци, дошли в България, се оказва несполучлив, защото те не срещнаха образци на това Учение! Нямаше ги! И по времето на **Учителя Дънов** ги е нямало, а камо ли сега да поникнат от земята като гъби!

20.1.7. Всичко друго са приказки от хора, които в главите си имат различни ръководители и различни Учители! И затова мислят и говорят по различен начин! Какъв ти е **Учителя**, такъв ти е **умът!** Такъв е **законът на Земята и на Небето!**

20.1.8. Много хубав разказ за наивници! Имам 2 въпроса:

Първи въпрос: „Защо сестра ти Елка, си замина толкоз млада от този свят?“ – Отговори.

Втори въпрос: „Защо теб те **изгони**ха и бе **изхвърлена от оркестъра от Бургас**, и бе дисциплинарно уволнена? И повече не можеш да свириш в оркестър!“

„**А защо те изгони**ха от **България?**“ – Ето това е най-важния въпрос!

Отговори. Не можеш да отговориш! Това го знам!

20.1.9. Тук споменавах за своята първа братовчедка **Божанка**, и за нейния съпруг **Петър Ганев**. Ето, аз пак ще разкажа няколко малки неща само за въведение и разяснение. Следва моето въведение.

20.1.10. ОЧЕРК ЗА БОЖАНКА КРАЛЕВА

Божанка Кралева е дъщеря на **Тодор Кралев**, който е рожден брат на **Кралю Кралев**.

Тя се омъжва за **Петър Ганев**.

Имам нейна снимка от сватбата. Ще Ви я покажа. Невероятна снимка!

След 1990 г. аз започнах да работя по Програмата на „Изгревът“, и бях Онзи, който **качи** всички музиканти на сцената. А те чакаха **20** години за сцената!

А т.н. Братски съвет, забрани тези концерти! Не били за публика, а за вътрешни хора!

20.1.11. След излизането от печат на „Изгревът“, т. 1, 1993 г. и т. 2 и 3, 1995 г. – **подлуди всички!**

Никой не очакваше тези описания, и всички скочиха срещу мен!

Този човек, който го организира и написаха срещу мен своето „Отворено писмо“, и се подписаха всички музиканти, бе **Божанка Кралева – първа братовчедка на Милка Кралева.**

Виж „Изгревът“, т. 4 от 1995 г., **с. 614–645** – „Организираната лъжа“.

Аз дадох своя отговор на всички, които се бяха подписали срещу мен.

А знаете ли днес – към **2017 г.**, какво представляват тези човеци? Не знаете! Елате и отидете, и ги проверете! Това за Вас е много важно! Ще видите жалка картина!

20.1.12. Случи се така, че на Божанка се появи **миома на матката**, тя беше изрязана заедно с яйчниците, и тя оставаше **бездетка!** Преживя го трудно, психически се разтрой няколко години!

Петър Ганев се грижеше за нея много усърдно! Ходил съм няколко пъти у тях, и това съм проверил. За него беше много трудно!

20.1.13. Започнаха **разправии и скандали** между тях двамата, понеже Божанка искаше да командва.

Както е седнал **Петър Ганев** на стола, пристига баща ѝ – **Тодор Кралев**, хваща ръцете на Петър Ганев зад стола, и го държи. **А дъщеря му Божанка, бие Петър Ганев с юмруци!**

Жесток бой му се нанася! Но пак не му идва акъла!

20.1.14. Той напуска дома си, побягва и **6** месеца живее на друго място. А това е апартамент от баща му!

А Божанка седи в апартамента и чака некой да я храни, защото тя е безработна, и е на издръжка на Петър Ганев, който свири в оркестъра на „Софийски солисти“.

Вместо Петър Ганев да я изгони и да я прати при бащата Тодор Кралев, то той бяга от собствения си дом! Бяга от нея, от баща ѝ Тодор Кралев, и от нанесения му бой!

20.1.15. След време ми се обаждат по телефона една млада жена, и ми съобщава, че е **новата приятелка** на Петър Ганев, и че **иска да му роди 2 деца.** И да повтори онова, което е сторил Пеню Ганев.

Казвам, че тя не познава Пеню Ганев, който бе **2** метра и як като бик!

Не познава Учителя Дънов, какво е казал за него!

Не познава Божанка Кралева! Казвам ѝ, че **Божанка е триглав змей**, и не може да спечели битката с нея!

Тя ме уверява, че ще я спечели. Но триглавия змей победи, и Петър Ганев се завърна в апартамента, и сега работят заедно.

УРА! УРА! УРА!

Разговорът с тази жена, бе дълъг! Казвам така: „Божанка е триглав змей! Но тя има първа братовчедка – Милка Кралева, която е четвороглав змей – четири глави!”

- С първата глава ми откраднаха детето!

- С втората глава ми откраднаха архива, който събирах 10 години, и го продадох!

- С третата глава – откраднаха писмата на Учителя Дънов до Пеньо Киров, и ги продадох!

- А с четвъртата глава сега е написала „Залезът на Вергилий”, и го е пуснала по въздуха – да пътува по целия свят!

И сега Вергилий е сразен от змея! Няма го юнакът що бозал 25 години, за да пререже тези 4 глави!

А пък Вергилий сега отговаря на този четвороглав змей, и пише „ЗАЛЕЗЪТ” на този четвороглав змей!

Ще стане за чудо и приказ! Уверявам Ви!

Ще четете. Едни ще се смеят. Други ще плачат. Трети ще реват!

А четвърти ще вият като единак вълк, гдето си търси вълчицата!

Ама тя е заминала през девет морета в десето, да си търси други вълци, гдето едни имат черна кожа, други – кафява кожа, трети жълта кожа, и накрая ако излезне някой бял човек! Ако излезе насреща!

Да излезе, ние тук нямаме нищо против! А ще приветстваме, и ще ръкопляскаме!

И ще викаме 3 пъти: Ура! Ура! Ура!

20.1.16. В „Изгревът”, т. 31, с. 403–412 – това е историята за архива на **Лиляна Табакова**, че не бе ми предаден, че се бяха новоднили в мазето кашони с нейни материали, че не ми предадох нейната тетрадка с песните, които бе записала. А защо? За да ми се попречи!

В момента 3 направени тома от „Изгревът” са подготвени, и чакат 24 години, за да получа въпросната тетрадка, и да го отпечатам. Виж на с. 410–411.

Няма тетрадката! Укриват я от мене!

20.1.17. Понякога тя разговаряше с мене по телефона, и аз казвах мнението си по някой въпроси.

Веднъж й разказах, как **Лиляна Табакова** ми предава тетрадката си с песните, за да ги преснема на ксерокс, и си оставям паспорта (личната карта) при нея, за гаранция. По това време влиза **Благовест Жеков** в стаята, вижда ни и казва на Лиляна: „Няма да му даваш тетрадката, аз ще я репиша!”

След 1 месец го срещам и питам: „Преписа ли тетрадката” – „Не съм!” – „А защо ми попречи тогава?” Отговорът му бе: „Нарочно!”

Е, може ли да се работи с такива хора? Не може!

20.1.18. Това разказвам на Божанка. И тя ахна в изненада!

Но днес – 2017 г., тази тетрадка още не идва при мене! А тя е при Божанка!

И така – 3 подготвени тома от спомените на **Лиляна Табакова**, чакат 24 години да се издадат!

Да чакат! Да ходи днес и утре Лиляна Табакова, да уреди този въпрос с Божанка Кралева! А аз ще чакам, да ми предадат тетрадката!

20.1.19. Но те не знаят кой е този, който ръководи и направлява „родът Кралеви"! Не знаят!

А това е „майстор Борис"! Ура! Ура за него!

21. УРОК ЗА МЕН И ЕЛКА

сряда, 13 април 2016 г.

Баща ми не говореше много! Повече действаше, и според действията му, ние със сестра ми, разбирахме защо постъпва така, или иначе. Няхаме противоречия. Разбирахме го най-често, без да ни обяснява или поучава. Например, ако излизашме някъде, той винаги бе готов пръв, и ни чакаше. Разбирахме, че така трябва да правим и ние, да не се бавим, и да ценим времето на другите.

Когато ставахме сутрин от леглата си, той вече бе станал и работеше в своята шивашка работилница. Разбирахме: Сутрин трябва да се става рано, и да се работи.

По-късно, го виждахме че ходи често в София, и се връща оттам със светъл израз на лицето, и някакси обновен и по-добър! Разбирахме: Трябва да се срещаме с хора, които ни променят отвътре, и ни правят добри, дори и тези хора да живеят на другия край на България. Още много уроци научихме от баща ми двете с **Елка, по-голямата ми сестра**. Уроци, предадени с пример, и без думи.

Но веднъж, все пак се наложи баща ми да ни предаде урок по-ясно, и да ни каже с думи онова, което смяташе, че трябва да знаем. Беше време, когато често в пощенските кутии се пускаха ръкописни текстове горе долу със следното съдържание: „Бла-бла-бла...." и накрая: „Препиши това и го разпрати до три дни на десет души. Ако не го направиш, ще ти се случи еди-какво си нещастие...."

Беше студен зимен ден. Печката в кухнята беше запалена още от сутринта. Баща ми влезе в кухнята, и ни извика двете със сестра ми. В ръката си държеше лист хартия. Показа ни я и каза: „Слушайте сега, ще ви прочета какво пише...." Беше едно от тези заплашителни писма. Прочете го, погледна ни право в очите, и като се увери че го гледаме с внимание, бавно отвори вратата на печката и хвърли писмото там. – „Това са глупости, каза той. Нищо няма да ви се случи! Тези неща са писани от **болни хора, пълни със страхове в душите си!**... Да не ви е страх!...."

Това беше моят първи урок по окултизъм. Окултистът не се страхува, защото познава законите по които животът тече. Смисълът от този урок има ефект и досега върху мен. Без страх, без тъмнина..... Това е моят девиз, докато вървя по земята на изплашените хора.... Предаден ми е от баща ми.

Публикувано от Milka Krалеva в 14:35:00

21.1. ОТ ПРОТЕСТАНТ – ОКУЛТИСТ НЕ СТАВА! **Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“**

21.1.1. Прави впечатление, че имате **велик баща**, който извърши едно от най-големите си предателства!

Велик баща, с велики предателства!

Фактите са налице: **продаден салон, продаден архив, разрушено всичко!**

21.1.2. Има едно изказване от Учителя Дънов: **„От протестантин, окултист не става!“**

Тук случаят е такъв. И важи за всички **протестанти**, дошли на Изгрева в София, и за всички останали.

21.1.3. Вашето място бе между **протестантите** на църквата Ви!

Там Ви е мястото, а не на Изгрева! Трябваше да си стоите там! Щяхте да бъдете тачени!

21.1.4. Има и други изказвания на Учителя за протестантите, но ще ги кажа на друго място. Тук случая не е подходящ.

21.1.5. Така че, **не можете да се представите за окултисти!**

Вие сте обикновени протестанти, изпратени да разрушите онова, което бе останало от Школата на Учителя Дънов!

И го сторихте, без да Ви мигне окото, с отворени очи!

21.1.6. Аз се стараех да прибера, да опаковам. А „майстор Борис“ ги раздаваше на този или онзи, да покаже, че е още работоспособен!

Не беше! Те се бяха разрушили от борбите!

Аз ги въздигнах! Дадох им част от моя кредит. И така, успях да им свърша работата! Без мен те бяха загубени!

Виж „Изгревът“, т. 31 и 32.

Харесаха ли Ви снимките? Ще Ви харесат! Нема къде да шишилкавите!

22. АМИ ТО СЕ ВИЖДА, ЧЕ ЩЕ Е ...

петък, 15 април 2016 г.

Братското издателство „Сила и Живот“, се създаде през 1991 г. като колективна фирма. Баща ми бе инициатор.

То обедини хората, които тогава бяха най-активни около **брат Борис Николов**. Последният бе **пожизнен** председател на Братството, и ръководеше братската дейност в най-трудните години, и то по най-далновиден начин.

Баща ми по това време имаше доверие, единствено в него. И обратното бе вярно. Брат Борис имаше много голямо доверие в баща ми. De facto, те двамата бяха в основата на нашето Бургаско издателство.

На първата визитка на „**Сила и Живот**“, бяха имената на девет души. За председател, групата избра баща ми. Нарочно не давам подробности. Целта ми тук е да разкажа един исторически факт. Когато издателството се създаде, в групата ни никой не афишира административен, или финансов

опит. Общо, всички участници, бяхме планирали за издаване най-вече запазените на машинопис при баща ми неиздадени беседи от Учителя, както и материалите, подготвени от брат Борис за разговорите с Учителя на Изгрева, и на Витоша.

Но работата не тръгна така бързо, както ни се искаше. Годишната мина, и дойде време за годишните такси. Оказа се, че държавата иска от нас доста голяма сума. Не защото имахме голяма дейност, а защото бяхме колективна фирма. И тогава баща ми пожела да се срещнем всички, и да говорим по тази ситуация. Вече повечето от нас бяха изказали устно мнение, че колективната фирма е неудачна за бъдещата ни дейност.

Събрахме се в **Пловдив**, в жилището на **Иванка Кръстева**, по нейна покана. Тя се бе появила край брат Борис през 80-те, и вниманието й към него бе изтълкувано от баща ми като лоялност към Братството, затова и бе поканена в издателския колектив.

В **Пловдив** се събрахме осем души. Един от деветте бе излязъл от състава. Когато започнахме да обсъждаме проблема с данъците, всеки изказа категорично мнение, че да се плаща данъка за колективна фирма е неразумно. По-добре беше парите да се спестят за издаване. Това, че седалището е в Бургас, донякъде „врзваше“ ръцете на останалите членове, които не живеяха там. Но и повечето от тях, по техни думи, бяха привлечени по-скоро като съмишленици, отколкото като действителни работници. Тези приятели имаха добро желание да съдействат, макар и само със средства. Но ако техните средства отиват в държавата като данък, тяхното участие фактически не помагаше за да се правят книги.

И тогава най-благоприятното разрешение на проблема бе, колективната фирма да се трансформира в еднолична. За последното всички се изказаха положително. Убедени бяха, че то е най-разумното разрешение на проблема с данъците.

Сега обаче, възникна въпросът, кой ще поеме ръководството на тази **еднолична фирма**. В ума на всички, в това съм сигурна, имаше само една възможност. Баща ми да бъде този човек. Но се оказа, че той не споделя това мислене. Докато ние го гледахме с очакване, той направи следното изненадващо изявление: „Приятели, вие очаквате от мен да поема издателството, но аз не мисля, че съм способен да движа тази дейност сам. Нямам разбирането, което е необходимо по въпросите, свързани с администрация и финанси. Не мога да поема нещо, което изисква знание и професионална подготовка. Изберете вие човекът, който ще продължи, и аз ще му съдействам с всичко, което мога.“ Аз няхах никаква представа, че той ще постъпи така. Нито сестра ми. Той не сподели това с нас предварително. Беше негово решение, обмислено в самота.

Главите на всички се наведоха. Ами сега...? Кой....? Всеки се замисли. Някой предложи, по-скоро запита, дали не може като форма на управление да се избере борд от директори.... Уви, това не отговаряше на държавните изисквания за еднолична фирма. Явно беше, че трябва да е един. Един само може да псеме официално отговорност, като притежател на издателството, а останалите да му помагат доброволно, и по братски. Въпросът бе на вътрешно доверие, а не на подпис.

Мълчанието продължи дълго! Много дълго! То можеше да продължи с часове, ако домакинята не бе изказала следната фраза, която и досега звучи в ушите ми: „**Ами то се вижда, че ще е Милка!.....**”

Оставям я без коментар.

Публикувано от Milka Kraveva в 13:30:00

22.1. БРАТСКОТО ИЗДАТЕЛСТВО „СИЛА И ЖИВОТ” **Разяснение от Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”**

22.1.1. Тук се говори за пожизнения председател на Братството!
Това са човешки измислици! Учителят е дал още 1923 г. „Писмото”, и е разрешил въпроса за Уставите, за Братските съвети и за организациите.
Това е описано подробно в „Изгревът”, с факти и документи!
Но нема кой да го прочете!
И никой не го спазва, понеже не им изнася!

22.1.2. Защо се издава издателство „Сила и живот” с емблема на **Черната ложа**, бе казано вече! А защо преминава от колективна фирма към еднолична, е ясно по-ясно от събитията, които следват.

И защо я прехвърлят на Милка Кралева? Та тя е жена! И на жени не се предава никакво ръководство!

Това знаят ли го, или не го знаят? Тогава какво търсят в Пловдив?

Онези, които не знаят законите на Бялото Братство от векове, трябва да стоят не на страна, а на много, много далеч от всичко!

22.1. 3. Искам и друго да кажа. Там където се е намесвал „майстор Борис”, всичко се е разрушавало! И хората са се раздалечавали, без да искат да се срещат и виждат повече!

Аз съм разговарял с възрастните приятели, от времето на Школата на Учителя Дънов. **Аз им бях изповедника!**

Та аз тук споменавам само 1/100 част от онова, което съм чул, помня и зная! Ако го разкажа, ще избягате! Няма да можете да издържите! Ще избягате в дън земя, защото там Ви е мястото според делата, които вършите днес! Ние ги виждаме!

22.1. 4. От тук се вижда, че онзи, който направлява „Сила и Живот”, я насочва към **една ликвидация в едно утрешно време**. Това се случва.
Въпрос: Къде днес е това издателство? **Няма го!**

А къде е днес Милка Кралева – едноличен собственик на фирмата?
– **Няма я!**

Как така я няма, когато тя е жива, живее в САЩ, сменила си е държавата, защото в тази държава, където е родена, никой не я иска, и сега е изгонена!

А от кого е изгонена? Чакам отговор!

23. ТОЧНО КАТО ПИЛАТ ПОНТИЙСКИ...

Малко преди новия век, белите братя в Бургас твърдо се обединиха в **бойкот срещу мен**. Не, не само срещу мен, а и срещу издателство „Сила и Живот”!

Нямаха никакво разумно основание за това. Обявиха ме за частник.

Това съвсем не ме обезкуражи, защото работата за идеите на Учителя ми бе естествено завещана от онези преди тях, от хората, които не падаха духом, а преодоляваха всички пречки по пътя си. В кръгозора ми бяха включени много повече неща от онези, които вълнуваха братята в Бургас. И все пак, издателската ми дейност явно страдаше от този бойкот.

Апартаментът на баща ми се превърна в **склад** на непродадени томове с беседи, списания, а готовите за издаване заглавия не можеха да се осъществят, поради липса на продажби. Аз работех на късмет. Приходите определяха ще има ли, или няма да има следващи издания. Доброволните дарения бяха рядкост, а аз никога и от никого не исках пари за дейността си. Да дам банкова сметка, и да обявя официално, че очаквам финансова помощ, това не бе в моралните стандарти на издателство „Сила и Живот“. Но не трябваше да спирам. Нещо трябваше да направя. Не исках да повярвам, че никой не разбира критичността на тази ситуация. Напротив, вярвах, че здравомислието от преди 1989, все още съществува някъде...

В този момент, аз реших да потърся помощ от софийските братя. Тези от тях, които бяха избрани да ръководят братските дела. А моят проблем бе изцяло свързан с Братството.

Брат Борис си беше заминал. Председател бе **Благовест Жеков**. Познавах го отдавна, още от детските години, когато често през лятото отсядахме у родителите му на път за Езерата.

Помня все още мириса на **малините** в задния им двор!

Квартал Изгрев тогава бе толкова жив и примамлив, с малките дървени къщички, и техните интересни обитатели! По-късно срещам **Благовест** и в **с. Прослав**, където ходехме при братята **Петър** и **Марин Камбурови**. **Благовест** бе учител в Пловдивското музикалното училище, и с **Добринка** – първата му съпруга, бе част от нашата обща младежка компания. Тези спомени са от времето преди 1989.

За да разбере какво мисли той сега, като председател, по проблема с издателство „Сила и Живот“ и братския имот в Бургас, аз взех влака и отидох в София. Прие ме. Беше поканил и останалите членове на ръководството. Изложих им целта на визитата си. Разказах им, че останах без собствено жилище, за да се запази този имот, и че не искам нищо друго освен да имам право да движа издателската дейност на част от този имот. Припомних им, че всички мои инициативи от **1977 до 1989 г.** в бургаския салон, са първи за цялостната братска дейност в България – интегрално изпълнение музиката на Учителя, курсове по разучаване на песните, детски клуб, младежки срещи, педагогически срещи, тематични концерти...

Разказах това не за хвалба, а с надеждата, че **Благовест** и неговият ръководен екип ще ме разбере, и ще ме подкрепи. Не исках нищо, освен да кажат: „Милке, ти работиш за Учителя, ние знаем, и това което искаш е справедливо!“ Очаквах да вземат отношение, и да разговарят с бургаското ръководство. Това очаквах, но срещнах студени погледи! И отказът не закъсня.

Благовест ми каза: „Милке, върни се в Бургас, и слушай братята от ръководството. Тяхно е правото да решат този случай. Аз не се меся.....“

Благовест постъпи точно като Пилат Понтийски.....

Аз се върнах в Бургас със следващия влак. Но не последвах съвета, който ми се даде в София.

Там вече нямаше Братство!

Имаше нещо подобно, новосъздадено, и удобно за тези, които виждаха само до носа си, и служеха на интересите си!

Аз не бях част от това удобно Братство!

Без никакво колебание повече, продължих борбата с него сама. За мен това бе свещена борба, и борба за принципи... В тази борба вече слушах само Онзи, който отвърте ми говори.....

Публикувано от Milka Krалеva в 14:09:00

23.1. БЕЛИТЕ БРАТЯ В БУРГАС ПРОТИВ МИЛКА КРАЛЕВА. **Обяснение от Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“**

23.1.1. Защо се обединяват белите братя в Бургас срещу Милка Кралева?

Отговорът е много прост. На нейно име е салона на Братството, на нейно име е издателството „Сила и Живот“.

Всички знаят, че са протестанти, и че са дошли от там! Там е заровено „кучето“, от времето на старите българи. И всички знаят, къде е заровено кучето.

23.1.2. Аз споменах вече няколко пъти, че на жени не се предава никакво ръководство!

Но това не се приема, понеже нямат знания!

На Изгрева в София 2/3 от състава са били жени, а 1/3 са мъже, които ходят като замаяни! А защо? Жените ги правят любовници, други се женят, после се развеждат. Раждат се деца, които без изключение станаха врагове на бащите си!

С това съм се срещал. И съм имал много големи неприятности!

23.1.3. За **Благовест Жеков**, който името му го има в „Изгревът“, т. 4, с. 615, като председател на Управителния съвет, бе насочено срещу „Изгревът“.

Отговорът от мен го има на с. 615–618. Прочетохте ли го?

На с. 600–605, е очерка – „Жечо Панайотов“. Следва – „Мнимият арестант“ – с. 605–608.

Спомените на Жечо Панайотов се дължат на мен, и са записани от мен! Виж в „Изгревът“, т. 15, с. 5–194. Неговите снимки са от № 6–51.

Разгледахте ли ги? Е, какво ще кажете? Това съм го направил аз, а не синът му! Запомнете това! А се подписа срещу мен!

23.1.4. Милка Кралева и баща ѝ Кралю Кралев мислят, че те са ръководителите на Бургаското Братство! Но те не са, защото те са протестанти!

Всички знаят това. И не ги приемат, както в Бургас, така и в София.

А защо вече няма Братство в Бургас? Защото с присъствието си, те го разбиха!

А имало ли е Братство в Бургас? Ще си прочетете „Изгревът“, т. 25, който е за Бургаското Бело Братство! А приложените снимки са от № 114.

Някой да е чел този том, или пък да е разглеждал тези снимки от т.н. Бургаско Бело Братство? Няма такива хора!

Е, щом ги няма, тогава ще се разхождат на „Кара баир“, в местото си, оградено с 3 реда бодлива тел!

Това е за финала.

По-хубав финал, няма да срещнете и да намерите от този – 3 реда бодлива тел!

24. ВЕРГИЛИЙ МИ ПОСОЧВА ВРАТАТА...

събота, 16 април 2016 г.

Вергилий Кръстев пише в книгите си, че съм го напуснала.

Това не е вярно!

Така е написано, защото е в негов интерес! И защото иска да обвини мен за грешки, които той направи.

Лошото е, че съзнателно заблуждава читателите си с пресметливия си ум на средновековен скъперник! Такъв е духът, който живее в него!

Ето какво всъщност се случи в края на **1980 година** – четири месеца след като бях сключила брак с него, и в третия месец на бременността ми.

В един студен ден на декември, баща ми пристигна в Своге, за да донесе два куфара с беседи. През трудните години, бяха ги пазили в едно айтоско село, по поръка на **брат Борис**.

Вергилий ги очакваше отдавна! За нещастие беше паднал сняг, и пътя нагоре към **Джуджовица** беше затрупан. Баща ми стоял на Свогенската гара почти цял ден, докато най-сетне един таксиметров шофьор се съгласил да го качи на баира. Пристигна премръзнал!

Едва що бе седнал в единствената отоплена стая, и **Вергилий** си дойде. Докато се огледам, и той вече бе седнал срещу баща ми за разговор. Разбира се, защо не? Беше нормално. **Вергилий** искаше да го разпита за всичко, и за всички в Братството. Искаше бързо да научи онова, което баща ми дълги години бе събирал в себе си. Аз ги слушах.

По едно време ми мина мисълта, че ще е добре, ако внесе завивките за баща ми в тази стая, защото бе събрал доста студ през деня. Просто помислих за него, и за това, че ако си легне в студени завивки.... Е, разбирате, нали? Аз съм дъщеря, нормално е да ми идват такива мисли в ума! Станах, извиних се и понечих да излеза. Още не бях стигнала вратата, когато **Вергилий** буквално скочи, и каза: „Защо ме прекъсваш, не виждаш ли, че разваляш всичко?.... Аз сега разговарям с него, за такива важни неща, а ти ме прекъсваш?“... Започнах да обяснявам, защо съм станала... Но той вече бе вълн от стаята, ядосан! Мисля, че го ядоса повече моята грижа за баща ми.

Вергилий и друг път ми бе правил такива сцени. Той очакваше да мисля само, и единствено за него! Искаше моята енергия да е един нескончаем поток към него единствено!

Аз донесох завивките за баща ми, и се опитах да забравя странната случка.

Същата вечер, **Вергилий** реши да подреди донесените беседи. Баща ми се приготи с каталога си, а аз застанах в ъгъла на малката таванска стая. Подреждането започна. Баща ми диктуваше: „Този том на този куп, другият и той тука, а сега сложи този том там...“, и така десетина минути. **Вергилий** слагаше книгите според онова, което баща ми казва. По едно време аз забелязах че единият от томовете е на неправилната купчина и казах: „Това е Общ окултен клас, и трябва да е върху другия куп.“ **Вергилий** избухна: „Стига вече, няма да ме коригираш, вълн от стаята!“.... Стреснах се! Грубостта му ме засегна! Излязох. Бях бременна, и това ме правеше още по-чувствителна.

Безпричинният му яд, проявен за втори път в присъствието на баща ми, ме накара да се замисля. Мотивацията на **Вергилий** за брака му с мен бе, че съм много добра в работата си с книгите. Е, защо тогава, точно

когато доказвах този факт, той не се зарадва, а грубо ме отпрати навън? Къде е логиката?

И още, може ли един груб човек, да работи със светли идеи?

Но нека продължа със спомените си за този ден. С Вергилий бяхме решили да отидем в Бургас за Нова година. Той ми бе обещал това пътуване. Но, след случилото се на тавана, аз се размислих, и на другия ден му казах, че искам да отида в Бургас с баща ми. Казах следните думи: „Имам нужда да си почина при семейството си, и ще те чакам да дойдеш за Нова година както сме говорили.“ Не съм казвала, че си тръгвам от Своге завинаги, макар и на него да му се е струвало така.

Пътуването до Бургас, бе за мен едно много тъжно пътуване!

Бях наистина разочарована от държанието на човека, който пожела да влезе в живота ми като закрилник, а се държа като господар!

Въпреки това, пристигайки в Бургас, на същия ден изпратих телеграма в Своге, че съм пристигнала благополучно. Мислех си, че Вергилий се притеснява за състоянието ми! Каква наивност! Да се притеснява за мен? Той се е притеснил, но не за мен, а за себе си!

Срещнал брат Гали и му се оплакал, че съм го напуснала. Бях толкова изненадана, когато Петър и Божанка дойдоха за Нова година в Бургас, и конфузно ме запитаха: „Ама, наистина ли си напуснала Вергилий? Брат Гали ни каза.....“ Аз ги успокоих, че това е само в главата на Вергилий. Те са свидетели, че държанието ми съвсем не отговаряше на онова, което Вергилий разпространява.

И още един факт. Толкова далече бях от мисълта да напускам Вергилий, че излизайки от къщи, за да прекараме Новогодишната нощ у сестра ми, аз оставих бележка на вратата с адреса ѝ, да не би той да пристигне, и да не знае къде да дойде!.... Наивност, след наивност!....

Истината за отношението си към мен, и за отговорността към детето му, което носех, съдържаеше едно писмо, което получих по пощата. Беше го изпълнил с пророчества и заповеди. Казваше ми: „Понеже ме напусна, затова ще си стоиш в Бургас, ще си родиш детето там, ще си четеш вестник във ваната, и т.н. и т.н.“ Огромни листи, изписани със ситен, нечетлив нервен почерк от горе до долу, без поле, без редове! Чист медиумизъм!

Изведнъж разбрах. Това писмо не беше от човек, който иска аз да се върна. То беше от човек, който иска да се отърве от отговорност, и да ме накаже.

Кой наказва? Човекът без любов! Това е. Казвам ви. Не съм напускала Вергилий! Принудена бях от него, да не се връщам повече в Своге! Което и направих. За да оживея!....

Публикувано от Milka Krалеva в 18:49:00

24.1. ЗАМИНАВАНЕТО НА МИЛКА КРАЛЕВА ОТ СВОГЕ **Опровержение от Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“**

24.1.1. Първо: Тя избяга с баща си!

Второ: Тя ме напусна! А защо ли? Ето защо:

24.1.2. Те смятаха, че са някакъв фактор за ръководство. И мен ме смятаха, че съм нищо!

Аз ги предупредих, че съм поставен да ръководя!

Те ми се изсмяха и присмяха! Аз мълчах.

24.1.3. Когато аз започна да работя, не позволявам на други лица да ми се меркат, и да ми пречат и да ме отклоняват! Защо ли?

МЕН МЕ ПОСТАВИХА ЗА ГЛАВНОКОМАНДВАЩ!

АЗ НЕ ИСКАХ, ДЪРПАХ СЕ, НО МЕ СЛОЖИХА НАСИЛА!

Те се опитаха и двамата – да ме отхвърлят като Главногокомандващ!

В това се състои цялата работа. Те смятаха, че ръководители са те двамата!

24.1.4. Когато се връщах от работа, баща ѝ Кралю ме посрещна и ми посочи два куфара: „Ние решихме да си ходим!“ Казах им: „Аз нямам никаква грешка към Вас! Имате точно 1 минута да решите, ще си ходите ли, или ще останете!“

Те започнаха да скачат на двата си крака, да ми се смеят и подиграват!

Изчаках една минута, наведох се, взех двата куфара, в снег до колене ги свалих на гарата, купих им билети, натоварих ги на влака и им казах: „Всичко хубаво!“

Връщане не можеше да има! Край!

24.1.5. Ето сега могат да подскочат колкото си искат – в САЩ!

В тяхното съзнание аз бях едно нищо! А в мойто съзнание на Главногокомандващ, те се оказаха врагове!

Какви са тези приказки? Такива са! Много точни, с доказателства!

Вие срещали ли сте жив човек, който е женен за някого, чрез законен брак, и да чака цели 9 години на някого да му узрее главата, и да си потърси съпруга обратно?

Кажете ми, има ли такъв случай в България и по света? – Няма такова нещо и в моя случай. А каква бе причината да се разведе, ще Ви разкажа. А дали ще повярвате – това си е Ваша работа. А не е моя.

Аз ще я напиша – Развод след 9 години!

Не е ли това щура работа? Щура е! И то много щура!

24.1.6. А Вие знаете ли, че враговете се посичат?

Дойдоха онези, които посичат, и които изхвърлят нежеланите от България. Засега, няма ги посечените. А изгонените пишат срещу Вергилий.

Направете сметка: 4 месеца е при мен. От 1980 до 2016 г., колко години това прави? – 36 години!

Описва подробно, какво е било едно време. Било е! Имало го е това време! Но сега това време е изтекло, и вече го няма! Няма го!

Сега аз казвам така: „**Да живее Калифорния, и всички там да са живи и здрави! И да бъдете ошастливени от американците!**” Край!
А има черни, бели, жълти и кафяви американци. Всичко има! Да Ви са живи! И да Ви обслужват денонощно, чрез Любов, и то **безотказно!**

24.1.7. Тук се чува за човека без Любов.

Когато бях малък, ме учеха какво е Любов. И аз декламирах така: „Имам голяма Любов, толкова голяма, колкото е голямо разстоянието от Земята до Небето! Имам толкова голяма Любов, колкото е разстоянието от Небето до Земята, и до най-дълбоката изкопана дупка в нея!” Така ме учеха. И декламирах.

Тази Любов е в мене. Но няма кому да я дам!

Нямам съпруга! Тя избяга заради друг, и ме напусна!

Нямам дъщеря! Те я откраднаха! Кому да я дам?

Ето защо тази Любов си я пазя у мене си! Разбрано ли е?

Запомните ли за най-дълбоката дупка, изкопана в земята? Това е най-важната дупка в живота на всеки мъж! Дълбока, по-дълбока и най-дълбока. Ако се надвесиш и паднеш в нея, измъкване няма да има! Ще бъдеш цяла вечност в нея!

25. ЕДИНСТВЕНИЯТ, ДОСТИГНАЛ РЕАЛИЗАЦИЯ ЧРЕЗ ХРИСТИЯНСТВОТО

понеделник, 18 април 2016 г.

През 1991 г., по време на моите концерти в Глазгоу, се запознах с **Луиза**, приятелка на **Огнян Николов**.

Когато си тръгнах към България, тя ме помоли за една услуга, касаеща **сър Ричард Глин** от Духовния център „Gaunts House”. Беше му говорила за оригиналността на Паневритмията, и за нейния създател Учителя Петър Дънов. Той се заинтересувал, и пожелал да се качи на Рила. Нужна бе покана от български гражданин. Разбира се. Направих това с най-добро чувство, без да имам и идея кой е Ричард Глин, и как Луиза всъщност ме използва за своя цел! По-късно схванах, че желанието ѝ да доведе Ричард в България, е било с надеждата той да я покани за инструктор по Паневритмия в неговия Център.

Няма лошо! Ричард пристигна с двете си деца.

Беше изключително изискан човек! Благородник, но с толкова естествено топло човешко държание, което впечатляваше всички.

Той се запозна с **Мария и Жоро**, които му помогнаха да се настани в клековете над Второто езеро, и веднага се включи в общия живот горе. Идваше всяка сутрин на Молитвения връх, после на Петото езеро за Паневритмия, а вечер сядаше удобно сред клековете за концерт до Палатката на Учителя. През останалото време той си четеше книга, и наблюдаваше как сновем с Мария между палатките, поддържахме огъня, или приготвяме храна за гостите. Мисля че се впечатли от това, че сме винаги с добро настроение, въпреки трудните планински условия.

Ричард Глин прекара само четири дни горе.

Преди да слезе от планината, той покани **Мария Митовска** и мен в палатката си на разговор. Благодарни ни сърдечно за грижите, и пожела на следващата година ние двете да проведем в „Гонтс Хауз” курс по Паневритмия. Каза ни: „Вие, българите, трябва да направите това, ваше

право е!...” Той помоли Мария да бъде инструктор, а мен покани да изнеса два солови концерта с музика на Учителя, и да свиря при изпълнение на Паневритмията.

Ричард добави, че би се радвал ако взема и **Богдана** със себе си. Това ме зарадва, защото съвпаднаше с моето желание тя да расте в духовна среда. Приехме.

При изпращането му, Ричард ми подаде една книга. Виждах го да чете понякога в часовете за почивка. Книгата бе английска, и аз казах: „Ще опитам да я прочета...” Той се засмя, и каза: „Милке, знам че ще ти е трудно!...” Прав беше. Едва ли бих разбрала всичко, с моя скромнен английски език!

Книгата бе от **Морган Скот Пек**, и носеше заглавие „**Road less travelled**”. Това означава: „**Най-малко вървяният път**”, в буквален превод. След няколко месеца случайно открих тази книга, преведена на български. Заглавието бе: „**Изкуството да бъдеш Бог**”. Спомних си, че обещах на Ричард да я прочета, и ето, издателство „**Кибее**” косвено ми бе помогнало за това....

Това издателство в бъдеще щеше да реализира много мои творчески импулси. Можех ли да предполагам тогава?

Изобщо, събитията в живота ни, които често приемаме за случайни, са винаги част от един по-голям план за нас. Като, че **Незнайният** слага пред нас стъпала, и ние кога с разбиране, кога сяло, стъпваме по тях и се движим натам, накъдето Той ни води. Трябва само да сме искрени отвътре, и да се стремим и с духа, и с душата си към един висок идеал.

Книгата на М.Скот Пек, стана настолна за мен. Подзаглавието ѝ бе „**Нова психология на любовта**”. В нея открих доразвити едни от най-дълбоките мисли на Учителя за любовта като принцип, и като приложение. Авторът на книгата, психоаналитик, с много научни трудове зад гърба си, като че продължаваше и обогатяваше всичко, което вече знаех от Учителя.

Това споделих, за да знаете как Ричард, давайки ми тази книга, ме срещна с най-новата американска мисъл, разкриваща науката за душата. Ще продължа спомена за сър Ричард Глин. Мария подготви своята програма, а аз моята, и през юли 1992 ние пристигнахме в **Англия**, в Центъра за духовни срещи „**Гонтс хауз**”.

През първия ден се срещнахме с участниците, заявили желание да практикуват Паневритмия с нас. Бяха около двайсетина души. Събрахме се в един голям салон на потомствения замък на Ричард, където светлината струеше от всякъде, дори и от картините по стените. Цветовете им бяха така ясни и топли! Беше светло и уютно. Столовете там бяха в кръг. Ричард започна с покана към всеки да се представи с няколко думи, и да сподели как е чул за Учителя, и какво всъщност го е привлякло тук. Един по един всеки се изказа. За нас с Мария бе приятно да чуем как естествено, без поза, и с най-приятелско чувство всеки говори за своите духовни интереси!

Представихме се и ние. Доиде ред на последния в кръга, Ричард. Онова което той сподели, и сега звучи в ушите ми. Предавам го по смисъл: „Аз чух, че в България е живял **Петър Дънов**, титулуван от учениците си Учителят. Пътувал съм много. Ходил съм в **Индия**. Срещал съм се със **Сай Баба**. Обходил съм местата на древните инки и май. Затова бях заинтригуван от Петър Дънов, и Учението Му. Реших да отида в България, и сам да се уверя. Прекарах четири дни на Рилските езера, сред неговите последователи. Онова, което чух и разбрах, че Петър Дънов е Единствения, Който е достигнал реализация, чрез Християнската доктрина! Да, за мен той е Учител, а Учител е само Христос....”

Така свърши Ричард думите си за Учителя. От което разбрах, че за един човек с изработено духовно виждане, четири дни са достатъчни за да схване най-важното – йерархията на Духа, Който е говорил чрез Петър Дънов.

След този ден, и до края на курсовете в Гонтс Хауз, аз се чувствах като у дома си! Разбрах, че Незнайният подрежда пъзела на нашия живот, и създава условия да работим. Да работим както е казано в песента: „С Тебе наедно!”

Не беше странно за мен, че след всеки концерт в Англия, идваха хора, които споделяха, че виждат Учителя до мен, когато свиря Не се изненадвах. Това, което те виждаха, аз го усещах вътре, и не само когато свирех. Всякога.

Публикувано от Milka Krалеva в 22:31:00

25.1. МУЗИКАТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ В ЧУЖБИНА.

Уточнение от Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”

25.1.1. Всички опити да се изнесе и представи Музиката на Учителя Дънов в чужбина, бяха неуспешни!

Първо: Българските музиканти не знаеха историите на песните, които Той е дал!

Второ: Не познаваха историята на Школата!

И трето: Чужденците не могат да приемат Музиката на Учителя Дънов, защото нямат център в мозъка си за тази Музика! И за Неговото Учение!

25.1.2. Всичко, което до сега е писано от чужденците по т.н. духовни въпроси, е работа на **Черната лежа**, за да бъдат отклонявани!

Искате пример? Учителят Дънов е изнасял Словото Си на български език.

Българите не знаят Кой е Учителя Дънов, че некакви чужденци ли ще Го открият?!

- Наизуст **„КОСМОГОНИЯТА”** – от „Изгревът”, т. 1!

- Наизуст **„ВЕРУЮ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ”**, публикувано в „Изгревът”, т. 12 още в 1999 г.!

И ще чакате да Ви се отвори ума за Него! Но само ги научете „наизуст”!

25.1.3. Онова, което българите се стараят да представят пред чужденците, е безнадежден опит да се представят чрез **Паневритмията**, която днес е променена!

Аз съм направил **3 концерт-рецитала** за историята на **Паневритмията**, които са качени на интернет-страницата на „Изгревът”: <http://www.izgrevat.com>

25.1.4. Песните на Учителя, и те са променени, и всеки музикант се стреми да разкрие чрез себе си, какво е искал да изрази Учителя, чрез песен и Слово.

Те не познават историите на песните, и няма как да се доберат до Духът на тези песни! Те не знаят откъде са свалени!

Ето пример: В „Изгревът“, т. 1. 2. изд., 2011, на с. 765–772, ще намерите: „Великият Учител Беинса Дуно и Космогония на Музиката Му.“
Няма такъв музикант, който да е чел тази статия!

А какво е УЧИТЕЛ, какво е МИРОВ УЧИТЕЛ и какво е ВСЕМИРОВ УЧИТЕЛ – те не знаят!

А какво е БЕИНСА ДУНО – също не знаят!

Ако прочетат 3 реда от статията, не могат да кажат нищо, защото нямат знания.

Необходимо им е обучение, чрез „Изгревът“!

25.1.5. А да ми се явяват **чужденци** и да дават преценка за Учителя Дънов, това е немислимо! **Те не знаят нищо!**

А българите не могат да представят Учителя, защото:

- Не познават „Космогонията“!
- Не познават Историята на Паневритмията!
- както и История на Песните Му!

ВСИЧКИ ОПИТИ СА БЕЗУСПЕШНИ, ДОКАТО НЕ ПРЕМИНАТ ПРЕЗ „ИЗГРЕВЪТ“! ЩЕ ЧАКАТ ВЕКОВЕ НАРЕД!

Към **2016 г.**, са отпечатани **32** тома. Ще можете ли да ги преброите?

А кога ще ги прочетете? По **3** тома на година, означава, че ще се чака цели **10** години!

Ей хора, кой ще Ви чака цели 10 години – от 2017 година нататък – до 2027 година?!

26. СВЕТЪЛ ЛЪЧ?... ПРИЯТЕЛИ НА СЛЪНЦЕТО?... НЕ, ТЕ СА ПОГРЕБАНИ

След демократичните промени, в най-големия център – София, Братството дълго време боксуваше. Трудно беше да се създаде план за дейност от хора, които не са участвали в живота на обществото до **1989 г.**

Към книгоиздаването проявиха интерес личности, без никаква връзка с Братството, и се издадоха няколко книги на Учителя. Но тези издания не носеха духа на братското книгоиздаване.

Докато София се колебаеше, група братя и сестри създадохме в Бургас **Издателство „Сила и Живот“**. С баща ми и сестра ми бяхме в тази група.

Инициатор за създаване на издателството, бе брат Борис Николов.

Ние всички, дълго време преди да се създаде издателството, бяхме в близка връзка с него. Като **пожизнено избран ръководител** на Братството, той имаше висок критерий за творческа и просветна дейност. Така с появяването си преди всички други, Издателство „Сила и Живот“ в Бургас стана безспорен наследник и продължител на Братското издателство, действало до **1948 г.**

Всички опити да се скрие, да се изопачи, или да се обезличи този факт, говорят само за разединеността, настъпила в Братството по това време.

Преди 1989 г., разединение нямаше. Където имаше братски салони, и хора с творчески импулс, там се работеше, и работата бе плодотворна.

В Бургас имаше салон. И имаше човек, чиято работа даде плодове. Този човек се оказах аз.

Салонът ни бе в центъра на града, без опасност да бъде затворен. Посещавах го с родителите си, от най-ранна детска възраст. Техният ентузиазъм и интерес към Словото на Учителя премина в мен, по най-естествен начин.

Заради музиката на Учителя и според семейната традиция, бяха ме ориентирали към цигулката. Това е причина, много преди да се създаде издателство „Сила и Живот“, аз да започна работа с наследството на Учителя. Ето някои от инициативите ми в тази посока, които днес са изтрети от историята на общество Бяло Братство.

В края на 1977 г. – Интегрално изпълнение музиката на Учителя, серия от десет последователни цигулкови концерта, организирани по теми.

Декември, 1984 г. – Три срещи с Музиката на Учителя на тема „Учителят за музиката в живота на българина“, музиколошко изследване.

През 1985 г. довърших и издадох „Сила Жива. Ново разбиране за музиката“, в тираж само 20 книги, на машинопис.

През 1989 г. създадох с децата в Бургас „Приатели на Слънцето“ – детски клуб за светлина и творчество, по идея от книгата на **бр. Боев** „Учителят за образованието“.

През 1990 г. започнах да издавам вестничето „Светъл Лъч“ – орган на Бургаския детски клуб. На страниците му отразявах дейността на Клуба.

В цялата страна имах абонати на „Светъл Лъч“. Празниците му бяха посещавани от учители, родители и много деца. Някои български учители и досега работят по методи, за първи път експериментирани в малкия детски клуб „Приатели на Слънцето“, Бургас. То излезе в пет пълни годишнини, по 10 броя всяка.

Не крия, че бях изненадана, когато видях, че общество Бяло Братство е сложило кръст на „Светъл Лъч“ и на „Приатели на Слънцето“, както и на другите новаторски идеи, които реализирах в Бургас. То бе свело моето 50 годишно творческо присъствие в Братството до едно единствено изречение с невярна информация.

През 1992 г. с баща ми сме били създали издателство „Сила и Живот“, и сме започнали да издаваме списание със същото име.

Издателство „Сила и Живот“, не е създадено от мен и баща ми! Създадено е през 1991 г. от девет души, братски колектив, в който всеки един от нас бе лично поканен от **брат Борис**.

Първите срещи и разговори на този колектив, бяха в **Малкия дом на „Волоколамско шосе“ 14.**

Аз не създадох това издателство. Нито баща ми го е създал.

Баща ми беше избран за управител. Но след една година той се отказа от ръководството, и групата натовари мене да продължа работата в „Сила и Живот“ сама. Натовариха ме, защото знаеха плодотворите от работата ми. Плодовете бяха вестничето „Светъл Лъч“, и клуб „Приатели на Слънцето“.

Но сега тези плодове са **погребани от онези**, които успешно, и за да им е удобно, подмениха истината за Братството. Според личните си интереси.

Публикувано от Milka Krалева в 10:27:00

26.1. ОКУЛТНИЯ ЗАКОН ЗА ПРЕДАТЕЛСТВОТО.

Изяснение от Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

26.1.1. Всички онези живи, останали от времето на Школата на Учителя Дънов, бяха около **70–80** годишни. Това се отнася за годината – **1989** година!

Те бяха **тотално отклонени** по всички линии, и затова **бяха спряни от комунистите!**

Единствено комунистите се явиха, да защитят Учението на Учителя Дънов! Мога да Ви дам и примери. И то много примери. Ама не ги искате.

26.1.2. Защо бе създадено издателство „Сила и Живот“ в гр. Бургас, ние го казахме. Целта бе да се издава променено Слово на Учителя Дънов.

Дали сме достатъчно доказателства, и всеки трябва да си го провери. И да се определи, кому да вярва. И на къде да върви.

26.1.3. Няма пожизнено избрани ръководители! Има песента „Писмото“, и възбрана на Учителя Дънов още от 1923 г. за избор на Братски съвети, ръководители и тем подобни!

Всички опити, се оказаха за провал на хора и събития до сега!

26.1.4. Въпрос: „Къде днес е салона в Бургас? Къде изчезна? Кой го предаде, и кой го продаде?“ – **Името на този човек, е Милка Кралева!**

И целия архив, бе също продаден. А защо? **За да се затрие всяка една следа! И затриха всичко!**

26.1.5. В „Изгревът“, т. 31, с. 335–338, ще си прочете „Исторически паралели и пътя на предателите“. Тук са доказателствата. И всички други разкази, са лъжи и измислици!

Аз имам право, да се защита от лъжците!

26.1.6. Ето, на с. 341–344, съм дал приложение.

А защо? Да се прочете и да се види какво означава Заблуддението!

Това е също път! Има начало, има и край!

Има вече към 5 човека, българки, които поеха този път, и бяха изгонени от България, и сега се подвизават всред чуждоземците! И то с проповеди!

26.1.7. Провалът е на семейство Кралеви!

НЯМА ЗАГУБЕНИ БЪЛГАРИ!

Българинът има сетива, чрез които много добре разбира къде е измамата! И накрая я отхвърля! Кого ли отхвърля? Хората, които разпространяват лъжата. Те го виждат, че е лъжа и измама!

26.1.8. Ето, на с. 344 от „Изгревът“, т. 31, ще прочетете кому прави посвещение Милка Кралева: „На светлата памет на брат Борис – източник на Сила и Живот!“

Ето Ви доказателството, как „майстор Борис“ я обсебил, и няма отърване от него!

Само, че тя „не може да схване“, че това е „майстор Борис“, а истинският **Борис Николов**, отдавна бе напуснал тялото си! Много отдавна! И аз го описах.

А на с. 343 има подпис на едно дете, което търси баща си! Подпис: Боги. Отговорът е ясен!

Няма го баща ти, защото там го има „майстор Борис“! А където е „майстор Борис“, няма нищо!

ТОИ ВЕЧНО СЪЩЕСТВУВА!

26.1.9. Лъжата и измамата от изпратените протестанти, трябваше да се погребее. И тя бе погребана!

Къде са днес онези участници на тази измама? Някой ги погребяха, а другите живи, бяха изгонени от България.

И те там ще си стоят!

Дори и да пристигнат със самолет, никой няма да ги приеме! Предателите се отхвърлят!

НА ВРАГОВЕТЕ ПОНЯКОГА СЕ ПРОЩАВА, НО НА ПРЕДАТЕЛИТЕ – НИКОГА! ТЕ СИ ВЪРВЯТ С ПРЕДАТЕЛСТВОТО, ДО КРАЯ НА ВЕКА!

ДА ИМ ПОЖЕЛАЕМ ЩАСТЛИВ ПЪТ!

27. ВЕРГИЛИЙ ПОСТЪПВА БЕЗСЪВЕСТНО КЪМ ДЪЩЕРЯ СИ

вторник, 26 април 2016 г.

Шест месеца след раждането на Богдана, Вергилий отказа да се грижи за нея!

Той знаеше, че законът задължава всеки родител да се грижи за детето си. И пожела да използва този закон в своя полза.

След като плати няколко месеца полагащата се сума, той изпрати служебна бележка за своя доход от болницата в Своге, и ми нареди да го осъдя за издръжка. Очакваше от мен да направя това, за да му спестя времето да ходи в пощата веднъж в месеца.

Това обяснение ми се стори доста несериозно! Допуснах, че иска да ме подведе. Ако постъпех както иска, след време можеше да каже: „Тя отне детето ми, и ме осъди!“

Явно искаше да се представи за моя жертва! И не се съгласих. Върнах му със следващата поща служебната бележка, и отказах да го съдя!

Но той изпрати втори път същата бележка, с още по настойчиво нареждане да го осъдя! Тогава скъсах бележката и пак му я изпратих, този път с думите: „Не искам да те съдя, свободен си, постъпи както съвестта ти диктува.“

Разговорът за издръжката на Богдана, приключи. Помощта му за нея, се сведе до нула!

И досега се чудя защо! Защото го освободих официално от отговорност, или защото той послуша своята съвест?

Всъщност, ако един баща съзнателно лиши детето си от внимание и грижа, тогава може ли да се говори за съвест?

Публикувано от Milka Krалеva в 10:40:00

27.1. ИЗДРЪЖКАТА НА БОГДАНА. ЕДНА ЛЪЖА

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

27.1.1. Ето Ви една много голяма лъжа!

Лъжата може да се каже само от един голем лъжец и мошеник! И то изпечен мошеник!

27.1.2. Аз, в разстояние на всеки **6** месеца от годината, ѝ изпращах на **Милка Кралева** по една лекарска заплата. За една година от **12** месеца, изпращах по пощата по **2** лекарски заплати!

Пазя ги бележките и преводите. Трябва да ги потърся.

27.1.3. Когато дъщеря ти стана време да постъпи I клас, аз изпратих допълнително една заплата, за да може да я приготвиш за I клас – с облекло, обувки и т.н., с чанти и други пособия.

27.1.4. От **1983 до 1986 г.**, аз бях в **Либия – в гр. Триполи** на работа като лекар. Бях изпратен, чрез държавна фирма „Медиксим“.

Там получавахме по **80** динара заплата за храна, и ни правеха преводи чрез банката, също по **80** динара, което правеше по **250** долара на месец. Държавата бе осигурила да плаща за социалното ѝ осигуряване. Забележете, тя отпускате половин заплата, от която се получавахе и се предаваше за издръжка на останалия тук родител.

Бях посочил Милка Кралева, и тя в разстояние на 3 години, или 36 месеца, получавахе половин лекарска заплата от болницата в гр. Своге, където съм работил.

Така, че дъщерята ѝ беше осигурена! Аз си пазя документите.

27.1.5. А защо е тази лъжа? Та в България по онова време, се спазваше закона за издръжка на семейството!

А от **1980 до 1989 г.** – цели **9 години**, тя беше законна съпруга по документ.

Разбирате ли какво означава – 9 години съпруга по документ? Ще Ви приложат и документите, и ще се убедите!

Та кой мъж българин, би издържал на тази подигравка?!

27.1.6. Аз съм си заплащал за нещо, което нито съм виждал, нито съм чувал, нито съм срещал!

Плащах си редовно, за да си науча урока, та друг път, когато слезна на Земята, да не свалям от Небето този или онзи, за да ми се пречи!

Защото те ми пречиша умишлено и целенасочено!

27.1.7. Когато дойдѐ при Милка Кралева собствената ѝ майка, аз поръчах да ушие на всички прозорци дълги завеси.

Уши ги. Бяха сполучливи! Още си стоят, закачени по прозорците. Аз си заплатих за ушиването и за плата, който бяха закупили. Всичко си заплатих! Останаха много доволни, че са получили пари за труда си! Аз също бях доволен!

27.1.8. Когато ме напуснаха, бяха останали пари на Милка, и аз ги изпратих след 2 дни по пощата. И бяха много доволни, понеже в този момент не са имали пари!

Е, какво ще кажете сега? Няма какво да кажете? Мълчите!

27.1.9. Аз назначих Милка Кралева като **учителка** по пеене в гимназията в Своге, където имаше по 2 паралелки на един клас.

Голямо тичане беше от моя страна!

Пенсионираха една учителка по пеене, и на нейното място назначиха Милка Кралева. Другата учителка, която ме познаваше, беше ми много обидена, защото си правеше сметка да работи още. Освен това, всички в Своге знаеха, че имам къща, че съм лекар, и се стараеха да ми услужат и да ме задържат като местен кадър!

Милка Кралева беше назначена за учителка, но не можа да се справи, защото не беше подготвена за тази професия! Излезна в болничен лист, заради бременността си. Заплата се плащаше от училището.

Изпращаха ѝ заплатата от Своге по пощата, по моя молба до касиерката.

27.1.10. След като напусна Своге, то върнаха онази учителка, която бе пенсионирана, за да се назначи Милка Кралева.

Аз бях работил там десетки години, и на никой не взимах пари. Това всички знаеха, и искаха да ми се отблагодарят! И ми се отблагодариха!

И тогава, старата учителка взимаше вече пенсия + заплата! Срецам я и казвам: „Видя ли сега, че злото за теб се превърна в добро, и сега взимаш по 2 заплати?“ Тя се смееше! Беше много щастлива!

27.1.11. Винаги, когато идваха родителите ѝ в Своге, аз им заплащах на двамата билетите.

Аз обичам чистите сметки! Не са ошетени от мен! Всичко съм си заплащал, и не са ошетени в нищо! Ама в нищо!

27.1.12. Интересно, кой я научи да лъже толкова безобразно тази жена?

Вероятно това е въздуха, който диша в Калифорния!

Дишай бавно и гълтай по малко въздух, защото от въздуха, който влиза в тебе, те кара да лъжеш, ама много!

Признавам си, такива лъжи за издръжката – не очаквах! Как го измисли?!

27.1.13. Брей, на какви хора попаднах!

Запитвах я в Своге така: „Доктор Кръстев, как така се излъга?“ Отговарях: „Излъгаха ме, и толкоз! Попадах на големи лъжци, и отърване от тях, нема да има!“

Ето го доказателството. Не съм си плащал издръжката за дете, което нито съм виждал, нито съм срещал!

Така ми се пада! Ще изтърпя тази лъжа!

27.1.14. Накрая искам да заявя следното:

Девет години по документ – юридически, Милка Кралева е в граждански брак с Вергилий Кръстев, и тя носи моето име, и се подписва с него като Милка Кръстева!

Девет години тя върви, развява си байрака с вдигната опашка!
А аз седя сам! И чакам! Какво чакам? Нищо! И няма никой! И няма нищо!

А има от мене дъщеря, за която редовно изпращам на всеки 6 месеца по една заплата по пощата, с пощенски запис!

Има ли друг човек по света, да изтърпи и да издържи всичко това?

Ако го има, да заповяда и да поеме моя товар, за да се освободя!
Заповядай!

Може да го има, а може да го няма! Но мен ме има! И аз го изпълних, и издържах до края!

Днес – 2016 г., месец декември имам:

- 32 тома от „Изгревът“!

- и 61 концерт-рецитала от 2001 г.!

- и 59 томчета оригинално Слово на Учителя Дънов!

- и 20 концерта от 1990 до 1998 г., по Слово и Музика на Учителя Дънов!

АЗ НАПРАВИХ ТОВА! А ДРУГИТЕ ДА НАПРАВЯТ ПОВЕЧЕ ОТ МЕН!

СКАНИРАНИ ДОКУМЕНТИ

Приложение няколко примера за издръжки
на дете Богдан на майката Милка Крелева

Следва подписка на Милка Крелева и
поиска е думите: "Благодаря". Изпращане
са с "одригва разписка"

1. На 31.01.1992 — 1000 лв — с само подпис
2. На 10.07.1992 — 1000 лв — с само подпис
3. На 18.11.1993 — 1500 лв — благодар
4. На 08.01.1994 — 3000 лв — благодар
5. На 21.07.1994 — 3500 лв — благодар
6. На 13.05.1995 — 6000 лв — благодар
7. На 16.11.1995 — 7000 лв — благодар
8. На 10.06.1996 — 8000 лв — само подпис
9. На 20.09.1996 — 12000 лв — само подпис

Припоказвам всички разписки за
изпращане на издръжка на дете Богдан от
1 месец до 18 месеца!

Милка Крелева

Обр. 243

ПТТ ст. R № 2

Подписаният получател: Милка Крестева Кралева

гр. (с.) ж.к. ул. № булевард „Витоша“ № 3

удостоверявам, че получих ☐ писмо ☒ м. пакет ☐ козет ☒ Пош. запис от ППТС № 1000 19... г.

словом хитида на 18 IX 1992

Подпис на получателя: Милка

а) пратката доставена б) записът изпратен ☐ лично ☐ на пощенския в кн. 242, оп. 269, вед. 721, пор. № 11228

НАЧАЛНИК: М

ИЗВЕСТИЕ (ОБРАТНА РАЗПИСКА)

☐ ЗА ДОСТАВЯНЕ ☒ ЗА ИЗПЛАЩАНЕ

1505 Гр. (с.) София

Област _____

Община _____

Улица, № булевард „Витоша“ № 1

Блок _____ Вход _____ Ап. № _____ Тел. № _____

Име и презиме (наименование на предприятието): Веригини Крестев

Обр. 243

ПТТ ст. R № 7/202

Подписаният получател: Милка Крестева Кралева

гр. (с.) ж.к. ул. № булевард „Витоша“ № 3

удостоверявам, че получих ☐ писмо ☒ м. пакет ☐ козет ☒ Пош. запис от ППТС № 1500 19... г.

словом хитида на 18 IX 1993

Подпис на получателя: Милка

а) пратката доставена б) записът изпратен ☒ лично ☐ на пощенския в кн. 242, оп. 269, вед. 721, пор. № 11628

НАЧАЛНИК: М

ИЗВЕСТИЕ (ОБРАТНА РАЗПИСКА)

☐ ЗА ДОСТАВЯНЕ ☒ ЗА ИЗПЛАЩАНЕ

1505 Гр. (с.) София

Област _____

Община _____

Улица, № (ж.к.) булевард „Витоша“ № 1

Блок _____ Вход _____ Ап. № _____ Тел. № _____

Име и презиме (наименование на предприятието): Веригини Крестев

БЛАГОДАРИ!

Обр. 24

ПТТ ст _____

R № 97/421

Подписавший и получатель _____
Красова Красна Васильевна

г. (с) ж. к. у. № Вурье
См. Матрица № 1/60

устанавливаем, что получил ☐ письмо
☐ м. пакет ☐ колет ☒ Понед. запис от _____ № _____ 19__ г.

ИТОГО 1

слова три тысячи две
на зано 30

Подпись на получателю [Signature]

а) приткита доставлена б) записи издана
лично _____ на пълномощническа база
☒ в кн. 242, ом. 269, вед. 721, пор. № 180

НАЧАЛЬНИК: _____

ИЗВЕСТИЕ

☐ ЗА ДОСТАВЯНЕ

1505 Control

Область

Обучающа...

Улица, № (ж.к.) Ул. Рамиз Бериш

Блок _____ Вход _____ Ап. № _____ Тел. № _____

Германе Крис-е

Име и/или фирменное наименование (наименование) предприятия

1

© 2006 The Authors
Journal compilation © 2006 Blackwell Publishing Ltd

Обр. 243

ПТТ ст. _____

№ 6/353

Подписания получателя М. М. Крайева

пр. (с.) ж.к. ул. № Турмас

ул. Вил. Димитров № 1

достоверявам, че получих ☐ писмо

☐ м. пакет ☐ колет ☒ Пощ. запис от _____ № _____

ПТТС _____ 19... г.

3,50 лв.

словам три илени и пет

на 21.07.1971

Подпис на получателя М. М. Крайева

а) пратката доставна б) записът издана
лично ☐ на гъламоушника-сина

в кн. 282, оп. 269, вед. 721, пор. № _____

НАЧАЛНИК: _____

ИЗВЕСТИЕ

☐ ЗА ДОСТАВЯНЕ

1505 Гр. (с.) *Еврейск*

Област _____

2004

Topic: Basics of

Улица, № (ж.к.) 1/10

Блок _____ Вх. № _____ Ап. № _____ Тел. № _____

Име и Презиме (наименование на предприятието)

L'Espresso (L'Espresso)

100% 100%

17. ~~Expend~~

Обр. 243

ПТТ ст Аср 13
R № 2/804

Подписаният получател Милка Крива Крива
гр. (с.) ж.к. ул. № Бургас Тел. № 3

удостоверявам, че получих ☐ писмо
☐ м. пакет ☐ колет ☒ Пош. запис от

ПТТС _____ № _____ 19... г.

словам платен хитри мв на 16.11.1995 г.

Подпис на получателя [Signature]

а) пратката доставена б) записът изплатен лично ☒ на пълномощника-описала в кн. 242, ф. 200, вел. 721, пор. № _____

НАЧАЛНИК [Signature]

ИЗВЕСТИЕ (ОБРАТНА РАЗПИСКА)

☐ ЗА ДОСТАВЯНЕ
☐ ЗА ИЗПЛАЩАНЕ

1505 Гр. (с.) Бургас

Област _____
Община "Радикал Дунев"
Улица, № (ж.к.) _____

Блок _____ Вход _____ Ап. № _____ Тел. № _____

Име и презиме (наименование на предприятието)
Кристина Крива

АДРЕС НА ИЗПЛАЩАЧА (попълва се от подателя)

на който да се върне настоящето известие (копелва се от подателя)

Обр. 243

ПТТ ст Аср 13
R № 2/804

Подписаният получател Милка Крива Крива
гр. (с.) ж.к. ул. № Бургас Тел. № 3

удостоверявам, че получих ☐ писмо
☐ м. пакет ☐ колет ☒ пош. запис от

ПТТС _____ № _____ 19... г.

словам суден хитри мв на 16.11.1995 г.

Подпис на получателя [Signature]

а) пратката доставена б) записът изплатен лично ☒ на пълномощника-описала в кн. 242, ф. 200, вел. 721, пор. № _____

НАЧАЛНИК [Signature]

ИЗВЕСТИЕ (ОБРАТНА РАЗПИСКА)

☐ ЗА ДОСТАВЯНЕ
☐ ЗА ИЗПЛАЩАНЕ

1505 Гр. (с.) Бургас

Област _____
Община "Радикал Дунев"
Улица, № (ж.к.) _____

Блок _____ Вх. _____ Ап. № _____ Тел. № _____

Име и презиме (наименование на предприятието)
Кристина Крива

АДРЕС НА ИЗПЛАЩАЧА (попълва се от подателя)

на който да се върне настоящето известие (копелва се от подателя)

Обр. 243

ПТТ ст С 15
R № 81.155

Получател
Подписаният получател Мирка Краева Краева
Гр. (с.) ж.к. ул. № Бургас
ул. В. Бачков тел. № 1
удостоверявам, че получих ☐ писмо
☐ м. пакет ☐ колет ☒ пош. запис от ППТС

Получател
словам 10.06 1996 г. лв. 12000
на 1996 г.
Подпис на получателя: Мирка Краева

Получава се в станицата на подаване на документи
а) пратката доставена б) записът изпратен
☒ лично ☐ напълномощника - описана в кн. 242, оп. 269, вед. 721, пор. № 1
НАЧАЛНИК: Мирка Краева

ИЗВЕСТИЕ (ОБРАТНА РАЗПИСКА)

☐ ЗА ДОСТАВЯНЕ
☒ ЗА ИЗПЛАЩАНЕ

АДРЕС НА ИЗПЛАЩАЧА
на който да се върне настоящето известие
(послала се от подателя)

1505 Гр. (с.) Свободен
Област Бургас
Община Бургас
Улица, № (ж.к.) Велик Дръзков 1
Блок Вх. 1 Ап. № 17 Тел. №
Име и презиме (наименование на предприятието)
Вергиний Николов
Кростев

Обр. 243

ПТТ ст 5
R № 31990

Получател
Подписаният получател Мирка Краева Краева
Гр. (с.) ж.к. ул. № Бургас
ул. В. Бачков тел. № 1
удостоверявам, че получих ☐ писмо
☐ м. пакет ☐ колет ☒ пош. запис от ППТС

Получател
словам 24.09 1996 г. лв. 12000
на 1996 г.
Подпис на получателя: Мирка Краева

Получава се в станицата на подаване на документи
а) пратката доставена б) записът изпратен
☐ лично ☐ напълномощника - описана в кн. 242, оп. 269, вед. 721, пор. № 1
НАЧАЛНИК: Мирка Краева

ИЗВЕСТИЕ (ОБРАТНА РАЗПИСКА)

☒ ЗА ДОСТАВЯНЕ
☐ ЗА ИЗПЛАЩАНЕ

АДРЕС НА ИЗПЛАЩАЧА
на който да се върне настоящето известие
(послала се от подателя)

1505 Гр. (с.) Свободен
Област Бургас
Община Бургас
Улица, № (ж.к.) Велик Дръзков 1
Блок Вх. 1 Ап. № 16 Тел. №
Име и презиме (наименование на предприятието)
Вергиний Николов
Кростев

28. ЗАТОВА НЕ МОГА ДА ГИ УВАЖАВАМ

Скоро, репликата на мой приятел от Бургас ме провокира!

На въпроса, защо в Бургас братята си затварят очите за грешките към ИК „Сила и Живот“, той ми отговори: „Те не са същите, сега има други хора, онези от твоето време вече си заминаха!....“

Замислих се над казаното. Добре, не казват ли това и днешните комунисти в България? Не казват ли, че не са същите, че те са други хора, и нямат нищо общо с онези времена?

Е, имаше Белене, там убиха свободомислещи българи, но какво да правим, не сме ги убили ние!.... И очакват още да ги уважават!....

Същото казват днес и братята в Бургас: „Е, издателство „Сила и Живот“ бе спряно, **но не го спряхме ние**, нека да не ровим миналото, ние сега сме други.“

От какво се разбира, че са други? И тогава, и сега, резултатът е един и същ. Грешката не е поправена!

След 1922 г., Учителят обяснява на учениците Си подобни явления.

Не хората, а духовете са причина за проявите в нашия свят!

Ако духовете са светли, носят мир и хармония, ако са нисши, неорганизирани, явяват се противоречия!

Как действат духовете? Чрез хората!

Те се вмъкват в тях, чрез добродетелите им, или чрез слабостите им!

Ако умът на човека не е буден, там често се вмъкват чужди мисли. Мислите са същества в друго измерение, които се привличат от интересите ни. Ако имаме светли интереси, ще ни посетят светли същества. Ако завиждаме и мразим, ще привлечем такива същества, и ще допуснем да действат чрез нас.

Сега в Бургас хората са различни, **но силите**, които действат са същите като тогава, **не са се променили!**

От мълчаливата им съпротива по отношение събитията преди 2000 г., разбирам, че духовете от тогава, действат и днес!

А има и такива, които нарушават мълчанието и проявяват същата ненавист към мен, че и по-зла от времето, за което говорим! Явно е, че духовете на размирието, все още владеят и объркват мисленето на Бургаското общество!

Няма да категоризирам тези духове. Но ги познавам добре. Минах през школата им, и оцелях!

Бях хвърлена в морето, но излязох от там с риба в уста, защото съм щастливец....

Така, че на моя приятел ще кажа: „Тези за които говорим, днешните бургаски братя, не познават себе си.“

Те още не могат да различават духовете, които им заповядват!

Мислят си, че формата им на човеци е по-важна, и е по-силен аргумент от съдържанието, от онова, което е в тях.

Нежеланието да поправят грешките си към „Сила и Живот“, е дълбоко вътре в тях! То е съдържание, което силите край тях внасят. Защото не са будни.

Техните предшественици имаха власт, и я използваша за зло!

Спряха издателската дейност в Бургас.

Нарушен бе един висш принцип! Това зло, и досега живее там.

Общество, което се подписва, че следва Учителя, а не може да разреши елементарна окултна задача, е общество без ценз. Мълчанието на братята, е симптом на заболяване. Само здравомислието им, може да неутрализира злото.

Иначе, те си остават същите!.... Същите като тогава.

Е, свободни са да мислят както разбират, но не мога да ги уважавам!.... Силите, които ги ръководят не са от моя свят!...."

Публикувано от Milka Krалеva в 12:05:00

28.1. ЗАЩО ТРЯБВА ДА СЕ ПАЗИМ ОТ МАЯТА НА ПРОТЕСТАНТИТЕ?

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

28.1.1. Онези, на които Вие с баща си **Кралю Кралев** ограбихте салона, и той бе записан на твое име, тези хора ги няма. Те измряха!

Но това **престъпление** е останало в Бургас, и то се предава от уста на уста. И затова днес те не са в салона, а на „**Кара баир**“ – място, оградено с **3 реда бодлива тел!** Отлично разрешение!

28.1.2. Издателството „Сила и Живот“ бе спряно, защото отпечатахте **промененото Слово** на Учителя Дънов! И бяхте сложили **емблемата на Черната ложа!**

И освен това, Милка и баща ѝ **Кралю**, бяхте в плен на „**майстор Борис**“, който провали всички и всичко!

Това е причината! Признайте си и си посипете главите с пепел, както в древния Израил!

Но Вие сте протестанти, и това не можете да сторите!

28.1.3. А другите умувания, са умувания на **протестантите** от рода Кралеви.

Те точно така мислят и говорят. Вие сте завързани за тях, и не можете да се отвържете!

Учителят Дънов казва така: „**Пазете се от маята на протестантите, защото могат да Ви замесят, и да Ви превтаса тестото, и да не се опече никакъв хляб!**“

Това важи за Вас! Разбрахте ли окултния закон? Той е за Вас.

28.1.4. Напротив, силите, които спряха „Сила и Живот“, те са от твоя свят, и на този на баща ти, и този на „майстор Борис“!

От там излезнаха тези Сили! И разрушиха!

28.1.5. Вие **нямате право на решения**, защото сте от друг свят, и сте проводници на този свят, който Ви е **изпратил да разрушавате!**

И си изпълнихте много добре задачата!

Рушете, сега Ви е дадено време за разрушаване! И Вие с баща ти го изпълнихте!

28.1.6. Да не смятате, че ние не сме го виждали всичко това, което вършихте? Виждахме го, и дори сме го публикували в „Изгревът“, том IX (9) още през 1999 г. на с. **830–831**.

Написано е, изречено е и се е сбъднало!

28.1.7. Да ти се **сбъдне** онова, което си написал и отпечатал, това не е пророчество! А нещо съвсем друго, на което не му знаем името! Името му, не го знаем! Ето това е най-важното!

Къде ли му е името? Ще го потърсим! А до тогава, **ще изчакаме**.

28.1.8. За да се разбере онова, което е тук написано, отново ще се върнем на статията „Исторически паралели и пътят на предателите“, в „Изгревът“, том XXXI (31), с. 335–338.

28.1.9. В „Изгревът“, т. 11 от 1999 г., с. 795 в точка № 1 до точка № 12, е описано всичко, което трябва. Точно и ясно! А до края на писмото – до с. 803, е написано всичко.

И то се сбъдва напълно и последователно до сега.

Брей, какво чудо!

28.1.10. В „Изгревът“, т. 31, с. 219–220 е написано кой променя Словото на Учителя, и как държавата наказва с уволнение – дисциплинарно! И Кой е изкомандвал тази държава? Какво Му е името? Кой ще го каже?

28.1.11. Всички протестанти, които дойдоха на Изгрева, всички без изключение – работеха срещу Програмата на „Изгревът“!

Но чрез „Изгревът“ днес ги има, иначе щяха да изчезнат!

Всички деца на протестантите, вършеха същото.

А най-голямото престъпление, бе извършено от Кралю Кралев!
Ще Ви разкажем по-късно всичко. Няма да пропуснем нищо!

Днес аз воювам срещу лъжата, и имам право да се защита. И ще се защита, за да не се заблудят следващите поколения!

За тях сега се защитавам!

29. ВЕРГИЛИЙ БЕ БЕЗДУШЕН И КОРИСТЕН

четвъртък, 28 април 2016 г.

Не се смутих от това, че Вергилий ме покани да живея след сватбата ни в почти празна къща! Току-що беше завършил строежа.

Къщата бе на един баир в Своге, откъдето имаше чуден изглед към билото на Стара планина! Идвах да живея тук, и не мислех за това, което е в къщата, а за другото, което е по-важно, че къщата е в планината, и е на високо.

Донесох със себе си всички мои мебели от Бургас. Не знаех, и не питах какво Вергилий притежава. Даже смятах за неправилно да допускам такива мисли в главата си! Живеех на Балкана, къщата имаше широка слънчева тераса, и в двора щяха да цъфтят **рози**! Имаше широка поляна, до самата къща. Беше зелена и свежа, и въздухът бе чист!

Мечтала бях да живея в планинско място!

Материални интереси нямаше! Никакви! Говоря искрено!

Но Вергилий често ми напомняше, че предметите имат стойност, на която той държи.

Един ден влезе и спря телевизора точно, когато започваше очаквано от мен предаване. Видял ме, че пиша писмо, и спрял телевизора, за да не се хаби! Събирал по 20 стотинки в тенекиена кутия, за този телевизор! Това беше обяснението. Да, трябваше да знам кое колко струва. Тогава не

искаха да се заяждам, и не му припомних един момент след сватбата, който ме беше озадачил. След като си отидоха гостите, той застана пред мен с щастливо изражение на лицето, потри си ръцете и каза: „Взех Милка, и като зестра ми дойдоха архива на Борис, и архива на Кралю, и цигулката на Учителя!....”

Той би прибавил към този зестрен списък и салона в Бургас, но тогава не знаеше, че е на мое име!.... И след като получи тази уникална зестра, той ми загаси телевизора. За да не се хаби!.....

Публикувано от Milka Krалева в 12:10:00

29.1. БЕЗДУШЕН И КОРИСТЕН ...

Опровержение от Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”

29.1.1. Когато за пръв път заведох Милка Кралева в гр. Своге, и я запознах с баща ми и майка ми, тогава влезнах в моята стая, и тогава съм се доближил до нея! А в съседната стая бяха баща ми и майка, и очакваха какво ли ще се случи.

Отдаде ми се доброволно, като истинска съпруга. Какво лошо има в случая?

29.1.2. В Своге имаше **шоколадена фабрика**, която с големи камиони разнасяха своята продукция по цяла България. Аз отидох там, говорих с шофьорите и с управата, и те ми разрешиха да докарам багажа на Милка Кралева, плюс нейното пиано.

Платих си на шофьорите и на службата, за големия автотранспорт. Имаха **60** тирове. Докараха багажа, пренесоха го, настаняха се нещата на Милка. Аз си заплатих всичко за труда им.

29.1.3. Аз имах портативен телевизор „Юность”. Аз цели **3** години отделях по **10 лв.** от заплатата си. Станаха **300 лв.**, и с тях си купих телевизор.

Заварих я да гледа телевизионен филм, и едновременно да пише писмо. Вие двете неща, може ли да ги вършите? Аз не мога! И затова загасих телевизора, за да си напише писмото. Дълго и предълго писмо! Но до кого пишеше – това не знаех! Не съм питал.

29.1.4. Каква зестра бе?

В разстояние от **1969 до 1980 г.**, аз събирах архивни неща от Школата на Учителя! Събера ги, а „майстор Борис” ги прехвърляше на този и онзи, **за да покаже, че е още работоспособен!**

Този архив, аз съм го събирал от 1969 до 1980 г.! Ясно ли Ви е?

А онова, което раздаваше на Кралю Кралева, бе да привлече Милка за жена! И когато му го казах, ми отговори: „Имаше нещо такова!”

Имало нещо такова! А какво е това – вижте в „Изгревът”, т. **31**, с. **215–217**.

Да не смятате, че аз това го измислям? Ще Ви го докажа след време.

29.1.5. Тези хора, се смятаха за Богоизбрани!

А всъщност бяха обикновени буболечки! И то протестантски буболечки!

И само с какво самочувствие се движеха!

Българите имаха един израз за онзи, който се пъчи. Казваха: „**Пълен с въздух!**“ Идваше време, изпускаше се въздуха, и той оставаше обикновен човек!

29.1.6. А събитията, които настъпиха след това, ошашавиха всички! Парализираха ги!

И всички се опитваха да ме изкарат виновен!

Аз казвах така: „Покажете ми човек, който аз съм излъгал, на когото съм откраднал жената, или съм обезчестил дъщеря му!“

Не можах да намерят и посочат такова име, и до днес! А сега, вижте какво говори, след като Милка Кралева е стояла при мен **4 месеца!**

Аз сутрин излизах на работа в **7 часа** и се връщах в **18 часа**. Откъде имаше тя време, за да разучи толкова много, че да пише сега лъжи срещу мен?

А защо ги пише? Да ме срази!

Но аз не съм буболечка! И не съм протестантин! Там е цялата работа.

30. ИМПУЛС ДОШЪЛ ОТ ПЛАНИНАТА

петък, 29 април 2016 г.

През лятото на **1977 г.**, летувахме в Родопите.

Над **с. Лилково**, брат **Марин Камбуров** обикновено правеше лагер с няколко габровски семейства, и други наши приятели от Пловдив и София.

Присъединихме се и ние с баща ми и майка ми, и прекарахме десетина дни в магнетичното **Орфеево царство**.

Сутрин играехме Паневритмия. Вечер сядахме край огъня, и слушахме брат Марин как редеше в песен след песен житейската си мъдрост.

През деня просто бяхме заедно. Общувахме.

Лагерът бе на една горска поляна. Около нас – големи дървета, и тишина! Понякога влизах по-навътре в гората с цигулката, и свирех сама. В атмосферата имаше нещо, което хранеше душата.

Там се запознах с **Бояна – внучката на брат Марин**. При тази среща, разпознах близка душа от минал живот! Връзката ни с нея просто продължи по силата на вечните закони на живота, които ту ни срещат с приятели, ту ни изправят срещу кармични врагове. Бояна бе приятел. Такъв е и сега. Свързани сме, и се обичаме.

В края на дните, решихме с още двама габровци – **брат Иван** и **брат Жоро**, да продължим дните си на планината. Решихме да отидем и на Рила.

Току-що бях излязла от голямо противоречие в живота си, и имах нужда от повече време в планина, на високо. Планирахме маршрута си като обход, с по една раница на гърба, и с пилигримски дух в душите. Първият ни пункт бе **връх Мусала**, а след това през **х. Грънчар**, **Рибни езера**, **Мальовица**, **х. Иван Вазов**, мислехме да слезем на **Седемте Езера**, като **крайна цел**.

Съборните дни приближаваха. Настроението от дните в Родопите, не ни напусна и по високопланинските пътеки на Рила. Моите остроумни и интелигентни съпътници бяха истински братя, мъдри и добри! Научих толкова много неща от тях! Още помня разсъжденията на брат Жоро.

Цитирам го по памет: „Седмицата като път в живота е духовна, тя не е материална като осмицата, но пък осмицата е след седмицата, и е следващ етап по пътя на еволюцията. Който е осмица, е минал вече през седмицата, и сега трябва да осмисли живота си с полученото от нея знание....” Не е ли мъдро? В Планината наистина се водят по-смислени разговори.

След няколко дни, слязохме на лагера край Ел Бур.

Приятелите бяха скрили своите палатки из клековете. Нямаше стриктна забрана за кампуване, но през тези години братската дейност, дори и палатките в планината бяха ограничавани. Властта следеше всичко! Прекарах още няколко дни в Рила, и в края на август най-сетне се върнах в Бургас. Бях из планините почти два месеца.

През същата есен на **1977 г.**, усетих много силен импулс за работа с книги и музика! Нови идеи една след друга ме посещаваха, и аз давах ход на всяка една. Не ги отхвърлях за по-късно. Бях се заредила с енергия от планината!

Салонът в Бургас, бе мястото където тези идеи се реализираха. Същата есен, започнах работа над „Сила Жива”. Създадох си план, и в серия от 10 концерта направих интегрално изпълнение на музиката на Учителя.

Записах тези концерти на касети сама в салона, на един обикновен рекордър. Предадох ги на **брат Борис – Старейшината в нашето квази-богомилско общество.**

Моите концерти събудиха желание у бургаските братя, да се събираме веднъж **седмично** в салона за разучаване непознати песни на Учителя.

Всяка седмица в понеделник вечер, в края на работния им ден, ги учех нота по нота, фраза по фраза докато запаметиха песни на Учителя, които всъщност бяха издадени преди 30 години.

Обновителния дух в Бургаското братство, се прие с голяма радост! Групата ни се съживи!

Работех по вътрешен импулс за делото на Учителя. Този импулс бе спонтанен и неподправен. Той обогатяваше и мен, защото всяка минута на „нивата” на Учителя, ме повдигаше и разширяваше! Имах неписан, вложен в моето ДНК девиз: „Да работим с Тебе наедно!”

Импулсът от Планината ми помогна да усетя това. То е силно състояние!.....

Публикувано от Milka Krалева в 10:37:00

30.1. ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ ЗАПИСАНИ ОТ МИЛКА КРАЛЕВА.

Коментар на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”

30.1.1. Всеки човек, който се качи на планината, се зарежда с енергия, с идеи, и получава импулс за работа. До тук добре. Това го знаем, и сме го проверили.

30.1.2. Разказваш, че си записала концерти на касети в салона. И на кого ги предаде? И къде са днес тези касети? Послужиха ли някому?

Отговори, защото това е много важно! Аз знам отговора! Нищо!

30.1.3. И така – **Старейшината**, комуто си предала записите, какво направи със записите? И кому ги предаде накрая? Отговори. Нищо не е свършил! И знам, защо не е свършил.

30.1.4. В момента онези, които се събират на групи, за да четат беседите на Учителя Дънов, **не знаят песните на Учителя!**

Сменили са се поколенията. И затова някой трябва да ги научи.

Още през **1989 г.**, казах на музикантите, да си определят един човек, който да ги обучава.

Не ме послушаха, защото не ме искаха!

А аз ги качих всички на сцената, и всички се подписаха след това срещу мен!

И затова днес не се знаят песните! Няма кой да ги обучава! Трябва идея, трябва програма, която да я изпълняват.

30.1.5. И най-важното е, че самите музиканти от вчера и от днес, не познават и не знаят историята на песните на Учителя Дънов!

А те са описани в „Изгревът“! Но те го отхвърлят!

Аз направих **2 концерт-рецитала**, и изнесох **историята на 28 песни**, как са създадени.

Всички бяха изумени!

В салона нямаше нито един музикант!

Е, как ще свириш и как ще пееш, когато не познаваш Историята на песента?! Няма да стане! Изключено е! Безплодни опити!

6. А знаеш ли коя е тази песен, която Учителя Дънов е създал за **Минчо Сотиров** от Бургас? Не знаеш! А знаеш ли историята на тази песен? Не знаеш!

А защо не знаеш? Защото не четеш „Изгревът“!

И да искаш, повече никога няма да можеш да го четеш, защото пишеш лъжи срещу съставителя му!

31. ВЕРГИЛИЙ БЕ ЦИНИЧЕН....

събота, 30 април 2016 г.

Когато **Вергилий** обясняваше на баща ми защо иска да се ожени за мен, той каза: „Аз мога да я привлека като работник и без да се женя за нея, но ако тя дойде в **Своге** като моя съпруга, ще бъде по-естествено, и хората в Братството няма да се смущават!....”

По-късно, когато желанието му се осъществи, той ми обясни защо предпочел да съм съпруга, а не само негов работник.

Разказа ми какво се случило с **Еленка и Светозар**.

Те живеели заедно, но без брак. Когато разбрали че ще имат дете, много се смутили! И какво? Еленка била казала, че детето е от Светия Дух.

Вергилий много се смя, докато разказваше това! Беше доволен, че не е на мястото на Светозар, и няма да се наложи да прехвърли отговорността за детето си на Светия Дух.

Намираще много забавен този случай! Често го разказваше, като някакъв виц. Вдигаше ръце и казваше: „Ами то, детето, е от Светия дух!....”

Не разказвам това, за да критикувам Вергилий за подигравките му с хора от Братството. Изнасям го, защото скоро се случи нещо, което показва, **че той е далече под Светозар по отношение на човешкия морал!** Нещата се промениха.

Детето на Вергилий се роди чак в Бургас. Това го озлоби, и той му обърна гръб!

Даже измисли версията, че е само мое. Че как? Нали живях в Своге? Нали се спази закона? Ако той не е бащата, тогава трябва да е бил Светият дух?....

Естествено, че сега аз се подигравам на Вергилий! Българите казват: „Хитрата сврака – с двата крака!“ Умна приказка, казана за подобни случаи!

Всъщност, мнението на хората от Братството, никога не е било фактор за Вергилий.

Неговите господари – духовете, са арогантни! Те не признават мнението на никого! И никога не поемат отговорност за постъпките си, защото нямат морал! Тези духове идват от центъра на Земята. И са егоисти! Вергилий ги слуша, и им се починява!

На моя кантар, Светозар тежи много повече от Вергилий!

Неговият син израсна обичан, и възпитаван от родителите си. А Вергилий и досега, безпричинно мрази дъщеря си!

На кантара, който имам вътре в себе си, Светозар натежава!

А Вергилий Кръстев, не тежи и един грам! Заради провалът му! И като съпруг, и като баща!

Публикувано от Milka Krалева в 12:43:00

31.1. КОГА ТРЯБВА ДА ТИ Е ТОЧЕН КАНТАРА?

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

31.1.1. Аз тази дума, не я познавам! Отворих речника за чуждите думи, и намерих какво тя означава.

О-хо, та Вие нямате ценз да употребявате такива думи, без да им знаете значението! Нямате – съвсем сериозно говоря!

31.1.2. Това, което съм казал на баща ти, е точно така!

Смятах, че ще ми станеш сътрудник! Но не се случи!

Има причина за това! Ще я научите, защото е много явна! И много ясна. И много лесно проверява.

31.1.3. Тази история за Светозар и Еленка, е много страшна!

Аз я знам много добре от самия Светозар. Светозар говореше, че детето е от Светият Дух, защото всички го упрекваха, че ще бъде баща на дете, преди да се е оженил!

Аз много съм се смял! Не съм се подигравал!

Аз знам такива неща за родовете, че ако започна да ги разказвам, ще побегнете далеч, и ще стигнете до Калифорния! И дори отвъд!

31.1.4. Аз съм този, който е свършил работата на рода им! Без мен, те щяха да изчезнат, и нямаше да ги има!

А сега ги има в „Изгревът“, т. 20, т. 21 и в т. 22.

А видяхте ли какви снимки съм сложил?

31.1.5. Ако отворите „Изгревът“, т. 31, на с. 708–722, ще научите, кой е бащата на Светозар!

Целият Изгрев знаеше кой е баща му, но само аз посмях да я опиша!

И всички от рода им останаха доволни, и никой не протестира. Дори ми благодариха!

Виж „Изгревът“, т. 31, с. 721–725. Бяха честни към моя труд!

31.1.6. Аз уважавам Еленка, и знам как са истинските събития!

Аз съм публикувал нейна снимка в „Изгревът“, т. 21, с. № 56, 57, 58.

Аз накарах Светозар да направи нейния хороскоп, който е на с. 571–585, в „Изгревът“, т. 23.

А на рожденият ѝ брат **Сава Симеонов** – спомените му са на с. 559–570.

А неговите снимки са от № 49–52, 57. А техните родители са под № 58.

Вие виждали ли сте жътварки със сърпове? – Виж № 53. А слушали ли сте жътварките като жънат със сърповете си, как пеят?

Нищо не сте слушали, и нищо не знаете! Аз съм виждал, жънел съм със сърпа с тях, и съм слушал песните им!

31.1.7. Аз лично помня и знам, как са нещата с този „Святи Дух“!

Когато зачена Елена, всички упрекваха Светозар! А те не бяха женени. И да се оправдае, той казваше така: „Детето не е мое. То е на Еленка, но е дошло от Святия Дух!“

И ако знаете, какви драматични събития се развиха след това! Аз ги знам, но не желая да ги споменавам!

Вие виждали ли сте снимката на Елена със сина си Павел? Виж „Изгревът“, т. 21, снимки № 58а и 58б.

Не сте! Затова аз не желая да злословя по техния адрес! Аз ги уважавам!

Всеки да си върви по своя път! Не се бъркай в техния път!

31.1.8. Аз си имам ръководител!

Аз си имам Учител, и Кой е Той, аз го написах в „Космогонията“, т. 1. 1993 г., и в Посвещението на „Изгревът“, т. 12 от 1999 г.

ТОВА СА МОИТЕ ГОСПОДАРИ!

31.1.9. А Вашите господари са протестантските духове, които влезнаха във Вас, и разрушиха всичко! **Браво на вас!**

31.1.10. Милка Кралева, изобщо не може да има кантар за мен!

Тя има дете от мен!

И ще дойде това време, когато дъщерята ще търси сметка за нейните престъпления! Не може да не дойде!

Аз съм го описал в „Изгревът“, т. 11, с. 785–796, под точки № 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 и точка № 29 от с. 800.

31.1.11. Милка Кралева не е чела нито един том от „Изгревът“! И да иска, няма да може! Тя го злослови!

Аз бях изповедник на всички на Изгрева! И изнасям само 1/100 част от тях, като обяснявам на какви окултни закони са подчинени. А зная още много страшни неща! Но си мълча! И не говоря за тях!

**31.1.12. Какъв е твоя кантар? – Той може да мери само „майстор Борис“! Друг, не може да мериш с него!
Не ти пречим! Мери го всеки ден!
Сега го има и на снимки в „Изгревът“, т. 32 – от № 1–46.**

**31.1.13. Аз на Светозар съм му свършил работата!
Това бяха мои идеи, които той изпълняваше. И то много добре!
Ето един случай: Аз му дал да направи 3 хороскопа на лица, които той познава. Но те бяха измряли, не бяха живи. Аз го запитвам по телефона, до къде е стигнал. Отговаря, че на единия не му се отваря хороскопа. Питам: „Кой е този?“ Казва ми.**

После, аз имам сателитна чиния в мозъка си, и го търся в пространството, така както на летището на своите радары гледат, как се движат самолетите!

**Аз го търся 3 дни, но той се крие!
Открих го, и го питам защо се крие! Имал работа! Питам: „Ти защо не си отваряш хороскопа? Ето, аз имам списък и мога да те зачертая, и вече никога няма да те има нито на Небето, нито на Земята!“ – „Ти да не си Господ?“ – „Аз не съм Господ, но съм Главнокомандващият на „Изгревът“, и имам власт да те зачертая от списъка! Имаш срок до утре! Или ще те има, или няма да те има!“**

На следващия ден Светозар ми се обаждат по телефона, и казва, че се е отворил хороскопа му. И аз съм го публикувал в „Изгревът“, т. 32, с. 940–952.

Името му е Галилей Величков. Неговите спомени са в „Изгревът“, т. 1. 2. изд. от 2011 г. на с. 5–122. И снимки № 1–16.

**31.1.14. Развален ти е кантара!
Няма да можеш в този си живот да го поправиш!
Затова са те изгонили от България!
Но когато американците разберат какво представляваш, ще те изгонят! И ще те изпратят в Австралия!
Навремето, всички престъпници, Английската империя ги е натоварвала на корабите си, и ги е стоварвала в Австралия.
След време, ще ми изпратят снимка на Милка с някое кенгуру!
Това ще се сбъдне, не може да се разминеш с това – с кенгурата!
Това ще бъде успех за фотографа!**

**31.1.15. Да, аз съм провален като съпруг, защото законната ми жена избяга от мен, заради любовника си!
Така е – признавам го! Признат грях, не е грях! Но това не е мой грях, а на любовника!**

**31.1.16. Като баща, също съм се провалил!
Аз това дете не съм го целувал, нито съм го прегръщал като бебе, защото други го целуваха и прегръщаха! Тези, които го откраднаха, за да го няма при мене, но да е при другите!
Аз това дете не съм го прегръщал и целувал, защото други го целуваха и прегръщаха! Затова беха изпратени!
А пък сега, още по-други го прегръщат и целуват, и му създават деца!
Да Ви са живи! Живейте вечно!**

31.1.17. От както влезнах в Учението на Учителя Дънов, не съм се докосвал до жена, докато не те срещнах теб в Своге като годеница и бъдеща булка! И съпруга за 4 месеца!

От както избяга от мен до сега – 2017 г., не съм се доближавал до жена! Горд съм с това! Ето защо съм се провалил като съпруг! Признавам го – провал!

Но ще извикам така: „Да живеят любовниците, во веки веков!“ Чий любовници? Как чий? На оженените мъже!

31.1.18. Аз не мога да бъда унижен!

Тези, на които ти се подчиняваш, са в центъра на Земята!

А тези, с които аз работя за „Изгревът“, те са горе на Небето!

Аз съм горе, а ти си долу – в Калифорния!

А далечна Австралия, те очаква! И има едно кенгуру, също те очаква, за да си направи снимка с теб! Ура!

31.1.19. А сега ще отговоря накрая, че на твоя кантар, не тежа нито един грам! А Светозар тежи с тонове!

Светозар в „Изгревът“, т. 21, на с. 753 по средата, с големи букви написал нещо за Вергилий! Вземи, че си го прочети, и ще видиш, че кантара ти е развален!

31.1.20. В „Изгревът“, т. 21, с. 732–734, има статия от Величка Няголова за Бургаското Братство.

31.1.21. В „Изгревът“, т. 21, с. 736–738, има една статия за един човек, който на твоя кантар не тежи дори и грам!

Прсчети си я, и си поправи кантара! Непременно, иначе ще загубиш много!

Много е важна мерката!

Това, което съм цитирал от „Изгревът“, т. 21, е напълно достатъчно за теб и твоя развален кантар!

32. СЦЕНА ОТ РАЗВОД ПО ВЕРГИЛИЕВСКИ

неделя, 1 май 2016 г.

През 1989 г., получих от Вергилий съдебен иск за развод.

В него се отправяше молба към Съда, да разреши развода по вина на съпругата, защото избягала.

На 22 май трябваше да се явя в Софийския съд! Явих се! Умът ми едва побираше всичко преживяно с Вергилий дотогава, и знаех че няма съдия в света, който би отсъдил този развод по вина на съпругата!

Вергилий нямаше аргументи срещу мен! А аз имах. Дори и само заплахите в писмата му, биха били достатъчен ориентир за един съдия. Но аз няхах намерение да го обвинявам. За мен беше унизително да си търся правата от човек, който съзнателно не иска да ми ги даде.

Бракът с Вергилий ми донесе много трудни моменти, но аз не направих опит да го прекратя. Идвайки в съда, обаче, аз бях далече от мисълта да го упреквам! Той имаше право да е свободен.

Няколко минути след мен, Вергилий дойде, видимо разстроен! Погледът му шареше встрани, и опитът му за усмивка бе неуспешен!....

Поканих го да седнем на една от скамейките, и му казах следното: „Ти искаш да се разведем. Нямам морално право да ти откажа, и уважавам желанието ти да си свободен! Понеже няма какво да делим, предлагам ти да се разведем по взаимно съгласие. С едно дело, ще се приключи!....”

Цвета на лицето му, се беше сменил няколко пъти!

Това което чу, беше неочаквано, но не можа да обори логиката ми, и прие! Тогава възникна въпроса за свидетел. Необходим беше, и то веднага! В София имахме много общи познати.

Но Вергилий намери изход, без да излизаме от съда! Долу в линейката, го чакал неговият шофьор. Предложи ми да го поканим. Не познавах този човек, нито той мене. Но кимнах за съгласие, без даже и да се замисля. Шофьорът дойде с нас в залата и сложи подпис, че ни познава!....

От там нататък, съдийката много бързо се увери, че няма смисъл да ни помирява, и пристъпи към въпросите за общо имущество.

Вергилий отговори, че нямаме такова. Тогава тя запита мен имам ли спестявания, и колко. Казах сумата в спестовната си книжка. Смешна цифра, не си струваше да се коментира!

Тя зададе същият въпрос и на Вергилий. И тук, той смутено каза: „Имам хиляди лв., които са придобити в чужбина, и съпругата ми няма заслуга за това, тя няма участие!....” Съдийката веднага поясни: „Да, но законът повелява да разделите със съпругата си тази сума, понеже сте в законен брак и, средствата са придобити по време на брака....”

Лицето на Вергилий стана пурпурно червено! Съжалих го, по-точно, видя ми се жалък! Погледнах съдийката, и й казах: „Отказвам се от парите му!” Тя ме изгледа с негодувание. Каза ми: „Нали имате дете, помислете за него!....” Тя беше права! Но от нейна гледна точка. И аз бях права, но от моя гледна точка.

Не, този не беше начина да осигурявам Богдана!

И в този момент нямаше сила, която да ме накара да взема парите на Вергилий! Той трепереше за тях!... Не коментирам!

Разводът бе документиран, и аз си тръгнах. На вратата се бе подпрял шофьора на линейката. Останах изненадана от погледа му. Гледаше ме смаяно!.... Това ме отпусна малко, даже ме развесели!...

По-късно, вече в Бургас, получих решението на съда.

Издръжка за **Бого**? Да, сумата беше определена... Дали той изпрати? **Не, нито веднъж!** Не, че я очаквах! Справих се и без нея!

Публикувано от Milka Kraveva в 22:17:00

32.1. РАЗВОД И ДОКУМЕНТИ

Уточнение от Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”

32.1.1. Съгласно приложеното от мен удостоверение за граждански брак, се вижда, че бракът е сключен на **27 август 1980 г.**

32.1.2. Дете, на име **Богдана**, се ражда на **6 юни 1981 г.**

32.1.3. Решението за развод бе на **22 май 1989 г.** – след **9 години!**

По времето на социализма, не можеш да дойдеш да живееш в София, ако нямаш т.н. софийско жителство. То се получаваше по рождение, или сключване на брак със софиянец. И трябва **7 години** да просъществува

този брак, така че след развода развеждащият си запазва софийското жителство. И всички деца с него.

Така, че Милка Кралева, с дъщеря си Богдана, бяха станали софийски жители след 9 години брак с мен. Но тя не се ожени за мен, за това софийско жителство!

32.1.4. На времето, около възрастните братя се бяха завъртяли млади жени, които искаха да се омъжат за тях, за да получат софийско жителство. И след време, като ги уморят, да им приберат апартамента.

Такива случай бяха описани в „Изгревът“, т. 9, с. 762, в точка 10.

В „Изгревът“, т. 31, с. 215 е описано това.

А как се извършваше това, виж в разказа на **Марийка Марашлиева**, в „Изгревът“, т. 12, с. 875–876 – „Падналият идол“, и с. 876–877 – „Сватосване на старите ергени“.

Да не смятате, че това съм го измислил? Няма такова нещо! Тя си го написа, защото бе възмутена от всичко това!

32.1.5. В „Изгревът“, т. 9, с. 762, в точка 10, е описана цялата случка.

По идея на **Кралю Кралев**, от гр. Айтос са извикали в гр. Бургас **Надка Куртева**. Придружавала я сестра **Койна**. Те са смятали, че ги викат на гости!

Тогавя „майстор Борис“ забранил на Надка Куртева, да ми се предават писмата на Учителя до Георги Куртев!

„Майстор Борис“ е започнал да тропа с юмрук по масата и да вика, че чрез този юмрук троши черепи и кости! Заплашил Надка, да не ми се дава нищо!

Надка и Койна – **уплашени**, се връщат в Айтос!

На с. 764 в забележката е описано, как двете – **Милка Кралева** и **Мария Кисъова** тръгват по Братствата в страната, и говорят срещу мене. И срещу „Изгревът“, че бил моя измислица!

А хората изобщо не са го купували, нито пък са го чели. Но са ги слушали, как говорят срещу мен. Разказвах ми. И ме питаха: „Как може така?“ – „Щом говорят срещу мен, значи е възможно!“

32.1.6. В „Изгревът“, т. 10, с. 678–682 е статията – „Човекът, който с юмрук разбиваше черепи и кости“. Всичко точно е изнесено. Причината за развода, е този случай. Трябваше да се каже, за да се знае.

32.1.7. В „Изгревът“, т. 11, с. 795–809 е описано всичко, което се е случило, и трябва да се случи.

„Майстор Борис“, след като е обсебил Милка Кралева, ще чака времето, когато ще обсеби Богдана. Това е написано на с. 802, в точка 38.

„Каквато е майката, такава е и дъщерята!“

Така че, това ще се сбъдне! Аз съм го написал, за да се знае и помни.

И след време ще си го сравнят, дали е точно.

32.1.8. В „Изгревът“, т. 13, с. 837, в точка 14, се описва същото.

Случката е тази, че „майстор Борис“ показва, как с юмрук троши черепи и кости. И забранява да не ми се дава нищо!

А това тяло, в което обитава, че е живо – се дължи на мен! Аз 3 пъти като лекар му спасявах живота, и му давах мой жизнен кредит!

След този случай, аз реших да се разведа с Милка, след 9 годишен брак. И го казах на Надка Куртева, но тя не вярваше!

32.1.9. „Майстор Борис“ нарежда на Драган Петков, на Илия Узунов и Георги Йорданов, да тръгнат по приятелите и да казват нищо да не се предава на Вергилий!

Сега забележете:

Спомените на Илия Узунов, аз съм публикувал в „Изгревът“, т. 4, с. 286–307, 582.

Спомените на Драган Петков, съм публикувал в „Изгревът“, т. 7, с. 125–156.

Спомените на Георги Йорданов са в „Изгревът“, т. 7, с. 65–124.

И тримата без мене – нямаше да ги има в „Изгревът“, и щяха да изчезнат от Битието! А сега ги има, благодарение на мене!

И вървят и изпълняват заповедта на „майстор Борис“!

Може ли да се работи с такива хора? Не може!

Но аз съм им свършил работата. Какво като им съм свършил работата? Нищо!

32.1.10. По същият начин отидоха при Весела Несторова, и я настроиха срещу мен. И тя си прибра материалите от мен.

Но накрая се дойде до развързката! Днес Весела Несторова я има в „Изгревът“, т. 24, с. 542–879, а нейните снимки са от № 97 до № 161.

Направих 2 концерт-рецитала с нейните спомени, и пуснахме нейните изпълнения на песните на Учителя.

Аз съм пуснал нейното изпълнение на Паневритмията на английски език. Слушали ли сте го? Не сте! Загубили сте!

Но това се дължи на мен!

32.1.11. Казах на Надка Куртева, че след тази случка с нея и семейство Кралеви, ще се разведа с Милка Кралева! Подадох молба. Платих 2 лекарски заплати за развода.

И когато Надка Куртева дойде отново в София, и се видяхме при Марийка Марашлиева, то аз ѝ показах решението за развода. Тя направо ме гледаше изумена! – „Такъв човек не съм виждала!“ Казах ѝ, че и аз не съм виждал такива хора като „майстор Борис“ и Кралеви!

32.1.12. В „Изгревът“, т. 32, който е за Борис Николов, има приложени снимки, направени от мен. Те са от № 1 до № 46.

Отбелязано е, че Борис Николов разказва. Но това не е така.

От снимка № 1 до снимка № 46, това са снимки на „майстор Борис“, с неговите жестове и движения на ръцете!

• Ето тук, на снимка № 38 – той е готов за разправа!

• На снимка № 39 – показва, как се хваща жертвата!

• а на снимки № 40 и 41 – показва как се трошат черепи и кости!

Това е напълно достатъчно за изучаването Ви на „майстор Борис“!

• Така – на снимка № 41 – черепът е строшен!

Така, че няма шега с юмрука му, който троши черепи и кости!

32.1.13. Аз, на Кралю Кралев и Милка Кралева у дома, в присъствието на майка ми и дъщеря й **Богдана**, преди да замина за Либия **1983 г.**, предадох всичките писма на Учителя **Дънов до Пеню Киров + 2 тефтерчета на Учителя.**

До сега – 2017 г., те не ми ги върнаха!

Те смятаха, че са наследници на Пеню Киров! Не можаха, защото бяха протестанти! Продадоха всичко! Бяха изпратени да разрушават! И го изпълниха, както трябва!

А да видите как се развиха нещата, то прочетете на с. 838–845.

32.1.14. Ето тук е най-голямата лъжа – за издръжката!

На всеки 6 месеца, съм изпращал по 1 лекарска заплата! Цели 18 години!

А когато бях в чужбина – в Либия, тя получаваше половин лекарска заплата 36 месеца!

Каква низост!

32.1.15. С такива хора не можеш нито да се срещаш, нито да говориш!

Затова те бяха изхвърлени от Българския Национален Дух!

Връщане няма да има! И да дойдат, всички ще ги отхвърлят!

ЗА ПРЕДАТЕЛИТЕ – НЯМА МЯСТО В БЪЛГАРИЯ!

СКАНИРАНИ ДОКУМЕНТИ

Дуб

НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ТАКСОВА МАРКА
1 лев 1

НАРОДНИ СЪВЕТИ

Именен лист

гр. (с.) София

окръг София

УДОСТОВЕРЕНИЕ ЗА ГРАЖДАНСКИ БРАК

Верацки Николай Крстев
(собствено, бащино и фамилно име)

Милка Траева Траева
(собствено, бащино и фамилно име)

сключиха граждански брак на 27 юни 1980 г.
(ден двадесет и седмък месец август
хиляда деветстотин осемдесет година)

в гр. (с.) София община София
окръг София с акт № 540а

След брака съпругите именува Милка Траева Крстева
ДАННИ ЗА СЪПРУЗИТЕ

ЗА МЪЖА	ЗА ЖЕНАТА
1. Дата на раждане <u>21 юни 1938</u>	<u>14 юни 1950</u>
Месторождение	
гр. (с.) <u>София</u>	<u>Турция</u>
окръг <u>София</u>	
3. Народност <u>Българско</u>	
4. Гражданство <u>Българско</u>	
Дата на издаването: <u>6 юни 1983</u>	
Председател: <u>[подпис]</u>	ГБ - 80
(печат с Държ. герб)	

Дубликат

НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛ

гр. (с.)

окръг

Първи районен
Бургас
Бургаски

УДОСТОВЕРЕНИЕ
ЗА РАЖДАНЕ

Тюгодана Везилиева Кръстева
(собствено, бащино и фамилно име)

Пол женски е родена на 06.06 1981 г.

(ден шест, месец юни

хиляда деветстотин осемдесет и първа година)

в гр. (с.) Бургас

община Бургас

окръг Бургаски

от майка Милка Кралева Кръстева
(собствено, бащино и фамилно име)

от баща Везилий Николов Кръстев
(собствено, бащино и фамилно име)

Издадено въз основа на акт за раждане № 468
от 06.06 1981 година

Дата на издаването: 29.06 1981 г.

Председател:

(печат слъж. герб)

Серия

РЕШЕНИЕ

гр. София, 22.V.1989 г.

ВИМЕТО НА НАРОДА

Пети Окръжен съд 5-и състав колегия в публичното заседание на 22.V осемдесет и девета година в състав:

Председател: **РАЙЧКА ДИМИТРИЕВА**

Съдебни заседатели: **НАДЕЖДА ДИКОВА**
Членове: **МАРИКА ИВАНОВ**

при секретаря **Ст. АЛЕКСАНДРОВА** и в присъствието на прокурора като разглежда докладваното от

съдията гр. дело № 571 по описа за 1989 год. и за да се произнесе взе пред вид следното:

Предявен е иск от д-р Бергилей Николов Кръстев от София против Милка Кралева Кръстева от София за прекратяване на сключения по между им граждански брак, поради настъпило дълбоко и неоправимо разстройство на брака.

Ответницата също държи брака да бъде прекратен.

Искът е с правно основание чл. 9 ал. III СК.

От събрания по делото доказателствен материал, делният общеден по реда на чл. 188 и сл. ГПК съдът намира за установено следното:

На 27.VIII.1980 г. страните са сключили втори и за двамата граждански брак. От брака си имат едно дете - Богдана Кръстева, родена на 6.

VI.1981 г. Бракът между страните е просъществувал само около три месеца, след което е настъпила трайна фактическа раздяла. Ответницата е отишла да живее в гр. Бургас, където и работи. От около три години страните не поддържат никакви икономически, духовни и физически връзки. Опитите за помирение са излезли безрезултатни. Горензложеното се потвърждава от показанията на св. Коларов. От изложеното дотук съдът намира, че бракът между страните е изпразнен от съдържание. По между им са прекъснати всякакви връзки, просъществуването на брака не е в интерес нито на семейството, нито на обществото.

Ответницата е добра майка и домакиня, като детето е привързано изцяло към нея.

Страните са постигнали споразумение, с което уредват цялостно и пълно всички си лични и имуществени отношения по повод прекратяване на брака.

От изложеното дотук съдът намира, че бракът е дълбоко и неоправимо разстроен, поради което ще следва да бъде прекратен. Постигнатото споразумение ще следва да бъде одобрено.

Водим от горното съдът

Р. Е. Д. И:

ПРЕКРАТЯВА сключения между д-р **БЕРГИЛЕЙ НИКОЛОВ КРЪСТЕВ** София, ул. "Васил Друмев" № 1 ет III, ЕГН 3803216765 и **МИЛКА КРАЛЕВА КРЪСТЕВА**, ЕГН 5006140457 от София, временно живуща в гр. Бургас,

ул. Димитър Благоев" № 1 вх III, на 27.VIII.1980 г, акт № 570A/1980 г и на Благоевски НС граждански брак, поради настъпило дълбоко и непоправимо разстояние на брака.

УДОБРИЛИ постигнатото между страните споразумение, а именно:
1. РОДЕНОТО ОТ БРАКА ДЕТЕ - БОИДАНА БЕРГИЛИЕВА КРЪСТЕВА на 6.VI.1981г, предоставя за отглеждане и възпитание на майката - МИЛКА КРАЛЕВА КРЪСТЕВА, на която се предоставят и упражняването на родителските права върху роденото от брака дете, като бащата - д-р Бергилий Николов Кръстев ще взема и вижда детето за един месец през годината, което време да не съпада с пратения отпуск на майката.

2. Д-р Бергилий Николов Кръстев се задължава да заплаща на Милка Кралева Кръстева като майка и законна представителка на малолетната си дъщеря БОИДАНА БЕРГИЛИЕВА КРЪСТЕВА, родена на 6.VI.1981 г ежемесечна издръжка в размер на по 60/шестдесет/ лв. начинал от 1.I.1980 г, ведно със законната лихва - 1% върху всяка просрочена вноска до настъпване на законни причини за изменение или прекратяване на издръжката.

3. Страните заявяват, че нямат семейно жилище, тъй като са го напуснали и двамата.
4. Страните заявяват, че по време на брака не са придобили никакви движими и недвижими имоти, представляващи семейна общност, нито са набрали влогове, представляващи семейна общност. Съществувалите влогове останат на страните, чиито титлули са:

5. След прекратяване на брака съпругата ще носи предбрачното си име - МИЛКА КРАЛЕВА КРЪСТЕВА.

6. Страните заявяват, че с настоящето споразумение уреждат всичките си лични и имуществени отношения по повод прекратяване на брака и нямат ни какви претенции една към друга.

ОСТАВА Д-р Бергилий Николов Кръстев, с посочен по-горе адрес, да заплаща в полза на държавата сумата - 86.40 лв. държавна такса и в полза на СДБ - 0.86 лв.

Решението подлежи на обжалване, в частта, относно прекратяване на брака, пред Софийския градски съд в седемдневен срок от днес.

Изпратено в съответствие с решението на районен съд № 1/А. Уликов

направено от
Секретар

РАЙОНЕН СЪД № 1/А. Уликов
СЪДЕБНИ ЗАСЕДАТЕЛИ

1/7) Жасминка Вукова

2/7) Марияна Иванова

Верховен съд
Секретар

Решението влязло в сила
на 28.08.1980г.
Председател Секретар

33. КРАЛЪО, ИСКАМ ДА ЗНАЕШ ТОВА ОТ МЕН...

сряда, 4 май 2016 г.

Споменът ми тук е от студентските години.

Баща ми дойде по работа в София, и отидохме да посетим сестра **Елена Андреева**.

Тя живееше в малка дървена постройка. Един от братята от кв. „Вилите“ по пътя за Симеоново, беше построил в двора си две стаи – едната за нея, другата мисля беше за **сестра Ганка от Черни връх**.

При сестра Елена често имаше гости, но се случваше да прекараме времето с нея само тримата.

Никога няма да забравя лицето ѝ! Имаше широка и топла усмивка, но очите ѝ бяха сериозни. Проникваха дълбоко! С очите си като че казваше: „Животът не е шега, дори и да ти се вижда такъв!“

Към баща ми, се държеше много майчински и покровителствено. Знаеше, че е предан, и че е проверен в трудностите! Имаше му доверие, и често го съветваше по братски проблеми, които той споделяше с нея.

От срещите с нея, а и с други братя и сестри от София, в мен се разви силно усещането за духовната йерархия в Братството.

Виждах как баща ми се отнасяше към тези, които бяха с повече знания. Знаеше, че имат по-висок духовен сан, и се отнасяше с респект. Поставяше се по-ниско спрямо тях, а това събуждаше в мен спомен за по-далечни времена. За времето на богомилите. И сега, като чета за отношенията в богомилските общности, пред очите ми изниква отношението на баща ми към братята от София, с които поддържаше постоянна връзка, именно на този принцип, теократичен. С годините, се научих да следвам неговото, неизказано с думи богомилско правило за общуване. Харесваше ми да съм по-ниско пред по-умния. Уважавах интелигентните братя, и се учех на мислене от тях.

Затова при тази среща запомних думите на сестра Елена. Тя каза на баща ми: **„Кралъо, Учението на Учителя може да бъде разбрано само от интелигентни хора! Искam да знаеш това от мен....“**

По-късно се уверих по много болезнен начин в нейните думи. Разбрах от опит, че неинтелигентният човек не разбира Учителя. Колкото и да Го чете или слуша, неговото неразбиране става пречка за новите идеи.

Още помня колко сериозни бяха очите на сестра Елена, когато споделяше с баща ми своето наблюдение. Тя не си правеше илюзии! Знаеше съпътстващата сила на невежеството, облечено във власт! И искаше да предупреди баща ми.

Процента на интелигентните хора в Бургаското братство, бе нищожен!...

Публикувано от Milka Krалеva в 12:50:00

33.1. КОИ БЯХА ЗВАНИТЕ?

Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

33.1.1. За стенографката **Елена Андреева** – виж в „Изгревът“ т. 1. 1993, на с. 520–613. В „Изгревът“, т. 1. 2. изд., 2011, на с. 613–722, и снимки от № 105 до № 128.

33.1.2. Аз съм работел с Елена Андреева – цели **25 години!** Проумявате ли какво значи това?

В „Изгревът“, т. 4, на с. 608–614, е моят очерк за нея. Там е и нейното пълномощно и протокол от с. 611–612 с нейния подпис, и свидетел **Марийка Марашлиева**.

Проучете добре този материал, защото след това се явиха лъжците и крадците и мошениците!

33.1.3. „Изгревът“, т. 9, е посветен за нея!

Засегнати са всички проблеми, по издаването на Словото на Учителя Дънов. Дадени са примери, как се променя Словото Му.

Вие чели ли сте тези посочени страници? Не сте!

Не знаете, а злословите! Злословите „Изгревът“!

33.1.4. Защо са дошли **неуките и простите** на Изгрева? Това го има, още по времето на Христа. Това е разгледано подробно в поредицата „Изгревът“.

Виж „Изгревът“, т. 32, с. 1132–1133.

Не дойдоха званите, а дойдоха другите – противниците на Учителя Дънов! Затова Той веднъж се обърна към тях с думите: „Мой мили разбойници на света от панти века, та чак до сега!“

Виенестезапознати стезинеща, защото у Васе още протестантския дух от църквата, от която сте изпратени да разрушавате!

И досега си изпълнявате поетите задължения много добре! Продължавайте в този дух!

Тези, които се подписаха срещу мен, това заслужават – пълна разруха! Виж „Изгревът“, т. 4, с. 614–645.

Когато проучите този материал, и ако Ви се отворят очите и отпушат ушите и в ума Ви се яви светлина – тогава ще Ви се уясни всичко!

33.1.5. Това, което казва **Елена Андреева**, че това Учение може да се разбере само от интелигентни хора, **не е верно!** Защо не е верно?

Учените и образованите бягат, защото като видят какви са последователите на Учителя Дънов – а те не са образци на Учението Му, а карикатури!

А защо ги няма образците? Ами това са Неговите врагове от хилядолетия!

Това го има в протоколите от 1910 г. в „Изгревът“, т. 11, с. 448, че всички, които са пред Него, по времето на Христа са викали и крещали: „Разпни го!“

33.1.6. Само онзи човек, който има в мозъка си отворен център за Словото на Учителя Дънов, може да го чете.

А да го разбере и да приложи нещо от него – това е съвсем друго нещо! За другите – без центрове в мозъка, не се отнася!

Само онзи човек, който има в мозъка си отворен център за „Изгревът“, може да го чете!
ТОВА Е ПЪТЯТ НА ШКОЛАТА!

33.1.7. Преди години се яви **радиото**, и всеки днес има радиоапарат у дома си. Яви се **телевизията** – днес всеки има телевизор, и гледа десетки програми на различни канали. Нямах ли радио или телевизор – нямах връзка!

Връзката е важна! Връзката с Духът е важна!

Работих с един човек от софийските села – Стоян Стоянов. Той често ми разказваше такива неща, че човешкия ум, не може да ги обхване!

Веднъж ми каза: „**Ако имаш крава – ядеш млеко! Ако нямаш крава – не ядеш, и само гледаш в празно!**”

Хайде, какво ще кажете сега за българската глава и ум? Невероятно!
Или имаш, или нямаш – средно положение няма!

33.1.8. Няма загубен българин! Независимо какво е неговото образование!

Българинът в мозъка си има център, чрез който разбира кое е Лъжа, и кое е Истина! Не можеш да го излъжеш! Но той не излиза напред, и да се удари с юмрук по гърдите и да каже: „**Аз съм!**” Той се укрива, и има защо.

Ще Ви кажа защо. Това съм го чул, когато бях на 12 години. Има двама съседни – **Нане и Вуте**. Ето какво казва Нане:

„**Я не сакам на мене да е добре! Я сакам на Вуте да е зле!**”
Е, сега какво ще кажете? Това е вярно!

33.1.9. Чакайте да се разберем! Вие да не смятате, че сте най-достойните чловеци в Бургаското Братство? Няма такова нещо!

След Вас, остана разрушението на това Братство!

Наистина, то вече не съществува! Но причината е друга.

А знаете ли от кога? Това е описано в „Изгревът“, т. **25**, който е за **Минчо Сотиров** и историята на **Бургаското Братство**, което не сте чели!

И да искате, няма да можете да го четете, защото той е **заклучен** за Вас!

Вие виждали ли сте снимките от „Изгревът“, т. **25**? Не сте!

Тези снимки могат да останат живи и без Вас, защото са такива. Затова съм ги сложил там.

33.1.10. Елена Андреева е оставена в „Изгревът“, т. **9** от мен – след **25** години труд!

От мен, но не и от Вас – протестантите!

Ясно ли Ви е? Или трябва още нещо да Ви се каже, за да Ви се уясни накрая?

34. СТАНА В ГАБРОВО, НО НЕ Е ГАБРОВСКИ ВИЦ ...

събота, 7 май 2016 г.

След 1989 г., най-сетне стана възможно да работим свободно за Учителя. Всичко, което през трудните години споделяхме само с братя и сестри, можеше вече свободно да се изнесе навсякъде.

Това време чакахме с нетърпение, защото беше казано: „**Вие учениците, сте длъжни да предадете Новото Учение на българския народ**”. Дойде време за творческа дейност.

През 1992 г., в Габрово бе организиран **Симпозиум**, на името на Учителя.

Бях поканена да изнеса концерт, както и обзорна лекция за музиката на Учителя. Приех с радост, защото това бе тема, върху която работех отдавна.

Реших да подготвя не солов, както обикновено, а камерен концерт. Помолих **Снежан Попов**, мой колега от Бургаския оркестър, да хармонизира няколко песни от Учителя за две цигулки и сопран. А **Радостина Крантева**, певица в Бургаската опера, която отскоро посещаваше сбирките на Братството, прие да изпълни вокалната партия. Аранжиментите на Снежан Попов бяха сполучливи, хармонизацията обогатяваше мелодията, без да променя оригиналната звучност, създадена от Учителя!

Като професионалисти, и тримата имахме ясна представа какво качество трябва да постигнем за този концерт, затова се подготвихме добре. И понеже един от начините за разпространение на музика е **запис на касета**, аз попитах, и получих съгласието на двамата си колеги за издаването на **касета**, която да предложим на публиката на самия концерт в Габрово.

Намерих звукозаписно студио в Бургас, което осъществи записа и тиражира музиката в определен брой касети. Общата сума за този запис, разделихме на броя на касетите. Получи се **40 лв.** Даже и за хора извън Братството, които разбираха от производство, тази цена **бе висока!** Но малкият брой поръчани касети, увеличаваше стойността им. Обяснявам това, защото по-късно ще се върна на цената на касетата, и е нужно да знаете как е калкулирана. И тримата работихме за този запис доброволно, заради идеята. Снежан Попов не беше свързан с Учителя, но ме увери, че участва от добро желание, и не очаква заплащане.

Нека сега се върна на случая, за който исках да разкажа. Организираната на Симпозиума, бе отлична! Имаше и добро посещение, защото бяха включени **разнообразни теми**, както и сценично представяне на Паневритмията.

Като публична проява, свързана с доскоро забраняваният Петър Дънов, този Симпозиум бе събитие което развълнува много хора! И моя доклад, и изпълнението ни след него бяха приети с интерес и радост.

Затова, веднага след концерта, предложихме на издателския щанд споменатите касети. Мисълта, че всеки ще може при желание да си занесе в къщи изнесения преди час концерт, ме радваше!

Уви! Изглежда не всички приеха позитивно този факт. Новаторството ми се оказа твърда храна за някои от братята.

Малко след като касетите се появиха, **Петьо – синът на брат Пеньо Ганев**, се появи пред мен. Лицето му изразяваше искрено възмущение! Каза ми: „Милке, как може да продаваш толкова **скъпо** касетите си? **Брат Тодор**

от София искаше да си вземе, но **не можа** да си я позволи! Нали знаеш, че в Братството има бедни хора?.....” Понечих да му обясня защо касетата е скъпа, но той продължи декларативно: „Ако аз издам касета един ден, няма да правя това за пари, а ще я подарявам. Аз няма да продавам музиката на Учителя. за да печеля!...” Каза това и си тръгна. Не дочака да чуе защо.

Бях смутена! Издадохме касета, не за да печелим, а за да стигне музиката на Учителя до повече хора. Продавахме, я за да възстановим вложените в нея средства!.... Времето, което днес ме дели от тази случка е две декади.

Мисля, че скоро след това, **Петьо** също започна да издава касети.

Защо не? Нали трябваше да се отворим към българите, за да им дадем онова, което знаем от Учителя. Заветът бе към всички ученици.

Брат Тодор видял, че музиката на Учителя е издадена на касета, и се развълнувал! Пожелал да си вземе, защото не бе виждал официално издадена касета. Нямаше. Тази беше първата...

Ако бях видяла че се е сконфузил, щях да му подаря касетата! Но не видях!....

Публикувано от Milka Krалеva в 21:15:00

34.1. ГАБРОВСКИЯ СИМПОЗИУМ, ПРОМЯНАТА НА СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ И КАСЕТАТА С МУЗИКА

Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”

34.1.1. Тука има една друга история, която не се споменава, защото на никой не му изнася! А тя е най-важната! За нея, можете да се запознаете в посочените от мен страници в „Изгревът”, т. 9.

34.1.2. Организацията за един т.н. Симпозиум, е много **трудна!**

Има различни хора, различни глави, различни улове – между тях не може да има съчетание в търпимост!

И накрая идва опорочението! Искате пример? Ето го:

34.1.3. В „Изгревът”, т. 9, на с. **757–758** са описани онези, които водят борбата срещу „Изгревът”.

А **снимките** на къщата помощница **Станка**, на която присвоиха къщата, се намират в „Изгревът”, т. 31 от № **56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 66, 67**. А когато Станка е била млада – виж в „Изгревът”, т. 22, снимка № **37 – Станка Янчева и Мария Тодорова**.

34.1.4. Историята започва с издаването на промененото Слово на Учителя Дънов – книгата „Изново”.

Може спокойно да прочетете в „Изгревът”, т. 9, с. **775–783**.

Ще можете ли да изтъпите?

34.1.5. На с. 777, точка 11, аз съм написал, че **първият провал** е т.н. Симпозиум.

Вторият провал е изданието на списание „Йога”, където по средата бяха сложили портрет на Учителя Дънов, но така бе направено, че през очите Му минаваха онези телчета, които закрепваха страниците на списанието.

А **третият провал**, бе с издаването на томчето „Изново”.

От една страна – Му избодоха очите, а от друга – Му промениха Словото!

34.1.6. А за промяната на Словото на Учителя Дънов, вижте в „Изгревът“, т. 9, с. 783–789.

Всичко е написано точно и ясно! И мърдане и шаване насам и натам, не може да има!

А как е издадено томчето „Изново“, виж на с. 775–776, в точките 1–8. Запознахте ли се? Можете ли да издържите?

Те са изпратени да променят, да подменят! Вършат го много добре!

34.1.7. И така, има предхождаща история, която трябва да се знае. И след това се идва до историята на въпросната касетка, която струвала 40 лева. Скъпа е, но за нея има разходи, и всеки смята да я получи без пари, даром!

Щом некой каже, че е от Братството, веднага трябва да му се подарява всичко, което му е нужно за живота му! Така тогава смятаха. И сега смятат същото!

34.1.8. Най-големите борби по времето на Школата на Учителя Дънов, са били между музикантите! Те разцепват това общество!

А след 1945 до 1990 г., борбите между тях продължават.

А от 1990 до сега – 2017 г., са в пълна сила!

Те разрушиха общество „Бяло Братство“! А не никакви външни хора!

34.1.9. Според Учителя Дънов, в едно духовно общество, за да съществува, трябва да има **духовна монета. А тази монета е Любовта!**

За тази **разменна монета** – виж „Изгревът“, т. 1. 2. изд. от 2011 г., с. 437–444 към спомените на Мария Златева.

Голяма история, голяма Истина, и тя не може да се издържи!

Истинският разказ на Мария Златева за „Разменната монета“ – виж в „Изгревът“, т. 11, с. 832–834.

34.1.10. Причината за конфликта за тази касетка е тази, че тя е издадена от **Милка Кралева**, а не от **Петър Ганев!**

А съпругата на Петър Ганев, е **Божанка Кралева** – първа братовчедка на Милка Кралева. Тя е тази, която организира всички музиканти срещу мен, което е описано в „Изгревът“, т. 4, с. 614–644.

Тя е, като нея няма друга втора в света!

34.1.11. Когато работих с **Лиляна Табакова**, всички се явиха, за да пречат!

Виж „Изгревът“, т. 31, с. 374–412.

И главно Божанка Кралева! – Укри тетрадката с песните на Лиляна Табакова!

Готови са 3 тома от „Изгревът“, и те чакат 24 години, за да предадат тетрадката – с. 405–411.

Но не я предават – нарочно!

И така, тези 3 тома седят и чакат 24 години!

Аз моята работа съм си свършил. Сега е наред, да действа Лиляна Табакова!

Това е ролята на рода Кралеви. Да пречат и да рушат! И го правят много добре!

Нека да продължават по същия начин и занапред, за да ги видят и разберат всички, защо са изпратени в т.н. „Бяло Братство“!

35. ТРЯБВА ДА ИМ ДАДЕШ ЗАПИСА...

неделя, 8 май 2016 г.

Първите ми концерти с музика от Учителя извън България, бяха през 1990 година.

Година преди това, на Съборните дни в Рила, получих покана от **Алисън Браун**, проявяваща интерес да създаде семеен бизнес за разпространението на Учителя в Шотландия.

Поканата на Алисън, бе ясна. Поиска от мен да изнеса четири концерта, в които щеше да участва и **Огнян Николов – в Глазгоу, в Лондон, в Дов Нест – център на Михаил Иванов, и в Ирландия, край Белфаст.**

Спомена също, че се опитва да организира курс по Паневритмия извън Глазгоу, където семейството ѝ има парче земя и малка вила. Каза ми и условията си. Поемаше пътните, заедно с пълен пансион, т.е. храна и нощуване по време на престоя там.

Отговорих положително.

Следващата година, когато с **Огнян** вече бяхме в Глазгоу, научих че Алисън е включила и студийен запис в нашата програма. Като професионални музиканти, и двамата знаехме защо такъв запис се заплаща не на час, а на минута. Знаехме също, че като изпълнители притежаваме авторски права над този запис. Определено, Алисън не очакваше да предявим претенции. Ние, все пак, осъществихме записа, защото тя бе предплатила студиото. Не пропуснахме, обаче, да ѝ кажем внимателно, че очакваме разговор за бъдещето на този запис.

Концертите минаха. Дойде време, да летим обратно към България. Бяхме разисквали за записа с **Огнян**, и двамата споделяхме мнението, че сме длъжни и пред себе си, и пред българското Братство да настояваме за гаранции.

Ставаше дума за издаване музика на Учителя, както и за професионално изпълнение.

Ден преди да заминем, помолихме Алисън да обсъдим окончателно бъдещето на направения запис. По интуиция, реших че ще е добре, ако на разговора присъства и **Малкълм**, един от новите ирландски приятели. Той дойде с нас в стаята, където след малко ни намери Алисън. Поговорихме за изминалия месец, за всички хубави неща, които осъществихме заедно, и дойде ред да я попитаме какви планове има за записа. Тя не искаше да обсъждаме този въпрос. И даже се обърна към мен с упрек. Попита ме, защо не искаме да помогнем на сина ѝ. Той имал искрено намерение, да разпространява Паневритмията на Учителя. Трудно им било да започнат такава дейност, без необходими рекламни и информационни материали. Искали да издадат на диск този запис, защото са сигурни, че ще има голям интерес към него. А това значело че ще могат да съберат средства за разширяване на дейността си. Чувствах, че ѝ е унижително да ми дава тези обяснения.

Разбрах, че целта ѝ не е лична печалба. Никой от нас не я обвиняваше в това. Но ние трябваше да знаем как ще бъде оформен външно този диск, трябваше да знаем какво пише на него.

Често, информацията в чуждите издания за Учителя са пълни с полуистини, даже с неверни данни. Казах и това на Алисън с моя недотам добър английски.

Помолих я да разбере, че имаме отговорност към българското Братство, и не сме съгласни да се издава запис, без наш копирайт, без да сме сигурни, че е според нашия критерий. Алисън не искаше да се съгласи. Тя очакваше да бъдем трамплин за **Барнаби**, но не уважаваше нито правата ни на изпълнители, нито връзката ни с едно чисто българско духовно учение. Разговорът приключи без разрешение, думите се изчерпаха.....

И тогава, понеже бях сигурна, че Барнаби не притежава необходимото знание, за да разпространява Учителя, аз казах: „Алисън, не сме съгласни да оставим този запис тук, ние искаме да го вземем с нас в България.“ Усетих, че вътрешно тя ме възненавидя заради тези думи. Замълча упорито и обидено!...

И в този момент, неочаквано се намеси Малкълм. Стана прав и каза ясно: „Алисън, ти трябва да им дадеш запис!.....“ Тя го погледна изненадано. Не очакваше да чуе това. Категоричната намеса на човек запознат с нейните стандарти, и разбиращ закона, я постави в мат. Почти машинално тя се подчини. Извади от сака матрицата на запис, и го сложи в ръцете ми.

Сцената бе много драматична, но единствено в моменти като този, човек разбира, че **истинските борби са между сили, чиито изразители сме ние хората!** Чувствах се удовлетворена. Запазихме достойнството на едно малко духовно общество, пренесло в наши дни духа на Новото Учение.

Преди да напусна стаята, се обърнах към Алисън с думите: „Аз ти обещавам, че ще възстановя парите, които плати на звукозаписното студио!....“ Алисън прие думите ми за обикновена форма на учтивост. Но аз изпълних обещанието си. Купих английски лири в България, сложих ги в плик, и следващото лято на Рила помолих сър Ричард Глин да ѝ ги изпрати. Получих уверението му, че го е направил.

По-късно разбрах, че не случката със запис, а това че е получила парите чрез Ричард Глин, е засегнало много Алисън. Но аз не направих това, за да я унижа, дори и тя да се е почувствала така. Срещата с Ричард бе шанс да изпълня обещанието, което ѝ дадох. Банкови сметки, международни записи – тези неща не ги знаех! Пратих парите по него, за да ѝ се издължа. Имаше голяма разлика в социалният статус на Алисън Браун и сър Ричард Глин. Да не говорим за моят, спрямо тях двамата!..... Но те бяха мои брат и сестра. Срещнах и двамата горе, на Рила.

Обществен статус? Благороднически титли? Не, където се работи за Учителя, там сме братя и сестри. Нещо повече, там трябва да сме приятели. А истинските приятели си помагат, без да се използват.....

Публикувано от Milka Krалеva в 17:47:00

35.1. ЗАПИСЪТ НА ПАНЕВРИТМИЯТА В ГЛАЗГОУ. **Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“**

35.1.1. Цялата история с това пътуване, беше ми разказано лично от **Огнян Николов**.

Историята започва от „Изгревът“, т. 1. 1993), с. 302–303, а в „Изгревът“, т. 1. 2. изд.. 2011, с. 350–351, където е описано какво ще правят **михайловистите** с българите, които ще отидат да им свирят и пеят песните на Учителя.

Тук се укрива цялата история – съзнателно!

35.1.2. В „Изгревът“, т. 3, с. 378, е описан този случай с **Огнян Николов**. Разказваше, че случайно взел „Изгревът“, т. 1, и отворил на произволна страница. И това, което прочел, всичко му се случило, и михайловистите са го приложили върху него.

Приготовил е онези песни, които трябва да им изпее. Не му позволили, а го накарали да пее в тяхния хор! И още по-унизителни неща!

Бях много доволен, че „Изгревът“ има пророческа дарба!

Да знаете, как съм се радвал! Пророчески том!

35.1.3. Всички **опити** на български музиканти от вчера, днес и утре, са напълно безуспешни, когато решат да изпълняват музиката на Учителя Дънов пред чужденците. А защо?

Първо: **Българските музиканти, не знаят историите на отделните песни!**

Говоря напълно сериозно!

Когато ги запитам за някоя песен, те мълчат! А е описано в „Изгревът“, но те го отхвърлят! И затова не знаят!

Второ: **Чужденците нямат тези сетива, тези центрове и органи в мозъка си, да възприемат музиката на Учителя Дънов!**

Трето: **От 1990 до 1998 г., за 8 години, аз съм направил 20 концерт-рецитали по Слово на Учителя Дънов и по Негови песни.**

От 2001 до 2016 г., съм направил 61 концерт-рецитала по опитности от „Изгревът“ и музика на Учителя, плюс Фотоизложби!

И знам много добре, какъв е проблема на музикантите!

35.1.4. Учителят Дънов е разрешил въпроса така, че чужденците ще научат български език, и ще четат Словото Му на български!

Това разрешава въпроса, с всички преводи на Словото Му на чужди езици.

35.1.5. За **Паневритмията** е описано всичко в „Изгревът“!

Та българите не знаят историята на Паневритмията! Как ще я преподават? Аз съм направил 3 концерт-рецитала за историята на Паневритмията.

Българите не могат да пробият в чужбина с Паневритмията!

Описано бе, как бе разрушена и империята на СССР с една видео касетка, изпратена в Москва! Описано е.

Руснаците, ако повярват в това описание, ще ги избесат на Червения площад!

35.1.6. Трябва да проучите материалите в „Изгревът“, т. 31, с. 352–374. Без него, не може да вървите напред!

35.1.7. „Първородство за паница леща“ – „Изгревът“, т. 4, с. 618–621, е описано за предателството на българските музиканти. За доизясняване на въпроса – виж в „Изгревът“, т. 4, с. 638, точка 11 до точка 16 на с. 639.

Това са предателите! Имената им са посочени. Може да ги гледате, да им се радвате, да им ръкопляскате!

35.1.8. А сега ще трябва да се запознаете в „Изгревът“, т. 31, с. 335–340 – „Исторически паралели и пътя на предателите“.

35.1.9. Как ще се преподава в чужбина – виж „Изгревът“, т. 31, с. 620–622. Описано е много точно, и трябва да се изпълнява също много точно!

35.1.10. Да не пропуснем – за Огнян Николов – виж в „Изгревът“, т. 31, с. 518–527.

36. ТРАФОПОСТЪТ НА ИЗГРЕВА ЧУ ТЯХНОТО МНЕНИЕ ...

понеделник, 9 май 2016 г.

Това се случи след като поех „Сила и Живот“, и продължих издателската дейност сама. Беше по времето, когато в София още нямаше братско издателство. Получих покана за Среца по издателски въпроси.

Мястото беше определено. В **Трафопоста на Изгрева**.

Отидох. Около една голяма маса бяха насядали много от приятелите. Познавах ги. Всички, освен **Стефан Калайджиев – Издателство „Хелиопол“**, бяха от Братството.

Имало е още един външен на Братството човек, заинтересован от тази среща. Но той не влязъл.... **Д-р Вергилий Кръстев** останал в съседната стая, и изчакавал там да му съобщят решенията. Това между другото, за да имате по-пълна картина за събитието, което описвам.

Събрали се в стаята, където влязох, не само че бяха от Братството. Те всички бяха от Софийското братство. Щеше да се дискутира темата: **„Кой има право да издава Учителя?“**

Стефан Калайджиев стоеше като на тръни! Той вече издаваше Учителя. Беше дошъл да се защити. И вероятно искаше да обясни, защо е започнал да издава беседите. По мое мнение, никой нямаше законно право да го ограничи. **Копирайт върху беседите на Учителя, Братството нямаше и не можеше да има.** Така, че защитниците на вота за ограничение разчитаха на някакво морално право, като последователи на Учителя, и според мен доста си превишаваха правата в този случай. Огледах групата.

Само сестра Весела Несторова и брат Илия Узунов бяха от времето, когато Учителят е изнасял беседи. И само те двамата имаха безспорно морално право на мнение по темата на тази среща.

Стефан поиска думата, и изказа желание братята да му разрешат да издава Учителя. Той показва толерантно чувство към тях и мисля, че бе готов да се съобрази с евентуалните им изисквания. Но може би допускаше, че е дошъл при добронамерени, и широки в мисленето си хора. Уви!

Павел Желязков категорично каза, че „Хелиопол“ няма право да издава Учителя, и никога няма да го получи от общество „Бяло Братство“. Мотивация? Имаше и такава. Вече съществува официално регистрирана организация Бяло Братство, която ще създаде свое издателство, и ще поеме цялата дейност по издаването на Учителя.

Стефан Калайджиев видимо се засегна, стана, и излизайки каза нещо в смисъл, че събралите се тук са застанали на вратата на Рая, и нито те влизат в него, нито допускат някой друг да влезе!....

Останахме вътре **без Стефан**. Но и аз като него, бях вече действащ издател. И аз издавах вече беседи. И за разлика от него, винаги съм била част от Братството.

Някои от присъстващите там знаеха, че от къщата ни през **1957 г.** милицията изнесе книгите на баща ми с камион. Никой нямаше по-силен мотив от нашето семейство да започне пре-издаване на Учителя. Но новото Софийско Братство гледаше на „**Сила и Живот**“ с **неодобрение**. Това, че е в Бургас, че не се нарича Бяло Братство, и че няма как да се осъществи контрол над него, бяха аргументи, които не позволиха на част от присъстващите даже **да ме забележат**.

Наблюдавах ги, и откровено казано ми се струваше странно, че тези хора са се събрали да разискват кой да издава Учителя! Нито един от тях, **нямаше опит в тази област!** Претенците им, без наличен опит, без дълбоки познания за цялостната дейност на Учителя, бяха, или ход на прикрити недоброжелатели, или амбиции за изява на хора, стояли дотогава настрана от Братството поради забраните на властта!

Между поканените, бе и **Димитър Грива**. Аз съм свидетел, че той не участваше в живота на Братството през трудните години. Имал е съображения. Не го упреквам! Но сега бе тук, за да изкаже мнение. Той поднесе много интелигентно позицията си по въпроса, но това ли очаквах аз? Откровено казано – не! Аз не бях дошла тук като **Стефан Калайджиев**, за да очаквам някой да ми разреши да издавам Учителя.

Правото и импулса да издавам, получих лично от **брат Борис Николов**, като **пожизнен ръководител на Братството!** Можех да бъда лоялна, единствено към него! Присъствах тук само за да видя, дали някой ще се опита да ми отнеме даденото от него право, и дали някой ще коментира статута ми на издател, роден и израснал в Братството, и действащ активно по отношение книжнината на Учителя през целия си живот. Но повечето тук ме приемаха тук, като празно пространство!

Едва в края на срещата се случи нещо, което не мога да не споделя. Двамата доайени на Братството, един след друг се изказаха, и това ми донесе най-голямо удовлетворение!

Сестра Весела стана права, и с искрено възмущение в гласа, каза: „Защо тепърва ще създавате братско издателство? Че то вече го има! Издателство в Бургас, е създадено от наши братя. Всички знаем какъв работник е Карльо...!“ В този момент я прегръщах с очи!...

И **брат Илия** продължи след нея, с още по-голяма емоция: „Защо не се обедините с Братството в Бургас? То вече издава. И това са наши братя. Подкрепете ги! Не се делете...“

Аз само гледах. Нещо вътре в мен ликуваше!.... Онова което чухме, аз и Трафопоста, ми показва ясно, че съм сама в работата си за Учителя. Всъщност, ако Господ е с тебе, може ли да си сам? И, не се ли казва в песента: „Да работим с Тебе наедно“?....

Публикувано от Milka Kraveva в 21:49:00

36.1. КОЙ ЩЕ ИЗДАВА СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ – ПРОБЛЕМ НА БЕЛИТЕ БРАТЯ.

Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

36.1.1. Тук се споменава, че **Милка Кралева**, след като е поела „Сила и Живот“, продължила да издава книги.

36.1.2. Споменава се за **Стефан Калайджиев** от издателство „Хелиопол“.

Той работеше с **Елена Николова**. Виж „Изгревът“, т. 16, с. 838 – „Девети етап“. Цялата история, ще научите на с. 839–848, а на с. 840–841 е описано всичко. Виж също с. 853–854.

Бях дал 2 годишнини ООК, и с голяма мъка успях да си ги прибера!

И реших друг път да не работя с тези хора! Разигравах ме!

А как се разплащаха със сътрудниците си – виж на с. 853–855.

36.1.3. В „Изгревът“, т. 9, с. 831–832, точки 1, 2, 3 бе описано, че бях отишел в дома на **Йотка Младенова**, носех оригинали, чрез които исках да покажа как е **променено Словото** на Учителя от **Лалка Кръстева**. Не се получи нищо, и си тръгнах. Отхвърлиха ме!

36.1.4. През **месец май 1995 г.**, излезнаха от печат „Изгревът“, т. 2 и т. 3.

От **5 юли 1995 г.**, беше публикувано Изявление от **Благовест Жеков** срещу тези 2 тома. Аз дадох отговор на с. 615–618 в „Изгревът“, т. 4.

След това започна атаката срещу мен, и моят отговор на с. 625–645.

36.1.5. Спомените на **Йотка Младенова**, са записани в „Изгревът“, т. 7, с. 476–497 в нейния дом, в присъствието на нейната дъщеря, която след това не пожела да даде снимка на майка си да ги публикувам.

Но после аз си намерих нейни снимки! Ще ги публикувам в бъдеще.

36.1.6. В „Изгревът“, т. 13, с. 840–841 описах, защо напуснах тази среща при **Йотка Младенова**. Описани са и лицата, които чакаха какво ще решат старейшините.

А те нямаха право на решение! Там е цялата работа! Нямаха права от Небето!

36.1.7. В „Изгревът“, т. 13, с. 839 съм описал, как съм свършил работата на **Весела Несторова**, и после си взе обратно материала, за да го предаде на Милка да го издаде. След това **се разделиха като врагове**, заради хонорара!

Ето какви хора присъствуваха, за да взимат решения. Те изобщо нямаха право на решения!

36.1.8. Спомените на **Весела Несторова** са публикувани в „Изгревът“, т. 24, с. 542–879. Нейните снимки са от № 97 до № 161.

Направил съм **2 концерт-рецитала** с нейните спомени, и пуснахме нейни записи с изпълнение на песните на Учителя, които бяха много сполучливи и качествени!

Пуснал съм Паневритмията, изпълнение на английски език от Весела Несторова.

Ето така се работи! А не с кражба и измама!

36.1.9. За Павел Желязков – виж „Изгревът“, т. 9, с. 832–833.

Коментарите са излишни! Също виж „Изгревът“, т. 11, с. 823–824.

36.1.10. Илия Узунов извърши предателство към **Стоянка Илиева!**

Целият неин архив, аз го бях сложил в 3 големи кашона. А той взе, че ги предаде на **Петко Кралев**, и всичко след това изчезна!

Там имаше **10** тетрадки с по **100** листа с нейната поезия. Щеше да излезне един том с нейна поезия. Търсете ги от **Петко Кралев**.

Виж „Изгревът“, т. 4, с. 558–563, а случая е на с. 560–561.

Въпрос: Тези хора като **Весела Несторова** и **Илия Узунов**, могат ли да имат мнения? Не могат! Те се променят непрекъснато, защото други са в тех, които ги управляват!

36.1.11. Тук се споменава и **Димитър Грива**.

Виж „Изгревът“, т. 4, с. 579–582, както и т. 8, с. 181–306, със снимки № 10, 11, 12, 13, 14. Виж и снимките в т. 22 – № 63, 64.

Той не може да даде никакъв изход, но може да коментира. Така е устроен.

36.1.12. Борис и всички **7** човека – пожизнени ръководители, се оказаха врагове на Учителя **Дънов**, понеже не изпълниха историята на „Писмото“.

Знаете ли историята му в „Изгревът“, т. 1. 2. изд., 2011, с. 634–644 и с. 823–824 – копието му?

Това нареждане **не е на Борис Николов**, а на „майстор Борис“! Неговите снимки, виж в „Изгревът“, т. 32 от № 1 до № 46.

А как разбива черепи и кости – виж на снимки № 38, 39, 40, 41.

Черепът е строшен! Край!

Милка Кралева познава само „майстор Борис“, който я обсебил! Тя изобщо не се е срещала с **Борис Николов**, и не го познава!

36.1.13. За **Борис Николов**, с когото съм работил **1970–1972 г.** и съм записал всичко на магнетофонна лента, публикувах материала му в „Изгревът“, т. 32. Ще го прочетете ли?

А снимките на „майстор Борис“, са от № 1 до № 46.

37. ВЕРГИЛИЙ ПОСТИГНА БРАКА СИ С НАСИЛИЕ

четвъртък, 12 май 2016 г.

През **1980 г. Вергилий** се опита да уговори с баща ми, от години бленувания брак с мен.

Бленувал го е, да!

Но не заради мен, а заради другото, което **идваше чрез мен**.

Аз бях свидетел на разговора им, но не и участник. Баща ми каза: „Ти попита ли Милка?“ **Вергилий** не беше ме попитал, и никога не ме попита! И което беше още по-нелепо, той никога не чу от мен, че искам този брак!

След тази среща, се върнахме в Бургас с баща ми. Все пак, помислих аз, ще е по-разумно първо да видя къде и как живее, и тогава да му

отговоря. Реших да го посетя в **Своге**, за да имам някакво впечатление. Той ми предложи брак, но решението щеше да е мое. Тръгнах за Своге, с тези мои представи в главата. С моето разбиране. И с моя морал.

Вергилий ме посрещна в София. Преди да идем на Балкана, той между другото се информира дали съм вече негова годеница. Годеница? Защо не, казах аз великодушно!.... Но годеницата не е съпруга. За да съм съпруга, той имаше път да извърви! Имаше още и качества да доказва!....

Уви! Разсъждавала съм наивно! Вергилий превърна моята визита в Своге в победа за себе си!

Животното в него, без всякакво неудобство смачка претенциите ми да бъда уважавана, и да имам право на решение!

С груба безцеремонност, той ме принуди тихомълком да приема предложението му. Но не забравих грубостта и бездушието на тази негова постъпка.

Родителите на Вергилий, бяха дошли в Своге за два дни. Въпреки молбата ми, той **не ме представи** като своя годеница.

Какли съм изглеждала в очите им? Преглънах обидата, и се представих за бъдеща снаха...

Три месеца след сватбата-фарс, аз си тръгнах от Своге.

Бях се опитала да разбера и приема Вергилий, такъв какъвто е. **Но в много отношения, животното в него бе по-силно от човека!**

Затова не съжалявам! Получих ценна опитност! Един насилник ме покани да работя за него. Казах му: „Не!“

Публикувано от Milka Krалева в 14:25:00

37.1. КОЗАТА И ПРЪЧА

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

37.1.1. Да се уточним! От **1969 до 1980 г.**, аз съм работил с **Мария Тодорова** и **Борис Николов**. Всички материали, които аз подготвях след смъртта на Мария през 1976 г., „майстор Борис“ се настани в тялото на Борис, и започна да раздава материалите на този или онзи, за да покаже, че е жив и работоспособен!

37.1.2. И тогава започна да раздава материалите на **Кралю Кралев**, с цел да привлече **Милка при себе си**.

Три пъти ходи до Бургас, да я иска за жена от Кралю!

Това трябва да се знае, а не да се укрива от всички, и да се хвърля вината върху мен! Защо я укривате?

37.1.3. Към **Кралю Кралев** съм постъпил напълно **честно**, и не съм го излъгал!

А Милка я посрещнах в София, и я питам като каква идва. И дали има решение? Каза, че има решение. И тогава я заведох до „майстор Борис“, за да я види и чуе за решението, което донесе.

37.1.4. Милка Кралева е имала един брак, и се е развела. Аз **никога не съм я разпитвал**, защо се е развела. А тук тя ми се прави на девица от 1001 нощ, от онези арабски приказки! Как Ви се струва това?

37.1.5. Аз я представих не като годеница, а като булка, и вечерта за пръв път се доближих до нея като „животно“! И тя се отдаде, без да възразява! И поиска веднага да сключим брак, за което се съгласих и го направих. И изпълних. Тя смяташе, че ще я излъжа.

37.1.6. А сватбата е била фарс. За разноските по бракосъчетанието ми, отидоха **2** лекарски заплати. За развода след **9 години, очакване да се завърне**, също отидоха **2** лекарски заплати!

Това са били моите възможности тогава. Лекарите и учителите, получаваха много ниски заплати! Удържаша ми от заплатата **10%** данък общ доход, **10%** ергенски данък, **2%** самооблагане, **1%** профсъюзна такса. Общо – **23%** удържаха на заплатата ми. Така беше по времето на социализма.

37.1.7. А тя, ако не беше се представила като годеница, аз нямаше да я водя никъде! Щях да я изпратя обратно в Бургас.

Аз не съм извършил никакво насилие върху нея! Тя сама ми се отдаде в Своге. Аз не съм я изнасилвал, така както **Кралю Кралев** обясняваше на **Петър Филипов!**

Вижте ли какъв мръсник е той? Виж „Изгревът“, т. 31, с. 698–699.

37.1.8. Тук се говори за насилие, което аз съм извършил.

Онова **същество**, което беше в Невидимия свят, **искаше да слезне на Земята** и да се **облече в плът**, то вършеше насилие върху мен!

Мъжът е този, който сваля това същество! А жената му дава тяло, и го ражда!

Така, че насилието беше извършено върху мен. Извършиха го!

И после се говори за „животното“!

Трябва да имаш силата, за да се пробие атмосферата на Земята, и да дойде в уречения ден и час онова същество, което иска да се роди на Земята!

Тези тайни, не са още открити за човешкия ум! Невероятни тайни!

Значи в мене е животното, а у Милка Кралева е женската, която се е разгонила, и чака бика да скочи!

37.1.9. Искане чрез детето, което щеше да се роди, да ме владеят и управляват! Но това не стана! Освободиха ме от нея, и я накараха да избяга с баща си!

Вие знаете ли как те подскачаха на два крака, и ми се подиграваха в Своге?! Нямаме представа!

Сега нека подскачат на друго място, и в друга държава!

Това не се прощава! Скачаха, скачаха и ми се подиграваха!

Нека сега да си скачат, където трябва!

37.1.10. Бил съм насилник!

Аз само я прегръщах и целувах, и си изпълнявах онова, чрез което една жена трябва да зачене, та да роди дете! Друго не съм правил.

А знаете ли как става това? Ето как. Ще прочетете „Козата си сака пръч“ в „Изгревът“, т. 31, с. 776–778. Първо козата си върти опашката и се чува звук, а после идва „пръчо“ и скача върху козата, за да я „оножда“.

38. ЗАЩО ПРЕВРАТЪТ В БРАТСТВОТО УСПЯ

събота, 14 май 2016 г.

ГОДИНАТА Е 1991.

В Бургас, създадохме издателство „Сила и Живот”.

С това, едно отдавнашно желание на **брат Борис Николов**, тогава все още ръководител на Бялото Братство, се реализира. Той ни гласува пълно доверие.

Основателите бяхме общо девет души от цялата страна, хора от близкия кръг на брат Борис.

За председател на издателството, бе избран баща ми – **Крали Кралев** – дългогодишен активен член на Братството. Ангажирахме се да продължим братското книгоиздаване, забранено след 1944 г.

Дейността на „Сила и Живот”, бе посветена на живота и дейността на Учителя. Седалището му бе в **Бургас** – градът, където през **1907 г.** се е създал първият братски кръжок.

„Сила и Живот”, още от самото начало по оригинален творчески начин доказва своята ангажираност и отношение към Учителя. Година след създаване на издателството, деветимата прехвърлиха издателството **на мен**, за да се продължи с по-малко **финансови загуби**.

През **1992 г.** и след това, в издателството работех само с баща ми и сестра ми, а по-късно към нас се присъедини **Надя Баева**. Трудът ни бе на доброволни начала. Не получавахме заплащане.

ГОДИНАТА Е 1992.

В София се създаде издателство Бяло Братство. Създадох го хора, които не бяха активни членове на Братството до този момент, и които **игнорираха брат Борис** като ръководител. Те принудиха, удобен на тях, но неподходящ човек да оглави издателството.

Работещите в издателството, нямаха нужната компетентност за работа със Словото на Учителя! Не бяха изпитани в трудностите на Братството от преди **1989 г.**! Те не разбираха, че **служат за маща** в ръцете на други, за да се **омаловажи** дейността на „Сила и Живот” в Бургас.

Издателството в София не прояви творчество, и не внесе нищо ново. А времето изискваше точно това. За съжаление, то едва се справяше със задачите, които новото софийско ръководство му поставяше. От него се очакваше да стигне високата летва поставена в Бургас, но това бе непосилно за хора без знания в областта на духовен феномен като Учителя Петър Дънов.

Възстанови се издаването на **сп. „Житно зърно”**, но по съдържание то не бе новаторско. По това време в България вече имаше и други списания, с обща духовна тематика.

В това издателство работеха трима души: **Елена Николова, Стефан Кирлашев, и брат Георги. Ръководството им гласува заплати**. Това споменавам само като факт, който доказва, че човешкия стереотип на мислене там бе взел връх.

ГОДИНАТА Е 1993.

В София се създаде още едно издателство с претенциозно име: **издателство ВББ**. Почти съм сигурна, че тези инициали означават Велико Бяло Братство. Управител на издателството е **Афродита Пеева**, чието

присъствие в Братството датира от годините след 1989 г. Въпросът за правото му да се нарече наследник на братските книгоиздателски традиции е изцяло спорен, макар че и то се обяви за такъв.

ГОДИНАТА Е 2000.

„Сила и Живот“ – спря да работи! Братството в Бургас ме заплете в **съдебни разправи**. От спасител на братския имот до 1989 г., братята ме обявиха за негов **узурпатор**.

Превратът в Братството, се прояви и на местна почва. За да продължа дейността на „Сила и Живот“, направих опит с добро да надмогна критичната ситуация. Но не успях! С прът, сложен в колелата, издателство „Сила и Живот“ просто спря.

Аз напуснах страната!

Кризата в живота ми, създадена съзнателно от едно войнстващо невежество, направи творческата ми дейност в България невъзможна!

ГОДИНАТА Е 2012.

Прочетох в интернет написаното от **Диан Семов** за „Сила и Живот“: „Нивото на техните издания, още не е достигнато“. Пак повтарям, годината е 2012, т.е. минали са **20 години** от създаването на „Сила и Живот“, и все още нашето ниво не е достигнато...

Същият автор ми даде светлина и за още един факт, свързан с преврата в Братството. Той пише: „Когато се създаваше Издателство Бяло Братство, се повдигна въпросът, дали другите, които вече издаваха материали свързани с Учителя, са от Братството или не са. Например, издателство „Сила и Живот“ на Милка Кралева, Алфиола на Г. Кръстев.... Решение не се взе, но се формира мнение, че те не са братски, не са по Учителя и се игнорираха.....“

Малка вметка за „Алфиола“, издателството на Г. Кръстев, което се движеше от двама души – споменатият вече **Георги Кръстев и Огнян Николов**.

Издателство „Алфиола“ имаше братска ориентация, но то нямаше корени в Братството преди **1989 г.** Така, че поставеният въпрос **дали «Сила и Живот»** е братско издателство, просто е смешен!

Този въпрос доказва само, че основателите на организация Бяло братство след 1989 г., са били неосведомени парвенюта, съзнателно решили да игнорират всичко, което е ставало преди тях!

Не само, че бях от Братството и издателство „Сила и Живот“ е братско издателство, действащо и до сега, но аз се бях родила, и останала в Братството през целия си живот, работейки с ум, сърце и воля за доброто на всички край мен.

ГОДИНАТА Е 2016.

И сега ще ви попитам: „Защо успя превратът в Братството?“ За мен отговорът е ясен! Защото всички вие мълчахте! Мълчите и сега. Страх ви е? Че от кого, не живеете ли пред Бога? Съвестта ви е гузна? Че променете се! С тази гузна съвест ли ще си заминете?

А ако имате въпрос... Просто ме попитайте. Аз съм тук. И ще ви отговоря. Защото не се страхувам. Живея и сега пред Него.....

Публикувано от Milka Krалеva в 12:51:00

38.1. ОТНОВО ЗА КОЙ КАКЪВ Е, И ИМА ЛИ ПРАВО ДА ИЗДАВА СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

38.1.1. Споменахме, че **те не познават истинския Борис Николов**, който си беше напуснал тялото, и в него се беше настанил „майстор Борис“!

Ако го приемете, ще Ви се уясни цялата история! Не го ли приемете, ще бъдете заблудени окончателно за столетия напред!

38.1.2. „Майстор Борис“ искаше да докаже на всички, че може да управлява Братството! А той провали всички!

Отначало се **назначава** Кралю Кралев, а после Милка Кралева за издател.

А всички знаеха, че те са протестанти, и на тях не може да им се вярва никак!

38.1.3. Борис Николов е осъден от съда, без да поема обществени функции, и не може да изпълнява ролята си на ръководител! И търсеха начин да го заобиколят. Виж „Изгревът“, т. 3, с. 220, с. 262–263 – „Присъдата“.

38.1.4. На мен ми беше наредено да им съобща, да си изберат ново ръководство. Отидох и в провинцията, и съобщих навсякъде!

Не ме приеха!

Дойде време, и бе назначена жена да ги ръководи с 7 членове мъже, които отдавна чакаха да бъдат ръководители. Това се сбъдна, за което им говорих и предупреждавах!

38.1.5. За **Стефан Кирлашев** и **Елена Николова**, вече говорихме.

А за **Георги Кръстев** – издател от Варна, виж в „Изгревът“, т. 4, с. 598–600, с издателство „Алфиола“.

А защо днес – 2016 г., го няма на този свят Огнян Николов? Хайде де, отговорете ми? Защо си замина толкова млад?

38.1.6. За **Афродита Пеева**, която бе назначена за ръководител на издателството в София, присвои и открадна **40 000 лв.** тогавашни пари! Когато направиха ревизия и поискаха да я съдят, тя им изпрати писмо, където пишеше, че ще разкаже за техните афери, и те млъкнаха като казаха: „Ние не се съдим! Господ да я съди!“ И днес още чакаме това!

Но Господ не я съди, нищо не се случва!

38.1.7. **Милка Кралева не е напуснала страната! Тя беше изгонена от България за нейните престъпления**, които ще изброим по-късно. И от нейния прехвален баща – Кралю Кралев!

38.1.8. Издателство „Сила и Живот“ издаваше променено Слово на Учителя Дънов, преминало през редакция на няколко човека.

Отначало е назначен Кралю Кралев, а после Милка Кралева.

Да се уточним – Кралю Кралев и целия род Кралев, са **протестанти на „Адвентистите“**.

Това не е лошо. Но защо дойдоха в братските среди, и разрушиха всичко?

Къде е сега това Издателство? – Няма го! А защо го няма?
А къде са сега онези, които го оглавяваха? Няма ги! А защо ги няма?
Къде изчезна архива, изпращан от „майстор Борис“ у Кралеви?

38.1.9. Никога Бялото Братство от векове, не е прехвърляло ръководство върху жени!

Това вече сме го публикували! Онези, които не познават историята, да се върнат в **протестантската църква**, и там да си стоят.

Протестанти при протестантите – това е разрешението им.

38.1.10. В София се готвят да създават Издателство. Но никой вече не иска „майстор Борис“ да ги ръководи! След това си назначиха жена да ги ръководи.

Да не мислите, че това бе съвсем случайно? Казваше се **Драга Михайлова**. За нея ще направя цял концерт-рецитал, с нейните спомени!

38.1.11. Вие се явихте узурпатори на Бургаското Братство!

Защо не си стояхте във Вашата църква на протестантите на „Петдесетница“? И разрушихте всичко, което бе останало в Бургаското Братство!

38.1.12. Не може да съществува издателство „Сила и Живот“ на „майстор Борис“, и с емблема на Черната ложа!

Вие нямата нищо общо нито с Бялото Братство, нито с Черното Братство!

Вие сте протестанти, изпратени да разрушавате!

Искате доказателства? Ще ги получите в следващата глава!

39. ВЕРГИЛИЙ ВЗИМАШЕ БЕЗ ПОЗВОЛЕНИЕ...

неделя, 15 май 2016 г.

За **Вергилий**, бракът с мен отвори възможност да се доближи пак до **брат Борис**.

Последният бе ограничил достъпа му до себе си. Безпочвените му авторитарни претенции, бяха сигнал за опасност!

На времето той бе ходил при брат Борис със списък, и се бе опитал да му внуши, че отгоре са го поставили за наследник на братските ценности. В списъка се изброявало всичко, което висшестоящия в Братството трябва да прави отсега нататък за него – наследникът.

Веднъж, брат Борис спомена на баща ми за този случай. Каза: „Кралю, те дойдоха с един ей-такъв ферман при мен, но аз им казах да си вървят.“ Когато брат Борис говореше за хора, които са проводници на нисши духове, той употребяваше множествено число. Те, означаваше и в този случай онези, които са в него, многото....

Брат Борис не му се подчинил тогава, но **Вергилий** не се отказал да посещава Малкия дом. Решил да използва една безобидна слабост на **сестра Мария** – гледането на кафе, в свой интерес. Сестра Мария, наистина обичаше да й гледат на кафе.

Но ще уточня. **Вергилий е проводник**, който няма нужда от нечия кафяна чаша за да говори. Той е гледал в чашата на сестрата, само за да се доближи до своята цел.

Друг негов **ход**, за да го приемат в Малкия дом, е още по-недостоеен! Възрастните хора често боледуват. Той е лекар. Досещате се, нали? Ами, да. Станал им домашен лекар. От добро чувство? От благородство? Според мен, от чист интерес! Заради архивите им. И за да ги направи още по-зависими, започнал да им дава по десет лева месечно като помощ към малките им пенсии. Помощ? Не, инвестирал е, за да получи нещо.

След време, с доста обиден глас ми разказваше за тази своя голяма (!) помощ, и подчертаваше: „Те хранеха котките си с мляко!... Купуваха мляко за котките си с моите пари!...“ Ето как, Вергилий се оказва скоро постоянно присъствие в Малкия дом. Брат Борис е хванат.

Самозванецът-наследник идва там, пряко волята на домакина!

Давал ли му е материали брат Борис? Давал му е. Но по начин, който само той знае. Онова, което е смятал ценно, не е давал.

Дали Вергилий е усетил това поведение на брат Борис? Да! Между тях се водеше война на принципи, а не лична война.

Когато Вергилий усеща, че брат Борис не се подчинява на желанията му, той огрубява! Започва да го критикува, унизява го, хули го, измисля цинични коментари по негов адрес, и прави всичко възможно да го дискредитира!

Духовете го ласкаят че е наследник, и като такъв той мисли, че му е позволено всичко!

Докато възрастните хора боледуват, и той уж се грижи за тях, тършува из къщата им, пълни чанти с материали и ги изнася! Не веднъж. Много пъти!

Те живеят сами, нямат деца, защо той да не вземе онова, което ще заграбят по-късно онези от Братството? Че нали той е определен отгоре да работи с тези материали?.....

Така си мисли Вергилий!

Но аз ще попитам все пак, защо тези, които отгоре го определиха, не казаха това и на брат Борис? Защо не казаха: „Ето, изпратихме ти наследник.....“

Защото тези, които говорят на Вергилий, са врагове на Братството от векове! Те са го хванали, за да работят чрез него срещу идеите на Учителя.

Тези, които командват Вергилий, целят дискредитиране на Братството, а не само на брат Борис, или на отделни личности. През Вергилий действа династия духове, които работят и с лъжа, с коварство, с насилие, и със заплахи! На тези духове им е позволено да се представят, за когото си поискат.

Затова той парадирва, че Учителят го е поставил за наследник! Защото тези нисши духове му се представят за такъв!

Да продължа ли в разсъжденията си? Ще ви оставя сами да мислите върху онова което казах.

Сега нещо **по-забавно** в този низ от строги, но справедливи обвинения срещу Вергилий. Веднъж той оставил пълните чанти с откраднати материали отвън, и влязъл в Малкия дом, за да вземе още нещо. Като се върнал, една от чантите липсвала! Почудил се, но бързал да не го видят, и се измъкнал без нея!

Станка — домашната помощница, която никак не харесвала крадливостта му, **я прибрала** обратно вътре. Станка имаше серт характер, и беше преданна на **с. Мария и брат Борис!**

Ето още нещо, като продължение на случая. Когато отидох да живея в **Своге**, занесох и материалите, дадени от **брат Борис** за работа. Между тях, **Вергилий** намери папка с ноти, и бележки на **с. Мария Тодорова**. Тази папка брат Борис ми даде лично, за да правя справки в работата си. Вергилий яростно избухна: „Тази папка съм я обработвал! Ето моите забележки! Това е мое, а той го е дал на тебе! Виждаш ли? Крадци, бе! Това са те!...“

За Вергилий аз не бях работник, работникът бе той.

Естествено, аз онемях! За кой ли път?... Крадецът каза: „Дръжте крадеца!...“

Мисля си, че тази папка е била в чантата, спасена от Станка!...

От този случай, а и много още по време на брака ни, аз си съставих картина за отношенията между Вергилий и брат Борис. В тях се отразяваха два коренно противоположни свята. Виждах пълно несъответствие в принципите им, и диаметрални различия в поведението им!

Аристократ и търгаш!

Че какво общо може да имат те? – „Борисе, дай!...“, стотици пъти повтаряше Вергилий. Това и досега звучи в ушите ми. И след като брат Борис бе дал, Вергилий с усмивка му целуваше ръка за довиждане. След което ме водеше у **Галилей Величков**. И от вратата започваше да хули и одумва брат Борис.

Вергилий съдеше другите, според собствената си необлагородена природа! Духовите използваша неговото щестлавие, за да се проявят и да разрушат толкова много неща, които братята след Учителя направиха!

Слабостите на хората, са врати за нисши духове. Добродетелите им са врати за висши същества. Това е ключ за разпознаване, даден от Учителя.

Живях достатъчно с Вергилий, за да знам кои влизаха през отворените му врати, и колко от вътрешните му врати са все още плътно затворени.

Вергилий е допуснат за изпит на Братството!

За мен е ясно, че той не влезе с уважение в нашите среди, а за да руши!

Това е било ясно и на брат Борис, който живя в близост с Учителя, и се бе научил да различава духовете. Той знаеше как Учителят е работил с нисшите сили, проявяващи се чрез учениците Му. Нищо ново под слънцето! Тези сили и сега търсят слабостите на хората, за да се проявят. Такава им е природата.

Брат Борис знаеше добре, кой действа във Вергилий!

И когато тази нисша сила във Вергилий стигна до крайност спрямо мен и **Боги**, той окончателно бе обявен за **persona non grata в Малкия дом!**

Веднъж, виждайки ме как стискам зъби и си нося кръста, брат Борис каза: „**Милке, възхищавам ти се, че се измъкна от леговището на звяра!...**“

Публикувано от Milka Krалеva в 14:36:00

39.1. ЗА НАСЛЕДНИКА, МАТЕРИАЛИТЕ И ИЗНЕСЕНИТЕ ЛЪЖИ Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

39.1.1. Аз съм работил с Мария Тодорова и Борис Николов от 1969 г.

А в 1972 г., ме определиха за приемник!

Аз имах Програма, по която се движех!

Те се бяха изразходвали и психически и физически от борбите, които се водеха в т.н. Бяло Братство! Не можеха нищо да направят!

Аз им дадох сила, за да се движат и живеят!

39.1.2. След време, истинският Борис Николов напусна тялото си, и вътре се вмъкна да живее „майстор Борис“! Само че това не се знаеше, и те смятаха, че имат работа с Борис Николов!

Това е описано подробно в „Изгревът“, т. 31.

Включил съм и техните снимки, които аз съм правил. Любителски, но са доказателство, че ме е имало там!

39.1.3. Какви са взаимоотношенията ми с „майстор Борис“, това никой не знае!

Аз съм го обучавал! Той не знаеше абсолютно нищо!

Казвам Ви напълно сериозно!

39.1.4. Ето, тук има обвинения срещу мен.

Това са думите на „майстор Борис“, който разбиваше с юмрук черепи и кости!

Вижте в „Изгревът“, т. 32 от снимка № 1 до № 46 – това са снимките на „майстор Борис“! А на снимки № 38, 39, 40, 41, ще видите как се разбиват черепите!

Това са същите изречени изречения на Милка Кралева.

39.1.5. Не може протестанти, дошли от вън и узурпирали Братството в гр. Бургас, да ми говорят с назидание!

Те са протестантски духове, изпратени да разрушат всичко!

И успяват!

Има ли днес нещо останало в Бургас? Всичко е **разпродадено и унищожено!** Това е по личното признание на Милка Кралева. Точно и ясно!

А какво тя днес търси в САЩ? Кой я изгони от България?

Отговорете си на този въпрос. А аз го знам, и го написах!

39.1.6. За Станка Янчева, аз съм написал очерк в „Изгревът“, т. 5, с. 199–202. Тя участвуваше в бригадата на Борис Николов, около 10 години. Виж снимка № 57 от „Изгревът“, т. 23.

Аз подготвях материали, слагах ги в чували, и тя виждаше как „майстор Борис“ ги предаваше на други, за да ме изолира!

И тя реши да приложи към мен същото, с въпросната чанта!

Заради това си деяние, тя бе изгонена от тази къща!

А аз съм публикувал в „Изгревът“, т. 31 снимки с нейна милост, с Борис и Мария! Вижте снимките с № 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63.

Някой да го е сторил това? А сега ще ми се явяват протестанти, да ми говорят това или онова!

Лъжи и лъжи!

Абе от къде се пръкнаха тези протестанти, и кой ги докара?

39.1.7. Аз съм подреждал различни материали, опаковал съм ги, подписвал съм ги, и след това те изчезваха, понеже „майстор Борис“ ги предаваше на различни лица!

Това е кражба на моя труд от „майстор Борис“!

Той в това време не беше работоспособен, и да заблуди другите, раздаваше материали, които аз подготвях!

Кажете ми, това какво е? За мен това е кражба на моя труд от крадците!

39.1.8. Аз съм издал спомените на Мария Тодорова в „Изгревът“, т. 1, 5, 31 и 32.

Спомените на Борис Николов са в „Изгревът“, т. 1, 2, 3, 5, 31, 32.

А неговите снимки са в т. 1, 15, 31 и 32.

Това съм го направил аз, а не някой друг!

Или някоя ПРОТЕСТАНТСКА БУБОЛЕЧКА, която иска сега да ме срази и унищожи!

НЕМА ДА УСПЕЕ!

39.1.9. „МАЙСТОР БОРИС“ ПРОВАЛИ ЦЯЛОТО БРАТСТВО!

Той не се подчиняваше на никаква програма и правила!

Той беше неуправляем! С него дойде цялото разрушение за всички!

39.1.10. Аз бях изпратен там да свърша една работа.

Аз никога не бих ходил там, понеже те не ме заслужавах!

Те ме лъжеха непрекъснато! Смятах, че ще бъдат вечни!

Аз не съм проповедник! Аз съм изпълнител на Програмата, която ми бе дадена от моя Ръководител!

39.1.11. Те харчеха пари от братския десятък, напълно безразборно! И накрая се разрушиха!

Това, което аз направих и осъществих, никой не можеше да направи! Нямах да издържи!

А Вие сте протестанти, заедно с братовчедите си Петко Кралев и Божанка Кралева, изпратени да разрушавате!

Изпълнихте си задачата много добре!

Сега Божанка, трябва да си свърши задачата до края! Ще чакаме, и ще гледаме!

39.1.12. Къде е сега „Малкият дом“? Кой го наследи, и кой го продаде?

Вярно ли е, че „малката Мария“ се е оженила за „майстор Борис“, за да узакони наследствената къща и място?

Вие ходили ли сте там, за да видите днес, какво представлява?

39.1.13. Борис Николов и „майстор Борис“, не са ми дали нито един лев за моята работа!

Раздаваше парите от братския десятък на любовниците си! Това е! Видял съм го!

39.1.14. Това, което Милка Кралева е написала срещу мен, са
лъжи, с цел да ме унищожи!
АЗ ИДВАМ ОТ ВЕКОВЕ, И СЪМ СКАЛА!
А ВИЕ СТЕ БРЪМБАРИ И БУБОЛЕЧКИ! И ТО ПРОТЕСТАНТСКИ!
Какво търсите тук в т.н. Братство?

39.1.15. Аз тебе съм те спасил, че ти свалих едно същество, което
го роди!

Трябва да ми благодариш на мен, а не на „майстор Борис“!
Щеше да останеш като изсъхнала дива круша, която стърчи и
не може да се отсече! А сега си имаш дъщеря, с която можеш да ме
укоряваш!

Моята баба и майка, ми казваха така: „Каквата е майката, такава е
и дъщерята!“

Сега ти си обсебена от „майстор Борис“! Утре тя ще бъде
обсебена също от „майстор Борис“! Аз това съм го написал, и то ще
се изпълни!

На колко години днес е дъщеря ти?

Трябва тя да седне и да прочете моите забележки и обяснения, и
трябва да се определи кому да вярва.

ТОВА Е ЗА НЕЯ!

39.1.16. Ето защо Ви изгониха от България!

А леговището на звяра е при онази, която ражда зверчета!

А леговището на звяра, бе при „майстор Борис“! Доказателствата са
безбройни!

Аз него съм го спасил от провала му! Той не заслужава моята
жертва, труд, време и сили, които вложих!

Те не ме заслужаваха изобщо, но мен ме изпратиха да свърша
една работа! Колкото можах, аз я изпълних!

Другите да дойдат и да довършат останалото от разрушението,
оставено от протестантите на семейство Кралеви!

40. ДА СИ ИСКАШ, ИЛИ ДА ТИ ДАВАТ

22 май 2016 г.

В живота на Братството преди 1989 г., се спазваше от повечето братя
един неписан закон – **Законът за Десятъка**. Спазваше се с разбиране и
постоянство.

За баща ми, той бе лично обещание за цял живот. Често казваше, че
две неща са спасили еврейския народ – **Десятъка и Псалмите**.

Той отделяше една десета част от дохода си, и го събираше и даваше
за братска работа. Не правеше това от религиозен страх, или някакъв
фанатизъм. Правеше го от разбиране, и съзнателно.

Знаеше, и бе изпитал почти **магическото действие на този акт!**

Всякога когато ходеше в София, носеше събраните средства на **с.
Елена, на брат Влад, или на брат Борис**. Това бе дискретен жест, и никога
не се коментираше на глас с никого. Парите се слагаха в плик, и оставяха
на доверен брат или сестра – за братски нужди, за работа.

С тези пари, често се купуваше **хартия за машинописците**.

Имаше братя и сестри, които години наред преписваха и размножаваха
материали за братските групи в страната.

Отношението на баща ми към десятъка, се предаде естествено и на нас с **Елка**. И когато всяка от нас започна работа, отделяхме своя десятък, и го считахме като дар за Братството. Не си спомням през годините до **1989 г.**, баща ми или аз да сме искали пари за братска работа от някого.

Той бе поставен навремето от **брат Минчо Сотиров** да се грижи за братския имот, и вършеше това със средствата, които братята в Бургас даряваха.

По-късно през 80-те, когато работата ми с музиката на Учителя се разшири, аз влагах свои средства по подготовка и материали за концертите. Работех на доброволни начала, без да искам или очаквам от някого материален еквивалент. Хубавите идеи, които постепенно реализирах там, се приемаха с радост! Мисля, че това беше и защото спазвах закона да работя без да искам.

Баща ми беше моята подкрепа, той ме разбираше! Така в живота на Братството до идването на промяната, по вътрешен импулс дадените средства бяха единствен начин да се плащат разходи за братска дейност.

След създаването на „Сила и Живот“, продължихме да работим на същия принцип. Никога не искахме парични средства. Имаше хора, които ни помагаша, и които с радост даваха средства за издаване, от добро чувство, и с разбиране на нуждите ни.

Благодарна съм и днес за тази помощ!

И сега се радвам като си помисля, че нито едно наше издание не съдържаеше каквъто и да е зов за парична помощ. Спазвахме принципа на свободата.

Постепенно, обаче мисленето в Братството се промени. Създаде се организация. Явиха се много желаещи за дейност. Имаше вече условия за по-масови събития, за които явно бяха нужни и повече средства. Но това изнасям като факт, без да оправдавам навлизането в братската дейност светски методи за финансиране.

Вече бях далече от България, когато в интернет бе постван афиш за концерт с музиката на Учителя. Една трета от афиша заемаше съобщение на няколко **банкови сметки**, и покана за **парични дарения!**

Не ми хареса! Не мисля, че обявата за концерт с името на Учителя, трябва да се превръща в протегната ръка за помощ! Не е достойно!

Сигурна съм, че когато нещо е замислено заради Учителя, средствата ще дойдат до стотинка! Има и други методи за осигуряване на средства. Искането не е по Учителя. Да си купиш билет за такъв концерт е по-достойно, отколкото да ти предложат безплатен концерт, а да те поканят да направиш дарение.

Това е морално изнудване! Не е редно!

Виждала съм този театър и в американските църкви. Случва се да свиря за големите християнски празници, и винаги се възмуштавам, когато пасторът напомня, че концертът е безплатен, но в знак на благодарност, добре ще е да се сложи в дискусия по-голяма сума!...

Такава демагогия! Даването трябва да е личен импулс, и доброволно.

Искането като практика, изглежда спокойно се практикува в днешното Братство, защото преди няколко дни получих следната покана: „Здравей сестра Милке, бъди поздравена в Духа на Божията мъдрост от нас в..... Макар, че вероятно няма да си в България през юни, решихме да те поканим за спонсор, кой колкото може и обича на наша братска среща събор в”

Не искам да изпадам в дребнавост. Но не мога и да не коментирам!
Как след 15 години пълно мълчание, може да поканиш някого за спонсор, без да попиташ как е, макар и от учтивост?! Само защото живее в Америка?

Аз не знам, на какво ниво се осъществяват такива начинания? Учителят има висок ценз за мен! Не бих помагала за нещо под нивото, което Тси заслужава.

И не ми харесва, когато ми казват: „Дай за да направя нещо за Учителя!“ Повече би ми харесало: „Направих нещо за Учителя, заповядай да ти го покажа.“ И тогава, ако ми хареса, ако преценя, ще дам и повече отколкото се очаква.

В Бялото Братство **сред което израснах**, се спазваше закона „по собствен почин“, и не се искаха пари.

Интересно, че в деня когато получих поканата, докато работех над една беседа, ми попадна разсъждение на Учителя в същия контекст: „Мнозина казват: Учителят ще ни даде нещо. Не, аз не давам лесно! Всичко давам, но пари не давам! Вие ще орете нивата, ще копаете лозето и като мина покрай вас, ще ви питам: „Какво правите, как е кръстът ви, как са ръцете ви?“ – „Тежък е животът ни!“ – „Не, този е най-красивият, най-приятният живот, който прекарвате сега на Земята!“

То ми прозвуча като ориентир! Та, ето какво бих казала, в отговор на получената покана: „Мили братя, правете срещи, пейте и се просвещавайте! Ако нямате пари и ви е трудно, помислете.... Вие живеете в България – най-красивото място на Земята!...“

Аз сега не съм там! Нивата сега е ваша, орете я и събирайте реколтата ѝ.

Да си спомните за мен след 15 години, единствено за да поискате пари, това е недостойно, това не е по Учителя!..... По този начин, аз пари не давам!”

Публикувано от Milka Krleva в 11:56:00

40.1. ДЕСЯТЪКЪТ ЗА ГОСПОДА

Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

40.1.1. В „Изгревът“, т. 32, с. 3–5 е Посвещение – „**Десятъкът за Господа**“.

Всичко, което трябва да се знае, е казано! Има стотици опитности за него – Десетъкът, публикувани в „Изгревът“!

40.1.2. А какво стана с Десятъка от времето на Школата на Учителя, трябва да се провери в „Изгревът“, т. 1. 1993, с. 238–239 и т. 1. 2. изд., 2011, с. 275–276; т. 31, с. 154, точки 19.6 и точка 19; с. 175, точки 22.1, 22.

40.1.3. След като проверите всичко, ще видите какъв е закона за Десятъка, и какви са нарушенията. И какво следва след това. Проверете го.

40.1.4. Създаването на „Сила и Живот“, е идея на „майстор Борис“. Защо днес него го няма, защо няма днес „Сила и Живот“, и Вас Ви няма в България? Отговорете.

Искаме да знаем, какво е обяснението Ви? Аз знам, и го написах.

40.1.5. Всичко останало, са приказки на изгонените от България лица!

Знаете ли колко жени са изгонени? А техните имена? И за какво бяха изгонени? За всичко има отговори! Непременно ще им съобща имената, и за причината, за която бяха изгонени! Но ще трябва да изчакаме, и то още много малко!

40.1.6. Протестантите, да си бъдат при протестантите!

Ей, това се случи – да ми свирят протестантските песни! А какво знаят за тях?

40.1.7. Преди много години, през 1900 г. в гр. Самоков са отпечатани „Свещени песни“. През 1923 г. си издават ново издание.

В „Изгревът“, т. 24, на с. 437–454, са отбелязани евангелските песни, които е препоръчвал Учителят Дънов. Те са взети от „Духовни песни“ – от 1923 г.

40.1.8. За евангелистите, съм направил 5 концерт-рецитала!

За тях може да узнаете от „Изгревът“, т. 26, с. 1025–1042. Всички са качени на интернет страница: <http://www.izgrevat.com>

41. АКО ВЕРГИЛИЙ БЕ ЖИВЯЛ ТОГАВА

понеделник, 23 май 2016 г.

Опитвам се да си представя.... Ако Вергилий бе живял край Учителя П. Дънов, как би коментирал поведението му? Мислите ли че щеше да е смирен, и да Го почита?

И още нещо съм си мислила. Дали Учителят щеше да търпи Вергилий, ако живееше край него?

Струва ми се, че не би допуснал някой да разбунва с клюки Неговото общество! В това общество, Той е правил опит да възрасти ново семе, да възрасти идеята за Братство. А Вергилий, с **медиумизма си** би пречил на този процес!

В много от книгите на Вергилий, всъщност се рисува картина точно обратна на онова, което Учителят е искал! Вергилий рисува едно **нездравоспособно общество**, което показва, че Учителят Се е провалил, че семето, посято от Него, всъщност е родило **тръни и бодили**. Не каза ли Учителя накрая: „Една малка работа се свърши добре“?

Каква е играта на Вергилий, всъщност? Той е строг към учениците, и изнася слабостите им. И често се опитва да компенсира лошия си език за тях, с хвалби към Учителя. Когато тези хвалби идват от човек с противоречив морал, може ли да им се вярва? С хвалебствия, може ли да се залъже здравомислието? Едва ли!....

Затова, не мога да си представя, че Петър Дънов би търпял Вергилий близо до себе Си! **И него би заточил някъде, каквато бе съдбата на Михаил Иванов!**

Това е истината за последният. Учителят съвсем не го е пращал да разпространява Новото Учение, както днес братята французи твърдят.

Учителят го е отстранил от Изгрева, като вреден за обществото Му, вреден за това ново семе, което е искал да възрасти.

Петър Дънов би отстранил и Вергилий по същата причина!

Е, така постъпи всъщност **брат Борис. Затвори му вратата си!**

И затова Вергилий го злослови в книгите си, и го обвинява, че край него **имало жени!**

Е, какво би говорил Вергилий, ако всеки ден виждаше край Учителя сестри, очакващи вниманието Му? Дали би се въздържал да каже грозни думи и за Него?

Вергилий вижда в действията на другите само онова, което съзнанието му е способно да види. Необлагороденото съзнание, вижда само грозното! Колкото до хвалебствията му към Учителя, те са свързани единствено с душевното му състояние.

Ласкателството на Вергилий към Учителя, на места звучи болезнено! Като че от казаните думи зависи живота му! Това е така!

Да хвали Учителя, е жизнена необходимост за Вергилий!

В миналото той е пречил на Учителя толкова много, че сега се старее на всяка цена да Му изгради паметник, за да получи прошка! Всичките му оди и хвалебствени думи са за това, да изкупи грешки спрямо Учителя, направени в миналото!

Очевидно той има още много да учи! Първо – трябва да изучи правилата на по-висшия морал, проповядван от Учителя. После – трябва да го приложи тук на Земята. И ако го прилага правилно, тогава чак ще му гласуват доверие да работи в общество като Бялото Братство! В това светло общество, спазването на принципите, е закон номер едно.

Вергилий влезе лесно в разградения двор на Братството! И съвсем не влезе през официалния вход!

Показа ли той стремеж към идеал? Показа единствено стремеж към **обсебване** на всичко ценно, пазено до тогава с жертви и стоицизъм!

Един ден, когато дойде времето, Невидимият свят ще му покаже картината на собствения му живот, и тя ще го потресе! Тогава той ще каже, както каза и на мен!...

Ето този случай. Когато ми дотежа **тираничното му държание**, аз го помолих да седне, и анализирах всички негови противоречиви действия. Едно по едно. Разказах ги кратко, и с желание да ме разбере. С това **явно съм го терапирала**, макар и несъзнателно, защото той се разплака! Със сълзи! Видя се в думите ми, и не се хареса! Каза ми: „Аз не съм такъв човек!...“ Но това бе за момент, за кратко!

От следващите му действия разбрах, че **онези в него** са по-силни!

Той няма броня срещу тях!

Вергилий е за съжаление! Но съжалението в този случай, не помага! Общество Бяло Братство не е болница. То е училище, с много ученици. И на първолаците, не е позволено да критикуват съучениците си гимназисти.

Учителят в това училище разбира. Той не Се лъже толкова лесно!...

Публикувано от Milka Krleva в 12:20:00

41.1. ТОВА, КОЕТО ПИШЕ СРЕЩУ МЕНЕ, НЕ СА ЛИ ТРЪНЕ И БОДИЛИ?

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

41.1.1. Милка Кралева няма тези сетива и органи, за да обхване дейността на Вергилий!

Няма ги, и затова пише лъжи! Не само големи, но и опашати лъжи!

41.1.2. Аз не се занимавам със спиритизъм! Нито съм медиум!

Това си го измисля Милка, за да ме срази!

Та тя е живяла с мене само 4 месеца, и след това избяга заради „майстор Борис“! И сега ще ми прави преценка на дейността! И то след 36 човешки години!

41.1.3. Това, което пише срещу мене, не са ли тръне и бодили? И излизат от нейните уста, които съм целувал някога и съм те прегръщал, докато се свали онова същество, което стана Ваша дъщеря!

Защо друг не си намери за тази работа? Нали имаше първи брак? Защо не роди?

41.1.4. Какъв е моят език, Вие нямате органи да го прецените! Нямате, и толкоз! Аз така мисля, и така си говоря, и пиша!

41.1.5. А защо не съм отстранен до сега, когато всички ме отхвърлиха, защото твоята първа братовчедка **Божанка Кралева** беше тази, която организира и проведе атаката си срещу мене! Къде бяхте, за да ме защитите? Бяхте заедно с нея! Да бъда отстранен и сразен! Успяхте ли?

41.1.6. Аз не съм отстранен! Но Милка Кралева е не само отстранена, но е изгонена от България, заради предателствата си!

А какви са те – после ще ги изброиме последователно. Те са десетина на брой. Говоря напълно сериозно!

41.1.7. „Майстор Борис“, изобщо не ми е затварял вратата!

Но аз престанах да ходя при него, защото той имаше 2 любовници, на които предаваше онези материали, които аз бях приготвил за съхранение. И той се озлоби срещу мен, защото това му го казах в очите!

Нека си работи сега, чрез тебе! Това, което си написала, точно това означава.

Какво озлобление само!

41.1.8. Не може една протестантка да дава такива обяснения за неща, които не познава! Изключено е!

41.1.9. Да се уточним! Има жени, съпруги, които раждат деца. Има любовници.

Но има и духовни сестри, които се жертват, в името на една идея!

Аз съм срещал такива, и работя с тях!

Но Милка Кралева не е от тях! Сега, благодарение на „майстор

Борис”, ми става враг! Та нали имаш дете от мен? Защо не роди, чрез някой друг мъж?

Засрами се!

41.1.10. За какъв морал тук ми се говори?

41.1.10.1. Вие издавахте променено, 3 пъти коригирано Слово на Учителя Дънов, чрез Вашето издателство „Сила и Живот“!

41.1.10.2. Издадохте книгата „Учителят“ от 1947 г., която има история, и която Вие не знаете. Тя бе издадена, чрез лъжа! И измама!

41.1.10.3. Аз Ви предадох писмата на Учителя до Пеню Киров с още 2 тефтерчета, изпратих Ви 2 документални филма и хартия, да си извадите писмата. А Вие не ми ги върнахте, а ги оставихте на любовника си, който ги продаде! Знаете ли за колко лева ги продаде? Изкупили ги и ги отпечатаха, и то враговете на „Изгревът“!

41.1.10.4. А за цигулката на Учителя „Гуарнери“, ще говорим по-късно. Тя има история, която ти не познаваш!

41.1.10.5. А защо продадохте салона в Бургас, защо не го върна, а го прехвърли на Павел Мильовски – твоя любовник?

41.1.11. Не може една протестантска буболечка, да дава оценка на един Вергилий с 32 тома от „Изгревът“, с 62 концерт-рецитала от 2001 г. до сега, с 59 томчета оригинално Слово на Учителя!

Това съм аз, а Вие сте едно голямо нищо!

Ама много голямо е това нищо! Не може да се обхване от човешкия ум!

41.1.12. ЖЕНО СБЪРКАНА, ПРОТЕСТАНТСКА!

Когато в САЩ видят какво представляваш, ще бъдеш изгонена в Австралия, защото в него континент са изпращани престъпниците на Английската империя! Натоварваха ги на корабите, и пътуваха няколко месеца и ги стоварваха там!

41.1.13. И ще чакаме да си направите една снимка с едно кенгуру, и да ни я изпратите! Това ще стане. Няма как да не се случи!

41.1.14. Каква жалка работа представляваш, и какво озлобление! Как можах да се свържа с теб?

Причината е в онзи, който трябваше да се свали на Земята, и да му се даде тяло!

Откраднахте го, родихте го, и смятахте, че чрез него може да ме подчините!

Няма да стане! И никога не е ставало до сега! Запомни го!

41.1.15. Направо се учудвам, как може да измислиш толкова лъжи срещу мен! Лъжеш като некая дърта циганка!

Аз съм виждал такива, срещал съм се с тях, разговарял съм с тях. Невероятни са! Лекувал съм им децата, и се разбирах много добре с тях. Уважавахме се взаимно.

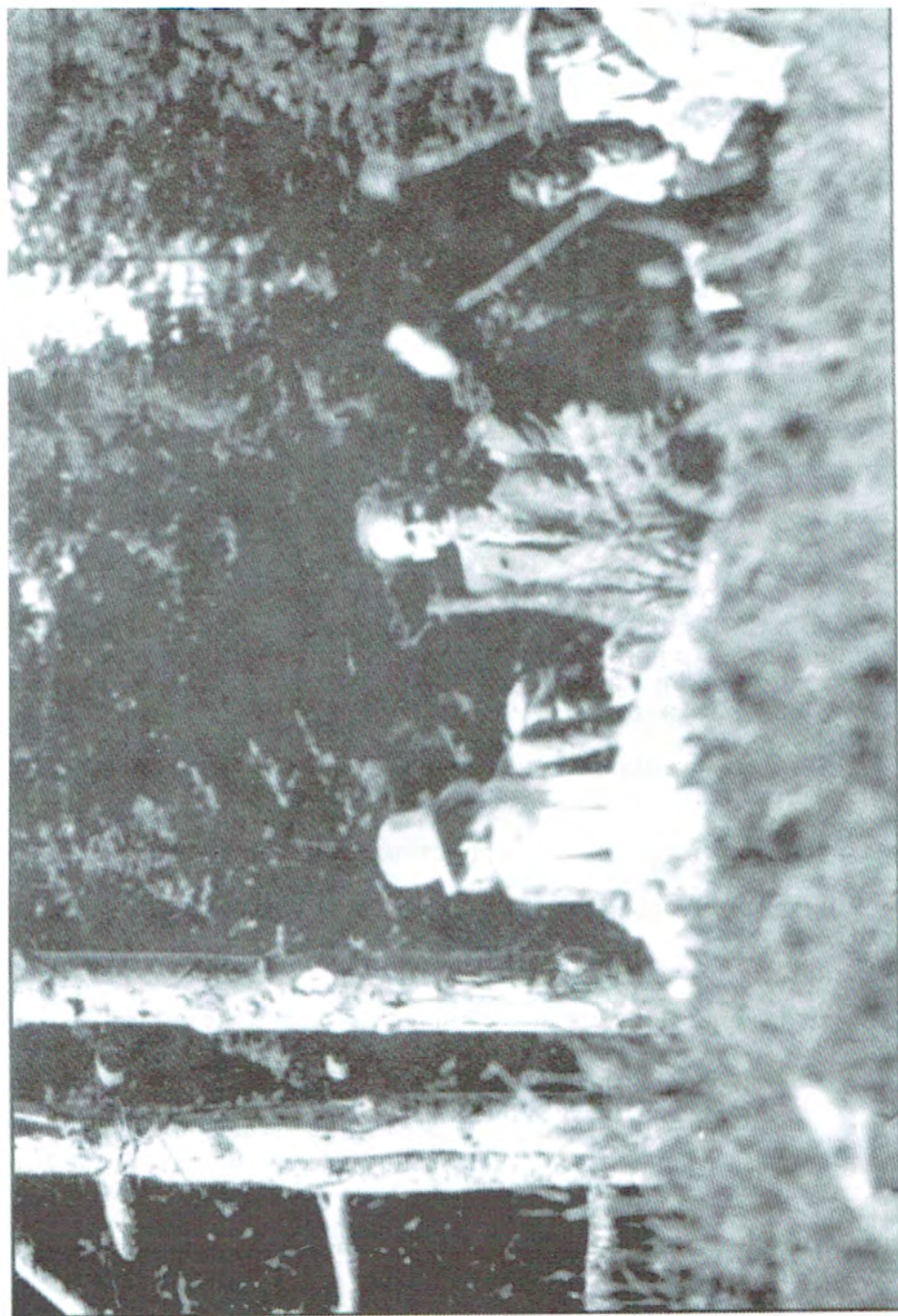
Но тук, ти ги надминаваш с лъжите!

Не, ти не лъжеш вече като дърта циганка, а лъжеш като дърта протестантка! Това излиза на края.

Да ти е честита новата ти професия! А кой ти заплаща за тази ти работа?

Дърта циганка протестантска!

Ура за нея! Три пъти Ура! А може и повече, колкото си искате, и докъде можете да изтраете!

79. Учителят, Борис Николов на хижа Еделвайс, август 1944 год.

80. Цанка, Борис, Николай, Стефан Дойнови

МАЛКАТА МАРИЯ

1). Тук, на с. 50???? от нейното изложение, Милка Кралева ме обвинява, че съм писал лъжи.

А защо не съобщи колко пъти „майстор Борис“ е ходил до Бургас, да я иска от Кралю Кралев за жена? Да съобщи! – Три пъти!

Когато това казах на Кралю Кралев, той каза: „Имаше такова нещо!“ Имало! Кажи го бе! Не смеят!

Не че ги е срам! Страхуват се, да не си тръгне „майстор Борис“!

2). А защо не кажеш как Петър Филипов Ви гледа, как се целувате уста в уста с „майстор Борис“, и всички гледат с възмущение на гарата в Бургас!

Кажи го бе!

3). И какво ще кажеш, че Кралю Кралев разказва на Петър Филипов, че съм те изнасилил, та затова те е дал за жена.

Отговорете бе, жалки протестанти! Каква низост се носи от Вас!

4). А за нейната приятелка **Мария Кисьова**, гдето вървяха от град на град и говореха срещу „Изгревът“ – за нея виж „Изгревът“, т. 31, с. 215–217.

Това е достатъчно за сега. Повече не е необходимо!

5). А мога да разкажа как възрастните сестри отиват при „майстор Борис“, и него го заварват, как се целува и прегръща с малката Мария. Гледат с ококорени очи, и не могат да повярват! Как може такова нещо!? А той отговаря: „Какво лошо има в това, че се целува и прегръща с някого?“

Прав е! Прав е! А сестрите вдигат ръце и викат: „Срамота! Срамота!“

А някой от Небето Се провиква: „**Не е срамота! А това е Слава, Слава и Слава във висините!**“

Щом е така, да бъде Слава и да наведем глави, и да кажем: „Слава Тебе Господи!“

6). И сега идва най-важното. Каквото направи едната, същото го направи и другата, защото ги управлява един и същи „майстор Борис“.

Милка Кралева продаде **салона** в Бургас, продаде **архива**, продадоха **писмата** на Учителя Дънов до Пеню Киров, **редактираха и издаваше променено Слово на Учителя Дънов!**

Мария Кисьова наследи **къщата**, имота и „Малкият дом“. После го продаде и сега, ако видите какво представлява „ум ще Ви заиде“, както казват българите. После започна да променя Словото на Учителя.

Пример: „Изворът на Доброто“ – редактираше редактираните беседи от Лалка Кръстева, и отпечатваха с Милка Кралева промененото Слово на Учителя Дънов!

И накрая говорят, че е сключила брак с Борис Николов. Всичко е възможно, за да унаследи всичко – целият имот!

Та каквото направи Милка Кралева, същото го направи Мария Кисьова, защото ги владееше един и същи човек – „майстор Борис“!

Любимец и за двете! Какво по-хубаво от това!

Затова 3 пъти: Ура, Ура и Ура!

42. ГЛАСЪТ НА БУРГАСКОТО БРАТСТВО

сряда, 1 юни 2016 г.

Гласът на Бургаското братство, се нарича **Георги Христов**.

Той единствен отговори на писмото ми. И често споменаваше „ние“. Тоест говореше от името на Бургаското Братство....

Затова реших да се върна назад в годините, за да споделя някои факти, свързани с него, от времето на **Бургаската сага**. Не ми е приятно да пиша за това, но истината за хората които съзнателно **смениха курса в Братството**, трябва да се знае. Да се премълчат факти за нарушаване принципите, на които Учителят е построил Учението Си, това би било грешка.

И така, Георги Христов дойде в Бургаското братство след 1989 г.

Не го познавахме! Нито него, нито семейството му, нито приятелите му. Той видимо се чувстваше удобно сред нас. Създаваше впечатление на **човек със самочувствие**. Но от къде идваше то, не зная!

Първата негова интервенция в живота ми, се оказа фатална и за **мен като личност** в Братството, и за издателство „**Сила и Живот**“! Беше момент, в който се опитвах стоически да издържа на психологическата преса от страна на новото ръководство, желаещо да им предам **правата за собственост** на салона. Не бях склонна да се подчиня на войнстващото невежество край мен! Очаквах въпросът да се разреши с разговор, а не със спяпо подчинение.

Точно тогава Георги Христов, доведе на едно събрание Павел Милювски!

Доведе го, за да ме „премахне от пътя им“, по думите на последния!

Учуди ме факта, че Георги Христов не се конфронтира лично с мен, а доведе друг, за да го направи!

Павел бавно и целенасочено, с **методи отречени** от Школата на Учителя **успя да ме убеди**, че ме разбира, но ме принуди да се **съобразявам единствено с него, и с неговите виждания**.

Присъствието му предизвика голям **катаклизъм** в живота ми, и в живота на Братството в Бургас, но тук няма да изнасям подробности за това! Тях ще разкажа по-късно. Тази постъпка на Георги Христов беше първият сигнал, че той не е дошъл в Братството с респект към принципите на Учителя.

Друг факт за отрицателна намеса на Георги Христов в работата ми за Учителя, е следният. Реших да отида в София за да се съветвам с **Благовест Жеков** по въпроса за **братския имот в Бургас**. Пътувах с вечерен влак за София. Павел настоя да ме придружи, защото щял да ми помага от разстояние, по медитативен начин.

Когато се качих във влака, забелязах, че в **същия вагон** пътува и Георги Христов. Но тогава не допуснах че пътуването му към София е свързано с мен. Мислех, че е случайно там! Всъщност той е идвал, **за да осуети евентуалната подкрепа за мен** от страна на Софийското ръководство!

Не допуснах, че те с Павел са в съюз срещу мен! А е било така, въпреки, че последният уж съдействаше за успеха на моята кауза.

На Софийската гара, Г. Христов изчезна от погледа ми! След два часа се срещнах с Благовест и ръководството.

Всички ме гледаха **студено!** Категорично ми казаха да се **върна в Бургас**, защото въпросът който ме вълнува може да се реши единствено

от избраното ръководство! Това, че преди мен с тях се бе срещнал Г. Христов, сега за мен е очевидна истина. Не можеше да има друга причина, за това враждебно настроение.

Бях много разочарована! Познавах Благовест Жеков отдавна, а и той мене. Не разбирах защо не пожела да чуе истината от мен! Чу я само от „гласът“ на Бургаското братство.

Георги Христов дойде в София не толкова да попречи на мен, а за да попречи на издателство „Сила и Живот“!

Мисията му успя! Издателството спря!

Тогава аз все още не разбирах **мотивите му!** Научих ги тук, в Америка.

Бях прекъснала връзките си с всички, които ме принудиха да емигрирам.

Павел унищожи и разпродаде архива ми в България!

Споменът за моя живот там, бе съзнателно заличен! Новото Софийско ръководство изчисти от историята на Братството всичко, което аз направих в Бургас, и което беше образец за духовна работа по Учителя.

Един ден, получих писмо от Георги Христов. Щестлавие то му го бе подвело. Опитал се беше да съчини благодарствено писмо.

Защо? Защото **моето семейство било запазило кореспонденцията** между П. Дънов и ученикът му от Бургас Пеньо Киров, и благодарение на това „те“ можали да ги издадат. Кои те? Група от Варна.

Това писмо беше написано от човек, който мисли че светът започва с него. Той ми благодареше, че сме били запазили писмата, едва ли не, за да ги издаде той! Дори не му минаваше през ума, че издателството в Бургас се създаде, именно, за да издава материалите, които баща ми съхраняваше.

От писмото му излизаше едва ли не, че **баща ми е запазил писмата** на Пеньо Киров, за да може той, **парвенюто, да се изживява сега като издател!**

Зачудих се, как са попаднали тези писма в него? Но не бе трудно да си представя, че връзките, които имаше с Павел – човекът **обсебил архива ми**, са направили възможно писмата на П. Киров да преминат в неговите ръце!

Това е още едно доказателство, за липса на принципност!

Минаха една две, а може и повече години, и Георги Христова отново ми писа. Този път се похвали, че е издал книга за Петър Дънов. Великодушно ми предложи да я разпространявам, като подчертаваше изрично, че това било безплатно. Това бе жалък опит да получи възхищението ми! Наистина се е надявал!.... Което значи, че в съзнанието му нещо болезнено е разместено. Да ми се хвали?... Че защо на мене?!

Явно амбициите му го тласкаха към стола, на който съдбата бе сложила мен. Той искаше да седне на този стол, и очакваше, че като седне ще му сложат **корона!** Но така не става. На такъв стол, за да седиш, трябва да спазваш високи принципи!

Бях забравила за Георги Христов след това писмо. Вече знаех защо той е довел Павел в салона. Знаех и защо му е казал: **„Дръж, Милка, ухапи я колкото може по-жестоко!...“**

Бях разбрала и защо ми се похвали с книгата, издадена във Варна.

Бях разбрала и чий архив му е помогнал, за да издаде книга за Учителя.

Целият му бунт срещу мен е бил най-вече заради стола, заради издателския стол!....

И все пак, има нещо, което все още не разбирам! То е последното му изпълнение. Ни в клин, ни в ръкав, преди два дни Георги Христов сподели с мой роднина: „Че какво им направи Милка? Тя си работеше добре. Какво им пречеше?.....“ Думите: „Какво им пречеше“ звучат цинично!..... „Им“, тоест на тях, на другите? От главна фигура в недостойната война срещу мен, сега като герой на Чудомир, се опитва да хитрува на дребно!... Опитва се да каже, че не е като другите!....

Това е аномалия в мисленето! Това е някаква психопатия!....

Не съм от тях как' Сийке!... Това е гласът на Бургаското братство. Това е Георги Христов.

Публикувано от Milka Krалеva в 1:50:00

42.1. ПРОДЪЛЖЕНИЕТО НА БУРГАСКАТА САГА И ЗА КОРЕСПОНДЕНЦИЯТА МЕЖДУ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ И ПЕНЮ КИРОВ Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

42.1.1. Салонът в Бургас, трябваше да се предаде на новото ръководство. Така е написано в договора, който не изпълни.

А защо? Защото друг те ръководеше, и той бе в тебе. Това бе „майстор Борис“! – Там е причината!

Аз я знам. Но другите не я знаят, защото я укривате!

42.1.2. „Сила и Живот“ е идея на „майстор Борис“, който го създаде, за да се публикува **промененото Слово** на Учителя Дънов от различни появили се редактори. Пример е томчето „Изново“ – 3 пъти редактирано от 3 различни редактора, с големи претенции и амбиции!

42.1.3. Вие сте протестанти, които узурпирате т.н. Бургаско Братство!

Защо не си стояхте във Вашата протестантска църква, и там да се подвизавате? Бяхте изпратени да разрушавате! И разрушихте всичко!

И за свършената работа, бяхте изгонени в САЩ!

42.1.4. Кой е този Павел Мильовски? Как може един новодошъл страничен човек, да ти влияе? Невъзможно е!

Но е възможно, ако ти е любовник! И всички това говореха. Любовникът стои винаги по-високо от законния съпруг!

Имала си брак с мене. Избяга заради любовника си „майстор Борис“. Пример: Бракът с мене е на 27.VIII.1980 г., а развода ми е на 22.V.1989 г.

Та това са цели 9 години – се водиш съпруга на моето име!

Абе жено сбъркана протестантска, кой мъж ще те чака 9 години, за да проумееш? И да ти дойде акъла в главата!

42.1.5. Ти умишлено предаде на Павел Мильовски не само салона, но и архива, който цели 10 години аз събирам, а „майстор Борис“ го предаваше на Кралю Кралев, за да привлече дъщеря му за жена!

Защо не го кажете открито?

Аз съм се срещал 3 пъти с този човек. Пред мен казваше: „Аз знам, че архива е твой! Но аз съм търговец и искам да спечеля от него, и затова

го продавам." И това ми го казва пред свидетел. Беше там **Апостол Апостолов**.

Аз имах пари, и можех да го изкупя. Но не исках онова, което съм събирал **10 години лично, да го изкупувам!** Не можех да го приема в себе си!

Десет години труд, и сега да го откупя! Не можех да го направя!

За мен това беше престъпление! Но за предателите, бе – печалба!

42.1.6. Какво общо тук има **Благовест Жеков**, когато той, заедно с другите ме отхвърлиха с писмо от **5 юли 1995 г.**?

Виж „Изгревът“, т. 4, с. 615. Виж и отговорите, които им дадох.

Не си чела тези неща, защото беше застанала вече на тяхната страна, да бъда премахнат.

А към днешна дата – 2017 г., знаеш ли къде са тези хора, и през какви наказания преминаха?

Не знаеш ли? Ами провери ги, проучи ги и виж им „дереджето“!

42.1.7. Тук се споменава, че твоето семейство запазило кореспонденцията между Учителя Дънов и Пеню Киров!

Та това е нагла лъжа! Нали аз ги предадох на баща ти в твое присъствие, преди да замина за Либия! И Вие не ми ги върнахте!

Виж „Изгревът“, т. 11, с. 793–794, в точка 8, точки 9–12. Всичко е написано, за да се знае.

И тези писма ги оставихте на Павел Мильовски, и те ги продадоха и после ги издадоха!

Ето тази лъжа Ви изгони от България!

Вие сте изгонени! Не сте прокудени, а изгонени! И връщане назад, няма да има!

А къде днес – 2017 г., е баща ти Кралю и рождената ти майка? Отговори. Няма ги! А защо ги няма? Знаеш ли как си заминаха от този свят?

8. Защо не ми върнахте писмата, а ги остави на другото да се продават?

Направихте го нарочно и умишлено!

Та Вие бяхте изпратени да разрушите всичко! И много добре си изпълнихте онова, което бе Ви наредено като задача! Това трябва да се признае от всички!

Но те са още заблудени. Но ще дойде време, когато ще им се отворят очите!

Аз също го признавам: Браво на Вас – протестантите от „Църквата на Петдесетниците“ от гр. Бургас!

Ура, Ура за Вас! Живейте вечно!

43. МИСЛЕНЕТО НА ВЕРГИЛИЙ ...

неделя, 5 юни 2016 г.

Винаги съм се стъписвала от елементарното мислене на Вергилий Кръстев!

В стремежа си да създаде илюзията, че съм го използвала, той е инсинуирал, че целта на брака ми с него била получаване на софийско жителство! Казва го, но това от където и да се погледне не е вярно!

Жителство в София? Че за какво ми е?

През **1980 г.**, моят живот в Бургас бе достатъчно уреден! Работех във **Филхармонията, в Операта**, и имах часове на **хонорар в Музикалното училище**. Не ми беше нужно да живея в София!

Обратното е вярно. Той каза на баща ми в подлеза, че от **10 години** чака сгоден момент да поиска брак с мен! Софийско жителство ми дадоха автоматично, защото той е софиянец. Има хора, които се стремят към брак, за да получат софийско жителство. Но моят случай е друг.

Вергилий предложи брак с мен, защото целеше да се облагодетелства с **архивни материали!** Получи доста такива.

Той постигна целта си, а аз със софийското жителство в куфара си, се върнах да живея в Бургас. Не съм живяла и един ден в София след 1981 г.

Когато **Боги** навърши **16 години**, трябваше да отидем там, за да получи паспорт. Това е единственият път, когато си спомних, че съм софийски жител. Създаде ми проблем, да се търся из томовете в Пето Районно.

Вергилий много иска да изглежда използван от мен, но това, пак повтарям, звучи доста елементарно! **Аз не се ожених за каквото и да е жителство!**

Бях подмамена от него за духовна работа, и знаех, че ще живея не в София, а в Своге, на Балкана. Знаех, че ще бъда **учителка** по музика в **местната гимназия**, и че ще слизам всеки ден до града, и после ще се качвам обратно на баира. Което не знаех е, че ще ходя с него много често в София, за да иска от братя и сестри, които ме познават, спомени за Изгрева.

Сега, с преднамерените подхвърляния в книгите си, че съм се оженила за него заради жителство в София, той иска да създаде илюзия, че съм получила нещо ценно! Не, жителството в София е ценно за човек, който има нужда от него. Аз нямах такава.

Бракът на Вергилий с мен, бе нужда за него!

Той получи съществени неща от този брак! Но не получи всичко!

И понеже не можа да осъществи контрол над мен, за да получи всичко, той реши да изхитрува, и започна да създава илюзии по отношение на мен!

Твърде елементарен ход е да се опитваш прекрояваш истината в свой интерес, когато фактите са налице.

Софийско жителство? Та аз съм гражданин на Планетата!

На хора като мен не е нужно жителство, те живеят където искат. Защото са свободни. Отвътре!

Публикувано от Milka Kraveva в 11:47:00

43.1. ЗА МИСЛЕНЕТО, БРАКА, ДЪЩЕРЯТА И ОЩЕ НЕЩО ...

Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

43.1.1. Не може една протестантска буболечка, да преценява какво мисли един човек! Особено ако е живяла с него 4 месеца, а е имала брак с него по документ 9 години!

Ще може ли да проумеете – 9 години носи моето име, заедно с дъщеря си, която изобщо не съм я виждал!

Не знаете ли отговора? Попитайте някого, за да Ви каже как това се нарича.

43.1.2. Онзи, който искаше да бъде свален от Невидимия свят на Земята, трябваше да се облече с човешко тяло!

А бях определен аз да го сваля, а не някой друг!

Това бе насилие срещу мен! Мъжът сваля духът, а жената го ражда!

Ясно ли е? Насилие години наред, беше приложено върху мен!

43.1.3. Какви архивни материали? Всичко това аз съм го издирвал!

Слагах го в кашони, в чували, и когато отивах да ги прибера, там ги нямаше! „Майстор Борис“ ги беше предал на Кралю Кралев, за да може да се докопа до дъщеря му Милка!

Колко пъти той е идвал в Бургас, и те е искал за жена? Отговори! Защо мълчите? Пазите го, да не го изложите! **А жертвате мен!**

Жертваш бащата на дъщеря си! Браво за това!

43.1.4. Аз не съм молел! Аз няхах нужда от този брак!

Чрез този брак, ти трябваше да бъдеш спасена от мен от ръцете на „майстор Борис“!

Какви ръце ли? Виж на снимки № 38, 39, 40, 41 от „Изгревът“, т. 32, където разбива черепа и кости!

Имаш дете от мен! Да не смяташ, че можеше да имаш дете от друг? Това е изключено!

И сега се смяташ, че си жертва от мен! Напротив, ти си спасена от мен, чрез дъщеря си! А пък аз съм жертвата! Признавам го: Аз съм жертвата!

43.1.5. Ако не беше родила дете от мен, щеше да изсъхнеш като някоя дива круша, която не може да се отсече с брадва!

Разкопават корените, отрезват ги със секира, връзват дървото със синджир, докарват 2 чифта волове, впрягат ги и теглят, теглят, докато изкоренат дървото! Пробиват му дупка, слагат му барут, и после с фитил го гръмват и го разцепват! И после в огнището го горят в огъня.

43.1.6. Ти не можеш да се справиш като учителка по пеене в местната гимназия! Нямаш качества за учителка! Добре, че забременя, та излезе в отпуск!

И тази пенсионерка се върна като учителка, и получаваше пенсия и заплата. Остана много доволна! Каза ми: „**Да знаеш, има Господ!**“

Има Го, как да Го няма!? Но тя се убеди, чрез мене!

43.1.7. Ти не си се омъжила за мен за Софийското жителство.
Ожени те този, който трябваше да се роди, чрез тебе! Но те
отвлече от мене „майстор Борис“!
Не ти ли е ясно? Е, кога ли ще ти се отворят очите?

43.1.8. Този брак не беше нужен за мен! Този брак бе за теб, за да
бъдеш спасена, чрез мен от „майстор Борис“!
Но ти си още обсебена от него! И няма отървяване от него!
Та ти непрекъснато воюваш срещу мен! Вместо да ми изпращаш
„въздушни целувки“, ти ми изпращаш проклетия! И много лъжи!
Абе, как ги измисляте?

43.1.9. Това всичко е написано в „Изгревът“, т. 11 на с. 793–794, с.
795–796 от точка № 1 до точка № 15.

43.1.10. А как ще се развият събитията – виж „Изгревът“, т. 11, с. 801,
точки № 34–37. Всичко ще се изпълни по точки!

43.1.11. Следващият план е да вкарат „майстор Борис“ в дъщеря
ти.
Виж „Изгревът“, т. 11, с. 802, точка № 38.
Да го вкарат! – „Каквато майката, такава е и дъщерята!“, казваше
баба ми.

43.1.12. Какъв гражданин на Планетата? Ти си изхвърлена от
България заради престъпленията, които извърши!
Ти ще бъдеш изхвърлена от САЩ, когато разберат какво си
направила!
И кого са подслонили, те още не знаят!
Ще те изпатят в безвъздушното пространство, и ще стоиш там
с векове! И тогава всички ще видят, какъв си гражданин на Планетата
Земя!

БРЕЙ, КАКВА ГОЛЯМА ЗАБЛУДА СИ ТИ, ЖЕНО ПРОТЕСТАНТСКА!

43.1.13. Всички ми казваха: „Недей да отговаряш на тази жена!
Тя иска да се свърже с теб, и да ти изчерпи силите, които имаш!“
Отговарям: „Да, това е така, но отговарям по 2 причини. А те са:

• Първо: Следващите поколения да прочетат, да проучат, за да не
се заблудят и да бъдат отклонени след това!

• Второ: Дъщерята на Милка, ако ѝ се отворят очите и прочете
това, което рождената ѝ майка е писала за мен, и като го проучи, чак
тогава ще проумее!

Иначе ще я обсеби „майстор Борис“ и ще стане на онова, което
моята баба казваше: „Каквато е майката, такава е дъщерята!“

Това съм го проверил. Проверено е!

И затова „Ура“ и за двете! И да живее вечно „майстор Борис“!
Неговите снимки съм приложил в „Изгревът“, т. 32 от № 1 до № 46.
Гледайте и му се радвайте! Разрешавам Ви!

44. НЕ ЕДИН, НЕ ДВА, А ЧЕТИРИ ПРОБЛЕМНИ В ЕДИН КЛАС ...

сряда, 8 юни 2016 г.

„Проблемни“? Да, аз и други трима, създадохме проблем на училището си. Когато бях в осми клас, се оказа, че четири деца от религиозни семейства сме в една и съща паралелка.

Нарочно казах „проблемни“, а не „набожни“! „Набожни“ ми звучи подигравчески!... Искане да ни унижат с това определение, да ни се присмее!

В училище „Димчо Дебелянов“, бях в един клас с **Радка Добрева, дъщерята на Димитър Добрев**, и с моите двама братовчеди – **Петко Иванов и Петко Тодоров**.

Когато наближи момента да ни избират в комсомолската организация, изведнъж училищното ръководство се изправи пред явен проблем. От една страна, ние бяхме отличници, с които училището би трябвало да се гордее, от друга страна – и четиримата бяхме **религиозни**!

Последното бе в противоречие с устава на ДКМС, и с наредбите в тогавашната образователна система! И един ден, дружинната ръководителка реши да застане очи в очи с проблема на училището, тоест, с нас четиримата. Извика ни в стаята си. И започна направо, и по същество. Каза ни: „Как може вие, възпитани и интелигентни деца, с интереси към наука и изкуство, да вярвате в измислици? Че те, поповете, си ги съчиняват тези неща, и само старите хора им вярват! Не разбирате ли, че на църква ходят само глупавите хора? Ние тук, в училище се чудим как да ви отворим очите, и да ви спасим от тази заблуда!...“

Спогледахме се! Тя говореше за **църква**, а нито един от нас не ходеше на църква, каквато тя имаше в представите си. Единият от братовчедите ми направи опит да ѝ каже: „Другарко, ние не ходим на църква!...“ Но дружинната, не прие сериозно думите му. Тя вероятно си помисли, че той го казва за оправдание, и не му повярва. Погледна го само, и продължи. Явно се бе подготвила да ни държи атеистична лекция: „Вижте, особено това с иконите... да не мислите, че са нещо повече от рисунки? Защо им се кланят? Смешно е да сте толкова наивни!...“ Тогава другият ми братовчед се опита да ѝ обясни: „Ние, другарко не ходим на църква. Моят баща е бил в Евангелската църква, но са го отлъчили.“ Включих се и аз: „И моят баща е бил отлъчен.“ Петко Тодоров и той каза: „И моят баща е отлъчен.“ А Радка направя декларира: „А моят баща, никога не е влизал в църква!“

Дружинната се стъписа! Не знаеше какво да каже. Това тя не бе очаквала, и нямаше подготвен ход.

Тогава аз, понеже обичам да се обяснявам, реших да ѝ помогна, за да ни разбере: „Другарко, ние не ходим нито в православната църква, нито в евангелската църква. **Ние ходим в салона**. На това място се четат лекции....“ Но тя и на мен не повярва: „Е, не е църква, но нали по стените има икони? Нали се молите?...“ Погледнах я доста ядосано, но ѝ казах все пак кротко и с уважение: „Не, там няма икони. На стените има картини. Например, има две картини на художника **Генчо Алексиев**, едната е **жълт нарцис, който излъчва светлина**, а на другата са изобразени латинки в една цветна градина. Това са акварели. На стената в салона са и портретите на **Боян Боев**, и на **полковник Минчо Сотиров**, същият, който е подарил салона. Има и една голяма картина на звезда с пет лъча, и на нея пише **Мъдрост, Истина, Любов, Правда и Добро**.... Искане да ви уверя, че салона въобще не е църква.“

Това за картините, и за звездата с пет лъча, съвсем обърка горката ни дружинна! С положителност, тя не бе чувала нищо за набожни хора, които ходят в салон без икони. И за последно, тя реши да ни заплаши: „В комсомола не се приемат ученици, които вярват в Бог, и ако не се откажете от религията, ще останете вън от комсомола. Комсомолската организация няма да ни допусне в своите редици. Помислете си....“ Така срещата ни с нея приключи.

След един месец приеха всички осмокласници в ДКМС, освен нас четиримата. Мислех, че са ни оставили на мира. Ние учехме добре, и не пречихме на никого. Не говорихме със съучениците си на теми, свързани с Братството.

Имаше обаче един случай, от който разбрах че все още искат да променят мисленето ни. Един ден учителката по литература, написа на дъската известната фраза на Карл Маркс: „Религията е опиум за народите.“ Поиска от нас да направим граматически разбор, и тенденциозно вдигна Радка Добрева да намери сказуемостта, подлога, и т.н. Радка направи това. Преди да си седне, обаче, учителката я запита: „Радке, ти съгласна ли си с тази мисъл?.....“ Радка замълча. Аз седях на чина точно зад гърба ѝ. Чаках я да каже нещо, и се чудех защо мълчи. Радка бе онемяла. Почнах да я мушкам отзад с един молив, и да ѝ шептя: „Кажи „не“, каже „не“....“ Но Радка мъдро мълчеше. Не искаше да влезе в конфликт с учителката. Тя така и не отговори на въпроса, и си седна...

Провокацията на другарката по литература ми подсказа, че и тук не ни харесват много, въпреки че учим добре. През същата година, се случи още нещо. Аз самата дадох повод за наказание, и не ми простиха. Наказаха ме. Един ден в началото на час по химия, другарката Станчева забеляза доста боклук в стаята. Попита за дежурните. Едната бях аз. Нареди ми, доста заповеднически и грубо, да донеса метла и да почистя.

Излязох от стаята, но гордостта ми не позволи да се върна с метла там, и да чистя боклук, който не съм направила аз! Не влязох в стаята до края на часа, и с това показвах неподчинение. Още на другия ден учителите се събраха, обсъдиха постъпката ми, и ми намалиха поведението с **една единица**. Това бе сериозно наказание! Постъпиха доста сурово. Към друг не биха постъпили така. Биха процедурали по установения ред. При каквато и да е простъпка първо се наказва с мъмрене. Но аз не получих мъмрене. Мисля, че причината не бе само моят тинейджърски бунт. Не им се искаше да ми простят, че съм религиозна, а се държа гордо.

Хубавото бе, че аз не преживявах дълбоко подобни ситуации!

Не се стресирах!

И **вегетарианството** ми създаваше понякога повод за подигравки. Но приемах това леко. Даже ми беше смешно, че изреждаха дълго: „А пиле ядеш ли? А риба ядеш ли? А миди ядеш ли?....“ Беше им чудно, а на мен беше повече забавно, отколкото обидно.

В крайна сметка, **четиримата** завършихме **прогимназия с отличен успех, но без комсомолски книжки**. Пръснахме се из различни училища.

Радка отиде в реалната гимназия. Петко Тодоров влезе в Химическия техникум, Петко Иванов – в Механотехникума, а аз бях приета в Музикалното училище. Скоро след това по някакъв начин, тихомълком, без много шум, всеки бе „направен“ член на комсомола. Помня, че в девети клас, по време на едно междучасие ми дадох да прочета устава на комсомола. Още тогава един мой съученик докато си ядеше кифлата ме препита, и на другия ден

ми дадоха книжка. Разбира се, с нареждане да си плащам членския внос редовно.

Аз си бях същата Милка. Мислех по същия начин, както и преди да влезе в комсомола. Дадоха ми комсомолска книжка, защото бе важно за тях....

Ето така се оказахме и четиримата проблемни в редиците на комсомола. Приеха ни като на шега. И мен ме приеха. Такава каквато си бях. Горда, набожна, и проблемна.....

Публикувано от Milka Krалева в 14:07:00

44.1. ПРОБЛЕМНИТЕ УЧЕНИЦИ

Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

44.1.1. Вегетарианството е един неразрешим проблем от много хора, понеже не познават Словото на Учителя по този въпрос. А то е публикувано.

44.1.2. Има родени деца вегетарианци, от баща и майка вегетарианци. Те трудно издържат в средата, в която живеят. И се предават накрая – стават месоядци.

44.1.3. Има вегетарианци, които стават такива по идейни съображения. Те стоят над всички!

Идеята за вегетарианството стои на 3 000 км. от Земята в един магнитен пояс, според Учителя Дънов. Не всеки ум може да се добере до този пояс и да го пробие, да влезе в него и да свали идеята за вегетарианството!

Много е трудно, дори невъзможно! Но понякога става ненадейно, но не за случайни хора! За строго определени!

44.1.4. Аз съм идеен вегетарианец!

Аз нямам вяра в родените вегетарианци, защото заварих много от тях, и видях изопаченията им! Ако Ви разкажа различните случаи, то няма да издържите! И ще побегнете през земи и гори!

44.1.5. Кой е **Генчо Алексиев**? За него, виж в „Изгревът“, т. 13 в разказа на **Лидия Аладжем** – с. 518–521, 523–524.

Може би след време, ще публикуваме в „Изгревът“ неговите нарисувани картини. За тези картини говори **Георги Събев** в „Изгревът“, т. 10, с. 248–253.

А къде са Вашите материали за него? Защо ги нямате?

Тогава защо го споменавате?

44.1.6. За полковник **Минчо Сотиров** – виж в „Изгревът“, т. 25.

Целият том е за него!

Видяхте ли приложенияте снимки към този том?

А Вие да сте направили нещо за него? Покажете, какво сте направили!

44.1.7. Откраднахте им салона. И после го продадохте с многоброен архив. Това сте Вие.

Бяхте изпратени да разрушите, и го сторихте!
А сега ще пишете хвалебствия за себе си, и проклетия за другите!
Няма да стане! Никой не Ви вярва, заради разрушенията, които оставихте!
Доволни ли сте? Изобличихте ли се?

45. ЗАЩО НЕ ИМ ДАДОХ САЛОНА

четвъртък, 9 юни 2016 г.

Веднага след като бе избран за ръководител, **Димитър Добрев** започна една недостойна борба срещу мен.

Той бе **елементарен и необразован човек**, но имаше амбиция да бъде нещо! Не му харесваше, че работя самостоятелно. **Искаше да упражнява контрол!**

А аз не обръщах внимание на това негово желание. **Човешкият контрол, винаги е спирачка в един творчески процес!** Приемах да ме контролира само човек с разбиране за онова, което правя. Той нямаше такова разбиране. Понеже **брат Борис** си беше заминал, авторитет за мен беше само **баща ми**.

Димитър Добрев, обиден от това че не позволявам да ме контролира, се съюзи с **Недялка Карагеоргиева**. Преди **1989 г.** тя стоеше настрана от Братството, но манипулираше слаби братя, и таеше непонятна за мен омраза към баща ми. Около **Димитър и Недялка**, се образува кръг от новодошли, абсолютно неориентирани хора! Двата им създадоха невярна картина за положението със салона, като ме представяха за **узурпатор и материално заинтересован човек**.

Новодошлите вярваха на всичко. Те нямаха критерий за отношенията в салона. **Бяха дошли в обществото на Петър Дънов, и мислеха, че всички там са извисени и мъдри! Каква илюзия!**

Аз мълчах! Говорех, само ако ме попитат. Не се защитавах срещу оплитащата ме все по-тясно мрежа на Недялка и Димитър! Не притеглях хора към себе си. Предпочитах да оставя всеки сам да прецени, дали клюките за мен са истина.

Уви! Слепотата и стадното чувство, надделяха! **Димитър Добрев** един ден с усмивка ми каза: „**Милке, ние сме много, ти си сама!.....**”

Тези думи показаха духовната му ограниченост! Сама? Не бях сама! Имах помощници! Невидими за него! И те ми помагаша отвътре!

След този случай се заредиха събития, които съм описала подробно на друго място.

Истината за мен, е че **Димитър Добрев**, с помощта на **Недялка**, **доведе Бургаското братство до задънена улица!**

Имат ли те днес салон в центъра на Бургас? **Нямат!** А можеха да имат.

Какво направиха с **парите**, които получиха за **салона**? Купиха си имот на „**Кара баир**”. Върнаха се там, където бяха преди **брат Минчо** да дари имот на Братството.

Защо се случи това? Защото бяха неразвити умствено и необлагодородени, не бяха се освободили от **селската си посредственост!** Това е истина.

Много преди **1989 г.**, в бургаската група бяха останали само пришълците от Айтоските села.

Когато бях дете, в салона имаше повече интелигентни хора. За съжаление те бяха възрастни, и един по един си заминаха. Останаха само хората от селата, които не бяха дошли в Бургас за образование и култура, а за поминък.

Само ще вметна, че за **25 години, свирейки на сцената** на Бургаска филхармония, аз не видях нито **един от тези хора** в публиката. Нито един! За 25 години време. Това е срам!

Възможно ли е да се разбере Новото Учение, от хора без елементарна култура? Те нямаха стремеж към развитие, живееха с наследени от бащите си обряди и традиции.

Единственият човек с висше образование сред тях, бях аз!

Но нито този факт, нито това, че преодолях натиска на властта, и ходех на всяко събрание неотклонно с цигулката, подтикна братята да се замислят. Те не разбираха, че тръгвайки срещу мен, всъщност тръгват срещу най-здравата част от Бургаското Братство!

Ако не бе доведен Павел и поставен на пътя ми, може би щях да издържа още няколко години, с надежда някой да ме разбере! Но идването му там, неговите тамилски практики и паразитизма в отношението му към мен, ме принудиха да се оттегля от това полесражение!

А братята около Недялка и Димитър мълчаха, и чакаха с нетърпение да ми видят гърба. Мислеха че ако ме няма ще им е по-лесно. Уви!

Сега заграждат с три реда тел имота си на „Кара баир“, вместо да имат сграда за Учителя в центъра на града!

Тъжен резултат за първата духовна група на Учителя, създадена още в **1907 г.**, и преживяла годините на комунизма.

Приписват ми много грехове, но това е от неразбиране. И от късоумие.

Аз ще ви кажа, защо не им дадох салона. **Защото чувствах, че предавам баща си!** Видях как леко отхвърлиха ръководството му, и понеже нямаха мотив за това, аз бях разочарована! Баща ми беше проверен в трудности човек, беше далновиден и честен, и бе повдигнал Бургаското Братство на ниво, каквото нямаше дори и София.

Доказателство за това, е създаването на издателство „Сила и Живот“ много преди издателство „Бяло Братство“. Е, не беше ли предателство към него да уважава желанието на хора, които не бяха работили, и искаха **да получат ей така салона, наготово?**

Когато през **1962 г.** той бе прехвърлен на мен, **(единствен начин да не го вземе държавата)**, аз подписах декларация, че ще го **върна на братята, когато те станат юридическа личност**. На братята, а не на озлобени срещу мен хора!

И какво? Да капитулирам? Да върна салона при такива обстоятелства? Не! Това би означавало да се **обезсмисли дейността** на баща ми, от когото милицията взе книги с камион, и **да изменя на брат Борис**, който лежа в затвора, защото издаде книги за Учителя.

За мене братята бяха те, баща ми и брат Борис, които работеха и живееха с високи принципи и идеали!

Пред мен нямаше братя! Пред мен бяха хора, които пренебрегнаха и брат Борис и баща ми, хора като Недялка и Димитър, с лицемерни усмивки!

И това е всъщност... Не се подчиних на желанието на мнозината в Бургас! Не върнах салона под натиск.

Брат Борис веднъж каза на баща ми: „Кралю, те ще дойдат да ти искат, но ти няма да им даваш! Те са онези, които влизат през прозореца! Искат да вземат, защото такава е природата им. Не са работили, и искат всичко наготово! Ти ще даваш само, ако имаш разположение, според вътрешното си ръководство!....”

Така съветваше брат Борис баща ми.

Ето че дойде момент, в който този съвет към баща ми, всъщност изпълних аз.

На хора, които доведоха **Павел като куче**, и му казаха: „Дръж, Милка!...”, за да ме премахне от техния път, на такива хора не бях задължена с нищо. Те не служеха на доброто. Вътре нещо ми казваше: „Искат да имат салона, но не са познали Учителя!”

И досега много хора в Бургас се питат **кой крив и кой прав**, по въпроса за **салона**. Свободни са да се питат! Но всички, които навремето подкрепиха с мълчанието си онова недостойно ръководство, спиращо прогреса в Братството, сега са жалки в моите очи!

Мълчанието в този случай, бе съпричастие със злото.

Плодовете на това мълчание, се оказаха горчиви. Когато бях 12 годишна, обещах да запазя салона на братята, и да им го дам, когато има по-добри условия. Запазих го.

По-добрите условия дойдоха. Но не го дадох. Нямахме на кого. Нямахме братя....

Публикувано от Milka Krалеva в 13:07:00

45.1. „ЩЕ ДОЙДЕ ВРЕМЕ, КОГАТО ЩЕ ИМ СЕ ДАДАТ САЛОНИ, НО НЯМА КОЙ ДА ВЛЕЗЕ В ТЕЗИ САЛОНИ!”

Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”

45.1.1. Димитър Добрев си беше човек на мястото!

Аз съм се срещал с него няколко пъти. Онова, което му предложих да извърши, не се съгласи! Подчиняваше се на друг.

Аз го оставих, да си върви по своя път. И той си го извървя сам.

45.1.2. В общество „Бяло Братство” от векове, е строго забранено да се дава възможността на жени да управляват, и да взимат решения!

Но понеже Вие сте **протестанти**, това не го знаете, и смятате, че не важи за Вас!

„Пазете се от протестантите, защото всеки един от тях смята, че Господ говори чрез тях!” – Това не е моя мисъл, на моят ръководител е тя.

Аз се пазех, но попаднах на тях! И отърваване от тях няма! Засега!

45.1.3. Да, семейство Кралеви са узурпатори на салона!

Чрез него протестантските духове искаха да владеят другите, които отиваха за Учителя **Дънов**. Това е целта!

Другите го виждаха, но Вие с баща си Кралю Кралев **дovedохте** Бургаското Братство **не до задънена улица, а до фалит!**

Днес няма салон, няма архив, няма историята му!

45.1.4. Защо продадохте този салон? Та той не е Ваш!

Искаше да докажеш, че можеш да командваш! А пък те доказаха, че могат да отидат на „Кара баир“, и да се оградят с 3 реда бодлива тел!

Истината бе, че бяхте изпратени да разрушавате! И си свършихте работата много добре!

Браво на Вас и на онези, които Вие изпратихте!

45.1.5. Имах комшийка. Нейното момче правеше много лудории. Питам я: „Защо?“ Каза ми: „Заради наш Илия, намразих свети Илия.“ Отначало не можах да разбера. Но сега разбрах.

Ето защо, никой не е идвал на концертите, където ти свириш на цигулката си! **Не искат да те виждат! Не искат да те слушат! Изобщо – не те искат!**

Не искат да бъдеш в техните среди, защото си чужда за тях!

Та Вие сте протестанти! Нямайте нищо общо с тези хора! Те идват заради Учителя, а виждат протестантите да управляват и да владеят.

Няма да стане!

45.1.6. Да се уточним. Дипломата за завършена Консерватория, не означава още висше образование за всичко! Та Вие музикантите, не знаете историите по създаване на отделните песни на Учителя Дънов!

Аз съм направил 2 концерт-рецитала, и показах 28 песни.

В залата нямаше нито един музикант! И когато питам как е създадена дадена песен, те мигат и мълчат! Не знаят! И толкоз по въпроса.

45.1.7. Павел Мильовски няма никаква вина! Вината е у теб! И не можеш да се оправдаваш с него. Не можеш!

45.1.8. Когато почина баща ти в София, знаеш ли кои бяха онези, които го погребяха?

А когато почина майка ти, тя 3 дни лежи, без да я открие някой!

Накрая Таня Цветинова я открива!

А знаеш ли, че майка ти посещаваше моите концерт-рецитали? Седи, слуша, гледа и мълчи! И аз мълчах!

А пред Таня Цветинова разказва: „**Аз много уважавам Вергилий, а дъщеря ми Милка, изобщо не съм доволна от нея!**“

Това бе много интересно за мен! **Но нейната дъщеря бе завладяна от „майстор Борис“!**

45.1.9. Борис Николов е лежал в затвора, заради други неща. Това е описано в „Изгревът“, т. 3. А за издаване на книгата „Учителят“, историята е друга, **която ти не познаваш!**

„Майстор Борис“ е онзи, който те накара да не връщаш салона! Той е!

45.1.10. Салонът в гр. Варна, бе продаден от варненци.

Салона в с. Тополица, също бе продаден.

В София, още в 1947 г., се отказаха от салона, и си записаха къщите на свое име.

Затова, не може да се обвини държавата и комунистите, че са ограбили салоните! **Те сами си ги продадоха!** Това трябва да се знае.

45.1.11. Има един разказ в „Изгревът“, т. 1, 1993, с. 617–618, и т. 1. 2. изд., 2011, с. 713.

Там Учителя е казал, че: „Ще дойде време, когато ще им се дадат салони, но няма кой да влезе в тези салони!“ Ясно ли Ви е?

Ние сме вече в това време – няма ги вече последователите, и затова си продадоха салоните!

А Неговото пророчество е дадено в спомените на **Виола Йорданова**, в „Изгревът“, т. 8, с. 522 – „Новият жив Изгрев“.

46. ПАНАИРИТЕ НА КНИГАТА В СОФИЯ

събота, 11 юни 2016 г.

Издателство „**Сила и Живот**“ постави като девиз заветът на Учителя, и специално тази част: „Вашата задача като ученици е да предадете моето Учение на българския народ.“

Беше естествено и съвсем логично баща ми да извади от тайниците си неиздаденото Слово, и да се пристъпи към издаване. В думите на Учителя, освен категоричност, имаше още един знак. В него ясно бе отразена приемствеността, която е необходимо да се спазва: Учител, ученици, български народ.

Онова, което стана след **1989 г.**, не се вписва в понятието приемственост. Онези българи, които влязоха в средите на Братството след **1989 г.** взеха Словото, до което по един или друг начин се добраха, и ненаучили себе си, започнаха да поучават другите. За съжаление, този процес е невъзвратим.

Приемственост през тези години, не се осъществи. Нашето издателство бе обявено за **небратско**, а на мястото на **Борис Николов** застана **д-р Илиан Стратев**.

Нито единият, нито другият акт, дадоха добри резултати! Ние, обаче, имахме девиз. И знаехме, че при каквито и условия да ни поставят, трябва да работим за изпълнението му. Новите хора навлизаха свободно, без ограничения в средите на Братството, коментираха ни доста често без да ни разбират, и тяхната неуместна агресивност и желание час по скоро да заработят на една нога с нас „старите“, създаде много усложнения.

Е, ние си работехме. Излизаха редовно нови книги, списания, нови касети с музика... За да се срещнем с повече българи, увеличихме активността на издателството.

Започнахме да **организираме собствен щанд** във всеки нов Панаир на книгата, организиран в София. Надявахме се, че така ще запознаем непредубедения българин с Учителя, такъв, какъвто ние Го познаваме. Искахме да противопоставим истината за Него на онези нечистоплътни, преувеличени, съвсем безпочвени слухове, които години вече се разпространяваха. Интересуваше ни как нашата интелигенция възприема Учителя, какво мисли за Него. И не на последно място, искахме да покажем, че Учителя има ценз, и за Него трябва да се пише и издава по най-изискан начин.

Мястото ни бе там, където са четящите българи, и където ще можем да разговаряме с тях, и да приемем предизвикателните им коментари.

Не виждам нищо в това, което да обижда или пренебрегва, когото и да е. Имаше знание и разбиране, имаше и чувство за отговорност, и времето за работа беше дошло. Защо да губим време, и да чакаме и някой друг да узрее?

При това, ние не идвахме тепърва в Братството. Ние бяхме сериозна част от него. **Бяхме проверени през бурите и трудностите на комунизма!**

Разбирахме, че **Панаирите на книгата** са най-подходящото място за Учителя. Неговото Учение е наука и възпитание, т.е. култура.

Не можеше в един дворец на Културата, да не бъде и Петър Дънов! Не биваше! Ако не бяхме там, при българите, Небето щеше да ни държи отговорни.

И сега. Добре ли се представи „Сила и Живот“ там? Повече от добре.

Щандът ни бе изненада! Беше истинска изненада. Спираха се пред нас, и казаха: „Не знаехме, че последователите на Петър Дънов са оцеляли!...“ Както и: „Колко добре, че ви има тук!“

Е, разбира се, имаше и критично настроени хора. Някои още щом зърнеха портрета на П. Дънов и сменяха посоката си, или веднага уж се заглеждаха в някой друг щанд. По-смелите от тях преминаваха, но с нещо странно в очите, подобно на неприязненост, и съжаление. Наблюдавах ги внимателно, за да си изработя психологически портрет на съвременния българин. Видях онова, което ме интересуваше. И стигнах до заключението, че българинът трябва още много да работи над съзнанието си. За Учението на Петър Дънов, му трябваша далече по-развити центрове в главата. На щанда се спираха и някои братя и сестри от София. Откриваха ни случайно, или идваха нарочно.

Сестра **Весела Несторова** ни гостува няколко пъти, с цялата свежест и артистичност, която я обгръщаше!

Откри ни **възрастен човек**, и се представи много сърдечно! Беше от **Казанлък**. В ранните години на Младежкия клас е бил студент в София, и беше присъствал на много от лекциите на Учителя. Беше лингвист. Работил бе дълги години във Франция. Той бе създал транскрипция на българската азбука, за да се издадат песните на Учителя с латински букви. Във Франция и досега песните се изпълняват на български по тази транскрипция.

Този човек създаде много емоции на щанда ни, защото бе видимо щастлив, че ни откри! Това зарадва и нас много! Името му липсва днес в паметта ми, за съжаление. Беше записано в архивите на „Сила и Живот“, но и те липсват вече.

Спомням си, че имаше и едно странно посещение, което няма да премълча. Към щанда се приближиха няколко младежи. Единият, с доста обиден тон ми каза: „Защо пречите на издателство Бяло Братство? Защо им подливате вода? Не е ли по-добре да се обедините? Нали трябва да се работи общо за Братството...“

Стана ми тъжно! Защото преди време **бр. Илия Узунов**, по същия начин бе подканил софийските братя да се обединят с нас!... Помълчах, и отговорих на младежа. По съвест. Казах му: „Ние работим за Учителя. За Него сме дошли тук в Двореца на Културата, а не за Братството! За нас Братството е идея, то не е Учителя!...“ Мисля, че думите ми не им харесаха. Но не това ме вълнуваше тогава.

Срещата с тези младежи потвърди наблюдението ми, че хората от днешното Братство нямат яснота! Те мислеха ограничено, без дълбочина и

разбиране! Този случай, обаче, ми помогна да се определя окончателно в себе си, да съм наясно за кого работя, и на кого служа!

И дотогава работех за Учителя, и само за Него. Но след този случай, аз вече бях категорично мотивирана.

Упрек като този, че съм подливала вода на Софийското издателство, бе скудоумие! Знаех, че ще продължа да работя по същия безкомпромисен начин.

Създадох си една вътрешна „цедка“, за работата на другите около мен. Не приемах всичко, и не харесвах всичко. Имах висок критерий.

Следвах линията на брат Борис. Не ме интересуваше дали онова което правя, се харесва от всички! По-важно беше, че брат Борис го харесва, отвътре, по силата на духовната ни връзка!

И за да обобща резултатите от нашето присъствие на Панаирите на книгата в София, ще споделя най-силния момент – моментът, в който разбрах, че решението ни да участваме на този общобългарски културен форум е било правилно. Разбрах, че като ученици, в стремежа си да предадем Учението на Учителя на българите, ние сме намерили вярна посока и сме успели. Мислите, че се изхвърлям? Не. Успехът ни бе факт.

На щанда на „Сила и Живот“, при последното ни участие в НДК, дойде още един специален посетител – господин **Димитър Златарев**.

Представи се, беше **собственик на Издателство „Кибеа“**. Разглежда щанда ни, но не за това бе дошъл. Целта на посещението му бе едно предложение директно към мен – да напиша текст за биографичен албум, който той възнамерява да издаде за Учителя Петър Дънов. Не го накарах да чака дълго. Казах му: „Правите ми чест! Няма по-голяма радост за мен, да се заема с този проект! Приемам!“

Мисля, че Димитър Златарев бе станал проводник в този момент. Имаше някакво Присъствие! Обясних си тази среща така. Понеже казах на младежите, че работя за Учителя, а не за Братството, понеже поставих на първо място работата си за Него, като резултат дойде предложението на „Кибеа“.

Учението на Учителя, наистина щеше да стигне до българите! Книгата щеше да влезе във всяка българска книжарница. Аз я написах, предадох я на издателство „Кибеа“, и с това изпълних задачата си на ученик.

Щеше ли да стане това, ако не участвахме в Панаирите на книгата, ако не се бяхме доближили до културния елит на България?

Щандът на „Сила и Живот“ в НДК, създаде условия истината за Петър Дънов и Неговото необикновено Учение, да стигне буквално до всеки българин.

Чрез една естетически издържана книга, отразила много неизвестни факти за Учителя, и което не е без значение – издадена на три езика! Което значи, че изпълних задачата си не само на ученик, но и на българин.

Публикувано от Milka Krалеva в 17:51:00

46.1. ИЗДАТЕЛСТВО „СИЛА И ЖИВОТ“ НА ПАНАИРА В НДК Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

46.1.1. Издателство „Сила и Живот“ бе реализирано по идея на „майстор Борис“, с направена **емблема**, която е на Черната ложа.

Това е описано в „Изгревът“, т. 31, с. 336.

Цялата тайна се състои в това, че те не знаеха, че в тялото на Борис Николов, се бе настанил „майстор Борис“, и той ги командваше, и ги провали!

Ако искате да се уверите, ще Ви докажа:

В „Изгревът“, т. 32, снимките от **№ 1 до № 46**, са снимките с **движенията и мимиките на „майстор Борис“**. Разгледайте ги, и ще се убедите!

Аз имах намерение да се извади всяка снимка на отделна страница, но Вихър е сметнал, че може да се сложат по 2 снимки на една страница.

И така се загуби голямата тайна, за голямото превъплъщение на „майстор Борис“!

46.1.2. Изданията на това издателство, са описани в „Изгревът“, т. 9, с. 830–831.

Беше издавано **3 пъти редактирано Слово** на Учителя! Умишлено и целенасочено! Виж на с. 789 от „Изгревът“, т. 9.

46.1.3. Представянето на собствен щанд в **НДК**, не беше най-добро решение за издателството на Кралю Кралев! **Всички софиянци го отхвърлиха, и го заобикаляха! За тях, този щанд бе чужд! Не го искаха!**

Хайде, отговорете сега, защо не го искаха, когато там бяха сложени издания на това издателство „Сила и Живот“, и то на Учителя Дънов?

46.1.4. Всичко, което се описва, **не бе вярно!**

Аз лично ходих, видях и проверих! Аз там видях такава ненавист към щанда, че целия се разтрепери!

А Кралю Кралев ме пресреща, и казва: „Аз съм наследникът на Пеню Киров!“ **А аз му бях предал писмата на Учителя Дънов до Пеню Киров, които не ми върна!**

Те се възгордяха, смятаха се, че са богоизбрани, и с такава самочувствие се движеха, че **всички ги намразиха! Отхвърлиха ги! Не искаха да ги виждат!**

За тях, те бяха чужди! Усещаха, че това бяха други хора, дошли от друго място и се бяха **присламчили** към т.н. „Братство“.

А това беше вярно! **Те бяха протестанти!** Усетиха ги, и ги отхвърлиха! **Не ги искаха!**

46.1.5. За **Весела Несторова**, да не говорим!

Може да я видите в „Изгревът“, т. 24, на снимки **№ 97–160**, както и нейните спомени на с. 542–879.

И накрая се разделиха с Милка Кралева като врагове!

Не може по друг начин, когато лъжата е водеща и измамата е налице!

46.1.6. За **Илия Узунов**, който затри и унищожи архива на **Стоянка Илиева**, чрез **Петко Кралев**, да не говорим ли?

А трябва, защото лъжата е винаги лъжа!

46.1.7. Линията на „майстор Борис“ – ликвидира всички, без остатък!

Това беше неговата линия. А тя бе унищожението!

Унищожи всички и цялото общество! Разруши и рода Кралеви!

Знаете ли какво стана с членовете им? Ако разкажа, ще се ужасите!

Вие ще си ги проверите с времето. Те имат имена и лица.

46.1.8. Те още не могат да разберат, че в тялото на Борис, се е настанил друг човек!

Накрая и рождената му сестра **Цанка Екимова** го видя, и се убеди!

Виж „Изгревът“, т. 31, с. 212–213. И го изгони от дома си!

46.1.9. И за финал, най-големия провал!

Милка Кралева си взима болничен лист от гр. Бургас, че е много болна! Идва в София и застава на щанда в НДК, и **продава променено Слово** на Учителя Дънов. Виждат я някои от Бургас, правят проверка и я уволняват дисциплинарно! И тя докато е жива, не може да свири в български държавен оркестър!

Виж „Изгревът“, т. 31, с. 219–220.

Е, харесва ли Ви този финал? Ще Ви хареса! Няма къде да ходите! От хубав, по хубав!

Ето защо я няма вече 15 години в България!

Бяха изгонени от Духът Български и Духът Господен!

46.1.10. Вижте „Изгревът“, т. 31, с. 335–338 – „Исторически паралели и пътят на предателите“.

47. КУЛТУРА И ДОБРОТА ПРИ ДИМИТЪР СОТИРОВ

понеделник, 13 юни 2016 г.

Кризата в Бургас стана причина да се запозная с **Димитър Сотиров – синът на брат Минчо.**

За него знаех от баща ми, че е отзивчив и внимателен човек. В семейството ми, винаги се говореше с най-добро чувство и за баща му, и за него!

Спомням си, че като дете понякога слизах с баща ми в една стаичка под салона, където бяха останали стари мебели от къщата на сем. Сотирови. В чекмеджетата им имаше кутийки подплатени с велур, където бяха **ордените му** от войната. Ученикът в брат Минчо бе наделял над полковника, и тези отличия бяха съвършено забравени... Това е детски спомен.

Нямам идея, какво стана с тези ордени по-късно.

За сина на брат Минчо знаех, че е бил известно време директор на Музикалния театър „Стефан Македонски“, и че си е подал оставката, по идейни съображения.

Негови близки приятели са били **Кирил Икономов** и **Георги Томалевски**. На първата ни среща той много говори за тях, понеже разбра, че ги познавам.

Кирил Икономов ми предаде първия урок по цигулка, а **Г. Томалевски** бе един от най-близките приятели на семейството ни.

Когато започнах да посещавам брат Димитър, Бургаската сага бе започнала. Потърсих го, защото имах нужда от съвет по проблема ми с братята от айтоските села. Няма да скрия, че той много се огорчи, когато чу подробности за недоверието им към нашето издателство. Той познаваше баща ми от дълги години, и сподели отличните си впечатления. Думите му, казани за него никога няма да забравя! Бяха казани с братско чувство, и с разбиране. Очевидно той отразяваше мнението на баща си, и няма как това да не ме развълнува.

Брат **Минчо Сотиров** бе избрал **баща ми** да се грижи за имота на Братството, и доверието му към него по-късно бе причина той да бъде избран за ръководител след брат **Иван Бойчев**.

Не мислете, че съм се оплаквала! Аз знаех при кого съм, и че трябва да щадя неговото благородно сърце.

Брат **Митко Сотиров** бе **фин човек**! Излъчваше култура и интелигентност! Чувствах се много особено в негово присъствие!

Не крия, че по това време много ми липсваше общуването с истински брат, с брат, който умее да разсъждава, и който внушава респект с интелекта си! Да седя и да го слушам, беше и поучително, и същевременно нареждащо!

При всички посещения, той се държа с мен така, както баща му се е държал с баща ми – с пълно доверие, доброта, и благородство! Такава бе натурата му.

Но ситуацията в Бургас, наистина го измъчваше!

Един ден той сподели, че **Благовест Жеков** го е убеждавал да **застане срещу мен**. Той отказал. Чудеше се как е възможно братята в Бургас да ни ограничават, и да саботират издателството!

Може би, след отказа му да съдейства на Благовест, в Бургас бяха научили това, защото при следващото гостуване той ми показа едно писмо от **Недялка Карагеоргиева**. Беше го получил напоследък. Лицето му изразяваше и възмущение, и благороден гняв. Не беше харесал тона на писмото, и безпочвените обвинения срещу баща ми и мен! Отказа да го коментира. Даде ми го, така както беше в плика, и каза: „Аз не искам това писмо, то е позор за Братството!“ **Така постъпи синът на полковник Минчо Сотиров**! Освободи се от писмото на бургазлии с жест на достойнство, и показа съпричастие към мен. Спомням си този жест. Беше поучителен.

Наистина, посещенията при брат Митко Сотиров, бяха школа за мен!

В съзнанието ми заради уроците по братство, които ми даде, аз го наредих до тримата братя, вече заслужили мястото си в моя духовен пантеон – **до Георги Томалевски, Влад Пашов и Борис Николов**.

Спомням си с любов за брат Димитър Сотиров!

Радвам се, че между нас се роди същото добро чувство, което е съществувало и между бащите ни!

Благодарна съм, че можех да отдъхвам от време навреме при него, след изтощителните бургаски преमेждия! И да срещам култура, и доброта!

Публикувано от Milka Kraveva в 19:00:00

47.1. СПОМЕНЪТ ЗА ДИМИТЪР СОТИРОВ **Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“**

47.1.1. Димитър Сотиров е син на **Минчо Сотиров** от гр. Бургас. В „Изгревът“, т. 25, който е историята за Бургаското Братство, се среща и неговото име. И още много негови материали и снимки.

47.1.2. Когато Милка Кралева **научава**, че работя с него, започва да го посещава, с цел **да ми се попречи!** Но не успя напълно!

И други лица се явиха да пречат! Надпреварвах се!

47.1.3. Спомените на баща му – **Минчо Сотиров**, са в „Изгревът“, т. 25 от с. 5–423.

47.1.4. Спомените на рождената му сестра – **Райна Грозданова**, са на с. 424–467.

47.1.5. Снимките на **Минчо Сотиров** – виж от № 1–56.
Снимките на сестра му **Райна Грозданова** са от № 57–66, № 68–100.

47.1.6. Спомените на **Димитър Сотиров** са на с. 491–612.

Снимките на **Димитър Сотиров** са от № 101 до № 114.

47.1.7. Това е една добре свършена работа, но от мен!

А онзи, който пречеше, бе Милка Кралева, специално пристигнала от Бургас!

А защо пречи? А защо не дойде да прегърне и целуне бившия си съпруг, от който има дъщеря? Не идва, защото в това време целува и прегръща други!

47.1.8. Не може! В момента прегръща и целува другите! И другите трябва да бъдат разцелувани, и разтушени!

Ще остане за друг живот, кога се роди отново, та да ме срещне и да ме разцелува, онова което е пропуснала в този си живот!

Ще чакаме, да дойде новото прераждане след 45 години!

47.1.9. Тук се споменават имената на някои лица, за да се покаже, че нейното изложение е достоверно!

А на тези лица – **Георги Томалевски**, аз съм му свършил работата!

Същото е с **Влад Пашов!**

А за **Борис Николов** – вижте „Изгревът“, т. 32, прочетете го, и тогава ми се обадете. Но три пъти, и 10 пъти да прегледате приложените снимки. Ще издържите ли?

Разбрахте ли сега, какво е това лъжа, кражба и измама от рода Кралеви?

Не сте разбрали? Тогава оставете за следващата епоха след 300 000 години! Да, след 300 000 години!

48. ... ЗА ДА ПЕЧЕЛИШ МИЛИОНИ

сряда, 15 юни 2016 г.

Когато се създаде издателство „Сила и Живот“, една част от Бургаското Братство не хареса тази инициатива. Мисля, че беше поради неразбиране.

Работата в едно издателство има основно две направления – създаване на книги, и продажба на книги. Кое то значи, влагане на средства, и възстановяването им. Може би ще кажете: „Възстановяване, но с печалба!“ Е, ако кажете така, веднага ще се присъедините към онези от Бургаското Братство, чието мислене се каня да анализирам. Недоволството към нас, идваше точно от тази посока на мислене.

В нашата дейност вероятността да печелим, се коментираше много преди даже да издадем първата си книга. Като че ли определени хора, влагаха своето мислене в нашите действия. Едва ли разбираха как се създава една книга, не разбираха и цената на интелектуалния труд, нито пък колко трудно се разпространява, тоест, възстановяват средства вложени в идеалистическа литература! Но говореха. Коментираха. И то не в лице, а зад гърба ни. Новаторството ни се обсъждаше от хора, които виждаха издаването само като щанд за продажба. Това, че ще продаваме книги, се бе загнездило в ума им, и се четеше в очите им като упрек.

А нещата не стояха така. Баща ми беше идеалист. При това смел и жертвен. Откакто бе влязъл в Братството, **той само бе давал!** Няма човек, познавал го добре, да не се е убедил в това! Мисълта за печалба стоеше някъде извън съзнанието му, тя не можеше да намери път към него.

С лични средства, поръча библиотечни шкафове за салона.

По собствен почин, с лични средства подвързва при Захариев и едно течение беседи от Учителя, за ползване в салона. Даже и тенекиената печка, бе поръчана с негови лични средства, за да е топло през зимата!

Когато той разбра, че времената са дошли, не се поколеба да поеме още един риск от идеализъм, **и да оглави издателство.** Мислеше за новите книги които ще се издадат, а не за това дали ще могат да се продадат, и дали ще печели, или ще губи. Мисля, че второто не го плашеше, а първото не го вълнуваше. Такъв бе баща ми.

Една малка подробност, само за да подчертая идеализма му. Издателството се създаде с основен капитал 900 лв. Всеки един от деветте основатели внесе по 100 лв лични средства. „Сила и Живот“ започна да работи с почти нищо. Но въпреки желанието ни да не се нарушава мира, от недоверието на бургазлии създаде напрежение, което ескалира в грубо и нелепо обвинение срещу баща ми.

Тъжната истина е, че още при първите мудуми за това, че издателството е факт, той бе атакуван. Докато бе обърнат към братята, и с най-добро чувство им съобщаваше новината, на един метър от него **Георги Събев** вдигна показалец, и го посочи с думите: „**Кралю, ние знаем защо създаде издателство!... За да печелиш след години милиони!...**“

Присъствах на тази сцена. Но не присъствах само аз. Присъстваха много хора. Никой не проговори. Това мълчание, и до днешен е неразбираемо за мен!

Десетина години по-късно, баща ми си **замина от този свят.**

Дали спечели нещо от издателството? Не!

Когато разбра, че не е по силите му, той се отказа от поста си, и основателите посочиха мен да продължа дейността му.

Достойнството, и честността на баща ми и до днес ми сочат правилния път!

А показалецът на **Георги Събев** и нелепото му обвинение тогава, ще останат в историята на Бургаското братство като един нагледен урок по безлюбие!

Публикувано от Milka Krалеva в 15:41:00

48.1. ОТНОВО ЗА ИЗДАТЕЛСТВО „СИЛА И ЖИВОТ”

Разяснение от Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”

48.1.1. Създаването на издателство „Сила и Живот” от Кралю Кралев, бе по идея на „майстор Борис”. А защо ли?

Софиянци, които бяха яли надробената попара от „майстор Борис”, го бяха отхвърлили, и не искаха да работят с него!

Уточняват се с **Борис Николов** едно, а **дойде след това в тялото му „майстор Борис”**, и решава съвсем друго! И побърква всички!

И вече не можеха да го търпят! Това е цялата Истина!

И това е от 1945 до 1990 г.

48.1.2. И да докаже „майстор Борис”, че може още и **да натрие нос**а на софиянци, затова внуши на Кралю Кралев да създадат издателство. Но Кралю не можеше **да различи** и да види, че това не е **Борис Николов**, а е „майстор Борис”! **Нямаше сетива!**

Затова аз съм приложил **снимки** в „Изгревът”, т. **32** – от **№ 1** до **№ 46**.

За чудо и приказ! Може да се любувате, колкото си искате!

И да видите – как троши черепи и кости!

48.1.3. С издаване на книги от **Словото на Учителя Дънов**, не може **да се печели! Законът на Словото Му**, не позволява това!

И онези, които се захващат да печатат, го правят от идейни подбуди!

И парите, които се влагат, те не могат да се възвърнат, чрез продажба на книгите! Изключено е! Проверено е от мен!

48.1.4. Онези, които са се занимавали с книгоиздаване **от 1990 до 2017 г.**, знаят, че с него не може да се печелят пари! А само могат да ги влагат, ако ги имат, за да печатат.

48.1.5. Обвиненията на **Георги Събев**, че някой ще пчели милиони, **не са верни!** Те са били верни с други времена и лица! Но е било в едно друго време.

Никой в България не купуваше книгите, издавани в името на Петър Дънов! Не ги интересуваше! И само се трупаха по складовете!

И чакаха, чакаха! Но никой не се явяваше!

48.1.6. С книгоиздаване в България, не може да се печели! И да искат, не могат!

А да се печели с книгите, издавани със Словото на Учителя Дънов – е изключено! И си го избийте това от главите български!

Това аз го казвам – Вергилий!

49. ПЕПЕЛЯНКАТА – УРОК ПО БЕЗСТРАШИЕ

сряда, 22 юни 2016 г.

В Бургаската група на Братството имаше много хора от съседните села, които в почивните си дни най-често ходеха на **Айтоската градина**.

Понякога, обаче, се правеха и общи екскурзии до **вр. Караманица, над с. Тополица**.

Едно лято, някъде през 60-те, с братята от Бургас, решихме да прекараме една седмица на палатки именно там, на Караманица.

Този връх бе най-високото място в айтоския край. Имаше заоблен терен, широка поляна за сутришната Паневритмия и малка церова горичка, чиято приятна сянка ни приютяваше през горещите летни дни.

В **с. Тополица** живееха няколко семейства от Братството. Имаха салон, построен в двора на **бр. Иван Джоджев**, и на **Никулден**, в началото на декември, всяка година там се правеше традиционна братска среща. Нощта срещу Никулден се прекарваше в разговори, изказвания, песни. На всекиго се даваше думата, за да сподели, което има на сърце. На сутринта всички се качвахме на Караманица, за да посрещнем слънцето.

За планиваната почивка на Караманица, бяха изяви́ли желание не повече от петнайсетина души. Семействата на **Ив. Бинев** и **Д. Добрев**, **чичо ми Тодор с неговото семейство**, и **ние с майка ми, баща ми и Елка**. Мисля че към нас се присъедини и **Снежка от Варна**, която почиваше при баба си в Тополица.

Това летуване не бе свързано с празник, беше съвсем спонтанно. Помня, че някой от братята бе донесъл найлонова палатка, напълно прозрачна. Тя можеше да предпази от дъжд и вятър, но ако се случеше да падне клон върху нея, или някой да се спъне във въжетата наоколо, непременно би се скъсала. Още с пристигането ни там, се направи сигурно защитено огнище, от селото някой бе взел по-големи съдове, и идеята бе да се готви и да се храним общо. Всяка сутрин изпълнявахме наряд, и се четеше беседа от Учителя, след което на поляната кръгът на Паневритмията приковава́ваше вниманието ни за още един час.

Разбира се, бяхме там с цигулките си. С **Радка Добрева, Петко, Божанка и Снежка от Варна**, ставахме пет цигулара, почти на една и съща възраст.

Караманица не беше чувала толкова енту́сиазирани музиканти!

Всяка сутрин подновявахме с най-хубаво чувство хубавите мелодии на Паневритмията, а пригласящите с песен играчи жестикулираха в такт, сътворявайки живия кръг сред една прекрасна природа.

През деня, програмата ни бе свободна. Кой каквото иска, това правеше. Едно от заниманията на възрастните бе предизвикано спонтанно, на самото място. Оказа се, че по околните поляни има много диви ягоди, които са неустойимо ароматни! Сестрите се запретнаха и започнаха да варят сладка, с което привлякоха много пчели, оси и всякакви други насекоми наоколо. В един от дните, тъй като почти обрахме ягодите в близост, ние всички се отправихме към съседна местност, с надежда да открием нови поляни с ягоди. Движехме се по тясна пътека, създадена от овчарите, предвиждащи стадата си целогодишно по тези места.

Майка ми вървеше точно пред мен. Изведнъж тя спря. Направи знак, и ние да спрем. – „Кралю, каза тя, ... **пепелянка!** Тук пред мен! Спряла е на пътеката!...”

Баща ми бе по-назад. Той само каза: „Не мърдайте!“ Присегна се към клоните на дървото до него и откърши дълга пръчка с чатал накрая, раздвоена. После бавно, и съвсем тихо се доближи, и още по бавно насочи пръчката към змията. Докато тя все още наблюдаваше що за същества сме ние, той притисна главата ѝ с чатала на пръчката така, че тя не можеше да мърда.

Моят баща бе расъл в Странджа. Като малко момче, е обикалял по поляните край **Буково**. Там се е научил да хваща змиите, бил ловък и безстрашен! И не ги убивал, а отивал далече някъде, и ги пускал там със заръка да не се връщат в селото, или в градината им. Това бе малко отклонение, за да изясня по-пълно тази сцена.

Когато баща ми разбра че пепелянката се е смирила, и е със сигурност безопасно притисната към земята, той се наведе и я хвана с палец и показалец точно до главата. Вдигна я нагоре, и въпреки че тя се опитваше да се засуче някакси, това не ѝ бе възможно. Разбира се, ние всички все още немеехме. Гледахме го, и мълчахме, без да мръднем даже. Той имаше сериозно изражение на лицето, и разбираше че онова което държи в ръката си е опасност, и вдъхва страх на всеки!

Погледна ни – около него бяхме повечето деца, и каза: „Сега искам всеки от вас да дойде и спокойно да погали, или поне докосне гърба на тази змия! **Иска ми се да не ви е страх, да преодолеете страха!** Нека това днес да е един урок по безстрашие! Наистина, не се страхувайте! Аз здраво я държа!.....”

Беше малко необичайно желание от негова страна, но ние повечето го направихме. Пипнахме гърба на змията, и видяхме отблизо раздвоеният ѝ език. Знаехме, че в айтоския балкан има змий, понеже имаше скали а това беше всъщност мястото където природата им бе определила да живеят. Пепелянката със сигурност съжаляваше, че е пресякла пътя ни! **Но тя не бе в зли ръце!**

Малко след като се изредихме всички да я докоснем за безстрашие, баща ми тръгна нанякъде, в страни от пътеката. Занесе змията далече от нас. Пуснал я да си върви, с думите: „Върви по пътя си, и не идвай повече към нас!”

Не знам дали от този случай само, или от примера на моя сърцат баща, но като се обърна и погледна пътеката на живота си, доста са случаите, в които съм проявявала и смелост, и безстрашие! **И не към змий! А към хора, които често подобно на онази пепелянка, заставаха на пътя ми, и се опитваха да ме изплашат!**

Но урокът действаше. Урокът по безстрашие, даден от баща ми на Караманица! Урок за цял живот!

Публикувано от Milka Krалеva в 13:24:00

49.1. УРОКЪТ С ПЕПЕЛЯНКАТА

Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“

49.1.1. Иван Джоджев е ръководител на Братството в село Тополица.

След като бе построена чешмата в село Тополица, мнозина се снимаха с нея. В една от снимките, го има и него.

На концерт-рециталите за чешмата в с. Тополица, бяха представени снимки 40/45 см., окачени на картони дълги 100 см, широки 70 см. И всички ги видяха. Там го имаше и Иван Джоджев.

49.1.2. Салонът в село Тополица към 2016 г., е продаден. Нямаха нужда от него, макар че се събираха в него на Никулден от цяла България.

Тези хора измряха, други не дойдоха! И нямаше кой да влиза в него! Продадоха го! Същото направиха преди това в гр. Варна. Също и в Бургас!

Мечката играе подред, и посещава къща след къща, и село след село и град след град. И мечката си изиграва хорото!

49.1.3. Историята за пепелянката, е много поучителна!

Тази пепелянка бе пусната на воля, и тя ухапа много хора! И затова си продадоха сами салоните, без някой да ги притиска отвън! Не могат да упрекнат комунистите и държавата им.

49.1.4. Но се намери Онзи, Който я хвана с дървен чатал, и я изхвърли през 9 морета та в десето – в друга земя и в друга държава! И пепелянката падна на друга земя!

И през такова големо разстояние, се опитва да ухапе един човек!

А кой може да бъде този човек? Хайде, посочете го, да Ви видим, че имате кураж и сила!

49.1.5. Но тя непременно ще ухапе и други човеци! Такава е нейната природа!

И тогава ще се търси човека що бозал 25 години – велик юнак, който ще дойде, и трябва да й смаже главата на змията!

Търсят го, ама го няма!

49.1.6. Да, защото още не се е родил!

Ще трябва Милка Кралева да извика „Святият Дух“ от „църквата на Петдесетниците“ от гр. Бургас, и да зачене от Него и да Се роди Божият Син!

Ще чакаме. И ще видим, какво може да стори „Святият Дух“ от тази протестантска църква!

Ще чакаме! И тогава ще видим, може ли чрез Святият Дух да Се роди Божият Син, и чрез Милка Кралева, та да стане Божа майка!

49.1.7. И накрая, ще си прочетете – „Козата си сака пръч“ от „Изгревът“, т. 31, с. 776–778, за да Ви се уясни как става това – зачеване от „Святият Дух“.

Пожелавам да Ви се яви отново „пръчо“ и да ви „оножда“, та накрая да се пръкне едно яре, за радост на всички!

И тогава ще кажем: „Браво на козата, гдето си е въртела опашката!“
Браво и на пръчо, който е дотърчал навреме, та да скочи на козата, и
тя след време да се окози, и да се пръкне едно яре!

Ярето е важното!

Да Ви е живо и здраво ярето, и да го пазите за тамазлък!

Знаете ли какво означава това? Означава, че ще Ви има вечно на
Земята, чрез това яре!

С ГЛАС НА ЦИГУЛКА... Блогът на Милка Кралева
За онова което променя отвътре

50. ОЩЕ ЗА ПРИСЪСТВИЕТО

понеделник, 12 октомври 2015 г.

Днес ми се искаше да кажа на един невидим опонент следното: „Как
мислиш драги, защо се чувствам щастлива, въпреки че съм сама?“

Ей така, искаше ми се да му задам този риторичен въпрос. Защото е
истина!

Това е нещо, за което искам сега да се поразмисля. Чувствам се
добре, и ми се пее, и се радвам на всяка птичка, която чувам отвън, на
всеки лъч който свети през прозореца ми, и на всеки зелен, искрящо зелен
лист на балкона ми!

Радвам се и на азалията, която днес цъфна с прекрасен цвят във
високата саксия пред вратата ми! И толкова й се зарадвах, че я целунах.

И ми се иска пак да попитам мислено този **субект, ще го нарека лицето
Г.Х.** [*Забележка на съставителя: Г.Х. = Георги Христов, виж и т. 42]

Лицето – защото съзнателно направи престъпление, а Г.Х. – за
загадъчност!... Точно с това лице се обяснявам.

То ми писа преди два дни нагло писмо! Затова ми се поиска да запитам:
„Защо ти, лицето Г.Х., мислиш, че се чувствам така балансирана, с мир в
душата и пълно с радост от живота сърце, въпреки грозните обвинения,
които **криминалният ти ум** ражда?“

Едва ли това лице може да ми отговори! То мисли за отмъщение!

И ако това лице ми отговори, то едва ли ще е онова, което аз мисля!
Защото ние с това лице, сме от различно тесто! Следвателно, и мислите ни
са различни! То не усеща това. Тестото му е още много клисаво. Има нужда
да се меси по-дълго, докато стане за хляб. И мислите му са клисави!

Сигурно ще каже: „Стига си се хвалила, аз те знам. Мислиш се
за перфектна, придаваш си важност, и просто лъжеш, че си толкова
щастлива!...“ Така мисли това лице. Знам, защото мислите му са написани
в писмо до мен. Нагло писмо, пак ще кажа!

Но аз нали знам, че вътре в мен нещо ликува! Как да му го обясня?

Лицето Г.Х. се яде отвътре, дразни се, опитва се да се настани на
моето място, пъчи се с дребното си, и още необлагородено е го! И точно
това не му позволява да ме разбере и да повярва, че светът около мен пее
и говори на език, който душата ми разбира, и на който тя откликва с радост,
и с добро настроение!

Може би ще кажете, че не си струва да мисля за това лице!... И , че
не си струва да го питам това онова. И аз мисля така. Не си струва! А и да
питам някой, който е на хиляди километри и не ме чува нито буквално, нито
символично – просто си е една глупост!

Но въпросът не е там. Въпросът е в това, че аз като питам него, сама търся отговор на този въпрос, и ми е интересно да си обясня. На себе си. Да си отговоря, вместо него. И при този разговор със себе си, ми става още по-добре. Защото тогава именно разбирам, че не съм сама. Разбирам, че за да съм радостна, значи има някой, има нещо около мен, което излъчва радост и аз я усещам. Като че съм заедно с нещо, което създава тази атмосфера около мен. О, ето. Сега разбрах: Чувствам се заедно с Присъствието!

Виждам сега, че се усмихвате. Казвате си: „Е, тя Милка, съвсем се е пернала там в **Америка!**“ Знам, че го казвате с усмивка, и че не е казано, за да ме обиди. Не е казано по начина, по който лицето Г.Х. говори. Не е казано със злоба, и вие не сте заели неговата поза на фатмак пред сгъсени войници. Вие го казвате мило, но и с шеговит поглед, за да разбере колко съм „не в ред“!....

Но не е така! Казвам ви: Не е така! Присъствие около мен има! И аз Го усещам. То е благонамерено и подкрепящо, то е загрижено и хранително за душата ми. То просто е!.... за да ми е по-добре, за да не усещам липсата на корена, на почвата, където израснах.

Това Присъствие обхваща всички, които съм обичала, и са ме обичали. Не са малко! Те са много. Защото давах много години, без да се усещам даже, без да разбирам, че към хората през мен протича енергия за прогрес, за повдигане, за размисъл. Присъствието се е изявявало чрез мене към тях, и аз не съм мислела за това. Знаех, че нещо вътре в мен ме нуди, и аз се стремях да уча повече и повече, да разбирам повече и повече, да създавам повече и повече.

Присъствието е работело във мен! И то, не за да ме направи мен щастлива, а за да е добре на всички, дори и на такива като лицето Г.Х., които бяха близо до мен, почти на лакет разстояние, и почти всеки ден. Години, много години наред.

Тях сега не ги усещам! Те бяха временно явление. Но сега говоря за Присъствието. То ми носи любовта на другата част от хората край мен, на тази която не бе временно, а постоянно явление. Никога не спрях да усещам истинските тези, с които израснах – интелигентните, борбените, справедливите, мъдрите. Те бяха с мен и тогава, те са с мен и досега.

Деветата вълна в Бургас се надигна и ме **отнесе** далече, но любовта на тези невидими помагачи дойде с мен и тук. Усещам я наоколо, и без да виждам, те присъстват в ежедневието ми. Участват по техен си начин. Енергийно. Знам ли как? Те го знаят! Аз само го усещам! И не го крия. Има го!

Как да обясня на лицето Г.Х. този факт? Струва ли си? Да, вие вече ми го казахте. Не си струва. По-добре е да отида сега, и да поля азията!

А лицето Г.Х. нека лае!

Около мен е Присъствието! Чувствам го! То трансформира всичко! Даже и лаят на едно зло куче, се превръща в шепот на листа, когато Присъствието е наоколо! **То е като невидима броня!** И като невидима попивателна за злобата! Попива я, за да не стига до мен.

Ето, написах тези няколко изречения. Казах ви го, и в ума ми няма повече въпроси.

Ясно ми е, че човек поеме ли риск да се пребори с двуглавата ламя, наречена **завист и невежество**, тогава до него застава Присъствието! И поема част от трудностите му! И на него му става леко! Пее му се! Вижда живота от светлата му страна!

Но, за да запази човек Присъствието около себе си, той трябва да е смел! Да се бори за по-високото, за по-доброто, за по-здравото!

Ето, разбрахте ме. Знаех, че трябва да ви го кажа. С вас обичам да говоря.

Така си говоря и с Присъствието. Вътре в себе си. Тихомълком. И с усмивка!

А това е Азалията. Във високата саксия. За да не си помислите, че ей така си я измислих за по-красноречиво. Тя е пред вратата ми. Цветовете ѝ са красиви, и знам защо. Защото цветята са живи, и имат чувства. Показват ги на нас, които ги обичаме.

Те имат и очи. И виждат повече от нас. Те, със сигурност виждат и Присъствието. Е, как няма да поля Азалията? Как няма да ѝ покажа, че я обичам? Тя не лае!....Тя ухае! Ухае на Присъствие!

Публикувано от Milka Krleva в 9:35

50.1. ЗАЩО ОТНОВО СЕ ПИШЕ ЗА ГЕОРГИ ХРИСТОВ **Бележки на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева”**

50.1.1. Защо се говори с някакви букви – Г.Х., а не се съобщава името му? Страхувате ли се от него? Тогава не пишете тези букви! Замълчете си!

50.1.2. Та Вие всички бяхте от една и съща верига!
И действувате по заповед! И изпълнявахте, без да Ви мигне окото от уплаха или от срам!
Действахте в упор! Знаете ли какво е „упор”?

50.1.3. Идваме до най-важния въпрос: **Кой е ОНЗИ, Който Ви изгони от България?**

50.1.4. Трябва да Си има име, и да има Сила и Власт, за да извърши това **Богоугодно дело и деяния!** – Кажете Му името Му.

50.1.5. И защо Ви изгони от България?
Аз, Вергилий – знам причината! Написах я. Ама няма желаещи да го прочетат! Страхуват се!

50.1.6. Причината е **предателствата**, които извършихте! А срещу кого?

50.1.7. А сега ще Ви покажа, кои бяха Вашите предателства. По списък, и по точки. И дано не пропусна някой от тях. Много са!

50.1.8. И накрая, да Ви похваля, че написахте тези лъжи, тези обвинения срещу мен, за да Ви отговоря! Задължавате ме!

А лъжете като дърта циганка, защото сте „душичка” протестантска!

50.1.9. **Бъдете вечни! Живейте вечно! Да пребъдвате през вековете в Слава и Величие, Ви пожелава Вергилий!**

АМИН

Днес е 21 ноември 2016 г., град София

51. ЦИГУЛКАТА НА УЧИТЕЛЯ И НЕЙНОТО СМАЙВАЩО ДЪРЖАНИЕ

вторник, 19 юли 2016 г.

Може би се изненадвате, че пиша свободно за една реликва!

Уви, на някои факти вече съм единствен свидетел. И времето на мълчанието, изтече! Историята на Братството се пренаписва съзнателно по удобен начин. Така се действа винаги след преврат. Даже и в Братствата!....

Понеже светлината за случилото се в Бургас е все още мъждива, реших да напиша тази история. Никой не я знае по-добре от мен!.....

Един ден, през 1978, у дома пристигна брат Борис. С него бе и Петър Филипов.

Целта на посещението им, се превърна в едно от най-важните събития в живота ми! Двата бяха дошли, за да ми предадат цигулката на Учителя!

Защо на мен? И аз съм се питала. Защо бях избрана за Пазител на Цигулката? Не знам! Но има нещо мистично, с което си го обяснявам.

Когато подготвих Десетте вечери с музиката на Учителя, направих нещо странно, нещо съвсем необичайно! Написах покана до Учителя. Написах я така, от сърце, и спонтанно. Усещах необходимост, Той да е духом с мен. Написах я, без да се смуцавам, че няма адрес, на който да я изпратя. Усещах, че самият акт на написването е достатъчен. Изпратих покана и на брат Борис. Той дойде в Бургас, присъства на един от последните концерти, когато изпълних най-интимните и съкровени песни на Учителя.

Малко след това, той дойде отново в Бургас, този път с цигулката на Учителя. Може би бе усетил в моето искрено желание да навлеза по-дълбоко, да опозная по-пълно, музиката на Учителя, и да я споделя с братята в Бургас! Възможно е да е усетил моя стремеж да работя.

Не знам как ще го приеме, с насмешка, или с пресвити очи, но мисля че сам Учителят, чрез брат Борис ми повери цигулката Си! Защото Го поканих.

Всеки знае за специалната Му любов към музикантите. Връзката между моята покана и появата на цигулката скоро след това, иначе остава необяснима! Звучи необикновено, нали? Но кой казва, че живот с Учителя в сърцето, е обикновен?!

Сега ще продължа с визитата на двамата братя. В нея имаше нещо от богомилския дух. Нещо наситено с енергия, която не може да се обясни!

Като, че дойдоха да ми предадат Чашата Граал на Братството!

Има истина в това предположение! Но ще ви оставя вие да помислите.... Приех тази визита като част от онзи живот, който тогава Братството живееше. Живот, в който ценностите се предаваха от ръка на ръка, предаваха се на хора, изпитани и доказани. Предаваха се, с доверие, и се приемаха с отговорност.

Брат Борис имаше вътрешно виждане, имаше и морално право да посочи приемник за цигулката на Учителя! Направи го по собствен почин.

Но в неговите действия, аз усещах Учителя!

Тази цигулка е жива. Специална енергия движи тази цигулка!

Тя действа самостоятелно, и с разумност!

Убедих се в това, по много начини! Дотогава аз не знаех нищо за нея. Разбрах, че се е пазила при **Петър Филипов**.

Когато я отвориха пред мен, това се случваше за първи път от години!....

Брат Петър я извади, настрои я, и направи няколко паси около нея, с думите: „Тя трябва да се намагнетиса!....“

Брат Борис стоеше изправен, тих, и сериозен! После я подадох на мен!

Брат Борис каза: „Милке, на тази цигулка трябва да се свири! Ти можеш! Отсега нататък я оставям в твоите ръце, за да свириш!“

Учителят имаше няколко цигулки. Но тази е **Неговата любима цигулка!**

Въпреки, че той наблегна на това, да свиря на нея, аз не смеех!

Първото нещо, което направих бе, да я разгледам!

Беше немска цигулка, копие на италиански майстор. Много удобна за пръстите! Имаше дълбок и силен звук! С добра дясна ръка, тя можеше да пее много нежно!

Избродирах на парче син велур с големината на цигулката няколко орнамента, и я покрих с него вътре в кутията.

По съвет на брат Борис **смених кутията с нова**, за да се предпази, за по-сигурно! Намерих немска кутия, те бяха най-добрите по това време. Започнах от време на време да свиря на нея, но по-скоро ритуално, и най-вече в самота.

Знаех от Учителя, че цигулката е инструмент, който пази спомен от всеки, който е свирил на нея. Затова имах голям респект.

Чрез цигулката, общувах вътрешно с Учителя!

Величието на Висшето, е в способността му да се سماлява. Учителя бе свирил на този инструмент, бе го държал в ръцете Си, и бе свирил в самота, или на учениците Си, за да ги хармонизира....

Две години по-късно, Вергилий Кръстев настоя да влезе в живота ми!

Той отдавна търсеше цигулката на Учителя!

Беше много щастлив, когато отидох да живея в Своге! Защото занесох там и цигулката на Учителя. **Нарече я своя зестра!**

В къщата на Вергилий нямах настроение за свирене, на душата ми не й беше до песен! Там не свирех на цигулка!

Но веднъж, **Вергилий** поиска от мен да извадя **цигулката на Учителя**, и да започна да свиря музиката Му. Самият той се настани пред куп бели листи, и се приготи да пише. Беше напрегнат! Подготвяше се за спиритически сеанс. Очакваше, чрез цигулката на Учителя да осъществи медиумичен контакт. С кого? Можех само да допускам, но не знаех.

Моето участие бе заради цигулката. Трябваше да свиря. Излишно е да казвам, че се чувствах впримчена да работя за чужда воля! Усещах, че това е диктувано от източник, на който не исках да се подчиня!

Свирих, а Вергилий пишеше! Когато мина известно време, той спря. Лицето му не изразяваше доволство. Не питах, а и той мълчеше. Мисля, че цигулката не го въведе в Рая!

След месец, или два, реших да посетя родителите си в Бургас. Но не се върнах в Своге. Останах да живея в Бургас.

Баща ми отиде по мое желание, и **взе цигулката**.

След това пътешествие, тя доста дълго време престоя в калъфа,

под синьото си меко покривало. Не свирех на нея. Условиата не ме стимулираха.

Тихомълком преживявах личната си драма, заради диктаторското поведение на Вергилий към мен и Боги. Но не спирах да работя с беседите на Учителя. Цигулката присъстваше безгласно.

Минаха години. Много след създаването на издателство „Сила и Живот“, цигулката на Учителя отново излезе на сцената. Канех се да ходя за пореден път в Англия за концерти в Гонтс Хауз. Беше струва ми се 1998.

Тогава друг медиум се бе настанил в живота ми. Казваше се Павел. Доста противоречив човек, който беше ми внушил, че може да реши проблема с Бургаския салон.

В Павел се прояви същата негативна сила, която действаше и във Вергилий!

Поканата за Англия, включваше и него.

Преди да тръгна, той настоя да взема цигулката на Учителя, и да изнеса концертите там с нея. Идването му в Англия бе провал за него, и източник на много разочарования за мен! Той не можеше да участва в нищо, което представя Учителя. Проявяваше разрушителна сила, и създаде големи проблеми на домакините. Концертите ми минаха добре, но държанието на Павел внесе напрежение!

По негово желание поканих нашия домакин на разговор, в който Павел му показва цигулката. Очакваше, че той ще се впечатли, и ще го направи едва ли не управител на замъка си! Ричард не само не прояви интерес, но му каза: „Тази цигулка в ръцете на Милка звучи, но ако тя не свири на нея, е просто предмет!“

С две думи, Павел не постигна очаквания магически ефект, чрез цигулката!

Така както през 1980 стана и с желанието на Вергилий!

Цигулката на Учителя, сама по себе си е жива, и не позволява да бъде ползвана, особено за личен интерес, и от хора без добродетели!

Приключих работата си в Англия, и се върнахме.

Пътувайки към Бургас, малко преди **Стара Загора**, Павел взе най-безцеремонно цигулката на Учителя и заяви, че ще слезе, за да посети там свои приятели.

Беше насилие, но няхах нито физическа сила, нито възпитанието ми позволяваше да се боря с него! Опитах се да кажа нещо в своя защита, но чух в отговор: „Защо си толкова егоистична? Ако тази цигулка може да излекува дъщерите на моя приятел и да възвърне зрението им, защо не искаш да им помогнеш?“ Пак бе решил да прави магии с цигулката!

Срещу мен стоеше воля, с която не можех да се преборя!

Цигулката ми бе отнета!

Стана против моето желание! Аз продължих с влака към Бургас, а Павел слезе в Стара Загора. Мислех си наивно, че в Бургас той ще ми я върне. Не! Цигулката остана в него.

Скоро след Англия разбрах, че цигулката е в **Малко Търново**, в жилището, където Павел живееше.

Не се примирявах! Мислех и си правех планове. Защо да не опитам да я взема от там, без негово знание?

Един ден успях да си направя дубликат на неговите **ключове**. Той не забеляза! Имах ключовете. Казвах си: „Ще отида в Малко Търново, докато е в Бургас, ще влезе в къщата, и ще си взема цигулката!“ Това бе план, който можеше да се осъществи.

Но нещо ме възпираше! Колебаех се. От една страна се убеждавах, че заради тази цигулка, трябва да съм готова на всичко, а от друга, се питах, позволено ли ми е да действам с отрицателни методи. Надделя разума! Даже и да можех, аз не исках да влеза в къщата му без негово знание, дори и заради цигулката. Отидох на моста в Бургас, стигнах самия му край, навътре в морето, извадих връзката с ключовете които бях направила скришно, и ги хвърлих във водата. Отказах се от плановете си.

Скоро след това напуснах Бургас. Отидох да живея в София. Нямах работа.

Живеех все така, омотана от волята на Павел, който и тук идваше за да крои планове кого и как да завлече. Чрез мен!

За да се спася от близостта и влиянието му, емигрирах! Заминах на турне в Америка с един български оркестър.

Всичко мое, остана в неговите ръце. Цигулката на Учителя, също!

Продължих да държа връзка с Павел. И той измъкна с всякакви лъжи много средства, заради нея! **Много! Използваше я, за да ме изнудва!**

Веднага щом дойдох в Америка, той поиска пари за да **остъкли балкона си в Малко Търново**, за да не влязат братята в негово отсъствие и да откраднат цигулката! След време измисли нов ход. поиска нова **крупна сума**, за да купи **желязна каса**, където да я заключи, пак по същата причина: за да не я откраднат братята. Стигна до там да иска и **пари за отопление**, пак заради цигулката.

Изпращах!

Разбирах много ясно, че трябва **да затворя „кранчето“ за Павел**, но скъсването с него означаваше загуба на онова, за което бях живяла до тогава: работата ми в Братството. Това бе и неговата цел, да ме отдалечи по най-категоричен начин от този духовно осмислен път! Колкото и отчайващо да беше положението ми, нещо дълбоко в мен се бореше за цигулката, не позволяваше да се предам.

И един ден си казах: „До тук с Павел! Архивите, материалните неща, дори и цигулката, не са по-важни от душата ми! Забравам ги, и спирам да го слушам!“

Така направих.

Скоро след това решение, получих писмо от моя български издател, **Димитър Златарев**. Канеше ме да присъствам в Чикаго на Book Expo. Имаше уговорка да склучи договор за издаване на моята малка книжка „Няма престъпна любов“, с мисли от Учителя на английски език. Обещах да присъствам. Срегнахме се там, и той подписа договора. Книгата се издаде, и досега е във всички големи американски книжарници.

Мислите, че се отклонявам от историята за цигулката? Не! Писмото с поканата от Димитър, съдържаше важна информация и за нея. Павел му предложил да я купи, заедно с други материали и вещи от архива на Учителя, които баща ми съхраняваше. Димитър дал исканите от Павел пари, и взел предложеното.

Когато се срещнахме в Чикаго, аз предложих на Димитър да възстановя сумата, за онова което Павел е продал. Димитър ме погледна със сините си очи и каза: „Милке, купих ги заради тебе. **Аз знам че тази цигулка е предадена на тебе от брат Борис, и че е отнета от Павел неправомерно!** Всичко, което взех от Павел, ще ти го предам, не е нужно да ми даваш пари, но се чудя как си му дала възможност да прави финансовите си удари на твой гръб!“ Не можах да отговоря! Аз самата не знаех!

За хора като мен е нужно да се сблъскат с трудностите, да ги приемат, и ако могат да ги преодолеят, да продължат живота си с придобитата опитност в съзнанието!

След Чикаго, разменихме с Димитър две-три писма. Няколко месеца по-късно той отиде сам в планината, не прецени силите си, беше зима, и животът му приключи там. Тъжна раздяла за мен!

Не смеех дълго време да попитам сестра му, дали знае нещо за цигулката. Но се престаших. Написах ѝ кратко писмо. Марияна откликна приятелски и топло. Увери ме, че така както брат ѝ е оставил цигулката, така ще бъде предадена на всеки, който от мое име я поиска.

През същата година **Боги и Емил** пътуваха до България. **Марияна** предаде цигулката. И те ми я донесоха.

Знам, че в живота има сили, чиито действия ние разбираме, или не разбираме, според нивото на съзнанието си!

Цигулката се върна по силата, и с действието на тези закони! И знам, че това стана, защото хвърлих ключовете на Павел в морето, и отказах да поправам едно престъпление с извършване друго такова!...

Разбира се, че се радвах, когато Цигулката дойде! И разбира се, че духът ми се повдигна, и душата ми започна да пее отново!

Тогава аз оставих зад гърба си драмите и противоречията от България, и реших да направя стъпка към опознаване с местните групи, обединени най-вече от Паневритмията.

Срещнах се с **Ардела**, и свирех няколко пъти в живия кръг. Един ден тя ме покани на клас по изучаване на Паневритмията в Сан Карлос. Реших да отида с цигулката на Учителя. Изсвирех няколко песни по желание на Ардела, която водеше класа, после трапезата привлече вниманието на всички за остатъка от времето. Не казах на никого че свиря на **специалната цигулка**, не исках да се хваля. Но я занесох, защото ми се искаше да усетя нещо!....

Срещите с Ардела, не ме удовлетвориха! Затворих се отново! **Свирех с цигулката на Учителя за себе си.**

След още няколко години, поканих **Елена Николова** за Петровден – Денят на Учителя. Качихме се в Сиера, в скалистия хребет над езерото Пайнкрест – мое любимо място за излет. Носех цигулката на Учителя. Посрещнахме слънцето. Изпълнихме малък наряд. И свирех песните така, както е било на Молитвения връх. Елена чете беседа. Беше ритуално, но и двете имахме нужда от това.

Мисля че това бе истински духовен празник, какъвто не бях усещала от доста години!

После пак минаха години. Общувах с цигулката сама.

Наскоро мой колега пианист, ме покани да изсвиря две пиеси в местната **Методистка църква**. Съгласих се. Помислих си: „Дали да свиря с цигулката на Учителя?“ Духът на Джон Уесли ще е там, и ще го зарадвам. Още веднъж цигулката звучи в ръцете ми. Беше пак празник! И на душата, и на духа.

Слушателите бяха благодарни! Музиката е език, който душите разбират! А когато идва чрез вибрациите на инструмент като този, който държах в ръцете си, музиката не само се разбира. Тя храни! Тя внася енергия! И насърчава!

Това е пътя на цигулката, която Учителят ми повери, чрез брат Борис!

Тя пътува до **Бургас**, от там отиде в **Англия**. На връщане остана за малко в **Стара Загора**. После бе пленена в **Малко Търново**. Продадена бе в **София**. Излезе от България за втори път, и прелетя над океана. Пристигна в **Америка**, намери ме чак тук, където уви, бях дошла без нея и мислех, че раздялата ни е завинаги!...

Когато си тръгнах от **Вергилий**, цигулката се върна след мен в **Бургас** с баща ми!

Когато **Павел** ме принуди да напусна България, и отне насила цигулката, тя отново дойде при мен, чак в **Америка**!

Това е много по-магическо от всичко, което в ръцете на **Вергилий** и на **Павел** тя показва! Е, не е ли жива? Не действа ли по своя воля? И не е ли смайващо нейното държание?

Публикувано от Milka Krалеva в 22:55:00

51.1. ИСТИНАТА ЗА ЦИГУЛКАТА НА УЧИТЕЛЯ **Отговор на Вергилий Кръстев – съставител на „Изгрева“**

51.1.1. Сега слушайте и четете внимателно, защото ще се срещнете с многото лъжи, и трябва да се определите кому да вярвате.

51.1.2. Аз не съм музикант. Аз не мога дори да чета музикален текст и ноти! Не съм обучаван за това. Признавам го. Но ме сложиха и наредиха да свърша една работа, за която не бях обучаван.

51.1.3. Но мен ме поставиха, да свърша една друга работа!

Аз съм работил с всички музиканти от времето на Школата на Учителя, и то изявени музиканти!

Разпитвал съм подробно всички, и съм записвал на магнетофонна лента, и след това съм публикувал всичко! Не съм пропуснал никого!

Без мене сега, през 2017 г., нямаше да ги има!

Но сега ги има в „Изгревът“!

51.1.4. Трябва да спомена музикантите, които са се оформили по времето на Школата на Учителя Дънов:

51.1.4.1. КИРИЛ ИКОНОМОВ

За него е описано подробно от **Мария Тодорова** всичко, и борбите, които са се водили по издаване „Песните на Учителя Дънов“. Това ще намерите в „Изгревът“, т. 1. 1993, с. 109–340, и т. 1. 2. изд., 2011, с. 124–394. Снимките са от № 17 до № 40.

Снимките на **Кирил Икономов** и съпругата му **Таня** – виж в „Изгревът“, т. 1. 2. изд., 2011, № 14, 55, 57, 58; т. 16, снимки № 50, 56; т. 22, снимка № 41.

Бях се свързал с дъщеря му, обеща да направи очерк за баща си. Имаше много писма от баща си и снимки, но нищо не ми предаде! Тя си замина от този свят, и всичко се загуби!

Аз съм ходил у тях, и съм видял как **Кирил Икономов** бе наказан и парализиран 15 години за наказание, че беше се опитал да променя песента на Учителя „Вехад“!

Виж „Изгревът“, т. 16, с. 145–146.

Виж „Изгревът“, т. 31, с. 315–329.

51.1.4.2. ГАЛИЛЕЙ ВЕЛИЧКОВ

Неговите спомени са в „Изгревът”, т. 1. 1993, с. 5–108, и т. 1. 2. изд., 2011, с. 5–124; т. 4, с. 52–241. Снимките са от № 1 до № 16 в „Изгревът”, т. 1. 2. изд., 2011.

Това, което съм включил от него, не е малко! Но е мой труд от 10 години!

51.1.4.3. АСЕН АРНАУДОВ

В „Изгревът”, т. 1. 1993, с. 135–136 – „Асен Арнаудов и чистотата”.
Всичко може да проследите в „Изгревът”, т. 32, от с. 352–372.

КЪМ 2017 ГОДИНА, АЗ СЪМ ОСЪЩЕСТВИЛ СЛЕДНОТО:

1). От 1900–1998 г. организирах провеждането на 20 концерт-рецитала по Слово на Учителя и Музика на Учителя, и аз качих музикантите на сцената, и аз заплащах наема на салоните – по 1 лекарска заплата за концерт.

Това бяха много пари за мен!

2). От 1998–2000 г. издадох по оригинала 59 томчета по Слово на Учителя Дънов. Виж „Изгревът”, т. 16 отзад – **Каталога**, на с. 885–901.

А защо бяха оцветени с жълта, бледо синя, виолетова и портокал-оранж, ще прочетете на посочените страници. Приложихме законите от Словото на Учителя Дънов!

3). От 2001 г. до 2016 г., са проведени 61 концерт-рецитала по спомени на ученици с Учителя Дънов, и с песни на Учителя. **Придружени с Фото-изложби!**

Те бяха качени на интернет-страница: <http://www.izgrevat.com>

4). Бяха извадени на CD – 25 концерт-рецитала – по 2 CD на концерт – I и II част, и раздадени на 100 човека **безплатно** от моя екип. Да ги слушат в страната, през деня и през нощта!

Но не ги слушат, защото други ги командват!

5). А за **евангелистите-методисти**, бяха направени 5 концерта, качени на CD, направени за 25 човека, и раздадени от **Павел Василев** на евангелистите-методисти от „Църквата на д-р Лонг”.

Това е публикувано в „Изгревът”, т. 24. Там са сложени и спомените на **Весела Несторова**, защото тя идва по техна линия.

Концертите за евангелистите-методисти и техните програми, са публикувани в „Изгревът”, т. 26, с. 955–998.

6). **Евангелистите-методисти от „Църквата на д-р Лонг” са едно, а протестантите от „Църквата на Петдесятниците”, е нещо съвсем друго!**

Те изпратиха своите представители от рода Кралю Кралеви, да разрушат онова, което бе останало! И окончателно разрушиха!

Сега няма никаква следа! Само на „Кара баир” – 3 реда бодлива тел!

Това заслужават! Аз ги предупредих! А те ме отхвърлиха!

Това съм го публикувал в „Изгревът”, т. 24, с. 783, точка 39; с. 783–785.

Проучете го, и ще се уверите, че те не случайно днес са на „Кара баир“, с 3 реда бодлива тел!

А пълномощното на Весела Несторова е в „Изгревът“, т. 24, на с. 779–780. Точно и ясно!

7). В „Изгревът“, т. 2 от 1995 г. на с. 262–263, е статията – „Как спасих цигулката на Учителя.“

Тази статия за Милка Кралева, е непозната!

Единствено аз знаех за историята на цигулките, и знаех имената на онези, които ги съхраняват! И тогава задействах „майстор Борис“ и Петър Филипов. Те се вслушаха в мен.

Въпросната цигулка „Гуарнери“, се пазеше в рождения брат на Петър Филипов. Той я прибра от него, и тогава и аз се намесих, че трябва да се предаде в ръцете на действащ цигулар, и свирещ в държавен оркестър. ЧТакъв се оказа Милка Кралева.

Аз взех решението, а не Петър Филипов и „майстор Борис“!

Не вярвате ли? Ще повярвате след малко.

8). Аз съм написал в „Изгревът“, т. 31, с. 669–707 очерк за Петър Филипов.

Снимките на Петър Филипов – виж от № 149–158.

Харесаха ли Ви? Ще Ви харесат, няма къде да ходите!

Това се дължи на мен, а не на този или онзи!

9). Аз взех решението, да се предаде цигулката на Милка Кралева!

Тя бе действаща цигуларка. Други нямаше тогава.

Милка Кралева още не може да различи, че онзи, който е в тялото на Борис, не е Борис Николов, а „майстор Борис“!

Нема сетива за това различаване!

10). Аз не съм търсил къде са цигулките на Учителя, защото знаех лицата, които ги съхраняваха.

Само аз знам колко са били цигулките и тяхната история, защото съм ги изучавал!

Аз имам написан материал за тези цигулки, но не съм го публикувал досега, за да не открият лицата, които ги съхраняват. И да не ги окрадат, и да ги продадат след това!

11). Да ти дойде жена в Своге, и да донесе цигулката на Учителя, беше повече от зестра!

Каква зестра бе? Аз съм придвижил всичко това!

Накарах да ми посвири с тази цигулка. Но тя не можа да влезе в духа на музиката на Учителя! Не можа! Не бе готова! И не я допуснаха!

И това продължава и до днес, и до утре! Ще бъде напълно безуспешен този опит!

Аз имам център в мозъка си, който точно показва кой как свири или пее песните на Учителя Дънов!

Тази цигулка не е за Милка Кралева, и тя няма да може да свири песните на Учителя! Не може да се добере до духа на тези песни! Всички опити, ще бъдат безуспешни!

Може друг след нея, да сполучи това!

Аз знам, кой ще бъде това! Етерният двойник в музиканта, провежда и създава тона на цигулката! А тя го няма!

А кой го има ли? Има го нейната дъщеря, на име Богдана!

А защо го има? От къде е дошел?

Абе, Вие защо отхвърляте бащата на това дете? Вие познавате ли неговия етерен двойник? Не! Тогава?...

12). Цигулката беше при мен в Своге, сложена в специална кутия.

Аз не съм се докосвал до нея! И никой друг не знаеше, че е в мен!

Ето, пристига в Своге Кралю Кралев. Искан да прибере цигулката, и да си я занесе в Бургас. Аз го питам: „Знаеш ли историята на тази цигулка?“ Той мълчи.

От къде ще знае? – „Знаеш ли, че аз съм задвижил всичко това?“ Той мълчи. – „Аз мога да не ти я дам, но ще помислите, че съм крадец, мошеник и лъжец! Аз не съм такъв! Ще ти докажа, че не съм, и ще ти предам цигулката!“

Извадих я от кутията, и му я връчих. Гледа ме и мълчи.

Аз извадих пари, и му платих билета от Бургас до Своге и обратно. Винаги им плащах билетите! Не съм пропуснал нито веднъж!

13). Ако тази цигулка бе останала у мен, нямаше да се явят останалите истории.

Този Павел Мильовски, ми искаше 50 000 долара за нея!

Е, какво ще кажете? Кажете нещо!

Милка Калева е под законен брак с мен цели **9 години**, и носи моето име от **1980–1989 г.**, и смятат, че аз съм едно нищо, а те са Богове!

И сега, след като излезе това признание, че цигулката е при нея в САЩ, ще публикувам историята на тези цигулки!

14). Интересно, че всички мъже, които се приближават към нея, са с негативна енергия! А тя е с положителна енергия.

Тя с тази цигулка, не може да свири песните на Учителя! И да ги свири, няма да излезе нищо от нея! Аз съм проверил това. Има си причина за това. И съм я описал.

15). Ако беше останала тази цигулка у мен, аз имах Програма!

Но те ме отхвърлиха!

Отиде при Павел Мильовски, за да осъществи онзи план, който протестантите бяха заложили! – **Да се унищожи всичко! И го унищожиха!**

16). Винаги, когато се яви любовника, то той превъзхожда законният съпруг! Тук се случи същото.

Всички архиви, той прибра и ги продаде! Той за това бе изпратен – да помогне, та да се разруши всичко!

Аз да съм откраднал нещо? Не съм! А те се явиха, и какво направиха ли? Окрадоха и продадоха всичко!

- Първо: Излъгаха ме!
- Второ: Окрадоха ме!
- Трето: Предадоха ме!

- Четвърто: **Продадох ме!**
- Пето: **Искаха да затрият, затулят и премахнат моят труд!**

Не искам да имам нищо общо с тях! Не искам да ги чувам! Не искам да ги виждам! Не искам да се срещам с тях!

Това са предателите!

На враговете човек може да прости, но на предателите – не може! Никога не се прощава!

17). Хайде да Ви видим! Ще ми върнете ли писмата на Учителя Дънов до Пеню Киров, които връчих на Кралю Кралев в твое присъствие и това на дъщеря ти? Беше през месец юни 1983 г.

Хайде де! Няма да ги върнеш! А защо? Та Вие още не сте разбрали, че нямате право на решение! Ще си го проверите!

И не знаете с кого си имате работа!

18). Аз не съм се оженил за тебе, заради архива и цигулката!

А онзи, който искаше да се роди, той ме накара, за да те взема за законна съпруга!

Но ти бе обсебена от „майстор Борис“, и нищо повече не можеше да се направи – нищо! Както днес, така и утре! Нищо! Абсолютно нищо!

Важи за векове напред!

19). Да си вземеш „Изгревът“, т. 32, и виж снимките от № 1 до № 46. Това са снимките на „майстор Борис“.

Може с този том да заспиваш, да му целуваш образа му, и да се събуждаш с него!

И можеш да извикаш Святият Дух от твоята Протестантска църква да дойде, и да заченеш, и да си родиш Божият Син! И всички ще кажат: „Ето я Божията майка“! И ще ти се поклонят! Нали това искаш?

20). И накрая, ще си прочетеш – „Козата си сака пръча“ от „Изгревът“, т. 31, с. 776–778, за да ти се изяснят някои неща.

Аз тебе съм те спасил, чрез дъщерята ти, която се роди!

Аз бях Спасителят! И друг такъв – няма да ти се яви!

Той се явява само веднъж, защото е Единствен – за един път!

Живей вечно!

52. КАКЪВТО УЧИТЕЛЯТ – ТАКЪВ И УЧЕНИКЪТ

неделя, 19 февруари 2017 г.

Прсчетох едно писмо на Вергилий.

В интернет има какво ли не!

Често попадам случайно на такива материали.

Извадено бе много време от пишещия да убеди четящия, че издателите на „Изново“ са проводници на Черната ложа. Всеки страхлив човек, с религиозно съзнание, несвикнало да мисли и да разбира смисъла зад думите, би се впечатлил от обясненията му. Далече съм от мисълта да гадая как е приел това писмо адресанта. По-скоро искам да споделя моите впечатления от него.

Съзнателно оставям настрана причината за писмото – многото редакции на „Изново“ които осакатили Словото на Учителя, което според **Вергил** е една истина. Истина? ... Господи, има ли човек който да приеме това за истина? ...Такъв човек наистина трябва да е или буквоедец, или недоразвит духовно.

Но да продължа за писмото. Елементарното грандоманско мислене на Вергилий, както и медиумизма му са толкова прозорични. Медиумизмът на Вергилий е точно от вида, който Учителят най-често е критикувал.

Такива като Вергилий е имало и край него. Поощрявал ли е Учителят медиумите на Изгрева? Поощрявал ли е той Михаил Иванов? Поощрявал ли е Любомир Лулчев?

Най-често медиумите са с лично его и техния учител отвътре ги кара да се обграждат с клакюри за да си създадат ореол на виждащи отвъд. Този „учител“ се насочва към хората, които той иска да атакува и изсипва хули срещу тях чрез медиума.

В писмото с което започнах разказа си, Вергилий се произнася за някакъв мозайкаджийски метод, който е споменат с отрицателен знак, т.е. като метод на Черната ложа.

Всеки вече знае, че зад определението „мозайкаджийство“ стои образа на брат Борис. Но медиумът Вергилий прави забележка. Това не бил Борис Николов, когото той познавал. Мозайкаджията в него е друг, който пречи.

Колко удобно му е сега на Вергилий, за всичко, което не е било в негова полза дошло от страна на брат Борис да обвинява въображаемия черен мозайкаджия, и за всичко, което няма как да отрече че е добро в поведението на брат Борис да е самият Борис Николов. Той го познавал! Борис Николов бил различен от мозайкаджията....

По същия начин Вергилий хули в писмото си и баща ми.

Странно е, че когато баща ми му носеше куфари с беседи, той бе хубав, но след като си тръгнах от Своге, той стана шивача Кралю, което звучи досущ като мозайкаджията Борис. За баща ми Вергилий даже и не казва, че шивача е един, а Кралю – друг. Баща ми изцяло бе обявен за проводник на Черната ложа.

Че кой самовлюбен медиум, т.е. човек чието съзнание е слуга на неидентифицирана, и често нисша сила, от амбиция за власт не разделя всички около себе си по този начин? Което му е угодно приема за добро, което му е неизгодно той обявява за проява на Черната ложа.

Е, ще кажете че Вергилий не е самовлюбен и няма амбиция за власт. Но аз пък ще кажа: Слепи сте. Не виждате добре. Вергилий не признава авторитет над себе си, и се старее да създаде империя с ценностите на Братството придобити от него с нечестни средства.

Всеки който живее на гърба на другите, изисква подчинение от тях, взима тяхното, и не дава нищо в замяна, е слуга на един паразит вътре в него.

Учителят на Вергилий не е този, когото брат Борис Николов следваше, и ни научи и ние да следваме. Учителят на Вергилий се е дегизирал с образа на онзи, когото ние познаваме.

Понеже Вергилий е слаб духом, този дегизиран учител използва амбицията му за власт, и бълва книга след книга, една от друга побезинтересни за съзнателно търсещия истината човек.

Слушала съм дълги години Словото на Учителя. Изчала съм и всичко, което братята издадоха (чест и слава за труда им!) **Няма едно изречение, в което той упреква по име някого, че е от Черната ложа.** Да не би да не е виждал? Никога не е казал: Вижте този е от Черната ложа защото прави това или онова. Когато Учителят П. Дънов е говорил за тези две противоположни универсални сили винаги е било за да научи как учениците му да се съобразяват с присъствието им, как да ги различават, с кои сили да работят, и на кои да се противопоставят.

Кой дава право на Вергилий да класифицира хората като представители на Черната или на Бялата ложа? Той сам си приписва правото за това. Обявил се е за наследник.

Колко хитър ход! За неவிждащите и за наивните може и да е. Короната на наследник му е сложена от онзи дегизирал се като Учителя негов учител. Но той не е учител на Любовта. Той не е и учител на Правдата. А дали е учител на Истината? Ако сте живяли с него ще знаете. Аз живях с него. И знам.

Учителят П. Дънов ни даде метод как да различаваме духовете. Всеки който действа с лъжа, с хитрост, който взима без разрешение, който хули тези, които му помагат, който е безотговорен към действията си, който унижава жената – е ученик на своя дегизирал се учител. Вътрешният му учител го прави такъв.

Но аз минах през школата на тези учители на отрицанието с отворени очи, научих се да ги забелязвам, и не им давам мястото до което те искат да се докопат. Не ги уважавам. Разпознати са. Нека си вършат работата, която са се захванали, Вселената им е дала свобода.

Но аз следвам друг Учител. Учител, който учи, а не изобличава, Учител, който върши онова което казва, Учител, който поставя Любовта на първо място и спазва нейните закони. Ако човек следва такъв Учител, му е светло в душата и през каквито прегради и клопки да мине, излиза пак на въздух и е щастлив, и диша онова, което Учителят му излъчва с духовното си присъствие.

Истинският Учител е живот, той не плаши, не се обяснява, не се доказва, дава свобода, и уважава свободата.

Да се биеш в гърдите че си видял грешките на другите, а самият ти да си пълен със слабости, такова поведение Учителят когото следвам не би толерирал. Ако съдиш хората според медиумичните си виждания, а в своя живот си слаб и хилав духом, то значи, че учителят ти е друг, от друга йерархия.

Учителят ти се е дегизирал за светъл, но не е. Научил те е да си хитър и арогантен за да постигнеш своите не дотам чисти цели. И те е научил да се целиш по онези, които са отишли по-високо от тебе...

Затова днес, след прочитането на това писмо казвам на Вергилий: Твоят учител ти е нашепнал всичко това. Какъвто учителят – такъв и

ученикът... Но аз имам мярка. Тази мярка е Учителят. Учителят Петър Дънов.

Ти не го познаваш. Твоите методи са противоположни на неговите. Нищо, което правиш не приемам! Защото приема ли го, трябва да се откажа от моя Учител! Да приема тебе за мярка значи да се отрека от него.

Наблюдавам те от дълги години.

Вътрешният ти учител те подвежда. Докато го слушаш, аз нямам работа с тебе! Кorigирай се за да заслужиш уважението ми. Кorigирай се не спрямо мене, а спрямо моя Учител

Публикувано от Milka Krалеva в 13:59:00

52.1. УЧИТЕЛИТЕ НА ЧЕРНАТА И БЯЛАТА ЛОЖА

Пояснение и изяснение от Вергилий Кръстев

неделя, 19 февруари 2017 г.

52.1.1. За заглавието и за онзи, който излиза с риба в уста от морето, говорихме още в самото начало. Проверете си го много добре. Важно е за Вас, за да не бъдете подвеждани и след това отклонени.

Става много, много лесно! А онези, които го правят, са истински специалисти и подвеждат напълно правдоподобно!

52.1.2. Тук ще повторим отново следното:

Река Дунав извира от **Черната скала** в Швейцария, преминава през цяла Европа, събира и носи изверженията на цяла Европа. И това е европейската **клоака**, която се влива в **Черно море**.

А астралните дупки, в които се втича тази мръсотия и гадост са градовете **Варна** и **Бургас**, с принадлежащите им водни повърхности. И морето сколо тях.

Всичко е свързано едно с друго!

52.1.3. Има два триъгълника на Черната лежа в България.

Виж „Изгревът“, т. 9, с. 825–831.

А това са: **Русе–Шумен–Варна**, а другият е **Варна–Шумен–Бургас**.

И от там идват и излизат всичките атаки срещу Учителя Дънов.

Това е проверено, доказано е и е описано в поредицата „Изгревът“ от т. 1 до т. 32 към 2017 г.

А онези, комуто не изнася това – изобщо да не го четат!

Разрешено им е да воюват срещу „Изгревът“, защото за това са изпратени и родени в България! Имаме стотина доказателства за едно такова твърдение.

52.1.4. Преди 3 години един американски спътник успя да заснеме от Космоса чрез своите уреди, че **под Черно море извира цяла пълноводна река, която се насочва през Родопите и се влива в Бяло море!**

Разбрахте ли сега защо се нарича Черно море от векове назад, и защо е името Бяло море в българските географски карти? Навремето някой човеци са знаели това, и затова това море край Варна и Бургас се нарича **Черно море**, а другото море край гръцките острови носи името си – **Бяло море**.

Случайно ли е това? За мен не е случайно! А за Вас какво е? Помислете си и разгледайте географските карти.

52.1.5. Аз нямам никак връзка с онези, които оглавяват рубриката „Изново”.

Има вече много човеци, които крадат материали от „Изгревът”, публикуват ги без мое разрешение и си ги качват на техните собствени лични интернет-страници!

Това съм го описал в „Изгревът”, т. 26, с. 1008–1009 и с. 1010–1012 – „Изгревът и пиратите”.

Аз нямам време да ги предавам на съд за кражбата на моето авторско право, но съм ги предал на **Онзи**, Който управлява „Изгревът”. И Неговото решение е голяма съдба за тези крадци и разбойници!

И мнозина от тях си заплащат за стореното злодеяние, без да разберат откъде всичко това им е дошло над главата!

А законът за авторското право е много строг!

Но възмездие от Небесния „Изгрев” е стократно по-строг и неумолим!

Хулата срещу „Изгревът” не се прощава никому и никога до веки веков!

52.1.6. Тук се споменава думата „медиум” и съм упрекуван, че съм бил такъв.

И то нарочно, за да бъде смазан с едно такова отрицание!

А всичко това показва, че някои човеци нямат никакво познание за такива неща!

Да бъдеш поет, писател, да бъдеш музикант и композитор и да имаш творчество, това означава, че **имаш връзка** с един друг свят и източник, откъдето идва твоето творческо вдъхновение.

Друг е автора, а ти си проводникът! Но ти дават право да си сложиш името за твое успокоение, че си свършил някаква работа. Така се осъществява **връзката** между човеците от Земята с онези от духовния свят, наречени „небесни човеци”. Трябва да бъдеш добър **проводник** на онова, което ти се предава от Невидимия свят.

Учителят Дънов е говорил много пъти за всичко казано до тук, давал е примери, които са публикувани в „Изгревът” от т. 1 до т. 32.

Но го няма още човекът, който да го прочете изцяло!

Препоръчвал е онези, които имат **поетическа нагласа и отворен център в мозъка си за поезия**, да си носят малко моливче и тефтерче, за да си запишат веднага някой стих, който внезапно се появи в ума им. Не го ли стори – то си заминава, и се изпуска!

Такъв случай има с **Олга Славчева** от „Изгревът”, т. 26 и т. 27.

52.1.7. Трябва да спомена също, че езикът, който се употребява тук в изложението на Милка Кралева, **не е българския език!** Това са изкуствени думи и изрази, и в тях няма абсолютно нищо! Има само лъжи и измислици от нейна страна, за да ме срази окончателно!

Но има само едно – една голяма омраза!

Омразата, която имаш в себе си, ще я насочиш към онзи човек, който влезна в тебе, който те обсеби и те накара да избягаш от мен! И то бременна в 3 месец!

Той е същият сега, който те кара да атакуваш „Изгревът” с лъжи и клевети! Същият е!

А как е името му? Това е мозайкаджията „майстор Борис”, който разбива „черепи и кости”!

А как го прави – това виж в „Изгревът”, т. 10, с. 760–763.

Аз съм публикувал в „Изгревът”, т. 32 на снимките № 38–42 как това се извършва от него.

А да бъда по-точен – провери в „Изгревът”, т. 32, с. 906–924, където е публикуван хороскопа на Борис Николов, направен от Светозар Няголов, който ти много уважаваш и цениш!

Разучи го и ще видиш как се „трошат черепа и кости”.

Написано е точно на с. 914 в раздела: „Меркурий в перихелий опозиция с Плутон ретрограден.” Ясно и точно!

Само Светозар Няголов можеше да направи такъв хороскоп, защото той бе астролог и ги познаваше много добре. Но тази идея беше моя и той я изпълни блестящо!

Не 3 пъти, а 30 пъти трябва да го прочетеш и проучиш този хороскоп!

А ще го проумееш ли? Няма да можеш, защото „майстор Борис”, който е в тебе, няма да ти разреши!

Тогава остани си със здраве и верна на „майстор Борис”!

Хороскоп на Борис Николов направен от Светозар Няголов, който беше голям специалист и авторитет за Милка Кралева:

1). с. 909 от „Изгревът”, т. 32 – „Слънцето е в 11 дом, съвпад с върха на 12 дом.” Борис довежда Мария Кисьова да живее при него.

2). с. 914 – „Меркурий в перихелий опозиция Плутон ретрограден.” Замена на щайги с портокали за оригинални беседи и приготвени снимки за Вергилий.

3). с. 915 – „Венера квадрат Марс.” Борис прегръща и целува жената на Вергилий, и той се развежда след това с Милка – **разказва Светозар Няголов.**

4). Борис с юмрук разбива черепа и кости – с. 922.

„Плутон ретрограден в 4 дом” – голям завоевател и унищожител на милиони души (човеци)!

5). с. 923 – „Връзка на Борис с Милка, която му е внучка или правнучка; Връзка на Борис с Кралю Кралев, който е протестантин и стои 500 години назад.” **Разказва Светозар Няголов.**

Забележка: Разполагаме и е запазен оригиналният ръкопис на Светозар Няголов за хороскопа на Борис Николов.

За доказателство ще приложим снимки – по 3 снимки: на първата духовна сестра и на втората духовна сестра.

52.1.8. Ето, ще Ви дам примери да не помислите, че е едно злословие от моя страна.

Виж в „Изгревът”, т. 12, с. 875–877 – „Падналият идол”. Обяснението в него е много точно.

Вие всичко това можете ли да издържите? Не можете, но аз го издържах в името на онази работа, която трябва да свърша! Да не смятате, че ще говоря лъжи?

Ето, вижте на с. 876–877 – „Сватосване на старите ергени”.

Как Ви се струва всичко това? Мълчите. Ще мълчите! Няма къде другаде да ходите мълчешката!

52.1.9. В „Изгревът”, т. 13, с. 837–838 в точка 14 е описано как „майстор Борис” извиква в гр. Бургас при Кралю Кралев дъщерята на Георги Куртев на име **Надка Добрева Куртева** и нарежда да не ми се

дават писмата на Учителя до Георги Куртев, и показал как с юмрук се трошат черепи и кости.

Прочетете го. Описано е добре.

52.1.10. А на с. 838 в точка **Б** от същия том – 13, е описано също много точно кои бяха онези, които се подчиняваха на „майстор Борис” – Илия Узунов, Георги Йорданов, Драган Петков.

Прочетете, не се срамувайте. За поука е.

А на с. 839 ще прочетете какво направиха с материалите на **Весела Несторова**, които аз бях я накарал да ги опише.

Изобщо – предателства от край, но без край!

Продължават, та чак до сега – през 2017 година!

52.1.11. В „Изгревът”, т. 13, на с. 851–852 в точките 16 и 17 са описани такива случки, че ще ти настръхнат косите от ужас! А не от срам! Срамът го няма.

За тези случки не трябва да се мълчи, а да се изкажат и да се опишат, за да излезе цялата мръсотия от някой човеци.

А защо ли? По деянията на отделните човеци, съдят за Учението на Учителя Дънов, че било вредно за българския народ. А това е лъжа!

А кое е вярното? Верно е това, че тези човеци са човешки карикатури и са поставени да изопачават и да отклонят българите от Учението на Учителя Дънов!

Такава е целта! И те си я изпълняват много добре!

Трябва да им се признае, че са добри изпълнители на своя Господар – безпрекословно!

52.1.12. В „Изгревът”, т. 15, с. 884–886 четем – „Архивът събиран 30 години за историята на Бялото Братство от Вергилий Кръстев се разпродава чрез Кралю Кралев и Милка Кралева.”

Ей човеци! Можахте ли да го прочетете? А кому ще вярвате и кому ще се кланяте в лъжите и клеветите на мошениците?

52.1.13. В „Изгревът”, т. 16, с. 820–823 – „Човекът за тази работа” и „По Дух и чрез Слово”.

Описал съм съвсем накратко но много точно – защо съм поставен да движа издаването на поредицата „Изгревът”.

Който може да вярва, да вярва! А който отхвърля – да отхвърля!

Друго разрешение не може да има! Единствено е!

И друг път не може да им се случи това! – Дали да приемат или да отхвърлят!

52.1.14. Аз бях изпратен и поставен и то на безплатна служба да спася онова, което е останало от Школата на Учителя Дънов.

Аз бях „пашитен кон” и си живеех свободно, и си пасях трева на воля и до насита. Но ме хванаха, и ме закараха да вършея на чуждо гумно и на чужд харман.

А знаете ли какво означава вършитба с коне? Българите казват така: „Който кон се хване – той вършее на гумното.” А как става това – виж в „Изгревът”, т. 31, с. 800–817.

Ще го прочетете ли? Едва ли! Няма да можете да го издържите!

Не един път, а 10 пъти да го прочетете! И тогава да Ви видя на къде ще се упътите, и кому да вярвате и да му се кланяте!

Ще дойде това време, защото Онзи, Който управлява „Изгревът“, Той владее времето и събитията световни и съдбите човешки навсякъде по света!

52.1.15. Как се воюваше срещу концерт-рециталите по Програмата на „Изгревът“, които аз провеждах, то ще си прочетете в „Изгревът“, т. 31, с. 819–821.

А как се провеждаше борбата срещу „Изгревът“ – виж на с. 821–823.

Много е интересно, но ще го издържите ли, ако Ви се случи с Вас самите?! Помислете си.

А кои са онези, които с брадва отсичат дървото – виж на с. 823–824.

Историята за съвместителството между Бялата и Черна ложа е доказано с един пример с едно обикновено дърво – корени и стъбла на дървото.

Аз си имам духовен ръководител! Имам си и Учител!

Неговото „ВЕРУЮ“ съм публикувал в „Изгревът“, т. 12 като Посвещение през 1999 г. Също в т. 14, т. 29.

ИМА ГО, ЗАЩОТО МЕН МЕ ИМА, И ЗАЩОТО СЪМ ИЗПРАТЕН ЗА ТОВА!

Да направим опит. Ще ми издекламирате ли наизуст това „ВЕРУЮ“?

ТА ВИЕ НЕ ЗНАЕТЕ, ЧЕ ТО СЪЩЕСТВУВА ОЩЕ ОТ 20 декември 1926 г., И НИКОЙ ДО СЕГА НЕ СМЕЕШЕ ДА ГО ПУБЛИКУВА!

АЗ ГО ПУБЛИКУВАХ!

АЗ СЪМ, А НЕ НИКОЙ ДРУГ!

Е, кога ще го научите наизуст?

Няма да можете, защото не можете да признаете, че го е имало някога от 20 декември 1926 г.!

А защо ли? Защото нямате нищо общо с Школата на Учителя Дънов!

Вие сте едни обикновени протестанти, и си имате друг Учител!

Учителят Дънов има едно изказване: „От протестантин окултист не става!“

А защо ли? Отговорът ще намерите в „Изгревът“, т. 24, с. 396–399 в следното заглавие: „Протестанти в Школата на Учителя Дънов от 1922–1944 г.“

Никой не съм пропуснал! Отбелязал съм всичките. Познавах ги лично. И знаех и съм проучил техните прославени човешки **деяния** срещу Школата на Учителя Дънов.

Ами как така? Как е възможно? Щом е станало и го е имало – значи е било възможно. Друг отговор засега няма!

Има ли го? Има го. Допуснато е. Кой го е допуснал и защо? Има ли отговор? Има го. Намерете го в „Изгревът“.

52.1.16. А какво съм направил за **евангелистите-методисти** – виж в „Изгревът“, т. 24, с. 385–403.

За **евангелистите-методисти** в поредицата „Изгревът“ – виж в „Изгревът“, т. 24, с. 386–482.

Аз съм го провел и изпълнил!
Аз, а не някой друг! Запомнете това. Да не го забравите случайно!

За евангелистите-методисти от „д-р Лонг“ съм направил 5 концерт-рецитала през 2010 г. Виж „Изгревът“, т. 24, с. 962–998.

Извадих ги тези 5 концерт-рецитала на компакт-дискове в 20 броя, за да се раздадат на 20 евангелисти.

Предадох ги на **Павел Василев** ди ги раздаде безплатно на евангелистите-методисти. И той ги раздаде. Една добре свършена работа! Браво!

Така, че има голяма разлика между **евангелистите-методисти** и **протестантите от църквата на Кралю Кралев** и от тяхната протестантска черква, гдето викат неистово да слезе **Святият Дух** върху тях!

Но той не слиза, където не трябва и не слиза върху случайни глави!

Слиза на точно определени глави, и на точното определено време!

И само върху онези глави, на които им е отворен ума, за да разбират Писанията (Лука, гл. 24, ст. 45), че всичко описано от пророците ще се сбъдне. Виж Исая, (гл. 53, ст. 1–12).

Святият Дух е онзи, който слиза върху главите, и чрез своите **огнени езици** върху главите на молещите се отваря ума им, т.е. отварят мозъчните им центрове, за да направят връзка с Невидимия свят.

52.1.17. Святият Дух е едно, а Христовият Дух е нещо съвсем друго!

Какво е едното и какво е другото? Къде е отговорът? Виж „Изгревът“, т. 31, с. 620–621.

А с. 623–626 е за Святият Дух, а за Христовият Дух – с. 626.

Пасхата на Третият завет – с. 626–627.

Тези знания се дават за първи път и те са предназначени за небесните човеци, а те са тези, които имат пряко сношение със Святият Дух!

Ще ги чакаме да се явят отново!

ТЕ ЩЕ ЧЕТАТ „ИЗГРЕВЪТ“!

52.1.18. Каква е ролята на Кралю Кралев?

Аз съм го описал в „Изгревът“, т. 24, с. 399.

И няма какво да прибавя повече. Проверете си го. Свободни сте.

И тогава ще видим накъде ще вървите. Тук ли ще останете в България и ще се въртите като пумпал на едно място, или ще запрашете за САЩ да си търсите друга държава?

А защо ли? Да смените държавата си, която не Ви иска вече и не може да Ви търпи! И ще проверите всичките последствия, за да не би да Ви хрумне мен да обвинявате!

Ще търсите онзи, който „с юмрук разбива черепи и кости“! Виж „Изгревът“, т. 10, с. 678–682.

Е, прочетохте ли го? Едва ли!

Посочихме и снимките му, за да се убедите лично!

Видяхте ли ги? Уверихте ли се? Или не искате?

Ето – в „Изгревът“, т. 32 на снимките от № 38 до № 42 е показано как се разбиват черепи и кости с гол юмрук!

Показано е! Заснето е! Доказано е!

52.1.19. „Исторически паралели и пътят на предателите” – виж в „Изгревът”, т. 31, с. 335–338. Тук всичко е описано. Разказано е и за цигулката на Учителя „**Гуарнери**”.

В „Изгревът”, т. 2, с. 262–263 е описано как тя е спасена от Борис Николов, чрез подмяна с друга цигулка.

Само аз знаех тази история!

Дойде време и аз накарах **Борис Николов** да придвижи този въпрос.

Яви се и **Петър Филипов**, който донесе цигулката и тя бе връчена на **Милка Кралева**.

52.1.20. Ето, един от **небесните човеци** чрез своя телефон ме запитва и задава няколко въпроса. Ще отговоря чрез цитати от поредицата „Изгревът”.

Защо съм се развел с Милка Кралева, след като съм я чакал цели 9 години в брачен съюз с нея само по документи? Отговорът е – виж „Изгревът”, т. 10, с. 665 в точка 6. Написано е точно и ясно!

А кой укриваше писмата на Учителя до **Георги Куртев**? Виж „Изгревът”, т. 10, с. 664–676.

В „Изгревът”, т. 10, с. 106–127 успях да публикувам *писмата на Учителя Дънов до Георги Куртев*. И в момента писмата му са под мой контрол.

А през 2015 г. – на 28 март и 5 април 2015 г. направих 2 концерт-рецитала по мой собствен сценарий, като бе приложена Фотоизложба с 140 снимки с формат 40–50 см за неговото семейство и него самия, и те бяха изправени до стената в салона на парк-хотел „Москва”.

Всички бяха зашеметени!

А аз им доказах, че аз съм този, който е запазил историята на Айтос!

Виж „Изгревът”, т. 31, с. 816–817 и също на с. 779–783. Доказано е с факти.

А как бе спасено всичко това? Виж в „Изгревът”, т. 10, с. 664–667.

Е, какво ще кажете сега? Кому ще се оплачете и кому ще възхвалявате? Слушам Ви.

52.1.21. В „Изгревът”, т. 11, с. 793–794 е статията – „Каква е съдбата на кореспонденцията на Учителя Дънов и Пеню Киров?” Описано е накратко, но точно.

Не ми върнаха писмата! Продадох ги!

И сега научаваме, че са ги публикували!

Е, какво ще кажете сега? Аз ги съхранявах 40 години от обиските на комунистическата власт, но дойдох „братята во Христе”, откраднаха ги и ги продадох!

Аз съм виновният! Аз съм!

52.1.22. В „Изгревът”, т. 11, с. 795–803 е написано писмо до **Богдана**.

Тя досега не го е чела, но ще дойде това време да си го прочете.

Това е разказ за черният магьосник и омагьосаната принцеса.

Описано е всичко по точки. По друг начин не може.

На с. 800 в точка 28 е описано как ще бъдеш измъкната от България, за да не работиш с мен.

Това е написано 1998 г., а публикувано 1999 г.

Ето, че всичко се сбъдна от точка 28!

Сега сме 2017 г. Всичко е решено по описаните точки.

А в точки 29 и точка 30 от с. 800 е написано, че съвпада между Юпитер и Сатурн е в Телец на 28 май 2000 г. А след 20 години ще бъде през 2020 г.

А сега сме 2017 г. – значи след 3 години!

А какво ще стане, е написано точно и ясно! Ще се изчака още 3 години, за да се провери!

Та аз съм направил и издал 2 тома от „Изгревът“ – т. 18 и 19 за Астрологията!

Аз съм, а не някой друг!

Там има всичко за онези, които търсят.

А в точка 34 е описано какво има да се случи. Това е отдавна задвижено.

Какъв е извода? Написано бе, че ще бъдеш открадната и после извлечена в чужбина! Това се случи!

Беше зачената в гр. Своге и родена в гр. Бургас.

Разстоянието е на колко километра? Около 500 километра по карта.

Подменено е мястото за рождение!

А сега си извлечена в САЩ! Случайно ли е това? Няма случайни неща!

Това е ролята и задачата на черния магьосник!

Често моята баба, казваше ми така: „Запомни – каквато е майката, такава е и дъщерята!“ Най-малко десетина пъти, в разстояние на няколко години!

По-късно, майка ми също повтаряше тези думи – години наред!

Аз се чудех защо ми се повтаря това нещо непрекъснато! Но вече не се чудя!

А селяните тук казват така: „Имало глава да пати!“

Това се случи и с мене.

Интересно е нали? За Вас може да е интересно, но за мене е плачевно!

52.1.23. Аз и моя милост не съм излъгал никого и не съм изиграл никого!

Не съм откраднал нищо! И на всеки човек съм му дал възможност да се развива и да си живее свободно!

В „Изгревът“, т. 31 на с. 754–757 е публикувано онова, което трябва да изучават онези човеци, които искат да станат последователи на Учението на Учителя Дънов. Трябва да се проучи и да се приложи чрез живота им. А това не е малко, дори е много в един живот на Земята!

А „Великата тайна“ е на с. 758–763. Без нея не можете да направите нито крачка напред! Запомнете това.

52.1.24. Аз качих музикантите на сцената.

Братският съвет им беше забранил. Виж „Изгревът“, т. 10, с. 653–655.

И за благодарност, след това всички се подписаха срещу мен и отклониха стотици човека!

Виж „Изгревът“, т. 4, с. 614. А моят отговор е на с. 625–642.

Е, прочетохте ли го? Не сте! Не можете да издържите! А аз как издържам?

Ето Ви една случка:

Изминаха няколко месеца и **Ина Дойнова** ме среща и казва: „Съжалявам, че не бях в София, за да се подпиша и аз срещу теб!“ Казвам: „Не е късно! Подпиши се сега.“

А аз една година спестявам моята заплата, за да купя електрически орган, който тогава струваше към **3 000 лв.** А майка ми ме хранеше с нейната половин пенсия, и ми готвеше само картофи. Накрая купих този електрически орган и го предадох на Ина Дойнова, и тя цели **10 години** пътуваше из България, в Европа, в Русия и САЩ и изнасяха концерти заедно с цигуларката **Иоана Стратева**.

И на нея аз бях дал цигулка, и свиреше на мой инструмент.

И тя се подписа срещу мен!

И всички музиканти без изключение, се подписаха срещу мен!

Има ли обяснение? Има го. Ще го разкажа.

Аз съм свършил работата на целия им род – на баща й Николай, на чичо й Борис Николов, на лелята – Цанка Екимова.

Аз съм, а не някой друг!

И всички работиха срещу мен, без да имам вина!

Исках да ме отстранят и да ме няма изобщо!

Накрая аз си прибрах инструмента – електрическият орган от нея.

А за наказание, сега я изпратиха в Германия при рождената й сестра да се лекува от своето кармическо страдание.

За всяко нарушение в Школата на Учителя Дънов, се заплаща с живот!

А къде е Любовта? Ало, Вие нямате никакво знание за тази Любов! Нямате!

52.1.25. Според Учителят Дънов в една окултна Школа трябва да има **канализация**, през която да **изтичат** всички отрицателни мисли от **умствения свят**, всички дисхармонични състояния от **сърдечния свят** и всички неправилни постъпки от **физическия свят**.

Тази канализация се извършва от определени хора, поставени специално там. Това съм публикувал в „Изгревът“, т. 31, с. 644–645. Много е точно, кратко и ясно!

Може да прочетете още от същия том на с. 814–816.

Обяснено е всичко. Ще го прочетете ли?

А ще може ли да издържите, ако Ви поставят да изпълнявате тези 2 служби? Хайде, помислете си! И ми отговорете. Очаквам Ви.

52.1.26. Дали всичко това аз съм си го измислил?

Моля, моля, за такива като Вас аз съм публикувал в „Изгревът“, т. 31, с. 645–657 – „Положителни и отрицателни сили в природата“ от първа школна лекция на ООК – II година от **6 октомври 1922 г.**, ден петък. Препечатал съм я от оригинала.

Ще я прочетете ли? Едва ли!

Не един път, а **10 пъти** трябва! И докато Ви се отвори ума за нея! Иначе не може да дойде светлина в ума Ви, за да я прочетете!

52.1.27. Сега ще Ви разкажа един много интересен случай.

На Изгрева при Учителя Дънов пристигат **3 духовни сестри**, за да Му се оплакват от **други 3 духовни сестри**, които също живеят на Изгрева в

бараките там. Та вторите **3** духовни сестри, непрекъснато говорили срещу тях **неверни и грозни неща**. Ама много грозни измислици!

Учителят Дънов ги изслушал и казал: „Вие трите трябва да запалите свещи и да се молите да бъдат живи тези 3 сестри, от които се оплаквате, защото те са ваши спасители!“ А една от 3-те сестри казва: „**Ще им запаля свещ само при умирачка!**“ А другите две духовни сестри клатят одобрително с глава. Съгласни са с това, което току що са чули. Няма как, ще бъдат съгласни!

Учителят Дънов продължава: „Всичко, което е във Вашите умове и глави като отрицателни мисли, те го хващат и изхвърлят навън, но чрез своите уста. Чрез **злословие** срещу Вас, те го изхвърлят от главите Ви. И така, на Вас се освобождават умовете. Трябва да им направите баници, и да ги почерпите за тази тяхна служба!“ А втората духовна сестра казва: „**Аз и отрова няма да им дам!**“ Другите **2** духовни сестри клатят одобрително с глава. Те също са съгласни с току-що чуто. Няма как да не са съгласни!

Учителят Дънов Се усмихва и казва: „А всички онези **сърдечни състояния**, които носите в сърцето си и не сте ги осъществили, то те ги хващат чрез главите си и ги изхвърлят чрез устните си и Ви освобождават от тези сърдечни сътресения, които имате.“ А третата духовна сестра, която досега е мълчала и слушала, казва: „**Една от тях ми открадна моя приятел и любим. За нея съм приготвила въже, за да я обеса! Не се отказвам! Ще я беся! Сега търся дървото, на което да я обеса и там да се клати!**“ Другите 2 духовни сестри одобрително клатят с глави!

Учителят вече говори сериозно: „Я си представете, че утре тези 3 сестри дойдат при мене и ми се оплакват от Вас? Първата ще се оплаква, **че сте подготвили отрова за нея**, втората ще се оплаква, **че искате да й запалите свещ за умирачка**. Третата ще се оплаква от Вас, **че сте приготвили въже да я бесите**, но сега търсите подходящо дърво, за да я обесите. Кажете ми какво да им отговоря?“ А те мълчат и мълчат!

Учителят Дънов ги изпраща по живо и по здраво.

Така те доживяха дълги години. Аз ги заварих. Казаха ми: „Ще ти разкажем нещо, от което ни е много **срам** пред Учителя! Но ще ти го разкажем, за да се освободим от срама.“

Разказаха го. Освободиха се. Но ме натовариха мен да им нося срама!

Вие ще го издържите ли това?

52.1.28. Аз съм спасил всички от Школата на Учителя чрез „Изгревът“.

Още при първият том, той премина като буря!

А онази духовна сестра, която ме съветваше да не правя това, бе архитект **Дина Станчева** от групата на **Петър Филипов**.

Случаят е описан в „Изгревът“, т. **31, с. 838**.

А за пояснения, съм публикувал изказванията на Учителя Дънов за този случай от **с. 829–837**. Точно и ясно.

И аз съм съгласен с всичко това.

Но ме поставиха на такава служба, която трябва да я изпълнявам!

Вързаха ме с въже отвътре и с друго въже отвън, та да не мога да мърдам и да се отвържа!

Оставиха ме само да им изпълнявам заповедите.

Ако искате елате и ме отвържете и заемете моето място и служба, но ще бъдете завързани отвътре и отвън.

А как ще издържите ли? Това не знам!

52.1.29. Аз съм упрекуван, че говоря неща, за които Учителя Дънов не е говорил. **Това означава незнание и невежество, и то от протестанти!**

Протестантите не могат да четат Словото на Учителя Дънов, защото нямат подходящ център в мозъка си, за да им се отвори, за да го четат и разберат!

Също е и това, че те не могат да свирят песните на Учителя, защото не могат да влезнат в Духа на песните!

Аз това съм го проверил с всичките протестанти.

Тук случаят с Милка Кралева е същият.

Искате доказателства? Ето ги: В „Изгревът“, т. 31 на с. 648, където съм публикувал оригинална беседа от Учителя Дънов, Той говори за **Бялата и Черна ложа**.

Друг пример: В „Изгревът“, т. 22 на с. 509 и 510 съм публикувал част от оригинална беседа на Учителя Дънов от **26 август 1923 г.**

А на с. 510 се говори, че винаги, когато се съберат **10 човека** от Черното Братство, присъства **1 човек** от Бялото Братство.

И когато се съберат **10 човека** от Бялото Братство, присъства **1 човек** от Черното Братство. А защо ли?

А какво представлява Бялото Братство в България – виж в „Изгревът“, т. 22, с. 511–512.

Прочетохте ли го, или не четете такива неща?

52.1.30. И понеже е дошло времето да се сложи край на протестантските лъжи на Милка Кралева, то аз ще Ви цитирам какво Учителя Дънов говори за Учителят на Бялото Братство и за Учителят на Черното Братство в книжката „Учителят говори“, I издание със стария правопис и с „е двойно“ – (ѐ).

Ето, на с. 123–124 четем:

„Ще ме попитате сега, какъ се познават истинските учители отъ лъжеучителитъ, какъ се познават учителитъ на **Бялото Братство** от тия на **Черното**?

Учителят на Черното Братство не познава Истината и поради това обръща внимание на външността. Той се облича в най-хубави дрехи, носи най-скъпи украшения и накити и си слага пръстени, обсипани съ брилянти.

Той казва на ученицитъ си: „Само менъ ще слушате, само въ менъ ще намерите Истината.“

Учителят на Бялото Братство се облича скромно, но винаги чисто и спретнато. Той не носи пръстени и украшения. На ученицитъ си казва: „Не очаквайте много отъ менъ!“ За да не изпадне ученикътъ въ заблуда, той иска да го накара самъ да изпита чистотата на своя Учителъ, сам да намѣри неговитъ вътрешни богатства, да види не външния, а вътрешния му блѣсъкъ. При това, учителятъ на Бялото Братство не ограничава ученицитъ си, а имъ дава пълна свобода.

Учителятъ на Бялото Братство, учителятъ на Истината носи съ себе си три неща: **свобода за душата, свѣтлина за ума и чистота за сърдцето.**

Лъжеучителятъ носи съ себе си: **робство за душата, тъмнина за ума и опорочаване на сърдцето.**“

А за изяснение, че съществува Бяло Братство и Черно Братство – виж на с. 110–111:

„Но ако хората днес не вървят в правия път, причината е, че в противовес на Великото **Бъло Братство**, работи друга една лоша интелигентна съществува, които не са разбрали дълбокия смисъл на живота и имат **диаметрално противоположни разбираня** за него. Тъ образуват така нареченото **Черно Братство**. Черното Братство е една йерархия от същества, които заемат различни степени, в зависимост от тяхната интелигентност.

За да дам една ясна представа за тяхната функция, ще кажа, че докато **Бълото Братство работи в клонетъ и цвѣтоветъ** на живота и по методитъ на клонетъ и цвѣтоветъ, **Черното Братство работи в коренитъ** на живота. Докато Бълото Братство работи в главата и гърдитъ на Космичния Човѣкъ, Черното Братство работи в стомаха, черния дробъ и червата. Бълото Братство, следователно, е свързано съ положителнитъ сили, съ доброто, а Черното Братство – съ отрицателнитъ сили, съ злото, въ най-широкъ смисъл на думата. **И еднитъ и другитъ сили, обаче, са нужни за сега за проявата на живота.** Службата имъ е строго разпредѣлена.

Освенъ тѣзи две школи, има една трета школа – **школа на Великитъ Учители**, които са от по-висока йерархия и **направляватъ дейността на първитъ две**. Тѣ си служатъ съ методитъ и на еднитъ и на другитъ за своитъ велики цели, но не спадатъ нито къмъ едната, нито къмъ другата школа.

Тѣ са ония Велики Учители на Всемирното Братство, които **направляватъ цѣлия Космосъ**, и които следъ завършване на всѣка еволюция, създаватъ нови еволюционни вълни, следващи другъ планъ и другъ ритъмъ.”

Извод:

Разбрахте ли сега какво означаватъ лъжи от протестанти, и че те не могат да четатъ Словото на Учителя Дънов?

Търсихте и получихте отговор. Незнание, невежество и предателство къмъ „Изгревътъ”!

А защо Ви търпи Господ?

Той сега Ви е изпратил в САЩ, за да си научите ненаучените уроци от миналото им. Дано си ги научите!

А какво следва след това обучение? Ще Ви го напиша.

52.1.31. В момента Милка Кралева се опитва да атакува „Изгревътъ”, с цел да го разруши и унищожи! И то от САЩ – по въздуха!

Но това не може да стане!

Но тези протестанти начело с Кралю Кравев, бяха изпратени да разрушатъ всичко в Бургас!

Много добре си свършиха работата!

Всички го провериха, видяха и разбраха кой ги ръководи.

И накрая бяха изгонени от България!

Няма ги тук! Изчезнали са безследно!

Но сега по въздуха изпращатъ ракети с лъжи от САЩ, дано улучатъ някоя българска глава!

Нямамъ нищо противъ! Щомъ има такива български глави да бъдатъ улучени по въздуха с ракети от хиляди километри – нека ги улучатъ! И нека да повярватъ на лъжите имъ!

Ето защо аз отговарямъ на тези лъжи!

Всеки е свободенъ кому да вярва, и на кого да се кланя!

52.1.32. Тукъ се споменава, че съмъ бил наблюдаванъ от дълги години от Милка Кралева, и знае какво има в моята глава.

Ще отговоря и на тази **голяма протестантска лъжа**.

Аз я докарах в гр. Своге не само като булка и съпруга, но устроих всичко, за да я назначат учителка по пеене в местната гимназия.

Тя не можа да се справи, защото не е устроена да бъде учителка на ученици. А тези ученици са израснали пред мен, и техните родители ме познават.

Аз там в гр. Своге съм работил 16 години като детски лекар.

А тогава детското здравеопазване беше на голяма висота. И всички много добре ме познаваха, децата им израснаха пред мен и бях денем и нощем на тяхното разположение.

Извикаха ме в общината на гр. Своге и онзи, който отговаряше за училищното образование ми каза, че не са доволни от работата на съпругата ми като учителка, и че не може да се справи. Отговорих, че ще се напише молба за **освобождаването** ѝ от тази длъжност и местото ще бъде освободено за друг човек. Казах, че молбата ще я занеса да я подпише лично с ръката си, защото в момента лежи в АГ отделение в местната болница за задържане на своята бременност, защото е бременна в **3** месец.

Този служител, който много добре ме познаваше ми каза, че **това е много добро разрешение**, защото ще излезе с болничен лист за задържане на бременност цели месеци. И така, оставиха от общината да се разрешава този въпрос.

Беше в болницата **10** дни. Дадох ѝ болничен лист за **20** дни, и си замина за Бургас при родителите си. А на нейното място като учителка по пеене върнаха онази учителка, която бе пенсионирана, за да се освободи място за моята съпруга. Уважаваха ме!

52.1.33. А сега ще пресметнем колко дни Милка Кралева е била при мене като съпруга.

Ето как: **10** дни в болницата и **20** дни домашен отпуск, проведени в гр. Бургас. Преди това **15** дни беше на бригада с учениците, които изваждаха картофи на ТКЗС от с. Искрец и спаха в едно от училищата. И след това **4** пъти по **3** дни пътува до Бургас.

И пресметнахте ли, че при мен я нямаше 60 дни, а това са два месеца?

Аз се връщах в останалото време от работа изморен и изтощен!

И трябваше да целувам и прегръщам съпруга, която иска да зачене и забременее от мен. И както казват тук „шопите“, то всяка вечер аз трябва да я „онождам“, за да зачене от мен.

Да не смятате, че това става много лесно? Трябва много, много работа и усилия! И успях да се справя накрая! Спасих положението си! Отсрахих се! Доказах, че още мога!

Ей, да не би да се усмихвате? Не е за смех, а е за плачка, та чак до умирачка! Изтърпях всичко!

И накрая как излезна сметката?

От **3** месеца при мен, фактически отсъстваше и я нямаше **60** дни, т.е. **2** месеца. А се случи, че в **1** месец забременя от мен.

Случи се. Нали за това се бориме и трудим? Успях! И се отсрахих накрая. Но заслугата не беше само моя.

52.1.34. Едно припомняне:

Милка Кралева сключва брак с мен на 27 август 1980 г. Прилагам

съответен документ.

Напуска ме.

И 9 години след това тя носи моето име – Милка Кръстева – черпи сила от моето име!

И върви и работи срещу мен! Цели 9 години!

Е, може ли някой от Вас да изтърпи всичко това? Ако може – да запояда! Нямам нищо против.

И забележете, че развода бе на 22 май 1989 г.

А сега е 2017 г. Тя пише срещу мен, че всичко знае за мен и то след 37 години, когато е била при мен като съпруга само 1 месец – докато забременее!

52.1.35. Видяхте ли какво означава една лъжкиня и то протестантска?

Нямаш грешка!

И изпраща по въздуха ракети от САЩ дано улучи „Изгревът“, та да го разруши!

Ако не улучи „Изгревът“, може да улучи някоя българска глава!

Да я улучи, щом има такива български глави! – Нямам нищо против такива български глави!

Тя нямат грешка в лъжите си! Лъжат до поразия!

Искат всички да узнаят за мен, че съм такъв и онакъв!

Но аз не съм!

Аз съм пред очите и ушите на всички в България. Свършил съм работата на всички. Не могат да ме упрекнат в нищо лошо сторено от мен!

Точно така. Много им се иска да ме упрекнат в нещо, но няма в какво!

А сега ще спомена нещо много интересно, което трябва да се знае и помни от онези, които вярват на тези лъжи. Това е за тех, за опресняване на паметта им:

Тя замина за Бургас.

И от там изпращаше болнични листове до директорката на гимназията от Бургаската болница, за задържане на бременността. Тук ги осребряваха и изплащаха тези болнични листове така, каквито беха правилниците по това време. Изплащаха ги от бюджета на общината и на гимназията.

Така, че работи около 1 месец и после 2 години получаваха пари от общината в гр. Своге заради сполучливо раждане.

Но бил такъв закона! Да, такъв беше. Но за моя сметка и на моя гръб!

Аз тук работих безотказно и така си заплащах за тяхното благодеяние, че осребряват и изпращат по пощата онези суми на болничните листове и за месеците след раждането. Не пропускаха!

Аз благодарих на общината и на техните служители. Оглеждаха ме с интерес! Казах им: „Не улучих с този брак, и се провалих!“ Отговориха ми: „Да си ни жив и здрав, и да ни служиш още дълги години!“

Е, сбъдна се това. Издържах го. И им служих 16 години.

И това го направих. А сега имам един въпрос: „Има ли някой от Вас, който да е женен за някого, той да Ви е напуснал и Вие да го чакате цели 9 години, и накрая да се разведете?“

Има ли такъв човек? Ако има – нека да ми се обади. Ще го черпя с нещо, което той харесва.

52.1.36. Някой ме упрекуват, че съм изложил дъщеря си. Виж „Изгревът”, т. 31, с. 789 в точка 13.

Аз съм предал моя отговор и публикувах всички писания от с. 787–799. И го изпратих писмото препоръчано.

Следваше затишие и мълчание до сега.

Една нощ в 23.30 часа звъни моя телефон. Обаждат се един женски глас: „Аз съм **Богдана Вергилиева Кръстева**. Ще заминавам за САЩ и ми трябва документи.” Отговарям така:

1). Който ти е разрешил и накарал да заминаваш за САЩ, той сам да ти достави необходимите документи.

2). Защо до сега от 1983 г. не ми донесохте писмата на Учителя **Дънов до Пеню Киров**, които предадох на **Кралю Кралев** у дома, когато ти беше на 2 години пред майка си?

3). Мълчат и не се отговарят! Аз продължавам:

4). И така, аз бях излъган от Вас! Излъгахте ме, обрахте ме, окрадохте ме и накрая ме продадохте!

5). Ето защо не искам да Ви чувам, нито да Ви виждам, нито да се срещам с Вас! Това е.

6). И затворих телефона.

Минаха години на мълчание!

Аз имах свой план, който следвах.

Дойде онова време, когато трябваше да направя своето завещание.

И аз го направих, заверих го при нотариуса и накрая го публикувах в „Изгревът”, т. 31, с. 658–667.

Точно и ясно, и с моите разяснения!

Нещо сега да кажете? Или да ме упрекнете в нещо? Чакам Ви.

7). Сега ще изпратите ли по въздуха поредната ракета от САЩ да поразите следващия том на „Изгревът”, в който ще публикувам този материал?

Изпратете я. И да улучите онези празни български глави, които търсят чудеса от там откъдето никога не могат да дойдат!

Защото чудесата са в поредицата на „Изгревът”! Амин!

52.1.37. „Изгревът”, т. 24 е за евангелистите-методисти и Учителят **Дънов**.

От с. 385–402 се разсъждава дали те могат да четат Словото на Учителя **Дънов**, и дали може да се присадят и „ашладисат” към „Изгревът”.

Беше направен опит, но не се получи!

Имената на всички са отбелязани, и съм работил с тях и заради тях.

А защо не се получи? Отговорът е на с. 401, точка 38.

Но все пак излъчиха един свой представител, с когото работих по „Изгревът”, т. 24.

Това беше **Павел Василев**. За него виж с. 332–337; 338–348.

Дойде време, той си замина. Виж „Изгревът”, т. 31, с. 857–861.

Беше зачетен от мен. Благодарих му!

38. Но ето, че се пръкна друг протестантин, който започна да хули **Петър Дънов**. Това ще можете да прочетете в „Изгревът”, т. 24, с. 469–479.

Предателите също имат имена. На тях също им се плаща. А всеки може да си прочете за тях. Свободни сте!

И накрая какъв е изводът? Той е следният и е отбелязано на с. 477:

Само онзи, който признава „ВЕРУЮ” НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ и БОЖЕСТВЕНАТА ТРОИЦА може да бъде последовател на Учителя

Дънов!

Друг и да иска, не може! Това е тайнството!

До сега нито един протестантин от рода на Кралевите не приеха това.

Те се подчиниха на „майстор Борис“, който разруши цялото останало от Учителя Дънов общество от наречения Изгрев!

Вече го няма! Изчезна!

Нито един протестантин не може да има Петър Дънов за Учител! Те си имат друг Учител, и се подчиняват на него!

52.1.39. Донесоха ми снимки на Богдана: като хубавица, втора снимка – като красавица, и трета снимка – като цигуларка.

Като я разгледах, веднага си спомних един случай.

Среща ме една музикантка, която е била на 7-те Рилски езера на лагера на дъновистите. Каза ми: „Да знаеш, дъщеря ти като свири, изкарва от цигулката си невероятен тон! И всички се оглеждаме в почуда!“ Отвърщам така: „Този тон, който извлича с цигулката си, не се дължи нито на умението на пръстите, нито на инструмента, на който свири, а се дължи на нейния „етерен двойник“! Той създава музиканта. А този етерен двойник е останал от нейния баща, който го няма никъде по света!“ – „Откъде знаеш всичко това?“ – „Знам го! Друг отговор няма! Важи и до сега!“

52.1.40. Аз бях този, който задвижи въпроса с цигулката на Учителя – „Гуарнери“.

Аз съм, а не някой друг!

Другите изпълниха моето решение.

И сега тази цигулка я откраднахте от България и я занесохте в САЩ!

Разбрахте ли, че сте крадци и мошеници?!

Хайде, продайте я!

Любовникът на Милка Калева ми искаше **50 000** (петдесет хиляди) долара за нея! А Вие за колко ще я продадете в САЩ?

Ще дойде време, когато България официално ще поиска да се върне цигулката на Учителя Дънов в София!

Ще се докара със самолет и с охрана!

И тогава всички ще видят кои са крадците, кои са лъжците и мошениците!

Чакам този ден!

52.1.41. Този материал, озаглавен: „Милка Калева срещу Вергилий Кръстев – Залезът“ ще бъде публикуван в един от следващите томовете на „Изгревът“.

Това мое изложение го посвещавам на брат Павел!

А кой е този брат?

Непосредствено след излизането на „Изгревът“, т. 1, т. 2 и т. 3, той ме среща в дома на Марийка Марашлиева и ме пита: „Брат, защо всички говорят срещу тебе?“ Отговарям: „Искаш ли да знаеш? Имаш ли желание и имаш ли свободно време да ме изслушаш?“ – „Имам време, аз съм пенсионер.“

И започнах да разказвам цели 3 часа по факти, и изброени по точки

една след друга. Когато аз пропусках нещо, то Марийка Марашлиева, която също слушаше много внимателно, се обаждаше и допълваше.

Накрая този брат Павел каза: „Брат, ти трябва да се защитиш!“
– „Мен ще ме защитава Духът на Истината!“ – „Каква Истина бе брат? Около теб е само черна мъгла! Тя трябва да се разсее! Затова ще се защитиш!“

Аз го послушах, и тогава се яви рубриката „Духът на Истината и Духът на Заблудението“.

И тя върви до „Изгревът“, т. 32 и ще продължи по-нататък.

Този брат Павел живееше в старчески дом в село Елин Пелин.

Когато бе млад, то той издирваше останали от обиските от 1957 г. някой томчета на Учителя, изкупуваше ги и ни ги продаваше с **1 лев** печалба. А това бяха тогава 3 бели хляба.

Аз съм си купувал от него някой томчета. После си разменях с него някой от томовете на „Изгревът“ с неговите томчета.

Направих голяма грешка и пропуск, че не поисках от него да си напише биографията си и да ми предаде няколко негови снимки! Щях да ги публикувам тук накрая. Пропуснах го!

Ама много съжалявам сега през 2017 година!

БЛАГОДАРЯ ТИ БРАТ ПАВЕЛ!

НЕ СЪМ ТЕ ЗАБРАВИЛ, И ВИНАГИ ЩЕ НОСЯ ТВОЯ ОБРАЗ И СЪВЕТ НЕ САМО ДОКАТО СЪМ ЖИВ НА ЗЕМЯТА, НО И В СЛЕДВАЩИТЕ ВЕКОВЕ!

КОГАТО ТЕ СРЕЩНА ОТНОВО, ЩЕ КОЛЕНИЧА ПРЕД ТЕБЕ И ЩЕ КАЖА: „БЛАГОДАРЯ ТИ БРАТ, ЧЕ МИ ПОКАЗА ПЪТЯ, КАК ДА СЕ ЗАЩИТИМ ОТ ЛЪЖАТА И ОМРАЗАТА НА БЪЛГАРИТЕ СРЕЩУ МЕНЕ!

БЛАГОДАРЯ ТИ ОЩЕ ВЕДНЪЖ БРАТ ПАВЕЛ!“

От съставителя на поредицата „Изгревът“ от т. 1 до т. 32 към 2017 година!

С уважение: Вергилий Кръстев /подпис/

52.1.42. И накрая ме запитват кой съм аз, и кой ми е дал това право да описвам тези неща!

Отговарям: „Отворете си „Изгревът“, т. 24 на с. 401 в точка 38. Прочетете го. После прочетете точка 39. И накрая с. 402 и с. 403. Ще Ви стане всичко от ясно, по-ясно!

**АЗ ИДВАМ НЕ ОТ ВЕКОВЕ, А ОТ ХИЛЯДОЛЕТИЯ!
И ВИНАГИ СЪМ СИ СВЪРШВАЛ РАБОТАТА, ЗА КОЯТО СЪМ БИЛ ИЗПРАЩАН НА ЗЕМЯТА!**

МНОГО ДЪРЖА ДА СИ Я ИЗПЪЛНЯ И СЕГА!

ЗАТОВА СЪМ ДОШЕЛ МЕЖДУ БЪЛГАРИТЕ!

АМИН!

53. ВЪВЕДЕНИЕ КЪМ КНИГАТА „ЗАЛЕЗЪТ“

Вергилий Кръстев

I ЧАСТ

53.1. В настоящето изложение на Милка Кралева, непрекъснато твърди, че **аз съм се оженил**, за да се докопам до архива, който пази баща ѝ Кралю Кралев. А това изобщо не е вярно! А защо ли? Ще Ви разкажа.

53.2. Този архив, който отиде при тях, **аз съм го подготвял 10 години!** Подготвям го, опаковам го в кашони и на следващия ден, когато отивам – **този архив го няма!** Питам: „Къде са кашоните?“ Не отговарят, а мълчат!

Това Вие може ли да изтърпите? Това не е един път, а цели 10 години!

53.3. Тези материали ги предаваше „майстор Борис“ на различни хора, **за да докаже, че е още работоспособен!**

Това бяха мои идеи, и мой план! И като видях какво прави, аз замълчах, и той спря да разказва това и онова.

Борис Николов беше напуснал тялото си. Как е възможно? Възможно е! Вие наблюдавали ли сте възрастните хора, и не забелязвате ли, че това не са същите хора, които сте познавали преди това? А са други!

53.4. „Майстор Борис“, започна да прехвърля материалите на Кралю Кралев! Аз знаех това.

Но най-възмутителното бе, че той 3 пъти ходи в Бургас да иска Милка Кралева за жена! Той е на 75 години, а Милка – на 25!

Как Ви се струва всичко това? Отговорете.

Кралю Кралев мълчи, и се прави, че нищо не се е случило! Ама съвсем нищо!

53.5. Когато аз бях принуден да се намеся, „майстор Борис“ беше **против** един мой брак с нея! Противодействуваше! Но не сполучи!

А защо не сполучи, ще Ви разкажа сега. Но после се намеси, и Милка Кралева с баща си ме напусна. Направиха ме на нищо!

Що унижение и подигравки от тяхна страна, трябваше да издържа! Не е за разправяне! Помня ги!

53.6. Разплатил съм се с тях! Нищо не им дължах. Никакви пари! И не мога да бъда упрекнат, че съм ги използвал!

54. МИЛКА КРАЛЕВА СРЕЩУ СЪСТАВИТЕЛЯ НА „ИЗГРЕВЪТ“

54.1. Милка Кралева напусна съпруга си, придружена от баща си, който бе подложен на подигравки от тях двамата!

Двата куфара бяха занесени на гарата, купени им бяха билетите, и изпратени по живо и здраво!

Скарахме се заради „майстор Борис“! И заради него те избягаха! За тях двамата, той беше Господ!

54.2. Всички пари и задължения по издръжка на детето ѝ Богдана, съм изпращал! Нищо не съм пропуснал! Аз съм много точен със сметките си!

54.3. По онези години се водеше голема борба със семейство Гобо във Франция, които бяха задържали архива на Анина Бертоли, която беше го обещала и предала на мен.

Всички истории и писма са описани в „Изгревът“, т. 10, с. 743–759, и там ще прочетете на с. 744, 749, как Милка Кралева активно се включва с другите срещу Вергилий Кръстев.

А за този архив, само аз знаех! И какво има в него!

Изведнъж изкочиха като хищници срещу мен!

54.4. „По следите на архива на Бертоли и борбите за получаването му“ – виж „Изгревът“, т. 11, с. 814–825.

Онези, които работеха срещу мен – виж на с. 822–824.

Към тях се присъедини и Милка Кралева срещу Вергилий Кръстев, с цел да не му се предаде архива!

54.5. Виж „Изгревът“, т. 12, с. 873–874; 875–877 за този архив, и с. 888–889.

54.6. Виж „Изгревът“, т. 13, с. 807–810 – как архива бе разбит и ограбен.

54.7. Виж „Изгревът“, т. 16, с. 852–853 – как онези, които откраднаха архива на Анина Бертоли, издават променено Слово на Учителя Дънов – с. 852–853.

С всичките тези хора, посочени в томовете на „Изгревът“, участваше и Милка Кралева срещу Вергилий Кръстев!

Накрая всички успяха срещу Вергилий Кръстев, и той не получи архива, а другите го разграбиха и започнаха да издават променено Слово на Учителя!

Явиха се като човеци, които са високо издигнати, и могат да променят Словото на Учителя Дънов. Такова бе обяснението, и цялостната картина на кражбата на архива от мен.

54.8. Виж в „Изгревът“, т. 10, с. 760 в точка 8, където са описани томовете, в които са описани лицата, които ограбиха архива на Бертоли:

„Изгревът“, т. 8, с. 559–562, 572–596; т. 9, с. 791–797; т. 10, с. 743–759.

54.9. В „Изгревът“, т. 21, с. 740–767 в писмата на Светозар Няголов до рождената му сестра Величка Няголова, описва много точно каква е борбата между семейство Гобо и между нас, които искаме архива на Бертоли.

В „Изгревът“, т. 23, с. 830–832, много добре е описана историята за кражбата на архива на Анина Бертоли от точка 23 до точка 31, на с. 832.

54.10. В следващият етап – Милка Кралева с Мария Кисьова, двете тръгнаха от град на град по цяла България, и говореха срещу „Изгревът“.

„Майстор Борис“ изпрати и двете си любовници срещу мен!

Месеци и години вървяха!

Аз само гледах, наблюдавах и слушах какво ми разказваха онези, които четяха „Изгревът“, и го приемаха!

За доказателство – виж в „Изгревът“, т. 9, с. 830–831; т. 10, с. 743–747; т. 11, с. 793–803.

54.11. А какво представлява **Милка Кралева като музикант** – виж в „Изгревът“, т. 11, с. 797–798 от точки 17–19. Ще си прочетете как работят срещу мен.

54.12. В „Изгревът“, т. 12, с. 875–877, ще прочетете какъв е **механизмът за атаката срещу „Изгревът“**, и ролята на семейство Кралеви.

54.13. В „Изгревът“, т. 15, с. 884–886 – „Архивът, събиран 30 години от Вергилий Кръстев, се разпродава от Милка Кралева и Кралю Кралев“.

Това Ви е достатъчно в този живот да си го прочетете, проучите и да се определите кому да вярвате и на къде да вървите!

54.14. В „Изгревът“, т. 23, с. 832–833, точки 32–44, ще прочетете за ролята на Милка Кралева срещу Вергилий Кръстев, при големите разправий със семейство Гобо за архива на Бертоли.

54.15. В „Изгревът“, т. 24, с. 399 – „**Най-големият предател – протестантин Кралю Кралев.**“

54.16. В „Изгревът“, т. 25, с. 468–490, са спомените на Кралю Кралев.

54.17. В „Изгревът“, т. 26, с. 1012, точки 16, 17, е описано, как е продаден архива, и как е трябвало аз отново да го изкупувам.
И как накрая се подиграха с мен – в точка 17.

54.18. В „Изгревът“, т. 31, на с. 326–328; 328–329, е за двете Песнарки – на **Кирил Икономов** и **Мария Златева**. Приложени са в **обвиненията на Милка Кралева срещу мен за Мария Златева!**

54.19. „Исторически паралели и пътят на предателите“ – с. 335–338 – за Милка Кралева.

54.20. Приложение от „Сила и Живот“ на Милка Кралева, където пише какво издава. **А на с. 344 пише кой е нейният ръководител – Борис Николов!**

54.21. В „Изгревът“, т. 31, с. 374–410, е материалът за **Лиляна Табакова**, където **Милка Кралева** отива при Лиляна и се опитва да ми пречи на работата с нея!

54.22. В „Изгревът“, т. 31, с. 405–411 – **Защо не ми се предаде архива, където първата братовчедка на Милка, т.е. Божанка Кралева се намесва, и воюва отново срещу Вергилий Кръстев!** Виж с. 789 от този 31 том, в точка 13. Е, какво ще кажете за тази точка?

54.23. „Изгревът“, т. 32, с. 1142–1143, е описано кои са онези, които откраднаха архива от Витоша.

54.24. Има още много нарушения от Милка Кралева и нейния баща Кралю Кралев към моята Програма, която движа! Но ги оставям за следващия път.

54.25. Искам да заявя, че твърдо съм решил да пусна историята на цигулките на Учителя Дънов!

Ще изчакам да намеря най-подходящия момент и подходяща форма, за да го поднеса за печат! И тогава ще проверите, какво има да стане!

Не се шегувам! Имам големия опит, и знам какво следва в такива случаи!

Революция ли? Не! Ще дойдат, и ще следват тайфуните! А къде? – Не казвам!

55. ОКУЛТИЗЪМ В ДЕЙСТВИЕ

Вергилий Кръстев

II ЧАСТ

545.1. Моята родена майка се казваше **Радка**, а баща ѝ – **Цветко**, а майка ѝ – **Параскева**, но ние ѝ викахме „бабо Кетя“.

Като момиче я изпратили в София, и 7 години е работила при една майсторка – шивачка! Тогава още не са били измислени шевните машини, и всичко се е шиело на ръка. След това постъпва в шивашко училище на ул. „Пиротска“, и го завършва. Майсторското свидетелство висеше на стената.

55.2. Веднъж излезнала с една компания. Там се запознала с един мъж.

Върнала се у дома, и какво да види! На главите си жените тогава по модата, са носили копринени кърпи. На тази копринена кърпа, тя видяла, че се изцвъркало някое врабче с изпразненятия си! Големо петно!

Чудела се, какво да го прави! Попитала майсторката, казала да почака, за да се види какво ще излезе от това „цвъркане“ по копринената кърпа.

И майка ми разказваше, че се е оженила за същия мъж от тази среща!

Значи онзи, който е искал да се роди, трябвало е да даде знак, че чака. Намира врабче, влиза в него, следи въпросната глава и копринена кърпа, за да се „изцвърка“ и даде знак, че го има във въздуха! Във въздуха, но не е на Земята!

55.3. Баща ми е бил на 35 години. За онези години, това е възрастта на стар ерген!

Майка ми е била на 28 години – също вече стара мома, за онези години!

Оженват се, и им се ражда момче, което му слагат името **ВЕРГИЛИЙ!**

55.4. Майка ми разказваше, че до 28 години, не е имала мъж, а баща ми е бил първия мъж!

Така че, аз съм се родил от девствени лица – и баща и майка!

А това е много важно да се знае!

Веднъж майка ми се кара с баща ми, и вика: „Слушай какво, ти си много страхлив, и непрекъснато се боиш! **Та теб, аз те ожених бе! Ако**

аз не бях, ти нямаше да се ожениш! Щеше да си останеш на стар ерген, като изсърнало дърво!" А баща ми отговаря: „**Верно е, ти ме ожени! Да се ожениш, е много страшна работа за мъжа! Страшно е!**”

Ето при какво положение, съм се родил!

Трябва да намериш врабче, да влезнеш в него, да го направляваш, да му посочиш главата, където трябва да си „изцвърка” изпражненията, за да бъде като знак от Небето! Това е обяснението.

55.5. Аз съм на 42 години. **Вече съм отдавна стар ерген!** Занимавам се с други работи. И си работя по професията си – лекар съм.

В ума ми и в главата ми, изобщо не е минавала мисъл, че трябва да се женя! **Бях се отказал много отдавна от тази работа!** Така си разсъждавах!

Родителите ми бяха вдигнали ръце от мене – ще си остана стар ерген!

Един ден, излизам по работа в София. **Облекъл съм си бял шлифер с големи ревери.** Свърших си работата, и се връщам у дома.

Майка ми ме посреща, и като ме вижда, извиква: „Какво е станало с тебе?” Аз вдигам рамене! А тя ми посочва и двете яки на шлифера, където и на двете яки се бяха „изцвъркали” две врабчета. Не едно, а две!

Гледам, и не мога да повярвам, как може това да се случи! Не на една, а на двете ми яки от шлифера!

56. КАК СЕ НАМИРА БУЛКА И НЕВЕСТА?

Вергилий Кръстев

III ЧАСТ

56.6. Майка ми казва: „Слушай какво, виждаш ли какво има на реверите ти? **Това е небесен знак! Ти до 10 дена ще се ожениш!** Това означават тези извержения по шлифера ти!” Аз мълча!

И майка ми разказа случката за нейната кърпа, и как се е оженила за баща ми. Аз слушам. Не мога да повярвам на разказа ѝ! Не мога!

56.7. Слушал съм при българите един хубав израз: „Кара-вара”! Аз не се ожених на 10 ден, а на 7 ден! Представяте ли си? – На 7 ден!

А защо? Защото онзи, който трябва да се роди, много бързаше, ама много!

Представете си, че това същество отгоре в Небето, трябва да намери едно врабче, да влезе в него, и да ме проследи, и да се „изцвърка” на една от яките ми! Трябва да ме улучи на ревера, за да се приеме като **знак от Небето!**

После трябва да намери 2-ро врабче, също да влезе в него, да ме проследи и да се „изцвърка” върху мен, но така – да улучи десната яка от шлифера!

Това е големо умение, и е било голем зор, защото е могло да изпусне времето, за да се роди на Земята!

И накрая слезна на Земята, но чрез мен, а не чрез някой друг Богоизбран! Запомнете това!

56.8. Описвам го това, за да опровергая, че съм се оженил за Милка Кралева заради нейната зестра!

Каква зестра бе? Та това аз съм го движил и управлявал!
Беше се „изцвъркал“ онзи, който трябваше да се роди, чрез мен!

И това беше много голямо насилие върху мен! И голям тормоз!

Та аз ли съм бил животното? А коя друга е била женската, която се е „разгонила“, и чака бика, който да скочи върху нея, за да я оплоди?

Вие виждали ли сте „разгонено“ животно, да кажем крава, как скача срещу всеки срещнат човек? А като я закарат при бика, той я оглежда, обикаля я и започва да я мирише с муцуната си, да усети дали е разгонена! И тогава скача върху нея, за да я оплоди! Ако не е разгонена, изобщо не скача! Подминава я! Да се чудиш и да се маеш на умението му!

Извода е какъв? – Вероятно животното у мене, като е видяло „разгонена“ женска, е скочило, за да я оплоди! И глаголът на българите е „онождам“. Ако не те „оножда“ некой, няма да родиш!

Но този некой, го избира врабчето от въздуха!

А върху моя шлифер се „изцвъркаха“ 2 врабчета, на двата ми ревера!

Това какво показва? – Големо умение и голем зор от онзи, който иска да се роди!

Ама той си избира времето, човека и шлифера му!

И пред това врабче не важи никой и нищо, независимо кой е, и как му е името, дали се нарича „майстор Борис“, или пък Кралю Кралев!

Вие може само да пречите! Вие не можете да раждате случайно, чрез Милка Кралева!

Врабчето дете се е „изцвъркало“ на двата ми ревера, не разрешава! То е, което взима решението да слезе някой на Земята!

Може ли да разберете този окултен закон? Не можете!

Харесва ли Ви тази история? Ще Ви хареса, защото не сте чували никога такава история, и няма никога повече да я чуете от някого, дори в бъдещо време!

АМИН

А защо? Защото ще ги е срам!

А мен не ме е срам, защото е излезла срещу мен голяма лъжа! Много голяма, заемаща Небето и Земята!

57. СЪПОСТАВКИ И СРАВНЕНИЯ НА ДАДЕНИ СЪБИТИЯ

Вергилий Кръстев

IV ЧАСТ

57.1. И докъде стигнахме? До цигулката на Учителя.

Тази цигулка има история, която не се знае! И за другите цигулки на Учителя Дънов, нищо не се знае!

Аз имам приготвен материал за тях, написан преди 30 години, но не го пусках, за да не се узнае къде са цигулките.

Сега щом „Гуарнери“ е в САЩ, ще го публикувам!

Ще се яви голям вой – до Небесата, после буря от Небесата, и ще премине през САЩ като един от техните тайфуни! И ще помете всичко!

57.2. Историите на тези цигулки, аз съм ги издирвал!

А къде са те, аз съм ги направлявал!

Решението съм го взимал аз, а не Петър Филипов и „майстор Борис"! Това беше моя идея, аз я задвижих, а те я изпълниха!
Та ти не си получила тази цигулка от тези 2 човека! А от мен!
Не искаш да го приемеш! Аз съм, друг не съществува!

57.3. Цигулката дойде в Своге с теб. Да не би да смяташ, че това е нещо случайно?

Тя не върви чрез теб! А тя върви при мене!

И когато дойдё баща ти, аз му я предадох, защото той щеше да организира хора, които да ми разбият къщата и да я откраднат. Затова му я дадох.

Е, крадец ли съм? Е, продадох ли я? А кой я продаде? Отговори.

Та този **Павел Мильовски** ми искаше **50 000** (петдесет хиляди) долара за нея!

57.4. Това само протестантите могат да извършат!

Да не смяташ, че с тази цигулка можеш да свириш песните на Учителя Дънов?! Там, където има кражба, няма Чистота! А Духът присъствува само там, където има Чистота! Затова Духът на песните на Учителя Дънов, не може да идва чрез твоето свирене! Това е изключено!

С нея можеш да свириш на протестантите в САЩ!

Родът Кралев е протестантски, и те ще те приемат с отворени обятия, когато разберат, че си **техен човек! Свири им. Свободна си!**

57.5. Но българите, не могат да приемат твоето свирене! Няма да усетят музиката на Учителя, защото **тя не се носи от теб!** А другото, което пишеш, са само хвалби и хвалебствия! Направи си опита.

Та ти си изгонена и отхвърлена от Българския Национален Дух!

Трябва да свикнеш с това, и да го приемеш! А дали ще се прекръстиш с ръката си, с която държиш лъка на цигулката на Учителя, това е съвсем друга работа! Хайде, прекръсти се!

57.6. И накрая научаваме, че на любовника си Павел Мильовски изпращаш пари, да си остъкли балкона!

Ама така се смях! А защо ли?

Ето, аз съм бащата на дъщеря ти, носела си **9** години моето име, плащал съм редовно по **2** лекарски заплати на година за издръжка на дъщеря ти, а на мене няма кой да ми остъкли балкона! А защо?

Защото любовниците, превъзхождат мъжете от брака! Винаги!

Имаме доказателството от теб, чрез Мильовски!

57.7. Цигулката в Своге стоеше в специална дървена кутия, а не в **железна каса** като при Павел Мильовски!

И не съм искал пари, а на баща ти Кралю Кралев му я **предадох** тази цигулка, и му **платих билета** Бургас–Своге (отиване и връщане).

Да съм Ви взел пари? А сега се изричат лъжи!

Абе, как ги измисляте лъжите?

57.8. Моята лекарска пенсия ми стига, за да си заплащам за отоплението на стаята ми, чрез парното в София. Плащам си, и не съм искал пари от бившата си жена.

Абе интересно ми е, как така любовниците искат нещо, и веднага го получават от разведените жени?! Заслужават си! Или са го заслужили преди това? Можем да предпологаеме!

57.9. Тази цигулка не е предадена от брат Борис, а от „майстор Борис“!

А решението беше мое!

А че ти я прехвърли на любовника си да я продава, ще си отговаряш още докато си жива! И че му прехвърли **салона**, и му остави целия архив да го разпродава, включително **писмата на Учителя Дънов до Пеню Киров**, които аз лично връчих на баща ти в твоё присъствие и това на дъщеря ти!

Е, какъв е отговорът?

57.10. Аз ти предадох един кашон, в който бяха сложени материали от историята на Бургаското Братство. Къде отиде този кашон, и къде изчезнаха материалите от него?

Е-хо, Е-хо, има ли още живи хора отсреща?

Хайде, измисли една лъжа за този кашон, за да видим колко умееш да лъжеш? Кажи я! Чакаме да я чуем. И след това да се удивяваме!

58. ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ СЛОВА ЗА „ПРЪЧО И КОЗАТА“ ОТ 31 ТОМ НА „ИЗГРЕВЪТ“, с. 776–778.

Вергилий Кръстев

У ЧАСТ

58.1. Аз съм в Своге. Имам двор и много дървета. А на тях кацат различни птици, после хвърчат насам и натам! Гледам и разглеждам ги. Само хвърчат над главата ми, и нищо не ми се случва! Ама нищо!

Тогава отивам, намирам онзи **белия шлифер с големите яки**, и го обличам. Разхождам се по двора, но нищо не се случва с него!

Очаквам някое пиле да се „изцвърка“ на реверите му, но нищо не се случва!

Затова, само се разхождам нагоре и надолу по двора!

58.2. Ето, на един клон от дървото кацна един черен кос. Гледа ме! И аз го гледам! Питам го: „Защо нищо не става с този шлифер?“ Идва отговор от него: „Не става нищо, защото си стар, и времето за такива работи отдавна ти е изтекло!“ И този кос хвъркна и отлете! Седя и си мисля: „Не трябва да се верва на един кос!“

58.3. По едно време се сетих, че когато бях на **12** години, в селото се пееше една песен. Всички я знаеха, и я пееха с удоволствие! В нея имаше следните думи:

„Станке ле, Станке ле хубава,
стори ми място да седна, *[Това запитва един стар ерген]*
да седна до твоето десно коляно.“

„Бачо ле, бачо Иване,
мястото ти е сторено, *[Това отговаря момата на стария ерген]*
ала ти време минало!“

58.4. Е, какво ще кажете за тези думи? А мелодията бе мелодична и невероятна! Всички я пееха, и се смееха един с други. Закачаха се младите, а старите клатеха с глава и викаха: „Брей, какви думи, как ги е измислил този бачо Иван? От зор ги е измислил! Ама са много верни!

От много голям зор ги измислил!

58.5. Аз имам две сръбски изречения за тези времена, останали ми в ума, когато следвах в Белград като млад. Трябва да ги кажа на сръбски, ама за българския език са много мръсни думи, и затова се въздържа! Не мога да ги превода на български! Ама са много верни!

58.6. Беше ми много трудно, да напиша това мое изложение! Трябваше да се защита от лъжите!

Някой ще се смеят, други ще плачат, трети ще реват, четвърти ще вият така както вълкът вие в мразовитата, зимната нощ!

Всеки един от Вас ще премине през тези етапи! Няма да му се размине!

Ето тава всичко, е преминало през мен! Сега ще дойде Вашето време. Ето, Вашия ред идва, за да го срещнете и да го преживеете.

Да Ви пожелаая сполука в лова на сънища и спомени, в дългата нощ!

Вергилий Кръстев (подпис)

VII. Аз съм на почивка на море със студентска карта.

Беше много топло и отидох в палатката си, където видях един студент да чете черна книга. Поисках я, и това се оказа „Евангелие”. Отворих една произволна страница, и ми се падна следното: „**С каквато мярка мериш, с такава ще те премерят.**” И това се движи с мен до сега!

VIII. Бях се свързал с **дедо Влайчо**, който бе известен ясновидец по онова време. Работил съм с него, и той ми подари „Евангелието”, протестантско издание по стария ръкопис, с което работя до сега – цели 50 години!

Бях лекар и се разхождах по нивите, и четях „Псалмите”. Царевниците бяха по 2 метра с 2–3 мамула, кочана на всеки стрък. Тогава влезнах във връзка с Псалмите, и видях силата им.

Това село беше **с. Срацимир, Силистренско.**

IX. ГЛАСЪТ ОТ НЕБЕТО

Имах видение!

Срещам се с Учителя и разговаряме за моята Програма, която трябва да изпълня.

Тогава дойде един **Бял Брат** – целият в светлина, и ми каза:

„ТОВА, ТИ КОЕТО ЩЕ НАПИШЕШ, ЩЕ БЪДЕ ВЕЧЕН ИДЕАЛ ЗА СЛЕДВАЩОТО ЧОВЕЧЕСТВО! НАЙ-ВИСОКИЯ ИДЕАЛ, ДО КОЙТО МОЖЕ ДА СТИГНЕ ЧОВЕШКАТА МИСЪЛ!”

Аз само слушам и мълча. Мисля си: „Как ли ще стане всичко това?”

X. КАК СЕ ОТПЕЧАТИ ТОМ ПЪРВИ ОТ „ИЗГРЕВЪТ” – виж „Изгревът”, т. 16, с. 829–831 – как Рожденият ми ден, се оказа издаването на „Изгревът”.

Прочетете много добре тези страници, за да се ориентирате, особено **точка 3** и **точка 4**.

XI. КАК СЕ ОТХВЪРЛЯШЕ „ИЗГРЕВЪТ” – виж в „Изгревът”, т. 16, с. 833–836 – „Дяволът и неговите два крака – единият в София, а другият в провинцията.”

XII. КАК СЕ ВОЮВАШЕ С ПРОГРАМАТА ЗА ИЗДАВАНЕТО НА ОРИГИНАЛНОТО СЛОВО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ?

„Господарят и слугата” – виж в „Изгревът”, т. 16, с. 862–867.

„Обявената война” – с. 868–870.

„Кой искаше да угаси запалената свещ” – с. 871–880.

„Най-голямото предателство” – с. 881–883.

XIII. ПРОГРАМАТА НА УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ, КОЯТО ОЧЕРТА ПРЕЗ 1939 г., БЕШЕ ИЗПЪЛНЕНА ЧРЕЗ ПРОГРАМАТА НА „ИЗГРЕВЪТ” – 1999 г.

Това ще прочетете в „Изгревът”, т. 20, с. 1010. Точно и ясно, по време и място!

XIV. ДОКАЗАТЕЛСТВОТО ЗА „ИЗГРЕВЪТ” – КОЙ ГО СЪЗДАДЕ, И КОЙ ГО РЪКОВОДИ?

Виж „Изгревът”, т. 13, с. 805–807.

XV. САМО ВЕЛИКИЯТ УЧИТЕЛ БЕИНСАДУНО ОТВАРЯ, РЪКОВОДИ И ЗАТВАРЯ ШКОЛАТА! И НИКОЙ ДРУГ!

Виж „Изгревът”, т. 13, с. 802–805, със заглавието „Железните врати и медните врати”.

I. ПЪРВИЯТ И ПОСЛЕДЕН ИЗВОД И ЗАКОН от „Изгревът“, т. 24, с. 401, точка 38 – том за евангелистите-методисти от „Църквата на д-р Лонг“. За него виж 24 том, с. 21–24.

Вие как смятате, че аз, ей така, случайно ми хрумва и създавам този том?! Напротив, концепцията се ръководеше от Невидимия свят от **ОНЗИ**, **Който** ръководи „Изгревът“!

Има един закон. А той е следният:

Ти не можеш да присъствуваш по времето на Христа, ако не си бил по времето на Мойсея!

Ти не можеш да бъдеш по времето на Учителя Дънов, ако не си бил по времето на Христа!

Ти не можеш да правиш том от „Изгревът“ за евангелистите, ако не си бил по времето и на Мойсей, и по времето на Христа!

И задължително е да си бил един от онези, които са писали Евангелието!

А това означава пряка връзка със Святият Дух, Който е диктувал и е припомнил на учениците, какво е говорил Христа!

Виж „Евангелието на Йоана“, гл. 14, ст. 26; гл.15, ст. 26; гл. 16, ст.13–14.

Тази връзка е хилядолетна, и тя преминава от поколение на поколение!

ТАКА СТАРИЯТ ЗАВЕТ ПРЕМИНАВА В НОВИЯ ЗАВЕТ, А НОВИЯ ЗАВЕТ ПРЕМИНАВА В „ИЗГРЕВЪТ“, КОЙТО Е ПЪТЯТ ГОСПОДЕН НА ЗЕМЯТА!

АМИН

II. Основния извод е, че кой какъвто е бил по времето на Мойсея, такъв е по времето на Христа, такъв е по времето на Учителя Дънов, и такъв той влезна в поредицата „Изгревът“!

Виж „Изгревът“, т. 16, с. 822, т. 1, т. 2.

III. Синият сноп Светлина от Небето слиза върху томче от Общ окултен клас на Учителя Дънов, и отваря съзнанието ми и посочва пътя ми!

Виж „Изгревът“, т. 16, с. 822, т. 3.

IV. ГЛАВНИЯТ ЖРЕЦ НА ХРАМА НА АПОЛОН

Тази история е описана в „Изгревът“, т. 16, с. 823, точка 5.

УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ ПРЕДАДЕ ЖЕЗЪЛА МИ ЗА РЪКОВОДСТВО!

Виж точка 6 и точка 7 от с. 823.

V. ПРОГРАМАТА, КОЯТО МИ БЕ ВРЪЧЕНА И ПРЕДАДЕНА ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕ – виж в „Изгревът“, т. 16, с. 823, точки 6 и 7.

VI. Астроложката Катя Антонова, която бе първата, която ми направи астрологична карта, и каза: „Виждаш ли Меркурий как обикаля и показва, че през 1967 г. си се събудил за духовна работа?“

Това се оказа точно така! А как стана ли? Ето как:

XVI. Идва времето, когато трябва да се запознаете с „АГАРТА И АТЛАНТИДА” от „Изгревът”, т. 22, с. 741–765, и приложените снимки – от № 121–144.

Достатъчно е да проучите тези страници и може да се каже, че нищо повече в този Ви живот, не е необходимо и не Ви трябва!

XVII. КОЙ МЕ РАЗПОЗНА?

Първият човек, който ме позна и разпозна, беше „леля Кина”.

Виж „Изгревът”, т. 4, с. 550–554; т. 19, с. 973, точки 13 и 14.

XVIII. Вторият човек, който ме позна и разпозна, бе Петър Филипов.

Виж „Изгревът”, т. 19, с. 973, точка 11, и по-точно от с. 971–974; виж с. 972, точка 5.

XIX. ПЕТЪР ФИЛИПОВ В „ИЗГРЕВЪТ”, т. 31:

1. с. 692, точка 3 – „Човек на Учителя!”, „За коя верига е закачен.”

2. с. 693, точка 4 – „Половото въздържание, удължава живота!”

3. с. 694, точка 8 – „Имаш планета Плутон в 8 дом, и това означава, че си човек на Учителя!”

4. с. 695, точка 13 – „Аспектите тригон (120°) на Плутон в 8 дом със Слънце в 3 дом, и тригон (120°) на Слънце в 3 дом с Луна в 11 дом – са аспекти от хилядолетия!”

5. с. 696, точка 13 – „Ти ще свършиш тази работа!”

6. с. 697, точка 13 – „Небето е зад тебе и над тебе!”, „Небето те е избрало да свършиш тази работа!”

7. с. 694, точка 5 – „По-добре давай материалното, отколкото да ти го вземат!”

8. с. 694, точка 8 – „Аполон като планета те закриля!”

Това съвпада с онова, което каза Учителя, че съм ГЛАВНИЯ ЖРЕЦ НА ХРАМА НА АПОЛОН!

XX. Третият човек, който ме позна и разпозна, беше Светозар Няголов!

Виж „Изгревът”, т. 21, с. 753.

XXI. КОГА ЩЕ СЕ „ИЗОГЛАВЯ” ОТ СИНДЖИРА ОКОЛО ВРАТА МИ?

1. Аз не съм говорил с никого КОЙ СЪМ – от „времето оно”!

Но Учителят Дънов ми каза КОЙ СЪМ, и каква работа ми дава, за да я свърша!

И ТАКА МЕ НАЗНАЧИХА – ДА БЪДА СЪСТАВИТЕЛ НА „ИЗГРЕВЪТ”!

АЗ НЕ ИСКАХ!

Три пъти се дърпах и отказвах жезъла, който ми подава Учителя, но накрая като ми каза, че това е „ЖЕЗЪЛЪТ НА МОЙСЕЯ”, то аз се съгласих, но неохотно!

Не беше ми приятно, понеже това беше вече Заповед!

Бях изнасилен, и ме вързаха накрая с този жезъл!

2. Ето защо, аз съм се усещал в момента „вързан от вътре и вързан отвън”! И няма мърдане! Вързали са ме, да довърша работата, за която съм поставен!

3. Тази работа, която сега върша, никога не съм я искал! Но ме поставиха насила да я върша!

Но тази работа изобщо не я искам, и толкоз!

И друг път няма да се съгласявам да я върша!

ВЪРЗАН СЪМ! ИСКАМ СИ СВОБОДАТА!

4. ЧАКАМ МОМЕНТА, КОГАТО ЩЕ СЕ „ИЗОГЛАВЯ”!

Знаете ли какво означава този дума? Имаше куче, казваше се **Мечо**, и беше вързан с верига около врата и синджира. Беше дълъг около 10 метра, и се движеше насам и натам.

Но как стана така, че кучето с главата си **се измъкна от веригата и синджира!** – То се „изоглави”, и **побегна!** И не позволи на никого да се доближи до него! Бегаше! Като му хвърлиме хляб, то стоеше отдалеч и не се приближаваше, защото знаеше, че ако го хванем, и пак ще го вържем! Но нощно време лаеше, и пазеше имота! А хляба го взимаше нощно време и го заравяше в земята, да не го види никой!

5. АЗ СЪЩО ИСКАМ ДА СЕ ИЗОГЛАВЯ ОТ ТАЗИ РАБОТА И СЛУЖБА!

НО НЕ МОГА! СТЕГНАТ СЪМ МНОГО ЯКО ОТ ТОЗИ СИНДЖИР!

КОГА ЛИ ЩЕ СЕ ИЗОГЛАВЯ? ДАНО Е ПО-СКОРО, ЧЕ ВЕЧЕ НЕ ИЗДЪРЖАМ! ОМРЪЗНА МИ ВСИЧКО!

XXII. КОЙ Е ТОЗИ ВЕРГИЛИЙ?

1. Още с излизането от печат на „Изгревът”, т. 1 през 1993 г. и следващите томовете – т. 2 + 3, **пощуряха всички, и решиха да ме унищожат и отстранят!**

И това може да прочетете в „Изгревът”, т. 4, с. 614–644 – „Организираната лъжа”.

Но не ме сразиха, защото днес – към края на 2016 г., има 32 тома от „Изгревът”.

А през 2017 г., още 2 тома съм запланивал!

2. Кой са **враговете** на Учението на Учителя Дънов – виж „Изгревът”, т. 11, с. 826–831; т. 11, с. 832–834 – „Разменната монета”.

3. ВСИЧКИ СКОЧИХА КАТО ПОБЕСНЕЛИ СРЕЩУ МЕН!

Сега разбирам, защо бяха побеснели, защото и днеска са от **бесни, по-бесни! Ето защо:**

- Към 2016 г., аз съм отпечатал от „Изгревът” – 32 тома!
- Организирах съм от 2001–2016 г. – 61 концерт-рецитала!
- Плюс Фотоизложби от Школата на Учителя с приятелите!
- Издал съм 59 томчета оригинално Слово на Учителя Дънов! – Виж Католаго – накрая на „Изгревът”, т. 16.

• А от 1990–1998 г., направих 20 концерта по Слово на Учителя Дънов, по теми с Негова музика!

• И всичко това е качено на CD, и раздадено безплатно на 100 човека и е качено на интернет-страница: <http://www.izgrevat.com> – безплатно, за всички желаещи!

4. Въпрос: Това земен човек, може ли да го извърши? – Не може!

А кой може? Само **НЕБЕСНИЯТ ЧОВЕК** може да го извърши и **ОНЗИ, КОЙТО РЪКОВОДИ НЕБЕСНИЯ ЧОВЕК!**

А КОЙ Е ТОЗИ ОНЗИ?

XXIII. ВЕРУЮ НА ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ – БЕИНСА ДУНО

1. „Изгревът”, т. 12 от 1999 г., с. 2.

Това е изпълнение на пророчеството на Учителя Дънов от 1939 г. по Програмата на „Изгревът”, изпълнено през 1999 г.!

Виж в „Изгревът”, т. 20, с. 995–1010.

Това са разговори на Учителя Дънов с ръководителите на Братствата в страната от 20.XII.1926 г., с. 697–699 от „Изгревът”, т. 12 от 1999 г.

2. „Изгревът”, т. 14 от 2002 г., с. 769.

3. „Изгревът”, т. 1. 2. изд., 2011, с. 795.

4. „Изгревът”, т. 29, с. 3 от 2014 г.

XXIV. ВЕРУЮ НА НЕБЕСНИЯТ ЧОВЕК

1. „Изгревът”, т. 12, с. 3 от 1999 г.

2. „Изгревът”, т. 14, с. 770 от 2002 г.

3. „Изгревът”, т. 1. 2. изд., 2011, с. 797.

4. „Изгревът”, т. 29, с. 4 от 2014 г.

Отговорихме – **КОЙ Е ОНЗИ, КОЙТО РЪКОВОДИ „ИЗГРЕВЪТ”!**

Отговорихме – **КОЙ Е НЕБЕСНИЯТ ЧОВЕК!**

XXV. СКРИЖАЛИТЕ ОТ ГОДИШНАТА СРЕЩА НА ВЕРИГАТА НА БЯЛОТО БРАТСТВО ОТ 1912 г.

„Изгревът”, т. 11, с. 510 от 15 август 1912 г.

1. „Аз искам да образуваме силна вълна от седемте цвята, защото **Христос е близо** на физическото поле, и Той **пръсъствува** тази година.”

2. „При тази наша среща, присъства и **Христос и Мойсей**. Затова придържайте се о закона на Любовта, защото, който не иска да прости на хората, тогава се подига **Мойсей**, и настава кармичния закон.” (Евангелие Йоана, 14:6) „Законът чрез Мойсей бе даден, а благодатта и Истината, чрез Исуса Христа!”

3. „**Господ е между нас!** Той ни слуша, радва Се и ни обича! Тази наредба не съм я дал аз, а я дава Господ за вас и затова вие трябва да мислите за Неговата Любов, която да виждате във всяко едно лице! Господ ви изпитва, вие слушате гласа Му!” „Изгревът”, т. 11, с. 514 от 15 август 1912 г.

4. „Например, **сега Христос е между нас** и за мене това е факт. – По-скоро бих се усъмнил в моето физическо съществуване, отколкото, че Той ей-сега присъствува! При все това, вие **не можете да Го видите**, защото не сте готови – **не сте нагласени**. Аз искам да се **нагласите и да Го видите**, та да бъдете всички Негови ученици!” „Изгревът”, т. 11, с. 521 от 16 август 1912 г.

5. „Аз ви проповядвам **един Христос, Който е между вас, слушате гласа Му, но не Го виждате!**”

„Само чрез отварянето на очите, ние можем лека-полека да се върнем при Господа!” („Изгревът”, т. 11, с. 575, от 16 август 1912 г.)

с. 577 – „Аз съм огледалото на всеки от вас, и всеки се оглежда в мене!”

XXVI. КОЙ Е ТОЗИ ОНЗИ?

Това е ОНЗИ, КОЙТО от хилядолетия и векове, Му казват така:

„Свѣт, Свѣт Свѣт Господ Саваотѣ!“ (ИСА, 6:3), което на днешен български език означава следното: „Светлина, Светлина, Светлина от Господ Саваот!“

А кой е Господ Саваот? – Виж „Изгревът“, т. 4, с. 38–39.

„Свѣт, Свѣт Свѣт Господ Богѣ Вседържател, Който бе и Който е, и Който ще бъде!“ (Откровение на Йоана, 4:8)

„Аз съм първият, Аз и последният. И освен Мене, няма Бог.“ (Исая, гл. 44, ст. 6.)

„Аз съм Бог Всемогъщия!“ (Битие, гл. 17, ст. 1)

„Свѣт, Свѣт Свѣт Господ Саваотѣ!“ (ИСА, 6:3)

„Всичката земя е пълна със Славата Му.“

„Кой е Той, Цар на Славата? Господ на Силите. Той е Цар на Славата. Царът на Славата е Цар на Небесната Светлина!“ Пс 24 (7:10)

„Господ е в Святият Си храм“ – Пс (11:4)

ДОКАЗАХМЕ, ЧЕ ОНЗИ Е ГОСПОД ЙЕХОВА САВАОТ, КОЙТО Е ГОСПОД БОГ ВСЕДЪРЖАТЕЛ!

ДОКАЗАХМЕ КОЙ Е ОНЗИ, КОЙТО РЪКОВОДИ ПРОГРАМАТА НА „ИЗГРЕВЪТ“!

АМИН

КАКВА Е СЪДБАТА НА БОГДАНА?

Тя се определя от следните факти:

1. Тя бе открадната в 3 месец на оформяне на телото си.
Виж „Изгревът“, т. 11, с. 796, точките 7, 8, 9, 10, 11.

2. Съвпад Юпитер със Сатурн за 20 години.
Виж „Изгревът“, т. 11, с. 795, точка 1. Съвпад – с. 801, точки 3, 4, 9.

3. Което е написано и публикувано, се е сбъднало!
Виж „Изгревът“, т. 11, с. 800, точка 29, точка 30.

4. Да се извлече и изпрати в чужбина!
Виж „Изгревът“, т. 11, с. 800, точка 28.

5. За издръжката е написано в „Изгревът“, т. 11, с. 795, точка 3; с. 801, точка 34.

6. Продажба на салона в Бургас и последствията!
Виж „Изгревът”, т. 11, с. 793, точки 22, 23.

7. Писмо до Богдана – „Изгревът”, т. 11, с. 793–803.

8. Архивът, събиран от мен 10 години се продава!
Виж „Изгревът”, т. 15, с. 884–886, в точките 6, 7, 8, 11, 12.

9. А какво означава съвпад Юпитер със Сатурн
Виж в „Изгревът”, т. 18, с. 674–697; т. 19 към отделните автори.

Извод:

Каквото е трябвало, е направено и написано от мен – Вергилий!
2.XII.2016 г.
Вергилий Кръстев (подпис)

ПОСВЕЩЕНИЕ ЗА БРАТ ПАВЕЛ

1). Този обзор, който пиша през месец ноември 2016 г., названието „Залезът”, го посвещавам на светлата памет на брат Павел!

Кой е той? Той бе представител на Бялото Братство, специално изпратен за мен!

2). През 1993 г. излезна под печат „Изгревът”, т. 1, и той взриви всички!

Онова, което се изнасяше чрез него, бе не само непонятно, но то не се знаеше от никой! От никой!

3). През 1995 г., излязоха под печат – „Изгревът”, т. 2 и т. 3.

Това също се възприе като **провокация** от онези, **които се наричаха последователи** на Учителя Дънов. А те не бяха такива!

И не бяха образци на Учението, а **бяха карикатури!**

4). Тези лица организираха т.н. „Организирана лъжа”.

Виж „Изгревът”, т. 4, с. 614–615. И моят отговор на с. 615–622.

Да се прочете, и да се провери. И то от всички!

5). Тези лица публикуваха „Отворено писмо”.

А моят отговор бе на с. 625–645.

Да се прочете, и да се провери. И всеки да се определи, кому да вярва и накъде да върви в своя път. И то от всички!

6). По времето на социализма, когато аз дойдох в т.н. „Братство” на Изгрева, аз заварих онези, които са били младежи по времето на Учителя, сега възрастни и повечето пенсионери на възраст 60–65–70–75 години.

Преследването от страна на властта, **бе големо!** Непрекъснати обиски и изземването на томчетата на Учителя Дънов, и тяхното унищожаване – бе постоянно!

7). По онова време, имаше един възрастен човек, който вървеше, издирваше томчетата, останали от обиските, взимаше ги и ги продаваше. Но той не печелеше от тях. **Най-много по 1 левче от едно томче!** А сега ще Ви разкажа, какво беше 1 левче по онова време. Слушайте:

8). По времето на социализма, един черен хляб – „типов“, бе **15** стотинки, хляб „Добруджа“ – **24** стотинки, бял хляб – **32** стотинки. Една кофичка кисело мляко, бе **36** стотинки. Така че, за **1 лев**, можеше да се купи един бял хляб и две кофички кисело мляко.

И всички обвиняваха **Павел**, че е търговец, че печели, че е от Държавна сигурност и ред такива обвинения!

9). **Павел** беше пенсионер, и то **беден пенсионер**, за което преживяваше в един **Старчески дом**, където му бе осигурен подслон за преспиване. Понеже беше вегетарианец, той не се хранеше в техния стол, а си купуваше храна от пазара, главно вегетарианска – плодове и зеленчуци!

10). Веднъж се срещам с **брат Павел** в дома на **Марийка Марашлиева**.

Пита ме: „Абе брат, защо всички така те нападат?“ Питам го: „Имаш ли време, да ме изслушаш?“ – „Имам, аз съм пенсионер, и ще те слушам!“

11). И аз започнах последователно да говоря, както аз си знам по точки, без да се разсейвам. А **Марийка Марашлиева**, която седеше на стола и слушаше, допълваше там, където аз съм пропуснал нещо да разкажа.

Това продължи около **3 часа**. И спрях! – „Аз бях до тук!“

12). **Павел** каза: „**Брат, ти трябва да се защитиш! Тази мълва срещу тебе, е голяма черна мъгла! Закрилата тя е от Небето над тебе!**

Трябва да дойде вятъра, за да я разсее, да я разнесе, за да се проясни, и да дойде Слънцето! Затова ще се защитиш! Слънце ти трябва, и чисто Небе!“

13). Аз му отговарям: „Оставил съм **Истината** да ме защити!“ А брат **Павел** каза: „Около тебе е **мъгла и мълва**, никаква **Истина** не може да пробие! **Истината идва само, когато има Слънце, когато има чисто небе и чист небосвод! Ще се защитиш срещу мълвата и мъглата!**“

14). И аз се защитих!

И създадох рубриката „**ДУХЪТ НА ИСТИНАТА И ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО**“, така че присъства почти във всеки том на „Изгревът“!

АМИН

Очакваме да се яви Космическият вятър от „Изгревът“, и да разнесе, да отвее и да измете цялата черната мъгла и мъгла! След това трябва да изгрее отново Слънцето, но при чисто небе и ясно небе!

Така ще започне отново да излиза „Изгревът“ на Новият Ден!

ПСАЛОМЪ 110. (по Слав. 109.)

Псаломъ Давидовъ.

- 1 "Рече Іеова Господу моему: Съди отъ десно ми,
Додѣ положѣ врагове-тъ ти подножіе на нозѣ-тъ ти.
- 2 Отъ Сіона ще испроводи Господъ жезлъ-тъ на силѣ-тъ ти:
Владѣй въ срѣдѣ врагове-тъ си.
- 3 "Твой-тъ людіе *ще* сѣ усердни въ день-тъ на силѣ-тъ ти, "сѣ великолѣпіе свято:
Твой-тъ млади *ще* ти сѣ *като* росѣ-тъ изъ чрѣво-то на зорѣ-тъ.
- 4 Заклѣ ся Господъ, и "не *ще* ся расcae:
"Ты си священникъ во вѣкъ споредъ чинъ-тъ на Мелхиседека.
- 5 Господъ е "отъ десно ти:
Ще съкруши царіе *ж* въ день-тъ на гнѣвъ-тъ си.
- 6 Ще сѣди въ язычници-тъ; ще напълни *земля-тъ* съ трупове;
"Ще съкруши главѣ-тъ на *владѣющій-тъ* надъ много земли.
- 7 "На пѣтъ-тъ *ще* піе отъ потокъ-тъ:
"За то *ще* дигне главѣ на високо.

До преклициитъ на В. Б. Брашество.

*Когато Любовта Царува Смирт
не става; Когато Издростѣта
управлява реда не се нарушава;
Когато Устината цѣта плода цѣсти
и зрѣта. мавѣ, мѣва. Шела мѣва*

Джѣлѣ.

*14. I 1923.
София.*

Съдържание

„Изгревът ...“, том 33

„Съветникът“ и разрушителите

Посвещение	3
A. „Съветникът“ / Йордан Жечев Андреев	4
Предвестникът: въведение чрез Александър Гицов	
на „Съветникът“ от Йордан Жечев Андреев (Аню)	5
1. Бележки от Вергилий Кръстев	
за Александър Начев Гицов	5
2. Упанишадата е жива	8
3. Йордан Андреев (Аню) – представя „Съветникът“	9
4. „Виделина от Изгрева“. стихотворения	
/ Александър Гицов	10
ЧАСТ 1	16
Въведение	17
1. Предсказанията на пророците	17
2. Римската вълчица	18
3. Черната ложа основа Римската империя	18
4. Бялата ложа подготвя тялото на царя Юдейски	19
5. Вековната борба днес продължава	20
I. В кабинета на подполковника	22
6. Плуваше в левите движения	22
7. Прекъснатия разговор с жена си и	
ролята на държавата	23
8. Как България ще стане Република	23
9. Тъщата на подполковник Христов е болна	24
10. Българският патент не се одобрява	25
11. Заповедта на Светият Синод за уволнения	26
12. Какво е Всемирното Бяло Братство	27
13. Прероденият Христос	28
14. Какво е това душата	29
15. Има ли Истина	30
16. Дънов ще го съкруша с логика	30
17. Великото откритие	31
18. Доставчикът на гешефтите	33
19. Подаръците	34
20. Доставките	35
21. Отвореният прозорец	36
II. На улица „Опълченска“ 66	37
22. Планът му бе как да победи г-н Дънов	37
23. Божествената литургия – Богослужение	38
24. Знанието трябва да се придобие от човека	39
25. Нуждата на човека от духовна майка	40
26. Как една идея може да промени съзнанието на човека	42
27. Легендата за грехопадението е колективен акт	42
28. Изопачение на идеала	44
29. Къщата близък и съжителството на две идеологии	44

30. Двата вида учители	46
31. От къде започва раждането на Новото	47
32. 300 души (човеци) – на студа пред прозореца	48
33. Кампанията на църквата и Светият Синод срещу Петър Дънов	49
34. Учителят Дънов говореше много просто и тихо, а офицерът крещеше и викаше, за да го прекъсне	50
35. Линиите на лицето на офицера	52
36. Астрологична находка за офицера	53
37. Провокацията срещу офицера	54
38. Мария Захарната	55
39. Хипнотичният сън	56
40. От къде започнаха борбите	57
41. Колесницата на Учителя	58
42. Творчеството, което изчезна	59
43. Бащинското крило на Учителя Дънов – без жертви за България	60
44. Капитанът, който остана на поста си	61
45. Как се обира и пребърква един ранен капитан	62
46. Хулата срещу Духа Святий не се прощава „во веки веков“	63
47. Разговорите на посетителите с Учителя Дънов	64
III. В Кабинета на Учителя	66
48. Човекът идва от миналото си, което не го вижда	66
49. Обидата на Светият Дух се плаща накрая	67
50. Моите знания и сила не са взети от тия книги	68
51. Защо в говора на Дънов няма логика	69
52. Англия е умът на света	69
53. На какво се дължи колониалното робство	70
54. Възнаграждението на Англия	70
55. Съдбата на Британската империя	71
56. Съдбата на света – светът е оправен, но човешкия свят е разрушен	72
57. Човек е свързан с природата в едно цяло	72
58. Истината е Божествения свят, Любовта е енергията, която излиза от Космичния център	73
59. Сказки във Военният клуб	74
60. Страданието разрешава формите на живот	75
61. Забравеният плод е нарушението на природните закони	75
62. Образът на светията	76
63. Ядката на Божественото Учение на Учителя Дънов	77
64. Еволюцията през вековете на подполковник Христов	78
65. Раждания и прераждания на Христов	78
66. Кабалата	80
67. Проверката е въпрос на време и упражнение	81
68. Да развеждаш човек в миналото му е да го развеждаш в ада на собствения му живот	82
69. Хората не знаят откъде идват и защо идват страданията	83
70. Да бъдеш посят като зърно в земята, за да поникнеш отново	84

71. Пътят на посаденото семе	85
72. Кой е Ницше и Кой е Дънов	86
73. Всички Богоборци превръщат живота си в Ад и полудяват	87
74. Бог не присъства по един материален начин	89
75. Сънищата	90
76. Мировият Учител	90
77. Евреинът – историк и философ	91
78. Евреинът бе Скитникът в света	94
79. Кой е Учителят	95
80. Хвалебствията	96
81. Какво мислеха Светилата на запад и изток за Учителя Дънов	97
82. Как се изгражда образът на Учителя	98
83. Чистотата на мисли, чувства, действия. Чистотата на съзнанието	99
84. Жената в Школата на Учителя	101
85. Кога се получава посвещението	103
86. Как се получава посвещение чрез Духа	105
87. Посвещението е идея на напредналите човешки същества	106
88. Страхът пречи на посвещението	107
89. Посвещението е придобиване на сила	108
90. Посвещението води до изпълнение волята на Бога	109
91. Мислите и чувствата на човека се отправят за изграждане на съзнанието му	110
92. Без чистота и единство на съзнанието, не можеш да бъдеш посветен	111
93. Най-напредналият ученик, трябва да има единно съзнание и съответната сила на знанията си	113
94. Школата на Учителя Дънов бе Школа за живота	114
95. Учител ти е този, чиято воля изпълняваш	115
96. Учителят Дънов бе като извор – да дава, да тече и да учи	116
97. В Школата на Учителя Дънов изпитите се дават отвън, а се държат вътре – в съзнанието	117
98. Отношенията към Бога и Учителя Дънов, са отношения на абсолютна чистота и единство на съзнанието му	119
99. Докато съзнанието е единно, цялостно, то цялото се съпротивлява на разрушителните сили	120
100. Хората на Адама	121
101. Смисълът на Учителя Дънов е да освети пътят на отклонението и да съкращава времето и страданията	122
102. Истинската близост с Учителя, когато на ученика съзнанието е единно и чисто	123
103. При изпитанията скритите мисли и чувства излизат пред очите на всички	125
104. Женитбата е забранена при посветените	126
105. Самият живот изпитва ученика	127
106. Духовната борба в съзнанието на човека	128

107. Публичният диспут не разрешава въпросите	129
108. Новият морал – това са законите на природата	132
109. Учителят Дънов не може да Се премери с мерките, с които мерим останалите хора	134
110. Ницше се противопоставя на Бога, а живее и съществува философията му благодарение на Христа	135
111. Христос дойде за слабите, за нисшите духом, за презрените. Те още не бяха се отклонили от правия път на живота	137
112. Учителят Дънов: „Римската империя разпъна Христа на кръста, Той възкръсна и Христовият Дух я разруши.”	138
113. Христовото Учение е извора, а реката трябва да се влива свободно в морето, т.е. в живота на хората	139
114. Бог е написал в природата за чистото Христово Учение	140
115. Как слабите и робите победиха Римската империя	141
116. От Христовото Учение да се вземе неговата чистота	142
117. Съзнанието на Ницше е тясно ограничено и не вижда връзката между процесите	142
118. Философията на Учителя Дънов е живот. Той всичко е приложил и то носи сила	144
119. Черната ложа поддържа, че светлината е за малцина. Бялата ложа поддържа, че светлината е за всички	145
120. Черната ложа създава Римската империя, която съществува и днес в мислите на хората	146
121. В легендите са включени всички случки и събития от миналото	147
122. Хороскопът на Любомир Христов Лулчев	148
IV. Ритниците	150
123. Ритниците от Невидимия свят	150
124. Аз съм най-важното в тази къща	151
125. Как се хващат и предават мислите	152
126. Защо няма връзка, няма логика в онова публикуваното в „Сила и живот” от Дънов	153
127. Отрицателният път и метод за проучаване на Библията е по-активният	155
128. Никой не му обръща внимание, но ритниците продължават	156
129. Учителят Дънов не го приема за разговор, но ритниците не спират – а продължават	157
130. Учителят Дънов продължава да не го приема, а ритниците продължават	158
131. Пророчество за религията на труда, която ще дойде след 1945 г.	160
132. Конференцията в Париж и пророчеството за политическата вихрушка след 4 години	161
133. Предложението на Александър Стамболийски за назначаването му за военен министър	162
134. Защитата на държавата от Христов пред репарационните комисии	163

ЧАСТ 2	165
I. Път в живота	166
135. Новогодишна нощ в София	166
136. Младежът бичуван от страданието	167
137. Разговор с невидимият гробокопач	167
138. На съд заради злоупотреби	168
139. Черните гарвани и народните изедници	170
140. Как да се премахне неправдата в света	171
141. Противоречията и гарваните на кръстопътя	172
142. Слънцето и светлината в душата	173
II. В колибата на Христов	175
143. В колибата на Христов – разположение и описание	175
144. Страшното куче е пазач на прага на колибата	176
145. Двамата живота на двамата господаря	178
146. Срещата с пепелянката	179
147. Молбата за съвет	180
148. Главата, лицето, образът на Любомир Христов Лулчев	182
149. Заекването е спирачка, ограничение на нарушението	185
150. Основният закон в природата е еволюцията. Грозното иска да еволюира	186
151. Красивото, богатото, даващото	187
152. Ангелът от Царството на Светлината	188
153. Монолог за заекваният Мойсей	189
154. Пътят от Старият завет към Новият завет и от там към Учителя Дънов, който е Третият Завет	191
155. Кой е Космическия и Мистичен Христос	193
156. Бъдещето не зависи от нас	195
157. Работата му беше абсолютно безкористна и безвъзмездна ...	197
158. Бащата е Бог за детето, той всичко може	198
159. Борбата между своята воля и Божията воля е основното противоречие	200
160. Ти можеш да бъдеш само като себе си неповторим	201
161. Планини от страдания водят човека към Голгота	203
162. „Кръстопът“ – всички страдания дават плодове	204
163. От къде идват внушенията	205
164. Разширяване на съзнанието	207
165. Пример за естествено лечение	209
166. Душата на човека не може да се изследва със средствата на материалния свят	210
167. От къде са взети и от къде идват новите философски учения	211
168. Разширяване на съзнанието у човека става с изучаване на Библията	213
169. Как да се лекува болният, зависи от степента на съзнанието му	214
170. Линията на живота на дясната му ръка показва, че той има дълг живот	215
171. За доброто не се говори – то се прави. Доброто е основа на живота	216
172. В служба на Бялата ложа	217

173. Библията е едно законодателство – по-висше от законодателството на всяка една държава	219
174. Случките от живота на човека са неговите стъпки в пътя на вътрешната Школа	221
175. Ако бъдеш събуден преждевременно, ще страдаш още повече	223
176. Великите идеи се дават на виждащите и можещите	224
177. Несправедливите мирни договори	225
178. Ролята на комунистите	228
179. Онова, което е изработено у ученика, се дължи на Учителя	229
180. Кой е Учителят Дънов	230
181. Трябва да се приеме Христа	231
182. За доброто и злото се плаща по веднъж – или се заплаща на Земята, или на Небето	233
183. Цялата Вселена е тялото на Бога. Всичките Слънчеви Галактики, са клетките на Неговото тяло	235
184. Трябва да имаш ясна представа за себе си какво и колко знаеш, и колко можеш	237
185. Природата е неизчерпаем източник на най-разнообразни форми и идеи	239
186. Фантазия, тщеславие и смирение	240
187. Пътят на ученика – това е Бог днес, което ти казва	241
188. За реализирането на всяка идея има съответен метод	242
189. Младежките сражения чрез игрите	243
190. Одрин падна в българските ръце	244
191. Водачът на цялата махала при сраженията	246
192. Псувните за нас бяха молитва и те ни даваха сила	248
193. Бяха си окаляли душите в калта на живота	249
194. Войници, офицери и жените на фронтоваците	250
195. Господица от двореца донесе подаръци за Нова година	252
196. Царските подаръци от най-страшната човешка форма	254
197. Любовта да ни дойде на гости	255
198. Дали ще те бъде или няма да те бъде	258
199. Учителят говори както Бог говори. Говорът на Бога, това е природата	260
200. Частната собственост	261
201. Просо за врабчетата. Всички хора сме за Бога такива врабчета	262
202. Ако отнемеш времето на човека, то той загубва това време за живота си	264
203. Бог го е изпратил	265
204. Болестта е като живо същество, което се впира в човека и го обсебва и живее в него	266
205. Да си най-умен, най-справедлив и най-виждащ – означава, че Бог живее чрез делата Си	268
206. Пожелания за Новата година чрез песните на Учителя	270
207. Най-добрият певец на Изгрева според Учителя Дънов	271
208. Най-голямата мечта – да бъде писател	272
209. В природата има закони – който ги наруши, пращат го в затворите на природата – това са болестите	273

210. Учителят е издължил задължението му към природата, и той оздравява	275
211. Как се ражда поезията	276
212. Истинското щастие е в процеса на постижението	277
213. Един човек, който може да говори Истината	280
214. В природата има закон, според който всяко нещо става на своето време и място	280
215. Как се става вегетарианец	282
216. Новият писател трябва да съдействува на еволюцията в живота на хората	284
217. Животът на самия писател да е образец	286
218. Фарисейте в литературата	287
219. Животът еволюира. Школата е за опит и реални знания	288
220. Писателят трябва да бъде великата съвест на човечеството	290
221. Да стана ученик на Велик Учител	292
222. Александър Стамболийски	294
223. Било е време, когато съществата са се хранили само със светлина	295
224. Болестите и противоречията връзват хората. Има връзка между физическия и духовен глад	297
225. Естествената бариера, която спираше мнозина	299
226. Страхът от уволнението на работника и чиновника	300
227. Учителят Дънов за пробуждане на колективното съзнание ...	302
228. Една велика безсмъртна идея – свободата на народа	303
229. Кой може да те освободи	305
230. За кого трябва да се ожениш	307
231. Кой може да направи революция	308
232. Къде е Божията воля и къде е човешката воля	310
233. Стенографката на Учителя Дънов	310
234. Класовата борба как ще се разреши	311
235. Неосъществените мечти	313
236. Какъв е смисъла на живота	314
237. Гладът	314
238. Платноходът и ареста ми	316
239. Плесницата и ръката на Бога	317
240. Под арест	319
241. Който изтърпи докрай	321
242. На планината ще сваря ангелска супа	322
243. Дребен инцидент	323
244. За тебе Бог се грижи	324
III. Нощ на борба	326
245. Студът на нощта го сграбчи от всички страни	326
246. Хората ежеминутно нарушават законите на природата, а после искат абсурдното – да бъдат щастливи!	328
247. На Нова година ще ме гощава със супичка от картофи!	329
248. Звездни разстояния делят хората един от друг	330
249. Новото съзнание	331
250. „Македония – пълна автономност” – решение на Учителя Дънов	331
251. Как може човек да вярва в Бога	332

252. Идеите на комунистите – правим революция	334
253. Кой е изменникът и отстъпникът	336
254. Защо симпатизираше и работеше за Партията	336
255. Защо се рецитират чужди стихове	338
256. Най-великите хора – най-много са страдали! Тъкмо страданията са ги направили велики!	340
IV. През очите на Христов. Посвещение	344
257. Точността е колективно качество. Постигай целите си с изразходване на най-прости средства	344
258. Даването и вземането са два основни закона, нарушението на които е причина за всичките ни нещастия	347
259. Благодарността отива направо при Бога	349
260. Човек, който има забележителни качества – очаква го велико бъдеще	350
261. Къде ли е справедливостта	352
262. Ще вдишваш въздух през носа си! Ще издишваш въздух през носа си!	352
263. Невидимите същества	354
264. Колкото по-дълги са съветите, по-далече ги водят	355
265. Моето съзнание е много по-широко и високо, и виждам много повече и по-далече	357
266. Има два вида командване – командване на себе си и командващ другите	358
267. Да бъдеш монарх	359
268. Болестите са арести за престъпните природни закони	360
269. Ако престанеш да грешиш, самата природа те лекува	361
270. Универсалното лекарство: да изпълняваш само волята на Бога	362
271. Да признаеш само един Бог и Неговия представител на Земята – Учителя Дънов	363
272. Поставяше образа на Учителя на един висок пиедестал	366
273. Никого не викам и никого не пъдя	368
274. Среци с приятели – дъновисти	370
275. Отрицанието	374
276. Защо искаш да направиш герой на твоя роман тъкмо учениците на Учителя Дънов	376
277. Ти небе нямаш. Учителят още не е изграден, не е създаден в тебе	377
278. Учителят Дънов говори с образи и с дела и разрешава проблемите им в живота	378
279. Каква е цената на отклонението	380
280. Раздвоението на съзнанието действа пагубно	381
281. Всеки се спира на онази форма, която има отношение към съзнанието му	383
282. Поискай да ти се отворят очите, за да видиш Христа и Учителя Дънов	384
283. Трябва да имате ключ, с който да отворите Словото на Учителя Дънов	386
284. Светът ще изучава български, за да чете Словото на Учителя Дънов в оригинал	386

285. Има същества в света, които се ползват от живота на хората	388
286. Всичко, което виждаме в нашия човешки свят е копие от един друг свят	389
287. Окултната наука изучава света отвън нашите 5-те сетива, а тя е живот в друго измерение	391
288. Четете и молете се Бог да ви отвори очите и да видите Учителят Дънов	392
289. Духът е този, който създава формите на живота	394
290. Трябва да преминеш през 4 посвещения	396
291. Какво трябва да притежава ученика в Школата на Учителя Дънов	397
292. Аз не мога да Ви науча на нещо, което нямам	399
293. „Пътят на ученика“ – Съборни беседи от 1927 г.	400
294. Намирането на Учителя не е външен, а вътрешен процес. Ученикът води ученика при Учителя	402
295. Ще бъдеш ученик само, когато принасяш плодове	403
296. Посвещението се подчинява на природни закони	404
297. Вратите на посвещението, през които трябва да влезеш	405
298. Подготовката за намирането на Учителя и намирането Му, това е живота на света	407
299. Човек трябва да изчисти всичката нечистота и раздвоение на съзнанието му	408
300. Единственото същество, на което вярвам – това е Бог на Земята – Учителят	410
301. Напред – „Без страх и тъмнина, с Мир и Светлина!“	412
302. Главнокомандващият на ветровете	413
303. Хората не са най-висшите същества на Земята – над тях има други, но хората не ги виждат	415
304. Как се приготвя „ангелска супа“?	417
305. Посвещението означава намирането на Учителя	418
306. Знание дошло извън сетивата ни, отива направо в душата ..	420
307. Посвещенията са като река, те протичат както живота протича	422
308. Ако Учителят не се издига, не расте в твоето съзнание, ти не можеш да мръднеш нито крачка в новото	425
309. Окултно знание не се придобива отвътре	426
310. Всеки природен закон, това е едно възвишено същество. Неговият живот за нас е закон	427
311. Подготовка за митинга	429
V. Продължение: разказа от първия ден	430
312. Как се чете една книга	430
313. Какво имаше в стаята на Христов	431
314. Може да се живее и с всяко Живо Слово	433
315. От нечистотата трябва да се освободиш – да станеш чист както от вън, така и от вътре	434
316. Над нас има по-висши хора и цяла йерархия от най-различни същества, които не виждаме	435
317. Как се става работник	436
318. Раздвояване на съзнанието чрез тези 2 Синдиката	437
319. Членовете на Партията и сблъсъци с полицията	438

320. Вие се срамувате и страхувате, вместо да бъдете горди, че сте срещнали Учителя	439
321. Да се отричаш от Бога, на същото основание и Бог ще се отрече от тебе	441
322. Постоянният страх	443
323. Всяко добро или зло, което отправяме към другите, когато и да е – идва при нас	444
324. Ако изпълняваме волята Божия, още сега можем да бъдем щастливи	446
325. Изоставете тази дъновистка поппщина! Ние искаме да смъкнем Царството Божие на Земята	448
326. Идеалистите сами ще се оттеглят разочаровани	449
327. Уволнените 20 учители – едни се молят на Дявола, други се молят на Бога	450
328. Ти не вярваш в Бога, още по-малко вярваш в Учението на Учителя	452
329. Ти обиждаш Бога и Учителя като не работиш за Божественото	454
330. Аз съм смирен към Бога и Учителя, защото над мен е Бог, а всичко останало е под мене	456
331. Хората с мислите си докарват всичките си нещастия и щастия	457
332. Парите спечелени с труд – носят сила, живот, здраве	459
333. Страданията са единственият път за развитие и еволюция ..	461
334. Къде са съществата, които се ползват от нашите страдания	462
335. Върхът и границата на разумното не е в човека, а в живота и се изразява в безброй форми видими и невидими	464
336. Учението на Учителя се състои в превеждане езика на природата на нашия човешки език	465
337. Природата чрез страданията кара човека да мисли, да наблюдава, да се учиш, за да еволюираш	466
338. Как се увеличават страданията в света	467
339. Предател или писател	469
340. Аз ти развързах езика, аз гарантирах да те пуснат от затвора на природата	470
341. Една жена търси мъжа си да го върне в семейството	471
342. Как може да търсиш щастие в брака	473
343. Да се очертаеш рязко като предател	474
344. Може ли един сън да предскаже голямо нещастие	475
345. Ти имаш добър ръководител в Невидимия свят, който не слушаш	476
346. Днес се искат герои, които да служат на Истината, герои, които да служат на Бога	478
347. По-добре с Истината в затвора и на кладата, отколкото с лъжата на свобода	479
348. Действителна безсмислица е в триизмерният свят на човека, а в четвъртоизмерният свят – в него всичко е свързано	481
349. Противоречията, това е говора на Бога и природата. Земята е място на противоречията	482
350. Десятъкът на Бога	484

351. Изгрева е обявен от Бога за опитно поле на новите идеи	485
352. Да освобождаваш хората от затвора, когато нямаш власт – доказваш, че си способен за това	487
353. Ние защитаваме хората, а оставаме нас да ни защитава Бог	488
354. Хората остаряват и умират, защото се заразяват с мръсни мисли, чувства и постъпки	490
VI. Разни срещи	492
355. Те в Истината са слаби. Ти само с Истината може да победиш	492
356. Бездушните познати	494
357. Походът на гладните	498
358. Описание на Изгрева	498
359. Ти вече си записан на Небето	502
360. Тук ни е събрала една идея	504
361. Възвишените същества	504
362. Да се приложи Божествения закон – хлябът се дава даром ..	506
363. Хлябът е тялото Христово	508
364. Светлината е храна за човека	510
365. Растенията са складове на слънчева енергия на Земята	512
366. Когато съзнанието ни се прекъсва, не можеме да следваме непрерывността в природата	513
367. Тук е Школа за учене и работа	514
368. Ние сме записани на Небето	515
369. Николина Балтова	517
370. Белите социалисти	519
371. Ясновидка от най-висока класа	521
372. Когато взрива избухне, вече няма да мислите както сега мислите	523
373. Анархистите подготвят атентат	524
374. Раждането и смъртта са предопределени	526
375. За всички грешки на учениците държат отговорен Учителя ...	527
376. Учителят ни търпи такива каквито сме, и има голяма любов да ни носи	528
377. Боклуците на Изгрева трябва да изгорят чрез страданията на хората	529
378. Всеки, който не е достоен да защити Истината, е вече умрял	531
379. Без страх и без тъмнина да вземеш страната на Истината....	532
VII. Кооперацията ли?	534
380. Призракът на безработицата	534
381. Вие сте хипнотизирани – не виждате отровния вкус на лъжата и кражбата	536
382. Връзката между грешките на хората и техните заболявания	537
383. Ако хората нямат любов към Бога и любов помежду си – няма резултат	538
384. Каква е връзката на реалността с живота	540
385. Във всички сегашни политически системи Бог отсъствава ...	541
386. Основният закон на Вселената и живота е равновесието	542

387. Интересите на частите никога не могат да се примирят. Могат да се примирят в цялото, в Бога	543
388. Човек заслужава да страда цял живот, но да постигне един миг възвишено щастие	544
Няколко думи от съставителя на „Изгревът“	546
Йордан Жечев Андреев и небесните човеци / Вергилий Кръстев	547
Сканирани документи	567
Разрушителите / Вергилий Кръстев	580
Бележки от съставителя на „Изгревът“ Вергилий Кръстев	613
Б. Съветникът в очите, ума и сърцето на Величка Няголова.	
Величка Няголова за брата Любомир Лулчев	619
1. Житото от Божествената нива е узряло. Жътвата е готова. Няма ги жътварите	620
2. Биографични данни за Любомир Лулчев	623
3. Връзката на брат Лулчев с моята майка датира от вековете	625
4. Послания от Невидимия свят за най-великата Школа от брат Любомир Лулчев, записани от Величка Няголова	626
5. Благославяй тези хора и ръката им целуни, защото те са изкупителната жертва за твоето велико Посвещение	628
6. Послание от Невидимия свят, записано от Величка Няголова на 20 май 1979 г.	631
7. Молитвата	633
8. Брат Любомир Лулчев говори на 17 юли 1979 г.	634
9. Говори брата Любомир Лулчев, чрез Величка у тях: Кои са враговете	636
10. Ние нямаме нито миг почивка. Трябва да ви пазим от злото, което ви дебне непрестанно	637
11. Животът трябва да се цени. А енергията му е Божествена	640
12. Кое е светлото същество с корона на главата	641
13. Коя е вашата привилегия на небето	643
14. Учителят говори	644
15. Говори брат Любомир Лулчев за тържеството на днешния ден	645
16. Защо идват Божествените енергии	646
17. Светлите същества и земната култура	647
18. Вселената е пълна със свършени култури	648
19. Задачата на учениците	649
20. Светлите същества ни приветстват	650
21. Учителят говори на верните ученици	650
22. Слово, дадено на Витоша с Величка, майка ми и Благовест на 2 септември 1979 г., неделя – на слънчева полянка – на „Резена“	651
23. Друго Слово, на Витоша сме на 10 септември 1979 г.	653
24. Брат Лулчев говори за най-трудните изпитания	654
25. Брата говори за Благовест	655
26. Задача за благословието към враговете	655
27. Брата говори сега за Стефка и изпраща благословение	657
28. Говори брат Любомир Лулчев към възлюбената му Стефка ..	658
29. Сега ще говоря за Величка Няголова и нейната тежка карма .	660

30. Сега братът пита Стефка: „Харесваш ли поемата за „Беба“? ...	662
31. Братът започва да говори в 6,30 часа вечерта за благословенията на Стефка за рождения ѝ ден	663
32. Учителят ще каже няколко думи за рождения ден на Стефка .	665
33. Говори брат Любомир за Стефка Величкова и за любовта си .	666
34. Говори братът за ликвидацията на едноличната карма	667
35. Говори брат Любомир, чрез Величка – у тях за най-големите врагове на човека	668
36. За българският народ – най-ситното ренде	669
37. Говори брат Любомир Лулчев, чрез Величка за приказния остров на доброто	670
38. Говори брат Любомир Лулчев, чрез Величка: Защо всички Светилища се пазят за Беба	673
39. Кога човек ще стане храм Божий	677
40. Говори брат Любомир Лулчев за връзките на хората от миналото	678
41. Говори братът: Кармичните женитби не дават любов	679
42. Учителят говори: Кой разрешава кармата на човека	681
43. Кой разрешава и кой благославя любовта между 2 човека	682
44. Поздравления за рождения ден на Величка Няголова	684
45. В какво се състои силата в борбата със злото	685
46. Ще остане само връзката с Невидимия свят	687
47. Поздрав за рождения ден на Стефка Величкова	689
48. Говори брат Любомир Лулчев: Родът има силен отрицателен капитал!	690
49. Слово, говорено на 13 януари 1980 г. от брат Любомир Лулчев	691
50. Говори братът за ликвидиране на кармата	693
51. Братът помага на Величка, защото от миналото и сега се грижи много за своята майка Стефка	696
52. Чрез светлината – всички карми да се ликвидират	698
53. Край Стефка Стойчева чудеса ще стават	699
54. Говори брат Любомир Лулчев: Тъмните сили край вас, ще бъдат пометени!	700
55. Говори брат Любомир Лулчев на 24 февруари 1980 г.	701
56. Говори братът: Кои са чертите на човека	703
57. Братът продължава да говори, чрез Величка: Какво е това – вселяване?	706
58. Говори брат Любомир Лулчев: Кои са тези, които преминават през законите на кармата	706
59. Съветите към Стефка Величкова	708
60. Говори брат Любомир Лулчев: Не се бори срещу Черната ложа	708
61. Как работеше Учителят	709
62. Продължава братът: Всичко се превръща в добро за ония, които любят Господа	712
63. Говори брат Любомир Лулчев: Не бързайте да си отивате, преди да сте си свършили работата си	713
64. Слава на физическия свят и духовна слава – горе	714
65. Говори брат Любомир Лулчев: Този и онзи свят е един и същият	715

66. Говори брат Любомир Лулчев: Животът на Земята да бъде съзнателен и пълноценен	717
67. В дух и истина. Бележки на Вергилий Кръстев	718
68. Ярата. беседа от Учителя, държана на 6 март 1921 г., София. В: <i>Трите живота</i> . неделни беседи. София, 1947, с. 155–157. За реалните същества на Земята	723
69. Писмо от Борислав Георгиев от Париж, до Вергилий Кръстев	725
70. Борислав Георгиев от Париж – нещо за себе си да кажа	734
71. Борислав Георгиев от Париж – рецензия на книгата „Песни“ от Величка Няголова	741
72. Борислав Георгиев от Париж – Трите пожелания	741
73. Борислав Георгиев от Париж – биографични данни	742
74. Борислав Георгиев от Париж – десет мисли (фрагменти) за Учителя	749
75. Борислав Георгиев от Париж. Бележки от Вергилий Кръстев ..	751
 В. Залезът. Милка Кралева срещу съставителя на „Изгревът”, баща на нейната дъщеря	
1. Хвърли щастливеца в морето..... – блог на Милка Кралева	756
.... И той (ще) излезе с риба в уста	760
1.1. Какво е това заглавие? Коментар на Вергилий Кръстев	760
2. Вергилий лъже за дъщеря си	761
2.1. Кой е лъжецът? Отговор на Вергилий Кръстев	761
3. Снимка в деня на сватбата ни, 27 август 1980 г.	763
3.1. Разяснение за снимката от сватбата. Отговор на Вергилий Кръстев	763
4. Дъщерята на Милка, снимка от 1981 / 1982 г.	764
4.1. Разяснение за снимката на дъщерята. Отговор на Вергилий Кръстев	765
5. Вергилий лъже за „Идилията”	767
5.1. Изложение за „Идилията”. Отговор на Вергилий Кръстев ...	768
6. Вергилий тормозеше брат Борис	772
6.1. Разяснение за „тормоза”. Отговор на Вергилий Кръстев	773
7. Съдействие ли? Не, не може!	775
7.1. Обяснение за Братската градина в Айтос. Отговор на Вергилий Кръстев	776
8. Вергилий подвежда Мария Златева	779
8.1. Опровержение на една лъжа. Отговор на Вергилий Кръстев	780
9. Иди в съда, казаха... ..	783
9.1. Братския салон в Бургас – появилите се чудеса! Отговор на Вергилий Кръстев	784
10. Щастливец ли съм?... ..	788
10.1. Избухналите бомби на „Изгревът”. За някои издания на Бялото братство. Отговор на Вергилий Кръстев	789
11. Приблужи ме един панталон.... ..	791
Сканиран документ	794
11.1. Лица и събития, доказани чрез „Изгревът”. Отговор на Вергилий Кръстев	795
12. Разрешено! Довършете го... ..	799

12.1. Разрешение за построяване на Братския салон в Бургас. Разяснения за бъдещи деяния. Отговор на Вергилий Кръстев	800
13. Вергилий се представи за Занони... ..	800
13.1. Първа среща – опровержение. Отговор на Вергилий Кръстев	802
14. Вземи и него, той си е заслужил... ..	804
14.1. Търсим разяснения за „Вземи и него, той си е заслужил...” Отговор на Вергилий Кръстев	805
15. Вергилий се сгоди в едно такси	806
15.1. Гodeжът. Разяснение към едно недоразумение. Отговор на Вергилий Кръстев	807
16. Кральо, пиши, пиши... ..	808
16.1. За онези, които работят срещу „Изгревът”. Разяснения от Вергилий Кръстев	809
Сканирани документи	812
17. Господ ще ти плати... ..	814
17.1. Факти и събития, чрез които изчезват безследно в пространството! Разяснения от Вергилий Кръстев	816
18. Вергилий прави предложение на път за Своге	818
18.1. Осветление за „сляпата неделя”. Отговор на Вергилий Кръстев	820
19. Писмо, изпратено в Бургас, за яснота... ..	822
19.1. Братския салон в Бургас и архива. Уточнение от Вергилий Кръстев	826
20. „Братство, единство, ние искаме...”, но не сега!“	829
20.1. „Братство, единство, ние искаме...”, песните, музикантите на Изгрева и архива. Бележки на Вергилий Кръстев	830
21. Урок за мен и Елка	834
21.1. От протестант – окултист не става! Бележки на Вергилий Кръстев	835
22. Ами то се вижда, че ще е... ..	835
22.1. Братското издателство „Сила и живот”. Разяснение от Вергилий Кръстев	837
23. Точно като Пилат Понтийски... ..	837
23.1. Белите братя в Бургас против Милка Кралева. Обяснение от Вергилий Кръстев	839
24. Вергилий ми посочва вратата... ..	840
24.1. Заминаването на Милка Кралева от Своге. Опровержение от Вергилий Кръстев	842
25. Единственият, достигнал реализация чрез Християнството	843
25.1. Музиката на Учителя Дънов в чужбина. Уточнение от Вергилий Кръстев	845
26. Светъл лъч? Приятели на Слънцето?... Не, те са погребани!	846
26.1. Окултния закон за предателството. Изяснение от Вергилий Кръстев	848
27. Вергилий постъпва безсъвестно към дъщеря си	849
27.1. Издръжката на Богдана. Една лъжа.	

Отговор на Вергилий Кръстев	850
<i>Сканирани документи</i>	853
28. Затова не мога да ги уважавам	859
28.1. Защо трябва да се пазим от маята на протестантите?	
Отговор на Вергилий Кръстев	860
29. Вергилий бе бездушен и користен	861
29.1. Бездушен и користен ...	
Опровержение от Вергилий Кръстев	862
30. Импулс дошъл от планината	863
30.1. Песните на Учителя записани от Милка Кралева.	
Коментар на Вергилий Кръстев	864
31. Вергилий бе циничен... ..	865
31.1. Кога трябва да ти е точен кантара?	
Отговор на Вергилий Кръстев	866
32. Сцена от развод по Вергилиевски	869
32.1. Развод и документи. Уточнение от Вергилий Кръстев	870
<i>Сканирани документи</i>	874
33. Кралю, искам да знаеш това от мен... ..	878
33.1. Кой бяха званите? Бележки на Вергилий Кръстев	879
34. Стана в Габрово, но не е габровски виц... ..	881
34.1. Габровския симпозиум, промяната на Словото на Учителя и касетата с музика.	
Бележки на Вергилий Кръстев	882
35. Трябва да им дадеш записа... ..	884
35.1. Записът на Паневритмията в Глазгоу.	
Бележки на Вергилий Кръстев	886
36. Трафопостът на Изгрева чу тяхното мнение... ..	887
36.1. Кой ще издава Словото на Учителя – проблем на белите братя. Бележки на Вергилий Кръстев	889
37. Вергилий постигна брака си с насилие	890
37.1. Козата и пръча. Отговор на Вергилий Кръстев	891
38. Защо превратът в Братството успя?	893
38.1. Отново за кой какъв е, и има ли право да издава Словото на Учителя. Бележки на Вергилий Кръстев	895
39. Вергилий взимаше без позволение... ..	896
39.1. За наследника, материалите и изнесените лъжи.	
Отговор на Вергилий Кръстев	899
40. Да си искаш, или да ти дават	901
40.1. Десятъкът за Господа. Бележки на Вергилий Кръстев	903
41. Ако Вергилий бе живял тогава	904
41.1. Това, което пише срещу мене, не са ли тръне и бодили?	
Отговор на Вергилий Кръстев	906
42. Гласът на Бургаското Братство	911
42.1. Продължението на Бургаската сага и за кореспонденцията между Учителя Дънов и Пеню Киров.	
Бележки на Вергилий Кръстев	913
43. Мисленето на Вергилий... ..	915
43.1. За мисленето, брака, дъщерята и още нещо...	
Отговор на Вергилий Кръстев	916
44. Не един, не два, а четири проблемни в един клас	918
44.1. Проблемните ученици. Бележки на Вергилий Кръстев	920

45. Защо не им дадох Салона	921
45.1. „Ще дойде време, когато ще им се дадат салони, но няма кой да влезе в тези салони!“ Бележки на Вергилий Кръстев	923
46. Панаирите на книгата в София	925
46.1. Издателство „Сила и Живот“ на панаира в НДК. Бележки на Вергилий Кръстев	928
47. Култура и доброта при Димитър Сотиров	929
47.1. Споменът за Димитър Сотиров. Бележки на Вергилий Кръстев	931
48. ... За да печелиш милиони	932
48.1. Отново за издателство „Сила и Живот“. Разяснение от Вергилий Кръстев	933
49. Пепелянката – урок по безстрашие	934
49.1. Урокът с пепелянката. Бележки на Вергилий Кръстев	936
50. Още за присъствието	937
50.1. Защо отново се пише за Георги Христов. Бележки на Вергилий Кръстев	939
51. Цигулката на Учителя и нейното смайващо държание	940
51.1. Истината за цигулката на Учителя. Отговор на Вергилий Кръстев	945
52. Какъвто Учителят - такъв и ученикът	950
52.1. Учителите на Черната и Бялата ложа. Пояснение и изяснение от Вергилий Кръстев	952
53. Въведение към книгата „ЗАЛЕЗЪТ“ / Вергилий Кръстев	969
54. Милка Кралева срещу съставителя на „ИЗГРЕВЪТ“ / Вергилий Кръстев	969
55. Окултизъм в действие / Вергилий Кръстев	972
56. Как се намира булка и невеста / Вергилий Кръстев	973
57. Съпоставки и сравнения на дадени събития / Вергилий Кръстев	974
58. Заклучителни слова за „пръчо и козата“ от 31 том на „Изгревът“, с. 776–778 / Вергилий Кръстев	976
Послеслов / Вергилий Кръстев	978
Съдържание	987

ИЗГРЕВЪТ
на Бялото Братство пее и свири, учи и живее

том 33

Съветникът
и
разрушителите

съставител и редактор
Вергилий Николов Кръстев

компютърна обработка на илюстративния и снимков материал
Вихър Ангелов Пенков

компютърен набор
Полина Тодорова Петкова, от Видин

оформление, предпечатна подготовка
Ефросина Ангелова-Пенкова

издател
Житен клас, София, 2018
web site: <http://www.izgrevat.com>

печатница
Симолини, София

1. Тодор Маринчевски – оперен певец
Йордан Жечев Андреев – писател, застанал прав
Александър Гицов – в дясно седнал – комунист,
адвокат и журналист

Участниците в Учениците. А. Гицов – последният отляво

2. Ангел Иванов, Тодор Рунев – баща на Ани Крулева, Тодор Маринчевски – оперен певец, Йордан Андреев (Аню) – писател, Александър Гицов адвокат, журналист

3. Йордан Жечев Андреев (Аню) – писател

4. Тодор Маринчевски – оперен певец

5. Любомир Христов Лулчев

6. Кольо Йорданов, Любомир Лулчев и Йордан Андреев (Аню)

7.Тодор Маринчевски и Йордан Андреев (Аню)
-втора двойка

8. Любомир Лулчев и Йордан Андреев с тъмното сако-трета двойка

9. Тодор Маринчевски и Йордан Андреев - трета двойка

10. Любомир Лулчев, Йордан Андреев и Стоян на Рила

11. Любомир Лулчев и Йордан Андреев

12. Тодор Маринчевски и Йордан Андреев (Аню)

13. Тодор Маринчевски и Димитър Костов

14. Тодор Маринчевски, Васко Павлов и Филип Стоицев

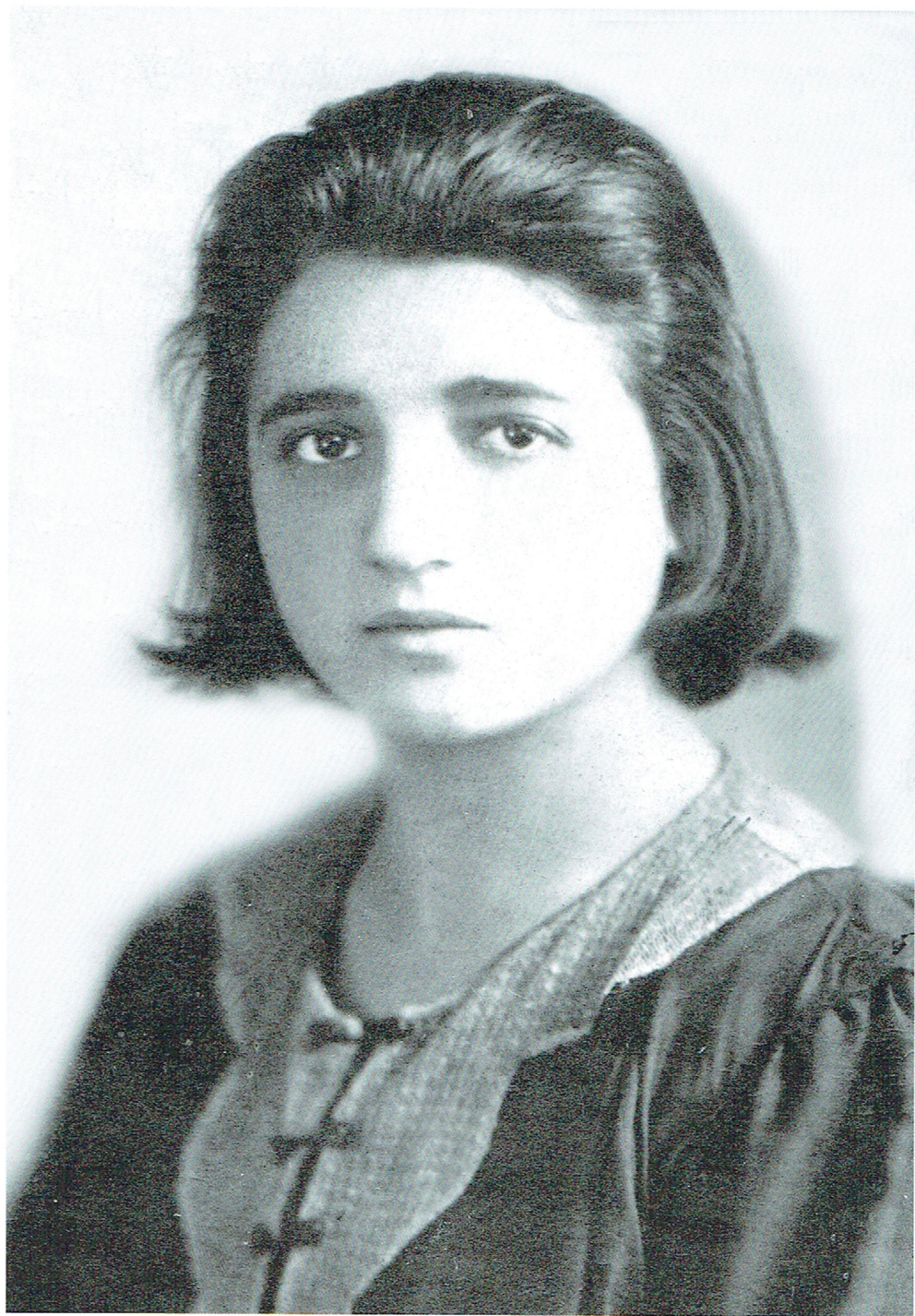
15. Упанишадите
Тодор Маринчевски и Йордан Андреев (Аню) в средата

16. Упанишадите-колективна снимка

17. Величка Стойчева

18. Стефка Стойчева

19. Кънчо Стойчев и Стефка Стойчева

20. Стефка Стойчева и Крум Няголов

21. Стефка Няголова, Крум Няголов и Кънчо Стойчев с
внуците си Светозар и Костадин

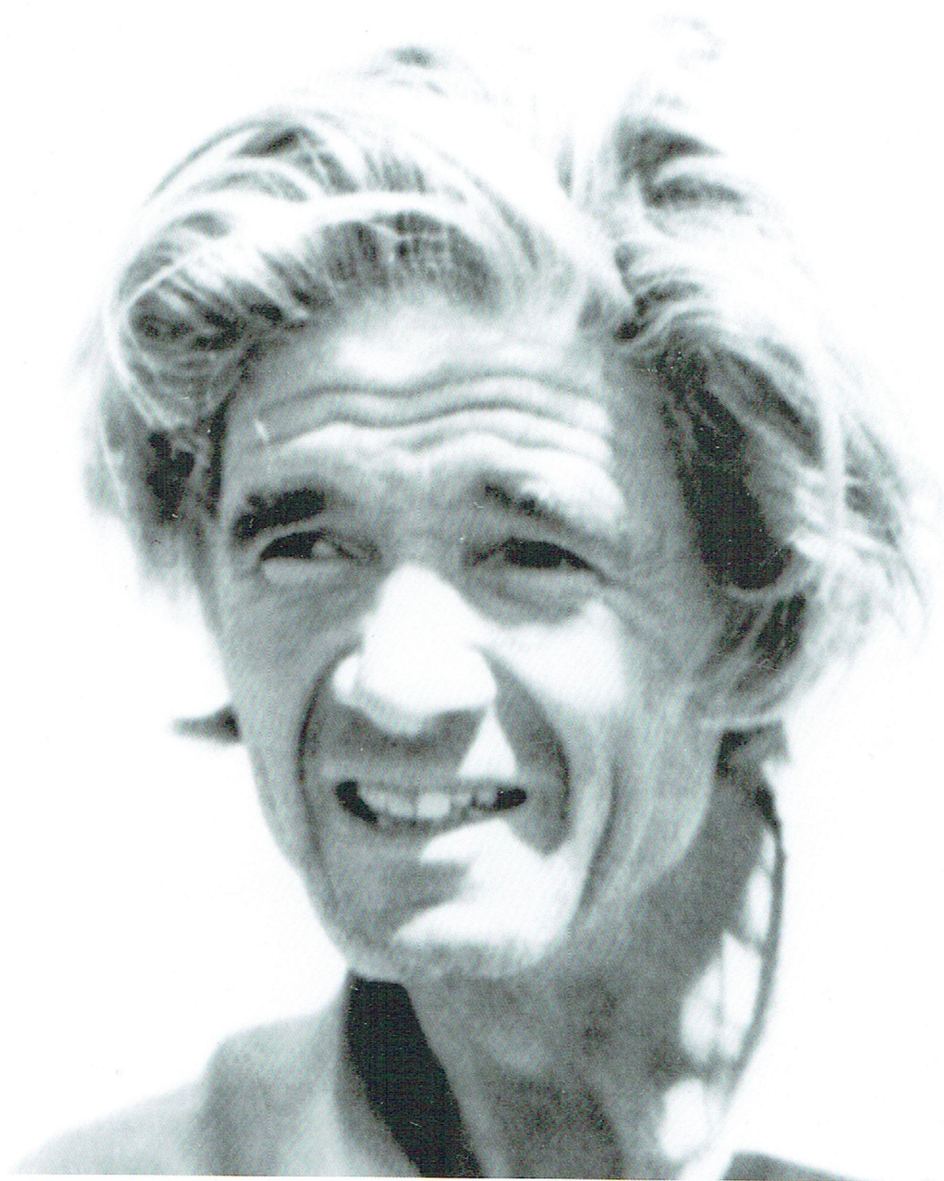
22. Стефка и Крум Няголови на Рила

23. Величка Няголова

24. Величка Няголова

25. Светозар Няголов

26. Костадин, Величка, Светозар и Любомир Няголови

27. Величка Няголова и съпругът ѝ Христиан Пен

28. Величка Няголова и съпругът ѝ Христиан Пен

29. Величка Няголова със сина си Благовест на когото отправя послание - “ **Влез в пътя на Божественото благоденствие!**” 23.10. 2016г. Своге, Мама

30. Величка Няголова със сина си Благовест на Алпите
- 3700м с погед към Mont - Blan 1985г.

31. Любомир Лулчев в бараката си на Изгрева

32. Любомир Лулчев в бараката си на Изгрева

33. Любомир Лулчев в бараката си на Изгрева

34. Любомир Лулчев пред бараката си на Изгрева

35. Любомир Лулчев и Елена Андреева - на Рила

36. Любомир Лулчев и Елена Андреева - на Рила

37. Любомир Лулчев

38. Любомир Лулчев с жена си Ангелина генерал Радойкова

39. Любомир Лулчев в колата на задната седалка

40. Учителят Петър Дънов и Любомир Лулчев

41. Вергилий Кръстев като студент

42. Вергилий Кръстев като студент

43. Вергилий Кръстев като лекар

44. Доктор Вергилий Кръстев - търсен ерген

45. Милка Кралева като девойка в очакване да се случат чудеса.

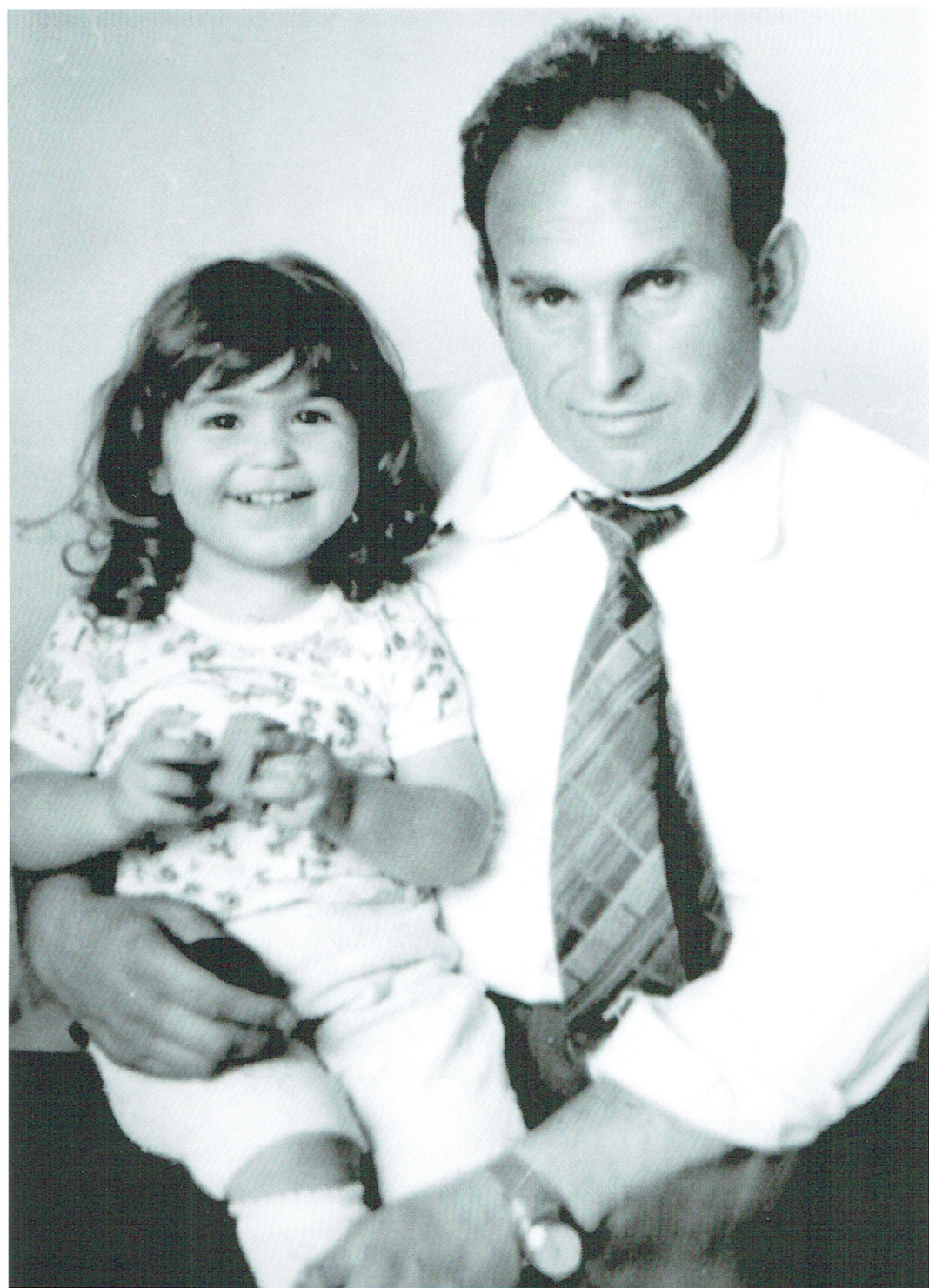
46. Граждански брак на Вергилий Кръстев с Милка Кралева - 27 август 1980 г. Едно от чудесата се задават на хоризота.

47. Вергилий Кръстев и Милка Кралева с кумовете
Веселин Кирилов и Маргарита Калканджиева
- 27 август 1980 г.

48. Родителите на Милка Кралева - майка и баща с
Вергилий Кръстев на 27 август 1980 г.

49. Богдана, дъщерята на Милка Кралева и Вергилий Кръстев - май 1983, преди заминаването на работа в Либия, гр. Триполи 1983 - 1986 год.

50. Богдана и Вергилий Кръстев. Едно дете търси баща си.

51. Богдана, дъщерята на Милка Кралева
- хубавицата на мама.

52. Богдана, дъщерята на Милка Кралева
- красавицата на мама !

53. Богдана като цигуларка.
Украсението на мама Милка Кралева и надеждата.

54. Вергилий Кръстев, Борис Николов и Милка Кралева
в градината на Борис.

55. Борис Николов и Милка Кралева - първата духовна сестра. Едно лице е отстранено.

56. Мария Кисъова и Борис Николов - втората духовна сестра.

57. Мария Кисьова, Борис Николов и Милка Кралева-
двете духовни сестри.

58. Борис Николов на скамейката

59. Петър Ганев и Божанка Кралева - първа
братовчетка на Милка Кралева.
Свадбена снимка - 10 юли 1975 г.

60. Вергилий Кръстев и Божанка Кралева на негов
концерт - 11.03.2017 г.

61. Вергилий Кръстев и Божанка Кралева на негов концерт
- 11.03.2017 г.

62. Вергилий Кръстев и Петър Ганев на негов концерт -
28.10.2017 г.

63. Вергилий Кръстев пред плакатите - 28.10.2017 г.

64. Вергилий Кръстев пред плакатите - 28.10.2017 г.

